

ஜெபமோகன்

சிறுகதைகள்

ஜெயமோகன் சிறுகதைகள்

ஜெயமோகன்

ஜெயமோகன் சிறுகதைகள்

ஜெயமோகன்

பிறந்தது 1962, ஏப்ரல் 22ல். பள்ளி நாள்களில் ரத்னபாலா என்கிற சிறுவர் இதழில் முதல் கதையை எழுதினார். 1987ல் கணையாழியில் எழுதிய 'நதி' சிறுகதை பரவலாகக் கவனம் பெற்றது. 1988ல் எழுதப்பட்ட 'ரப்பர்' நாவல் அகிலன் நினைவுப்போட்டியின் பரிசைப் பெற்றது. இது தவிர கதா விருதும் சம்ஸ்கிருதி சம்மான் தேசிய விருதும் பெற்றுள்ளார். இவர் எழுதிய விஷ்ணுபுரம் தமிழ் இலக்கிய உலகில் பெரிய கவனத்தைப் பெற்றதோடு விவாதத்தையும் ஏற்படுத்தியது. இவரது படைப்புகள் தொடர்ந்து தமிழ் இலக்கிய உலகில் அதிர்வலைகளையும் புதிய சாத்தியங்களையும் ஏற்படுத்திய வண்ணம் உள்ளன. தமிழ் மற்றும் மலையாளத் திரைப்படத் துறைகளிலும் இவரது பங்களிப்பு தொடர்கிறது.

இவை தனி நூல்களாக வந்தபோது
சமர்ப்பணம் செய்யப்பட்ட
சுந்தர ராமசாமி, கோமல் சுவாமிநாதன், வெங்கட் சாமிநாதன், வசந்தகுமார்
ஆகியோருக்கு மீண்டும்.

என் சொற்கள்

முழுத் தொகுப்புகளாகச் சிறுகதைகளைப் போடுவது என்பது ஒருவகையில் 'முடித்து விடைபெறுவது'போல என்ற எண்ணம் எனக்கு இருந்தது. தமிழில் பல சிறுகதையாசிரியர்களின் விஷயம் அதற்கேற்பவே இருந்தது. இருந்தும் இப்போது என் சிறுகதைகளின் பெருந்தொகுப்பு வெளிவருகிறது. அதற்குக் காரணங்கள் இரண்டு. ஒன்று இன்றைய வாசகச் சூழல். இது ஒரு திருப்புமுனைக் காலம். வேறு எப்போதும் இல்லாத அளவு தீவிர இலக்கியத்துக்கு வாசகக் கவனம் உருவாகியுள்ளது இன்று. முக்கியமான ஆசிரியர்களை முழுமையாகப் படிக்கும் வாசகர்கள் பெருகியுள்ளனர். தமிழின் பதிப்புச் சூழலில் நூல்களைத் தேடிப் பிடித்து முழுமையாகப் படிப்பது பெரிய சிக்கலாகவே உள்ளது. மறுபதிப்புகள் தொடர்ந்து வருவதும் இல்லை. என்னுடைய மிகத் தீவிரமான வாசகர்களில்கூடப் பலர் எனது எல்லா நூல்களையும் படித்தது இல்லை. பெருந்தொகைகள் அவ்வகையில் மிகவும் உதவியானவை. இரண்டாவதாக ஓர் ஆசிரியரின் பரிணாம வளர்ச்சியின் சித்திரத்தைப் பெருந்தொகைகளே அளிக்க இயலும். அவனுடைய எழுத்தியக்கத்தின் மாறுபட்ட பட்டைகளையும் அவை காட்ட முடியும். ஆகவே இந்நூல் அவசியமாகிறது. ஆகவே இந்நூலை முழுத்தொகை என்றல்ல, மாறாக பெருந்தொகை என்று மட்டுமே கூறுவேன்.

எனது சிறுகதைகளை நான் முறைப்படித் தொகுக்கவில்லை. என்னிடம் முறையாகக் கோப்புகள் பராமரிக்கும் வழக்கம் இல்லை. ஆகவே பல கதைகள் கைவசம் இருக்கவில்லை. இதுவரை அகப்பட்டவற்றைத் திரட்டித் தொகுத்தேன். ஆகவே முந்தைய தொகைகளில் பல கதைகள் விடுபட்டிருந்தன. சில கதைகள் கிடைக்கவேயில்லை. பலர் அவற்றைக் கேள்வியே பட்டிருக்க மாட்டார்கள். ஆகவே இத்தகைய ஒரு தொகுப்பு வாசகர்களுக்கு மிகவும் உதவியானது. அதே சமயம் எதிர்காலச் 'செம்பதிப்பாளர்'களின் வசதிக்காகப் பல விவரங்கள் விடப்பட்டுள்ளன. பல கதைகள் எனக்கே எங்கே பிரசுரமாயின என்று தெரியவில்லை.

இக்கதைகளைத் தொகுக்கும்போது ஏற்பட்ட சில மனப்பதிவுகளை

முன்வைப்பது தமிழ்ச்சூழல் குறித்த ஒருவகையான புரிதலை உருவாக்கக்கூடும் என்று படுகிறது. இக்கதைகளில் சில பெரும்பத்திரிகைகளில் வெளிவந்தவை - உதாரணமாக 'கூந்தல்', குமுதம் இதழில் வெளிவந்தது. பல கதைகள் மிக மிகச் சிறிய இதழ்களில் வெளிவந்தவை. உதாரணமாக 'மாடன் மோட்சம்', இருநூறு பிரதிகளே அச்சிடப்பட்ட 'புதிய நம்பிக்கை' இதழில் வெளிவந்தது. என் கதைகளில் மிகவும் புகழ்பெற்ற கதை எது என்று கேட்டால் 'மாடன் மோட்சம்' என்றுதான் கூறுவேன். அதற்கு அடுத்தபடியாக இன்னொரு சிற்றிதழான 'நிகழ்'-இல் வெளிவந்த 'படுகை'. பிரசுரமாகும் இதழ் படைப்பைப் பெரிய அளவுக்கு தீர்மானிப்பதில்லை என்ற எண்ணத்தை இது எனக்கு மேலும் வலுப்படுத்துவதாக இருந்தது. மேற்குறிப்பிட்ட கதைகள் பலமுறை மறுபிரசுரம் ஆகி, வாய்மொழியாகவே பரவி, படிக்கப்பட்டன. கதையின் முக்கியத்துவம், எப்படியோ உரிய வாசகர்களைத் தேடிக்கொள்கிறது என்பதே என் எண்ணம். அதே சமயம் பிரபல இதழில் வெளியாகும் ஓர் ஆக்கம் பல்வேறு காரணங்களால் கவனிக்கப்படாமல் போகவும் வாய்ப்பு உள்ளது.

இந்தக் கதைகளைப் படிக்கும்போது எனக்கு நிறைவூட்டும் ஒரு விஷயத்தைக் கவனித்தேன். இவை பிரசுரமான இந்தப் பதினாறு வருடங்களில் எனக்குத் தெரிந்து இரண்டு இலக்கிய 'மோஸ்தர்'கள் அல்லது 'வடிவப் பரபரப்பு'கள் வந்து சென்றுவிட்டன. நான் எழுத வந்தபோது இருந்த சிறுகதை வடிவம் மெளனி, கு.ப. ராஜகோபாலனிலிருந்து தொடங்கியதும் அசோகமித்திரன் மற்றும் சுந்தர ராமசாமியால் வலுவாக நிலைநாட்டப்பெற்றதுமான நவீனத்துவச் சிறுகதை வடிவம். அடர்த்தியான மொழி, கூர்மையான கூறுமுறை, மெளனம்மிக்க வெளிப்பாடுகள், திட்டவட்டமான உச்சமுடிச்சு அல்லது கவித்துவ எழுச்சிப்புள்ளி உடைய கதைகள் அவை. வண்ணதாசன் அவ்வகைக் கதைகளில் ஓர் இனிய மென்மையைச் சேர்த்து இன்னொரு தளத்துக்குக் கொண்டு சென்றிருந்தார். இவ்வகைக் கதைகள்மீது மோகம் கொண்ட வாசகனாக இருந்தபோதிலும்கூட நான் அவற்றைப்போல எழுத முயலவில்லை. எழுதுவதற்கான என் ஊக்கமும் சரி, என் இயல்பும் சரி, அவற்றுடன் இயைந்து போகிறவை அல்ல. இந்தப் பின்புலத்திலிருந்து, கதை வடிவங்களை விளையாட்டாகச் சிதைத்துப் பார்க்கும் ஒருவகைக் கூறுமுறையும், மாயத்தன்மையும் மொழி விளையாட்டும் கொண்ட ஒரு வகைக் கூறுமுறையும் அப்போது உருவாகி வந்துகொண்டிருந்தன. அவையே புதிய அலைகள் என்ற நம்பிக்கை வலுவாக இருந்தபோதுதான் நான் என் கதைகளை எழுதத் தொடங்கினேன்.

விமலாதித்த மாமல்லனின் 'முடவன் வளர்த்த வெள்ளைப் புறாக்கள்' என்ற கதை முதல் வகை மீறலுக்கு அக்காலக் கட்டத்துக்குரிய உதாரணமாகும். கதையை விளையாட்டாக மாற்றும் முறை அது. வேறு ஒரு கோணத்தில் சுரேஷ்குமார் இந்திரஜித் அவரது 'அலையும் சிறகுகள்' தொகுப்பின்மூலம் கதையை வெறும் 'கூறுதலாக' மாற்றி முன்வைத்து கவனத்தைக் கவர்ந்திருந்தார். இவர்களுக்கு சுந்தர ராமசாமியின் 'பல்லக்குத் தூக்கிகள்' தொகுப்பில் உள்ள சில கதைகளும் வண்ணநிலவனின் 'பாம்பும் பிடாரனும்' தொகுப்பில் உள்ள சில கதைகளும் முன்னுதாரணமாக அமைந்தன. இப்போக்கின் உச்சப்புள்ளி போல கோபிகிருஷ்ணனின் 'ஒவ்வாத உணர்வுகள்' என்ற தொகுப்பு வந்து பரவலாகக் கவனம் பெற்றிருந்தது. இன்று இப்போக்கின் நீட்சியை யுவன் சந்திரசேகர் எழுதும் கதைகளில் காண்கிறோம். என்னால் இப்போக்கை ஏற்க இயலவில்லை. எனக்கு, கதை என்ற வடிவின்மீது தீராத மோகம் உண்டு. அது பல்லாயிரம் வருட வரலாற்றின் நீட்சியாக, மிகச் சிக்கலான கலாசார உளவியல் ஊடுபாடுகளின் விளைவாக உருவாகிவந்த ஒன்று. தொடக்கம் - முடிச்சு - முதிர்வு என்ற அமைப்பு உள்ள கதையின் செவ்வியல் வடிவம் மனித குலத்தின் சாதனைகளில் ஒன்று என்றே நான் எண்ணுகிறேன். அன்று, கதை என்ற வடிவமே காலாவதியாகிவிட்டது என்று பலர் என்னிடம் கூறியிருக்கிறார்கள். பல இளம் எழுத்தாளர்கள் 'கதை' என்பதையே ஓர் எதிர்மறை விமரிசனமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். இன்று இப்படி ஒரு வரலாற்றுத் தகவல்போலக் கூறும் அளவுக்கு அந்த வாதம் வலு இழந்து போய்விட்டிருக்கிறது. அன்று வந்த மோஸ்தரின் அலை உக்கிரமாக இருந்தபோதுகூட நான் என் இயல்புக்கும் நம்பிக்கைக்கும் ஏற்ப செவ்வியல் சிறுகதைக்கு மிக நெருக்கமான வடிவிலேயே எழுதிக்கொண்டிருந்தேன். என் புதிய வகைச் சோதனைகளான 'படுகை' போன்றவற்றில்கூட சிறுகதையின் செவ்வியல் வடிவுக்கு உரிய 'இறுதித்திருப்பம்' அமைந்திருப்பதைக் காண்கிறேன். சூழலில் உள்ள அலைகளைவிட என் தேடலுக்குரிய வடிவத்துக்கான யத்தனமே என்னை முன்னகர்த்திக் கொண்டுவந்துள்ளது.

பதினைந்து வருடம் முன்னால் மிகை புனைவுக்கு இருந்த பரபரப்பு குறித்து இன்றைய வாசகர்களிடம் கூறினால் அவர்கள் நம்பமாட்டார்கள். கதாபாத்திரங்களின் கால்கள் தரையில் பாவினாலேயே 'யதார்த்தவாத' எழுத்தாளர்கள் என்ற இகழ்மொழி வந்து படிந்துவிடும். கோவில்பட்டியில் டாலியா பூக்கள் மலர்ந்த, சும்மிடிப்பூண்டியில் பியானோ இசை பச்சை நிறமாக ஒலித்த, பொட்டல்காடுகளில் ஊதா நிறப் பட்டாம்பூச்சிகளும் கடல்நோயும் சுழற்றியடித்த ஒரு காலகட்டம். நான் எழுத வரும்போது கோணங்கியின் முதல் இரு சிறுகதைத் தொகுப்புகளும் ('மதினிமார்கள்

கதை', 'கொல்லனின் ஆறு பெண் மக்கள்') பரவலான வாசிப்பைப் பெற்றுப் பேசப்பட்டிருந்தன. பலர் அப்பாதையைத் தாங்களும் தெரிவுசெய்து உற்சாகமாகப் பட்டாம்பூச்சிகளைப் பறக்கவிட ஆரம்பித்திருந்தார்கள். கோணங்கியின் ஆரம்பகால எழுத்துமீது ஈடுபாடு இருந்த காலத்தில்கூட நான் அந்த வகை எழுத்தைப் பின்பற்றவில்லை. மொழியை வெறும் அலங்காரத்துக்காகப் பயன்படுத்துவது சார்ந்து எனக்கு ஆழமான மனத்தடை உண்டு. மிகைபுனைவை ஒரு வெறும் படக்கவர்ச்சியாக ஆக்குவதும் எனக்குக் கசப்பூட்டுகிறது. எந்த ஓர் இலக்கிய வடிவமும் தன்னிச்சையாக உருவாகி வரவேண்டும் என்று நான் விரும்புகிறேன். மிகையதார்த்தம் மட்டுமே இலக்கியம், யதார்த்தச் சித்திரிப்பு இலக்கியத்திலிருந்து அகற்றப்பட்டுவிட்டது (யதார்த்தம் செத்துவிட்டது!) என்ற குரல் எழுந்துகொண்டிருந்த காலகட்டத்திலும் நான் தொடர்ந்து யதார்த்தக் கதைகளை எழுதி வந்திருக்கிறேன். அவை அன்று வரவேற்கப்பட்டன. இன்றும் முக்கியத்துவம் குறையாமல் உள்ளன.

ஆனால் எனக்கு எப்போதுமே மிகைபுனைவுமீது ஆழமான ஈடுபாடு உண்டு. அது நான் பிறந்து வளர்ந்த சூழலிலிருந்து உருவாகிவந்த ஒன்று. மனிதர்களைவிட அதிகமாக யட்சிகளும் மாடன்களும் இயக்கிகளும் கோயில் கொண்ட மண் இது. இங்கிருந்து பேச முனையும்போது இம்மண்ணுக்கே உரிய கற்பனை விரிவு ஒன்று ஆட்கொண்டு நம்முடாக வெளிவருவதைத் தவிர்க்க முடியாது. பழுத்த யதார்த்தவாதியான சுந்தர ராமசாமியிலும் ('ஒரு புனியமரத்தின் கதை' முன்பாதி) மிகைபுனைவு தன் இயல்பால் வெளிப்பாடு கொண்டுள்ளது. நாஞ்சில் நாடனின் பல கதைகளில் மாடனும் இயக்கியும் வெளிப்படுகிறார்கள். என் படைப்பு வாழ்வில் கவனத்தை ஈர்த்த இரண்டாவது கதையே ('படுகை') மிகை புனைவு சார்ந்தது. குமரி மாவட்ட நாட்டார் மரபிலிருந்து எடுத்து விரிவாக்கம் செய்யப்பட்ட கரு அது. ஆரம்பம் முதலே இத்தகைய மிகைபுனைவுக் கதைகளை நான் எழுதி வந்திருக்கிறேன். இன்று சூழல் நேர்மாறாக மாறியுள்ளது. காரணம் தலித் எழுத்தாளர்கள். அவர்கள் சூழலுக்குக் கொண்டுவந்த உளப்பூர்வமான சீற்றம் கொண்ட யதார்த்தவாதம் நமது மிகைபுனைவு சார்ந்த மயக்கங்களைக் காலாவதி ஆக்கிவிட்டது. கோணங்கி வேடிக்கையாகக் கருதப்படுகிறார். இன்று எக்கதையிலும் நேரடியான சமூக யதார்த்தம் என்ன என்று தேடுகிறார்கள். இப்போது நான் என் இச்சைப்படி 'பேய்க்கதை'களை எழுதி வருகிறேன். சூழலின் தேவை அல்லது கட்டாயத்துக்கு அப்பால் போய், ஓர் இலக்கியப் படைப்பாளி தன் சுயமான தேடலை ஒட்டி இயங்கவேண்டும் என்று நான் நம்புவதை நானே கடைப்பிடித்திருப்பதை இத்தொகுதி காட்டுகிறது. இதன் முதல் முக்கியத் தகுதி இதுதான். இத்தருணத்தில் மிகவும் திருப்தி

அளிப்பதும் இதுவே.

இந்தத் தொகுப்பில் ஒரே வகையான சிறுகதைகளைப் பார்க்க இயலாது. தமிழின் பெரும்பாலான படைப்பாளிகளின் பெருந்தொகைகளில் ஒரே வகை ஆக்கங்களையே காண முடியும். சிறந்த உதாரணம் வண்ணதாசன். இவ்வியல்பை ஒரு குறைபாடாக நான் கருதவில்லை. ஒரே வகை எழுத்து அல்லது ஒரே சூழல் சித்திரிப்பு என்பது அப்படைப்பாளியின் உள இயல்பின் தனித்தன்மை. அவன் உருவாக்கும் அழகியல் மாறுபாடுகள் அந்த ஒரே தன்மையின் உள்ளே நுட்பமாக நிகழ்ந்திருக்கலாம். அதற்கும் வண்ணதாசன் கதைகளே உதாரணம். மாறாக புதுமைப்பித்தன் போன்ற படைப்பாளிகள் வடிவத்தை, மொழிநடையை, கருப்பொருளை மாற்றியபடி, தாவிப்படியே இருப்பதைப் பார்க்கிறோம். இவ்வியல்பு என் கதைகளிலும் இருப்பதைக் காண்கிறேன். 'தேவகிச் சித்தியின் டைரி' போன்ற துல்லியமான யதார்த்தச் சித்திரிப்புகளும் 'நாகம்' போன்ற முழுமையான மிகை புனைவும் இத்தொகுப்பில் உள்ளன. 'விரித்த கரங்களில்' போன்ற புராணப்புனைவும் 'என் பெயர்' போன்ற சமூகச் சித்திரிப்பும் உள்ளது. கட்டுரையின் தன்மைகொண்ட 'தேவதை' போன்ற கதைகளை ஒரு கட்டத்தில் எழுதியிருக்கிறேன். வெறும் படிமங்களால் ஆன 'ரதம்' போன்ற கதைகளை அதற்குமுன் எழுதியிருக்கிறேன். இவ்வாறு தொடர்ந்து தாவுவதற்கான காரணம் வாசக ஆர்வத்தைத் தக்கவைப்பது அல்ல என்பதை இங்கு உறுதியாகக் கூற விரும்புகிறேன். என் கதைகளில் பெரும்பகுதி பரவலாகப் படிக்கப்படாத இதழ்களில் வெளிவந்தவை. ஆகவே அப்படிப்பட்ட முயற்சிகளுக்குப் பொருளே இல்லை. அடிப்படையில் என் ஆர்வம், வாழ்வின் 'திறக்கும் கணம்' சார்ந்து இருப்பதனாலேயே இந்தத் தேடல் என்று படுகிறது. அதையே ஒரு மாறுதலின் கணம் என்றும் கூறலாம். முதல் கதையான 'நதி' முதல், சமீபத்திய கதையான 'கூந்தல்' வரை என் கதைகளின் முக்கியத் தேடல் இதுதான். அந்த ஒரு கணத்தில் அனைத்துமே தலைகீழாக மாறிவிடும் அற்புதத்தை மீண்டும் மீண்டும் வேறு வேறு தருணங்களில் பொருத்திச் சொல்லியபடியே இருக்கிறேன். கண்டடையும்தோறும் நுண்ணியதாக மாறும் ஒரு பெரும் உண்மையை அந்தப் புள்ளி எனக்குக் காட்டுகிறது.

இத்தொகுப்பின் ஆக்கங்களைத் தேடி எடுக்க உதவிய சூத்ரதாரி, பிரேம் மற்றும் நண்பர்களுக்கும் மெய்ப்பு நோக்கிய எம்.எஸ்., யுவன் சந்திரசேகர் மற்றும் பேராசிரியர் எம்.சுப்ரமணியம் அவர்களுக்கும் நன்றி.

இக்கதைகள் அனைத்தையும் எழுதி முடித்ததுமே இவை குறித்து அருண்மொழி என்ன கூறுவாள் என்ற பதற்றம் எனக்கு ஏற்படும். என் இலக்கியவாழ்வின் இனிய தருணங்களில் அவை முக்கியமானவை.

முதல் வாசகிக்கு என் பிரியங்கள்.

என் கதைகள் வெளிவந்த காலங்களில் தொடர்ச்சியாக வாசகர் கடிதங்கள் எழுதி என் ஊக்கத்தை நிலைநிறுத்திய வாசகர்கள் பற்பலர். பலரது பெயர்களை நான் எப்போதுமே குறிப்பிட இயலாது போகலாம். எதிர்மறைச் சூழல்களில் நான் சோர்வுறாது இருக்க அவர்கள் திரும்பத் திரும்பத் தேற்றியிருக்கிறார்கள். தனிப்பட்ட முறையில் பொருளாதாரரீதியாகவும் பேருதவிகள் செய்திருக்கிறார்கள். என்மீது திட்டமிட்டு உருவாக்கப்படும் வசைகளுக்கும் அவதூறுகளுக்கும் எதிரான கவசமாகவே அவர்கள் விளங்கி வருகிறார்கள். யோசிக்கும்போது இலக்கியத்தின் வலிமை ஒன்றால் மட்டும் உருவாகும் இந்த நட்பின் ஆழம், இலக்கியம் என்ற வடிவின் வல்லமையைக் காட்டுகிறது. இன்று கண்காணாத ஏதோ ஊரில் இருக்கும் ஓர் அன்னிய வாசகனின் ஆன்மாவுடன் என் எழுத்துமூலம் உறவாட முடிகிறது என்பதே காலங்களைக் கடந்து நான் அறிய முடியாத எதிர்காலத்தில் வாழும் ஒரு வாசகரின் ஆன்மாவையும் என்னால் தொட முடியும் என்ற நம்பிக்கையை உருவாக்குகிறது. எளிய மனிதர்களையும் அழிவற்றவர்களாக்கும் மொழி என்ற மகத்தான வல்லமைக்கு வணக்கம்.

அன்புடன்

ஜெயமோகன்

உள்ளே...

- [1. நதி](#)
- [2. வீடு](#)
- [3. பல்லக்கு](#)
- [4. கண்](#)
- [5. வலை](#)
- [6. படுகை](#)
- [7. சவுக்கு](#)
- [8. வனம்](#)
- [9. போதி](#)
- [10. ஜகன்மீத்யை](#)
- [11. மாடன் மோட்சம்](#)
- [12. திசைகளின் நடுவே](#)
- [13. சிவமயம்](#)
- [14. சந்திப்பு](#)
- [15. நிழல்](#)
- [16. காலை](#)
- [17. தனிமையும் இருட்டும்](#)
- [18. மலம்](#)
- [19. மூன்று சரித்திரக் கதைகள்](#)
- [20. இரணியன்](#)
- [21. ஆயிரம் கால் மண்டபம்](#)

22. நாகம்
23. தேவகிச் சித்தியின் டைரி
24. ரதம்
25. அன்னை
26. அப்பாவும் மகனும்
27. வெள்ளம்
28. தாண்டவம்
29. பாடலிபுத்தரம்
30. ஒன்றுமில்ல...
31. நதிக்கரையில
32. நைனிடால்
33. வாரிக்குழி
34. செண்பகயட்சி
35. அழியாத மலர்
36. திருமதி டென்
37. என் பெயர்
38. காடேற்றம்
39. விரித்த கரங்களில்
40. கரிய பறவையின் குரல்
41. வாள்
42. முகம்
43. விரல்
44. வேறு ஒருவன்
45. மாபெரும் பயணம்
46. தொழில்
47. தேவதை

48. கண்ணாடிக்கு அப்பால்

49. ஏறும் இறையும்

50. பசும்புல்வெளி

51. கடைசி முகம்

52. கூந்தல்

53. சிலந்திவலையின் மையம்

54. முடிவின்மையின் விளிம்பில்

55. சேறு

56. ஊசல்

57. நச்சரவம்

குறிப்புகளுக்காக

1. நதி

ஆறு, பனியில் நனைந்துபோய்க் கிடந்தது. அசைவற்றிருந்த நீரைப் பார்த்ததும் உடம்பு சிலிர்த்தது. குளிர் என் உடலைக் கட்டித்தழுவி இறுக்கியது. கைகளை மார்புக்குக் குறுக்காகக் கட்டிக்கொண்டேன்.

‘நேரமாகுதே...’

வைத்தியர், அண்ணாவிடம் தணிந்த குரலில் சொன்னார். அண்ணா பல் தேய்த்துவிட்டு மீதியிருந்த மாமர இலைத் துணுக்கை வீசினான். குனிந்து வாய் கொப்புளித்துவிட்டு சரேலென்று நீரில் பாய்ந்தான். சட்டென்று மௌனம் கலைந்து, ஆறு குலுங்கிச் சிரித்தது.

நானும் நீரில் இறங்கினேன்.

தண்ணீரின் குளிர் என் கால் வழியாகக் கொடி வீசிப் படர்ந்து மேலேறியது.

ஒரு வினாடி தயங்கினேன். பிறகு மெதுவாக உறுதியுடன் நீரில் அமர்ந்தேன். மெதுவாக அள்ளி அணைத்து இறுக்கி மூச்சுத் திணற வைக்கும் குளிர். இடுப்பு, மார்பு, முகம் முழுவதுமாக...

எழுந்து துண்டால் தலை துவட்டிக்கொண்டேன். அதே துண்டை நீரில் அலசிப் பிழிந்து உடுத்திக்கொண்டேன். ஈர உடைதான் சம்பிரதாயம்.

மனமும் உடலும் அறிவும் குளிரில் உறைந்து செயலற்றுப் போயிருந்ததுபோலத் தோன்றியது. ஆற்றின் நீர்ப்பரப்பில் ஒரு வாழை மட்டை மிதந்துபோனது. காரணமின்றியே அதைக் கண்களால் பின்தொடர்ந்தேன். தேவையில்லாமல், செங்கதலி என்று நினைத்துக்கொண்டேன்.

வைத்தியர், சாமான்கள் அடங்கிய பெட்டியைத் தலையில் எடுத்துக்கொண்டார். அண்ணா ஈரத் துணிக்குமேல் சிவப்புத்துண்டைக் கட்டிக்கொண்டான். அவன் முகத்தைக் கவனித்தபோது எனக்குள் சிலீரிட்டது. இறுகின முகம். கண்களில் ஈரப் பளபளப்பு. உதடுகளைக் கடித்திருந்தான்.

மனம் பொங்கியது. அவனருகே போய், தோளில் கை வைத்து, பரிவுடன் ஏதாவது சொல்லவேண்டும்போல இருந்தது.

‘போலாமா?’

பெரியப்பா, சோமன், அண்ணா, ஊர்க்காரர்கள்... டிரீர்ரண்டம், ட்ரம் - ட்ரண்டன், ட்ரம் என்று விம்மித் துடிக்கும் பறையொலி.

நடந்தோம். மௌனச் சுமை.

ஆற்றங்கரை ஓரமாகப் பச்சைப் பசேல் என்று துடலி முட்கள் படர்ந்து வேலியிட்டிருந்த மசானம். தாத்தாவும் பெரியப்பாவும் பெயர் தெரியாத எத்தனையோ பேரும் சாம்பலான இடம்.

பெரியப்பாவின் சிதை கூட்டிய இடத்தில் அந்தத் தென்னங்கன்று இப்போது சிறு மரமாக சிறகு விரித்திருந்தது. பெரிய அடிமரத்துடன் நிறையத் தென்னைகள் சிறகடித்துச் சலசலத்தன. புதிய மரங்களுக்கு இடம்விட்டு இங்கு எத்தனையோ தென்னை மரங்கள் பட்டுப்போயிருக்கும்.

மஞ்சண மரத்தடியில் எரிந்து சாம்பலான சிதை. செவ்வக வடிவக் குழி. கறுப்பாக வாய் திறந்திருந்தது அது. நான்கு புறமும் பச்சை இலைகள் அனல்பட்டு வாடிக் கருகியிருந்தன.

ஆச்சரியமாக, மனம் சாதாரணமாக - மிகவும் சாதாரணமாக - இருந்தது. துயரமும் இல்லாமல், மகிழ்ச்சியும் இல்லாமல், வெறிச்சிட்டு.

எட்டு மாசம் முன்பு லீவு முடிந்து புறப்படும்போது அம்மா பின்னாலேயே வந்தாள். சிரிப்பிருந்தது. எனினும் முகத்தில் ஒரு ஏக்கம். தளும்பப்போகும் கண்கள். எனக்கு மனம் இறுகித் துடித்தது.

நடந்து கொஞ்சதூரம் போய்த் திரும்பிப் பார்த்தேன். செவேல் என்று தென்னை மரம் காய்த்துக் குலுங்கி நிற்க, அதன்கீழ் நின்றுகொண்டிருந்தாள் - எழுதி மாட்டிய படம்போல! சிவப்பு ஜாக்கெட்டும், வெள்ளை முண்டும், விரிந்து பளபளக்கும் விழிகளுமாக...

வைத்தியர் சடங்குகளை இருபது வருடத் தொழில் திறமையுடன் செய்துகொண்டிருந்தார்.

நிறம் மங்கிப்போன புராதன ஓவியம்போல அந்தக் காட்சியும் சுற்றுப்புறமும் என்னைச் சுற்றி விரிந்தது. பறையொலி எங்கோ கேட்டது.

வைத்தியர் ஓர் ஓட்டுத்துண்டால் குழியின் உள்ளிருந்து எரிந்து வெண்மையான எலும்புகளை லாகவமாக இடுக்கி எடுத்து, தயாராக

வைத்திருந்த புதிய மண்பானைக்குள் போடுகிறார்.

சடங்குகள். என் கண்களுக்குமுன் அந்தக் கரிய குழியும் அதனுள் குவிந்திருந்த சாம்பலும் மட்டும்தான் மீதியிருந்தன. அடிநாதமாக அந்தப் பாறைகளின் விம்மல்.

அம்மாவின் நெற்றி ஓரம் இந்திரா காந்திமாதிரி நரை ஓடியிருக்கும். ஐம்பத்தைந்து வயது என்று அவளைப் பற்றிச் சொல்ல ஒரே ஆதாரம் அதுதான். மெலிந்தது என்றாலும் உறுதியான உடம்பு. எந்த வேலையும் செய்ய அஞ்சமாட்டாள். ஒரு சமையலறையின் முழு வேலையையும் செய்து முடித்தபிறகு, இரண்டு பசுக்களைப் பராமரித்து, இடைப்பட்ட மணிகளில் சாரா தோமசும் தகழி சிவசங்கரபிள்ளையும் வாசித்து, அக்கம் பக்கத்துப் பெண்களுக்கு உருக்கமான கதை சொல்லி...

அம்மாவின் சின்ன வயதுப் படம் இல்லை. எனக்கு நினைவு தெரிந்த நாள்முதல் அவள் இப்படித்தான் இருக்கிறாள் என்று தோன்றுகிறது. அந்தக் கண்கள்! அவள் பேசுவது, சிரிப்பது எல்லாம் பெரும்பாலும் அவற்றால்தான்.

சின்னப் பாமரேனியன்போலப் பின்தொடர்ந்து வந்த அவள் பார்வைதான் கடைசி நினைவு. தந்தி கிடைத்தது. ரயில் ஏறி நான் வந்தபோது என் வீடு எனக்கு அன்னியமாகியிருந்தது. அம்மா ஒருபிடிச் சாம்பல் ஆகிப்போயிருந்தாள். அவள் நிறைந்திருந்த வீட்டில் உறவினர்களும் மௌனமும்.

எலும்புகளைப் போட்டு முடித்து, சிவப்புத் துண்டால் அந்தப் பானையை மூடிக் கட்டி, வாழை இலையில் சுற்றிவைத்திருந்த மலர் மாலையை அதற்கு அணிவித்து, வைத்தியரின் தேர்ந்த விரல்கள் இயங்குவதை வெறித்தபடி நின்றேன்.

வைத்தியர், அண்ணாவைப் பார்வையால் கூப்பிட்டு மண்வெட்டியைத் தந்தார்.

அதை வாங்கியபோது அவன் கைகள் துடித்தன. முகத்தில் நிழல் விழுந்துவிட்டதுபோல் இருந்தது.

பறையொலி உச்சத்துக்கு வந்தது.

மண்வெட்டியை இழுத்துக்கொண்டே இடப்புறமாகச் சுற்றி வந்த அண்ணா நின்றான். பிறகு விம்மிய உதடுகளைக் கடித்தபடி, மூன்று முறை மண்ணை அள்ளிக் குழிக்குள் போட்டான்.

வைத்தியர் உடனே மண்வெட்டியை வாங்கிப் பரபரவென்று இயங்க, குழி

நிரம்பியது. ஒரு மண்மேடாக உருமாறியது.

சிறிய பெட்டியில் கட்டி வைக்கப்பட்டிருந்த தென்னங்கன்றை வைத்தியர் எடுத்து அண்ணாவிடம் தந்தார். பறை 'விம் விம்' என்றது. அண்ணா அதை மண்மேட்டில் நட்டு, குடத்திலிருந்து நீர் மொண்டு ஊற்றி, இடப்புறமாகச் சுற்றி வந்து வணங்கினான். நானும் சோமன் அண்ணாவும் நமஸ்கரித்தோம்.

சடங்குகள் தொடர்ந்தன. பறையொலி அந்தப் பகுதியையே அமங்கலமாக மாற்றியது. மரக்கிளைகளில் பறவைகள் பயந்து சிறகடித்தன.

அண்ணா வெளிப்படையாகவே விம்மி விம்மி அழ ஆரம்பித்திருந்தான்.

வைத்தியர் பானையை அண்ணா தலைமீது வைக்குமாறு எடுத்துத் தந்தார். மெதுவாக நடக்க ஆரம்பித்தோம்.

பறை தேம்பியது. எங்கள் சுவாசத்தில் அதன் விம்மல்கள் கரைந்தன. பறையொலியே எங்கள் சுவாசமாகியது.

மறுபடி ஆற்றங்கரை வழியாக நடந்து வீட்டுக்கு வந்தபோது பகல் வெளிறத்தொடங்கியிருந்தது.

வீட்டுக்குள்ளிருந்து பிய்த்துக்கொண்டு வருவதுபோலக் கூட்டமாக அலறல்கள் வெளியே வந்தன. என் மனம் குலுங்கிப்போனது. கட்டுப்படாமல் கைகள் நடுங்கின.

முற்றத்தில் மெழுகிக் கோலமிடப்பட்ட வட்டத்தின் நடுவில் அண்ணா பானையை வைத்தான். வாழை இலை, மரக்காலில் நெல், பழம், சர்க்கரை, பூ, செம்பில் துளசி நீர், குத்துவிளக்கு... குத்துவிளக்கில்கூட ஒருவித அமங்கலம் இருந்தது.

அழுகை ஒரு புயல்போல என்னைச் சுற்றி வீசியடித்தது. என்ன நடக்கிறது என்றே புரியாமல் ஒருவித பித்துப் பிடித்தாற்போன்ற நிலை...

பெண்கள் வலம் வந்து வணங்கி, தட்சணை போட்டு, பூ போட்டு, பூஜை செய்து...

அம்மா என்று நினைத்தபோது என் மனம் இளகிப் பேயாட்டம் போடவில்லை. உயிருடன் அவள் இருந்தபோது அவளைப் பிரிந்திருக்கிறோம் என்ற நினைவே என்னை அலைக்கழிப்பது உண்டு. சடங்குகள் முடிந்தபோது சூரியன் உச்சிக்குப் போயிருந்தான்.

மறுபடியும் அண்ணா பானையைத் தலையில் ஏற்றிக்கொண்டான். மரத்த மனத்துடன் தொடர்ந்து போகும்போது இதெல்லாம் நிஜந்தானா என்று

சட்டென்று ஒரு நினைவு எழுந்தது.

ஆறு ஒளி பெற்றிருந்தது. அலை அடித்தபோது கண்கள் கூசின.

எனக்கு மிகவும் பரிச்சயமான ஆறு இது. என் இளம்பருவத் தோழி. மழையில் அவளுடைய துள்ளல். இரவில் அவளது மௌனம். பனி பெய்யும் காலையில் அவளது நாணம். எத்தனை நெருக்கமானவள் இவள் எனக்கு...

இன்று எனக்கு ஆறு பரிச்சயமே இல்லாத புதிய இடம்போலத் தோன்றியது.

வளைவு திரும்பி இரு முனைகளும் மறைய முதலும் முடிவும் இல்லாமல் அனந்தமான ஒருவழிப் பாதையாகப் பாய்ந்து செல்லும் அவளுக்குள் எனக்குத் தெரியாத ஆயிரமாயிரம் ரகசியங்கள் இருப்பதாகத் தோன்றியது.

இடுப்பளவு ஆழம்கூட இல்லாத ஆற்றுக்குப் பல்லாயிரம் மைல் ஆழம் இருப்பதாக நினைத்தேன். ஒரு நிமிடம் உடம்பு நடுங்கிச் சிலிர்த்தது.

அண்ணா ஆற்றில் இறங்கி இடுப்பளவு நீரில் நிற்குகொண்டான். அம்மா என்று விம்முவதுபோலத் தோன்றியது.

‘பானையைப் பின்பக்க வழியாப் போட்டுட்டுத் திரும்பிப் பாராமல் முங்கறது’ - வைத்தியர் சொன்னார். அண்ணா பானையை நழுவவிட்டான். மூழ்கினான். திரும்பிப் பார்க்கவில்லை.

திரும்பிப் பார்க்கவேண்டாம். திரும்பிப் பார்த்தவன் வாழ்ந்ததில்லை!

பானை மூழ்கியது. பூக்கள் - ரத்தச்சிவப்பில் செம்பருத்தியும், அரளியும், தெச்சியும், பழுப்புநிறச் செண்பகமும் - மெதுவாக மிதந்து, சுழித்து ஓடி மறைந்தன.

சுடப்படாத மண்பானை. நீரில் நீல நிற ஆழத்திலிருந்து குமிழிகள் வந்தன. பிறகு சுழிப்பு. பின் நீர்ப்பரப்பு மௌனமாகியது.

‘முங்கறது... நாழியாகுதே’, வைத்தியர் சொன்னார். நீரில் இறங்கினேன். மூழ்கினேன். வாய் தடதடத்தது. மறுபடி தலை துவட்டிக் கரை ஏறினேன். சோமன் அண்ணா வைத்திருந்த புதிய வேட்டியை உடுத்திக்கொண்டேன். பசித்தது.

எதுவும் நடக்காததுபோல நதி ஓடிக்கொண்டிருந்தது, மௌனமாக.

- கணையாழி, 1987.

2. வீடு

வானத்தில் சூரியன் காணப்படவில்லை. பெரிய கண்ணாடிக் கிண்ணம் ஒன்றைக் கவிழ்த்துவைத்ததுபோலத் துல்லியமாக இருந்தது. அதில் பிரகாசம் எப்படி வந்தது என்று தெரியவில்லை. அவனுடன் ஒரு பெண் இருந்தாள். அவள் முகம் எப்படி இருக்கிறது என்று பார்க்க அவன் மனம் தொடர்ந்து தவித்துக்கொண்டே இருந்தது. ஆனால் அவளைத் திரும்பிப் பார்த்தபோதெல்லாம் அவள் மறு பக்கமாய்த் தன் முகத்தைத் திருப்பியிருந்தாள். இருவரும் பேசுவேயில்லை. ஆனால் அவள் பிரகாசிக்கும் மஞ்சள் சேலை கட்டியிருப்பதும், அவள் நடக்கும்போது அது எழுப்பும் மெல்லிய சரசரப்பும், அவளுடைய சரும மணமும் அவன் புலன்களைப் பூரணமாக நிறைத்திருந்தது. அவனுடைய தவிப்பைப் பல மடங்கு அதிகப்படுத்தியது அந்தச் சூழல். கண்ணெட்டும் தூரம்வரை மரங்களே இல்லை. பாலைவனம்போல அலையலையாக விரிந்த பூமிப்பரப்பு. ஆனால் வெண்மணல் அல்ல, தவிட்டுநிறச் சேறு. ஆங்காங்கே நீர் தேங்கிக் கிடந்தது. அவற்றில் வானின் பிரகாசம் பிரதிபலித்தது. அவள் உடன் வந்துகொண்டுதான் இருக்கிறாள் என்பது அவனுக்கு உத்வேகம் ஊட்டுவதாகத்தான் இருந்தது. ஆனால் அவள் யார்? எனினும் அவன் பேசவில்லை. ஏனெனில் அது கனவா என்ற சந்தேகம் அவனுக்கு இருந்தது. இரண்டாவது காரணம், அந்தப் பிரதேசத்தில் ஒலி என்பதே இல்லை என்பதுதான். அந்த மௌனம் காதைக் குத்தவில்லை. அதுவே இயல்பான நிலைபோல இருந்தது.

திசைகள் வித்தியாசமில்லாமல் இருந்த அப்பகுதியில் எதற்காக நடந்துகொண்டிருக்கிறோம் என்று அவன் அறிந்திருக்கவில்லை. எந்த இலக்கு நோக்கிப் போகிறோம் என்றும் அவனில் தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. ஆனால் அவன் மனம் அது பற்றிக் கவலைகொள்ளவில்லை. நிதானமாக, வேகமாக நடந்துகொண்டிருந்தான். அவள் தன்னுடன் நடந்து வருகிறாள் என்பதே அந்த நடையைப் பொருள் நிறைந்ததாக மாற்றப் போதுமானதாக இருந்தது.

பிறகு மெல்ல அவனுக்குள் ஒருவிதமான பதற்றம் உருவாகியது. திசை

தெரிய எவ்விதமான அடையாளமும் இல்லாதபோது எப்படித் திரும்பிச் செல்வது? பீதியுடன் நின்று சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். அவளும் அதே பீதியை அடைந்தாள் என்று அறிந்தான். இங்கு சிக்கிக்கொண்டால் வாழ்வே சூன்யம் ஆகிவிடுமே என்று எண்ணினான். தத்தளித்த மனசுடன் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தான். பீதி விலகியது. அவர்கள் நடந்துவந்த காலடிச் சுவர்கள் சேற்றில் பெரிய சங்கிலிபோல விழுந்து கிடந்தன. அந்தத் தொடர் அடிவானில் - அங்கு மேலும் வெளிச்சமாய் இருந்தது - சென்று முடிவதைக் கண்டான். எத்தனை தூரம், எப்படி அலைந்தாலும் கைவிடாத துணையாக இந்தக் காலடித் தொடர் தன்னுடன் இருக்கும் என்பதை உணர்ந்தான். மனசுக்குள் தெரியமும் நம்பிக்கையும் வெளிச்சம் பாய்ச்சின.

மெல்ல வானத்தின் ஒளி குறைந்து வருவதைக் கண்டான். மண்பரப்பு இருண்டு, நிறம் இழந்துகொண்டே இருந்தது. காற்றில் குளிர் அதிகரித்தது. அவனுடன் இருந்தவளின் மூச்சு வெப்பமாகத் தோளைத் தொட்டது. அவள் உடலிலிருந்து மெலிதான வெப்பம் வீசியது.

தூரத்தில் சேற்றுப்பரப்பில் தன்னந்தனியாக ஒரு பழைய வீடு நின்றிருப்பதைக் கண்டான். அதன் கூரையோடுகள் சிதிலம் அடைந்திருந்தன. எவ்வித உத்தேசமும் இல்லாமல் அதை நோக்கிக் கால்களால் கொண்டு செல்லப்பட்டான். முற்றம் சேறு மூடிக் கிடந்தது. இடிந்து தூசு படிந்துகிடந்தது. திண்ணைமீது ஏறினான். சிலந்தி வலைகள் பின்னி வழிமூடிக் கிடந்தன. அவற்றைப் பிய்த்தபடி முகப்பு அறைக்குள் நுழைந்தான். அவள் திண்ணையோடு நின்றுவிட்டிருந்தாள்.

அந்த விசாலமான அறை முழுக்க, சிலந்தி வலை சுவரிலிருந்து சுவருக்கு ஓடி, மூடிக் கிடந்தது. வலையைப் பிய்த்தபடி முன்னேறினான். அங்கு ஒரு புத்தக அலமாரி இருந்தது. மரத்தால் ஆனது. மிகப் பெரியது. மிகப் பழையது. அதன் கதவை இழுத்துத் திறந்தான். அதற்குள் இருட்டாக இருப்பதைக் கண்டான். தூசி மூக்கை அடைத்தது. கண்கள் இருட்டுக்குப் பழகிப்போன பிற்பாடு அந்த அலமாரி முழுக்க பெரிய, சிதிலம் அடைந்த புத்தகங்கள் நிறைந்திருப்பதைக் கண்டான். புத்தகங்களைத் தொடக் கூசியவன்போலச் சில வினாடிகள் பார்த்தபடி நின்றான். பிறகு ஒவ்வொரு புத்தகமாய் கைகளால் விலக்கிப் பார்த்தான். பெரிய தோல் அட்டை போட்ட முழ உயரப் புத்தகங்கள். அவை விலகியபோது அந்த இடைவெளியில் ஒரு மனிதத்தலை தெரிவதைப் பார்த்தான். ஒரு மோசமான கனவில் இருக்கிறோம் என்று எண்ணினான். ஆனால் அவனால் அந்தத் தலையைத் தொட முடிந்தது. தெளிவாகப் பார்க்க முடிந்தது. புத்தகங்களை விலக்கியபோது, அந்த உடலையே அவனால்

பார்க்க முடிந்தது. மெலிந்த தோள்களும் எலும்புகள் துருத்திய மார்பும் உடைய உடம்பு. தீனமான சிறிய முகம். புத்தக அடுக்கின் பாரத்தால் அழுத்தப்பட்டு, சப்பி, பாடமாகியிருந்தது அவ்வுடல். அதை மீண்டும் தொட்டுப் பார்த்தான். பீதி அடிவயிற்றைத் தாக்கியது. அந்த உடலில் வெப்பமும் உயிரும் இருந்தது. அதைக் குனிந்து உற்றுப் பார்த்தான். அவன் வயிற்றைக் கிழித்தபடி ஒரு அலறல் எழுந்தது. அந்த ஆள் அவனை உணர்ச்சியின்றிப் பார்த்தவாறு இருந்தார்.

வீறிட்டு அலறியபடி - ஆனால் ஒலியே இல்லை - அவ்வறையிலிருந்து வெளியே பாய்ந்தான். சமையலறைக்கு வந்துவிட்டிருப்பதை உணர்ந்தான். முதலில், சமையலறை தூசி அப்பி, மனித அசைவுகள் இன்றி, புராதனமான கோட்டை ஒன்றின் ரகசிய அறைபோல இருப்பதாய் அவனுக்குப் பட்டது. பிறகு அவ்வறையின் சுவர்களில் செந்நிற அலைகள் தளதளப்பதைக் கண்டான். அறையே தீச்சுவாலையின் ஒளி பெற்றிருந்தது. அந்த அறையின் மறுமூலையில் அடுப்பு ஒன்று எரிவதைக் கண்டான். அதன் நெருப்பு ஓசையின்றிப் படபடவென்று துடித்து ஆடியது. அதன்முன் அவனுக்குப் பின்புறம் காட்டியபடி அமர்ந்திருப்பது ஒரு மனித வடிவம்போல இருந்தது. அவன் அவ்வளவு பீதியில் இருந்ததனால் அதிர்ச்சி அடையவில்லை. குளிர்ந்து பாரமாய் இருந்த கால்களை அசைத்து மெல்ல மெல்ல அந்த உருவத்தை அணுகினான்.

மரத்தால் ஆன பெண்ணுருவம் அது. அதன் தலைமயிர் மண் நிறமாக, சிறு வேர்களின் கொத்துபோல இருந்தது. ஒரு கையை அது தரையில் ஊன்றியிருந்தது. மறு கை மட்கிப் போய்விட்டிருந்தது. அது தன் கால் ஒன்றை அடுப்பில் விறகாக வைத்து எரித்துக்கொண்டிருந்தது. அதன் உடல் ஆங்காங்கே மக்கிச் சிதைந்தும் செல்லரித்தும் காணப்பட்டது. அதன் முன்புறத்தைக் காணும் ஆர்வத்துடன் நகர்ந்தான். சற்றுக் குனிந்து அதன் முகத்தைப் பார்த்தான். உடல் சில்லிடும்படியான காட்சியைக் கண்டான். அந்தப் பெண்ணுருவம் விம்மி விம்மி அழுதுகொண்டிருந்தது. உடம்பு தாறுமாறாக உதறிக்கொள்ள, பின்னோக்கி நகர்ந்தான். கணீர் என்ற ஒலியுடன் பாத்திரம் அடுப்பிலிருந்து சரிந்து உருண்டது. சுவரைப் பிடித்துக்கொண்டான். பாத்திரத்திலிருந்து நீர் கொட்டிப் போனதும் உள்ளேயிருந்து சிறு கை ஒன்று வெளியே விழுந்தது. வெடவெடக்கும் உடம்புடன் உற்றுப் பார்த்தான். மூச்சு விடுகிறோமா என்பதே சந்தேகமாய் இருந்தது. அந்தப் பாத்திரத்தின் உட்புறத்தில் பாதி வெந்த நிலையில் வெண்ணிறமான சருமம் உரிந்துபோய் இரு குழந்தைகள் இருந்தன.

அவன் கால்கள் உடம்புக்குள் தொடர்பை இழந்துவிட்டன என்று பட்டது. நிற்க முடியவில்லை. விழுந்தால் பிறகு எழுந்திருக்கவே இயலாது என்று

பட்டது. தன் தலை தெறிப்பதையும் உடம்பு வெப்பத்துடனும் வியர்வையுடனும் உதறிக்கொண்டிருப்பதையும் உணர்ந்தான். தன் முழு எடையையும் சுவர்மீது சரித்துக்கொண்டான். சில நிமிடங்கள் இதயம் அறையும் ஒலி மட்டும் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. பின்பு தன் ஆண்குறியில் ஒரு மின்முனையும் நெற்றிப்பொட்டில் மறு மின்முனையும் பொருத்தப்பட்டு வலுவான மின்சாரம் பாய்ச்சப்பட்டதுபோல உணர்ந்தான். அந்தச் சுவர், சதையின் மென்மையும், உயிரும், வெப்பமும் கொண்டிருந்தது. விரல்களில் உறுப்புகளின் புடைப்புகள் தென்பட்டன. மேலும் கவனித்தபோதுதான் சுவர் முழுக்க பல நூறு முகங்களைக் கண்டான். செங்கற்களுக்குப் பதிலாக உயிருள்ள மனித முகங்களை அடுக்கிக் கட்டப்பட்டிருந்தது அந்தக் கட்டடம். நூற்றுக்கணக்கான இமைகளின் அசைவை, கண்மணிகளின் மினுக்கத்தைக் கண்டான். எல்லாப் பார்வைகளும் அவன்மீது குவிந்திருந்தன.

திடீரென்று அவன் உடலுக்குள் புது வேகம் பாய்ந்தது. ஓசையின்றி அலறியபடி ஓட ஆரம்பித்தான். வெகுநேரம் ஓடிக்கொண்டே இருப்பதுபோல உணர்ந்தான். மூச்சிறைக்க ஓடி ஓடி, சுவர்களை மோதி, தடுக்கி விழுந்து, எழுந்து, விரைந்தான். உடம்பின் ஒவ்வோர் அணுவும் எரிய, வியர்வையில் ஊறியபடி முன் ஹாலுக்கு வந்தான். அவள் நின்றிருந்த இடம் காலியாக இருந்தது. வெளியே வானையும் மண்ணையும் மூடியபடி மழை கொட்டிக்கொண்டிருந்தது.

3. பல்லக்கு

பாடச்சேரி அப்பி வந்திருப்பதாக திவாகர மேனோனுக்கு ஆள் வந்தது. முக்குக்கடைத் திண்ணை மீது சோம்பி அமர்ந்திருந்தவருக்கு சட்டென்று சுறுசுறுப்பு ஏற்பட்டது. கடைக்கார அருணாசலம் தலைநீட்டி ‘உம்...ஏமானுக்கு கோளுதேன். சில்லறையில்லா சிக்கப் போவுது...’ என்றான். பீடிக்கடை முத்துநாயகம் அங்கிருந்தபடியே உரக்க, ‘ஏமானே சிட்டம் பைதாவை உடனடி தீத்துப் போடணும். மாதம் கொறெ ஆச்சு’ என்றான். மேனோன் பெருந்தன்மையாகச் சிரித்துத் தலை அசைத்தபடி நடந்தார்.

ரோட்டிலிருந்து பிரிந்து, பள்ளத்தில் இறங்கி, தோப்புக்குள் நுழைந்தது பாதை. செம்மண் மிருதுவாக இருந்தது. தோப்புக்கு அப்பால் பொற்றயில் தரவாட்டு¹ வீடும் முற்றமும் இருந்தன. வீட்டைச் சுற்றி மரங்களே இல்லாமல் வெறிச்சோடியிருந்தது. வீடு நாலாபுறமும் இடித்து அகற்றப்பட்டு, மொட்டை அஸ்திவாரம் கடப்பைக் கற்கள் இளகிச் சரிந்து பரவியிருப்பது தெரிய, அமங்கலமாக நின்றது. வெண்ணிறச் சுதைச் சுவரால் ஆன இரண்டு அறைகள் மட்டும் தனித்து நின்றன. கூரையிலிருந்து கரி படிந்த பழைய கழுக்கோல்கள் நீட்டியிருந்தன. கரியகூளமாக ஆன ஓலைக் கூரை பிசிறடித்து நின்றிருந்தது. முற்றத்தில் காலை இளம்வெயிலில் நனைந்தவனாக அப்பி ஒரு குத்துக்கல்மீது அமர்ந்திருந்தான்.

‘என்னடேய் அப்பி, கண்ணிலே படமாட்டேங்குதே’ என்றபடி மோனோன் நெருங்கினார்.

அப்பி பதறி எழுந்து, தலைத்துண்டை அக்குளில் செருகி, முன்வளைந்து, வாய்பொத்தி நின்றான். ‘ஓ’ என்றான்.

‘என்னவாக்கும் விசேஷம்?’ என்றார் மேனோன், திண்ணைக் கல் மீது ஒருக்களித்து அமர்ந்தபடி. அவருடைய பொன்னிறமான கால், நீலநிறச் சுருட்டை ரோமங்களுடன் வெயிலில் மின்னியது.

‘அடியேன், அம்மிங்கிரு² விளிச்சினும்.’

‘ஓகோ’ என்றார் மேனோன்.

அப்பி பணிவாகச் சிரித்தான்.

‘உக்காரு, காப்பி வல்லதும் குடிக்குதியா?’

‘ஓ...’ என்றான் அப்பி, வினயமாக. ‘குடிச்சிலாம், அதுக்கென்ன இப்பம்? காலம்பறத்தேன் ரண்டு கிளாஸ் குடிச்சது. தேட்டி எடுத்து வருது.’

‘செரி, அப்ப உட்காரு’ என்றார் மேனோன். ‘டேய் அப்பி, அண்ணைக்குக் கொண்டுபோன தேக்கு உத்தரம் என்ன விலைக்குடோய் போச்சு?’

‘என்னத்த ஏமானே செல்லுயதுக்கு? காலங்க கெடக்குத கெடப்பு! ஒண்ணும் பேயாண்டாம், கேட்டுதா? இப்பம் ஆரு தேக்குத்தடியிலே உத்தரம் போடுதா? ஆருகிட்ட வக்கு இருக்குதுங்குதேன்? உத்தரத்த அறுத்து ஒரு உருப்படி செய்யவும் ஒக்காது. வச்சுக்கிட்டு தேம்புயதப் பாத்து ரண்டு பேரு வந்து என்னதுண்ணு கேட்டாவ. இன்னி வச்சுகிட்டிருந்தா சங்கதி கொளப்பம் எண்ணுகருதி ஓடனே குடுத்துக் கையக் களுவிப் போட்டேன்.’

‘நல்ல வெள்ளைத் தேக்கு.’

‘பின்னே இல்லியா? ஒருவாடு கேட்டிட்டுண்டு, ஏமானே. நாங்க இந்தப் பொற்றைக் குடும்பத்திலே பத்துத் தலமொறயா ஊளியம் செய்யுத எனமாக்கும். மூத்தப்பன் ஒருவாடு செல்லுவினும். வலிய பொன்னு தம்புரான் காட்டுக்கு மஞ்சல்ல³ கேறி போவுமாம். கூத்தும் கொரவயுமா ஒப்பம் ஆசாரியும் மூசாரியும் போவினுமாம். மரத்தோடு மரம் பாத்து, வலிய தம்புரானே தட்டிப் பாப்பாராம். டயங்குண்ணு மணிச்சத்தம் போடுத மூத்த தேக்கக் கண்டுபிடிச்ச வெட்டிக்கொண்டு வருவினுமாம். அப்படி சேத்துக் கெட்டின பங்களா இல்லியா! காலம் கலி முத்தின காலம் ஏமானே! இல்லெங்கி இப்படியொக்கெ ஆவுமா? நிண்ணெடம் நெறஞ்சு நிண்ண பங்களா இப்படி ஒஞ்சு போச்சே... கல்லறைக் காடு கணக்கா ஆயிப்போச்சே... எனக்கச் சங்கு பொட்டுது ஏமானே! ஓர்மிச்சா எனக்குக் கரச்சில் வருது ஏமானே...’

‘நீ நண்ணி உள்ளவன் அப்பி.’

‘நாங்க உப்ப மறக்காத சாதியாக்கும் ஏமானே...’

‘அது எனக்குத் தெரியாதா?’ என்றார் திவாகரன் மேனோன், நெகிழ்ந்து.

‘முந்தா நாளைக்குப் பாரு, கோயிலிலே உற்சவம்னு போயிருந்தேன். யார் நடத்துறது கொடைன்னு எப்பிடி நமக்குத் தெரியும்? சரி, ஏதோ வந்தோம், சாமி பிரசாதம் தின்னுட்டுப் போவோம்னு பார்த்தா கொடை ஆருடைய

கொடை? நம்ம முருகேசன் பயல் கெம்பீரமான ஒரு சரிகை மேல்வேஷ்டியை மூடிக்கிட்டு, வாட்ச் கட்டிக்கிட்டு, கிராப்பும் பவுடரும் பக்க மேளவுமா நிக்ருதான். சவுக்கியமானனு ஒரு மரியாதைக்குக் கேட்டா ஆமானனு தலையாட்டிட்டுப் பேசாம நிக்கிறான். ஒரு வார்த்தை நம்ம சவுக்கியத்தைக் கேட்கேல்ல. ஆரு இவன் ஏ! இவன் அப்பன் ஆரு? நம்ம வீட்டிலே ஆசாரிப்பணிக்குக் கோமணமும் பணிப் பெட்டியுமா வந்த நீலகண்டன் முத்தாசாரிக்க மகன். இப்பம் பேங்கில உத்தியோகம். என்ன பவிஷா! அவன் பவிஷா அவனுக்கு; நமக்கென்ன?’

‘பின்னே?’ என்றான் அப்பி.

‘அப்புறம் கேளு. பாயாசம் வெளம்புறான் பயல். சாமி பிரசாதமாச்சேண்ணு நானும் கையை நீட்டினேன். முகத்தைப் பாத்துச் சொல்லுதான் அப்பி... ‘எல்லாரும் போயி வரிசையா நிக்கணும். எல்லோருக்கும் உண்டு’ன்னு சொல்லுதான். எனக்கு அய்யேண்ணு ஆயிட்டுது. நம்ம குலமென்ன? இருந்த இருப்பென்ன, ஏது?’

‘முடு மறக்கப்பிடுது ஏமானே!’

‘நல்லா நாலு வார்த்தை கேட்டிருப்பேன். பின்னெ அது கோயில். எதுக்கு வம்பும் வழக்கும். பேசாம சாமி கை நீட்டத்தை வாங்கிட்டு வந்தேன், அப்படியிருக்கு காலம்...’

‘தர்மம் கெட்ட காலமாக்கும் ஏமானே...’ அப்பி சொன்னான். ‘ஏமானனு சொன்னா இப்பளும் அடியனுக்கு ரோமாஞ்சம்⁴தேன். நாலு துண்டு எல்லு கிட்டினா நாய் சிங்கமாயிடாது ஏமானே... இப்பம் அடியங்களுக்கு பைதாய்க்கு புத்தி முட்டொண்ணும் இல்ல. பய வாத்தியாராட்டு இருக்குதான். மவ படிக்குதா. ஆனால இந்த அப்பி இஞ்ச வாலாட்டிக்கிட்டு ஓடிவாற நாயாக்கும். இன்னைக்குக் காலத்தேப் பாருங்க, சின்னப் பயலுக்குக் காஞ்சுக்கிட்டு இருக்குது. செண்ணு மருந்து வாங்கிட்டு வாருங்க எண்ணு வீட்டுக்காரி சொல்லுதா. அம்மிங்கிரு விளிச்சாவண்ணு ராமன்பய வந்து சொன்னான். ஒக்கெ ஒளியட்டும் எண்ணு விட்டுப்போட்டு இஞ்ச ஓடிவந்துப் போட்டேன்...’

‘நீ நண்ணி உள்ளவன்டேய் அப்பி.’

உள்ளிருந்து மேனோனின் அம்மா வந்து எட்டிப்பார்த்து, ‘என்னத்த அங்க பேச்சும் சீராடலும்? பறப்பய புலைப்பயண்ணு பாக்காம? வந்த காரியத்த முடிச்சுட்டு அவன அனுப்புத வழியைப் பாக்காம’ என்றாள்.

மேனோன், ‘அதாவது சங்கதி என்னாண்ணா அப்பி...’ என்றார். ‘இப்பம் பைசாய்க்குக் கொஞ்சம் தட்டு. அடுத்த வாரம் வந்திடும்.’

சொல்லியிருக்கேன். ஆனா பணம் பொறுக்கும், ரேஷன் கடைக்காரன் பொறுக்க மாட்டானே. ஏது? உனக்கிட்டே ஒரு நூறு இருந்தாப் பார்க்கிறது. மெதுவா அட்ஜஸ்ட் பண்ணிரலாம், என்னது?

‘அதுக்கென்ன, ஏமானுக்கு இல்லாத பணமா? ஆனா உத்தரத்துக்கொண்ணும் இப்பம் வலிய டிமாண்டு இல்லை. அதாக்கும் சங்கதி.’

‘இன்னி இங்க உத்தரமும் இல்லை அப்பியே... இருக்கிற ரூமையும் பொளிச்சு வித்தா தெருவிலேயா செண்ணு படுக்கிறது?’ என்றது உள்ளிருந்து கிழவியின் குரல்.

‘அதும் வாஸ்தவம்தேன்’ என்றான் அப்பி. ‘தம்புராட்டி இருந்த சீரென்ன! தங்க சப்பரத்திலேயில்லா போவும்! என்னைய மாதிரி நீசப் பெறவிகள் கண்ணாலப் பாத்துக்கிட ஒக்குமா? நாங்க இந்தப் படி தாண்ட ஒக்குமா? எனக்க சங்கு நோவுதே.’ அப்பியின் கண்கள் கசிந்து கன்னத்தில் வழிந்தன. ‘குலம் கெட்ட காலம் ஏமானே... சாமி கல்லான காலம்! இல்லெங்கி இப்பிடி வருமா? எனக்க கையிலயும் பைதா இல்லாமப் போச்சே... பயலே படிக்க வைக்கணும்னு எண்ணு உள்ளதெயல்லாம் அடமானம் வச்சு கண்ணு வித்த கபோதியா போனேனே ஏமானே.’

‘விக்கிறதுக்கு இனிமே உத்தரம் ஏதும் இல்லையே அப்பி’ என்றார் மேனோன். ‘நீ ஒரு நூறு ரூபா கடனாத்தான் குடு, பொரட்டிடலாம்.’

‘எனக்க பொன்னு தம்புரானே. காலணாச் சக்கரம் இருந்தா அடியேன் இப்பிடியா இருப்பேன்? அறுதலி பெத்த பய, வாத்தியாரு நாயி காச்சக்கரம் தாறதில்லை ஏமானே. கேட்டா ஒனக்கெதுக்கு இப்பம் காயிண்ணு கொரைக்குதான். என்ன செய்யிறது ஏமானே.’

‘என்ன செய்றது அப்பி? எங்களுக்கு உன்னை விட்டா வேறு கெதி இல்லை.’

‘நான் வேணுமெங்கி அப்புறோஸ் பெருவட்டருகிட்ட கேட்டு பாக்குதேன் ஏமானே.’

‘எங்களுக்குண்ணு கேட்காதே. நான் அந்த நாடானுக்கு நாநூறு ரூபா குடுக்கணும்.’

‘இல்லேமானே. ஆனா எனக்குண்ணு கேட்டா மூணு வட்டி கேட்பானே பேதீல போற பய.’

‘மூணு வட்டியா?’

‘ஆமா ஏமானே. கட்டை மேலே போற பய. அவன் வீட்டிலே இடி
ஏறங்காதா?’

‘செரி. வேற வளியில்லையே.’

‘வீட்டுக்கு அடமானப் பத்திரம் கேட்பானே...’ என்று அப்பி யோசித்தான்.
பிறகு ‘ஒண்ணு வேணுமெங்கி செய்யிலாம் ஏமானே. ஏமான் வீட்ட
எனக்கு அடமானம் தரணும். எனக்க வீட்ட நான் பெருவட்டனுக்கு
அடமானம் தானேன். இரு செவி அறியாம சங்கதிய முடிச்சுப் போடலாம்’
என்றான்.

‘வீடு அம்மா பேரில இருக்கு அப்பி.’

‘இருக்கட்டும். இருக்கட்டும். தம்பராட்டி நெறைஞ்ச மாராசி. அவங்க
பேரிலேயே இருக்கட்டும். நாம என்ன வெலையா போடுதோம்?
அடமானம்னு சொன்னா என்னத்த, ஒரு வரியத்துக்குத்தானே?’

‘நான் சொல்லிப் பார்க்குதேன் அப்பி’ என்றார் மேனோன். பிறகு
திடீரென்று, ‘ஏன்லே அப்பி, இந்தக் கடப்பைக் கல்லு யாருக்காவது
வேணும்னா கேட்டுப் பாரேன். நல்ல பாளீஷ் கல்லாக்கம். முற்றத்தில்
பாவினா மொசைக் மாதிரி இருக்கும்.’

‘பின்னே? இந்தக் காலத்திலே எந்தப் பய போடுதான் இதுமாதிரி? ஆனா
இதக் கொண்டுபோறதுண்ணு சொன்னா சில்லறை விளையாட்டா? நல்ல
கரிங்கல்லு. கனமாட்டு கனக்கம். கொண்டுபோறதுக்கே எப்பிடியும் நூறு
ரூபா ஆயிடும்.’

‘ஒரு அம்பது கெடச்சாக்கூட குடுத்துப்போடலாம்டே அப்பி.’

‘அம்பதுக்கு இஞ்ச எவன் வருவான்? மேலத்தரை சின்னப்பன் வீடு
கட்டுதான். கேட்டுப் பாக்கதேன். ஒரு இருவத்தஞ்சுக்குக் குடுத்தாக்கூட
ஒண்ணும் கொறையில்லை ஏமானே.’

‘சரி’ என்று திவாகரன் தலையசைத்தார். திடீரென்று நினைவுகூர்ந்து, ‘இரு
அப்பி’ என்றபடி உள்ளே போனார்.

மரத்தாலும் பிரம்பாலும் ஆன ஒரு சாமானைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்து
முற்றத்தில் போட்டார் மேனோன். அது ஒட்டடையும் கரியும்
படிந்திருந்தது. பகல் ஒளியில் ஏதோ அந்தரங்க உறுப்பைத்
திறந்துவைத்ததுபோல் அசிங்கமாக இருந்தது.

‘டேய் டேய்’ என்றபடி கிழவி பின்னால் வந்தாள். அப்பியின் பார்வை
படாமல் கதவுக்குப் பின்னால் நின்றபடி, ‘டேய் மகாபாபி!’ என்று

கூவினாள்.

‘இது என்ன ஏமானே?’ என்றான் அப்பி.

‘பல்லக்கு!’ என்றார் மேனோன். ‘அந்தக் காலத்திலே தம்புராட்டிகள் ஏறிப்போன மூடு பல்லக்கு. பெண்கள்தான் இதைச் சுமப்பாங்களாம். கனமே இல்லே. ஆனா நல்ல அசல் மரமும் பிரம்பும்’ என்றார்.

‘குலசாபம் வேணாம்படா திவாகரா’ என்று உள்ளிருந்து குரல் மன்றாடியது.

‘சும்மா இருப்பியா இல்லியா?’ என்று மேனோன் திரும்பிப் பார்த்து அதட்டினார். ‘குலசாபம் எளவெடுத்துப் போக... பாத்தியா அப்பி? எப்படிக் கனமில்லாம இருக்கு?’

அப்பி அதைத் தூக்கிப் பார்த்தபடி ‘பளைய சரக்கு’ என்றான்.

‘வெள்ளியும் தங்கமுமா அலங்காரம் இருந்தது. அதெல்லாம் எப்பவோ பிடுங்கி வித்தாச்சு. அம்மா சின்ன வயசிலே ஏறினது. எடுத்து வச்சுக்கிட்டுப் பொலம்பணுமே. அதுக்காக வச்சிருக்கு.’

உள்ளே அழுகையும் பிலாக்கணமும் கேட்டது. மேனோன் உள்ளே திரும்பி, ‘கொஞ்சம் பேசாம இருக்கியா எளவு, நீ கெட்ட கேட்டுக்குப் பல்லக்கு ஒண்ணுதான் கொறை, மூதேவி’ என்றார்.

‘வெறகுக்கும் கொள்ளாது’ என்றான் அப்பி.

‘இல்லை அப்பி. நீ மட்டும் ஆத்தில போட்டு நல்லா கழுவிப்பாரு. தங்கம் மாதிரி இருக்கும்.’

‘வச்சுக்கிட்டு என்னத்த செய்யியது?’

‘ஊஞ்சல் மாதிரி ஹால்லே கட்டிப்போட்டா ஜம்முனு இருக்கும் அப்பி. நீ எவன்கிட்டேயாவது ஊஞ்சல்னே சொல்லி வித்துடு. மூடு பல்லக்கையெல்லாம் எவன் பாத்திருக்கான் இந்தக் காலத்திலே?’

‘பெரம்பு சீரளியுது கொலேரத்திலே?’

‘ஒரு இருபது ரூபா வராதா?’

‘இருவது ரூபாயா? இருவதுக்கு நாலு சேர் வாங்கிப் போடலாமே. அஞ்சு கிட்டினா அதிகம்.’

‘அஞ்சு ரூபாயா? என்னத்த அப்பி இது?’

‘அஞ்சு ரூபாய் எவன் தூக்கிக் குடுக்கப் போறான் எண்ணு எனக்கு இருக்கு ஏமானே. இதப் பாத்தா எவனாவது தொட்டுப் பாப்பானா?’

‘பத்து ரூபா கேட்டுப்பாரு அப்பி.’

‘கேட்குதேன். கேட்குதேன். கேட்குறதுக்கு என்ன? இண்ணைக்குக் கொலெரம் சந்தே. களுவி எடுத்துக்கிட்டுக் கொண்டுசெண்ணு பாக்குதேன். ஏமான் அஞ்சு ரூபா வச்சிக்கிடணும். மிச்சத்தப் பெறவு பாக்கலாம்.’

அஞ்சு ரூபாய்த் தாளை மேனோன் அலட்சியமாக வாங்கிக்கொண்டார். வேட்டியின் மடிப்பில் சுருட்டிச் செருகினார். அப்பி பல்லக்கைத் தூக்கித் தலையில் எடுத்துக்கொண்டான்.

‘டேய் திவாகரா, ஒரு மணி அரிசி இல்லைடா’ என்றது கிழவியின் குரல்.

‘உனக்கு என்ன வேணும்? அரிசிதானே? பேசாம கிட’ என்றார் மேனோன். உடனடியாக மேற்காகக் கிளம்பினார். அய்யன் கடையில் ஒரு கிலோ அரிசி வாங்கித் துண்டில் முடிந்துகொண்டார். கடைக்குப் பின்னால் போய் இரண்டு ரூபாய்க்கு வார்ணீஷ் அடித்துக்கொண்டார், மறுநாள் கல்லுக்கான பணம் வந்து சேர்ந்தது. ஒரு வாரம் வார்ணீஷ் கவலைவிட்டது. அதற்குள் கிழவியைக் கூட்டிக்கொண்டு அருமனை பதிவு அலுவலகம் போய் வீட்டை அடமானம் வைத்துப் பணம் பெற முடிந்தது. கிழவிக்கு செக்காலை பாக்கரன் கடையில் கொத்து பரோட்டாவும் மட்டன் சாப்ஸும் வாங்கிப் பொட்டலம் கட்டி எடுத்து வந்து, பதிவு அலுவலகக் காத்திருப்பு அறையில் ரகசியமாகக் கொண்டுவந்து தந்ததில் அவளுக்குமும் வருத்தம் போய் உற்சாகம் வந்தது. மேனோன் புது வேட்டி வாங்கினார். ஒரு மாதம் மிதந்து அலைந்தார். ஊரின் சகல சாராயச் சந்துகளிலும் அவருடைய விஜயம் நிகழ்ந்தது. முக்குக் கடைக்காரனும் முத்துநாயகமும் அவரைத் தேடி அலைந்தும் பிடிக்க முடியவில்லை.

பாடச்சேரி சத்துணவு ஆயா பாக்கியம்மாள் பள்ளிக்கூட ஷெட்டில் தயாரித்து விற்கும் சாராயம் பிரசித்தம். அதை அருந்திவிட்டு, தெரு நிறைந்து நடந்து திரும்பிக்கொண்டிருந்த மேனோன் அந்த ஊர்வலத்தைக் கண்டார். முன்னால் கியாஸ் விளக்குகள் வந்தன. ஒளிரும் வண்டுகள் சுழன்று பறக்க, அவை நாற்புறமும் நிழல்களை நடனமிடச் செய்தன. தொடர்ந்து பாண்டு வாத்தியக் கோஷ்டி, ‘காற் - பாறையின் மேல் - காட்டினவன் - பூத்தியுள்ளவன்’ என்று வாசித்தபடி வந்தது. அதற்குப் பின்னால் ஜரிகை பளபளக்கும் சேலைகள் நெளியப் பெண்கள். வெள்ளை வேட்டி கட்டிய விவசாயிகள் பற்கள் மின்னச் சிரித்தனர். கண்ணாடி வைத்த ஒரு பாதிரியார் அங்கி அலைபாய, தலை குனிந்து வந்தார். அவர்களுக்குப் பின்புறமாக ஒரு மேடை அசைந்து வருவது தெரிந்தது. கியாஸ்லைட் ஒளியைப் பொழிந்து அது ஒரு வெளிச்சத் தீவாகத் தெரிந்தது. ஜரிகைத் தொப்பியும், கோட்டும் சூட்டும் அணிந்த ஒரு

இளைஞன் உட்கார்ந்திருந்தான். சட்டென்று மேனோன் அதை அடையாளம் கண்டார். அவருடைய பல்லக்கு. அப்பியின் மகன் விக்டர் ராஜன்தான் அதில் உட்கார்ந்திருந்தது. ஊர்வலம் அவரைக் கடந்தபோது, அப்பி ஒதுங்கி அவருகே வந்து, 'ஏமான் ஏது இங்க?' என்று தலை குனிந்து பவ்யமாகக் கேட்டான். பளீரென்று சிரித்தபடி, 'பயலுக்க கல்யாணம். மாப்பிள்ள விருந்து இண்ணாக்கும்' என்றான்.

மேனோன் பேசாமல் நின்றார். ஊர்வலம் கடந்து போகவே, அப்பி மன்னிப்பாகப் புன்னகைத்தபடி, ஓடிப்போய்ச் சேர்ந்துகொண்டான். போதையில் மேனோனுக்கு அழகைதான் பீறிட்டு வந்தது.

- திசைகளின் நடுவே தொகுப்பு, 1988

4. கண்

காலியான அலுவலக அறையில், தன் மேஜைமீது முழங்கையை ஊன்றி, விரல் குவிப்பில் மோவாயைச் சாய்த்து, அமர்ந்திருந்தான். அவன் பார்வை தன்முன் சூனியமாக இருந்த இருக்கைகள்மீது தாவிப்படி அலைந்தது. வெறுமை மனசைக் கனக்கச் செய்ய, ஜன்னலைப் பார்த்தான். அது இரத்த நிறத்தில் மின்னிக்கொண்டிருந்தது.

ஆளுயரக் கண்ணாடிச் சன்னல் அது. தூக்கி நிறுத்தப்பட்ட செவ்வக வடிவம். பிரிட்டிஷ் காலத்துக் கட்டடம். உயர்தர பெல்ஜியம் கண்ணாடியால் ஜன்னலை அமைத்திருந்தார்கள். பழுது காரணமாக அதைத் திறப்பதில்லை. அவனுக்குத் தெரிந்து அப்படித்தான், காரை உதிர்ந்த விசாலமான சுவரில் ஓர் இடைவெளி போல, பின்புற வானத்தைப் படமாக்கிப் பதித்ததன் சட்டம்போல, அது இருக்கிறது.

அலுவலகம் மூன்றாம் மாடியில். அவன் மேஜையில் இருந்த அந்த ஜன்னல் வழியாகப் பார்க்கக் கிடைப்பதெல்லாம் கண்ணாடிப் பரப்பின் கீழ்ப்புற ஓரத்தில் தெரியும் மீன்வளத் துறை அலுவலகக் கட்டடத்தின் மஞ்சள் நிறமான மேல் விளிம்பு. அதன்மீது பூசப்பட்ட பச்சை நிறமான பட்டைபோலத் தோற்றம் தரும் பின்புறத் தென்னந்தோப்பின் மேல்நுனி. ஜன்னல் சட்டத்தின் வலப்புற விளிம்பிலிருந்து தொடங்கி, வளைந்து, நடுவுக்கு வந்து, நீட்டப்பட்ட பச்சைக் குஞ்சலம்போல் நிற்கிறது ஓர் ஒற்றைத் தென்னை மரம். அவன் அலுவலகத்துக்கும் மீன் வளத் துறையின் மஞ்சள் கட்டடத்துக்கும் நடுவே வெட்டவெளியில் தனியாக நிற்கிறது அது. மற்றபடி ஜன்னலின் முக்காற்பங்கு வானம்தான்.

இப்போது வானம் அழுத்தமான சிவப்பு நிறம் சொட்டக் காட்சி அளித்தது. மேக விளிம்புகளில் வெண்ணிறமான ஒளி கசிந்தது. சாம்பல் நிறம் சிவப்பில் கரைந்தும் கரையாமலும் மிதந்தது. அடிவானில் பளீரென்று, தோல் உரிந்த ரணம் போன்ற சிவப்பு. எனினும் ஜன்னலின் மேல்நுனியில் இலேசான நீல நிறமும் காணப்பட்டது. இடப்புறத்திலிருந்து தொடங்கி மேகங்கள் அசைவது தெரியாமல் நகர்ந்து, வலப்புறம் மறைந்துகொண்டிருந்தன. கட்டட விளிம்பில் மஞ்சள், காவி நிறமாக

மாறிவிட்டிருந்தது. அதற்குப் பின்புறம் தென்னந்தோப்பின் மொத்தையான பச்சை விளிம்பில்கூடச் சிவப்பு கலந்திருப்பதுபோல இருந்தது. தென்னை மரம் இலைகள் தொய்ய, சோகமாகவும் மௌனமாகவும் திக்பிரமை பிடித்ததுபோல நிற்குகொண்டிருந்தது. அதன்மீது நீர்த்த சிவப்பு நிறம் புகைபோலப் பரவிப் படிந்திருப்பதுபோல் இருந்தது. அல்லது ஜன்னல் கண்ணாடியின்மீது வெளிர் சிவப்பான ஏதோ திரவம் வழிவதுபோல, அல்லது ஜன்னலுக்கு வெளியே சிவப்பு நிறத்தில் பனி பெய்துகொண்டிருப்பதுபோல.

கட்டட விளிம்பிலிருந்து மூன்று காகங்கள் புறப்பட்டன. அரைவட்ட வடிவில் பறந்து, கட்டடத்துக்குப் பின்புறம் மறைந்தன. ஜன்னலின் வலது பக்கச் சட்டத்திலிருந்து இரண்டு மூன்றாகக் காகங்கள் தெரிய ஆரம்பித்தன. சிவப்பில் சிறகுகளால் துழாவி மிதந்து, மறுபுறம் சட்டத்தை அடைந்து, அங்கு கண்ணாடி சரிவாக வெட்டப்பட்டிருப்பதனால் உடைந்து உருமாறி, மறைந்துகொண்டிருந்தன. சோகத்தைத் தூக்கமாட்டாமல் தூக்கியபடிப் பறந்தன அவை. மிகப் பெரிய சோக முடிவொன்றை நோக்கி ஏதோ தீர்மானத்துக்கு வந்துவிட்ட உறுதியுடனும் அமைதியுடனும் அவை சென்றுகொண்டிருந்தன. சிறகுகள் இரத்த நிறம்மீது அளைந்தன. முன் நீட்டப்பட்ட அலகுகள் செம்மையைக் கிழித்தன. பறப்பதில் அவை படும் ஆயாசம் பருந்துகளுக்கு இல்லை. வெகு தூரத்தில் கண்ணைக் கூச வைக்கும், பிரகாசச் சிவப்பு ததும்பும் அடிவானில் அசையும் புள்ளிகள் அவைதான். ஒரு பார்வைக்குக் கண்ணாடிப் பரப்பில் ஏதோ சிறு பூச்சி அசைவதுபோலக்கூட அவை தோற்றம் தருகின்றன.

நிமிடம்தோறும் சிவப்பின் தீவிரம் ஏறிக்கொண்டிருந்தது. வானிலிருந்து பெரும் சோகம் ஒன்று கொட்டிக்கொண்டிருந்தது. தென்னை ஓலைகளின் விளிம்புகள் சன்னமாக அசைந்தன. எனினும் அது அந்தச் சோகத்தின் போதையில் தன்னை மறந்திருந்தது. ஒரு படம்போலக் கண்ணாடிமீது படிந்திருந்தது.

உற்சாகமான மரம் அது. இந்தச் சோகம் அதற்கு அபூர்வம். காலையில் வானம், கழுவிச் சாய்த்து வைக்கப்பட்ட பெரிய நீல நிறக் கண்ணாடிபோலத் தோன்றும்போது பார்க்கவேண்டும் அதை. வானத்தைத் துடைக்க அசையும் பட்டுக்குஞ்சம்போல் இருக்கும். கூந்தல் காற்றில் மிதக்க, இடை அசைத்து ஆடும் நளினமான பெண்மை. காலையில் ஓலைகளின் பச்சை நிறம் சற்று நீர்த்துப்போயிருக்கும். ஒளியின் பிரகாசம் ஏற ஏற, ஓலைப்பரப்பு மின்னத் தொடங்கும். புள்ளி புள்ளியாக ஒளித்துளிகள். அவை காற்று வீசும்போது வரிசை குலையாமலேயே

அசையும்.

வெட்ட வெளியில் நிற்கும் அந்தத் தனித்த மரம் உண்மையில் பறவைகளுக்கு மிகவும் ஆசவாசமானது. மீன்வளத் துறைக் கட்டடத்திலிருந்து புறப்பட்டு வானில் சிதறும் பறவைகள் சிறகடித்தபடி அதன்மீது குவிந்திறங்கும். அவை அமரும்போது சிறகின் படபடப்புகள் சருகுசருகாகச் சிதறும். பவ்யமாக வளையும் ஓலைகள் அவற்றை ஏற்கும். பிறகு அவை சட்டென்று விடுபட்டு, கும்பலாக வானில் எழும்போது நிமிரும். காற்றில் விரலை அசைத்து விடை தரும். சிலசமயம் பறவைகள் அங்கிருந்து புறப்பட்டு, கும்பலாக இந்த ஜன்னலை நோக்கிப் பறந்து வரும். பறவைகளை நேர் முன்னால், அவை முகத்தை நோக்கிப் பறந்துவரும் கோணத்தில் பார்ப்பது, கிளர்ச்சியூட்டும் அனுபவம். ஒவ்வொரு பறவையைப்பற்றியும் மனத்தில் ஏற்பட்டுள்ள உருவப் பதிவுக்கு நேர் எதிரானதாக அவை காணப்படும். புறாக் கூட்டங்கள்தான் பெரும்பாலும் அப்படி வரும். சாம்பல் நிறமான மாடப்புறாக்கள். முகம் நோக்கி மிதந்து வந்து, சற்று தூரத்தில் வளைந்து மேலேற ஆரம்பிக்கும். வளைத்து வயிற்றோடு இடுக்கப்பட்ட கால்களும் வெண்பிசிறான அடிவயிறுகளும் தெரியும். இந்தக் கட்டடக் கூரையில் அமர்வதற்காக அவை முயலும்போது ஒரு கணம் ஜன்னல் பரப்பு முழுக்கத் துடிக்கும் சிறகுகளின் அசைவுகள் ஓசையின்றி நிறையும்.

மதியம் ஜன்னல் ஒரு படிகத் தகடுபோல, வெளிப்புற உலகிலிருந்து தனித்த வஸ்துபோல நிற்கும். தென்னை ஓலைகள் ஈரமானவை என்ற தோற்றம் ஏற்படும். அவற்றின் நுனியில் சிறு கண்ணாடித் துண்டுகளைக் கோர்த்துத் தொங்கவிட்டதுபோல் இருக்கும். இலை நுனிகளின் பிரகாசத்தைக் கண்ணால் பார்க்க முடியாது. கண் கூசும். வானத்தை ஏறிடவே முடியாது. ஒரு சமயம் வானமே இல்லாமல், முடிவின்றி ஒளி தேங்கிக் கிடப்பதுபோல் இருக்கும். ஒரு சமயம் நீலத்தகடுமீது தீப்பிடித்து எரியும் பஞ்சக் குவியல்கள் வழக்கிச் செல்வதுபோல் இருக்கும். அக்கணம் அப்பிரகாசம் ஒரு சோர்வையே தரும். அவனுக்கும் அதற்கும் இடையே உள்ள விலகல். அது உன்னதங்களும் மர்மங்களும் நிறைந்தது. உக்கிரமானது. மகோன்னதங்களுடன் குலவுவது. நீலப்பரப்பில் படம் வரைய நீட்டப்பட்ட தூரிகை. அவனோ தனிமையில் ஃபைல்களை உண்ணும் புழு.

எனினும் பொதுவாக உவப்பளிக்கும்படிச் சாந்தமானது தென்னை. அடக்கமானது. எளிமையே அழகாக உருக்கொண்டது. ஆர்ப்பாட்டமான நிறங்கள்கூட அதனிடம் இல்லை. அதன் மௌனத்தில் ஆறுதல் தரும் ஏதோ ஒன்று உள்ளது. கடும் மனப்பாரத்தில் அதன் இலை நுனிகளின்

அசைவைப் பார்த்தால் மனம்மீது மெல்ல வருடுவதுபோல இருக்கும். அமைதி அமைதி என அது மந்திரிப்பதுபோல் இருக்கும். மாலை மூன்று மணிக்கெல்லாம் அதன் உக்கிரம் தணிந்துபோய்விடும். ஓலைகள் கடும் பச்சையாகக் கன்றிப்போய்விட்டிருக்கும். அப்போது பறவைகளும் இருக்காது. பெரும்பாலும் காற்று சுழன்று சுழன்று வீசும். மரம் இலைகளைப் பரப்பியபடி மெல்ல ஆடும்.

வெயில் சாயச் சாய பொன்னிறம் ஜன்னல் கண்ணாடியில் படியத் தொடங்கும். அதன் வெட்டுச் சரிவுகளில்தான் முதலில் அந்த நிறமாற்றம் தெரியும். பிறகு பொன்னிறம் பரப்பில் வழியும். பொன்னிற நீர்மையில் மெல்லச் சிவப்பு கலக்கும். வானில் கவனமின்றித் தூரிகையால் தீற்றிவிட்டதுபோல் இருக்கும். சிவப்புத் துணியுடன் சேர்த்துத் துவைக்கப்பட்ட வெண்ணிறத் துணிப்பரப்புபோலச் சில திட்டுகள். விளிம்புகள் கூராக ஜ்வலிக்கும் மேகங்கள், மையத்தில் கருமையும் செம்மையும் கலந்தவையாக உறைந்து நிற்கும். தென்னை, நாணமும் குதூகலமும் நிறைந்த உன்மத்த நிலையில் ததும்பியபடி நிற்கும். மஞ்சள் நீர் மேலே கொட்டப்படும் பூப்படைந்த புதுப்பெண்போல, ஓலை நுனிகளின் ஒளித்துணுக்குகளில் மஞ்சள் தெறிக்கும். பறவைகள் சுற்றி வட்டமிட்டுப் பறப்பதை வரவேற்பதுபோல உற்சாகத் தலையசைப்புகள். பிசிறு ஓலை நுனிகள் அசையக் குலுங்கும் நளின பாவனைகள். வார்த்தையில் சிக்காத ஓர் உன்மத்தம் உள்ளே திமிறும் ஒரு நிலை. இயல்பான அதன் அமைதியின் உள்ளேயிருந்து களிவெறி பீறிட, மெலிந்த உடல், உணர்ச்சி வேகத்தில் நடுங்கும். நிலைகொள்ளாது பரபரக்கும். வேகம் பொறுக்க முடியாதபோது, உடலைக் குறுக்கி அதை அடக்க முயல்வதுபோல் இருக்கும். எனினும் சிறு அசைவின் நளிளத்தில் எல்லா அந்தரங்க எழுச்சியும் வெளியாகிவிடும். பிறர் பார்வைப்படுதலில் வெட்கி, ரகசிய உத்வேகங்களை ஒடுக்கிச் சட்டென்று ஒரு கடின பாவனையை வரவழைத்துக்கொள்ளும். மீண்டும் அடக்கமாட்டாமல் ஒரு தளுக்கும் சிரிப்பும் வெளிவந்துவிடும். நகையும் உடைகளும் மின்ன, அலங்கரித்துக்கொண்டு உடைகளின் சிறப்பு பற்றிய எண்ணம் கண்ணில் கொளுத்திய ஒளியுடன், பார்க்காதே என்ற சிணுங்கலுடன், பார்க்கப்பட விரும்பியபடி நிற்கும். மௌனத்தில் சுற்றிலும் உள்ள அனைத்துடனும் உணர்வுத் தொடர்பு கொண்டு ஆனால் தனித்து உள் ஒடுங்கியதாய், சிணுங்கல், பொய்க் கோபம், தோளைச் சிலுப்பி மாலைக் காற்றின் மெல்லிய ஸ்பரிசத்தை உதறும் இளம் ரோஷம். எனினும் ஒருபோதும் அதன் அடக்கம் மீறிவிடுவதில்லை.

ஆனால் எங்கிருந்து பீறிட்டது என்று தெரியாத வெறியுடன் அது

தாண்டவம் ஆடுவதையும் கண்டதுண்டு மழைநாளில்! மழையில் அதன் மனநிலைகளே முற்றிலும் மாறிவிடும். மழைக்கு முந்தைய கடுமையான அமைதியில், உணர்ச்சி உந்தலின் முனையில் புலன்கள் விம்மிப் புடைத்து நிற்க ஓலைகளை ஒடுக்கியபடி பூரண அமைதியுடன் அசையாது அது நிற்கும். அந்த எதிர்பார்ப்பிலேயே அதனுள்ளே குமுறிப் புரளும் அனலின் வேகம் தெரியும். காற்றைத் தோள் சிலுப்பி உதறியபடி முகத்தையும் பிரக்ஞையையும் வானோக்கித் திரட்டிக் குவித்து நிற்கும் தவம். முதற்துளிகளை இன்னும் இன்னும் என ஏற்று, இலை நுனிகள் ஒடுங்க நிற்கும், உடைத்துக் கொட்டிச் சிதறும் மழையில், அருவியில் நிற்பதுபோலத் தலைமயிரைக் குடைந்தபடி உதறி உதறிக் கும்மாளமிடும். ஓய்ந்து, வானம் திவலைகளுடன் ஈரமாக வெளுக்க, தன் களிவெறியை எண்ணி வெட்கியபடி பார்வைபட்ட கூச்சத்துடன் சொட்டச் சொட்ட நிற்கும். பரிகாசமாக ஏதாவது கூறிவிடாதே என்ற கெஞ்சம் பாவனையுடன். ஆனால் ஓர் அன்பான பரிகாசத்தை எதிர்பார்க்கும் ஓரப்பார்வையுடன்.

காற்றுதான் அதற்குள் உறங்கிக் கிடக்கும் வன்முறையைக் கிளப்பிவிட முடியும். காற்றின் தொடக்கத்தில் இடை நெளிந்து, கூந்தல் ஒருபுறமாகக் குவிந்து பறக்க, வளைந்து பயந்ததாய், விரும்பாத பாவனையுடன், ஆனால் எதிர்பார்ப்பின்றி, தோற்றுப் போனதாக நிற்கும் அது. காற்று சுழன்று வீசத் தொடங்கும்போதே எங்கிருந்தோ ஆங்காரமும் வெறியும் பீறிட்டு வரும். மெல்ல மெல்ல வேகம் ஏறும். கூந்தல் சுழன்று சுழன்று அறையும். உடம்பும் நடுங்கித் துடிக்கும். மெல்ல மெல்ல வெறி ஏறி நடனமிடும். தாண்டவம்தான். நீர்த்துளிகள் சிதறி, பாய்ந்து, வளைந்து, நெளிந்து, குமுறி, ததும்பும். மேகங்கள் மிரண்ட பன்றிக் கூட்டங்களாய் இடித்து மோதி ஓடும். வெறியின் உச்சத்தில் ஓலமிட்டபடி உடைந்து கொட்டும் மழை. மர்மமான பீதியை எங்கும் நிறைக்கும் இருட்டு. கண்ணாடிமீது நீர் வழியும்போது அதன் பரப்பு உருகி உருகி வழிவதுபோலத் தெரியும். வழியும் நீரின் ஒளிக்குழைவில் வெளிப்புறக் காட்சிகள் நிறச் சிதறல்களாக ஒட்டியிருப்பதுபோலத் தெரியும். பச்சை நிறம் கரைந்து வழிவதுபோல அந்த மரம் தெரியும்.

வெகுநேரம் கழித்துத்தான் கண்ணாடிமீது ஒளி ஒழுகுதல் நிற்கும். திவலைச் சிதறல்களாய் தென்னை மரத்தின் பிம்பத் துணுக்குகள் கண்ணாடிப் பரப்பில் ஆங்காங்கே தெரியும். மெல்ல மெல்ல அவை இணைந்து புதிதாகத் தென்னை மரம் பிறந்து உருவாகும். உடலின் ஒவ்வோர் அணுவிலும் களைப்பு. எல்லையற்ற சோகத்துடன் அழுதபடி, மன்றாடியபடி, கண்மூடிக் கண்ணீர் வடித்தபடி நின்றிருக்கும் அது.

அன்றொரு நாள் மழை ஓய்ந்த பிற்பகலில் மேகங்களின் இடைவெளிகள் வழியாக ஒளி வெளியே கசிய, கார்மேகங்களின் இறுக்கமான மேற்கூரை திடீரென்று தவிட்டுநிறம் பெற்று மின்னத் தொடங்கியது. விசித்திரமான பழுப்பு நிறத்தில் கண்ணாடிப் பரப்பு மின்னியது. உடம்பைப் பரபரக்க வைக்கும் உற்சாகத்துடன் எழுந்து போய்ப் பார்த்தான். தவிட்டு நிற ஒளி. கீழே, ஈரமான சாலைகளின் தார்ப்பரப்பில், பள்ளங்களில், தேங்கிய நீரின் சிறுசிறு கண்ணாடிச் சில்லுகளில் எல்லாம் கட்டட நிழல்கள் நெளிந்தன. ஈரமான வாகனங்களின் மேற்பரப்பின் வழுவழப்பில், கட்டடங்களின் கண்ணாடிச் சன்னல்களில், எங்கும் காபி நிற ஒளி. மேடையில் எதிர்பாராதபடி முற்றிலும் புதிய இந்த ஒளியைப் பாய்ச்சுவதன்மூலம் அந்த முகம் தெரியாத இயக்குநர் என்ன செய்யவேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறான் என்று தெரியாமல் மேடையே குழம்பித் தடுமாறிக்கொண்டிருந்தது. கீழே குடையுடனும், பையையோ செய்திப் பத்திரிகையையோ சாய்த்துத் தலைமீது பிடித்தபடியும் நடந்து சென்ற அத்தனை உயிர்களின் உள்ளேயும் மூங்கையான உற்சாகம் ததும்பித் ததும்பி அலைமோதுவதுபோல் இருந்தது. மாபெரும் பூவாளியிலிருந்து தேநீரை யாரோ சன்னமாக வான்வழியாகக் கொட்டிக்கொண்டிருப்பதுபோல் இருந்தது. முகப்பு விளக்குகள் எரியும் வண்டிகளின் ஒளி, நீண்ட சட்டங்களாக காபி நிறக் காற்றை ஊடுருவிச் சென்றது. அதில் பொன்னிறமான நீர்த்துளிகள் பொழிந்தன.

தென்னை மரம் ஈரம் வடிந்து அமைதி கொண்டிருந்தது. திருப்தியும் அலுப்பும் ஏற்படுத்திய பாரம் அதை அழுத்தியிருந்தது.

மெல்ல அவ்வொளியின் வினோத நிறம் வெளிறியது. மேகங்களால் ஆன கூரை வெடித்து, பிளவு விரிந்து, இருபுறமும் அகன்றுகொண்டிருந்தது. இடைவெளி வழியாக நீல வானம் தெரிந்தது. அது ஒளி பெற்றிருந்தது. வானில் பறவைகள் தென்பட ஆரம்பித்தன. ஈரத்தை உதறிய சிறகுகள் நீல வானின் அமைதியைக் கலைக்க ஆரம்பித்தன. சட்டென்று ஜன்னல் கண்ணாடி விளிம்புச் சரிவில் மின்னும் அந்த நிறக் கலவையை அவன் கண்டான். அரை விரல் நீளம் உள்ள சிறு வானவில். கரும்பச்சை, நீலம், ஊதா, ஆரஞ்சு என்று நிறங்கள் ஜொலித்தன. சற்று அசைந்தால்கூட அது கலைந்துவிடும் என்று பயந்தவன்போல அப்படியே நின்றான். தெளிந்த இளநீலக் கண்ணாடிப் பரப்பில் துல்லியமாக அது மின்னிக்கொண்டிருந்தது. யதேச்சையாகப் பார்வையை வானம் நோக்கித் திருப்பியவன் பரவசத்தால் வாய்திறந்து வினோத ஒலி எழுப்பி, கண்கள் விரியப் பார்த்தபடி அப்படியே உறைந்து நின்றுவிட்டான். விரிந்த நீலநிற வானத்திரையில் மிகப்பெரிய வானவில் ஒன்று வளைந்து நின்றிருந்தது.

திடுக்கிட்டவனாக வாட்சைப் பார்த்தான். ஆறரை. அறையில் இருள் பரவத் தொடங்கிவிட்டிருந்தது. வாட்ச்மேன் வந்து பொறுமையிழந்து ஏதாவது சொல்லிவிடக்கூடும் என்று தோன்றியது. கிளம்பவேண்டும் என்று எண்ணிக்கொண்டான். ஆனால் எழும்பும் செயலில் மனத்தைக் குவிக்க முடியவில்லை.

இருள், அறைக்குள் பெருகித் தேங்கிக்கொண்டிருந்தது. கனமாக அது தன்மீது பரவி அழுத்துவதாக உணர்ந்தான். ஜன்னல் கடும் சிவப்பாக மாறிப்போயிருந்தது. சிவப்புத் தகட்டில் வரையப்பட்ட சாம்பல் நிறமான சித்திரம்போல் அந்தத் தென்னை மரம் தெரிந்தது. அவன் கண் முன்னாலேயே அது அணுவணுவாக இறந்துகொண்டிருந்தது. இனம் புரியாத ஏதோ தீயசக்தி வானிலிருந்து அதன்மீது கவிழ்ந்து, அதன் உயிரை உறிஞ்சி வெறும் படமாக, சிவப்புக் கண்ணாடித் தகட்டின்மீது ஒரு கரிய தழும்பாக அதை மாற்றிக்கொண்டிருந்தது. ஜன்னல் கண்ணாடியின் கடும் சிவப்புப் பரப்பின்மீது கீழிருந்து கருமை பரவி ஏறியது. மேஜை நாற்காலிகளும் பீரோக்களும் கனவுருவை இழந்து, நிழலின் அழுத்த மாறுபாடுகளாக மாறிவிட்டன.

அவன் பார்வை மீண்டும் அந்தக் காலி நாற்காலிகளைத் தொட்டது. அவன் மனம் ஜில்லிட்டது. அந்த மேஜைமீது நிறமற்ற கண்ணாடி பேப்பர் எடை இருந்தது. ஜன்னலின் ஒளியை உண்ட அது சிவப்பாக அனல் கட்டிபோல மின்னி எரிந்துகொண்டிருந்தது. பிரமை பிடித்தவன்போல அதையே பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தான். அது மெல்ல மெல்ல அணைந்து கருமை பெற்றுக்கொண்டிருந்தது. அவன் பார்த்திருக்க அதன் சிவப்பு நிற ஜ்வாலை ஒடுங்கி உட்புறமாகச் சென்று கோளத்தின் மையத்தில் அணைந்தது. ஒரு ஊசி முனையளவு செவ்வொளி மட்டும் எஞ்சியது. பின் அதுவும் அணைந்து கோளம் இருட்டில் அமிழ்ந்து மறைந்தது.

சற்றுநேரம் அவன் அதையே பார்த்தபடி இருந்தான். நீண்ட பெருமூச்சு அவன் மார்பை விம்ம வைத்தது. மேஜையைப் பூட்டி, சாவியைப் பைக்குள் போட்டுவிட்டு எழுந்தான். ஃபைலை எடுத்துக்கொண்டான். கிளம்புவதற்குமுன் அந்த ஜன்னலைப் பார்த்தான். அது ஒரு கரிய தகடாக மாறிவிட்டிருந்தது.

- திசைகளின் நடுவே தொகுப்பு, 1989

5. வலை

லட்சக்கணக்கான தகர டப்பாக்கள் புழங்கும் ஒரு இடம் என்று சொல்லிவிட்டால் போதுமானது, எங்கள் தொழிற்சாலையைப் பற்றிய ஒரு ஏகதேசப் பிம்பம் கிடைத்துவிடும். இத்தனைக்கும் கச்சிதமானது லாகவமானதுமான அசைவுகள் மூலமே இயந்திரங்கள் அவற்றைக் கையாண்டு வந்தன. ஆனால் பாக்கிங் அல்லது ஸீலிங் பகுதிகளில் ஏற்படும் சிறு சிறு உரசல்கள்கூட பெரிதாகச் சேர்ந்துவிடும். ஓசைகளைக் காதுக்கு மட்டுப்படுத்தித்தர பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள் செய்யவேண்டும் என்றுதான் சட்டம். அதெல்லாம் தொழிற்சங்கப் பிரச்னை. மட்டுமல்ல, எங்கள் காதுகளும் ஒலிக்குப் பழகிப் போய்விட்டன. இயங்கும், அதிரும் இந்த நூற்றுக்கணக்கான யந்திர உறுப்புகளை ஒலியுடன் சம்பந்தப்படுத்தாமல் பார்க்க இயலாது எங்களால். இயந்திரங்களுக்கு இரவு பகல் ஓய்வில்லை. அவை ஓடாத நிலை பாக்டீரியின் வரலாற்றிலேயே மூன்றுமுறைதான் சம்பவித்திருக்கிறது. அதெல்லாம் நான் வருவதற்கு வெகுகாலம் முன்பு. எங்களுக்கு இந்த இரைச்சல் ஒரு பிரச்சனையே அல்ல. இதற்குள் நுழைந்ததும் சில நிமிடங்கள் ஒருவிதமான படபடப்பு இருக்கும். பிறகு சர்வசாதாரணமாக இருப்போம். கையசைவுகள், உதடசைவுகள் மூலம் அனாயாசமாய் பேசிக்கொள்வோம். வெளியேறும்போதும் சில நிமிடங்கள் ஒருவிதமான இறுக்கம் இருக்கும். பிற்பாடு சகஜமாகிவிடுவோம். ஆனால் இந்த விசேஷமான கையசைவு முகபாவங்களை எங்கள் தொழிற்சாலை ஆசாமிகளிடம் எப்போதும் பார்க்கலாம். வேடிக்கை என்னவென்றால் எங்கள் வீட்டுப் பெண்களுக்கும் குழந்தைகளுக்கும்கூட இந்த முக இயல்பும் உடலசைவுகளும் பரவிவிட்டிருந்ததுதான். எல்லாருமே உச்சஸ்தாயியில்தான் பேசிக்கொள்வோம். என்னைப் பொறுத்தவரை கனவுகளில்கூடத் தகர மழையின் ஒலிதான் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது.

இத்தனைக்கும் என் வேலை யந்திரங்களிடம் அல்ல. எண்ணிக்கை நிர்ணயிப்பு அமைப்புகள் எங்கள் தொழிற்சாலையின் மிக முக்கியமான பகுதியாகும். எலக்ட்ரானிக்ஸ் கருவிகள் வருவதற்கு முன்பே எங்கள் தொழிற்சாலை கட்டப்பட்டுவிட்டது. எனவே எண்ணிக்கைக் கருவிகள்

எல்லாமே மின்காந்த முறைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைக்கப்பட்டிருந்தன. முதல் தொழிற்சாலையிலிருந்து குழாய்கள் வழியாக பெயிண்ட் அரை மைல் தூரம் ஓடி வந்து இங்கே எங்கள் சேமிப்புக் கிடங்குகளில் தேங்கும். அதை அளந்து, சிறு டப்பிகளில் அடைத்து முத்திரையிட்டு, அடுக்கி, பொட்டலமாக்கி மீண்டும் சேமிப்போம். வினியோகப் பிரிவு சற்றுத்தள்ளி நெடுஞ்சாலையின் ஓரமாக உள்ளது. இந்த மின் காந்தக் கருவிகள் எலக்ட்ரானிக்ஸ் கருவிகளுடன் ஒப்பிட்டால் அவை மிகவும் சிறுபிள்ளைத்தனமானவை. எந்தக்கணமும் அகற்றப்பட்டு, எலக்ட்ரானிக்ஸ் சூரர்கள் இடம்பிடிக்கும் அபாயம் இருந்தது. அவற்றிற்கு ஒரு எஞ்சினியரின் உதவி மட்டும் போதுமானது. நான்கு டெக்னிகியன்கள், ஆபரேட்டரான நான், இரண்டு ஸ்வீப்பர்கள் முதலானோர் வேறு வேலைகளுக்கு முயற்சி செய்ய வேண்டியிருக்கும். போனதடவை வந்திருந்த சர்தார்ஜி இவற்றைப் பார்த்துவிட்டு ஓங்கிச் சிரித்தான். டைரக்டரின் முகம் சுண்டிப்போய்விட்டது. சர்தார்ஜியின் சிரிப்பு ஒரு வியாபார உத்தி என்றும், அதன் பின்விளைவுகள் என்ன என்றும் அறிந்திருந்த நான் உடனே இடைமறித்து டைரக்டரின் காதில் நன்கு விழும்படியாக சர்தார்ஜியுடன் என் உபகரணங்களின் புகழ் பாடினேன். இவை கடந்த முப்பத்தெட்டு வருடங்களாக மிகத்துல்லியமாகவே இயங்கிவருகின்றன. பிழை வருவதென்பது லட்சத்தில் ஒரு சாத்தியமாகவே இன்றும் இருந்து வருகிறது. தொடர் இயக்கம் இவற்றின் சரித்திரத்திலேயே மூன்றே மூன்று முறைதான் தடைபட்டிருக்கிறது. எந்த எலக்ட்ரானிக்ஸ் சாதனமும் இதைவிடக் கச்சிதமான இயக்கத்தைத் தர இயலாது. உண்மைதான், தொழிற்சாலையின் விரிவாக்கத்திற்கு இது ஒரு தடைதான். அதேசமயம் நிறுவனத்தின் இப்போதைய வளர்ச்சிப்போக்கை வைத்துப் பார்த்தால் இருபது வருடம் - குறைந்தபட்சம் பத்துவருடமாவது - இவை நிச்சயமாகத் தாக்குப்பிடிக்கும். மேலும் இந்த ரகக் கருவிகளை இப்போது விற்கமுடியாது. எலக்ட்ரானிக்ஸ் சாதனங்களின் விலையையும் நாம் பார்க்கவேண்டும் அல்லவா? டைரக்டரின் முகத்தில் குழப்பம் வடிவது எனக்கு ஆறுதல் தந்தது. சர்தார்ஜி என்னைப் புரிந்துகொண்டு புன்னகை புரிந்தான். பிறகு அவன் நிறைய முட்டிப் பார்த்திருக்கலாம், டைரக்டர் விழவில்லை. அன்றிரவு நாங்கள், தலைக்கு மேல் கத்தி தொங்கப் பெறுபவர்கள், ஆனந்தமாய் விஸ்கி சாப்பிட்டோம்.

மற்ற எல்லா அப்பாவிகளையும்போல மாங்குமாங்கென்று உழைக்கும் தன்மை உடையவைதாம் என் உபகரணங்களும். மொத்தம் மூன்று முறை எண்ணிக்கை நிகழ்கிறது. சோதனையிடப்பட்ட காலிடப்பாக்கள் பாக்கிங் பகுதிக்குச் செல்வதற்கு முன்பு ஒரு முறை, ஸீலிங் பகுதிக்குச் செல்வதற்கு

முன்பு ஒருமுறை, இறுதியில் ஒருமுறை. டப்பாக்கள் மின்காந்தப் புலன்களைத் துண்டித்தபடி நகரும்போது ரிலே மின்காந்தத் தொடர்புகள் விடுபட்டு, பின் இணைந்து கொள்ளும். இந்த வெட்டு ஒரு எண்ணிக்கை. ரிலேக்களுடன் தொடர்புள்ள மீட்டரில் சொடக்கென்று ஒரு எண் ஓடும். ரிலேக்களும் மீட்டரும் சடசடக்கும் ஒலியை அவற்றை மட்டுமாகக் கவனித்தால் கேட்க இயலும். அந்த இயக்கம் ஓய்வதேயில்லை. மொத்தம் மூன்று மீட்டர்கள். எல்லாமே அப்பழுக்கின்றி நடைபெற்று வந்தன என்று சொல்லிவிட்டால் தீர்ந்ததல்லவா? சிறுபிழை இங்கு ஏற்பட்டால்கூட உடனே பதிலி ஏற்பாடுகள் செயற்படத்தொடங்கி தொடர் இயக்கம் வெட்டுப்படாமல் பார்த்துக்கொள்ளும். எண்ணிக்கைப் பகுதியுடன் இந்தத் தொழிற்சாலையின் சகல அசைவுகளும் சம்பந்தப்பட்டுள்ளன. காரணம் பெயிண்டின் கையிருப்பு, வினியோகிக்கப்பட்ட அளவு, கழிவு எல்லாமே இந்த மீட்டர்களை வைத்துதான் கணிக்கப்படுகின்றன. எண்ணிக்கை இல்லாவிட்டால் எந்த இயக்கமும் நடைபெறாதபடி அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

மொத்தத்தில் நான் கவலைப்பட ஏதுமிருக்கவில்லை. வேலையோ மிகவும் சுலபம். நெருங்கி வந்த கண்டம் நான்காம் முறையாக விலகிப் போய்விட்டது. சர்வீஸ் உறுதிக்காலம் தாண்டிவிட்டதென்றால் வீட்டுக்கு அனுப்ப இயலாது. இனிமேல் அதுவரை புதுக்கண்டம் ஏதும் வரவும் வாய்ப்பில்லை என்றேபட்டது. ஆனால் என் தலையில் நானே மண்ணை அள்ளிப் போட்டுக்கொண்டேன். தோழர்கள் தலையிலும் அந்த மண் விழுந்தது. சிறிய கவனக்குறைவு. வேறுவார்த்தைகளில் கூறப்போனால் பராக்குப் புத்தி. இது இம்மாதிரியான பாச்சா ஓட்டும் வேலைகள் ஒருவனுக்கு இயல்பாகவே ஏற்படுத்தித் தந்துவிடுவதுதான். நான் உட்கார்ந்து மனக்கோட்டை கட்டுவேன். கவிதைகள் எழுதுவேன். தத்துவம் வாசிப்பேன். ஈ, ஏறும்பு, பாச்சைகளின் வாழ்வைக் கவனிப்பேன். ஏழு மணிநேரம் என்பது அத்தனை சிறிய கால அளவு அல்ல அல்லவா? பதிலி எண்ணிக்கை அமைப்பை நிறுத்திவைத்து தூசி துடைத்தபடி சுற்றி வந்துகொண்டிருந்தபோது ரிலே போர்டுகளுக்கும், மீட்டருக்கும் இடைப்பட்ட இடைவெளியில் ஒரு புழு கிடப்பதைக் கண்டேன். அது அசைந்தது. உற்றுப் பார்த்தேன். புத்தகப்புழு (ஃபைல் புழு?). ஏதோ செருப்பு அதை நசுக்கிவிட்டிருந்தது. உட்கார்ந்து அதைக் கவனித்தேன். அதனருகே இரு ஏறும்புகள் கால்களைப் பரப்பி வைத்து, வயிற்றைத் (பிருஷ்டத்தை?) தாழ்த்தியபடி, கொடுக்குகளால் கௌவி, மூச்சுப்பிடித்து இழுத்துக்கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. புழு அசையவில்லை. அடடா, என்ன உழைப்பு என்று எண்ணிக்கொண்டேன். எத்தனை சிறிய ஜென்மங்கள்! ஆனால் எப்படி உழைக்கின்றன இவை!

ஒரு கணம் என் வெள்ளைக்காலர் உத்தியோகத்திற்காக வெட்கம் ஏற்பட்டதை ஏன் மறைக்கவேண்டும்? ஆனால் உடனே ஆறுதல் கொண்டேன். அவை உழைக்க நியாயமிருக்கிறது. என்ன இருந்தாலும் அவை அறிவில்லாத ஜென்மங்கள் அல்லவா? அறிவு கம்மியானவர்கள் உடலால்தான் உழைக்கவேண்டும் என்பது விதி. இந்த ஏறும்புகள் ஒரே திசை நோக்கி இழுக்கவில்லை. எதிரெதிர் திசைகளில்தான் இழுத்தன. எனவே புழு நகரவில்லை. ஏறும்புகளின் கூட்டான உழைப்பைப்பற்றி அவ்வளவு சொல்கிறார்களே, இவை மட்டும் ஏன் இப்படி மண்டுகளாய் இருக்கின்றன? எவ்வளவு சக்தி! எவ்வளவு உழைப்பு! கடவுளே, ஏன் அவை இப்படி வீணாகவேண்டும்? யோசித்தால் விசித்திரம்தான். மனித ஜென்மங்களின் கதையும் மற்றொன்று அல்லவே. இந்தப் புழுவைக் கூடுசேர்ப்பதுதான் இவற்றின் நோக்கம். இரண்டு வெவ்வேறான திசைகளை நோக்கி இழுப்பதைக் கண்டால் இரண்டுமே இரண்டு கூடுகளைச் சேர்ந்தவை என்பது தெளிவு. இரு வேறு சாதி? எது வெல்லப் போகிறது? எந்தக் கூட்டுக்கு இந்தப் புழு போகப் போகிறது? எனக்கு மிகவும் ஆர்வம் ஏற்பட்டுவிட்டது. வசதியாய் கால் மடக்கி அமர்ந்துகொண்டேன்.

இரு ஏறும்புகள் முழுமூச்சுடன் இழுத்துக் கொண்டிருந்தன. சற்றுப் பெரிய சிவப்பு ஏறும்புகள், பலசாலிகள்தாம். அடிக்கடி கவ்வலை விட்டுவிட்டு, பின் நகர்ந்து நோட்டம் பார்த்து, மறுபடி பாய்ந்து, கவ்வி, இடம் மாறிப்பிடித்து, தொடர்ந்து முயன்றன. திடீரென்று அவற்றின் இழுப்பு ஏதோ ஒரு கோணத்தில் இணைய, புழு நகரத் தொடங்கியது. இரு ஏறும்புகளும் உயிரைக் கொடுத்து இரு வேறு திசைகள் நோக்கி இழுக்க புழு மூன்றாம் திசைக்கு நகர்ந்தது. நகரும் சிரமம் ஏன் என்று அப்போது தெரிந்தது. தரையில் கிடந்த மெல்லிய செம்புக் கம்பித்துண்டு ஒன்றில் புழு நகங்கி ஒட்டிக்கொண்டிருந்தது.

கம்பியும் மெல்ல உடன் நகர்ந்தது. கம்பியை எடுத்துவிடலாமா என்று கையை நீட்டினேன். ஒரு ஞானோதயம் உடனே ஏற்பட்டது. கம்பி-புழு-ஏறும்புகள்-தரையின் அமைப்பு எல்லாம் சேர்ந்துதான் இயற்கையின் ஒரு நிகழ்வாய் இந்த அமைப்பு உருவாயிருக்கிறது. இந்தச் சமனைக் குலைக்க எனக்கேது உரிமை? நான் வெறும் பார்வையாளன்தானே. புழு எந்தத் திசை நோக்கி நகர்கிறது என்று பார்ப்போம். இந்தத் திசையைத் தீர்மானிப்பதில் ஒவ்வொன்றுக்கும் அதற்கே உரிய பங்கு உள்ளது. இந்தக் கம்பி இன்னமும் சற்று நீளமாய் இருந்திருந்தால், தரையில் அந்தச் சிறு கல் கிடக்காமல் இருந்திருந்தால், இந்தத் திசையே வேறு. இது மிகவும் அசட்டுத்தனமான சிந்தனை என்று எனக்குப் பட்டது. இருந்தால் என்று

பட்டியலிடப் போனால் எத்தனை கோடி சாத்தியக் கூறுகள் - மனம் பிரமித்து உறைகிற பிரம்மாண்டமல்லவா அது! - உதறு. இதோ இப்போது இவை இப்படியிப்படி இருக்கின்றன. இந்நிலையில் இந்தப்புழு எந்தத் திசைக்குப் போகும் - இதுதான் கேள்வியே. இதெல்லாமே நூற்றுக்கணக்கான - ஏன் கோடிக்கணக்கான தற்செயல்களின் விளைவு எனலாம். அல்லது இவையெல்லாம் முன்கூட்டி எங்கோ, யாரோ அல்லது எதுவோ எப்படியோ, திட்டமிட்டு நடத்தி வைப்பவை. எப்படியிருந்தாலும் இது பெரும் புதிர்தான் எனக்கு. இந்தப் புழு சென்றடையும் இடம் பிரம்மாண்டமான, நினைப்புக்கெட்டாத ஒரு செயல்திட்டத்தின் அடுத்த நிகழ்வாகும். அல்லது ஆதியந்தமற்ற ஒரு மகாபிரவாகத்தில் அடுத்த துளி. பிரவாகத்தில் உயிர் வாழ்கிறோம். ஆனால் பார்ப்பதோ உணர்வதோ இல்லை. அதேசமயம் எத்தனை மூளையோட்டங்கள், யுத்திகள், தருக்கங்கள்... புழுவின் அசைவு எனக்கு மேலும் மேலும் பிரமிப்பையும், மனம்கொள்ளாத ஒரு பீதியையும் தந்துகொண்டிருந்தது. சூழலின் ஞாபகமே மறந்துவிட்டது. புழு ரிலே போர்டின் பக்கவாட்டில் ஏறி, சமதளத்தை அடைந்து நகர்ந்துகொண்டிருந்தது. அந்தத் திசையோ இரு எறும்புகளுக்கும் சொந்தமற்றது. எனில் இப்புழு எங்கு போய்ச் சேரும்? அது ஏதாவது ஒரு எறும்பு வளையை அடையும்வரை ஓயப்போவதில்லை இந்தப் போராட்டம். இதில் ஒரு எறும்பு தோற்றே ஆகவேண்டும். இந்த நிகழ்வு நன்கு திட்டமிடப்பட்டது என்றால், இந்த அசைவின் நோக்கம் என்ன? எதற்காக இந்தப்புழு இப்படி யாரும் சொந்தமற்றதான திசையில் நகர்ந்து கொண்டிருக்கிறது?

என்னையறியாமலேயே புழு சென்றடையச் சாத்தியமான நூற்றுக்கணக்கான இடங்களை மனசுக்குள் கணக்கிட ஆரம்பித்துவிட்டிருந்தேன். என்ன இது என்று என் மூளை கடிந்துகொள்ளாமலில்லை. என்ன வேண்டுமானாலும் நிகழலாமே. கற்பனையே அபத்தம் இங்கு. தருக்கமோ அபத்தத்தின் எல்லை. ஆனால் நான் மனிதன். கணித்தபடியே இருப்பதே என் மன இயல்பு. அதேபோல் என்னை மையமாக்கி யோசிப்பதையும், அடுத்த கணத்தை நான் மாற்றிவிட முடியும் என்று எண்ணுவதையும் என்னால் தவிர்க்க இயலாது. நான் இப்புழுவை எடுத்து வீசி, எறும்புகளை நசுக்கி, அடுத்த கணத்தைத் தீர்மானிக்கலாம். ஆனால் அதுகூட நான் இக்கணம் பட்டியலிடச் சாத்தியமான பல கோடி சாத்தியக்கூறுகளில் ஒன்று மட்டுமே. கடவுளே என்று மனசுக்குள் அரற்றிக்கொண்டேன். அப்பெயரை அப்படி நான் வாழ்நாளில் சொன்னதில்லை.

சில வினாடிகள் என் பார்வை தவறிவிட்டிருக்கவேண்டும். சட்டென்று புழுவைக் காணவில்லை. எனக்கு அடடா என்று ஆகிவிட்டது. விடக்கூடாது என்று உறுதி கொண்டவனாகக் குனிந்து உன்னிப்பாய்ப் பார்த்தேன். எங்கும் புழு தென்படவில்லை. ரிலே போர்டின் மேல்தான் அது கடைசியாய் ஊர்ந்துகொண்டிருந்தது. ஏமாற்றம் என்னை எரியச் செய்தது. நின்று தவித்தேன். சட்டென்று பொறி மின்னியது. புழுவும், எறும்புகளும், கம்பியும் நழுவி ரிலே செட்டின் இடுக்கு வழியாக உள்ளே வயர் சுருள்களுக்குள் விழுந்துவிட்டிருக்கவேண்டும். நான் எட்டிப் பார்க்க முனைந்த கணம், அலாரம் வீறிடத் தொடங்கியது. எண்ணிக்கை ரிலேயின் பிரதான ஃபியூஸ் போய்விட்டது என்று கபகபக்கத் தொடங்கியது அறிவிப்பு விளக்கு. அதெப்படி என்று ஒரு கணம் மனம் பிரமித்தது. விளைவுகளை எண்ணி மறுகணம் உயிர் கொண்டது. பாய்ந்து வெளிவந்தேன். மீட்டர்களும் ரிலேக்களும் மௌனமாகி விட்டிருந்தன. மொத்த தொழிற்சாலையே ஒரு உத்வேகமான கணத்தில் ஸ்தம்பித்து நின்றுவிட்டிருந்தது. பேச்சொலிகளும், கூச்சல்களும் பீறிட்டு எழுவதற்கு முன், சில நிமிடங்கள் அப்பகுதியோடு கற்பனையில் கூட பொருந்திப் பார்க்க இயலாத அமைதி நிலவியது.

- காலச்சுவடு, 1989

6. படுகை

பெண்ணத்துப் பூச்சிகளின் படுகை பேச்சிப்பாறை அணைக்கும் ஏரிக்கும் அப்பால் பன்றிமலைச் சரிவிலே இருப்பதாக சிங்கி சொல்வார். கள்வாடை எழும் ஏப்பத்துடன் இடையிடையே துப்பியும் கனைத்தும் பிசிறடிக்கும் கட்டைக் குரலில் அவர் பாடுவது இப்போதுகூட தனித்த இரவுகளில் நினைவில் ஒலிப்பதுண்டு. தோல்சிற்பம் போல உடம்பு அவருக்கு. எண்பதிலும் முறுக்கம் தளராமைக்குக் காரணம் கள்ளே என்பார். பனை ஓலைகள் உரசும் ஒலி மட்டும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும் இரவுகளில், இலை நிழல்கள் நிலவொளிமீது விரிந்து அசையும் களத்து மேட்டில், அவர் பெயருடனேயே நினைவில் உதிக்கும் அந்த வினோத பாணியில் கால் மடக்கி அமர்ந்து முன்னும் பின்னும் அசைந்தாடி, உடம்புத்தோல் உடுக்கை மூன்று விரல்களால் மீட்டி, எங்களுரின் எழுபது வருடக் கதையைப் பாடுவார். கீழ்வானில் பனைமர மண்டைகளின் ஊடே ஒற்றை வெள்ளி மினுங்க ஆரம்பித்துவிட்ட பிறகும் அவர் குரல் கேட்கக் கொண்டிருக்கும். வைக்கோற் படுக்கையில் சாய்ந்தபடி தூக்க மயக்கத்துடன் கேட்போம். அப்படியே கனவில் பிரவேசித்து, சிங்கியின் குரல் பின்னணியில் ஒலிக்கும் விசித்திரப் பிரமைகளில் அலைவோம். சட்டென்று விழித்துக் கொள்ளும்போது, உலகுடன் பிணைக்கும் நிஜம்போல அவர் குரல் இருட்டுக்குள் ஒலித்துக்கொண்டிருக்கும். அவர் கண்களில் மினுக்கம் தெரியும். விடிவதற்குச் சற்று முன்புதான் அவர் தலை சரியும். குரல் உடைந்து இழுபட்டு ஓடுங்கும். அவர் கதை, ஒருபோதும் முடிவடைந்ததில்லை. தரையில் அப்படியே சரிந்துவிடுவார். விடிந்து வெயிலேறிய பிறகே அவரில் உயிர்க்களை வரும். அவரைச் சுற்றி எச்சில் சிதறிக்கிடக்கும். வாரியலும் கையுமாய் நின்று முத்தம்மா சத்தம் போடுவாள். ‘சீராத்தேன் இருக்கு, பறப்பயலுக்க ஒப்பரம் சேந்துக்கிட்டு ஏமான்மாரும் தலையெங்க காலெங்க எண்ணுகெடக்கியது. ஏமான், கொச்சேமான்¹’ என்று உசப்புவாள். ‘வல்ல காரியம் உண்டுமா, இஞ்ச வந்து கெடக்கியதுக்கு? பனியோ தீனமோ வந்தெங்கி ஆருக்கு நட்டம்? இனி நான் காணட்டு. பிலேய் சிங்கி, பறப்பயலுக்க ஒறக்கத்தைப் பாரு. பிலேய்...’ என்று கத்துவாள். வெறுந்தரையில் விசிறப்பட்டது போல சிங்கி

கிடப்பார். அவர் அருகே இரவெல்லாம் எழுப்பிய ஒலியைத் தலைக்குள் ரீங்காரமாய் நினைவுறுத்தும் அந்த உடுக்கு. இரவின் நினைவுகள் பகல் ஒளியில் வெகுதூரமாய், கனவாய் மாறிவிட்டிருக்கும். அதற்கு சம்பந்தமேயற்றவராகச் சிங்கி அப்போது தென்படுவார். பனியும் புழுதியும் படிந்த கரிய வற்றிய உடம்பு மூச்சில் மெல்ல அசையும். அவருக்கு வெயில் மழை பொருட்டல்ல, களத்து மூலைப் பனைமரம் போல.

பேச்சிப்பாறை அணைக்காக சர்வே எடுத்தபோதுதான் அவர் பிறந்தார் என்பார் சிங்கி. எந்தக் கதையும் அவர் பிறப்பிலிருந்தே ஆரம்பமாகும். மெல்ல மெல்லத் தாளம் கலந்து, உரை நீண்டு பாடலாக மாறும். உடுக்கு இயல்பாக இணைந்துகொள்ளும். அவருக்கு எத்தனை சொன்னாலும் அலுக்காத கதை செம்பன் துரையின் இதிகாசம்.

அந்தக் காலத்தில் குலசேகரம் தாண்டினால் உச்சிப் பொழுதில்கூட நின்ற யானை மறையும் இருட்டு. அதற்கப்பால் மூளியலங்காரி கண்ணீர்போல முப்பது நாளும் மழை. புலிபோட்ட மீதத்தை நரி தின்கிற காடு. தரை தெரியாமல் செடிப் படப்பு. வானம் தெரியாமல் இலைப் படப்பு வழியாக மூத்தபட்டன் பூணூல்போல ஒரு ஒற்றையடிப் பாதை. அது பேச்சி மடி தாண்டி, பெருஞ்சாணி மலை தாண்டி, நெடமங்காடு சுரம் தாண்டி, அனந்த பத்மநாபன் பாதங்களில் முடிகிறது. காட்டு மிருகத்தின் நகமும், காணிக்காரன் காலுமல்லாமல் நாட்டுவாசியின் வாசம்கூடப் படாத பேச்சியின் ராச்சியம் அது. பிரம்மபுத்திரி பேச்சி மலைக்கு அரசி. ஆருக்கும் அடங்காத பேச்சியை அடக்க வந்தவன்தான் செம்பன்துரை. அவன் கருப்புக்கட்டியும் கஞ்சாவும் கொடுத்து காணிக்காரர்களைத்தான் முதலில் வசப்படுத்தினான். காற்றுக்கும் அஞ்சாமல், காலனுக்கும் அஞ்சாமல், காடெல்லாம் சுற்றி அலைந்தான். அவன் கால்பட்ட இடமெல்லாம் பச்சை கருகி பாழாகப் போயிற்று. காட்டு மிருகங்களெல்லாம் அவனைக் கண்டு கவைக்கிடையே வால் செருகி, கும்பி பதறி ஓடின. பறவையெல்லாம் சிறகடித்து வானத்திலே தவித்தன, அவன் விரல் நீட்டி நில் என்றால் புலிகூட வால் நீட்டி, உடல் நெளித்து, முகம் தாழ்த்தி நின்றுவிடும். செம்பன்துரை மானுடனே அல்ல. இந்திரன் ராஜ்ஜியத்தில் இந்திராணி அரண்மனையில் காவல் நின்று வந்த கரும்பூதம். கடமையிலே தவறு வர, கடும்சாபம் பெற்று, மனித உருப்பெற்று, மந்திரவசப்பட்டு, பூலோகம் வந்தவன். மந்திரத்தால் பூதத்தைக் கும்பினியான் கட்டியாண்டான். தூக்காத சுமையெல்லாம் தூக்க வைத்தான். செய்யாத சோலி எல்லாம் செய்ய வைத்தான். பேச்சியின் திமிரடக்கி, வள்ளியைப் பெண்டாள், வரமும் வரிசையும் கொண்டு,

உத்தரவும் தீட்டுரமும் பெற்று, செம்பன்துரை வந்தான் என்று சிங்கி பாடுவார்.

எங்கள் இளம் பருவத்திலேயே வள்ளியாறு ஒரு நீல ரிப்பன் போல ஆகிவிட்டிருந்தது. மழைக்காலத்தில் வெகு அபூர்வமாய் இருகரை தொட்டு சகதி மணக்க சுழித்தோடுவதுண்டு. ‘அவ கெடந்த கெட என்னா? நடந்த நட என்னா... பிடிச்சிக் கெட்டிப் போட்டானே செம்பன்தொரே! கள்ள அறுவாணிக்க ஊற்றத்த அடக்கிப் போட்டானே’ என்பார் சிங்கி. கை நீட்டி சிவன்கோயில் முற்றத்தைக் காட்டி, அதுவரை வெள்ளம் வரும் என்பார். ‘நீங்க என்னத்த கண்டிய கொச்சேமான்? அறுதலித் தேவடியா மொவ கொஞ்ச பேருக்க தாலியவா அறுத்திருக்கா? கொல நிண்ண வாளையையும் மண்டை பூத்த தெங்கயுமில்லியா பிளுதுகிட்டு வருவா மூடோட? இப்பம் கண்டுதா மூதிக்க கெடப்ப? அடிச்சப்போட்ட சார கணக்காட்டு. அம்பிடும் வெஷம். செம்பன் தொர வராம இருந்தானெங்கி கூறுகெட்ட தேவடியா மவ ராச்சியத்த மிளுங்கிப்போட மாட்டாளா?’ சிங்கி வாயெடுத்தால் வள்ளிக்குக் கெட்ட வார்த்தைதான். ஒரு மழைக்காலத்தில் அவள் பேய் பிடித்து ஓடியதில் சிங்கியின் அப்பனும், அம்மையும், வீடும், சிறு தோப்பும் மொத்தமாய் தேங்காய்ப்பட்டணம் கடலுக்குப் போய்விட்டன. ‘கண்ணில்லாத மூளி, கொலம் கெடுத்த பாவி’ என்பார் சிங்கி.

ஈரக்கண்ணாடி போல வானம் இருந்த ஒரு மாலை நேரம் நாங்கள் பேச்சிப்பாறை பெரிய அணையைப் பார்க்கப் போயிருந்தோம். அங்கு ஆக்ரோஷமான வள்ளியைக் கட்டிப் போட்டிருக்க வில்லை. குல ஸ்திரீபோல சிமிட்டி வளைப்புக்குள் நீலம் நெளியக் கிடந்தாள். மதகு வழியாகக் கண்ணீர்போலக் கொஞ்சம் நீர் வழிந்தது. விளிம்பெல்லாம் ஓராயிரம் காலடிச்சுவடுகள் பதிந்து உலர்ந்த தவிட்டுநிறச் சேறு. தூரத்து மலையைச் சுட்டிக்காட்டி ராதாகிருஷ்ணன் சொன்னான், அதுதான் சிங்கியின் வண்ணத்துப் பூச்சிகளின் படுகை இருக்குமிடம் என்று. அந்த மலை நீலநிறப் புகையால் செய்யப்பட்டது போலிருந்தது. அதற்கு மேல் இலேசாக ஒளிர்ந்த மேகம் படிகச் சிற்பம்போல உறைந்து நின்று விட்டிருந்தது.

அணைக்கு இப்பால் ஒரு செயற்கைத் தோட்டம். காட்டுக்குள் வழிதவறி வந்த நகரத்துக் குழந்தைபோல குரோட்டன்ஸ் சிவப்புடன் நிற்குகொண்டிருந்தது. பிரம்மாண்டமான ஏழெட்டு மரங்கள் தூங்கிவிட்டிருந்தன. நீர் நெளியும் ஒலி. பறவைகள் கூடணையும் ரகளை. மேற்கு முனையில், தேக்குமரமொன்றின் அடியில் செம்பன்துரையின் சமாதி கிடந்தது. ஏனோ அதற்குக் கண்ணில் குத்துகிற மஞ்சள் நிறம்

பூசியிருந்தார்கள். துரைக்குப் பிடித்தமான பச்சைநிறம் பூசியிருக்கலாம். அல்லது சிவப்பு நிறம். ‘இஞ்சு பாருங்க கொச்சேமோன் சென்னா நம்பாது. அந்த மாதிரி ஒரு மனியன இனிம பார்த்துக்கிட ஒக்காது. கொச்சேமோன் செவல நெறத்தில மனியனைப் பாத்திருக்குதா? செவலத் தலைமுடி, செவலக் கண்ணு, செவல மூக்கு... தல தொட்டு காலு வரெ செவல நெறந்தேன். என்னத்தைத் தின்னுவானோ. பய சிரிச்சாண்ணு சென்னா புலி வாயைப் பொளந்தது மாதிரியேன் இருக்கும். ஒண்ணும் செல்லாண்டாம் ஏமானே, ஆளைக்கண்டா மதி. முத்திரம் தன்னால போவும். பூதமில்லா அவன், செவலப்பூதம்!’

பேச்சியை வென்ற செம்பன்துரை பறவைகளின் எச்சம் வீச்சமடித்த மரத்தடியில் பசுந்தழைப் புதருக்குள் தனிமையில் கிடந்தார். அந்தப் பெயரை வாசிக்க இயலவில்லை. சகட்டு மேனிக்கு சாயம் பூசிவிட்டிருந்தார்கள். அவருக்கு நடமாட முடிந்ததென்றால் அப்பகுதியிலேயே இருக்கமாட்டார் என்றேன். குரோட்டன்ஸ் செடிகளின் நிழலை அவர் எப்படித் தாங்கிக்கொள்வார்? அவரென்ன, பேச்சிகூடத்தான் ஓடிப் போயிருப்பாள் என்றான் ராதாகிருஷ்ணன், அந்தச் சிறு பிரதிஷ்டையைச் சுட்டிக் காட்டியபடி. சதுர வடிவிலான பெரிய கல் மேடை மீது கரடுமுரடான பிரம்மாண்டமான ஒரு மரம் நின்றிருந்தது. பெரிய, தடித்த இலைகள் மண்டிய, கிளைகள் நான்கு பக்கமும் தழைந்து கீழே வந்து கூடாரம் போலக் கவிழ்ந்திருந்தன. உள்ளே அரை இருள். ஈரமாய் சருகு மக்கிய சொதசொதவென்ற தரை. மரத்திலே அறையப்பட்டதாய் அம்மனின் வெண்கல முகம். கீழே கரிய பலிபீடம். ஒரு வாரத்துக்கு முந்தைய பூக்கள் சிதறிக் கிடந்தன. சகட்டு மேனிக்குக் குங்குமம் அப்பப்பட்டிருந்தது.

பேச்சியம்மன் சோயல்லோ

பேயஞ்சதூ மலை மேலே

பேச்சியம்மன் முடியல்லோ

பிளுதெறிஞ்சான் செம்பன்தொரெ...

என்று சிங்கியின் குரல் கேட்பது போலிருந்தது.

காணிக்காரர்கள் வழிகாட்ட, வேட்டை நாய்கள் பின்தொடர, சிவப்புக்குதிரை மீதேறி, செம்பன்துரை வள்ளியைப் பெண் பார்க்கப் போனான். சுழித்தோடிய கன்னியைக் கண்டு உற்சாகம் கொண்டு சிரித்தான். ‘ஓடுதியா? ஓடு. எம்பிடு நாளைக்கு ஓடுவே எண்ணு நானும் பாக்குதேன்’ என்றான். ‘ஒன்னியக் கெட்டிப் போட்டுத்தானெடி இந்தச்

செம்பன் துரை போவான்' என்று பயமுறுத்தினான். பயந்துபோன வள்ளி பேச்சி முன் சென்று நின்று புலம்பினாள். கோபம் கொண்ட பேச்சி காட்டுக்குள்ளே செம்பன் துரையை வழிமறித்தாள். யானைகளைக் குண்டலமாய், மலைப்பாம்பை முலைவடமாய் அணிந்து, மலை மேலே கால் வைத்து, மேகத்திலே தலை வைத்து, கொடும் பல்லும், விஷ நாக்கும், கனல் கண்ணும், இடிச் சிரிப்புமாய் விஸ்வரூபம் கொண்டு நின்றாள். சகல ஜீவசாலங்களும் அப்படியே உறைந்தன. பறந்த குருவி வானத்திலே நிற்க, விழுந்த அருவி மலைமேலே தொங்க, காடெல்லாம் நடுநடுங்க, வானமெல்லாம் எதிரொலிக்க இடிபோல குரலெழுப்பி, மின்னல் போல பல் காட்டி பேச்சி கேட்டாள்- 'எந் தலமுடிய வெட்டுயதுக்கா வந்தே மக்கா? எனக்க மொவளக் கெட்டுயதுக்கா மலைகேறி வந்தே மக்கா?' துரை பதறவில்லை. 'ஓமெடி பேச்சி, நீ பேயானா நான் பேயன். ஒனக்க ஆட்டத்தைக் கண்டு பயந்து போவேன் எண்ணு நெனச்சியா? வளிய விட்டு மாறி நில்லுடி மூதி' என்றான். அவன் சாமானியனல்ல, இதில் எதோ சூதிருக்கிறது என்று பேச்சியும் உடனே புரிந்து கொண்டாள். மானம் முட்டும் உடல் சுருக்கி, மலைக்குறத்தி உருவம் கொண்டு, முத்தாரமும் முதுசந்தனமும் அணிந்து, தேன் போல மொழியும் தெவங்காத சிரிப்புமாய் வந்து ஒசிந்து நின்றாள். சிருங்கார பாவம் காட்டிச் சிரித்தாள். ஒன்றுக்கு நூறென்று மாயங்கள் சொல்லி வாதம் செய்தாள். பிரம்மா கொடுத்த அதிகாரம் பேச்சிக்கு. பேச்சி தந்த வரம் வள்ளிக்கு. வள்ளியைக் கட்டுவது பேச்சியைக் கட்டுவது. பிரம்மசாபம் செகமழிக்கும். மலையரசி பேச்சி நாடு காக்கும் தெய்வம். நோய் தீர்க்க மருந்தும் நோம்புக்கு வாசனையும் தந்து ரட்சிப்பவள். காட்டு மிருகங்களும் காணிக்காரர்களும் அவள் பிள்ளைகள். பேச்சியின் மடி தீண்டி அன்னியன் நடமாடலாகாது. அவள் பிள்ளைகளைத் தீட்டு செய்யலாகாது. பேச்சி தாங்கமாட்டாள். அம்மை கோபம் குலமழிக்கும். ஊர் முடிக்கும். சோதிக்காதே ஓடிப் போ என்றாள். துரை மசியவில்லை. 'சோலியைப் பாத்துக்கிட்டுப் போடி. நான் வள்ளியைக் கெட்டத்தான் வந்தேன். கெட்டிப் போட்டுத்தான் போவேன். ஒன்னால முடிஞ்சதைச் செய்யி' என்று சொல்லிவிட்டான்.

கோபம் தாங்காமல் பேச்சி உடல் நடுங்கினாள். மார்பை அறைந்து, மதம்கொண்டு அலறி, காற்றாய் மாறிக் காட்டுக்குள் விரைந்தாள். நாணல்புதர் போலே காட்டு மரம் கூத்தாட, மானும் மிளாவும் மானத்திலே பறக்க, சுழற் கூத்தாடினாள். மலையிறங்கி ஊருக்குள் புகுந்தாள். வீட்டுக் கூரையெல்லாம் பட்டம் போலே பறக்க, ஆடும் மாடும் பறந்து விழுந்து சாக, ஊரைச் சூறையாடினாள். நாலாம் நாள் பேய்மாரி. வீடேது தோப்பேது வயலேது வரப்பேது என்று தெரியாதபடி வெள்ளம். ஐந்தாம்நாள் வள்ளி வந்தாள். பனங்குலை போலே கூந்தலவிழ்த்துப்

போட்டு, மார்பில் அறைந்து கூவியபடி, சிவப்புச் சேலை அலைபாய ஊருக்குள் புகுந்தாள். வைக்கோல் போர் முதல் அடுக்களைப் பானை வரை அள்ளிச் சுருட்டிச் சென்றாள். பத்தாம் நாள் விடியலில் மெழுகிப் போட்டதுபோல் ஊரெல்லாம் சேறு. எங்கிருந்து வந்தனவோ, எங்கு பார்த்தாலும் பறவைகள். காக்கையும், கழுகும், கொக்கும், குருவியும் சேற்றுப் பரப்பின்மீது சிறகடித்தன. குரலெழுப்பிச் சண்டை போட்டன. ராத்திரியெல்லாம் வீட்டுக் கூரைமீது வந்தமர்ந்து ‘பேச்சியம்மோ பேச்சியம்மோ’ என்று குரலெழுப்பின. ஜனங்கள் பயந்தனர். பிரம்ம கோபமோ, இந்திர சாபமோ என்று நடுங்கினர். மலைக்கோயில் பகவதிக்கும் முடிப்புரையில் தேவிக்கும் கொடை நேர்ந்தனர். கும்பி² கொதிப்பாற்ற ஆம்பற்கிழங்கும் சேற்றுமீனும் சேகரிக்க சகதியில் துழாவி அலைந்தனர். பேச்சி அடங்கவில்லை. அவள் கல்மனசு கரையவில்லை. தழையுடை அணிந்து, நார்ப்பெட்டி இடையில் ஏந்தி கனல் போலக் கண்ணும் துருத்திபோல மூச்சுமாய் ஊருக்குள் நடமாடினாள். ‘ஏனக்க பிள்ளியள விட்டுப்போடு பேச்சி’ என்று காலில் விழுந்த முடிப்புரை அம்மையை, பேச்சி முடியைப் பிடித்துச் சுழற்றி வீசினாள். வாளும்கூலமும் ஏந்திப் போருக்குப் போன மலைக்காவில் தேவியை உதைத்துத் தள்ளினாள். பிரம்மா சொன்னாலும் அடங்கமாட்டேன் என்று கொக்கரித்தாள். கை நிறைய விஷ வித்துக்களை வாரி ஊரெங்கும் தூவினாள். மின்னல்பட்ட காடுபோல விஷம் விழுந்த இடமெல்லாம் கருகிப் போயிற்று. அவள் கால்போன இடமெல்லாம் மசானப் புகை மணத்தது. மலைக்காவில் பகவதியும் முடிப்புரையில் அம்மையும் கோயில்களுக்குள் முடங்கி கண்ணீர் வடித்தனர். பேச்சியைக் கட்ட ஆளில்லை. அவள் நடமாட்டத்தைக் கண்டவன் பூசாரி முத்தன் மட்டுமே. ‘பேச்சி எறங்கிப் போட்டா, ஊரைக் குளம் தோண்டிப் போட்டுத்தான் அடங்குவா’ என்று அவன் தெருத்தெருவாய் நின்று பிரச்சாரம் பண்ணினான். துரை பேச்சியைத் தீண்டி அசுத்தம் செய்ததுதான் ஊர் அழியக் காரணம் என விளக்கினான். பேச்சியை தணுப்பிக்க³ வள்ளியாற்றங்கரையில் கிடா வெட்டி, பூஜை போடவேணும் என்றான். ‘அங்களம் முடிஞ்ச பூசெ. அதுக்கிப்பம் கிடாய்க்கு எங்க போறது பூசாரியாரே’ என்றவர்களை முத்தன் ரத்தம் கட்டிய கண்களால் உற்றுப் பார்த்து, ‘முத்தனுக்ககிட்ட சென்னது போகட்டும். பேச்சிக்க அடுக்க செல்ல நிக்காண்டாம். பிடாரியாக்கும் அவ’ என்று எச்சரித்தான். எல்லாரும் துரையைச் சபித்தார்கள். அவனை ஒழிக்க பூசாரி முத்தன் செய்வினை செய்யவேண்டும் என்று எதிர்பார்த்தார்கள். அது அத்தனை எளிதல்ல என்றான் முத்தன். மாந்திரிக திருஷ்டியால் பார்த்து துரை மனிதனல்ல பூதம் என்பதைக் கண்டு வெளிப்படுத்தினான். பசியில் பறந்த ஜனம்

செலவேறிய பூசைக்கு மட்டும் ஒப்பவேயில்லை.

அப்போதுதான் துரையே குதிரைமீது ஏறி அங்கு வந்ததாய் சிங்கி உணர்ச்சிவசப்பட்டுச் சொல்லுவார் . சிவப்புக் குதிரை மீது அமர்ந்து, தொப்பியும் கால்சராயும் சட்டையும் அணிந்து ரெட்டைக் குழல் துப்பாக்கியும் கையுமாய், செண்டை வாத்தியக்காரன் முன்னால் வர, ஊர் நாய்கள் புடை சூழ, காணிகள் இருவர் காவல் வர, அவன் வந்த ஜோரைக் கண்டு பெண்களும் குழந்தைகளும் ஓடி ஒளிந்துகொண்டனர். செண்டைக்காரன் ஊர் ஜனங்கள் வந்துகூடவேண்டும் என அறிவித்தும் ரொம்ப தைரியசாலிகளான சிலர் மட்டுமே வந்து பார்த்தார்கள். பேச்சிப் பாதையில் கூலி வேலைக்கு வருபவர்களுக்குத் தினம் இரண்டணா படித்தரமும், வயிறு முட்ட சீரகச் சம்பா அரிசிச் சோறும் என்று செண்டைக்காரன் கூவினான். அதெல்லாம் தரமாட்டான், சும்மா சொல்கிறான் என்று ஊரார் தயங்கினார்கள். உடனே துரை அதை மூன்றணாவாய் உயர்த்தினான். தலைப்புலையன் கண்டன் ஏழெட்டுதரம் அதைக்கேட்டு உறுதி செய்துகொண்ட பிறகு, 'எங்க சாதியே அங்க வாறதுக்கு ஒருக்கம்தேன் ஏமானே' என்று செண்டைக்காரன் காலிலே விழுந்தான். மூன்று வேளை சோறும் மூன்றணாவும் என்ற மந்திரம் ஊர் ஊராகப் பரவியது. பேச்சியின் ராச்சியத்திலா என்று மூத்த பறையர்கள் பிரமித்தார்கள். ஊர் அழியப் போகிறது என்று நாயர்கள் அடியாளரைக் கூட்டி உபதேசம் செய்தார்கள். 'பேச்சியைச் செண்ணு மயித்தச் செல்லு' என்று இளவட்டங்கள் காறித் துப்பினார்கள். வயிற்றுப்பாட்டுச் சனம் அலை பாய்ந்தது. பூசாரி முத்தன் சன்னதம் வந்து தெருத்தெருவாய் நின்று ஆடினான். 'பேச்சிக்க சக்தி அறியணுமா? திருட்டாந்தம் காட்டணுமா? காட்டினது போராதா?' என்று துள்ளினான். முதற் கும்பல் புறப்படுவதுவரை குழப்பம்தான். 'இங்க கெடந்து நாறுவதைக் காட்டிலும் அங்க செண்ணு சாவிலாம். தொரை கஞ்சி வெள்ளமெங்கிலும் தாறதாச் செல்லுதான். பேச்சி இஞ்ச மட்டும் கெடக்கவிடுதாளா அறுதலி மூதி' என்று கண்டன் புலையன் ஒரு கும்பலோடு கிளம்பிப் போனான். மறுநாள் முதல் ஊரே குடிபெயரத் தொடங்கியது. மந்தைகள் வள்ளியாற்றங்கரையில் கண்ணில் பட்டதையெல்லாம் மேய்ந்தும், கழிவிட்டும், கூச்சலிட்டு ரகளை செய்தும், இராத்தங்கி முன்னேறின. அவற்றின் குளம்படியோசை சேறு படிந்த ஊர்களின்மீது எதிரொலிசெய்தது. நிம்மதி கெட்டு இடம் பெயர்ந்த நதிக்கரை நீர்க்கோழிகள் ஊருக்குள் புகுந்து குரலெழுப்பி அச்சான்னியம் சொல்லின. ஊர்களெங்கும் பீதியும் மௌனமும் நிலவியது. ரொம்பவும் விசுவாசமாய் இருந்தவர்கள்கூட கடைசியில் புறப்பட்டுவிட்டமை கண்டு மனம் பொறாத பூசாரி முத்தன் குறுக்கே பாய்ந்து வழிமறித்தான். ஞானமணி

என்ற விடலை அவனைத் தூக்கி ஆற்றில் போட்டுவிட்டான். நீந்திக் கரையேறிவிடுவான் என நம்பியே அப்படிச் செய்ததாய் அவன் பிற்பாடு சொன்னான். ஆனால் பூசாரி முத்தன் பிறகு தென்படவில்லை. எங்கோ எப்படியோ முளைவிட்டு, எளிதில் மந்தை தோறும் பரவிய, ஒருவித உற்சாகம் அவர்களையும் ஆட்கொண்டது. களிவெறிகொண்ட கும்பல் உரத்த குரலில் பாடியது. தாளமிட்டுக் கூத்தாடியது. வானம் சிவக்கும்போது மரத்தடிகளில் நெருப்பு மூட்டிச் சமையல் செய்கையில் ஆணும் பெண்ணும் வட்டமிட்டு நின்று ஆடினார்கள். பள்ளுப்பறை பதினெட்டு சாதியும் உறவு முறை மறந்து புணர்ந்தன. இரவின் அமைதியில் தூக்கமின்றிக்கிடக்கும் ஊரார் காதுகளைக் கூசச் செய்யும் பாடல்கள் மிதந்தலைந்தன.

வண்ணத்துப்பூச்சியின் படுகையில் மரங்களே இல்லையென்பார் சிங்கி. சரிவான சதுப்பு நிலம் அது. அங்கு ஒருபோதும் ஈரம் ஆறுவதில்லை. அங்கு வெயிலுக்கு ஒளி மட்டும்தான் உண்டு. அங்குள்ள காற்றுபட்ட இடம் ஈரமாகிவிடும். அங்கு முழுக்கச் செடிகள்தான். 'பச்ச நெறத்த அங்கு மாதிரி வேற எங்கயும் பாத்துக்கிட ஒக்காது கொச்சேமான்! வெயிலு கேறியாச்சிண்ணு சென்னா, ஆகெ ஒரு மணந்தேன். பச்சில மணம் கேட்டு தலை தரிச்சு நிக்கப் பளுதில்ல அங்க. செடி நெறச்ச பூக்க... எல காணாம எதளு... செவலயும் மஞ்சயும் நீலமும்... என்னத்துக்கு செல்லுயது, அங்க இல்லாத நெறம் உண்டுமா? அங்கு இல்லாத பூ உண்டுமா? அது பேச்சிக்க அடிவயிறுல்லா! அவ ஆரு? அம்மெயில்லா!' என்பார். கண்கள் விரியும். வார்த்தைகள் தடைபடும். மௌனத்தில். உடுக்கு துரித கதியில் முழங்கும். சட்டென்று தலையை முன்னால் தழைத்து மூச்சிழுத்துப் பாட ஆரம்பிப்பார்.

கொரட்டி மலையின் வடக்கு வளைவில் வள்ளியைத் தடுத்து நிறுத்தத்தான் செம்பன்துரை முதலில் திட்டம் போட்டான். வள்ளி சற்று உடல் ஒடுங்கிப்போகும் இடம் அது. பேச்சியின் உடலை ஏறும்புகள் மொய்க்க ஆரம்பித்தன. வலது முலையை அரித்துக் குடைந்தன. இடது முலையில் வீக்கம். இம்சை தாளாமல் பேச்சி புரண்டாள். ஒரே தேய்ப்பு. ஏறும்புகளும் அவற்றின் கூடுகளும் கூளம். வள்ளி பிடியை உதறி எக்காளமிட்டபடி, சரிவில் சாடினாள். மலையிருந்த இடத்தில் கணவாய். துரை மனம் தளரவில்லை. நொய்யரிசி கையிலிருக்க ஏறும்புக்கென்ன பஞ்சம்? சற்றுத் தள்ளி மீண்டும் கட்டிப் பார்த்தான். வான் மீது பேச்சியின் யானைப்படை குவிந்தது. வெள்ளித் தந்தம் மின்ன மோதிப் புரண்டது. பூமியும் வானமும் மூட, நீர் கொட்டியது. யானை புரளும் ஓட்டம் வள்ளிக்கு. பெரும் பாம்புபோல அவள் மலைகளைச் சுற்றிப் பிணைத்துக்கொண்டு நெளிந்து

துடித்தாள். இலுப்பமலை நொறுங்கி விழுந்தது. கடம்பமலை விரிசல் கண்டது. பத்து நாள் கழித்து வானம் வெளுத்தபோது கால் தடங்கள்கூட கழுவப்பட்டுக் காடு பரிசுத்தமாய் இருந்தது. பச்சையிலைப் படப்பெங்கும் பறவைகள் ‘பேச்சி’, ‘பேச்சி’ என்று பாடின. இரை விழுங்கிய வள்ளி மெல்ல வளைந்தபடி கிடந்தாள்.

அதற்கு மேல் தாங்க துரைக்கும் திராணி இருக்கவில்லை. பேச்சி காலில் விழுந்தாள். ‘பிழை பொறு பேச்சி’ என்று கண்ணீர் விட்டாள். கொடுங்காட்டில் யாக குண்டம் கட்டி தபஸ் செய்தான். ஆடும் கிடாயும் வெட்டி அவிஸாக்கினான். கூடப் பிறந்த பூத கணங்களையெல்லாம் கூட்டி வைத்துப் பேச்சிக்குக் கொடை போட்டான். பேச்சி மசியவில்லை. கெஞ்சி அழுதான். வழி முட்டியபோது உடைவாளை உருவிக் கழுத்தில் வைத்து துரை கர்ஜனை செய்தான். ‘பூதத்தலை இண்ணா பேச்சி. பிரம்மா மேல சத்தியம்! பலிய எடுத்துக்கிட்டு அடங்கிப்போடு.’ வாளை ஓங்கிய தருணம் பேச்சி மனமிரங்கினாள். ஓமத்தீயில் உருக்கொண்டு கூத்தாடினாள். காற்றாக வந்து திசை அதிரச் சிரித்தாள். ‘கொண்டா, பலிகொண்டா’ என்று ஆர்ப்பரித்தாள். ‘நரபலி கொண்டா, சூடுசோரைல⁴ கொண்டா’ என்று ஆட்டம் போட்டாள். ‘எம்பிடு வேணும்? அத மட்டும் செல்லு’ என்றான் துரை. ‘ஆயிரத்தொண்ணு’ என்றாள் பேச்சி. ‘அதுக்கென்ன தானேன்’ என்றான் துரை சற்றும் அயராமல். ‘எங்க? எங்க?’ என்று பறந்தாள். ‘பன்னிமலைச் சரிவிலே ஆயிரம் குடிலிருக்கு எடுத்துக்க பேச்சி. ஆயிரமில்லடி மூதி அய்யாயிரம். எடுத்துக்கிட்டு அடங்கிப் போடு’ என்றான் துரை. அக்கக்கா என்று காடதிரச் சிரித்தாள். ‘சத்தியம் பண்ணு, குடிச்ச சோரைக்கு கட்டுப்படுவேன் எண்ணு சத்தியம் பண்ணு’ என்றான் துரை. பேச்சி வெறி கொண்டு ஆடினாள். கூந்தலைச் சுழற்றி நிலத்தில் அறைந்து சத்தியம் செய்தாள்.

அடுத்தநாள் விடியும் முன்பே பசி தீர்த்தாள். ஆயிரம் குடிசைகளும் அடிவயிற்றில் அடங்கின. அன்றுமுதல் பத்துநாள் ஆடி ஆர்ப்பாட்டம் செய்து வெறி தீர்த்தாள். பத்தாம் நாள் வாக்குத் தந்தபடிவந்து துரை முன் நின்றாள். துரை அவளை இரும்பாணியில் ஆவாகனம் பண்ணி, வேங்கை மரத்தடியில் அறைந்து நிறுத்தினான். வருஷம்தோறும் கொடையும், பவுர்ணமிதோறும் பூசையும் ஏற்பாடு செய்தான். மூடோடே மஞ்சளும், மூத்த கருங்கிடாயும், வெட்டிப் பூசித்து வேலையைத் தொடங்கினான். வள்ளியின் கஷ்டகாலம் தொடங்கியது. பேச்சி அடங்கிய பிறகு கேட்க நாதியில்லை. கூந்தலைச் சுழற்றிப் பிடித்து மடக்கி அவள் கொட்டத்தை அடக்கினான் செம்பன் துரை.

பன்னிமலைச் சரிவிலே இளவெயில் பரந்த வண்ணத்துப் பூச்சிகளின்

படுகை சிங்கியின் நினைவை மெல்லிய வலிபோல உணர வைத்தது. கண் எட்டிய தூரம் வரை செடிகள் அடர்ந்து கிடந்தன. கண்களை நிரப்பித் தவிக்கச் செய்யும் நிறவிரிவாய்ப் பூக்கள். ஒரு சிறு காற்றில் மலர்க்கம்பளம் நெளியத் தொடங்கிவிடும். பறக்கும் பூக்கள் போல எங்கும் வண்ணத்துப் பூச்சிகள். நம்ப முடியாத அளவு பெரியவை. 'மண்ணாத்திப் பக்கிய பிடிச்சப்பிடாது கொச்சேமான்' சிங்கி சொல்வார். 'செத்து போனவியளுக்கு கண்ணாக்கும் தொக்கெ. கதிகிட்டாத்த ஆத்மாக்களாக்கும்' இடையிறகுகளை அடித்தபடி பறந்தலையும் கண்கள். திசைகளெங்கும் அவற்றின் பார்வை. நான் ராதாகிருஷ்ணன் கைகளைப் பற்றிக்கொண்டேன். 'போலாம்' என்றேன். படுகையிலிருந்து வந்த பூச்சிகள் சரிவிலும் பள்ளத்தாக்கிலும் பரவியிருந்தன. நீர்ப்பரப்பில் உதிர்ந்து சுழித்தன. குடிநீரில் விழுந்து துடித்தன. பேச்சியின் உடலைத் துளைத்துத் தடதடத்த யந்திரங்கள் மீதும், அவள் உயிரை நகரங்களுக்குக் கொண்டுசெல்லும் கம்பிகள் மீதும் அமர்ந்து அதிர்ந்தன. சகதியில் வண்ணக் காகிதக் கிழிசல்கள் போல பரவிக் கிடந்தன. கரிய ஈரமான கூரைகளின் மீது ஒட்டியிருந்தன. பேருந்து முகப்புக் கண்ணாடியில் அறைபட்டுச் சரிந்தபடியே இருந்தன. காட்டின் பசிய ஈரத்தின் உள்ளேயிருந்து அவை முடிவற்று வந்துகொண்டிருந்தன.

- நிகழ், 1989

7. சவுக்கு

நகரின் இந்த முக்கியமான சந்திப்பையும் ஒரு சவுக்கையும் பிரிக்க முடியாதபடி பிணைத்து வைத்திருக்கிறது என் ஞாபகம். எப்போதுமே கலகலப்பாக இருக்கும் சந்திப்பு இது. அனேகமாய் நகரின் இதயம் இது எனலாம். ஏனெனில் நகரின் நூற்றுக்கணக்கான தமனிகளும் சிரைகளும் இங்குதான் மையம் கொள்கின்றன. அது ஒரு திறந்தவெளிக் கலையரங்காக மாறிவிட்டதில் ஆச்சரியமில்லை. குளம் பஸ் ஸ்டாண்டில் இறங்கி, படியேறி, சாலைக்கு வரும் உள்பிரதேசத்து ஆசாமிகள் இருதிசையிலும் பரக்கப் பரக்க ஓடும் நகரின் முழு மூச்சான இயக்கத்தைக் கண்டு பிரமித்துப்போய்த் தயங்கி நின்று, கூட்டத்தில் இடிபட்டு, நீரோட்டத்துச் சருகுபோல இயல்பாய் ஒதுங்கிப் படையும் இடம் அதுதான். மேலும் சிங்கராய நாடாரின் உயர்ந்த கட்டடத்தை அங்கிருந்து வசதியாய் அண்ணாந்து பார்க்கலாம்.

அக்கா வீட்டில் கவலையற்ற தண்டச் சோறாக நான் வாழ்ந்த அந்த நாட்களில் என் பாதி விலாசம் என்று அந்த இடத்தைக் கூறிவிடமுடியும். அங்கு சதா ஏதாவது ஒரு பஞ்சப் பிழைப்புக் கலைநிகழ்ச்சி நடக்கும். காலை முதல் இரவு வரை குறவன், 'இதோ கீரிக்கும் பாம்புக்கும் சண்டை' என்று கூறிக்கொண்டிருப்பான். மலைப் பாம்பு வெயிலில் பழுப்பு நிறத்தோல் ஈரமாகப் பளபளக்கப் படுத்திருக்கும். ஆச்சரியமாகத்தான் இருக்கிறது. தினசரி மணிக்கணக்காய் நம்பிக்கையிழக்காமல் அது கீரியால் விழுங்கப்படும் தருணத்தை எதிர்பார்த்து நின்றிருக்கிறேன். கீரி சுறுசுறுப்பாக இருக்கும். கட்டாந்தரை மண்ணில் தலையைப் புதைத்துக்கொள்ள முயன்றபடி கட்டுத்தறியில் சுற்றிச் சுற்றி வரும். ஆண்மை லேகியம், (அது என்ன என்று அழகப்பன் சொல்லி நான் அறிந்துகொண்ட நாள் என்னுடைய உடற்கூறியல் பற்றி எனக்குள் பீறிட்ட சந்தேகங்கள்தான் என்னென்ன!) மயிலெண்ணெய், கஸ்தூரி, சர்வரோக சஞ்சீவி, (இமயமலை யிலிருந்து நேரடி இறக்குமதி) விற்பனை மையங்களும், தீப்பெட்டி மாஜிக், பித்த லேகிய உடனடி நிரூபண நிகழ்ச்சி களும், கம்பெனி விளம்பரத்திற்கான பேனா விநியோகமும் சதா நடந்து கொண்டிருக்கும். எல்லாம் கரைந்துவிட்டன. இப்பொழுது சொடேரென்று

பின் முதுகைத் தாக்கி சில்லிட வைக்கும் சவுக்கொலி மட்டும்தான் மனசுக்குள் ஒலிக்கிறது. அப்பகுதியில் அவ்வொலி ஒரு கேளாத சப்தமாக நிரந்தர இணைப்புப் பெற்றுவிட்டது.

அன்றைக்கு சோப்பு வாங்கக் காசு தந்து அனுப்பியிருந்தாள் அக்கா. முச்சந்தியில் வழக்கத்தை விடக்கூட்டம். பழக்கம் உண்டு பண்ணித் தந்த சாமர்த்தியத்துடன் இடுப்புகளின் இடைவெளி யில் புகுந்து முன்னே சென்று நின்றேன். அங்கே மிக விசித்திர மான ஒன்றை நான் எதிர்பார்த்தமையினால் ஏமாற்றமே மிஞ்சியது. மூன்று மானுடப்பிறவிகளைத் தவிர வேறு எதுவுமில்லை அங்கு. முச்சந்தியில் சற்றும் கவனத்தைக் கவராத உயிர் மனிதன்தான். விதிவிலக்காக இருக்கவேண்டுமானால் வயிற்றிலிருந்து கையோ, முதுகில் கண்ணோ மாதிரி ஏதாவது இருக்கவேண்டும். இங்கு காணப்பட்டவர்களின் உடல் உறுப்புகள் சம்பந்தப்பட்ட இடங்களில் கச்சிதமாகவே இருப்பதாகத் தோன்றியது. ஒரு சுண்டெலிகூட உரிய முறையில் காட்டப்பெற்றால் குறைந்தபட்ச மரியாதையைப் பெற்றுவிடக்கூடிய இடம்தான் அது. இங்கு அதுகூட இல்லை. அந்தப் புழுதியில் புழுதியினால் உருவாக்கப்பட்டது போன்ற ஒரு சிறுவன் - என்னளவுதான் இருந்தான் - உட்கார்ந்து, ஒரு பாழடைந்த மத்தளத்தில் தோலைக் கூச வைக்கும் ஒலியில் 'கிடதோம், தித்தோம்' என்று யந்திரத்தனமான கதியில் அடித்துக்கொண்டிருந்தான். ஒரு மெலிந்த பெண் பாவாடையும் ஜாக்கெட்டும் மட்டும் அணிந்து குனிந்து நின்று காலில் சலங்கை கட்டிக் கொண்டிருந்தாள், அவளும் செம்புழுதி நிறத்தில்தான் இருந்தாள். தலைமயிர் சாணிநிறம் - போஸ்டர் தின்கிற இந்த ஊர்ப் பசுவின் சாணி. அவள் மூக்கில் வளையம் அணிந்திருந்தாள். வயிறு நெளி நெளியாக மடங்கியிருந்தது. அதில் வியர்வை மினுங்கியது. எல்லாரும் அதைத்தான் பார்க்கிறார்கள் என்று உணருமளவு அழகப்பன் சகவாசம் என்னை ஆக்கிவிட்டிருந்தது.

இதன் பிறகுதான் சற்றுத் தள்ளி வாயில் சுருட்டுடன் அமர்ந்திருந்த அந்த வினோத மனிதனை நான் பார்த்தேன். அவனில் என்ன விசித்திரம் என நாம் உணரும் முன்பே நம்மை வியப்படைய வைத்துவிடுவான். அகன்ற தாடையுடன் கூடிய பெரிய சதுர முகம். தாமிரத் தவலை போல சிற்சில நசுங்கல்களுடன் இருந்தது அது. சிங்கத்தின் பிடரிபோலத் தலைமயிர். விரிந்த மார்புடன் கூடிய நீண்ட உடம்பு. அதன் மீது காய்ந்த புல்நிறத்தில் மயிர். அப்போதுதான் என் உடம்பை அதிரச் செய்த அந்த விசித்திரத்தை உணர்ந்தேன், அவன் உடம்பெங்கும் வரிவரியாக இருந்தது. தழும்புகள். என்ன அவை? புளியம் விளாறினால் அவனை யாரோ விளாசியிருக்கிறார்கள். இல்லை, தொடர்ந்து தினமும் விளாசிக்கொண்டே

இருக்கிறார்கள். சில தழும்புகள் மங்கி தோல்நிறம் பெற்றுவிட்டிருந்தன. சில நீலமாக, சில சிவப்பாக, சில பொருக்குப் படிந்த ரணமாக... சட்டென்று என் முதுகு ஜில்லிட்டது. பாம்பைப் பார்க்கும் மன அடியுடன் நான் அந்தச் சவுக்கைப் பார்த்தேன். அவன் மடியில் வேட்டியில் மறைந்தும் மறையாமலும், கன்னங்கரேலென்று இரட்டை நாக்குடன் அது கிடந்தது. அதன் ஒரு நாவின் நுனி மெல்லப் படபடத்தது.

பயங்கரத் தோற்றங்களுக்கே உரிய கவர்ச்சி என்னை நிற்கச் செய்துவிட்டது. மத்தள ஒலியின் அதிர்வில் என் குடலுக்குள் காற்று விம்மியது. அந்த வரியன் ஆள் எழுந்து நின்று வினோத மிருகம்போல சோம்பல் முறித்துக்கொண்டான். பிறகு சவுக்கைச் சுருட்டி எடுத்துக்கொண்டு மையத்தில் வந்து நின்றான். நாற்புறமும் குனிந்து வந்தனம் செய்தான்.

‘அல்லாருக்கும் வணக்கமுங்கோ. நம்பள்கி நாம் கா மல்கான்சிங். நாம்பன் நம்ப ஊர்மேலே ரம்ப ரம்ப பெரீய ஜமீந்தார்ங்கோ. மளெபேஞ்சு தண்ணி வெந்து அல்லாம் கங்காமா கொண்டு பூட்டாளுங்கோ. கஞ்சிக்கு லாடர் அடிக்கிற கதி ஆயிட்டுதுங்கோ. இது நம்பள் குடும்பங்கோ. மை ஃபேமிலி. இவ்வள் கா பேரு ஸ்வரூப் ராணி. அவ்வம் பேரு சோட்டேலால். நம்பள்கி சம்சாரம் வெள்ளத்திலே அடிச்சிக்கனு பூட்டாளுங்கோ. மன்சு உட்டுப் போயி அல்லாம் போடானனு தீர்த்தாடனம் மேலே கௌம்பிட்டானுங்கோ...’

சொடேரென்று மல்கான்சிங் சவுக்கை உதறினான். ஒலி என் மீது தெறித்தது. என் உடம்பு மெல்ல நடுங்க ஆரம்பித்தது. அந்தக் கணம் நான் ஒன்றை அறிந்தேன். சவுக்கு ஒரு பொருளல்ல. அது ஒரு இருப்பு. அதன் கருமை நெளியல், அதன் சீறல், ஈவிரக்கமற்ற ஒலி.

‘அரே சாப், மல்கான்சிங் கும்பிடறேங்கோ. மல்கான்சிங் பிச்சை கேட்க வர்லீங்கோ. மல்கான்சிங் தேவி கோயில் மேலே தீர்த்த யாத்ரை பண்ற ஆளுங்கோ... ஆளாளுக்கு அஞ்சு பைசா, பத்து பைசா எட்டணா, ஒரு ரூபா, அஞ்சு ரூபா, பத்து ரூபா, நூறு ரூபா குடுத்து ஜெய்காளிமாதா அருள் வாங்கிப் போடணும்கோ. ஜெய்காளிய்...’

நடுநடுவே சவுக்கொலியுடன் மல்கான்சிங் பேசியபடியே போனான். அவன் காளி பக்தன், பிச்சைக்காரன் அல்ல என்பதைப் பலமுறை கூறினான். இமாலயத்திலிருந்து ஆரம்பித்தானாம். கன்னியாகுமரிக்குப் போகும் வழியில் இங்கு வந்தானாம். பத்து ரூபாய் நூறு ரூபாய் காணிக்கைகளைப் போட்டவர் பெயரை எடுத்துச் சொல்லி காளி கோயில்களில் சமர்ப்பணம் செய்வா னாம். திருநெல்வேலியில் ஒரு துரை

நூறுரூபாய் போட்டதாகக் கூறி தப்பான திசை நோக்கிக் கும்பிட்டான்.
யாரும் பைசா போடப் போவதாகத் தெரியவில்லை.

தொடர்ந்து ஸ்வரூபராணி ராஜஸ்தானியப் பெண்கள் கணவனைப் பிரிந்து இருக்கும் துக்கமான காலங்களில் ஆடும் நடனத்தை ஆடப் போவதாகக் கூறினான். ஸ்வரூப்ராணிக்கு இடுப்புக்கு மேலே தட்டையாக இருந்தது. கழுத்தெலும்புகள் துருத்தியவையாக இருந்தன. குரல்வளை வளையங்களை அடுக்கி வைத்த குழல் போலிருந்தது. அவள் கண்கள் அப்போது நாங்கள் பிரியமாக உபயோகித்த ‘அம்பர் புல்லட் சூப்பர் சில்வர்’ கோலிகள் போல இருந்தன. அவளுடைய உதடுகள் சின்னஞ்சிறு குழந்தையின் உதடுகள்போலத் தளிராகக் குவிந்திருந்தன. மேலுதட்டில் வியர்வை முத்துமுத்தாக அரும்பியிருந்தது. அவள் ‘ஜமீந்தாரினியாக இருந்தவள். பாவம். அவள் இன்னும் சின்னப் பெண்ணாக இருந்திருந்தால் நாலைந்து வருடம் கழித்து அவளை நான் கலியாணம்கூட செய்துகொள்ளலாம். பாவம், ரொம்ப நல்ல பெண்ணாக இருப்பாள் போலிருக்கிறது. கண் தான் ஒரு மாதிரி பச்சையாக இருக்கிறது. பரவாயில்லை. அதற்குள் ஸ்வரூப்ராணி சர்ரர்ரென்று சுழன்று பாவாடையைக் குடைபோல விரித்து, சடேரென்று அமர்ந்துவிட்டிருந்தாள். பையன் தாளத்தை மாற்றவில்லை. அவன் இவ்வுலகிலேயே இல்லை. ஸ்வரூப்ராணி கைகளை வீசி வீசி நடனம் ஆடினாள். அவளுக்கு மூச்சிரைத்தது. ராஜஸ்தானில் பெண்களை பிரிவு ரொம்பத்தான் சிரமப்படுத்துகிறது. பின்பு அவள் இரு கைகளையும் இடுப்பில் ஊன்றியபடி நின்றாள். பையன் மிருதங்கத்தை நிறுத்திவிட்டு, மூக்குத்துளையில் கைவிரலை நுழைத்தான். மல்கான்சிங் எழுந்து கும்பிட்டுத் தன் கதையை மீண்டும் கூறினான். எல்லாரும் சில்லறை போடும்படி வேண்டினான். சிற்சில நாணயங்கள் மின்னியபடி பறந்து வந்து, புழுதியில் கிலுங் என்று விழுந்தன. மல்கான்சிங் ஒவ்வொரு நாணயத்திற்கும் குனிந்து வணங்கினான். மீண்டும் ஸ்வரூப்ராணி ஆடினாள். இம்முறை அது ராஜஸ்தானத்துக் கன்னிகள் புருஷனைக் கோரிக் கடவுளிடம் பிரார்த்தனை செய்யும் நடனமாக இருந்தது. எனக்கென்னவோ இரண்டு ஆட்டமும் ஒன்றாகத்தான் பட்டது. ஆட்டம் முடிந்தவுடன் ஸ்வரூப்ராணி குனிந்து தன் சலங்கையைக் கட்டினாள். ஒரு கிருதா ஆசாமி அவளிடம் வக்கிரமாகச் சிரித்தபடி ‘இப்பிடியா சலங்கெ கெட்டுயது? நல்லா குனிஞ்சு கெட்டு...’ என்றான். அவனைச் சுற்றி நின்றிருந்த கும்பல் ஹோஹோ வென்று ஓங்கிச் சிரித்தது. அவள் புரியாதவளாக மலங்க மலங்க விழித்தபடிப் பார்த்தாள். மல்கான்சிங் அவர்களைப் பார்த்துப் பவ்யமாகத் தலை வணங்கினான். ‘லேய் மச்சினா, அதுக்கு தமிழு அறிஞ்சு கூடாம் பிலேய்’ என்றான் ஒருவன் உரக்க.

‘சங்கரோ இங்கிலீஸு அறியிலாமாண்ணு கேளுலேய்’ என்றான் இன்னொருவன். மீண்டும் சிரிப்பு. மல்கான்சிங் மீண்டும் தலை வணங்கினான். பிறகு ஸ்வரூப்ராணி முதலிரவுக்குப் பிறகு ராஜஸ்தானியப் பெண்கள் ஆடும் நடனத்தை ஆடினாள்.

மல்கான்சிங் அமைதி என்று கை காட்டினான். தன் சாட்டையை சிலமுறை சொடுக்கிக்கொண்டான். அவன் முகம் உணர்ச்சியற்று இறுகியது.

‘ஜெய் காளீய்! ஜெய் மாகாளீய்...’ மல்கான்சிங் உரக்கக் கூவினான். திடீரென்று சவுக்கு காற்றில் நா பறக்கச் சுழன்றது. மல்கான் சிங்கின் உடல் நடுங்கியது. கால்கள் துடிதுடித்தன. சன்னதம் கூடிவிட்டது. சட்டென்று அந்தச் சவுக்கு பேரொலியுடன் அவன் உடலை அறைந்து சுற்றித் தழுவினது. சில நிமிடங்கள் அங்கு என்ன நடக்கிறது என்பதே என் மண்டையில் ஏறவில்லை. திக்பிரமை. பிறகு என் பதற்றம் படிந்தது. அந்த நிகழ்வின் ஒவ்வொரு நுட்பமும் என் மூளைக்குள் பதிந்தன.

மல்கான்சிங்கின் மண்ணிற உடலில் சாட்டையின் கரிய நா பதிந்து, இழுபட்டு, சீற்றத்துடன் விலகியது. விம்ம் என்று காற்று அதிர்ந்தது. சொடேரென்று ஒலிக்குப் பிறகு சர்ரென்று ஓர் இழுப்பு. ரத்தமற்ற வெளிறிய சிவந்த வடு உடனே உருவாகிறது. நொடியில் அது ஈரமாகி ரத்தம் கசிய ஆரம்பிக்கிறது. அதன் பிறகு மீண்டும் சவுக்கின் சீறல். ரத்தம் சவுக்கு நுனியிலிருந்து தெறிக்கிறது. தரைப் புழுதியில் உதிர்ந்து சுருண்டுகொள்கிறது. ரத்தம் மணக்கிறது. உப்பு வீச்சமும், எரியும் மிளகாயின் நெடியும் கலந்த ஒரு வினோதமான கூர்மை. மூளையின் சில தூங்கும் ரகசியங்களை எழுப்புகிறது அது. அது என்ன உணர்வு? திகில்? ஆனால் திகில் மட்டுமல்ல. உத்வேகம் மிக்க ஒரு உடல் எழுச்சி. வாயைக் கிட்டிக்க வைக்கும் ஒரு நரம்புப் பதற்றம், வாயில் எச்சில் ஊற வைக்கும் ஒரு ருசியுணர்வு... அத்தனையும் கலந்து அதற்கு அப்பாலும் ஏதோ ஊறித் தேங்க வைக்கும் மறக்க முடியாத ஒரு அனுபவத் தவிப்பு...

நினைவுகளில்கூட அந்த மணம் வெகு துல்லியமாக இருக்கிறது. இன்று பஸ் அந்த முனையைக் கடந்து செல்லும்போது வனமிருகம் கூண்டுக்குள் தவிப்பதுபோல மனம் பரபரப்படைகிறது. அந்தக் கூட்டத்தினர் முழுக்க விறைப்படைந்து கண்களிலும் முகத்திலும் அருவருப்பூட்டும் ஏதோ ஓர் உணர்வு மினுங்க நின்றது ஞாபகம் இருக்கிறது. என் முகம்கூட அப்படித்தான் இருந்திருக்கவேண்டும். பின்பு எத்தனையோ தருணங்களில் அந்த முகபாவத்தைக் கண்டாகிவிட்டது. அந்த முகபாவத்துடன் வாழ்ந்த கணங்களும் உண்டு. வேட்டை நாயின் முகபாவம் அது.

மல்கான்சிங் தடாலென்று விழுந்து, கைகால்களை உதைத்தபடி துடிதுடித்தான். ரத்தம் தொய்ந்த கரிய சவுக்கு தெறித்துக் கிடந்தது. ரப்பர் நாடா சுற்றிய கைப்பிடியுடன் இரட்டை நாக்குடன் கூடிய தோல் சவுக்கு. அந்தப் பெண்ணும் பையனும் ஒரு மரச் சம்புடத்திலிருந்து மஞ்சள் தூளை எடுத்து மல்கான்சிங் மீது தூவினார்கள். மஞ்சள் தூள் காயங்கள் மீது படிந்தது. ரத்தம் கலந்து சேறாக மாறியது. பிறகு அவன் எழுந்து அமர்ந்து எல்லாரையும் கும்பிட்டான். ஸ்வரூப்ராணி தட்டேந்திக் கூட்டத்தைச் சுற்றி வந்தாள். சில நிமிடங்களின் அமைதிக்குப் பிறகு திடீரென்று நாணயங்கள் கொட்ட ஆரம்பித்தன. அந்த இடத்தில் அத்தனை வசூல் எந்த வித்தைக்காரனுக்கும் கிடைத்தது இல்லை.

மல்கான்சிங்கை பிறகெப்போதும் மனிதனாக எண்ணவே என்னால் இயலவில்லை. அவன் ஒருவினோத மிருகம். அல்லது அமானுடன். அவனைக் கனவுகளில் கண்டு பயப்பட்டேன். அவன்மீது சாட்டை படும் ஒலி இரவில் என் தூக்கத்தின் ஆழத்தில் ஒலித்தது. இலைகளிலிருந்தும் கிளைகளிலிருந்தும் ரத்தம் சொட்ட எழுந்தோங்கி நிற்கும் ஆலமரமொன்றை அடிக்கடி கனவில் கண்டேன். அதன் கிளைகளிலிருந்து இரண்டு தலைகள் கொண்ட கருநாகமொன்று இறங்கிவருகிறது. அதன் கண்கள் என்னைப் பார்க்கின்றன. அது தன் வாலைச் சுழற்றிச் சுழற்றி மரத்தை அடக்கிறது. சட்டென்று உடம்பு குளிர்ந்து நடுங்க விழித்துக்கொண்டேன்.

சோட்டேலாலை மறுநாள் பூங்காவின் உடற்பயிற்சிப் பகுதியில் கண்டேன். பார் விளையாட்டில் எனது அதிகபட்ச சாதனை தொங்கிக் கிடப்பதுதான் - இரு நொடிகள்வரை. மூச்சு வாங்கத் திரும்பியவன் சேட்டேலால் தூரத்தில் நின்று ஆவலுடன் பார்ப்பதைக் கண்டேன். ஜில்லென்று என் உடல் இழுத்துக் கொண்டது. கம்பியைப் பிடித்தபடி அவனைப் பார்ப்பதைத் தவிர்த்தவனாக நின்றேன். ஒரு வனமிருகத்தின் பார்வை என்மீது இருக்கும் உணர்வு ஏற்பட்டது. மெல்ல நான் சமனப்பட்டேன். திரும்பி அவனைப் பார்த்தேன். அவன் புன்னகை புரிந்தான். நான் பார்வையைத் தவிர்த்தேன். பலமுறை இந்த அலைக்கழிப்பு நிகழ்ந்தது. பிறகு நான் மெல்லப் புன்னகை புரிந்தேன். உடனே வாலாட்டி வரும் நாய்போல அவன் ஓடிவந்து என்னிடம் 'நானும் விளையாடலாமா?' என்றான்.

அருகே வந்த அக்கணமே அவன் மனித உருவமாக மாறிப் போனான். அவனில் குப்பைத் தொட்டியின் மணம் வந்தது. நான் அனுமதி தருவதற்காக அவன் ஆவலுடன் பார்த்தான். எனக்கு வியப்பாக இருந்தது 'உனக்கு எப்படித் தமிழ் தெரியும்?' என்றேன். அவன் வியப்புடன் என்னைப் பார்த்து, 'ஏன்?' என்றான். 'நீ வட இந்தியா இல்லையோ?' 'ஆரு

சென்னா?’ என்றான் அவன் தூய சேரித்தமிழ் உச்சரிப்பில். ‘உங்கப்பா நேற்று சொன்னாரே?’ ‘தாளி சும்மா செல்லுதான்’ என்றான் அவன். உடம்பிலும் மனசிலும் எழுந்த அதிர்ச்சியைப் பிறகு அபூர்வமாகவே அடைந்திருக்கிறேன். அவன் மிகவும் கெட்டவன் என்பது எனக்குத் தெளிவாகத் தெரிந்தது. அக்கணமே அவன் எனது வீரபுருஷனாக ஆனான். நான் சற்று பெரிய தோரணையில் அவனிடம், ‘சரி சரி, சீக்கிரம் விளையாடு’ என்று அனுமதி தந்தேன். உள்ளூர அவன்மீது என் மனம் மரியாதையுடன் கவிந்துவிட்டிருந்தது. அவன் உடனே பாரில் தாவி ஏறி, குரங்கின் லாகவத்துடன் விளையாட ஆரம்பித்தான். குத்துக்கல்லில் அமர்ந்தபடி அவனை நான் பக்தியுடன் பார்த்தேன்.

பிறகு பூங்காவில் நடக்கும்போது அவனிடம் நான் எங்களுரில் பெரிய பாரில் பிரமாதமாக விளையாடுவேன் என்றும், இந்த பார் மிகவும் சிறியது என்றும், எங்களுரில் பாரில் விளையாடுவது இதுபோல எளிதல்ல என்றும் கூறினேன். அவன் அதை நம்பியதாகக் காட்டியது எனக்குத் திருப்தி தருவதாக இருந்தது. நன்றியுடன் நான் இரண்டு குச்சி ஐஸ் வாங்கினேன். ஒன்றை அவனுக்குத் தந்தபோது அவன் அசைவுகள் நாயின் வாலாட்டல் குழைவு போலவே இருந்தன. பாதி சப்பிவிட்டு நான் விட்டெறிந்த ஐஸை அவன் எடுத்துச் சப்பியதை எனக்கு அவன் அளித்த மரியாதை என்றுதான் எடுத்துக்கொண்டேன். அவன் மீதிருந்த வியப்பை வெளிக்காட்டாமல் சற்று தோரணையுடன் பழகினேன் என்றாலும், நான் அவனை என் நண்பனாக எண்ணிக்கொள்ள ஆரம்பித்தேன்.

ஆனால் சோட்டேலாலுக்கு உலகில் யாருமே நண்பர்களாக இருக்க இயலாது. நான் சிவாஜி படபோஸ்டரில் சாணி அடிப்பதை விரும்புகிறவன். எம்.ஜி.ஆர். மீது கொண்ட தூய பாசம் தவிர இதற்கு வேறு காரணம் இல்லை. சோட்டேலால் சகல போஸ்டர்களிலும், சாமி படங்களிலும்கூட, முடிந்த போதெல்லாம் சாணி அடிப்பான். கன்றுக்குட்டியின் வாலை ஓடிப்பான். தெருப்பசுவின் முழங்காலைத் தாக்கி அதைத் தரையில் வீழ்த்தித் துடிதுடிக்க வைப்பான். நாய்களையும் பன்றிகளையும் தெருத் தெருவாகத் துரத்திக் கல்லால் அடித்து வதைப்பான். அவனிலிருந்த வன்முறையை என்னால் தாங்கவே இயலவில்லை. ஆனால் அவனை விட்டு விலகவும் என்னால் இயலவில்லை. அவன் என்னை விரும்புகிறான் என்றும், அவனுடைய ஆயுதங்கள் என்மீது திரும்பாது என்றும்தான் நம்பியிருந்தேன்.

ஆனால் கசப்பான அனுபவங்கள் எனக்காகக் காத்திருந்தன. சோட்டேலால் ஒரு மதியம் என்னை அழைத்துக்கொண்டு பூங்காவில் கலைவாணர் ஸ்தாபித்த ஸ்தூபியின் அருகே போனான். அங்கு சிமிட்டி

இடுக்கில் ஒரு மூட்டை இருந்தது. அழுக்கு நிறம். அதற்கேற்ற வாசனை. சோட்டேலால் மூட்டையைப் பிரித்தான். அதற்குள் இரண்டு கட்டு பீடி, ஒரு அண்டர்வேர், ஒரு கட்டி சோப்பு, ஒரு தாயத்து முதலானவை இருந்தன. இவை தவிர ஒரு சப்பிய குப்பியில் திரவமொன்றும் இருந்தது. சோட்டேலால் குப்பியைத் திறந்தான். வினோதமான எரியும் வாடை எழுந்தது. அதை சோட்டேலால் வாயில் விட்டுக்கொண்டான். பிறகு அதற்குள் ஒன்றுக்கிருந்து நிரப்பி மூடி, மீண்டும் பெட்டிக்குள் வைத்து பழைய இடத்திலேயே செருகினான்.

‘அது என்ன?’ என்றேன். சோட்டேலால் சாதாரணமாய் ‘பட்டை’ என்றான். ‘அப்படியென்றால்?’ என்றேன். ‘மாம்பட்டெ! குடிச்சா சீணமே தெரியாது. பஸ்டு சரக்காக்கும். வேண்டினா அவன் மட்டும் தேன் குடிப்பான். தின்னுவான்...’ என்றபடி சோட்டேலால் காறி ஓங்கித் துப்பினான். ‘அதில் நீ ஏன் ஒன்றுக்கிருந்தாய்?’ சோட்டேலால் கண்ணடித்துச் சிரித்தான். ‘அதை உங்கப்பா குடிக்கமாட்டாரா?’ என்றேன். ‘நாயிக்க மோன் குடிச்சி சாவட்டும்.’ சோட்டேலாலின் பீதியெழுப்பும் குரோதபாவம் என்னை மேலும் அவனிடம் இழுத்தது. நான் அவனை ஆதரவாகத் தோளில் கைபோட்டு அணைத்தபடி, ‘அவர் உன்னை அடிப்பாரோ?’ என்றேன். ‘அடிப்பானா? கைய நீட்டட்டும் பாப்பம்’ என்றான் சோட்டேலால். ‘மூணுநாள் சோறு திங்கேல்ல. ஒரு ரூவா கேட்டா வேட்டியத் தூக்கி காட்டுதான். ஒருநாள் பட்டிப்பயலைப் பெருமாறத்தான் போறேன். கையும் காலும் ஒண்ணு வளந்த கிட்டட்டு.’

சோட்டேலால் வீரசிவாஜிபோல எனக்குப்பட்டான். அவனை மேலும் தூண்டும்படிக் கேட்டேன். ‘அவன் ஏன் உனக்கு பைசா தரமாட்டேங்கிறான்?’ ‘தேவடியா மிண்டைய ஆளுகூட்டி குடுக்குத நான்தானே? வாறவனுக்கட்ட வாங்கிடச் செல்லுதான். பத்து பைதா தீப்பெட்டி வாங்கிக் குடுத்தா மீதி பைதா எங்கேண்ணு கேக்குதானுவ அறுதலிபெத்த பயலுவ.’ சோட்டேலால் ஓங்கித் துப்பினான். ‘யார் தேவடியாள்?’ என்று உள்மனம் பதைக்கக் கேட்டேன். ‘ஸ்வரூப்ராணியா?’ ‘அவதான் மீனாட்சி முண்டை’ ‘மீனாட்சியா? அது யார்?’ ‘அவதேன் ஆட்டக்காரி தேவடியா.’ ‘அவள் உன் அக்காதானே?’ ‘அக்கா... தூ...’

இதற்கு மேல் தாங்க என்னால் முடியவில்லை. ‘சீ, அக்காவைப் பற்றியா இப்படிப் பேசுகிறாய்?’ என்று கொதித்தபடி எழுந்துவிட்டேன். ‘ஓ, இவியளுக்கு தேச்சியம் வருதாக்கும்? அவ ஆருல நாறி உனக்கு? அது புளுத்த சரக்கு பிலேய், நாறிப் போவே.’

நான் ஓடிய ஓட்டத்தில் வீட்டுக்கு வந்த பிறகூட மூச்சுவிட

முடியவில்லை. இனி அவன் சகவாசமே இல்லை என்றுதான் எண்ணியிருந்தேன். இரண்டு நாள் இரவும் பகலும் அவனை எண்ணியபடி அவனைப் பார்க்காமல் கழித்தேன். மூன்றாம்நாள் சோட்டேலால் என்னைத் தேடி என் வீட்டுக்கு வந்தான். இயல்பாக என் அக்காவிடம் சின்ன எஜமானைப் பார்க்க வேண்டுமென விசாரித்தான். அவனை அதற்கு முன் ஒருமுறை வீட்டுக்குக் கூட்டிவந்து அடிபட்டிருக்கிறேன். நான் வீட்டுக்குள் ஒளிந்துகொண்டேன். அக்கா சோட்டேலாலை அதட்டி விரட்டினாள். இந்தப் பக்கம் அவன் தலை மீண்டும் தெரிந்தால் போலீஸில் பிடித்துத் தந்துவிடுவதாக மிரட்டினாள். சோட்டேலால் அலட்டிக்கொள்ளாமல் திரும்பிவிட்டான். கோபாவேசத்துடன் அக்கா உள்ளே பாய்ந்து வந்தாள். என்னை அவளுக்குச் சாத்தியமான அளவுக்குக் கடுமையாகத் திட்டிவிட்டு, மீதியை மச்சான் வந்து தருவதாக மிரட்டினாள். நான் என்னால் முடிந்தவரை பரிதாபமாக முகத்தை வைத்துக்கொண்டேன், அவனுடனான தொடர்புகளை முற்றிலும் அறுத்துக்கொண்டு விட்டதாகத் திரும்பத் திரும்பக் கூறினேன். அக்கா ஓய்ந்த பிறகு நழுவி, பூங்காவிற் குப் போனேன். அங்கு சோட்டேலால் இருந்தான். நூலகத்திற்கு முன்புறம், கக்கூஸ் தாண்டி, குட்டிச் சுவர் மீது சோகமும், குழப்பமுமாக அமர்ந்திருந்தான். நான் அவனை அணுகி, மௌனமாக நின்றேன். அக்கா திட்டியதற்காக வருந்தி அவன் ஏதாவது கூறுவான். அப்போது சமாதானம் செய்யலாம் என எண்ணினேன். அவன் ஏதுமே கூறவில்லை. அவன் தன் தந்தையுடன் வித்தை காட்டப் போகவில்லையா என விசாரித்தேன்.

‘கௌவனுக்கு தேக சொகம் இல்லை’ என்றான் சோட்டேலால். ‘என்ன ஆயிற்று?’ என்றேன். ‘ஜன்னி! செத்துப் பெய்யிடுவான் எண்ணுதான் தோணுது. அந்த ஓட்டலுக்கு அடுக்க சாக்கடெடிச்சல கெடக்குதான். . ஓர்ம¹யில்ல’ என்றான். ‘போய்ப் பார்க்கலாமா?’ என்றேன். சோட்டேலாலும் நானும் ஆரியபவன் சந்து வழியாக, எச்சில் தொட்டிக்கும் பூங்காச் சுவருக்கும் இடையே போகும் ஆழமான சாக்கடை ஓரமாக நடந்தோம்.

சோட்டேலால் சுட்டிக்காட்டிய திசையில் நான் ஒரு கணம்தான் பார்த்தேன். உடனே என் உடம்பு கூசித் துடித்துக்கொண்டது. அப்படியே திரும்பி ஓடிக் கக்கூஸ் பக்கச் சுவருக்கு வந்துவிட்டேன். சோட்டேலால் எனக்குப் பின்னால் ஓடிவந்தான். மல்கான்சிங் சிமிட்டிக் கரைமீது மல்லாந்து கிடந்தான். அவன் உடலின் மீதும் கீழேயுமாக அந்தக் கரிய சவுக்கு கிடந்தது. மல்கான்சிங்கின் உடல் இளநீலநிறமாக மாறிவிட்டிருந்தது. செவிமடல்களும் மூக்கு நுனியும் மேலும் நீலமாக இருந்தன. அவன் சதைகளைப் பச்சைநிற வலையால் வரிந்து கட்டியிருப்பதுபோல

நரம்புகள் புடைத்துத் தெறித்துநின்றன. உதடுகள் உலர்ந்து வெடித்திருந்தன. அந்தச் சவுக்கு அவன் மீது மெலிதாக நெளிந்தபடி வழக்கியது. அதன் நாநுனிகள் நெளிந்து துடித்தன. அவனைத் தழுவி இறுக்கியும் தளர்ந்து வளைந்தும் அது கிடந்து அவன் முகத்தை முத்தமிட்டது. பின்பு சட்டென்று தலைதூக்கி என்னைப் பார்த்தது. தன் சிவந்த கொடூரமான கண்கள் எரிய, நாக்கு தீத்தழல்போலத் துடிக்க, அப்படியே ஸ்தம்பித்து நின்றது. என் வயிற்றில் ஒரு தசை சுருண்டு புரண்டது. உடம்பு விதிர் விதிர்த்தது. கைகால்கள் உதறிக்கொண்டன. மார்பு வெடிக்க வீரிட்டலறினேன். ஒலியே எழவில்லை. ஆனால் தரையில் கைகால்கள் மோதியதனால் விழித்துக்கொண்டேன். பம்பாயில் விடுதி அறையில், உடம்பில் அத்தனை திசுக்களிலிருந்தும் வெம்மையான நீராவி பறக்க, அப்படியே படுத்திருந்தேன். இருளில் கைக்கடிகாரத்தின் ஒலி துல்லியமாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. கடவுளே எத்தனை காலம்! எத்தனை மனத்தூரம்! ஆயினும் ஒரு நொடிக்கும் குறைவான அளவில் என் கண்கள் வழியாக உள்ளே வந்த அக்காட்சியின் தீவிரம் குறையவில்லை...

சோட்டேலால் என்னிடம் நடந்ததைக் கூறினான். காய்ச்சல் கண்டு விட்ட உடனேயே மல்கான்சிங் தன் பையைத் தரையில் போட்டு அதன் மீது முதுகை அழுத்தி மறைத்தபடி படுத்துக் கொண்டுவிட்டானாம். பையில் அவன் பணம் வைத்திருப்பதை அறிந்த பிச்சைக்காரர்களும் 'வஷன்' பார்ட்டிகளும் அதைத் தேடி பார்க்கை அலசிவிட்டனர். சோட்டேலாலைப் பிடித்து நையப்புடைத்தனர். சோட்டேலாலுக்குத் தெரியும். ஆனால் சொல்லவில்லை. ஸ்வரூப்ராணியும் காதலர்களும் அவனைத் தேடி அலைகின்றனர். அந்தப் பையை எடுக்க உதவ முடியுமா என்று அவன் என்னிடம் கேட்டான். ஒற்றை ஆளாக அவன் மல்கான் சிங்கைப் புரட்டிப் போட முடியாது. நான் ஒரு கைபிடித்தால் எளிதாக முடித்துவிடலாம். என் உடம்பு நடுங்கிக்கொண்டிருந்தது. நான் அங்கிருந்து ஓடினேன். சோட்டேலால் என் பின்னால் ஓடி வந்தான். என்னைத் தாஜா செய்ய முயன்றான். அழும் நிலையில் அவனை அப்போதுதான் பார்த்தேன், தன்னிடம் ஒரு பைசாகூட இல்லை என்றும், மூன்றுநாளாய் ஆரியபவன் எச்சிலை மட்டுமே சாப்பிட்டு வருவதாகவும் கூறினான். கிழவனின் பணப்பை கிடைத்தால் எங்காவது போய் எப்படியாவது பிழைத்துக்கொள்ளலாம். எனக்கு என்ன ஏது என்றே புரியவில்லை. அவன் நடத்தை ஈவிரக்கமற்றது என்று தெரிந்தது. அதில் சம்பந்தப்பட்டுக் கொள்ளக்கூடாது என்று மட்டும் உறுதியாகப் பட்டது. நான் அவனைத் திரும்பியே பார்க்கவில்லை. அவன் சட்டென்று மணிமேடை போஸ்டாபீஸ் ஜங்க்ஷனில் ஏழெட்டுத் தலைகள் திரும்பிப் பார்க்கும்படி

என் காலைப் பற்றிக்கொண்டான். நான் அதிர்ந்து நின்றேன். ஏனோ எனக்கு அழுகை வந்தது. முகம் வியர்த்துவிட்டது. ‘வரணும்... ஏமான்² வரணும்’ என்று அவன் கெஞ்சினான். நான் மனமிளகினேன். ‘ஸ்வரூப்ராணி இப்போது எங்கே?’ என்றேன். அதற்கு அவன் விசம்பினான். ‘சோட்டேலால்’ என்று நான் சமாதானம் செய்தேன். ஸ்வரூப் ராணிக்கு ஒரே கொண்டாட்டமாம். ஏழெட்டுத் தடியர்களுடன் சுற்றி வருகிறாளாம். மல்கான்சிங்கின் பை மட்டும் கிடைத்துவிட்டால் அவள் கிளம்பிவிடுவாள், நான் இறுதியில் மல்கான்சிங்கைத் தூக்க சம்மதித்தேன். சோட்டேலால் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டான். போகிற வழியில் அந்நிலையிலும் ஒரு பெட்டை நாயை ஓங்கி உதைத்தான். பாதி வழியிலேயே மல்கான்சிங்கின் சவுக்கு என் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. என் கால்கள் நகர மறுத்தன. ஒரு வார்த்தைகூடப் பேசாமல், சோட்டேலால் அதிர்ந்து நிற்க, நான் மூச்சிரைக்க வீட்டுக்கு ஓடினேன்.

மூன்றாம் நாள் சோட்டேலால் என் வீட்டுக்கு வந்திருந்தான். அப்போது நான் இல்லை. கடையிலிருந்து திரும்பியவன் சோட்டேலால் திண்ணைமீது அமர்ந்து பெரிய மண்சட்டி நிறைய பழைய சோற்றை எவ்விதமான கறியும் இன்றி, அள்ளி உருட்டிச் சாப்பிடுவதைக் கண்டேன். என்னைக் கண்டதும் நிமிர்ந்து பார்த்துப் புன்னகை புரிந்தான். பிறகு மீண்டும் ஒரு வாய் அள்ளித் திணித்துக் கொண்டான். கரண்டியில் கூட்டுடன் வந்த என் அக்கா அதைச் சட்டியில் கொட்டிவிட்டு, என்னைப் பார்த்து ‘ஏன் இத்தனை லேட்?’ என்றாள். நான் சோட்டேலாலையே வியப்புடன் பார்த்தேன். ‘பாவம். அவன் அப்பா செத்துப் போயிட்டாராம்’ என்றாள் அக்கா. சோட்டேலால் சாப்பிட்டு முடித்து சட்டியுடன் குழாயடிக்குப் போகத் தலைப்பட்டான். ‘வேண்டாம். அதை வீசிவிடு’ என்று அக்கா கூறினாள். அவன் தயங்கியபடி சட்டியைப் பார்த்தான். ‘பழைய சட்டிதான்’ என்றாள் அக்கா. அவன் அதைத் தெருநோக்கி வீசிவிட்டுக் கையைக் கழுவிக்கொண்டான். அக்காவிடம் ‘கும்பிடுதேன் அம்மிணி. வாறேன்’ என்றான். ‘இப்போ நீ எங்கே போகிறாய்?’ என்றாள் அக்கா. ‘வடக்க போறேன் அம்மிணி’ என்றான் சோட்டேலால். அக்கா, ‘அடப் பாவமே’ என்றபடி மோவாயைத் தொட்டாள்.

சோட்டேலால் குனிந்து அந்தச் சவுக்கை எடுத்தான். என் மனம் ஒரு வினாடி ஸ்தம்பித்தது. சோட்டேலால் என்னை அணுகினான். அந்தச் சவுக்குடன் அவன் என்னருகே வருகையில் என்னையறியாமலேயே பின்னடைந்தேன். சோட்டேலால் தெருவுக்குப் போய்விட்டான். நான் அவன் பின்னால் ஓடினேன். மூச்சிரைத்தபடி ‘உன் அப்பா செத்துப்

போய்விட்டாரா?’ என்றேன். ‘ஆமா, நேத்து லாத்திரி எனக்கு சங்கதி அறிஞ்சுடாம். காலம்பற பயங்கரமாட்டு காக்காய்க் கூட்டம் கூடிக்கெடக்கு. என்னாண்ணு செண்ணு பாத்தா செத்துக் கிடக்குதான்’, நாலாப்புறமும் சிறகடித்தபடி குவிந்து கிடந்த காகங்களை தாண்டிச் சென்று சோட்டேலால் பார்த்தபோது மல்கான்சிங்கின் உடல் சாக்கடையின் உள்ளே கிடந்ததாம். ஸ்வரூபராணியும் காதலர்களும் மல்கான்சிங்கை புரட்டிப் போட்டுவிட்டு ஊரை விட்டே போய்விட்டார்களாம். பணப்பையைக் காணவில்லை. ‘மல்கான் சிங்கை அடக்கம் பண்ண வேண்டாமா?’ என்றேன். ‘தோட்டிப் பயவ செய்வானுவ. இன்னி இஞ்ச நிண்ணா போலீஸிப்பயவ பிடிச்சுப் போடுவினும். நான் வரட்டா?’ என்றான். ‘நீ எங்கே போகிறே?’ ‘வடக்கே,’ ‘தனியாகவா?’ அவன் என்னைப் பார்த்துப் பிரியமாகச் சிரித்தான். பிறகு திரும்பி நடந்தான். நான் அவன் பின்புறத்தைப் பார்த்தபடி நின்றேன். அவன் உடலைச் சுற்றியபடி கன்னங்கரியதாக நெளிந்தது அந்தச் சவுக்கு. மல்கான் சிங்கின் ரத்தத்தால் கருமையாகிப்போன சவுக்கு. கூட்டத்தில் கலந்து சற்று நேரத்தில் சோட்டேலால் மறைந்து போனான்.

- கணையாழி, 1990

8. வனம்

விடிந்து சற்றுநேரம் தாண்டிய உடனேயே நோயாளிகளைத் திறந்துவிட்டு விடுவார்கள். அங்கு, புல்வெளியெங்கும் பைத்தி யங்கள் உட்கார்ந்திருக்கும். உலவும். எதையோ மறந்து வைத்து விட்ட பதைப்புடன் அவர் மட்டும் ஆசிரமத் தோட்டத்துக்குப் பின்புறம் துங்கபத்ரா நதியின் கரையோரம் நோக்கி விரைவார். அழுக்கு வேட்டி புதர்களில் சிக்கிக் கிழிபட ஓடுவார். நதிக்கரை யின் அந்தப் பிரம்மாண்டமான ஆலமரம் அவருக்கு என்ன தந்ததோ, அங்கேதான் அவருடைய தவம் நடந்து வந்தது. முட்கம்பி வேலிக்கு அப்பால், விழுதுகள் காடாக மண்டிய இருளுக்குள், அது நின்று கொண்டிருந்தது - உயிரின் பயமுறுத்தும் மகாவல்லமையுடன். அவர் கைகள் முட்கம்பி வேலியைப் பற்றியிருக்கும், முள்ளில்லாத இடம் பார்த்துப் பிடிக்க அறியாதவர். கரங்கள் நெரிபடும்போது இரத்தம் கசியும். கம்பிகளில் வழியும். அவர் முகம் கண்ணீர் உலராதது. நெற்றி சுருங்கி விரிய, உதடுகள் நெளிய விம்முுவார். கண்ணீர் வழிந்து, வெண்ணிற மயிர்கள் கருமையுடன் கலந்து மண்டிய முகத்து ரோமப்புதருக்குள் கசகசத்து நிற்கும். தொண்டை ஏறியிறங்கும். கலங்கிச் சிவந்த கண்கள் இலக்கின்றி வெறிக்கும். சில சமயம் ஏதோ குதூகலமும் அமைதியும் அம்முகத்தில் கவியும். சில நிமிடங்களுக்குள் அது விலகி, மீண்டும் கண்ணீர் வழிய ஆரம்பிக் கும். ஆசிரம வேலையாள் எப்போதுமே அவசரமானவன். பிந்தியே அவரைக் கூட்டிப்போக வருவான். மன நோயாளிகளுக் குத் தனிமை உகந்ததல்ல என்று அவனுக்கும் தெரியும். அவன் குரலில் கடுமையும் கனிவும் மாறி மாறி வரும். கெஞ்சுவான். அறிவுரை கூறுவான். மற்றவர்களிடம் குரூரமாய்க்கூட நடந்து கொள்பவன்தான். அவரிடம் மட்டும் அது பிரயோகிக்கப்பட வில்லை. எல்லாருக்கும் அவரைப் பிடித்திருந்தது. பலவீனமான அந்த முகம் எல்லாருக்கும் மிக அந்தரங்கமான எதையோ நினைவுறுத்தியது போலும். பேசமாட்டார். பேச்சு மறந்து பல வருடங்களாகின்றன. எதையும் தலையாட்டி ஏற்பார். ஆனால் மறுநாள் விடிந்ததும் மீண்டும் அந்த இடத்தை நாடி ஓடாம லிருக்க இயலாது அவரால்.

வானத்தைத் தொட்டு ஏதோ எழுத முனையும் தூரிகைபோல நின்றிருந்தது ஆலமரம். விசும்பியபடி அவர் அதைப் பார்த்தபடி நின்றிருந்தார். கிளையிலிருந்து தொய்ந்திறங்கிய காகம் ஒன்று கம்பிவேலியின் கல்தூண் மீது வந்து சிறகு மடக்கி அமர்ந்து, சரித்துப் பார்த்தது. காகத்தின் கண்கள் அவரை ஜில்லிட வைத்தன. மனித உயிரல்லாத ஒன்றின் கண்களை அப்படிப் பார்க்க இயலும் என்பதே அவருக்கு அப்போதுதான் தெரிந்தது. தீட்சண்யம் மிகுந்ததும் ஒருவித ஏளனம் தெரியும் வெறிப்புடன் கூடியதுமான அந்தக் கண்கள் அவரை உற்றுப் பார்த்தன. அவர் மனம் நடுங்கியது. பீதியுடன் தன் பார்வையை விலக்கிக்கொண்டார்.

‘மரத்தையா பார்க்கிறாய்?’ என்றது அது. ‘ஆச்சரியம்! காகம் பேசுகிறது’. ஆனால் அக்குரலைக் காதால் கேட்டோமா இல்லையா என்று அவருக்குச் சந்தேகமாக இருந்தது.

‘ஆமாம்’ என்றார். ‘ஏன் பார்த்தால் என்ன?’ அவருக்குத் தன் உதடுகள் அசையவேயில்லை என்று தெரிந்தது. ஆனால் உரையாடல் நடந்துகொண்டிருந்தது.

‘பார் பார். எல்லா துக்கமான ஆத்மாக்களும் மரங்களைத்தான் பார்க்கின்றன.’

‘பின்னே அதைப் பார்க்கவேண்டும் என்கிறாய்?’

‘நதியின்றி உண்டா உன் மரம்?’

அவர் பதைப்புடன் திரும்பிப் பார்த்தார். போய்விடவேண்டும் என்றுபட்டது.

‘ஏன் அசவுகரியமாக இருக்கிறதா கேட்க? உனக்குத் தெரியுமா இந்த நதியைப் பற்றி? ஆனைக் கண்டி மலைகளில் சென்றுபார். இவள் செதுக்கிய கோடி கோடி பாறைச் சிற்பங்களை! இவள் கரையில் அன்று மகாநகரங்களாக இருந்தவை சுடுகாடுகளாக மாறிவிட்டிருக்கின்றன. தரிசுகள் காடுகளாகின்றன. பாலை வனங்களில் கட்டடங்கள் எழுகின்றன. அழிவு, ஆக்கம், அழிவு. இவள் மட்டும் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறாள். மந்தகாமினி, ஓயாத பிரவாகம். பிரவாகமென்பதே தெரியாத பிரவாகம். மந்தகாமினி எனும்போது இவளைக் குறைத்து மதிப்பிடுகிறேன் என்று நினைக்காதே. தெரியுமா, எல்லா நதியும் கங்கைதான் என்கிறது மகாபாரதம். வசந்தகால அழகி. சிலசமயம் வேகவாகினி. சிலசமயம் பிரளய காளி. கங்கையென்று கொண்டால் கங்கை. துங்கை என்றால் துங்கை.’

அவர் ‘எனக்கு நதிகளைப்பற்றிப் பேசவே பிடிக்கவில்லை’ என்றார்.

‘ஏன்? என்றது காகம், ஏளனமாக.

‘ஏனோ பயமாக இருக்கிறது. அவற்றின் சுழல்களும் திசை மாற்றங்களும்... நினைக்கவே பயம்தான் எனக்கு.’

‘சரி உன் இஷ்டம். மரங்களைப் பற்றியே பேசுவோம், சரிதானே?’

‘சரி’ என்றார் தயங்கி.

‘இதோ இந்த ஆலமரம். இதன் முப்பாட்டியின் பெயர் தெரியுமா உனக்கு? கங்கையின் கர்ப்பத்தில் ஏதோ அகாதச் சுழியில் பிரம்மா போட்ட விதை. ஆரியாவர்த்தத்தில் அது ஒரு மகா விருட்சமாக வளர்ந்து பந்தலித்தது. அதற்குப் புராணங்களில் பிரமாணம் என்று பெயர். திரேதாயுகத்தில் ஒரு மன்னன் சூதில் தோற்று, ராஜ்யமிழந்து, ஆண்டியாகத் தம்பியர் புடைசூழ, தர்ம பத்தினியுடன் வந்து இதன் கீழே அமர்ந்தான். கங்கை ஜலத்தை அள்ளிக் குடித்துப் பசியாறி, தன் விதியை எண்ணிக் கண்ணீர் வடித்தான் - கதை உனக்குப் பிடித்திருக்கிறதல்லவா?’

‘சொல்லு.’

‘கண்ணீர் வடித்த மகாராஜனிடம் அவனுடைய அமாத்யன் ஸௌனகன் சொன்னான், துக்கத்துக்குக் காரணம் அன்புதான். அன்பு என்பதே துயரத்தின் மறுபெயர். பயங்கள் அன்பிலிருந்து பிறக்கின்றன. பந்தங்கள் அன்பின் விளைவுகள். ஆசை அன்பின் தழல். சாம்பல் எஞ்சுகின்றது. எனவே யோகி எவர் மீதும் அன்பு செய்யமாட்டான். எனவே, யுதிர்ஷ்டிர, எவர் மீதும் அன்பு காட்டாதே’ என்றான்.

‘பிறகு?’

‘உபதேசம் கேட்டவனோ அனைத்தையும் அன்பினால் அனைத்துக் கொண்டான். தம்பியர் மீது மட்டுமல்ல பகைவர் மீதும் அன்பு அன்புக்கு ஆட்பட்டு, நாயையும் உடனழைத்துச் சென்றவன். அன்பின் நெருப்பில் உருகியழிந்தது அவன் வாழ்வு.’

அவர் தன் சஞ்சலமான கண்களால் காகத்தை ஒருமுறை பார்த்துவிட்டு முகத்தைத் தாழ்த்திக்கொண்டார். அவருடைய பதற்றம் அதிகரித்தது.

‘பிரமாணம் காய்ந்தது. நெற்றுகள் வெடித்தன. பிரவாகத்தில் விழுந்து கங்கை சென்ற வழியெங்கும் சென்றன. ஆரியவர்த்தமெங்கும் பரவின. முளைத்தன. அவ்வமிசத்து மரமொன்று நின்றிருந்தது கயாவில். அவளுக்குப் ‘போதி’ என்று பெயர். ஆசை மனைவியையும், அரசுப் பதவியையும் துறந்து வந்த ஒரு ராஜகுமாரன் அவள் மடியில் அமர்ந்து கடுந்தவம் செய்தான். துன்பத்திற்குப் பொருள் காண விழைந்தான்.

ஆசையும் இச்சையுமே துயரத்தின் வேர் என்று கண்டான். ஆசையை ஒழி என்றான், அகிம்சையே விடுதலை என்று சொன்னான்.

அவருடைய தலை மேலும் மேலும் தாழ்ந்து வந்தது. அவருடைய களைப்படைந்த கண்கள் மூடின.

‘அவனோ பஞ்சத்தில் பசியடக்க செத்த நாயின் ஊன் தின்று வயிறமுகிச் செத்தான். போதி மட்டும் காய்த்துத் தள்ளியது. விதைகள் ஊர்தோறும் மலைகள் காடுகள் கரைகள் தோறும் பரவி முளைத்தன. காடாக மண்டி நிறைந்தன. பின்பொரு யுகத்தில் மனித மலங்களைச் சுமந்தோடும் ஒரு நதியின் கரையில், இன்னொரு ஆலமரத்தடியில், ஒரு மேதை வந்து அமர்ந்து பிரசங்கம் செய்தான். அவர்கள் அவனைப் பத்தாம் வயதில் கடவுள் என்றார்கள். இருபத்தைந்தில் அவன் சட்டையைக் கழட்டி வீசும் பைத்தியம்போல மரத்தடியில் நின்று நிர்வாணமானான். ஞானமே துயரம் என்றான். உதறு ஞானத்தையே என்று கோஷமிட்டான். ஆனால் அவனோ அறிஞர் மத்தியிலே பேரறிஞனாக வாழ்ந்து செத்தான்.’

அவர் உடம்பு நடுங்கியது. கண்களின் ஈரம் வரண்டுவிட்டது.

‘பூமி மீது எங்கும் மரங்கள் மண்டிவிட்டன. விதைகள் முளைக்க இனி இங்கு இடமில்லை. எங்கும் கிளைகள். எங்கும் விழுதுகளும் வேர்களும். மண்ணில் ஒவ்வொரு பிடியிலும் ஓராயிரம் வேர்ப் பின்னல்கள். பூமி நெரிபடும் ஒலியைக் கேட்க வேண்டுமா? நிலத்தில் காது வைத்துக் கேள். வலி வலி என்று முனகும் அது. நிழல்படாத மண்ணே இல்லை. எல்லா வேருக்கும் நீரளித்தபடி வற்றாத கங்கை. மரங்களின் நெரிசலுக்கு மேலே நீலாம்பரமாக விரிந்து கிடக்கிறது வானம். ஸ்பரிசுமேற்காத மாபெரும் ஒவியத்திரைபோல! நீ வானத்தைப் பார்த்திருக்கிறாயா?

‘ஆமாம்’ என்று ஈனஸ்வரத்தில் சொன்னார்.

‘வானத்தை? வானத்தை மட்டுமாக? ஒரு கிளையோ, இலையோகூட மறைக்காமல்?’

அவர் மார்பைப் பிடித்துக்கொண்டார்.

‘எப்படிப் பார்க்க முடியும்? பார்க்க முடியாது இன்று. மனிதக் கண்களுக்கு வானம் இல்லை இப்போது! அண்ணாந்து வெறும் வானத்தைப் பார்க்க வெட்டவெளியே இல்லை எங்கும்.’

‘நீ யார்? ஏன் இதையெல்லாம் என்னிடம் சொல்கிறாய்?’ அவர் உடைந்த குரலில் வீறிட்டார்.

காகம் சிரித்தது. ‘துவாபர யுகத்தில் என் பெயர் லுஃசிஃபர். பாம்பு வடிவில்

இருந்தேன். கலியுகத்திலே நான் காகம். இம்மியிம்மியாக ஊர்பவனல்ல - சிறகடித்து வானமெங்கும் நிறைபவன்! ஒரு துண்டு இருட்டுபோல கருமையே உடலானவன். கறுப்புதான் கலிகாலத்தின் நிறம் - இல்லையா? வரட்டுமா?’

காகம் பறந்து போவதை ஒரு கணம் பீதியுடன் பார்த்தபடி நின்றார். மறுகணம் வீறிட்டலறியபடி முட்கம்பிகளில் மோதிக்கொண்டார். அவருடைய உடம்பு கிழிபட்டது. அவருடைய கைகளில் கிடந்து அவர் திமிறினார். அவரை ஆசிரமத்துத் திண்ணையில் படுக்க வைத்தனர். அவர் கூவியதும் கதறியதும் அவர்களுக்குப் புரியவில்லை. சில நிமிடங்களுக்குப் பிற்பாடு அவருடைய உடல் குளிர்ந்து விறைப்படைந்தது.

- கனவு, 1990

9. போதி

அவிசுவாசி என்று ஆகிவிட்ட பின்பு மீண்டும் இங்கு வந்திருக்கிறேன். விசுவாசத்தைப்பற்றி அதிகம் பேச விரும்பவில்லை. பத்து வருடங்கள் ஓர் இளைஞனின் வாழ்வில் அத்தனை சிறிதல்ல பாருங்கள். என்றுமே நான் அவிசுவாசிதான் போலிருக்கிறது. ஆனால் அதுவே இயல்பான நிலை என்று அறிந்துகொள்ள ரத்தமும் கண்ணீரும் சிந்தியிருக்கிறேன்.

அன்று இப்படி இல்லை. முகப்பில் சிமிட்டி வளைவும், 'திருவதிகை ஆதீனம்' என்ற எழுத்துகளும் இல்லை. ஆலமரம் அப்படித்தான் இருக்கிறது. ஆனால் அன்று வந்து நுழைந்தபோது இது அளித்த பிரமிப்பை இப்போது தரவில்லை. ஜடையை அவிழ்த்துப்போட்ட கிழ ராட்சசிபோலப் பயமுறுத்தும் கம்பீரம். ஆனால் பாத்திகள் எல்லை வகுத்த முற்றமும், விழுதுகளினூடே அமைக்கப்பட்ட சாய்வுப் பெஞ்சுகளும் சூழலையே மாற்றி யமைத்துவிட்டன. அன்று மடத்தின் முன் நிச்சிந்தையாகப் பசுக்கள் படுத்து மென்று கொண்டிருக்கும். இப்போது ஒரு கார் நிற்கிறது.

உள்ளே அறிமுகமான முகங்கள்தாம். பண்டாரங்கள் என்னை அடையாளம் காணவில்லை. அவர்களுக்கு என் கை கூப்புதல் பிடிக்கவில்லை. கை கூப்புதலில்தான் எத்தனை வகை. வேறு எது புரியாவிட்டாலும் இது புரிந்துவிடும் சாமியார்களுக்கு. அன்றும் கை கூப்பினேன், கண்ணில் பட்ட முதல் பண்டாரத்திடம். அவர் ஆசியளித்துப் போய்விட்டார். எனக்கோ பசி. நிற்கவே முடியவில்லை. அறைக்குள் இருந்த யுவ பண்டாரத்தை ஒருவன் குப்புற விழுந்து தெண்டனிடுவதைக் கண்டேன். நானும் உட்புறத்தை அடைந்து அது போலவே செய்தேன். 'யார்?' என்றார். பெயரைச் சொன்னேன். நெற்றி சுருங்க, 'ஊர்? விலாசம்?' என்றெல்லாம் விசாரித்தார். 'சொல்ல மனமில்லை, ஒரு நாடோடி, மகா சன்னிதானத்தைப் பார்க்கவேண்டும்' என்றேன். முகம் கடுகடுப்படைய, 'குருமகா சந்நிதானத்தைச் சந்திப்பது அத்தனை சுலபமல்ல' என்றார். கலங்கிப் போய்விட்டேன். 'அவருடைய புத்தகங்களைப் படித்தவன், ரொம்ப தூரம் தாண்டி வந்திருக்கிறேன்' என்றேன். புறக்கணிப்பான

முகபாவத்துடன், கண்களைக் கணக்குப் புஸ்தகத்தின் மீது பதிய வைத்துக்கொண்டார். பரிதாபமாக நின்றேன். சற்றுக் கழித்து ஏறிட்டுப் பார்த்தார். ‘சாப்பிட்டாயா?’ என்றார். ‘இல்லை’ என்றேன். ‘முத்து’ என்று கூப்பிட்டார். வந்த மொட்டைக் கிழவனாரிடம் ‘கிரஹஸ்தர் சாப்பாடு ஒன்று’ என்றார். சாமி கிருஹத்தைத் துறந்து வந்தவன்தான் நானும் என்று சொல்லியிருக்கலாம். ஆடிப்போய்விட்டிருப்பார்! நடுத்தர வீட்டுச் சமையல் பாத்திரங்கள்போல சில நூறு வார்த்தைகளை வைத்துத்தான் அவருடைய தலையே இயங்கியது என்று பிற்பாடு அறிந்தேன். அப்போ ஞானநிதிக்குக் காவல் வைத்த பூதம்போலத்தான் இருந்தார்.

இப்போது வேலையில் இருக்கிறேன் என்பதில் முத்துவிற்கு மகா சந்தோஷம். சமையர்கார அப்பையர் ‘கலியாணமாகிவிட்டதா’ என்று கேட்டார். ‘பெண் தேடிக்கொண்டிருக்கிறேன்’ என்றேன். ‘லட்சுமி மாதிரி ஒன்றைப் பார்த்துப் பிடித்துக்கொண்டு வர வேண்டியதுதானே’ என்றார் அப்பையர். ‘முட்டுமா என்றுதான் பயம்’ என்றேன். ‘பழைய பைத்தியம் தெளியவில்லை போலிருக் கிறதே’ என்று சிரித்தார். மடத்துச் சோற்றுக்கு மாற்றமே இல்லை. கீரைக்குழம்பு, கத்திரிக்காய் வதக்கல் - எண்ணெயல்ல, அசல் நெய் - அரிசி அப்பளம், பெரிய சிவப்புப் பழம் இரண்டு, ஒரு துண்டு வெல்லம், உப்பு... பரிமாறப்பட்ட அமைப்புகூட அப்படியேதான். நாலு தலைமுறைக்கு முன்புகூட ஏதோ ஒரு அய்யர் இப்படித்தான் பரிமாறியிருப்பார்.

மகா சந்நிதானத்தை உணவு அறையில்தான் முதல் முறை சந்தித்தேன். கையில் யோக தண்டு, மரத்தாலான பாதக்குறடுகள். தழையத் தழையக் காவிலேட்டி உடுத்து, காவி போர்த்தி யிருந்தார். கழுத்து முழுக்கப் பலவிதமான உருத்திராட்ச மாலைகள், ஆபரணங்கள். கைகளில் கங்கணமும் காப்பும். நீண்ட நரைகலந்த தாடி. சுமையாக ஜடை. முடிப் புதருக்குள் பைத்தியம் மினுங்கும் கண்கள். மிக மெல்ல நடந்தார். பின்புறம் காரியஸ்தப் பிள்ளை அதாவது காறுபாறு; உதவியாளரான தொண்டர், பிற அணுக்கத் தொண்டர்கள் முதலான பரிவாரங்கள். கட்டில்போல ஒன்று மூலையில் கிடந்தது. கொசுவலைபோல அதை மூடியபடி மரச்சட்டங்களில் திரை தொங்கியது. அதற்குள்ளாகவே அங்கு உணவு பரிமாறப்பட்டிருந்தது. சன்னிதானம் உள்ளே போய் அமர்ந்ததும், திரைகள் போடப்பட்டன. பழைய கட்டடமாதலினால் அரையிருட்டு வெளியே. உள்ளே சன்னிதானம் முழு இருட்டில்தான் உண்கிறது. துறவிகள் அமர்ந்த வரிசைக்கு ரொம்பவும் தள்ளித்தான் கிருஹஸ்தர்களின் வரிசை. என்னையும் சேர்த்து எட்டுப்பேர். மனை உயரமாக இருந்தது. கால் மடக்கி அமர சிரமப்பட்டேன். சக குடும்பிகள் யாரிவன்

என்பதுபோலப் பார்த்தனர். குருமகா சன்னிதானம் சாப்பிட்டு முடித்துக் கிளம்பியது. சப்பென்றிருந்த உணவை நான் அப்போதும் சாப்பிட்டு முடித்திருக்கவில்லை. சன்னிதானம் என்னைக் கவனித்துத் தயங்கி நின்றது. நான் உருட்டிய கவளத்தை என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் தவித்தேன். வேட்டியை மார்பில் கட்டியிருந்த காறுபாறு குனிந்து, வாய்பொத்தி, ஏதோ சொன்னார். சன்னிதானம் சிம்ம பாணியில் தலையாட்டியது. மீண்டும் என்னைப் பார்த்துவிட்டு புல்டோசர்போல நகர்ந்து சென்றது.

சாயந்தரம் எனக்கு அழைப்பு வந்தது. பெரிய சிவப்புக் கம்பளம் விரிக்கப்பட்ட தரையும், பூதாகரமான தாழும், பித்தளையிலான சிற்ப அலங்காரங்கள் கொண்ட பெரிய கதவுகளும், தாழ்ந்த அலங்கார உத்தரங்கள் கொண்ட கூரையும் உடைய, பெரிய மரத்தாலான அறையின் மத்தியில், சிம்மாசனம் போன்ற நாற்காலியில், குருமகா சன்னிதானம் உட்கார்ந்திருந்தது. குரல் கேட்கும் தூரத்தில் என்னை உட்காரப் பணித்தது.

எனக்கு அவருடைய தோற்றமும் தோரணையும் ஒருவிதமான பிரமிப்பை அளித்தபோதும் கூட, ஏதோ உள்ளூர் உறுத்திக் கொண்டிருந்தது. அவருடைய கால்களைத் தற்செயலாகப் பார்த்தவன் அதிர்ந்து போனேன். யானைக்கால். தனியொரு உடல்போல அது முன்னால் தூக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த நடையின் ரகசியம் புரிந்தது. உடனே இலேசான சீழ்வாடை என்னுடைய நாசியை அடைந்தது. அந்தக் கால் ஒரு பெரிய துணிப்பொட்டலம் போல இருந்தது. ஈரம் வேறு.

பெயரைக் கேட்டார். சொன்னேன். ‘நிஜப்பெயர்தானே?’ என்றார். எனக்குக் கோபம் வந்தது. நான் ஏதும் சொல்லவில்லை. ‘பரிட்சையில் தோற்றுவிட்டாயா?’ ‘இல்லை.’ ‘பின்னே?’ அதற்கும் மௌனம் சாதித்தேன். ‘அப்பா அம்மாவுடன் சண்டையா?’ ‘இல்லை’ என்றேன். கூர்ந்து பார்த்தார். பிறகு, லேசாகச் சிரித்தபடி, ‘என்னிடம் கூற முடியாத ஏதாவதா?’ என்றார். விரல்பட்ட அட்டைபோலக் கூசிக் குறுகினேன். அவர் கண்களைப் பார்த்தேன். பைத்தியச் சிரிப்பு. சோதிக்கிறாரா என்ன?

‘என்னால் படிக்க முடியவில்லை’ என்றேன்.

‘என்ன படிக்கிறாய்?’

‘பி.காம். ஆனால் முடிக்கவில்லை, விட்டுவிட்டேன்.’

‘வீட்டுக்குப் போ. எடுத்த காரியத்தை முடிக்க வேண்டு மல்லவா?’

‘எனக்கு ஆர்வமில்லை.’

‘பின்னே?’ என்றபடி துருவிப் பார்த்தார்.

தலைகுனிந்தேன். குழம்பியவனாக அவரைப் பார்த்தேன். என் நிலைமைபற்றி நான் உருவாக்கி வைத்திருந்த சொற்றொடர்கள் எல்லாமே பொருத்தம் இல்லாதனவாய்ப்பட்டன. மனசால் துழாவினேன். அவர் என்னை உற்றுப் பார்த்தபடி இருந்தார்.

சட்டென்று என் மூளை மின்னியது. முளைத்த வார்த்தைகளைக் கோர்த்து, ‘எனக்கு எல்லாரையும்போல வாழ விருப்பம் இல்லை’ என்றேன்.

அவர் புருவங்கள் சுருங்கின. ‘அப்படியென்றால்?’

‘எல்லாரும் பொய் சொல்லுகிறார்கள். பணம்தான் எல்லாருக்கும் பெரிதாக இருக்கிறது. எல்லாரும் ஒருவருக்கொருவர் விரோதமாக இருக்கிறார்கள். எங்கள் புரபசர்கள்கூட பரஸ்பரம் சண்டை போட்டுக் கொள்கிறார்கள்.’

அவர் லேசாகச் சிரித்தார். ‘நீ மட்டும் ஏன் வேறுமாதிரி இருக்கவேண்டும்?’

‘எனக்குப் பிடிக்கவில்லை?’

‘நீ உன்னை ஓர் அபூர்வப் பிறவி என்று எண்ணுகிறாய். எல்லாருக்கும் அதுதான் எண்ணம். உலகில் பிரச்சனையே அதுதான் - அஹம்.’

சன்னிதானம் மிக்க மகிழ்வோடு என்னைச் சீடனாக ஏற்றுக் கொள்வார் என்று நம்பியிருந்தேன். எனக்குப் பீதி கிளம்பியது. ‘என்னை யாருக்கும் பிடிக்கவில்லை... எவருமே என்னைப் புரிந்துகொள்ளவில்லை. என்மீது எல்லோருக்கும் ஏளனம்.’

‘உன்னில் சில விசேஷமான திறமைகள் இருக்கலாம். அதற்காக நீயே உலகின் மையம் என்று எண்ணிக்கொள்ள வேண்டிய தில்லை.’

‘நான் அப்படி எண்ணவில்லை.’

‘சரி’ என்றார் சிரித்தபடி. ‘உன் அப்பா அம்மா இப்போது என்ன நிலையில் இருப்பார்கள் என்று தெரியுமா?’ என் மனம் அடைத்தது. தலை குனிந்தேன்.

‘திரும்பிப்போ. அதுதான் நல்லது.’

‘மாட்டேன்.’

‘பின்னே?’

‘எனக்கு நிறையப் படிக்கவேண்டும் என்று ஆசை. ஊரெல்லாம் சுற்றிப் பார்க்கவேண்டும். கங்கையைப் பார்க்கவேண்டும். கங்கைக் கரையில் ஒரு மண்டபத்தில் அலைகளைப் பார்த்தபடி அமர்ந்திருக்கவேண்டும்.’

அறைவாசலில் ஓர் இளம் பண்டாரம் தென்பட்டார். அவரைப் பார்த்ததும் சன்னிதானம் எழுந்தது. ‘என்னால் அதிகநேரம் உட்கார்ந்திருக்க முடியாது. காலில் வலி தாங்கமுடியாது’ என்றார்.

‘காலில் என்ன?’

‘காங்கரின் என்கிறார்கள். ஏதோ ஆணி அல்லது விஷமுள் குத்தியிருக்கலாம் என்கிறார்கள். சரியாகப் போய்விடும்’ என்றார்.

நானும் எழுந்தேன்.

‘உனது கனவின் மிச்சத்தை நான் சொல்லட்டுமா?’ என்றது விஷப் புன்னகையுடன் சன்னிதானம். ‘கங்கைக் கரையில் உனக்கு ஒரு குரு கிடைக்கிறார். அவர் உன்னை ஒரு மகாத்மாவாக ஆக்குகிறார். பிறகு நீ ஊருக்குள் வருகிறாய். ஜனங்கள் கூட்டம் கூட்டமாக உன் காலில் விழுகிறார்கள்.’ தன் காலை நீட்டிக் காட்டி ‘அந்தக் கால் இப்படி இருந்தால் எப்படி இருக்கும்? ஹெஹெஹெ...’ என்றது பண்டாரம். முடிப் புதருக்குள் வெறியும் உற்சாகமும் மின்ன, கண்கள் ஜொலித்தன.

‘இந்தக் காலைப் பார்த்தால் உனக்குக் குழப்பமாக இல்லையா?’ என்றார்.

‘என்ன?’

‘மடாதிபதி. பெரிய பண்டிதன். ஞானி இப்படியெல்லாம் எண்ணித்தான் இங்கு வந்திருப்பாய். நான் ஞானி இல்லை. ரோகி என்று தெரிந்தபோது அதிர்ச்சி ஏற்படவில்லையா?’

சங்கடமாக சின்னப் பண்டாரத்தைப் பார்த்தேன். ‘கழட்டிக் கொள்’ என்று கண்ணைக் காட்டியது அது.

‘பயப்படாதே. ஞானிக்கும் பேதைக்கும் ரோகம் ஒன்றுதான். ஞானிக்கு வலி கொஞ்சம் அதிகம். ஹெஹெஹெ...’

உள்ளூர ஆடிப்போய் விட்டேன். எப்படி அந்த உள் நடுக்கத்திலும் அங்கு சில நாள் தங்க என்னால் முடிந்தது என்பது எனக்கு இப்போதும் வியப்புதான். பெரிய புராதனமான மரக்கட்டடம் அது. சதா உளுத்து உதிர்ந்து கிடந்தது. அறைகளில் அரைமணி நேரம்கூட அசையாமல் அமர முடியாது. உத்தரம் உளுத்து, உதிரும் மரத்தூள் உடம்பை மூடிவிடும். மரத்தில் துளைத்துக் குடியேறிய புழுக்களின் கிரீச்சிடல் விடாது ஒலிக்கும். பகலில் வண்டுகள் மௌனத்தை அதிரச் செய்தபடி ரீங்கரித்து வட்டமிட்டன. குளவிகளும் வெட்டுவாவளிகளும் இஷ்டத்துக்குப் பறந்தன. புழுப் பூச்சிகளின் பெரியதோர் உலகமே இருந்தது. இது தவிர இரவுபகல் எந்நேரமும் எலிகள் கீச் கீச் என்று ஒலித்தபடி மச்சமீது

தடதடத்து ஓடின. கட்டடத்தில் பாதிப்பங்கு அறைகள் புழக்கமில்லாது முடிக்கிடந்தன. அந்த அறைகளின் நாடித்துடிப்பு போல அங்கு வவ்வால்களின் சிறகடிப்புக் கேட்டது. அங்கு வந்து போகும் மனிதர்கள்கூட இக உலகத் தொடர்புகளற்ற சரித்திர காலக் கதாபாத்திரங்கள் போலிருந்தனர்.

அங்கு தங்கியிருந்த நாட்களில் அனேகமாய் தினமும் மகாசன்னிதானத்தைச் சந்தித்தேன். பெரும்பாலும் சுவடி அறையில். மடத்தின் மேற்கு மூலையில் கிட்டத்தட்ட ஒரு நிலவறைபோல இருந்தது அது. அதற்குள் முழுக்கச் சுவடிகள் பெட்டி பெட்டியாக அடைந்து கிடந்தன. ஒரு மதியம்தான் முதல் முறையாக நான் அங்கு அழைக்கப்பட்டேன். உள்ளே குத்து விளக்கு எரிந்தது. பெரிய சன்னிதானம் ஸ்டீல் மீது அமர்ந்து, ஒரு சுவடிக் கட்டைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தது. அவருடைய நிழல் சுவரில் பெரிதாக விழுந்திருந்தது. அங்கு தூசுமணமே பிரதானமாக இருந்தது. சுவடிகள் செல்லரித்தும் உளுத்தும் சிதைந்து குப்பைபோலக் குவிந்து கிடந்தன.

சன்னிதானம் என்னிடம் ‘உட்கார்’ என்றது. தயங்கினேன். தரை முழுக்கக் கரையான்கள் பிலுபிலுவென்று அலைந்தன. தூசு படலமாகப் படிந்திருந்தது. ‘பரவாயில்லை, உட்கார். ஏட்டுச் சுவடிகளின் தூசுதானே? போகப் போக இதை மாதிரி மணம் வேறு ஏதும் இல்லை என்று எண்ண ஆரம்பித்துவிடுவாய். உனக்குத் தெரியுமா? தூசி இல்லாத சுவடியோ புத்தகமோ படித்தால் படிக்கும் போதையே எனக்கு வருவதில்லை’ என்றது சன்னிதானம்.

நான் கல்லறைக்குள் புதையுண்டவனாக உணர்ந்தேன். தலைக்கு மேல் நூற்றாண்டுகள் தாண்டிச் சென்றுவிட்டன.

குருமகா சன்னிதானம் தலையைச் சொறிந்தபடி ஒரு ஏட்டைப் புரட்டியது. திடீரென்று என்னிடம் ‘சிவஞான போதத்திற்கு எத்தனை உரைகள்?’ என்று கேட்டது. விழித்தேன். பிறகு நினைவு கூர்ந்தேன். தீட்சிதர் உரை மட்டுமே எனக்குத் தெரியும். 1939ம் வருடத்திய தோல் அட்டை போட்ட பதிப்பு. முதல் பத்துப் பக்கம் படித்திருக்கிறேன். பதி பசுவைப் பாதிக்கும் விதங்கள் என்னைக் குழப்பிவிட்டமையினால், மேற்கொண்டு அதைப் புரட்ட தைரியம் வரவில்லை அப்போது. அதை அவரிடம் கூறினேன். ‘இங்கே மொத்தம் இருபத்தேழு வித்தியாசமான உரைகள் உள்ளன. சங்கீத சாஸ்திரம், வைத்திய விளக்கம், சைவ சித்தாந்தம், இலக்கணம், இலக்கியம் என்று ஒரு பத்தாயிரம் கிரந்தங்களாவது இருக்கும். அதில் பாதியைப் பிறர் கண்ணால்கூடப் பார்த்திருக்க மாட்டார்கள்.’

எனக்கு மனம் அதிர்ந்தது. ‘எல்லாமே செல்லரித்துப் போய்விடுமே’ என்று ஏங்கினேன்.

‘ஆமாம்’ என்று பெருமூச்சு விட்டார்.

‘எவ்வளவு புத்தகங்கள்!’

‘உனக்கு இந்த அறையை அப்படியே விழுங்கிவிடவேண்டும் என்று தோன்றவில்லையா?’

‘ராமபாணம் அதிர்ஷ்டம் செய்த ஜென்மம்.’

‘கவிதை! ஹெஹெஹெ கவிதை! ஹெஹெஹெ...’

அந்த மாற்றம் என்னைக் குலை நடுங்கச் செய்தது. அந்தச் சிரிப்பை ஒரு சுவாதினமுள்ள மனம் எழுப்ப இயலாது. பார்வையை விலக்கி வெளியேறும் வழியை கவலையுடன் பார்த்துக் கொண்டேன்.

‘வெட்கப்படாதே. கவிதை நன்றாகவே இருக்கிறது. கவிதை எழுது. ஆனால் கவிதையும் சன்னியாசமும் சேர்ந்து போகாது.’

‘ஏன்?’

‘அது வேறு, இது வேறு. அது கனவு. இது யதார்த்தம். உன்னைக் கண்டால் கண்வாசிரமத்து சகுந்தலைபோலத் தோன்றுகிறது.’

புன்னகை புரிந்தேன்.

‘காமத்தைக் கண்டு ரொம்பப் பயப்படுகிறாய், இல்லையா?’

‘கடவுளே’ என்றேன் உள்ளுக்குள்.

‘கவிதை எழுதுபவர்கள் எல்லாருமே அப்படித்தான். ஒன்று நாய் மாதிரி நக்கி அலைவான்கள். அல்லது பயந்து சாகிறது. எனக்குக் கவிதையும் பிடிக்காது. கவிஞன்களையும் பிடிக்காது. என்னுடைய குருமகா சன்னிதானத்திற்கும் அப்படித்தான்?’

‘உங்கள் குருவா?’

‘ஆமாம் பெரிய பண்டிதர். அவர் என்னுடைய பனிரண்டாவது வயதில் இதை அறிமுகம் செய்து வைத்தார். அப்போது நானும் உன்னைப்போலவே ஆசைப்பட்டேன்.’ சன்னிதானம் பெருமூச்சு விட்டார். ‘ஆனால் நான் உன்னை மாதிரி கனவு காணும் ஜென்மம் இல்லை. கனவு காண்பவன் யதார்த்தத்தைக் கண்டு பயப்படு வான். பாதியில் விட்டுவிட்டு ஓடிப்போவான். நான் என்ன சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன்?’

‘குருமகா சன்னிதானம் இந்த அறையைக் காட்டினார்.’

‘ஆமாம் காட்டினார். ஒன்று இரண்டு அல்ல, முப்பது வருடம், ஓய்வு ஒழிச்சல் இல்லாமல் இருந்த சுவடிகளைப் படித்து மறுபிரதி எடுத்திருக்கிறேன். என் குருமகா சன்னிதானம் பெரிய அறிவாளி. யோகி என்று சொல்ல மாட்டேன். அவரோடு பாதி கிரந்தங்கள் போய்விட்டன. நான் படிப்பதற்கு முன்பே.’

‘முக்கியமானவற்றை மட்டும் தேர்ந்து பிரதி எடுத்து வைப்பது தானே?’

‘வாசித்தவர்தானே சொல்ல முடியும் எது முக்கியம் என்று. அப்புறம் இந்த வியாக்யானங்கள்... குருமகா சன்னிதானம் கற்றதெல்லாம் வீணாகப் போயிற்றே என்று உருகியபடித்தான் சமாதியானார்.’ குருமகா சன்னிதானம் சுவடிக்கட்டை விசிறியது. ‘அப்புறம் எனக்கு சந்தேகங்கள் வர ஆரம்பித்தன. எந்தக் கருத்து எந்தக் கிரந்தத்தில் என்று. எதற்கு எங்கு எதிர்வாதம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்று. இங்கு விலாவரியான அடுக்கு இல்லை, பார். ஆத்திரத்தில் ஒன்றைத் தேடினால் ஒன்பது கிரந்தங்கள் கலைந்து போகும். நானும் ராப்பகலாக ஒப்பிட்டு, ஆராய்ந்து, வருடங்களைச் செலவிட்டிருக்கிறேன். கடைசியில் இப்போது பார்த்தால் இதற்குள் ஒழுங்காய் ஒரு கிரந்தம்கூட இல்லை. எல்லாமே கூடிக் கலந்து சம்பந்தா சம்பந்தமின்றி... இனி இதிலிருந்து ஒரு கிரந்தத்தை முழுசாக எடுப்பது பெரிய கஷ்டம். எந்தச் சுவடி எந்த நூலுக்குரியது என்று எப்படித் தெரியும்? என்னால் மட்டுமே அதைக் கண்டுபிடிக்க முடியும். நான் இங்கு வந்தால் அழுதபடியேதான் திரும்பிப் போவேன். திருமந்திரம் எடுத்தால் நடுவே மதங்க சாஸ்திரம்! எப்படியிருக்கும் மனசுக்கு? நீயே சொல்லு. ஆனால் என்னால் தினம் இங்கு வராமலிருக்கவும் முடியாது. இந்தத் தூசு மணம்தான் என் வாழ்வின் பெரிய சந்தோஷம்’ பண்டார சன்னிதி பெருமூச்சுவிட்டது. ‘ஆத்திரத்தில் சிலசமயம் எல்லாவற்றையும் போட்டுக் கொளுத்தி விடலாமா என்கூட பற்றிக்கொண்டு வரும்.’

‘புதிய பண்டாரங்களிடம் சொல்லக்கூடாதோ?’

‘எவனுக்கு மண்டை இருக்கிறது? சோற்றுக்கு வழியில்லாத வனெல்லாம் இங்கு வந்து சேர்ந்துவிடுகிறான்கள். சின்னவரிடம் காட்டினேன். அவருக்கு இதெல்லாம் ஏதோ அசிங்கமான இடம் போலத் தோன்றுகிறது. மூக்கைப் பிடித்துக்கொண்டு இருந்தார். இங்கிருந்துதான் முழுக்க சிதல் பரவுகிறதாம். பெரிய கண்டுபிடிப்பு. பழைய கட்டடம் மட்காமலிருக்குமா? அகண்ட சக்தியின் உதரமல்லவா பூமி? பாறைகூட அதில் மட்கும் தெரியுமா? உனக்குக் கல்லூரியில் என்ன பாடம்?’

‘பி.காம்.’ என்றேன். அவருடைய கண்கள் என்னை உள்ளூர நடுங்கச்

செய்தன. தனி அறை. கொன்று போட்டால்கூட கேட்பாரில்லை. எப்படி வெளியேறுவது? அதே சமயம் அவருடைய பேச்சு, அடிக்கடி என் மூளையைச் சொடுக்கியது. அந்தப் போதை என்னை மீளவிரும்பாதபடி இழுத்தது.

‘அப்படியென்றால்?’ என்றார்.

‘கணக்கெழுத்து.’

‘அடாடா! அதுதான் ஓடிவந்துவிட்டாயா?’

‘ஆமாம்’ என்றேன். என் தவிப்பு அதிகரித்தது.

‘நிறையப் படிப்பாயோ?’

‘கொஞ்சம்.’

‘என்னென்ன?’

‘கவிதைகள். அப்புறம் விவேகானந்தர்.’

‘விவேகானந்தனா? அவன் யோகியோ ஞானியோ இல்லை. அறிவாளி. பேசத் தெரிந்தவன். விற்கத் தெரிந்தவன்.’

‘ஏன்?’ என்றேன் கோபத்துடன். அதே சமயம் விவாதம் செய்து பயனில்லை என்றது என் உள்மனம்.

‘அவன் சைவத்தையும் வைணவத்தையும் எப்படி சமமாகப் பார்க்கிறான்? இரண்டும் வெவ்வேறு வழிகள். எப்படி இரண்டையும் ஒப்பிடுகிறான்? அவனுக்கு மக்கள் ஆதரவு தேவை. அதற்கு அரசியல் பேசுகிறான்.’

‘இரண்டும் ஹிந்து மதம்தானே?’

‘ஹிந்து - மதமா? ஹெஹெஹெ... ஹிந்து மதம் என்று ஒரு மதம் உண்டா? எங்கே? நான் பார்த்ததே இல்லையே. ஹெஹெஹெ... இதோ பார். ஒப்பிட்டால் ஒரே மதம்தான் சரியான மதம். அது சைவ மதம். விவேகானந்தன் உண்மையை உணர முடியாத வெறும் பண்டிதன்.’

‘அப்படியானால் ஞானி யார்?’

‘அசாதாரண மனிதர்களிலே இரண்டு வகைதான் உண்டு. யோகியும் அறிவாளியும். பயத்தை வென்றவன் யோகி. மண்ணில் எவனுமே ஞானி இல்லை.’

‘எப்படி?’

‘மனிதனுக்கு மனிதத்தன்மை என்ற ஒன்றும், உடம்பு என்ற ஒன்றும்,

அவ்வுடம்பின் உறுப்புகளான பொறிகளும், அவை தரும் அறிவும், உள்ளவரை ஞானம் என்பது முழுமையடைவதே இல்லை. தன் உடம்பே சகலத்திற்கும் அளவுகோல் எவனுக்கும். பெருவெளிக்கு முன் ஓர் உடம்பு என்பது அற்பத்திலும் அற்பம். அப்படியிருக்க முழுமை ஞானமாவது உலக்கையாவது? நான் இதைப்பற்றியெல்லாம் ரொம்ப யோசித்திருக்கிறேன். அப்புறம் விட்டுவிட்டேன். அகண்ட வடிவமான சத்தியம் மனிதப் பிரக்ஞையின் வடிவுக்கு ஒருபோதும் மாறாது. உனக்கு ஆங்கிலம் தெரியுமா?’

‘கொஞ்சம்...’

‘ஆங்கிலத்திலே நிறையப் படிக்கும்படியான நூல்கள் உள்ளனவா?’

‘எதற்கு? சைவம்தானே சிகரம்?’

சட்டென்று குருமகா சன்னிதானம் கோபம்கொண்டார். ‘ஆமாம். சந்தேகமா உனக்கு? ஆங்கிலேய ஞானம் பூரணமல்ல என்று நிரூபித்துக் காட்டத்தான் அதைப் படிக்கவேண்டும் என்கிறேன். நீ இந்தச் சுவடிகளை எடுத்துக்கொள்.’

‘எதற்கு?’

‘வெந்நீர் போட்டுக் குளிக்க - முட்டாள்!’

நான் வயிறு ஜில்லிட எழ முயன்றேன்.

குருமகா சன்னிதானத்தின் நெற்றி நரம்பு அசைந்தது. ஒரு கணத்தில் சமாதானமாகி, ‘பயப்படாதே’ என்றார். ‘எனக்கு மனநிலை சரியில்லை என்று பயப்படுகிறாய் - இல்லையா?’

‘இல்லை’ என்றேன் பயத்துடன்.

‘வலிக்காகப் பெத்தடிப் பயன்படுத்துகிறேன். பயப்பட வேண்டாம். நீ இவற்றைத் தொகுத்துப் புத்தகங்களாகப் பிரசுரம் செய்.’

‘ஆனால் எனக்குத் தெரியாதே எந்தச் சுவடி எந்தப் புத்தகம் என்று?’

‘உண்மைதான். அது எனக்கு மட்டும்தான் தெரியும். இவற்றைப் புத்தகமாகப் போடவேண்டும் என்று மிகவும் ஆசைப்பட்டேன். மடமும் வம்பும் வழக்கும். வயதான காலத்தில் இந்த உபாதை வேறு. வலி தாங்க முடியாது சில சமயம். இப்போது இப்படி வீங்கிவிட்டதனால் பரவாயில்லை. காலையில் சீழ் எடுக்கும் போது ஒருமணி நேரம் இம்சை. பிறகு மெல்லச் சரியாகிவிடும். அப்புறம் ராத்திரியில்தான் வலி...’

அந்தப் பேச்சைத் தவிர்க்க விரும்பினேன். ஒரு சுவடிக்கட்டை எட்டி

எடுத்தேன். மரப்பெட்டியில் சுவடிகளின் ஒரு அடுக்குக்குக் கீழே மண்.

‘பாதிச் சுவடிகள் அப்படித்தான் இருக்கும்’ என்றார்.

‘செல்லரிக்காத சுவடிகளை எழுதி வைத்துவிடவேண்டும். எப்போதாவது பிரசுரிக்கலாம். எவ்வளவு முடியுமோ அவ்வளவு’ என்றேன்.

மகா சன்னிதானம் கண்கள் மினுங்க ‘உண்மையாகவா சொல்கிறாய்? என்றார். ‘நீ எழுதுவாயா?’

‘எழுதுகிறேன். ஆனால் நூல்களை அடுக்க வேண்டுமே.’

‘நான் என் நினைவிலிருந்துகூட கூற முடியும். அது ஒன்றும் பெரிய விஷயமல்ல. ஆனால் நீ இங்கு இருக்கவேண்டும். ஒரு ஆறு மாதம் போதும்.’

‘எவ்வளவு நாள் வேண்டுமானாலும் இருக்கிறேன்’ என்றேன்.

‘உன் அப்பாவின் விலாசம் சொல்லு. நான் அவருக்குக் கடிதம் போடுகிறேன். நான் சொன்னால் அவர் கேட்பார்.’

‘அப்பா - அப்பாவிற்கு நானே எழுதுகிறேனே.’

‘சரி’ என்றார். அவர் அதை முக்கியமாகக் கருதவில்லை என்பது தெரிந்தது.

குத்துவிளக்கு கருகத் தொடங்கியது.

‘போவோமா?’ என்றார்.

குத்துவிளக்கை எடுக்கப் போனேன். ‘வேண்டாம். அனைத்து விடு’ என்றார். ஊதினேன். திரி கருகும் மணம் சுவடிப் புழுதி மணத்தை அழித்தது.

கிளம்பும்போது நான் அவரைத் தூக்கி எழுப்பிவிட வேண்டி யிருந்தது. அவருடைய பெரிய கால் என்மீது பட்டது. என் உடம்பு கூச்சத்தினால் சுருங்கிப் போயிற்று. அவர் அதை உணரவில்லை. தன் உடம்பின் அசிங்கம் எந்த மனிதனுக்கும் புலனாவதில்லை. நான் அன்று வெகுநேரம் குளித்தேன். இருந்தும் மனம் புரட்டிக்கொண்டிருந்தது. சாப்பிடும்போது வாந்தி குமுறி எழுந்தது. அவர் உருவம் நினைவு வந்தபோதெல்லாம் சீழ்வாடை நாசியைத் தாக்கியது.

முத்துவிடம் ‘இப்போதைய பண்டார சன்னிதானம் எங்கே?’ என்றேன்.

‘சதா ஊர் சுற்றல்தான்’ என்றார். இப்போது சென்னையில் இருக்கக்கூடுமாம். பெரிய இடத்துப் பையன்களுடன் சகவாசம்.

பண்டாரத்துக்கு இது சரிவருமா? ‘நாம் எப்படிச் சொல்ல முடியும்? அவராயிற்று மடமாயிற்று சீடர்களாயிற்று’ என்றார்.

‘நீங்களும் சீடர்தானே?’

‘நானா? நல்ல கதை. நமக்குச் சோறு கண்ட இடம் சொந்த இடம்’ என்றார் முத்து.

‘பாயாசமும் இருந்தால் சாட்சாத் கைலாசமேதான்’ என்றார் அப்பையர். முத்து உற்சாகமாகத் தலையை உருட்டியபடி சிரித்தார்.

மடம் மிகவும் மாறியிருந்தது. நிறைய அறைகளை இடித்துப் புதிதாகக் கட்டியிருந்தார்கள். சிமிட்டி பூசப்பட்ட சுவர்கள். ஆனால் கதவுகள் அதே சரித்திரகாலக் களையுடன் இருந்தன. அலங்கார உத்திரங்களில் குழல் விளக்குகள். வார்னீஷ் வாடை. பிளாஸ்டிக் பக்கெட்டும் பித்தளை உத்தரணியும் என்று ஒரே குழப்பமாக இருந்தது. சுவடிகள் என்ன ஆயின என்று அப்பையரிடம் கேட்டேன். பெரிய பண்டார சன்னிதானம் அவற்றைத் தன்னோடு சேர்த்துச் சிதையில் வைத்துவிட ஏற்பாடு செய்திருந்த தாகக் கூறினார். அந்தச் சுவடி அறையில்தான் இப்போது மடத்தின் ஜெனரேட்டர் இருக்கிறதாம். ஜெனரேட்டரா என்று வியந்தேன். ‘புது குருமகா சன்னிதானம் மின்விசிறி இல்லாமல் தூங்காது’ என்றார் அப்பையர்.

குருமகா சன்னிதானத்தின் கால் அன்று மடம் பூராவும் இருப்புணர்த்தியிருந்ததாக எனக்குப்பட்டது. சீழ் வாடை நாளாக ஆக என்னை அதிகமாகத் தாக்க ஆரம்பித்தது. சோற்றில், குடிநீரில், காற்றில் சீழ் வாடை ததும்பியிருந்தது. மொத்தக் கட்டடமே சீழ் பிடித்து அழுகிக் கொண்டிருப்பது போலிருந்தது. சன்னிதானமோ என் மீது மேலும் மேலும் பிரியத்தைக் கொட்ட ஆரம்பித்தது. அவர் கேட்டுக்கொள்ளும் போதெல்லாம் அவர் படுக்கையருகே போய் அமர்ந்துகொள்வதுதான் எனக்குப் பெரிய இம்சையாக இருந்தது.

அந்தக் காலைத் துண்டித்துவிடக்கூடாதா என்று அன்றொரு நாள் அப்பையரிடம் இரகசியமாகக் கேட்டேன். ‘வேறு யாரிடமாவது கேட்டுத் தொலைக்காதே’ என்றார் அவர். ஆரம்பத்தில் கட்டை விரலில் சிறிய ரணமாகத்தான் இருந்ததாம். சர்க்கரை வியாதி வேறு. அது எப்படி ஏற்பட்டது என்று தெரியாதாம். ஏதாவது விஷமுள் குத்தியிருக்கலாம். ரணம் சீழ்கட்ட ஆரம்பித்தது. கட்டை விரலை எடுத்துவிடவேண்டும் என்றாராம் டாக்டர். சின்ன சன்னிதானமும் ஒத்துக்கொண்டுவிட்டது. ஆனால் பெரிய சன்னிதானம் கடைசிவரை ஒப்புக்கொள்ளவேயில்லை. கெஞ்சாத ஆள் இல்லை. பிரயோசனமில்லை. சீழ் பரவி மேலேறியது.

ஆரம்ப காலத்தில் அவர் போட்ட அலறலில் மடத்துச் சுவர்கள் இரவு பகல்
அதிருமாம். தூங்குவதற்கு மற்றவர்கள் தோட்டத்திற்குப்
போய்விடுவார்களாம். பிறகுதான் அபினும் கஞ்சாவும் பெதடினும் தர
ஆரம்பித்தது. மட்டுமல்ல, வலியும் இம்சையும் அவருக்கும், அலறலும்
கூக்குரலும் பிறருக்கும் பழகிப்போய்விட்டதாம். ‘பெரிய சன்னிதானம்
காலை இழக்க மறுத்துவிட்டதற்கு என்ன காரணம் தெரியுமா?’ என்று
அப்பையர் என் காதில் கேட்டார். ‘அங்கவீனம் மடாதிபதியாக
இருக்கக்கூடாது என்று சாஸ்திரம் இருக்கிறது.’

அதன் பின் இரண்டு நாட்கள் கழித்து நான் மடத்தைவிட்டு
ஓடிப்போனேன், நள்ளிரவில். பகலில் யாரும் காணாமல் போக
முடிந்திருக்காது. பெரிய சன்னிதானத்திடம் விடைபெற்றுப் போவது
என்னால் நினைத்துக்கூட பார்க்க முடியாத ஒன்று. மடத்தின் முன்வாசலை
இரவில் நான் இரகசியமாகத் திறந்தபோது அது கூச்சலிட்டது. என் மனம்
படபடவென்று அடித்துக்கொண்டது. இருளில் எங்கோ ஒரு பூனையின்
வினோதமான உறுமல் - அல்லது அழுகை - கேட்டபடி இருந்தது. கதவை
மெல்லத் திறந்தேன், குளிர்ந்த காற்று சட்டென்று விடுதலையுணர்வை
அளித்தது. மெல்ல வெளியே காலடி எடுத்து வைத்தேன். திடீரென்று அந்த
உறுமல் ஒலியுடன் சில வார்த்தைகளும் கேட்டன. சட்டென்று நான் அதை
அறிந்தேன். நான் அரைத் தூக்கத்தில் கேட்ட ஒலி இதுதானா? என்
முதுகெலும்பு சொடுக்கிக்கொண்டது. அங்கே அப்படியே நின்று
தவித்தேன். பண்டார சன்னிதியை சிச்ருஷை செய்தபடி, அவருக்கு
அன்பையும், கனிவையும் அளித்தபடி, அங்கேயே தங்கினேன்.
அவருடைய இறுதிக் கணங்களில் உடனிருந்தேன். அவர் கண்களில்
கண்ணீர் வடிய, என் மடியில் தலை வைத்தவராக, எனக்கு ஆசியளித்தபடி
உயிர் துறந்தார். அவர் பெரிதும் விரும்பியிருந்த இறுதிக் கிரியைகளை
அவருக்காக நான் ஆற்றினேன். அத்தனையும் ஓரிரு நொடிகளுக்குள்
முடிந்து நான் அங்கேயே நின்றிருந்தேன். அந்த முனகல் அப்போதும்
கேட்டுக்கொண்டுதான் இருந்தது. போவதா வேண்டாமா என்று ஒரு கணம்
தடுமாறினேன். மறுகணம் உக்கிரமானதோர் வலிக்கூச்சல் என்னை அதிரச்
செய்தது. போதும் என்று மனம் கூவியது. அக்கணமே அங்கிருந்து ஓடி
வெளிச்சமான திறந்த வெளியை அடைந்துவிடவேண்டும் என்று என்
மனம் பீறிட்டது. இருட்டில் கண் மூடித்தனமாக இறங்கி ஓடினேன்.
முற்றத்தில் இருட்டோடு இருட்டாகப் படுத்திருந்த கரிய பசுவின் மீது
முட்டிக் கொண்டேன். விழவில்லை. அது புஸ்ஸ் என்று சீறியது. திடுக்கிட
வைக்குமளவு ஒளியுடன் அதன் கண்கள் மினுங்கின. அது எழ
முயலவில்லை. இருட்டுக்குப் பழகிப்போன ஜீவன்.

தார்ச்சாலையை அடைந்த பிறகே என் மூச்சு திரும்ப வந்தது. திரும்பிப் பார்த்தேன். கட்டடம் நிழலாகத் தெரிந்தது. அதன்மீது ஏறி சடைபறக்க நடனமிடும் ராட்சசிபோல அந்த ஆலமரம்.

பெரிய பண்டார சன்னிதி படுத்து உயிர்விட்ட, டென்னிஸ் மேஜைபோல விரிந்த, பிரம்மாண்டமான கட்டிலைப் பார்த்தேன். கொசுவலை சுருட்டி வைக்கப்பட்டிருந்தது.

பிசுக்குப் படிந்த கரிய மரச்சாமான்கள் நிறைந்த பெரிய அறை. அங்குதான் கடைசியாக நான் பெரிய சன்னிதானத்தைப் பார்த்தேன்.

கௌபீனதாரியாகப் படுத்திருந்தது. தலையணை மீது அந்தக் கால் வைக்கப்பட்டிருந்தது. மெலிந்த, தேமல் படர்ந்த உடல். சடை தலையணை மீது பரவிக் கிடந்தது. உடம்பு அடிக்கடி வலியால் முறுக்கி வளைந்தது. நான் வந்து வெகுநேரம் நிற்க வேண்டியிருந்தது. பின்பு வலியின் தீவிரத்தில் உதடுகளை அழுந்தக் கடித்தபடி பண்டாரம் என்னைப் பார்த்தது. பார்த்தபடியே படுத்திருந்தது.

‘எதற்குக் கூப்பிட்டீர்கள்?’

‘ஒன்றுமில்லை’ என்றபடி பெருமூச்சுவிட்டார். பிறகு ‘நீ போய் விடாதே’ என்றார்.

‘சரி’ என்றேன்.

‘இங்கேயே இரு. அதிகம் போனால் இனி இரண்டு மாதம். அதற்குள் நான் போய்விடுவேன்.’

எனக்குப் பயமாக இருந்தது. நான் ஒன்றும் கூறவில்லை. அவர் ‘என்னை இங்கு எவருக்குமே பிடிக்கவில்லை. அன்பு என்பது இங்கு யாருக்கும் தெரியாது. என்னைத் தூக்கிச் சாத்தக் காத்திருக்கிறார்கள்’ என்றார்.

நான் நின்று தவித்தேன். என் மனம் உருகிக்கொண்டிருந்தது.

‘நீ இங்கு வந்தது எத்தனை சந்தோஷமாக இருக்கிறது தெரியுமா? ஆனால் நீ புத்திசாலி. புத்திசாலியால் எவரையும் நேசிக்க இயலாது. நீ மட்டும் சின்னப் பையனாக இருந்தாயென்றால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும்! போகரிலே ஒரு லேகியம் சொல்லியிருக்கிறது. முதிர்ச்சியே இல்லாமல் பண்ணிவிடுமாம். அதை உனக்குச் சற்று அதிகமாகவே தந்து சின்னப் பையனாக பண்ணிவிடுவேன்...’ தத்தளித்த கண்கள் என்மீது பதிந்திருந்தன. பித்து தெரியும் கண்கள். என் மனசுக்குள் பரிதாபமும் அருவருப்பும் திகட்டித் திகட்டி வந்தன.

‘அன்றைக்கு நீங்கள் ஓடிப்போய்விட்டீர்கள் என்று தெரிந்த போது பெரிய

சாமி அழுதார்' என்றார் முத்து. என் மனம் திடுக்கிட்டது - நான் அதைவிட அதிகமாகவே எதிர்பார்த்தேன் எனினும்கூட. சன்னிதானத்தின் மரணத்தைப் பேப்பரில் வாசித்த நாள் முதல் எனக்குள் குடியேறிவிட்டிருந்த குற்றவுணர்வுதான் அது. ஆனால் பிறர் அதைக் கூறிக் கேட்டபோது ஓங்கி அறையப்பட்டதுபோல உணர்ந்தேன்.

‘சிறிய சன்னிதானம் எப்படி?’ என்றேன் பேச்சை மாற்ற,

‘இவருக்கு அழகப் போவது கால் இல்லை.’

பொறி பறக்க இன்னொரு அறை.

நான் உள்ளூறப் பயந்து வந்தது சரிதான். நான் இன்னமும் அவிசுவாசிகூட ஆகவில்லை. அப்படி நம்ப முயன்று கொண்டிருக்கிறேன். விசுவாசத்தை ஊட்டக்கூடியதாக எதையோ தேடி அலைந்துகொண்டிருக்கிறேன். இல்லாவிடில் ஏன் என் மனம் துடிக்கவேண்டும்? புன்னகையுடன் பார்த்துப் போக ஏன் என்னால் முடியவில்லை?

விடைபெற்றபோது அப்பையர் வாசல்வரை வந்தார். சிரித்தபடி முகமன் சொன்னார். சீக்கிரமே கலியாணம் செய்துகொள்ளும்படிக் கோரினார். பிறகும் ஏதோ பேச விரும்புகிறவர்போல இருந்தது அவருடைய முகம்.

‘வரட்டுமா’ என்றேன். கேளுங்கள் என்ற பொருளில் புன்னகைத்தபடி.

‘தம்பியிடம் ஒன்று கேட்கவேண்டும் - தப்பாக எடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது.’

‘சொல்லுங்கள்’ என்றேன். முகம் மாறுதல் அடையத் தொடங்கியிருக்கவேண்டும்.

‘அன்றைக்கு ஏன் பயந்து ஓடினீர்கள்?’

நான் யோசித்து, ‘மரணத்தைக் கண்டு பயந்துதான்’ என்றேன்.

அப்பையருக்கு அந்தப் பதில் திருப்தியைத் தந்திருக்கவேண்டும். சரிதான் என்று தலையசைத்தார். ‘வாங்க’ என்றார் அன்புடன்.

விடைபெற்று சாலையில் சற்று தூரம் நடந்த பிறகு திரும்பிப் பார்த்தேன். அப்பையர் அங்கேயே நின்றிருந்தார். அந்த ராட்சசி இப்போதும் மடத்தை அணைத்திருந்தாள். கைகளாலும் சடைகளினாலும்.

நான் பயந்தது மரணத்தை அல்ல. அன்று பெரிய சன்னிதானத் திடம் காலை முறிக்க சம்மதித்திருக்கலாமே என்று விசாரித்தேன். மடாதிபதி ஸ்தானம் பறிபோனால் நாய்படாதபாடு பட்டுச் சாக வேண்டியிருக்கும். ஈமக்கிரியைகள்கூட செய்யமாட்டார்கள் என்றார். அதைவிட இந்த இம்சையே மேல் என்றார். மூச்சிரைத்தபடி, கம்மி உடைந்த குரலில்

சொன்னார். ‘காலை முறித்துவிட நான் சம்மதிப்பேன் என்று அவன் நினைத்திருக் கலாம். ஊராரின் பின்பலம் இருக்கிற தைரியம் அவனுக்கு. விஷம் வைத்துவிட்டான் பாவி... படுபாவி...’ என்றார். விம்மி விம்மி அழ ஆரம்பித்தார். ‘யார்?’ என்றேன் குரல் நடுங்க. ‘சின்ன சன்னிதானம்தான், வேறுயார்?’ என்றது பண்டார சன்னிதி.

- நிகழ், 1990

10. ஜகன்மீத்யை

‘சூவிட்சர்லாந்து நாட்டில் இன் என்ற ஒரு நதி உள்ளது. அதன் படுகைக்கு இங்கடின் என்று பெயர்’ நம்பூதிரி சொன்னார். நான் பரமசிவத்தைப் பார்த்தேன், மென்று கொண்டிருந்தான். ஆறரை மணிக்கு சினிமா. இப்போது மணி ஆறு. ஆரம்பத்தைப் பார்த்தால் காவியத்துக்குப் பாயிரம்போல வேறு தொனிக்கிறது.

‘அங்கே அவர்கள் உருளைக்கிழங்கு பயிரிடுகிறார்களா?’ பரமு கேட்டான். நான் என் முகத்தைத் துடைத்தேன். மென்றபடியே அவன் அதைக் கேட்டிருந்தான்.

குடுமியுடனும், சட்டையற்ற உடலில் பூணூலுடனும் திராவிடத் தெருவொன்றில் நடமாடும் தில் இருந்த நம்பூதிரிக்கு கிண்டலெல்லாம் தூசுநிகர் போலிருந்தது. அடுத்த வரியை அழுத்தமாய்க் கூறினார். ‘தத்துவஞானி நீச்சே அவ்வழியாக நடந்து சென்றுகொண்டிருந்தார்.’

பரமசிவம், ‘காலை நடை உடம்புக்கு ரொம்ப நல்லது’ என்றான். நம்பூதிரி அவனை அசட்டை செய்தவராக, ‘அங்கிருந்த பாரையொன்றின் மீது ஏறி நின்று நதியைப் பார்த்தபோது அவருக்கு ஞானோதயம் ஏற்பட்டது’ என்றார். அதற்குப் பரமசிவம், ‘அஹ்ஹஹா’ என்றான். என்னிடம், ‘அதென்னடாது, போதியோ கபோதியோ என்னமோ ஒரு இழவு சொல்லுவியே, அதுமாதிரி இங்கே பாரை’ என்றான். நான் வாட்சைப் பார்த்தேன். ஆறு ஐந்து. பரமசிவமும் நானும் சினிமா பார்க்கவேண்டும். ஞாயிறு மாலை தவறிவிடக் கூடாத சடங்கு. பரமு தெலுங்கு டப்பிங். நான் பிலிம் சொசைட்டி. ‘கிரிஸ்ட் ஸ்டாப்டு அட் எபோலி’. இத்தாலி நாட்டு சினிமா. கானே விருது பெற்றது. இந்த நம்பூதிரியை யூனிவர்சிட் வாசலில் நான் பொறுக்கியிருக்க வேண்டியதில்லை - அதற்கு ஐந்து நிமிடம் முன்பு செக்யூரிடி ஆசாமி அவரைத் தார்ச்சாலையில் குப்புறத் தள்ளிவிட்டிருந்தான். அவருடைய படு சாந்தமான தூசு தட்டி எழல் என்னை வியப்புற வைத்தது. புராண காலத்துக் கதாபாத்திரம் ஒன்று, நவீன நாடகம்போல, சம்பந்தமில்லாமல் வந்து நின்று முழிக்கிறது. என்னவென்று விசாரித்தேன். நம்பூதிரி என்னை சர்வ அலட்சியமாய்ப்

பார்த்து, தன் பெயர் மேலைமங்கலம் அப்பன் நம்பூதிரிப்பாடு என்று அறிமுகம் செய்து, டீ வாங்கித் தரும்படி ஆணையிட்டார். அந்தத் தோரணையும் எனக்குப் பிடித்திருந்தது. டீக்கடைக்கு இட்டுச் சென்றேன். டீ சாப்பிட்டு ஆன பிறகு, நம்பூதிரி தன் பிரம்மாண்டமான தோற்பையைத் திறந்து மூக்குக் கண்ணாடியை மாட்டியபடி, ஓரிரு கடுதாசிகளைப் பொறுக்கி மேஜை மீது பரப்பி, கையால் நீவி விட்டபடி, கண்ணாடியின் மேற் சில்லு வழியாக என்னைப் பார்த்தபடி, ‘தங்கள் நல்ல பெயர்?’ என்று சுத்தமான ஆங்கிலத்தில் வினவினார். சொன்னேன். ‘அறிவுஜீவிதானே?’ என்றார். நான் இருத்தலியல் சம்பந்தமான பிரமிப்பினை அடைந்தேன். சுதாரித்துக்கொண்டு, ‘சில சமயங்களில்’ என்றேன். நம்பூதிரி தெளிவு பெற்று, ‘பலே, இது தத்துவம்! அசல் தத்துவம்!’ என்றார். பிறகு, ‘நாம் சில விஷயங்களை விவாதிக்கலாமா?’ என்றார். அப்போது மணி நாலு. நிறைய நேரமிருந்தது. நான் என் அறைக்குக் கூட்டி வந்தேன். பரமுவுக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தேன். என்னை அவன் வழக்கப்படி குரங்கைப் பார்ப்பதுபோலப் பார்த்தான். நம்பூதிரி தன் நீண்ட வாழ்க்கைச் சுருக்கத்தைச் சொன்னார். தன்னுடைய தத்துவக் கண்டுபிடிப்பு ஒன்று எப்படிப் பிரபஞ்ச ரகசியக் கிடங்கின் சாவி போலச் செயற்படக்கூடும் என்று விளக்கினார். ஆனால் பலகோடி ரூபாயை வீணடித்தபடி, தின்றும் குடித்தும் வம்பளந்தும் வாழ்நாளைச் செலவிடும் ‘விஞ்ஞானிகள் எனப்படுவோர்’ தன்னையும் தன் தரிசனத்தையும் எப்படி அலட்சியம் செய்கிறார்கள் என்று கூறினார். முதல் விஷயம் மூளை கிடையாது. அதற்குக் காரணம் குலசங்கமம். பரிசுத்தமான ஆரிய மூளையை மனுஷன் இழந்து வருகின்றான். இந்த உண்மையை முதலில் உணர்ந்து அதைத் தடுக்க முயன்ற ஹிட்லரைக் கொன்றாயிற்று. கம்யூனிஸ்டுகளின் ஆட்சியில் கள்ளுக்காகத் தென்னைமரத்தைச் செதுக்குவதே பௌதிகம். காய்ச்சுவது ரசாயனம். அதைக் குடித்துவிட்டுப் பேசுவதெல்லாம் தத்துவம். சீரழிவு! பெரும் சீரழிவு! கேரளாவில் அசல் மூளைகள் இல்லை. கம்யூனிச விஷத்தில் கருகிவிட்டன. தஞ்சாவூரில் சில அசல் ஆரிய மண்டைகள் இருப்பதாய்க் கேள்விப்பட்டாராம். அங்கு செல்வதற்கு முன்பு இங்கே விஞ்ஞானக் கருத்தரங்கில் நுழைய ஒரு முயற்சி செய்தபோதுதான் கழுத்தை செக்யூரிடி ஆள் பிடித்தது. ஆனால் வாய்ப்புகள் மங்கவில்லை. கைக்காசு குறைந்து விட்டதுதான் பெரிய பிரச்னை. என்னை மாதிரி இளம் அறிவுஜீவிகள்தான் அவருக்கும் உலகுக்குமான இடைவெளியைக் குறைக்க உதவவேண்டும்.

‘நீச்சேவிற்கு ஒரு உள்ளுணர்வு ஏற்பட்டது,’ நம்பூதிரி சொன்னார் - அவர் அதே இடத்தில் அப்படியே நின்றபடி அதற்கு முன்பும் பலமுறை நதியை அப்படிப் பார்த்திருப்பதாய்! மனிதகுலத்திற்கு ‘சாஸ்வதச் சுழற்சித்

தத்துவம்' இவ்வண்ணம் கிடைத்தது. நம்பூதிரி பரமுவின் கண்களை உற்றுப் பார்த்தார். பரமு தடுமாறிப்போய் சன்னலைப் பார்த்தான். கடிகார ஒலி கேட்கும் நிசப்தம். பரமு மீண்டும் நம்பூதிரியைப் பார்த்தான். அசட்டுப் புன்னகையுடன் என்னைப் பார்த்தான். நம்பூதிரி பார்வையை விலக்காமலேயே மிக ஆழ்ந்த தணிந்த குரலில், 'உன்னை நான் இப்படியே பார்த்தபடி, இதே அறையில், இதே சூழலில், இதே கேள்வியை முன்பும் கேட்டிருக்கிறேன் இல்லையா?' என்றார். பரமு ஆடிப்போய்விட்டான் என்று தெரிந்தது. 'இல்லை... அதாவது தெரியவில்லை' என்றான்.

நம்பூதிரி சொன்னார், 'கவனி. மனசின் உட்பகுதியைக் கூர்ந்து கவனி. நான் இதே மாதிரி கேட்டிருக்கிறேன். பலமுறை.'

பரமுவின் முகம் வெளிறியது. அவன் கண்கள் தத்தளித்தன. மூச்சுத் திணறியபடி 'ஆமாம்' என்றான். சற்றுப் பீதியுடன் என்னைப் பார்த்தான்.

'...ஆனால் உன்னால் அதைத் தெளிவாக உணர முடியவில்லை இல்லையா? ஒரு மெல்லிய அடிமனச் சந்தேகம்போல அது தெரிகிறது இல்லையா?'

'ஆமாம். உண்மையிலேயே இதேபோல...' என்று பரமு உளறினான். சட்டென்று பயத்துடன் என் கையை எட்டிப் பற்றிக் கொண்டான். கிசுகிசப்பான குரலில், 'டேய் மோகன்...' என்றான்.

நம்பூதிரியின் தீவிரம் தளர்ந்தது. சிரித்தபடி, 'பயப்படாதே' என்றார். 'பயப்படவேண்டாம். இது ரொம்ப சாதாரணமான விஷயம்' என்றார். நான் வியப்புடன் பரமுவைப் பார்த்தேன். தாகமான கோழிபோல வாயைத் திறந்திருந்தான்.

'நீச்சே சொன்னார்...' நம்பூதிரி தொடர்ந்தார். 'பொருள் அல்லது ஜடம் பிரபஞ்சத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவில் மட்டுமே உள்ளது. காலமோ முடிவேயில்லாதது. பிரபஞ்சத்தில் உள்ள ஜடம் எவ்வளவு பிரம்மாண்டமான அளவு கொண்டதாய் இருந்தாலும் காலப் பெருவெளியின் முன் அதை வைத்தால் மிக அற்பமானதுதான் அது.' நம்பூதிரி கையை வீசிக்காட்டிப் பேசினார். 'இந்த அறை, மேஜை, புஸ்தகங்கள், நீங்கள், நான், நம் குரல், நம் மொழி வார்த்தைகள், அவற்றின் அர்த்தம் - அனைத்துமே ஜடத்துள் அடங்கிய பல்வேறு எண்ணிலடங்காத கூறுகள் பரஸ்பரம் பின்னியும், இணைந்தும் உருவானவைதாம். பிரபஞ்சத்தில் நடக்கும் எல்லாச் சம்பவங்களும் ஜடத்தில் ஏற்படும் அலைகள்தாம். எட்டுப் புறங்கள் கொண்ட கியூபுக்கே பல லட்சம் காம்பினைஷன்கள் உண்டு. பற்பல கோடிக் கூறுகள் கொண்ட பிரபஞ்ச ஜடத்துக்குப் பற்பல கோடி காம்பினைஷன்கள் இருக்கலாம்.

நினைத்துப் பார்க்க முடியாத அளவு...’

நம்பூதிரி என்னை உற்றுப் பார்த்தார். ‘ஆனால் ஜடத்துக்கு எல்லையுண்டு. எனவே அதன் பற்பல துணுக்குகளின் இணைப்பு களினால் ஏற்படும் சம்பவங்களுக்கும் எல்லை உண்டு. காம்பினேஷன்கள் அனந்தகோடி இருக்கலாம். ஆனால் அவை ஒருநாள் நிச்சயம் தீர்ந்து போகும். பிறகு?’

‘அய்யோ!’ என்றான் பரமு பயத்துடன்.

நம்பூதிரி அவனை அசட்டை செய்து, ‘பிறகு?’ என்றார். ‘காலத்துக்கு முடிவேயில்லை. அப்போது என்ன ஆகும்? ஒரு முறை நிகழ்ந்த காம்பினேஷன்கள் மீண்டும் நிகழும். நிகழ்ந்தே ஆகவேண்டும். இல்லையா? ஜடத்தில் ஏற்படும் பலகோடி காம்பினேஷன்களின் விளைவாய் அப்பன் நம்பூதிரி ஜெயமோகனிடம் பேசும் இந்தச் சம்பவம் நிகழ்கிறது. அப்படியானால் இதே சம்பவம் இப்படியே மீண்டும் நிகழ்ந்தாகவேண்டும். இதற்கு முன்பும் நிகழ்ந்திருக்கவேண்டும். இது காலத்தின் முடிவற்ற ஓட்டத்தில் தொடர்ந்து நிகழ்ந்தபடியே இருக்கும். இதுதான் எட்டர்னல் ரிகரன்ஸ் தியரி. சாஸ்வதச் சுழற்சித் தத்துவம். ரொம்ப சிம்பிள்...’

பரமு என்னைப் ‘பார்த்தாயா?’ என்ற பாவத்தில் பார்த்தான். என் திமிரை அடக்கும் விதத்தில் ஒரு ஆத்மா பிரபஞ்சத்தில் இருப்பதில் அவனுக்குப் பரம திருப்தி.

‘இனி நான் என்னுடைய தியரிக்கு வருகிறேன்’ என்றார் நம்பூதிரி சகஜமாய். ‘சுழற்சித் தத்துவத்தின் அடிப்படையில் மேலே எழுப்பப்பட்டது என்னுடைய தத்துவம். பிரபஞ்சத்தில் அனந்த கோடி சம்பவங்கள் நிகழ்ந்தபடி உள்ளன. இவற்றில் நட்சத்திரங்களின் பிறப்பு முதல் புழுக்கள் பிறப்பதுவரை பற்பல விதத்திலான சம்பவங்கள் உண்டு. பிரம்மாண்டமான சம்பவங்களுக்கும் சின்னஞ் சிறு சம்பவங்களுக்குமான வேறுபாடு என்ன? பிரம்மாண்டமான சம்பவங்கள் நிகழ ஏற்பட வேண்டிய காம்பினேஷன்கள் குறைவு என்பதும், சின்னஞ்சிறு சம்பவங்கள் நிகழத் தேவையான காம்பினேஷன்கள் மிகவும் அதிகம் என்பதுதான்.’ அறையில் ஆழ்ந்த மௌனம் நிலவியது.

‘முதலில் இதனுடன் நாம் ஒப்பிட வேண்டிய விஷயம், பெரிய நிகழ்ச்சியானாலும் சிறிய நிகழ்ச்சியானாலும் அவை பிரபஞ்ச ஓட்டத்தில் மீண்டும் நிகழ, தேவையான இடைவெளி சமமானது தான் என்பதே. உதாரணமாய் நான் உங்களிடம் பேசும் இந்தச் சம்பவம் பிரபஞ்சத்தில் மீண்டும் நிகழ்வதற்கு ஆகும் காலம் பூமியானது பிறந்து அழிந்து மறுபடி பிறப்பதற்கான கால இடைவெளிக்குச் சமம்தான். புரிகிறதா?’

‘புரிகிறது’ என்றேன்.

‘புரியாது.’ நம்பூதிரி ரசித்துச் சிரித்தார். ‘சற்று சிக்கலான விஷயம்தான் இது. இதைப் புரிந்துகொள்ள நாம் பரஸ்பரத் தொடர்புச் சித்தாந்தத்தை அறியவேண்டும். பிரபஞ்சத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு சம்பவமும், ஒவ்வொரு துணுக்கும், பரஸ்பரம் சார்ந்துள்ளது. ஒன்று இல்லாமல் இன்னொன்று இல்லை. உதாரணமாய் நாம் பேசிக் கொண்டிருக்கும் இந்தச் செயல் நிகழ் பூமியில் மனித உயிர் தோன்றி, இந்த நகரம் தோன்றி, இந்த வீடு கட்டப்பட்டு - இப்படி அனந்த கோடிச் செயல்கள் நிகழ் வேண்டியுள்ளது. அதற்கு முன் பூமி தோன்றியிருக்கவேண்டும். அதற்கு முன் சூரியன். அதற்கு முன் பால்வழி. எனவே ஒரு சூரியன் பிறப்பதும், ஒரு புழு குட்டி போடுவதும் ஒரே கால இடைவெளியில்தான் பிரபஞ்சத்தில் மீண்டும் நிகழ்கின்றன.’ நம்பூதிரி பின் அழுத்தம் திருத்தமாய் தன் சூத்திரத்தைப் படித்தார். ‘பிரபஞ்ச’ செயல்கள் அனைத்துமே குறிப்பிட்ட கால இடைவெளியில் மீண்டும் மீண்டும் நிகழ்கின்றன. அந்தக் கால இடைவெளியானது மாறாதது.’

நம்பூதிரி தொடர்ந்தார். ‘நண்பர்களே, இனிமேல்தான் நாம் ஃபார்முலாக்களுக்குப் போகப்போகிறோம். கூர்ந்து கவனித்தால் மட்டுமே புரியும். காம்பிளேஷன்களைக் குறைக்க நாம் C என்ற எழுத்தைக் கூறலாம். சம்பவங்களுக்கு D அப்படியானால் $C \propto 1/D$ என்றாகிறது இல்லையா?’

‘ஆமாமாம்’ என்றேன் அவசரமாய்.

‘அதாவது காம்பிளேஷன்களும் சம்பவங்களும் எதிர் இணையானவை. இடைவெளி மாறாதது. இந்த மாறா எண்ணை நாம் A எனலாம். அதிக காம்பிளேஷன்கள் நிகழ் அதிகக் காலமேவேண்டும். அதாவது $C \propto A$ என்று இருக்கவேண்டும். அதாவது A மாறாத எண். எனவே Cயும் மாறாத எண். மொத்தத்தில் காம்பிளேஷன்கள் மாறுவதேயில்லை என்று வருகின்றது.’

‘உண்மை’ என்றேன்.

‘உண்மையா? என்ன உண்மை?’ நம்பூதிரி பரம இகழ்ச்சியுடன் கேட்டார். ‘யோசிக்காமல் பேசுவது தப்பு. பெரிய சம்பவங்களுக்குக் காம்பிளேஷன்கள் குறைவு, சிறியவற்றுக்கு அதிகம் என்று கூறித்தானே கணக்கையே போட ஆரம்பித்தோம்?’

‘கணக்கே தப்பு’ என்றான் பரம.

‘முட்டாள், வாயை மூடு’ என்றார் நம்பூதிரி. ‘எத்தனை எளிய விஷயம்

இது!’

‘இப்போது என்னதான் சொல்கிறீர்கள்?’

‘அப்படிச் கேள்’ நம்பூதிரி புன்னகை புரிந்தார். ‘நான் என்ன சொல்கிறேன் என்றால், காம்பிளேஷன் எனும்போது காம்பிளேஷனில் உள்ள கூறுகளின் எண்ணிக்கை என்று எடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது. பெரிய காம்பிளேஷன் அதாவது C1, சிறிய காம்பிளேஷன் அதாவது C2 இரண்டுக்கும் பொதுவானதாய் ஒரு மாறாத எண் இருந்தாகவேண்டும். அதாவது $C1/C2 = \text{மாறாத எண்}$. இது இரண்டாவது ஃபார்முலா. இனி இவற்றை இணைத்துப் பார்ப்போம்.’ நம்பூதிரி பென்சிலால் எழுத ஆரம்பித்தார்.

1) $C \propto 1/D$

2) $C \propto A$

3) $A = C1/C2$

பிறகு எங்களை உற்றுப் பார்த்தபடி, ‘இவை மூன்றும் அடிப்படை ஃபார்முலாக்கள்’ என்றார். ‘இனி கணக்கு.’

$$C = C1/C2$$

$$\Rightarrow C1/C2 \propto A.$$

$$\Rightarrow A \propto C1/C2$$

‘A மாறாத எண். எனவே D யும் மாறாததே.’

நான் பித்து நிலையை எட்டினேன்.

‘ரொம்ப சிம்பிள்’ என்றார் நம்பூதிரி.

‘அதாவது எதுவுமே மாறாத எண் என்கிறீர்கள்?’

‘அதேதான்’ நம்பூதிரி சொன்னார், உற்சாகமாய்.

‘அதாவது பிரபஞ்ச நாடகமே ஒருவித ஒழுங்கில் நடைபெறுகின்றது. அனைத்துமே ஒரே மாறாத எண்ணை அடிப்படையாகக் கொண்டு இயங்குகின்றன. இந்த எண்ணை x என்று கூறலாம்.

நாங்கள் இறுக்கத்திலிருந்து விடுபட்டோம்.

நம்பூதிரி வேர்வையைத் துடைத்தார். ‘இந்தச் சூத்திரம் பிரபஞ்சத்தில் எந்த மூலையில் நடக்கும் எந்தச் சம்பவத்தையும் இங்கிருந்தபடியே நாம் அளவிடவும், அறிந்துகொள்ளவும் துணை புரிவதாகும். அந்த மாறாத எண்ணை மட்டும் கண்டுபிடித்து விட்டோமென்றால் பிரபஞ்ச ரகசியமே

நமது கைக்குள் வந்துவிடும்.’

‘அதை எப்படி அடைவது?’

‘அதற்குத் தனியாக ஆராய்ச்சி செய்யவேண்டும். பிரபஞ்ச சலனங்களின் அடிப்படை ஒரு மாறாத எண் என்பதை நாம் நிறுவிவிட்டோம். இதையே நம்முடைய முன்னோர்கள் ஏகம் என்றும் பிரணவம் என்றும் கூறினார்கள். பூமியில் நடக்கும் சம்பவங்களைக் கிரமப்படுத்தி இதை நாம் கண்டுபிடித்து விட்டோமென்றால் - ஆகா, நினைக்கவே எத்தனை மகத்தான விஷயமாய் இருக்கிறது! இந்த மாறாத எண்ணை நான் பிரம்ம சங்கியா என்கிறேன். என் தத்துவத்தின் பெயரே பிரம்ம சங்கியா சூத்ர என்றுதான். மூலம் சமஸ்கிருதம். துரைகளுக்காகவே ஆங்கில வடிவில் சொல்கிறேன்.’

பரமு அதற்குள் தன் ஜாதகத்துடன் வந்து விட்டிருந்தான். ‘அவன் நெற்றியில் விபூதியும் காணப்பட்டது. அதைப் பயப்பக்தியுடன் நம்பூதிரியின் காலருகே வைத்தான்.

‘என்ன இது?’ என்றார் பயந்துபோய் அவர்.

‘கொஞ்ச நாளாகவே வீட்டிலே மனநிம்மதி இல்லை சுவாமி. பெண்சாதிக்கு மாறாத சீக்கு. எப்போது எங்களுக்குக் கலிதீரும். நீங்கள்தான் பார்த்துச்சொல்லவேண்டும்.’

‘டேய் பரமு, என்னடா இது?’ என்றேன்.

‘நான் பேசிக்கொண்டிருப்பது சயன்ஸ் தம்பி. எனக்கு இதெல்லாம் தெரியாது.’ நம்பூதிரி சொன்னார்.

‘நீங்கள் மகான். ஏழையைக் கைவிடக்கூடாது.’ பரமுவின் தொண்டை அடைத்தது.

நம்பூதிரி பரிதாபமாய் என்னைப் பார்த்தார்.

எனக்கு மண்டை தெறித்தது. என்ன இதெல்லாம் என்றே புரியவில்லை.

நம்பூதிரி என்னிடம், ‘காலப் பெருவெளியில் நம் பிரக்ஞை மட்டும் சுழன்று சுழன்று வருகிறது. பழைய ஞாபகங்கள் நம் அடிமனசில் தேங்கியுள்ளன. தியானத்தால் அதை மீட்க முடியும். நீச்சேக்கு நிகழ்ந்தது அதுதான்’ என்றார்.

நான் இருட்டில் ஏகப்பட்ட சுவர்களில் முட்டி முட்டி ஓடினேன். பளீரென்று ஒளி.

‘நம்பூதிரி’ என்று கூவினேன். ‘இருங்கள் ஒரு விஷயம்’ பைக்குள்

தாள்களை வைத்துக்கொண்டிருந்த நம்பூதிரி திடுக்கிட்டுப் பார்த்தார்.

‘இதெல்லாம் தப்பு’ என்றேன்.

‘என்னது?’ என்றார் ஆவேசமாய்.

‘இந்தத் தத்துவம் தப்பு’ என்றேன் அழுத்தமாய்.

‘என்ன உளறுகிறாய்?’

‘உளறவில்லை. உங்கள் தத்துவமே பெரிய அசட்டுத்தனம்.’

‘அசட்டுத்தனமா? முட்டாள்! சொல்லு. எந்த ஃபார்முலாவில் இருக்கிறது பிழை?’

‘ஃபார்முலாவாவது மண்ணாங்கட்டியாவது. நீச்சேயின் தத்துவம் பற்றிச் சொன்னீர்கள் இல்லையா, சுழற்சித் தத்துவம், எட்டர்னல் ரெகரன்ஸ்? அதுதானே ஆரம்பம்!’

‘ஆமாம்.’

‘அங்கேயே தப்பு.’

‘தப்பு என்றால்...? என்ன தப்பு? அதைச் சொல்லு.’

‘ஜடம் ஒரு அளவுக்கு உட்பட்டது என்றீர்கள். அப்படியில்லை. ஜடமும் காலம் போலவே அளவற்றதுதான்.’

‘என்ன உளறுகிறாய்?’

‘உங்களுக்கு ஐன்ஸ்டீனைத் தெரியுமா?’

‘கேள்விப்பட்டேன்.’

‘ $E = mc^2$ என்றால் என்ன தெரியுமா? ஜடமும் சக்தியும் ஒன்றுதான் என்ற தத்துவம் அது. ஜடத்தை ஒளியின் வேகத்தின் இரட்டையால் பெருக்கினால் சக்தியின் அளவு கிடைத்துவிடும்.’

நம்பூதிரி பீதி வசப்பட்டு, ‘அதெப்படி?’ என்றார்.

‘போய்ப் படியும். ஜடம் ஒளியின் வேகத்தில் நகர்ந்தால் சக்தி ஆகும். சக்தி ஜடமும் ஆகும். சக்திக்கு எல்லையே இல்லை. ஜடத்துக்கும் எல்லை இல்லை.’

‘ஐன்ஸ்டீன் சொல்வது தப்பு.’

நான் எக்காளமிட்டேன். ‘ஆமாம் உமது பித்துதான் சரி. போமய்யா, போய்ப் படித்துப் பாரும்.’

‘பார்க்கிறேன், டேய். சூத்திரப் பயலே... சவாலா விடுகிறாய்? அதையும் பார்த்துவிடுகிறேன். ஜடமும் சக்தியும் ஒன்றா? அதையும் பார்த்துவிடுகிறேன்.’

‘இதோ பார், விளையாட்டெல்லாம் சரி. ஜாதி பற்றிப் பேசினாய், பிளந்துவிடுவேன்.’

‘பிரம்ம சங்கியாவைத் தவறு என்று சொல்ல நீ யாரடா? உன் ஐன்ஸ்டீன் என் மயிருக்குச் சமம். பார்க்கிறேன். அதையும்தான் பார்க்கிறேன்...’ நம்பூதிரி முகம் சிவக்கக் கத்தினார். அவர் உடம்பு நடுங்கியது. அந்தக் கண்களின் வெறி என்னை உள்ளூர நடுங்க வைத்தது. ஆக்ரோஷமாய் வெளியேறி, தெருவில் நின்று கத்தினார். கத்தியபடியே போனார்.

‘பயங்கர மூளை!’ என்று வியந்தான் பரமு. ‘நீ அவரை அப்படித் திட்டியிருக்க வேண்டியதில்லை.’

‘யார் திட்டியது? நான் அவர் சொன்னது தப்பு என்றுதானே சொன்னேன்?’

‘அக்காங்! அதைவிடு மைனரே. உன் விளையாட்டு தெரியாத முட்டாளா நான்? நம்பூதிரிக்குக் கெமிஸ்ட்ரி தெரியாது. அதில் வரும் ஃபார்முலாவைக் கூறி நீ அவரை மடக்கிவிட்டாய்.’

நான் மூச்சை சிரமப்பட்டு அடக்கி, ‘கெமிஸ்ட்ரி என்று யார் சொன்னது உனக்கு’ என்றேன்.

‘நாணாப் பயலின் கெமிஸ்ட்ரி புத்தகத்தில் இந்த ஃபார்முலா இருக்கிறது. யார்கிட்டே கதை?’ என்று பரமு கொக்கரித்தான்.

பேசிப் பிரயோசனமில்லை என நான் உணர்ந்தேன். ‘சரி விடு. இனி இந்தப் பக்கம் வரமாட்டார்’ என்றேன்.

ஒரு மாசத்துக்குள் நம்பூதிரி மீண்டும் வந்தார். இம்முறை பிரகாசமாய் இருந்தார். அப்போது பரமு இல்லை. வாசலில் நின்று ‘வரலாமா?’ என்றார். நான் தயங்கும்போதே அவர் உள்ளே வந்துவிட்டார்.

சுவாதீனமாய் அமர்ந்து சிரித்தபடி, ‘அன்றைக்கு நீங்கள் கூறியது பெரிய உண்மை’ என்றார். ‘உங்களுக்கு எத்தனை முறை நன்றி கூறினாலும் தகும். என்னுடைய பெரிய தப்பு நான் ஐன்ஸ்டீனைக் கவனிக்கவேயில்லை என்பதுதான். நான் என் ஃபார்முலாக்கள் அனைத்தையும் போட்டுக் கொளுத்திவிட்டேன்.’

எனக்கும் சந்தோஷமாய் இருந்தது. மேலும் அதைப்பற்றிப் பேசி அவரைப் புண்படுத்தவேண்டாம் என்று எண்ணி, ‘இப்போது என்ன

படிக்கிறீர்கள்?’ என்றேன்.

‘நான் இதை மேலும் படித்தேன்’ என்றார் அவர். ‘ஐன்ஸ்டீன் தத்துவமும், எட்டர்னல் ரெகரன்ஸ் தியரியும் எப்படிப் பரஸ்பரம் ஒத்துப்போகின்றன தெரியுமா? ஆச்சரியம்! பேராச்சரியம்! பெரிய ஆள்தான் அவன், நம்முடைய கணத்தைச் சார்ந்தவன்.’

‘நம்முடைய...’

நம்பூதிரி வெட்கப் புன்னகையுடன், ‘அதாவது என்னுடைய கணம்’ என்றார்.

எப்படிச் சிரிக்காமலிருப்பேன்!

‘நீங்கள் நான் மிகைப்படுத்துவதாய் எண்ணுகிறீர்கள்’ என்றார் நம்பூதிரி. ‘அப்படியில்லை, உண்மையிலேயே ஐன்ஸ்டீன் பெரிய மேதைதான் - சந்தேகமே இல்லை.’

நான் ஒருவிதப் பரவச நிலையை அடைந்தேன்.

நம்பூதிரி பையைத் திறந்தார். புதிய காகிதச் சுருள்களை வெளியே எடுத்தார். ‘ஐன்ஸ்டீனின் தத்துவம் என்ன சொல்கிறது? சக்தி ஜடமாய் மாறுகிறது. பிறகு ஜடம் சக்தியாக மாறிவிடுகிறது. இதுவும் எட்டர்னல் ரிகரன்ஸ் தியரிக்கு உள்ளேதான் வருகின்றது.’ என்னை உற்றுப் பார்த்தபடி, ‘எப்படி என்கிறீர்களா?’ என்றார்.

‘ஆமாம்’ என்றேன்.

‘கேளுங்கள். சக்தி ஜடமாய் ஆகிறது. ஜடத்தில் அனந்தகோடி கூறுகள் உள்ளன. அவை இணைந்து உருவாகும் அனந்தகோடி காம்பினைஷன்களில் ஜடப்பிரபஞ்சமே இயங்குகின்றது. காம்பினைஷன்கள் தீர்ந்து போகும்போது ஜடம் ஒரு பூரண நிலையை அடைந்து மீண்டும் சக்தியாக ஆகிவிடுகின்றது. இது ஒரு பிளாக். அடுத்த பிளாக்கில் இந்தச் சம்பவங்களே மீண்டும் நிகழும். காரணம் காம்பினைஷன்களின் அளவுக்கு உட்பட்ட தன்மை.’

நம்பூதிரி வெற்றிலைச் சிவப்பு நிறத்தில் சிரித்தார். பிறகு உற்சாகமாய் முன்னால் சரிந்து, ‘இந்த இரு பிளாக்குகளுக்கு இடையேயான இடைவெளி, இரு பிரபஞ்ச நிகழ்ச்சிகளுக்கு இடையேயான இடைவெளிக்குச் சமம். எப்படியெனில்...’

பொழுதடைந்தபோது அந்த மாறாத எண் வந்துவிட்டது. எனக்கு வயிற்றுக்குள் குபுகுபுவென்று வந்தது.

‘நம்பூதிரி’ என்றேன் நிதானத்தைத் தருவித்தபடி ‘நீங்கள் ஒரு முக்கியமான விஷயத்தை விட்டுவிட்டீர்கள்.’

‘என்னது?’ என்றார் நம்பூதிரி. கண்கள் இடுங்கின.

‘சக்தி நேரடியாக ஜடப் பிரபஞ்சமாய் மாறுவதில்லை.’

‘பின்னே?’

‘சக்தி நியூட்ரான், எலக்ட்ரான், புரோட்டான் போன்ற துகள்களாக மாறுகின்றது. அவை இணைந்து அணுக்களாக மாறுகின்றன. அந்த அணுக்களால்தான் பிரபஞ்சமே உருவாகியுள்ளது.’

‘எந்த மடையன் அப்படிச் சொன்னான்?’

‘நவீன விஞ்ஞானம்! படித்துப் பாருங்கள்.’

நம்பூதிரியின் உதடுகள் துடிக்க ஆரம்பித்தன. அழகை வருவது போல உடம்பு குலுங்கியது.

‘ஒரு அணுவிலே ஒரு எலக்ட்ரான் இருந்தால் அது ஒருமூலகம். இரண்டு இருந்தால் இன்னொன்று. இப்படி எலக்ட்ரானும் நியூட்ரானும் எத்தனை உள்ளதோ அந்த அளவில் வேறுவேறு மூலகங்கள் உண்டாகும். இவை எத்தனை வேண்டுமானாலும் இருக்கலாமே. காம்பினைஷன்களுக்கும் முடிவில்லை.’

நம்பூதிரி அப்படியே உறைந்துபோய் அமர்ந்திருந்தார். அவர் தலை ஆடியது. பிறகு திடீரென்று ஒரு கேவல். கைகளால் முகத்தை மூடியபடி குலுங்கிக் குலுங்கி அழ ஆரம்பித்தார். நான் அதிர்ந்து போனேன். எப்படி அவரைச் சமாதானம் செய்வது என்று எனக்குப் புரியவில்லை.

நம்பூதிரி திடீரென்று வெறியுடன் தன் தாள்களைக் கிழித்து வீசினார். அறையெங்கும் அவை பறந்தன. ஒரு நொடி அவர் அவற்றைத் திகைப்புடன் பார்த்தார். பிறகு வாசலை நோக்கி ஓடினார்.

நம்பூதிரியின் பீடை அவரை விட்டுவிட்டது என்றுதான் உண்மையிலேயே நம்பினேன் ஆனால், அடுத்த மாதமே அவர் என்னைத் தெருவில் பிடித்துக்கொண்டார்

‘சார் நீங்கள் சொன்னது ரொம்ப சரி. இப்போது தத்துவமும் சயன்ஸும் ஒன்றாகிவிட்டது. அணு அமைப்பை விரிவாகப் படித்தேன். பாருங்கள் சார்! என்ன அற்புதம்! அணு அமைப்புக்குள் இருக்கிறது சார் எல்லாமே. எட்டர்னல் ரிகரன்ஸ் தியரியில் எப்படி அது ஒத்துப்போகிறது தெரியுமா? அது மட்டுமில்லை சார்... பெரிய அற்புதம்! அதைச் சொல்லத்தான்

உங்களைத் தேடி வந்துகொண்டிருக்கிறேன்' நம்பூதிரி பரபரப்புடன் தாங்களை எடுத்தார். 'காம்பினேஷன்களின் மாறாத எண் அப்படியே அணு அமைப்புக்குள் இருக்கிறது சார்...'

நான் என்ன செய்தேன் என்பது இப்போது அத்தனை தெளிவாக இல்லை. தாங்க முடியாத கோபத்துடன் நம்பூதிரியை நெட்டித் தள்ளிவிட்டு ஏதேதோ கூவியது நினைவிருக்கிறது. மறுமுறை அவர் என்னைப் பார்க்கலாகாது என்று எச்சரித்தேன். பிறகு வீடு, வந்த பின்பே வேதனையும் தாங்க முடியாத குற்ற உணர்வும் ஏற்பட்டது. ஏமாற்றமும் அதிர்ச்சியும் தெரிந்த அந்த முகமும் பார்வையும் எத்தனை ஆழமாக எனக்குள் பதிந்திருக்கின்றது என்பதை உணர்ந்தேன். அதை அழிக்கவே இயலவில்லை என்னால். ஏன் அப்படி நடந்துகொண்டேன்? என் தந்தைக்கு நிகரான வயோதிகரைத் தெருவில் புரட்டித் தள்ளியிருக்கிறேன். ஒரு வகையில் கபடு சூழ்ந்த குழந்தை அவர். மனநோய் என்று அதைக் கூறலாமா? இல்லை. எல்லா வகையிலும் பிரக்ஞை தவறாதவர்தான் அவர். மாபெரும் அறிவாளி. எந்தச் சிக்கலான விஞ்ஞான நூலையும் ஒரே நாளில் படித்து முடிக்கும் ராட்சத மூளை. ஆனால்... அந்த மாறாத எண்! எட்டர்னல் ரெகரன்ஸ்! எப்படி அது அவருடைய மண்டைக்குள் குடியேறியது? மூளைக்குள் குளவி ஒன்று குடியேறிக் குடைந்து தின்று தீர்ப்பதுபோல அது அவரை அழித்துக்கொண்டிருந்தது. நான் இன்னமும் கருணை காட்டியிருக்கலாம். இன்னும் இதமாய் நடந்துகொண்டிருக்கலாம். நான் அவரிடம் இரக்கமே காட்டவில்லை. அவரை உடைப்பதிலேயே குறியாக இருந்தேன். ஏன்?

நம்பூதிரியை மறுமுறை சந்திக்கவேண்டும். சற்று கருணையுடன் நடந்து என் உறுத்தலை ஈடு செய்துவிடவேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டேன். இயலவில்லை. தஞ்சாவூர் மூளையைத் தேடி அவர் சென்று விட்டிருந்தார்.

முற்றிலும் வித்தியாசமான மனமுருக்கும் சூழலில்தான் நான் பிறகு நம்பூதிரியைச் சந்திக்க நேர்ந்தது. கடைசிச் சந்திப்பு. திரிச்சூரில் நானறிந்த மலையாளக் கவிஞர் வீட்டுக்குப் போயிருந்தேன். அங்கு இலக்கியம் பேச வந்த நண்பர், 'பிரம்ம சங்கியா நம்பூதிரி'யைப் பற்றி யதேச்சையாகக் கூறினார். அவர் உள்ளூர் தரும ஆஸ்பத்திரியில் மரணப்படுக்கையில் இருப்பதாய்க் கூறினார். மறுநாளே நம்பூதிரியை மருந்தும் மலமும் நாளும் ஆஸ்பத்திரி வார்டில், தரைமீது கிழிந்த பாயில் சுவரைப் பார்த்துத் திரும்பிக் கிடந்த வற்றிய கிழட்டு உடலின் வடிவில் பார்த்தேன்.

மெல்ல அருகே அமர்ந்து குனிந்து, 'நம்பூதிரி' என்றேன். இருமுறை உலுக்கியபோது கிழவர் கண்விழித்தார். பஞ்சடைந்த பீளைகட்டிய

கண்களினால் என்னைப் பார்த்தார். ‘யார்?’ என்றார்.

‘என்னைத் தெரியவில்லையா?’

‘இல்லையே.’

சட்டென்று எனக்குப் பரிதாபம் ஏற்பட்டது. பாவம். அவரை அவமானப்படுத்திய ஆயிரம் முகங்களில் ஒன்று என்னுடையது. கடவுளே, இந்தப் படுக்கை! கவனிப்பாரற்றுப் புழுப்போல சாகும் நிலை. எத்தனை வியர்த்தமான வாழ்வு!

என்னால் தாங்கமுடியவில்லை. மறுகணம் எனக்கு ஒரு எண்ணம் ஏற்பட்டது. வாழ்நாள் முழுக்க நம்புதிரி தெரிந்துகொள்ளாத ஒன்று - தன் தத்துவத்தின் அசட்டுத்தனம் - இனி அவருக்குத் தெரியலாகாது. தான் ஒரு மாபெரும் கண்டுபிடிப்பாளன் என்ற பிரமையிலேயே அவர் நிம்மதியாகச் சாகட்டும். இனிமேல் தன் சித்தாந்தத்தின் கோணலை அவர் உணர்வது தன் வாழ்வே வீண் என அவர் உணர்வதுதான். அந்த நிலை ஏற்படக்கூடாது.

நான் சொன்னேன், ‘நான் உங்கள் சிஷ்யன். உங்கள் அருமை இப்போதுதான் எனக்குத் தெரிந்தது.’

நம்புதிரி என் வார்த்தைகளை உள்வாங்காதவர் போலக் காணப் பட்டார்.

‘எட்வர்னல் ரிகரன்ஸ் தியரியில் நான் ஆராய்ச்சி செய்கிறேன். உங்கள் ஆராய்ச்சிகள் மாபெரும் வெற்றிகள் என்று நான் நிரூபித்திருக்கிறேன். விரைவில் உங்களைப் பற்றி உலகமே பேசப்போகிறது...’

‘எட்டர்னல் ரிகரன்ஸ்!’ என்றார் நம்புதிரி அர்த்தமற்ற வெறிப்புடன்.

‘ஆமாம் பிரம்ம சங்கியா சூத்திரம்.’

நம்புதிரி திடீரென்று என் அடிவயிற்றைத் தாக்கிக் குரலில் வீரிட்டு அழ ஆரம்பித்தார். நான் அவரைத் தாங்கினேன். வற்றிய உடல் குலுங்கியது. கண்ணீர் கொட்டியது.

‘திருமேனி இதோ பாருங்கள்... அழாதீர்கள்...’ நம்புதிரி விக்கினார். குலுங்கினார். நான் செய்வதறியாமல் அவரைப் பற்றியிருந்தேன்.

‘எல்லாம் வீண்... என் வாழ்க்கையை வீண்.’

என் முதுகெலும்பு ஜில்லிட்டது. அவ்வளவுதான் - இனி ஏதும் செய்வதற்கில்லை. நான் அவரை மெதுவாகப் படுக்க வைத்தேன். தலையணை மீது அவர் கண்ணீர் சொட்டியது. ‘எல்லாம் வீண். எல்லாமே வீண்.’

கடவுளே, என்ன தண்டனை இது! எத்தனை எத்தனை தருணங்களில் விலகாத திரையை இந்த நிமிடத்தில் விலக்கிக் காட்டுகிறாய். இத்தனை குரூரமானவனா நீ?

கிழவர் சட்டென்று என் கரங்களைத் தாவிப் பற்றிக்கொண்டார். ‘எனக்குப் புரியவில்லை என் ஜென்மத்தின் அர்த்தம். இதெல்லாம் என்ன? வாழ்நாள் முழுக்க என் தியரியைப் பற்றி ஊர் ஊராய்ச் சொல்லித் திரிந்தேன். யாருக்கும் புரியவில்லை. யாருக்கும்... என் தரிசனமே என்னோடு அழியப்போகிறது...’

ஒருவித ஒளி பளீரிட்ட கண்களுடன் அவர் என்னை உற்றுப் பார்த்தார். ‘ஆனால் எதற்கு இதெல்லாம்? எனக்கு முன்பே எத்தனையோ முறை இது நிகழ்ந்திருக்கிறதா? இப்படியே மீண்டும் வீணாக அலைந்து வாழ்ந்து வாழ்ந்து சாகப் போகிறேனா?... என்ன அர்த்தம் இதற்கு? முடிவேயற்று காலத்தில் இது நிகழும் காரணம் என்ன? எனக்குப் புரியவேயில்லை. எனக்கு மீண்டும் இப்படி ஆகப் பிரியமில்லை... ஆனால் ஏதும் செய்ய முடியாது. முடிவற்ற சுழற்சி... எட்டர்னல் ரெகரன்ஸ்... அது மீண்டும் மீண்டும் நிகழ்ந்தே தீரும்... கடவுளே...’

நான் கிழவரின் கையை மெதுவாகக் கீழே வைத்துவிட்டு எழுந்தேன். மனம் பிரமித்திருந்தது.

- சுபமங்களா, 1991

11. மாடன் மோட்சம்

ஆடிமாதம், திதியை, சித்தயோகம் கூடிய சுபதினத்தில் சுடலை மாடசாமி விழித்துக்கொண்டது. இனிப் பொறுப்பதில்லை என்று மீசை தடவிக் கொதித்தது. கை வாளைப் பக்கத்துப் படிக்கல்லின் மீது கீய்ஞ் கீய்ஞ்சென்று இருமுறை உரசிப் பதம் வரச் செய்து, பாதக்குறடு ஒலிக்கப் புறப்பட்டது. சேரி ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருந்தது. ஒரு பயலுக்காவது இப்படி ஒரு தெய்வம், நடுராத்திரி மையிருட்டில் பசியும் பாடுமாக அல்லாடுவதைப் பற்றிய பிரக்ஞை இல்லை. ‘வரட்டும் பாத்துக்கிடுதேன்’ என்று மாடன் கறுவிக் கொண்டது. இந்தக் காலத்தில் சில்லறைத் தொந்தரவுகளாவது தராமல் தேமே என்று இருக்கிற சாமியை எவன் மதிக்கிறான்? இப்படியே விட்டால் மீசையைக்கூட பீராய்ந்துகொண்டு போய்விடுவான்கள். இனிச்சவாயன் என்ற பட்டமே தன்னை வைத்து ஏற்பட்ட மரபுதானோ என்ற சந்தேகம் மாடனுக்கு வந்தது.

இருண்டதும், சாக்கடை தாறுமாறாக வெட்டி ஓடியதுமான தெருவில், பன்றிகளின் அமறல் ஒலித்தது. ஞாய்ங் என்று ஒரு பன்றிக்குட்டி அன்னையைக் கூப்பிட்டது. மாடனுக்கு நாவில் நீர் ஊறியது. பன்றிக்கறி படைக்கப்பட்டு வருஷம் நாலாகிறது. வந்த உத்வேகத்தில் ஒன்றைப்பிடித்து லவட்டி விடலாமென்று தான் தோன்றியது. ஆனால் தலைவிதி; சாமியானாலும் சடங்குகளுக்குக் கட்டுப்பட்ட கட்டை, பலியாக மானுடன் தந்தால் மட்டுமே வயிற்றுப்பாடு ஓயும். திடீரென்று ஒரு சவலை நாய் ‘ளொள்?’ என்ற சந்தேகப்பட்டது. தொடர்ந்து நாலாதிசை களிலும் இருட்டுக்குள், ‘ளொள், ணொள்?’ என்று விசாரிப்புகள் எழுந்தன. ஒரு பயந்தாங்குளி அதற்குள் பிலாக்கணமே ஆரம்பித்துவிட்டிருந்தது. சவலை நாசியைத் தூக்கி, மூசு மூசு என்று மோப்பம் பிடித்தது. மாடனை உணர்ந்ததும் ஒரே பாய்ச்சலாக வராண்டாவில் ஏறி நின்று, பாட ஆரம்பித்தது. அதைத் தொடர்ந்து சேரியே ஊளையொலிகளினால் நிறைந்தது. சுடலைமாடசாமி பூசாரி அப்பியின் குடிசைமுன் வந்து நின்றது. பிறகு கதவிடுக்கு வழியாக ஊடுருவி உள்ளே போனது. இருட்டுக்குள் பூசாரி ‘தர்ர் தர்ர்’ என்று குறட்டை விட்டுக்கொண்டிருந்தான். அவனைத் தன் பட்டாக்கத்தியால் நெற்றிப் பொட்டில் தொட்டு ‘பிலேய், எலெய்

அப்பி; பிள்ளேய்...' என்று கூப்பிட்டு எழுப்பியது மாடன். ஒரே உதையால் பயலின் தொப்பையை உடைக்குமளவு வெறி எழாமல் இல்லை. ஆனால் மரபு, என்ன செய்ய? மேலும் அப்பி பரமபக்தன். 'எலேய் பிள்ளை, எளிவில மக்கா' என்றது மாடன். அப்பி 'ம்ம்ங்... ஜங்... சப் ஜப்...' என்று சில ஒலிகளை வாயால் எழுப்பிவிட்டு, வரக் வரக் என்று சொறிந்துகொண்டான். நல்ல முங்கல். என்னது மசங்கின பனங்களளா, எரிப்பனேதானா? மாடன் வாசனை பிடித்தது. பிறகு மீண்டும் எழுப்பியது. ஒரு வழியாகப் பூசாரி எழுந்து அமர்ந்தான். இருட்டில் அவனுக்கு எதுவுமே தெரியவில்லை. 'ஆரு?' என்றான். 'நாந்தாம்பில' என்றது மாடன்.

'ஆரு மாயனா? ஏம்பிலே இந்நேரத்துக்கு' என்றபடி அப்பி வாயை விரியத் திறந்து, கொட்டாவி விட்டான். 'பிலெய் நாறி; இது நாந்தாம்பில மாடன்' என்றது மாடன், பொறுமையிழந்து போய்.

அப்பிக்குத் தூக்கம் போய்விட்டது. 'ஓகோ' என்றபடி எழுந்து அமர்ந்தான். 'வாரும். இரியும். என்ன காரியமாட்டு வந்தீரு?' என்றான்.

'காரியமென்ன குந்தம். பிலெய் அப்பி, நீயிப்பம் எனக்க காவு¹ப் பக்கமாட்டு வந்து எம்பிடு நாளுபில ஆவுது?'

'என்னவேய் ஒரு மேதிரி பேயனீரு? மிந்தா நேத்திக்கு வரேல்லியா?'

'வச்சு காச்சிப்பிடுவேன் பாத்துக்க. பிலேய் அப்பி, நீயாட்டா வந்தே? கள்ளுவெள்ளமில்ல ஒன்ன கொண்டு வந்தது? பிலெய் நான் கேக்கியது என்ன, நீ சொல்லுயது என்ன?'

'நீரே செல்லும் ஹாவ்...' அப்பி சொடக்கு விட்டபடி வெற்றிலைப் பெட்டியைத் துழாவி எடுத்தான். 'இருமே, வந்த காலிலே என்னத்துக்கு நிக்கிது?'

'பிலேய் அப்பி, ஒண்ணு ரெண்டல்ல ஆயிரம் வரியமாட்டு நின்னுக்கிட்டு இருக்குத காலாக்கும் இது. பாத்துக்க...'

'இருக்கட்டும் வேய் நமக்குள்ள என்னத்துக்கு இதொக்கெ? இருயுமிண்ணே.'

'செரி, ஒனக்க இஷ்டம்' என்றபடி மாடன் அமர்ந்தது. 'யெக்கப்போ... நடுவு நோவுதுடோய் அப்பி... இருந்து கொற காலமாச்சுல்லா.'

'செல்லும் வேய். என்னவாக்கும் காரியங்க?' என்றான் அப்பி.

'என்னாண்ணு சென்னா, இப்பம் வரியம் மூணு ஆவுது கொடயாட்டு

வல்லதும் கிட்டி.’

அப்பி திடுக்கிட்டு, ‘அடப்பாவி... உள்ளதுதேன், நானும் மறந்துல்லா போனேன்’ என்றான்.

‘பூசெ வல்லதும் நடத்துத எண்ணம் உண்டுமா?’

‘என்னை என்னெளவுக்குக் கேக்குதீரு? நான் அங்க வந்து மோங்குயதுக்கு பகரம் நீரு இஞ்ச வந்து கண்ணீரு விடுதீராக்கும்? இஞ்ச என்னத்த கோப்பு இருக்கு, கொடை நடத்துயதுக்கு?’

‘ஒனக்க கிட்ட ஆரு பிலேய் கேட்டது? நம்ம பிரஜைகளுக்குச் சொல்லிப்போடு.’

‘என்னது பிரஜைகளா? ஆருக்கு, ஒமக்கா? எளவுக்க கததேன் ஹெஹெ...’

‘ஏம்பிலேய்?’ என்றது மாடன் அதிர்ச்சியடைந்து.

‘அடக் கூறுகெட்ட மாடா’ என்று பூசாரி சிரித்தான். புகையிலையை அதக்கியபடி. ‘அப்பம் ஒமக்கு காரியங்களுக்க கெடப்பொண்ணும் அறிஞ்சுடாமெண்ணு செல்லும்.’

‘என்னத்த அறியியேதுக்கு?’

‘இப்பம் சேரியில ஏளெட்டு பறக்குடிய விட்டா, பாக்கியொக்க மத்தசைடு பயவளாக்கும் பாத்துக்கிடும்.’

‘மத்தவனுவண்ணு சென்னா?’

‘வேதக்காரப் பயவளாக்கும்.’

‘அவனுவ இஞ்ச எப்படி வந்தானுவ?’

‘இஞ்ச ஆரும் வரேல்ல. ஒம்ம பிரஜைகள்தான் அங்க செண்ணு நாலாம் வேதம் வாங்கி முங்கினானுவ. ரெட்சணிய சேனேன்ன பேரு சவத்தெளவுக்கு.’

‘அப்பிடி வரட்டு’ என்றது மாடன் ஏமாற்றமாக

‘அவியளுக்க சாமி உன்ன மாதிரி இல்ல.’

‘வலிய வீரனோவ?’

‘ஒண்ணுமில்ல. தாடி வச்சுக்கிட்டு, பரங்கி மாம்பளம் கணக்கா ஒரு மேதிரிப் பாத்துக்கிட்டு, இருக்குதான். நெஞ்சில ஒரு கலயம் தீபோல எரிஞ்சுக்கிட்டு இருக்குது.’

‘ஆயுதம் என்ன வச்சிருக்கானாம்?’

‘நீரிப்பம் சண்டைக்கும் வளக்குக்கும் ஒண்ணும் போவாண்டாம் அவன் ஆளு வேற, வெள்ளக்காரனாக்கும்.’

‘பரங்கியோ?’ மாடனின் சுருதி தளர்ந்தது.

‘பின்னே? ராவிப் போடுவான். ஒமக்குக் கட்டாது. பேயாம காவில இருந்துப் போடும்.’

‘அப்பம் பின்ன கொடைக்கு என்னவேய் வளி? கும்பி எரியுதே?’

‘இஞ்ச பாரும். நீரு இப்பிடி மீசைல காக்காப்பீயும் வடிச்சுக்கிட்டு நின்னீருண்ணு சொன்னா ஒரு பய ஒம்ம மதிக்கமாட்டான்.’

பின்னெயிப்பம் என்னலேய் செய்யணும் இங்கியே?’

‘நாலு நீக்கம்பு, குரு² எண்ணு எடுத்து வீசுமே. மத்த பயலுவ இப்பம் இஞ்ச வாறதில்ல. டவுனுக்கு செண்ணு கலர் வெள்ளமும் குளிகெயும் திங்கியானுவ. ஒம்ம நீக்கம்பு பரவி நாலு வேதக்காரனுவ தலெ விளணும். ஆத்தா சாமி எண்ணு கரஞ்சிக்கிட்டு தாயோளி மவனுவ இங்ச ஓடிவரணும். மடிசீலயக் கிளிச்சப் போட மாட்டானா? அம்ம தாலிய அறுத்துப்போட மாட்டானா? எரப்பாளிப் பெயவ களிச்சினும். அப்பிக்க கிட்டயாக்கும் களி பாக்குதேன்...’

‘தீவாளிப் பெகளத்திலயும் ஒனக்கு இட்டிலி யாவாரம்...’ என்றது மாடன், இளக்காரமாக.

‘பின்னே? நான் நல்லாயிருந்தாதானே ஒமக்கு?’

‘செரி பாக்குதேன்.’

‘பாக்கப்பிடாது. செய்யும். வாரி வீசும் நல்லா. மடி நெறய இருக்கே பண்டார வித்து. பரியம் பத்து ஆவுதில்லா. பயவ மறந்துப் போட்டானுவ மாடா. பேடிச்சாத்³தான்லே இவிய வளிக்கு வருவினும்.’

‘செரி, வாறேன்.’

‘வேய் மாடா நில்லும்’ என்றான் அப்பி. ‘எளவ வாரிகிட்டு கால் பளக்கத்தில் இஞ்ச வந்திடாதியும். நாலெட்டு நீங்கி வீசும்.’

‘செரிலேய் அப்பி. பாக்கிலாம்’ என்றபடி மாடன் புறப்பட்டுச் சென்றது.

‘வாளை மறந்து வச்சுக்கிட்டு போவுதீரே?’

‘வயதாச்சில்லியா?’ என்றபடி மாடன் வந்து எடுத்துக்கொண்டது.

‘வரட்டுமாதேய் அப்பி.’

‘நீரு தைரியமாட்டு போவும்வேய் மாடா...’ என்று அப்பி விடை கொடுத்தான், மீண்டும் புகையிலையை எடுத்தபடி.

2

மாடன் போகும் வழியிலேயே தீர்மானித்துவிட்டது. வேறு வழியில்லை. ஒரு ஆட்டம் போட்டுத்தான் தீர் வேண்டியிருக்கிறது. அந்தக் காலத்தில் செயலாக இருந்தபோது ரொம்பவும் சாடிக்குதித்த சாமிதான். காலம் இப்போது கலிகாலம். காடு மேடெல்லாம் காணாமல்போய், எங்குப் பார்த்தாலும் வீடும், தார் ரோடும், சாக்கடையும், குழந்தைகளுமாக இருக்கிறது. முழு எருமை காவு வாங்கிய அந்தப் பொன்னாட்களில் இப்பகுதி பெரிய காடு. ஊடே நாலெந்து குடிசைகள். அப்பியின் முப்பாட்டா ஆண்டி மாதாமாதம் கொடை நடத்திப் பலி தந்ததும், அஜீர்ணம் வந்து பட்ட அவஸ்தைகளும் எல்லாம் மாடனின் மனசுக்குள் இன்னமும் பசுமையாகத்தான் இருக்கின்றன. என்ன செய்ய? ஆனானப்பட்ட திருவட்டார் ஆதிகேசவப் பெருமாளுக்கே அந்திப்படிக்கு முட்டு எனும்போது குட்டி சாமிக்கு என்ன கொட்டியா வைத்திருக்கிறது? ஏதோ இந்த மட்டும் அப்பியாவது விசுவாசமாக இருக்கிறானே!

தன் கூடையின் விதைகளின் வீரியம் பற்றி மாடனுக்குச் சற்று சந்தேகம்தான். முன்பெல்லாம் காடும் வருடம் முழுக்க மழையும் இருந்தது. வீசியது என்றால் ஒன்றுக்குப் பத்தாக முளைக்கும். இப்போது இந்த வெயிலில், தார்ச்சாலையில் எவன் சட்டை செய்யப் போகிறான். எனினும் கடமையைச் செய்துவிடத் தீர்மானித்து, நள்ளிரவில் பாளைத் தாரை வரிந்து கட்டிக்கொண்டு கிளம்பியது. எது வேதக்காரன் வீடு, எது நம்மாள் வீடு என்று எப்படி அறிவது? குத்து மதிப்பாக வீசி வைத்தது. எதற்கும் ஜாக்ரதையாக அப்பியின் தெருப்பக்கமே போகவில்லை. தப்பித் தவறி ஏதாவது ஆயிற்றென்றால் சஸ்திரம் பண்ணிவிடுவான்.

திரும்பி வந்து சப்பிக்கொண்டு அமர்ந்தது. இரண்டு நாள் ஒன்றும் ஆகவில்லை. யாரும் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை. மூன்றாம் நாள் சிகப்புப் பட்டாடை கட்டி, சதங்கையும் வாளும் குலுங்க, வாயில் வெற்றிலைச் சாறு தளும்ப, அப்பி அவ்வழியாக அவசரமாகப் போனான்.

‘எலேய் அப்பி, தூரமா?’ என்றது மாடன்.

அப்பிக்கு கோபம் வந்தது. ‘என்னவேய் இப்பம்? ஒரு காரியமாட்டு போவும்பம் பெறவீண்ணு விளிச்சலாமா? சாமியானா சாத்திரம் மாறிப் போவுமோ?’

‘மறந்து போட்டேம்பில’ என்றது மாடன் பரிதாபமாக.

‘செரி செல்லும். என்னவாக்கும் அரிப்பு?’

‘என்னலேய் ஆச்சு, நம்ம காரியங்க?’

‘ஒலக்கெ’ என்று அப்பி கையைக் காட்டினான்.

‘மொளைக்கல்லியோ?’ என்றது மாடன்.

‘மொளைக்கியதுக்கு என்ன? நீக்கம்பு படந்திருக்கிய உள்ளதுதேன். ஆனா பிரயோசனம் இல்லியே.’

‘என்னத்த?’ என்றது மாடன் புரியாமல்.

‘அவனு வௌளைச் சட்டைக்காரனுவளை இஞ்சயே கொண்டாந்துட்டானுவ வேய். நம்ம பயவகூட அங்க செண்ணு கலர் வெள்ளமும் குளிகெயும் வாங்கித் திங்கியானுவ. பெறக்கிப் பய மவனுவ. நீரும் உம்ம வித்தும்...’

மாடனுக்கு அய்யே என்று ஆகிவிட்டது. ‘நீயிப்பம் எங்க லேய் போறே?’

‘கஞ்சிக்கு வளி காணனுமே. நாலு வீடு செண்ணு மாடன் மறந்து போடாதிய எண்ணு சொல்லிப் பாக்குதேன். பத்துபேரு சிரிச்சுத் தள்ளினா ஒருத்தன் விள மாட்டானா? இப்ப ராசப்பம் கெட்டினவ விளிச்சிருக்கா’ என்றான் அப்பி.

‘கிடாய்க்கு வளியுண்டாடோய்?’

‘என்னது?’

மாடன் தணிந்த குரலில், ‘கிடா’ என்றது.

‘கட்டேல போக! அம்பது பைசா கோளிக் குஞ்ச ஒண்ணு போராதோ’ எண்ணு கேக்குதா அறுதலி. உமக்கு இஞ்ச கிடாய் கேக்குதோ?’

‘செரி விடு. எரிப்பனெங்கிலும் கொண்டு வா. அரக்குப்பி போரும்.’

‘எரியும். நல்லா எரியும். நான் வாறேன். வந்து பேயுதேன் ஒம்மக்கிட்டே.’

மாலையில் களைத்துப் போன அப்பி வந்து சேர்ந்தான், சோனிக் கோழி ஒன்றையும் கால்குப்பி எரிப்பனையும் படைத்தான்,

நாக்கைச் சப்பியபடி மாடன் சொன்னது, ‘அமிர்தமாட்டு இருக்குதுடேய் அப்பி.’

‘காலம் போற போக்கப் பாருமே. முளு எருமை முளுங்கின நீரு...’

‘தின்னுக்கிட்டிருக்கும்பம் மனசக் கலக்குது மேதிரி பேயாதே டேய் அப்பி. கோளி அம்பிடுதேனா?’

‘இல்லை. நான் தின்னுட்டேன். என் குடலைப் பிடுங்கித் திங்கும்.’

‘கடேசில அதும் வேண்டி வரும் எண்ணுதான் தோணுது டேய் அப்பி.’
மாடன் கடகடவென்று சிரித்தது.

அப்பி பயந்து போனான். எனினும் அதை வெளியே காட்டாமல் ‘பயக்கம்
பேயுத முஞ்சியப்பாரு. ஓவியந்தேன்’ என்று நொடித்தான்,
மீசையைக் கோதியபடி மாடன் தலையை ஆட்டிச் சிரித்தது.

‘அப்பம் இன்னி என்னவாக்கும் பிளான்?’ என்றான் அப்பி.

‘ஓறங்கணும்.’ மாடன் சோம்பல் முறித்தது.

‘சீருதேன். அடுத்த கொடைக்கு என்ன செய்யப் போறீரு எண்ணு
கேட்டேன்.’

‘ஆமா, உள்ளதுதேன்’ என்றது மாடன் மந்தமாக.

‘என்ன உள்ளது? மீசயப்பாரு. தேளுவாலு கணக்கா, மண்டைக்குள்ளே
என்னவேய் களிமண்ணா?’

‘பிலேய் அப்பி. எனக்க சரீரமே களிமண்ணுதானேலே மக்கா.
ஹெஹெஹெ...’

‘அய்யோ அய்யோ.’ அப்பி தலையிலடித்துக் கொண்டான்.

‘செரி இல்ல. நீ சொல்லு’ என்று மாடன்.

‘இன்னியிப்பம் ஒமக்க வித்து எறியுத வேலயெல்லாம் பலிச்சுக்கிடாது.’

‘உள்ளதுதேன்.’

‘வேற வளி வல்லதும் பாக்கணும்.’

‘வேற வளி பாக்கணும்’ என்றது மாடன் குழந்தைபோல.

‘வேய் மாடா, இப்பம் ஆதி கேசவன் கோயிலும் எப்பிடி இருக்கு
அறியிலாமா வேய்? கொலு கொலுண்ணு வேய். வெளக்குக்கு
வெளக்கென்ன. மந்திரமென்னா. நாலு சாமத்துக்கு பூசெ... கண்டா மணி...
வருயத்துக்க மூணு திருவிளா. படையல்... கோளொட கோளுதான்.
இப்பம் இஞ்ச மகாதேவருக்கு ஸ்பீக்கரும் வாங்கப் போவினுமாம். நம்ம
மகாதேவரு கோயிலிலே எம்பிடு கூட்டம் தெரியுமா?’

‘அது என்ன லேய் ஸ்பீக்கறு?’

‘காலம்பற பாட்டு போடுயதுக்கு. அதுக்க சத்தமிருக்கே, நூறுபறை

கொட்டினா வராதுவேய். நம்ம மூலயம் வீட்டு கொச்சேமான்
கோவலன்நாயருதான் அதுக்க பெரசரண்டு. ஒரு கூட்டம் ஏமான் பெயவ
காக்கி டவுசரு இண்டோண்டு கசரத் எடுக்கணும். டவுசரு இட்டனுவ
ஆறெஸ்ஸு. மத்தவனுவ இந்துமின்னணி.’

‘அங்க கோளி உண்டோவ்?’

‘அரிஞ்சப் போடுவேன் பாத்துக்கிடும். நான் இஞ்ச மினக்கெட்டு
யோசனை செய்யுதேன். நீரு கோளியிலே இருக்குதீராக்கும்.’

‘இப்பம் என்னலேய் செய்யப் போறே?’ என்று மாடன் அலுப்புடன்
கேட்டது.

‘அவியக்கிட்ட நம்ம காவையும் பார்த்துக்கிடச் சென்னா என்னவேய்?’

‘அவியள்லாம் இந்துக்க இல்லியா? மாடனுக்கு அங்க என்ன டேய்
காரியம்?’

‘இவிய வேதத்தில் சேத்துக்கிடுவானுவ. அப்பம் இந்துக்க அங்க சேக்க
மாட்டினுமா? பிலேய் மாடா ஒண்ணி அங்க, இல்லெங்கி இஞ்ச.
ரண்டுமில்லாம இன்னி நிக்கப் பளுதில்ல வேய்.’

‘ஒனக்க விருப்பம் போலச் செய்யி’ என்றது மாடன் நிர்க்கதியாக.

‘எனக்க பிளான் என்னாண்ணு கேட்டியானா, ஒன்னைய மறிச்சுப்
போட்டுட்டு இஞ்ச ஒரு சிலுவய நாட்டுவேன். அருவத்தில ரெட்சணிய
பொரம் எண்ணு ஒரு போர்டும் எளுதி வச்சிடலாம் எண்ணு பாக்குதேன்.’

‘பாவி மட்டே. என்ன எளவுக்குடேய் அப்பி இதொக்க?’ என்று பீதியுடன்
கேட்டது மாடன். ‘இப்பம் இப்படி நின்னுக்கிட்டாவது இருக்குதேன்.
மறிஞ்சா பின்ன எள ஒக்கும் எண்ணும் தோணேல்ல.’

‘நீரு பயராதியும் வேய் மாடா. ஏமான் பெயவ ஒம்ம பொன்னு போல
பாத்துக்கிடுவினும்.’

‘அதுக்கு ஏன் டேய் இதொக்க?’

‘ஏமான் பெயவளுக்கு ஒரு சொரணை வரட்டும் எண்ணுதேன் வேய்.
அவியளுக்கு வேற என்னத்த செய்தாலும் சகிக்கும். பேர மாத்தினா
மட்டும் விடமாட்டானுவ’ என்றான் அப்பி.

‘என்னெளவோ, எனக்கொண்ணும் செரியா தோணேல்ல. ஒனக்க இஸ்டம்’
என்றது மாடன்.

‘நீரு தைரியமாட்டு இரும்வேய் மாடா. நான் என்னத்துக்கு இருக்குதேன்?’

ஓமக்கொண்ணு எண்ணு சென்னா நான் விட்டுருவேனா?’

‘எனக்கு நீயில்லாம ஆரும் இல்லலேய் அப்பி’ மாடன் தழுதழுத்தது.

‘நான் உம்ம விட்டுட்டு போவமாட்டேன் வேய் மாடா, பயராதியும்’ அப்பி மாடனைத் தோளில் தட்டிச் சமாதானம் செய்தான். ‘இப்பம் என்னத்துக்கு மோங்குதீரு?⁴ வேய் இஞ்சபாரும், ஏமான் பெயவ ஓமக்கு நல்ல முளுக்கிடாய வெட்டி பலி போடாம இருப்பினுமா? என்னது, முளுக்கிடா... பாத்தீரா சிரிக்குதீரு.’

மாடன் சோகமான முகத்துடன் சிரித்தது. அப்பியும் உரக்கச் சிரித்தான். புட்டியில் எஞ்சியிருந்த ஓரிரு துளி எரிப்பனையும் அண்ணாந்து நாக்கு நீட்டி அதில் விட்டுக்கொண்டான்.

3

அப்பால் நடந்ததெல்லாம் மாடனுக்குத் சரியாகத் தெரியாது. குட்டி தேவதையாக இருந்தாலும் அதுவும் கடவுள்தானே! தன்னை மீறிய சம்பவங்களின்போது கல்லாகிவிடுதல் என்ற பொது விதியிலிருந்து அது மட்டும் எப்படித் தப்ப முடியும்? அன்றிரவு அப்பி மாடனைப் புரட்டிப்போட்டு, பீடத்தின்மீது மரச்சிலுவை ஒன்றையும் நட்டுவிட்டுப் போனான். மாடனுக்கு மார்பை அடைத்தது. எத்தனை தலைமுறைகளைக் கண்டது. கடைசியில் பசிக்கொடுமையில் நாடகம் போட வேண்டிய நிலை வந்துவிட்டது. ஏதோ எல்லாம் ஒழுங்காக நடந்தேறி, வருஷா வருஷம் கொடை மட்டும் முறையாகக் கிடைத்துத் தொலைத்தால் போதும். குப்பி ஆறினால் அது ஏன் வேறு வம்புகளில் தலையிடப் போகிறது?

மாடன் படுத்தபடியே, வாளைக் கிடையாகப் பிடித்தபடி, உருட்டி விழித்து இளித்தது. மழை பெய்து தொலைக்குமோ என்று பயம் வந்தது. கூரையும் இல்லை... ஜலசமாதிதான் கதி.

அப்பி மறுநாள் காலையிலேயே வந்துவிட்டான். குய்யோ முறையோ என்று வாயிலும் வயிற்றிலும் அடித்துக்கொண்டு அழுதான். பழைய பறையர்கள் சிலருக்கு ஞானோதயம் வந்து, மாடனைத் தரிசிக்க ஓடோடி வந்தனர். முத்தம்மா கிழவி உடனே ஒப்பாரி பாடும் நட்சத்திரம்மாவிற்குத் தகவல் தெரிவித்தாள். ஜமா சேர்ந்துவிட்டது. நட்சத்திரம்மா சுருதி கூட்டி, லய சுத்தமாகக் குரல் எழுப்ப, கூட்டம் களை கட்டிவிட்டுது. அப்பிக்கே பயங்கரமான சோகம் வந்துவிட்டது. மாடனின் காமப்பீர்யம் அந்நிலையிலும் ஜ்வலிப்பதாய்

சிலர் புல்லரித்தனர். ஒரு சில வேதக்கார ஆசாமிகளும் வந்து எட்டி நின்று பார்த்தனர். என்ன இதெல்லாம் என்று அவர்களுக்குப் புரியவேயில்லை.

மாடனின் வீழ்ச்சியில் அவர்களுடைய பரம்பரை மனம் நோகத்தான் செய்தது. எவனோ வம்புக்காரப் பயல் செய்த வினை. மாடனின் பீடத்திலே சிலுவைக்கு என்ன வேலை என்று கருதிய எட்வர்டு என்ற முத்தன் அப்பிக்கு ஒரு கை கொடுத்து மாடனைத் தூக்கி நிறுத்த உதவ முன்வந்தான்.

அப்பி ஆக்ரோஷம் கொண்டான். ‘ச்சீ மாறி நில்லுலே, மிலேச்சப் பயல. மாடன் சாமியைத் தள்ளிப் போட்ட பாவி. ஒனக்க கொலம் வெளங்குமாவிலே?’

எட்வர்டு முத்தன் தயங்கினான். ‘ஆருலே தள்ளிப் போட்டது.’

‘நீதாம்பிலே. ஒங்க கூட்டம் தாம்பிலே தள்ளிப் போட்டது’ மடேரென்று மார்பில் ஒங்கி அறைந்தபடி அப்பி கூவினான். ‘பிலேய் ஆரு வேணுமெங்கிலும் போங்கலேய். பால்ப் பொடியும் கோதம்பும் குடுத்து அப்பிய வளைக்க ஒக்காதுலேய். நான் இருக்க வரைக்கும் ஒரு பயலும் மாடனைத் தொடவிட மாட்டேம்பிலேய்...’

வார்த்தை தடித்தது. குட்டிக் கைகலப்பு ஒன்று நடந்தது. இரு தரப்பினரும் விலக்கப்பட்டனர். அப்பி திங்கு திங்கென்று குதித்து, சன்னதம் கொண்டு ஆடினான்.

உபதேசி குரியன் தோமஸ் கூறினான். ‘அதொக்கெ செரிதன்னே அப்பி, குரிசில் மாத்திரம் தொடண்டா. அது சுயம்பாணு.’

சேரியே கலகலத்தது. சுயம்பு சிலுவை உதயமான சேதி அண்டை அயலுக்குப் பரவி ஊழியக்காரர்களும் விசுவாசிகளும் குழுமத் தொடங்கினார்கள். கட்டைக் குரலில் குரியன் தோமஸ், ‘எந்ததிசயமே தெய்வத்தின் சினேகம்’ என்று பாட, தெருவில் சப்பணமிட்டு அமர்ந்த மீட்கப்பட்ட மந்தைகள் ஜால்ரா தட்டித் தொடர்ந்து பாடின. பரமார்த்த நாடார் அங்கே உடனே ஒரு வெற்றிலைப் பாக்குக் கடை திறந்தார். ஞானப் பிரகாசத்தின் சுக்குக் காப்பித் தூக்கும் வந்து சேர்ந்தது. வெள்ளைச் சேலையைக் கழுத்து மூடப் போர்த்திய, கணுக்கை மூடிய ஜாக்கெட் தரித்த, வெற்று நெற்றியும் வெளிறிய முகமும் கொண்ட, தேவ ஊழியப் பெண்கள் பக்திப் பரவசத்தில் அழுதார்கள். குழந்தைகள் ஒன்றுக்கிருந்தும், வீரிட்டலறியும் களைகூட்டின. மீதமிருந்த ஆறு அஞ்ஞானிக் குடும்பங்களும் மீட்கப் படுதலுக்கு உள்ளாகிவிடலாமா என்று தயங்கிக்கொண்டிருந்தபோது கார் நிறைய ஏமாண்கள் வந்திறங்கினர்.

காதிலே அரளிப்பூ செருகி, சந்தனக் குங்குமப் பொட்டு போட்டு, சிவந்த

ராக்கி நூலை மணிக்கட்டில் கட்டி, காவி வேட்டியும் சட்டையுமாக வந்த கோபாலன் நேராக அப்பியை அணுகினான். அப்பி அப்படியே சரிந்து ஏமானின் கால்களில் விழுந்தான், ரட்சணியபுரம் என்று கிறுக்கப்பட்டிருந்த பலகையையும், சிலுவையையும் கோபாலன் புருவம் சுருங்க உற்றுப் பார்த்தான்.

‘ஆரும் ஒண்ணையும் தொடப்பிடாது. எங்க அண்ணாச்சி? பாத்துக்கிடுங்க. நான் போலீசோட வாறேன்.’

பஜனைக் குழுவில் அமைதி கலைந்தது. ‘ஓடுலே காவிரியேலு... ஓடிச் செண்ணு வலிய பாஸ்டர் வரச் செல்லு’ என்றார் டீக்கனார் வேலாண்டி மைக்கேல்.

ரகளை தொடங்கிவிட்டது என்று மாடன் அறிந்தது. கண்ணை மூடியது. அப்பியும் ஜாக்ரதையாக இருக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்தான். பிறகு அவனை அப்பக்கமாகக் காணவில்லை.

போலீஸ் வந்தது. தொடர்ந்து பெரிய பாஸ்டர் அங்கி பளபளக்க வந்து சேர்ந்தார். சிலுவையைப் போலீஸ் அகற்றவேண்டும் என்று குங்குமப் பொட்டுக்காரர்களும், அது சுயம்பு எனவே அங்கேயே இருக்கட்டும் என்று பாதிரியாரும் வற்புறுத்தினர். போலீஸ் குழம்பியது. கடைசியில் முரட்டுத்தனமான லத்திச் சார்ஜ் வரை சங்கதிகள் சென்றடைந்தன. டேனியல் குஞ்சனுக்கு மண்டையும், எஸ்தர் சின்னப் பொண்ணுக்கு முழங்காலும் உடைய நேர்ந்தது.

தொடர்ந்து மூன்று நாட்கள் மாடனுக்குப் போலீஸ் காவல். சேரியிலும் சந்தையிலும் அடிதடியும் கொலையும் தண்ணீர் பட்டபாடு ஆயின. மொத்தம் ஏழு என்றார்கள். பாக்கி தொண்ணூற்று மூன்றை நதியில் வீசிவிட்டார்கள் என்றது வதந்தி. அப்பியைக் கண்ணிலே காணவில்லை. போலீஸ் துப்பாக்கிச் சூடு, சமாதானப் பேரணி, நூற்றி நாற்பத்து நாலு. ஆர்.டி.ஓ. விசாரணை, நீதி கேட்டு உண்ணாவிரதம், போஸ்டர் யுத்தம், மந்திரி வருகை, சேலை தானம், சர்வ கட்சி சமாதானக் கூட்டம் சர்வ மதத் தலைவர்கள் அறிக்கை என்று சரித்திர வழமைப்படி சம்பவங்கள் நடந்தேறின. சமாதானப் பேச்சு வார்த்தையின் முடிவில் ஒப்பந்தம் உடன்பாடானது. தொடர்ந்து ஆள்பிடிக்கும் வேட்டை. ‘என்ன இருந்தாலும் அவயி ஏமான்மாருங்க. பறப்பய எண்ணும் பறப்பயதான்’ என்று பாதிரியார் வீடுவீடாகச் சென்று உபதேசம் செய்தார். ‘மறந்து போச்சா பளைய கதையொக்கெ? அங்க வலிய கோவில் பக்கமாட்டு உங்களையொக்கெ போவ விடுவினுமா? அவிய செத்தா நீங்க மொட்டை போடணும் எண்ணு அடிச்சவனுவதானே? இப்பம் என்னத்துக்கு

வாறானுவ?’

சேரியில் ஹிந்துமதப் பாடசாலை ஒன்று ஆரம்பிக்கப்பட்டது. சொர்ணமலை தீபானந்தசாமி வந்து அனைவருக்கும் ஆசியளித்து, சாதி ஏதானாலும் ஹிந்து ஹிந்துதான் என்றார். ஒரே போடாக கிறிஸ்தவர்களும் ஹிந்துக்களே என்று அவர் கூறியது சற்று அதிகம் என்று பலர் அபிப்பிராயப்பட்டனர். சனாதன தருமம் என்றுமே அழிவற்றது என்று முழங்கினார். ஹிந்துமதத்தைக் காக்க இளைஞர்கள் முன்வரும்படி கண்ணீர் மல்க வேண்டினார். யாரும் மதம் மாறுதல் கூடாது என்று கெஞ்சினார். அப்பிட்டு உடுத்தி, வாள் ஏந்தி, கூட்டுப் பஜனைக்கு வந்ததும், அங்கே தாதிங்க தெய் என்று ஆடியதும் பொதுவாக ரசிக்கப்படவில்லை. அவன் எரிப்பனில் முங்கி வந்திருந்தான். வீடு வீடாகச் சென்று விளக்குப் பூஜை செய்வது பற்றிக் கற்பிக்க சகோதரி சாந்தா யோகினி தலைமையில் மாமிகள் முன்வந்தனர். சேரிப் பிள்ளைகளுக்குப் போஜன மந்திரம் கற்பிக்கும் பணி எதிர்பார்த்ததைவிடவும் மூன்று மாதம் அதிகமாக எடுத்துக்கொண்டது. சுற்றுப்புற ஊர்களில் எல்லாம் மாடனின் பெருமை பறைசாற்றப்பட்டு, ஜனங்கள் தரிசனம் செய்ய வந்தனர். புராணகதா சாகரம் அழகிய நம்பியாபிள்ளை வந்து திருவிளையாடல் புராணமும் திருப்புகழும் விரித்துரைத் தார். சுடலை மாடனின் உண்மையான வரலாறு அவரால் வெளிப்படுத்தப்பட்டது. தட்சன் யாகம் செய்தபோது தன்னை முறைப்படி அழைக்காததனாலும், பார்வதியை அவமானப்படுத்தியமையாலும் சினம்கொண்ட சிவபெருமான் நெற்றிக் கண் திறந்து, ஊழி நடனம் ஆடி, யாக சாலையை அழித்தார். அப்போது அவர் பிடுங்கி வீசிய சடைமுடிக் கற்றைகளிலிருந்து பத்ரகாளியும், வீரபத்திரனும் உதித்தனர். உதிரி மயிர்களில் இருந்து உதித்த அனேக கோடி பூதகணங்களில் ஒருவன்தான் மாடன் என்று அவர் அறிவித்தார். ‘சிவனின் மகனே போற்றி! சீரெழும் எழிலே போற்றி! சுடலை மாடா போற்றி! போற்றி!’ என்று அவர் நெக்குருகிப் பாடினார். இத்தனை நாள் கவனிப்பாரற்றுக் கிடந்த மாடன் கோயில் இனிமேலும் இப்படியே கிடக்கலாகாது என்று அவர் கூறினார். உடனே முறைப்படி பிரதிஷ்டை செய்து பூஜை புனஸ்காராதிகள் செய்யப்படவேண்டும் என்று அவர் கேட்டுக்கொண்டார். நிதி வசூல் தொடங்கியது.

எதிர் முகாமிலும் நிதிவசூல் பரபரப்பாக நடைபெற்றது. சுயம்பு சிலுவையைத் தரிசிக்க வந்தவர்கள் தேங்காய், கோழி, சிலசமயம் ஆடு முதலானவற்றைத் தானம் செய்தனர். அவை அங்கேயே ஏலமிடப்பட்டன. இருசாரரும் சிலசமயம் கைகலப்பில் இறங்கினாலும் பெரிதாக

அசம்பாவிதம் ஏதும் நிகழவில்லை. பெரியதோர் தேவாலயம் அங்கு அமைக்கப்படும் என்று சபை அறிவித்தது. அங்கு அற்புதங்கள் நிகழ ஆரம்பித்தன. நெய்யூரைச் சார்ந்த ஜெபமணி - எஸ்தர் தம்பதிகள் குழந்தை சாம்சன் அருமை ராசனுக்கு சிறுவயதிலேயே போலியோ வந்து நைந்துபோன கால் இங்கு வந்து கண்ணீருடன் முட்டிப்பாக ஜெபித்தபோது சரியாக ஆயிற்று. இதைப்போலவே திருச்சி அன்புசாமி, பாளையங்கோட்டை நத்தானியேல், வல்லவிளை அக்னீஸ் ஆகியோருக்கு வேலையும், ஞாறாம்விளை பாக்கியமுத்துவுக்கு லாட்டரியில் ஐநூறு ரூபாய் பரிசும், கிறிஸ்துராஜா நகர் ஹெலனா புரூட்டஸுக்கு பரிட்சையில் ஜெயமும் கர்த்தரின் வல்லமையினால் கிடைத்ததாக சாட்சி சொல்லப்பட்டது. ஞானப் பிரகாசம் அன்ட் சன்ஸின் 'சுயம்பு கிறிஸ்துராஜா ஓட்டலும்' பரமார்த்த நாடாரின் 'மாடசாமித் துணை ஸ்டோர் வியாபாரமும்' விருத்தி அடைந்தன. கலெக்டர் சம்சாரமே மாடனைக் கும்பிட வந்தான். மறுநாளே திருநெல் வேலியில் இருந்து மந்திரி மனைவி வந்து முழு இரவு எழுப்புதல் கூட்டத்தில் கலந்து கொண்டாள். பிஷப் வந்த அன்று அறுநூறு பேருக்கு அன்னதானமும், நூறு குழந்தைகளுக்கு ஞானஸ்நானமும் அளிக்கப்பட்டது.

மறுவருஷம் நடந்த இருமத சமரசக் கூட்டத்தில் தமிழ் தெரியாத கலெக்டர் உரையாற்றினார். ஆர்.டி.ஓ. தவசி முத்துப்பிள்ளை மேரியும் மாரியும் ஒன்றுதான் என்று பேசியதைப் பிஷப் ரசிக்கவில்லை என்று பிற்பாடு குறிப்பிடப்பட்டது. சர்வமத ஒற்றுமை காக்கப்படவேண்டும் என்றும், சுடலை மாடசாமிக் கோயில் தெருவின் கிழக்கு முனையிலும், சுயம்பு கிறிஸ்துராஜா ஆலயம் மேற்கு மூலையிலும் நிறுவப்படவேண்டும் என்றும். தர்க்க பூமி சர்க்காருக்கு விடப்படும் என்றும் மத ஒற்றுமை எக்காரணத்தாலும் தகர்க்கப்பட அனுமதிக்கலாகாது என்றும் ஏகமனதாக, ஒரு அபிப்பிராய வித்தியாச ஓட்டுடன், தீர்மானிக்கப் பட்டது. அசைவர்களுக்கு முயல் பிரியாணியும், பிறருக்கு வடை பாயசத்துடன் சோறும் அரசுச் செலவில் வழங்கப்பட்டது. இரு சாராரும் போட்டோ புன்னகையுடன் மறுநாளே தந்தி பேப்பரில் மைக்கறையாகத் தெரிய நேர்ந்தது. தர்க்க பூமியில் ஒரு காந்தி சிலை நிறுவப்படும் என்ற முடிவை கலெக்டர் மறுவாரம் பலத்த கைதட்டலுக்கு இடையே, சேரியில் நடந்த கூட்டத்தில் அறிவித்தார். அந்தச் செலவை மாவட்ட கருவாடு மற்றும் கொப்பரை ஏற்றுமதியாளர் சங்கம் ஏற்கும் என்று அதன் தலைவர் பச்சைமுத்து நாடார் மேடையில் ஒத்துக்கொண்ட இனிய நிகழ்ச்சியும் நடந்தேறியது.

இவ்வளவிற்கும் பிறகுதான் மாடன் கண்விழித்தது. அப்போது அது புது இடத்தில் இருந்தது. எதிரே கோயில் கட்டும் பணி வெகு மும்முரமாக நடந்துகொண்டிருந்தது. சற்றுப் பெரிய கோயில்தான். மாடன் ஆறடி உயரமாயிற்றே. கோபுரம் வேறு. முன்பக்கம் பெரிய மண்டபம். இருபதடி உயர கர்ப்பக்கிருகம். பலிபீடம் மாடனுக்குக் கவலையாக இருந்தது. அப்பியைத் தேடிப் போவதா, பயலே வருவானா என்று இரண்டு நாளாகக் காத்திருந்தது. அப்போது அவனே வந்தான். உடம்பு பளபளவென்று இருந்தது. வாயில் செழிப்பாக வெற்றிலை. குடுமியில் நல்லெண்ணெய், ஷோக்காக இருந்தான்.

‘ஏம்பில காணுயதுக்கே இல்லியே’ என்றது மாடன்.

‘அனாத்தாதியும் வேய். நான் எண்ணும் வந்து பாத்துக்கிட்டுதான் போறேன். நீருதான் மண்ணா கெடந்தீரு.’

‘பயந்து போட்டேன்டேய் அப்பி’ என்றது மாடன் அசமஞ்சமாகச் சிரித்தபடி.

‘பயருவீரு. ஒக்கெ ஓம்மச்சுட்டித்தான் பாத்துக்கிடும். இப்பம் எப்பிடி இருக்கேரு தெரியுமா?’

‘எப்படி?’

‘அடாடா, ஒரு கண்ணாடி இல்லாமப் போச்சே. சும்மா விஜெயகாந்த் வில்லன் வேசம் கெட்டினதுமாதிரி இருக்கேரு. பட்டணத்திலேந்து வந்தபய பெயிண்ட் வச்சு கீசியிருக்கான். உம்ம மீசையிருக்கே அடாடா...’

‘சத்தியமாட்டு?’ என்று மீசையைத் தொட்டபடி மகிழ்ந்து கொண்டது மாடன்.

‘பின்னே என்ன? இந்தால கோயிலு, எலக்ட்ரிக் லைட். மாவெலத் தோரணம். பித்தளையில் மணி... ராஜபோகம்தேன். நம்ம மறந்திராதியும்.’

‘மறப்பனா?’ என்றது மாடன் நன்றியுடன்.

அப்பி திடீரென்று அவரைச் சிரிப்புடன் குரலைத் தாழ்த்தியவ னாகக் குனிந்து ‘நீரு செவனுக்க பிள்ளையாமே?’ என்றான்.

மாடன் அதிர்ந்தது. ‘ஆரு சொன்னா?’

‘ஆரு சொல்லனுமோ அவியதான். புராணம் பிள்ளைதான் சென்னாரு.’

‘எனக்கு அறிஞ்சு கூடாம். காட்டில பெறந்தவன் எண்ணு கேட்டிட்டுண்டு. அது காலம் கொற ஆச்சு.’

‘இருக்குவே’ அப்பி அருகே வந்தான். ‘இப்பம் நாமெல்லாம் இருக்கம், காட்டுக் குட்டியவதான? ஆரு கண்டா. நம்ம அப்பன்மாரு, ஏமான்மாரு இல்லை எண்ணு? அப்பம் கத அதாக்கும். ஹிஹிஹி...’

மாடனும் தர்மசங்கடமாய்ச் சிரித்தது.

‘எதுக்கும் இப்பம் அவியளே செல்லியாச்சு, ஒம்ம அப்பன் செவன்தான் எண்ணு. வலிய கையாக்கும். ஒரு கெவுரவததான? பேயாம கழுக்கமாட்டு இருந்து போடும். ஒமக்கு என்னவே, இப்பம் நீரு ஏமான்மாருக்கும் சாமியில்லா?’

‘வெளையாடாதேய் அப்பி’ என்றது மாடன், வெட்கிச் சிரித்தபடி.

‘உம்மாண. இப்பம் பிள்ளைமாருவ என்ன, செட்டிய என்ன, நாயம்மாரு என்ன, அய்யமாரு என்ன... வாற சாதி சனமிருக்கே... அடாடா!

பயலுவளுக்குப் பந்தாவும் பெகள⁵ம் காணணும். பறப்பயவ வந்தா ஓரமாட்டு நின்னுகிட்டு பெய்யிடணும். இப்பம் பிரதிட்டெ பண்ணேல்ல. இன்னி அதுவும் ஆச்சிண்ணு சென்னா, நீருதான் கைலாசத்துக்கு வாரிசுண்ணு வச்சுக்கிடும்.’

‘ஹெ...ஹெ...ஹெ...’ என்றது மாடன்.

‘இந்தச் சிரிப்ப மட்டும் வெளியே எடுக்காதியும், ஏமான்பயவ கண்டானுவண்ணு சென்னா அப்பமெ எறக்கி வெளியில விட்டுப் போடுவானுவ. தெய்வமிண்ணா ஒரு மாதிரி மந்தஹாச மாட்டு இருக்கணும். இந்தால கையை இப்படிக் காட்டிக்கிட்டு, வாளை ஓங்கப்பிடாது. மொறைச்சிப் பார்க்கப்பிடாது...’

‘என்னெளவுக்குடோய் அப்பி இதொக்கெ?’ மாடன் சங்கடத்துடன் கேட்டது.

‘என்ன செய்ய? காலம் மாறிப் போச்சு. நாமளும் மாறாம இருந்தா களியுமா சொல்லும்? கொஞ்சம் அட்ஜெஸ் செய்யும். போவப் போவச் செரியா போவும். அது நிக்கட்டு. இப்பம் நானறியாத்த வல்ல காரியத்திலயும் எறங்குதா மாடன்?’

‘நீ அறியாத்த காரியமா? புண்ணில குத்தாத் தேய் அப்பி.’

‘பின்ன இஞ்ச வாற பெண்ணுவளுக்கொக்கெ கெர்ப்பம் உண்டாவுதாமே?’

மாடன் திடுக்கிட்டது. ‘நான் ஒரு பாவமும் அறியல்லதேய். கண்ணாணை ஒன்னாணை...’ என்று பதறியது.

‘நாலு ஊருக்கு ஒரே பெரளி. பிள்ளையிலலாத்த மலடியொ இஞ்ச

வாறாளுவ, பூஜை நடத்தியதுக்கு.’

‘நான் இஞ்ச என்னத்தக் கண்டேன்? லேய் அப்பி, எனக்கு இதொண்ணும் ஒட்டும் பிடிக்கேல்ல கேட்டியா? சும்மா இருக்கியவனுக்கு மேல, அதுமிதும் செல்லி பெரளி கௌப்பி விடுயதுண்ணா சென்னா, ஒரு மாதிரி அக்குறும்பா இல்ல இருக்குவு?’

‘விடும். விடும் வேய் மாடா. ஒக்கெ அம்மிணிய, ஒரு கெவுரவம் தானேவேய் இதுவும்? நீரு பேயாம இரும்.’

மாடன் சலிப்புடன் ‘அதென்னடேய் என்னமோ சென்னியே, பிரதிட்டெ? அதினி என்னௌவு டேய் வச்சு கெட்டப் போறாவ நம்ம தலைமேல?’

‘மந்திரம் சொல்லி யந்திரம் வச்சு அதுக்க மீத்த ஒம்ம தூக்கி வைப்பாவ.’

‘என்னத்துக்குடேய்?’ என்றது மாடன், பீதியுடன்.

‘நல்லதுக்குதேன். ஒமக்கு சக்தி வரண்டாமா வேய், அதுக்காச்சுட்டித்தான் எண்ணுவையும்.’

‘சக்தியா?’

‘சக்திண்ணா பெலன். வலிய நம்பூதிரி வாறார்.’

‘பிலெய் அப்பி. இந்தக்காடு போனப்பளே நமக்குப் பெலன் போச்சி. இன்னியிப்பம் என்னலேய் புத்தனாட்டு ஒரு பெலன்?’

‘அதொக்கெ பளைய கதையில்லா? இப்பமொக்கெ ஏதுவே காட்டுல சாமி? இப்பம் பட்டணம் சாமிக்குத்தான் வேய் பெலன். பட்டும் நகெயுமாட்டு போடுவாவ. படையல் போடுவாவ. எல்லாப் பெலனும் மேப்படி மந்திரத்தில இருக்குவேய்.’

‘எனக்கும் போடுவாவளாடேய், நகெ?’ என்றது மாடன் கூர்ந்து.

‘கண்ணெப்பாரு. செம்மெ இருந்தீரு எண்ணு சென்னா போடாம இருப்பினுமா?’

‘எலெய் அப்பி, நல்லதாட்டு ஒரு அட்டியெ பண்ணிப் போடச் செல்லுடேய்...’

‘போற போக்கப் பாத்தா ஏமான்மாரு ஒமக்குப் பூணூலே போட்டுருவானுவ எண்ணுதான் தோணுது. ஏதோ ஏளய மறக்காம இருந்தா போரும்.’

‘நீ நம்ம ஆளுடேய்’ என்றது மாடன். ‘நான் எங்க இருந்தாலும் ஒன்னிய மறக்க மாட்டேன் பாத்துக்க...’

உற்சாகமாய்த்தான் இருந்தது. கோயிலுக்கு முன் பெரிய பலிபீடம். அதைப் பார்த்தபோதே மாடனுக்கு ஜொள்ளு ஊறியது. விசாலமாக முற்றம். முற்றம் நிறைய பலி! மீண்டும் பழைய நாட்கள்!

பழைய நாட்கள் புதுப் பொலிவுடன் திரும்புவது போலத்தான் தோன்றியது. கோயில் கட்டி முடிந்து, திறப்புவிழாவும் பிரதிஷ்டை மகா கர்மமும் நிச்சயிக்கப்பட்டது. உற்சாகம் கொண்ட ஜனத்திரள் வந்து குழுமியது. பொருட்காட்சிகள், தெருக்கடைகள், ரங்கராட்டினம், நாலுதலை ஆடு, கம்பி சர்க்கஸ் என்று திருவிழாக் கோலாகலம். குழந்தைகள் முன்பு போலத் தன்மீது ஏறி விளையாட முடியாதது மாடனுக்கு என்னவோ போல இருந்தது. சுற்றியும் கம்பி வேலி போடப்பட்டிருந்தது. மந்திரியும், மகாதானபுரம் பைபவானந்த சரஸ்வதியும் வந்தனர். பூர்ண கும்ப மரியாதை, தங்கக் கிரீடம் வைத்து வரவேற்பு. சட்டையற்ற மேனியில் வியர்வையும் பூணூலும் நெளிய குடுமிக்காரர்கள் குறுக்கும் நெடுக்கும் ஓடினர். வளமுறைப்படி, நாயரும் பிள்ளையும் ஒரே சாதிதானா, இல்லை வேறுவேறா என்ற விவாதம் எழுப்பப்பட்டு, பார்க்கவன் நாயரின் பல், ஆனையப் பிள்ளையின் கண், விலக்கப்போன நடேச பிள்ளையின் மூக்கு ஆகியவை சேதமடைந்தன. நம்பூதிரிகள் சகல ஜாதியினரையும் அதட்டினர். பிறர் முறைப்படி கீழே உள்ள ஜாதியினரை அதட்டினர். சர்க்கரைப் பொங்கலின் குமட்டும் மணத்தை மாடன் உணர்ந்தது. ‘இந்தக் குடுபிப்பயவ இந்த எளவை எப்பிடியேன் திங்கியாவளோ? சுவத்தெளவு, எண்ணை நாத்தமில்லா அடிக்கி...’ என்று மாடன் வியந்துகொண்டது. பெரிய நம்பூதிரி மைக் வைத்து, டேபிள் ஃபேன் ஓட, தூபம் வளர்த்து, அதில் நெய்யும் பிறவும் அவிஸாக்கி, இருபத்தி நாலு மணி நேர வேத கோஷத்தில் ஈடுபட்டிருந்தார். மணிக்கணக்காகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த அதன் அந்த மாற்றமற்ற ராகம் குஞ்சன் மூப்பனின் பசுமாடு, தெரு முக்குச்சோனி நாய் ஆகியவற்றைப் பாதிப்படையச் செய்து

தங்களை அறியாமலேயே அதே ராகத்தில் குரலெழுப்பும்படி அவற்றையும் மாற்றியது. மாடனின் பொறுமை கரைந்து கொண்டிருந்தது. யாரையாவது நாவாரத் திட்டவேண்டும்போல இருந்தது. சுற்றிலும் கம்பிவேலி, ஜனத்திரள். அப்பியை வேறு காணவில்லை.

யந்திரபூஜை நடந்து கொண்டிருந்தபோது அப்பி வந்தான். மாடன் பிரகாசம் பெற்றது. அப்பியில் அந்த உற்சாகமான வாசனை வந்தது.

‘எரிப்பன் பெலமாதோய் அப்பி?’ என்றது மாடன்.

அப்பி பொலபொலவென்று அழுதுவிட்டான்.

‘ஏம்பிலேய் அப்பி?’ என்று மாடன் பதறியது.’

‘நல்லாயிரும். ஏழெயெ மறந்திராதியும்.’

‘என்னலேய் அப்பி, இப்பம் என்னத்துக்கு டேய் இப்பிடி கரையுதே?’ என்றது மாடன்.

‘உள்ளார விடமாட்டோமிண்ணு செல்லிப் போட்டாவ.’

மாடன் அதிர்ந்தது. ‘ஆரு?’

‘அய்யமாரு.’

‘ஏம்பிலேய்?’

‘பிராமணங்க மட்டும்தேன் உள்ளே போலாமிண்ணு சென்னாவ. மந்திரம் போட்ட எடமில்லா?’

‘அப்பம் என்னையும் உள்ளார விடமாட்டானுவண்ணு செல்லு.’

‘நீரு எங்க? நீரு தெய்வமில்லா.’

மாடன் ஏதும் கூறவில்லை.

‘அப்பம் இனி எண்ணு காணுயது?’ என்று சற்று கழித்து பேச்சை மாற்ற, கேட்டது.

‘நீரு வாருமே என்னைத்தேடி’

‘பிலேய் அப்பி’ என்றது நெகிழ்ந்துபோன மாடன். ‘நான் எங்க இருந்தாலும் ஒனக்க மாடன் தாம்பில. ராத்திரி வாறேன். எரிப்பன் வாங்கி வயி.’

‘பைசா?’

‘பிரஜைகள் இவ்வளவு பேரு இருக்காவ?’

‘வயிறெறியப் பேயாதியும் வேய். அந்தாலப் பாத்ரீரா உண்டியலு? அண்டா மேதிரி இருக்கு. அதிலக் கொண்டு செண்ணு இடுதானுவ. மாடன் சாமிக்குத் தாறோம் உனக்கெதுக்கு இங்காவ.’

‘என்னலேய் அப்பி, இப்பிடியொக்கெ ஆயிப்போச்சு காரியங்க?’ என்றது மாடன்.

‘ஆருடா அது, மாடன் சாமியைத்தொடுறது?’ என்றது ஒரு குரல். பொன்னு முத்து நாடான் கம்புடன் ஓடிவந்தான்.

‘ஈனச்சாதிப் பயலே. சாமியைத் தொட்டா பேசுதே? ஏமான் ஏமான் ஓடி வாருங்க...’

பூநீகாரியம் ராமன் நாயரும், தர்மகர்த்தா கள்ளர்பிரான் பிள்ளையும் ஓடி வந்தனர்.

‘ஓடுல நாயே. குடிச்சுப்புட்டு வந்திருக்கான். ஓடு. இந்தப் பக்கம் தலை காட்டினா கொண்ணு போடுவேன்’ என்றார் பிள்ளை.

‘கேடியாணு, மகாகேடியாணு’ என்று ராமன் நாயர் தர்மகர்த்தா பிள்ளையைச் சுற்றிக் குழையடித்தான்.

அப்பி தள்ளாடியபடி விலகி ஓடினான். இருமுறை விழுந்தான். தூரத்தில் நின்றபடி அவன் அழுவதும், மாடனை நோக்கிக் கையை நீட்டியபடி ஏதோ கூவுவதும் தெரிந்தது.

மாடனுக்கு மார்பை அடைத்தது. ஆயினும், அதன் மனம் விட்டுப் போகவில்லை. இன்னமும் ஒரே நம்பிக்கை பலிதான். எது எப்படியென்றாலும் இனி வருஷாவருஷம் கொடை உண்டு. பலி உண்டு. கும்பி கொதிக்கக் காத்திருக்க வேண்டியது இல்லை. அதுபோதும். அதற்காக எந்தக் கஷ்டத்துக்கு உள்ளாகவும் தயார்தான்.

வெயில் சாய ஆரம்பிக்கும்வரை பூஜையும் மந்திரச் சடங்குகளும் இருந்தன. அதன் தந்திரி நம்பூதிரி முன்னால் வர, ஒரு பெரிய கூட்டம் மாடனைச் சூழ்ந்தது. தூபப்புகையும், பூக்களும் மாடனுக்குத் தலைவலியைத் தந்தபோதும் கூட மரியாதைகள் அதன் நொந்த மனசுக்கு சற்று ஆறுதலாகவே இருந்தன. பிற்பாடு மாடன் பெரிய கிரேன் ஒன்றின் உதவியுடன் தூக்கி உள்ளே கொண்டு செல்லப்பட்டு, யந்திர பீடத்தின் மீது அமர்த்தப் பட்டது.

மாடன் அறையை நோட்டம்விட்டது. நல்ல வசதியான அறை தான். எலட்டிக் லைட் உண்டு. காற்றோட்டம் உண்டு. முக்கிய மாக மழை பெய்தால் ஒழுகாது. திருப்தியுடன் தன் வாயைச் சப்பிக்கொண்டது. என்ன இழவு இது, பூஜைக்கு ஒரு முடிவே இல்லையா? சட்டு புட்டென்று பலியைக் கொண்டு வந்து படைக்க வேண்டியதுதானே? எத்தனை வருஷமாகக் காத்திருப் பது. ஆக்கப் பொறுத்தாயிற்று, ஆறவும் பொறுத்துவிடலாம்.

இரவான பிறகுதான் சகல பூஜைகளும் முடிந்தன. நம்பூதிரி குட்டிப் பட்டரை நோக்கிப் ‘பலி கொண்டு வாங்கோ’ என்றார். மாடனின் காதும், தொடர்ந்து சர்வாங்கமும் இனித்தன. அதன் ஆவல் உச்சத்தை அடைந்தது. தந்திரி நம்பூதிரி பலி மந்திரங்களைச் சொல்ல ஆரம்பித்தார். ‘அவனும்,

அவனுக்க ளளவெடுத்த மந்திரமும்' என்று சபித்தபடி, பலி வரும் வழியையே பார்த்தது, மந்திரத்தினால் ஒரு மாதிரியாக ஆகிவிட்டிருந்த மாடன்.

நாலு பட்டர்கள் சுமந்துகொண்டுவந்த அண்டாவைப் பார்த்ததும் மாடன் திடுக்கிட்டது. ஒருவேளை இரத்தமாக இருக்கலாம் என்று சிறு நம்பிக்கை ஏற்பட்டது. மறுகணம் அதுவும் போயிற்று. சர்க்கரைப் பொங்கலின் வாடை மாடனைச் சூழ்ந்தது. என்ன இது என அது குழம்ப, தந்திரி பலி ஏற்கும்படி சைகை காட்டினார். 'ஆருக்கு, எனக்கா?' என்று தனக்குள் சொன்னபடி ஒரு கணம் மாடன் சந்தேகப்பட்டது. மறுகணம் அதன் உடம்பு பதற ஆரம்பித்தது. வாளை ஓங்கியபடி, 'ஏலேய்' என்று வீரிட்டபடி, அது பாய்ந்து எழ முயன்றது. அசையவே முடியவில்லை. பாவி அய்யன் மந்திரத்தால் தன்னை யந்திர பீடத்தோடு சேர்த்துக் கட்டிவிட்டதை மாடன் பயங்கரமான பீதியுடன் உணர்ந்தது.

- புதிய நம்பிக்கை, 1991

12. திசைகளின் நடுவே

நிழல் என் மீது கவிந்து சுவடியை மறைத்தது. அம்மா! ஓரக்கண்ணால் பார்த்தேன். கதவோரம் கலங்கிய விழிகள் தெரிந்தன. என் மன அடுக்கு குலைந்துவிட்டது. சுவடிக் கட்டை இறுக்கிவிட்டு அப்படியே பேசாமல் அமர்ந்திருந்தேன். கணங்கள் நீண்டன. அவள் பார்வையின் கூரிய நுனி என் புறங்கழுத்தை வருடுவதை உணர்ந்தேன். இக்கட்டான நிலை சட்டென்று ஆங்காரத்தையும், அவள்மீது கடுங்கோபத்தையும் கிளப்பியது. வேகத்துடன் தலைதூக்கி அவளைப் பார்த்தவன், அவள் கண்ணீரைக் கண்டேன். என் உணர்வுகள்மீது குளிர்ந்த நீர் கொட்டப்பட்டது போலிருந்தது. இனியும் அப்படி அமர்ந்திருக்க முடியாது என்று பட்டது. வெளியே எங்காவது ஓடிவிட வேண்டும். வெளியே...

எவ்வளவு அற்புதம் அந்த வார்த்தை! நினைவு தெரிந்த நாள் முதலே நான் மனசுக்குள் வைத்து மூடி விளையாடும் வார்த்தை. வெளி! பாதைகள் இல்லாத விரிவு. பாதைகள் இல்லையென்றால் எல்லாத் திசையும் பாதையே. காற்றில் கைகளை வீசி, கால்களைத் தூக்கித் தாவி நடப்பேன். ஆத்மாவின் உள்ளே சிறகு படபடக்கக் கூண்டில் மோதித் தவிக்கும் திசைகாட்டிப்புறா விடுதலை பெறும். அது எங்கு இட்டுச் செல்கிறதோ அங்கு செல்வேன். அது தொலைவானச் சரிவில் மௌனத்தில் ஆழ்ந்த நீலமலைகளாக இருப்பினும் சரி. கரைமோதிப் புரளும் கடல்வெளியாக இருப்பினும் சரி. கட்டுகளல்ல, சுதந்திரமே தீர்மானிக்கவேண்டும் என்னை. இந்தச் சிறு மர வீட்டின் சுவர்கள் என் கைகளை முட்டுகின்றன. கூரை என் தலையைத் தட்டித் தாழ்த்துகிறது. இந்த அரையிருட்டு என் கண்களைப் பஞ்சடைய வைக்கிறது.

‘தீஷணா...’

நான் திரும்பவில்லை. மரச்சுவரை வெறித்தேன். கறைகளும் விரிசல்களும் நிரம்பியிருந்தன. சட்டென்று தாடி, சடைமுடிகளுடன் ரிஷிமுகங்களாக மாறிவிடுபவை அவை. உபதேசிப்பவை, மௌனத்தில் ஆழ்ந்தவை. சிலசமயம் எள்ளி நகையாடுபவை.

‘தீஷணா... மகனே!’ போகவில்லையா இவள்?

‘தீஷணா, நான் சொல்வதைக் கேள் மகனே. இவ்வளவு படிக்கிறாயே. இந்த அன்னையின் மனம் மட்டும் உனக்குப் புரியாமல் போனதென்ன?’

சுவர் விரிசலில் அஜித கேசம்பளனின் வெண்தாடி முகம் சிரிக்கின்றது. என் உள்நுறைத்த ஆக்ரோஷத்தைக் கிளப்பும் கிண்டல்.

‘தீஷணா, தயவு செய் மகனே. என் அடிவயிற்றில் நெருப்பை அள்ளிக்கொட்டாதே.’

சட்டென்று என் கோபம் பற்றிக் கொண்டது.

‘நான் என்ன செய்யவேண்டும் என்கிறாய்?’ என்று சீறினேன். ‘உன் இடுப்பில் ஏறி அமர்ந்து கொஞ்ச வேண்டுமா?’

‘தீஷணா’ என்று கையை நீட்டியபடி முன்னகர்ந்தாள். ‘அந்தச் சுவடிகளை நீ படிக்க வேண்டாம் மகனே. இதேபோல இதே மனையில்தான் உன் தந்தை அமர்ந்திருப்பார். உன்னை மாதிரியேதான் அவரும் இரவு பகலாய்ப் படித்தார்...’

‘அழுது அழுது என்னையும் வீட்டைவிட்டுத் துரத்திவிடுவாய் நீ’ என்றேன், குரூரமாய்.

‘தீஷணா!’ என்று அலறிவிட்டாள். ‘உன்னையும் இழந்துவிடக் கூடாது என்றுதான் மகனே நான் தவிக்கிறேன். நீ கைக்குழந்தை யாக இருக்கும்போது நான் அனாதையானேன். உன்னை வளர்க்க நான் பட்ட கஷ்டங்களை நீ அறிய மாட்டாய். நீதான் என் உயிர். என் லட்சியம், என் புருஷார்த்தம்.’

என் மனம் இளகிவிட்டது. அவளுடைய கோணத்தில் ஏன் பார்க்க மறுக்கிறேன்? அவள் மனசின் வெம்மை ஏன் தெரியவில்லை? தெரியாமல் இல்லை. மிக நன்றாகவே தெரிகிறது. இந்த வலையின் ஒரு கண்ணியைக்கூட என்னால் உடைக்க முடியவில்லை. எவ்வளவு தியானம்! எவ்வளவு மனனம்! உடைக்க முடியாமலேயே போய்விடலாம். என் கோபத்தின் காரணமே அதுதான் போலும்.

அவளையே உற்றுப் பார்த்தேன். பதைப்பே உருவான முகம். அடிபட்டு உடைபட்டுக் குறுகி வற்றிய உடம்பு. என் மனம் அடங்கிக் கொண்டிருந்தது. மெதுவாக உள்ளே சென்று விசிப் பலகையில் மல்லாந்தேன். எப்படி விளக்குவேன் இவளுக்கு என் அவஸ்தைகளை? சுவர் சுவராகத் தோன்றி மறையும் ரிஷிமுகங் களின் அழைப்பை? விரிந்த வானில் கண்ணிமைக்கும் அனந்த கோடி விண்மீன்கள் எழுப்பும் ஆழ்ந்த

அமைதியின்மையை? யாருக்குப் புரியும்? ஐயோ எனக்கே புரியவில்லையே. கடையாணி கிறீச்சிட கிறீச்சிட ஆடும் இந்த ஊஞ்சல். என் நரம்புகள் இறுகித் தெறிக்கின்றன. என் கண்களில் ஊஞ்சலின் நிழலசைவு. என் பேச்சுகளினூடே அதன் உரசலின் நாராசம். நான் படித்திருக்கக் கூடாது. என் தந்தையின் சுவடி அறையைத் துழாவிய கணம் என்மீது சாபம் விழுந்துவிட்டது. லோகாயத ஞானம் என்ற முள் எனக்குள் குடியேறிவிட்டது. குடைகிறது, குத்துகிறது, வலிக்க வலிக்கத் துழாவுகிறது. வேண்டாம்! அது மட்டும் இல்லாமலிருந்தால் நான் பூணூல் தரித்து, வேதாத்யயனமும், மீமாம்ச தருக்கமுமாய் வாழ்ந்திருப்பேன். கற்பாறையின் குளுமையுடன். மிருகத்தின் எளிமையுடன். இப்போது இரவில் லோகாயதக் கல்வி. பகலில் வேதகோஷம். என் வேஷத்தை நான் காணச் செய்யும் இந்த நெற்றிக் கண்ணைக் குத்தி உடைத்துவிட்டால் என்ன? இருட்டு எனும் சுகம். நிம்மதி.

அம்மா பார்க்கிறாள். அவள் கண்களில் கவலை தெரிகிறது எனக்கு. மற்றவர்களைப் போலவே, நான் சித்த சுவாதீனமிழந்து வருகிறேன் என இவளும் நம்புகிறாளா என்ன? நம்பட்டும். நான் ஏதும் செய்வதற்கில்லை. நான் அன்னியன். இந்திரப்பிரஸ்த நகரம் இன்று சதா புகையெழும் பெரியதோர் அடுப்பு. புரோகிதர்கள் தர்ப்பையுடன் அலைகிறார்கள். கரையேற்றப் படாத பித்ருக்கள் குருக்ஷத்திரத்தில் இன்னும் எத்தனை ஆயிரம்! வேத கோஷம் சதா ஒலிக்கிறது. சோமபானம் அருந்திய துவிஜர்கள் தெருவெங்கும் தள்ளாடுகிறார்கள். ‘ஓம் பூர்ணமதம் பூர்ணமிதம் பூர்ணாத் பூர்ண முத்ச்யதே.’ அதுவும் பூரணம் இதுவும் பூரணம். கவலையே வேண்டாம். குடியுங்கள். பூரணம் குறைவு படுவதில்லை. உண்ணுங்கள். பூரணம் மாறுபடுவ தில்லை. தானம் பிடுங்குங்கள். பூரணத்திலிருந்து பூரணம் பிறக்கிறது. அவிஸை அர்ப்பியுங்கள். வயிற்றிலெரியும் அக்னிக்கு முதலில். சதுஸ்ர குண்டத்தில் மிளிரும் தேஜஸுக்குப் பிறகு. ஆத்மனுக்கு முதலில்; தேவர்களுக்குப் பிறப்பாடு. என்னால் இயலவில்லை. நான் தனித்துவிடப்பட்டிருக்கிறேன். தட்சிணை வாங்குவதன் கலைகள் எனக்குக் கைவரவில்லை. பூர்வ மீமாம்சமும் உபநிஷத தரிசனங்களும் என் தழலை அணைக்கவில்லை. அவை என்னுள் நெய்யாகின்றன. பிருஹஸ்பதியைக் கொட்டுகிறேன். கபிலனைச் சொரிகிறேன். கணாதனை, பரமேஷ்டியை, தீஷணனை, சமர்ப்பிக்கிறேன். உண்டு மேலெழுகிறது பஞ்சமுக அக்னி. மூச்சை ஊதியபடி படுக்கையில் புரண்டு புரண்டு படுக்கிறேன். ‘இந்திரன் யார்? அவனைக் கண்டது யார்?’ ஒருவன் இன்னொருவனிடம் சொல்கிறான், ‘இந்திரன் இல்லை, அப்படியானால் எந்தத் தேவனுக்கு நாம் அவிஸிடுகிறோம்?’ அந்த முகம் தெரியாத ரிக்வேதகால ரிஷி எந்த

இரவில் புரண்டு புரண்டு தவித்தார்? இரவின் ஆழ்ந்த அமைதியில், காதுகளுக்கும் அப்பால் ஒலிக்கிறது ஒரு குரல். மிக அந்தரங்கமானது. அது என் நரம்புகள் வழியாக சங்கீதம்போல வழிந்தோடுகிறது. ஏதுமில்லை. ஏதும் இல்லை. எதுவுமே இல்லை. உனக்கு நீ மட்டுமே நிஜம். முதலும் நீ, முடிவும் நீ, சகலமும் நீ மட்டுமே. உனக்கு அப்பால் ஏதுமில்லை. ஏதுமில்லை. மறுகணம் அடங்காத குழந்தைபோல் காலுதைத்து வீறிடுகிறது பிரக்ஞை.

யார் நான்? இந்த இருட்டில் இப்படி மல்லாந்து, இப்படி இதைப்பற்றி யோசிக்கும்படி என்னைப் பணித்தது யார்? விலகு. நீ உன் குளிர்ந்த கரங்களினால் என்னைத் தழுவுகிறாய். இமைகள் மீது முத்தமிட்டுத் தூங்கச் செய்கிறாய். மாட்டேன். அடங்கமாட்டேன். பசப்பெல்லாம் வேண்டாம். சொல். என்ன இதெல்லாம்? நான் புலன்களின் தொகுதி என்கிறாய். புலன்களின் திருஷ்ணை¹களைத் திருப்திப்படுத்த விதிக்கப்பட்டவன் என்கிறாய். மண்ணிலிருந்து முளைத்த மரம் போல ஜடத்திலிருந்து எழுந்த ஜடம் என்கிறாய். எனில் ஜடத்தில் எப்படி, இந்தத் தவிப்பு குடியேறியது? காற்றில் கிளையசைத்துக் குதூகலிக்கிறது என் முற்றத்து மாமரம். அதை அணுகி தீராத வியப்புடன் பார்க்கிறேன். எத்தனை ஆனந்தம்! புலன்களும் இருப்பும் ஒன்றேயான பரவசமா அது? நிழல்போல, இருளின் அபார விரிவில் கரைந்தும் கரையாமலும் நிற்கிறது அது. ஒளிக்காக அது ஏங்கவில்லையா? இருப்பிற்கு அப்பால் என்று தாவியெழும் ஒரு பிரக்ஞை இந்த ஜடத்திற்குள் உண்டா? அது ஆயிரமாயிரம் இலைகளினால் வான் விரிவைத் தினம் தரிசித்து நிற்பது, மேகம் ஜ்வலித்துச் சரியும் தொடுவானம் எனக்குள் எழுப்பும் பித்து அதற்குள் எழவில்லையா என்ன?

தலை தெறித்தது. நரம்புகள் படர் படரென்று முறுகி வலி எழுகிறது. எத்தனை தூக்கமற்ற இரவுகள். இந்த விசிப்பலகை என் தந்தை படுத்தது. அவர் தூக்கமின்றித் தவித்துத் தவித்து உழன்றது இதன் மீதுதான். ஒருநாள் காலை இது காலியாக இருந்தது. நான் வளர்ந்தேன். தொட்டிலை மீறி, அன்னையின் அணைப்புக்கு வெளியே, என் கை கால்கள் நீண்டன. எனக்கு இந்தப் பலகை கிடைத்தது. தூக்கமற்ற இரவுகளும், என் தந்தையின் உறங்காத கண்களும். முகம் பார்க்கும் கல்லில் என் கண்களைப் பார்க்கிறேன். பயந்த விழிகள். சஞ்சலமான விழிகள். இந்த விழிகள் எனக்குரியவை அல்ல. என் தந்தைக்குரியவை. என் வழியாகக் கடந்து செல்பவை. எங்கு? நீண்ட குழாயின் மறு நுனியில், ஆழத்து இருளில், ஜலம் அசைவதுபோல இவற்றின் உள்ளே ஒரு தவிப்பு சதா அலையடிக்கிறது. முகங்கள் வழியாகப் பயணம் செய்யும் தவிப்பு.

அதற்கு என்ன அர்த்தம்? எங்கு செல்கிறது அது? காலி விசிப்பலகையைத் திரும்பிப் பார்த்த ஒரு கணம் என் மனம் ஜிவ்வென்று எழுந்தது. ஒரு நொடியில் எல்லையற்ற சுதந்திரத்தில் திளைத்தேன். மறுகணம் என்ன இது என்று திகைத்தேன். மனம் படபடத்தது.

தூங்கிவிட்டால் போதும். பதிலற்ற கேள்விகள் அப்படியே தமஸில்² ஆழ்ந்து போகும். நான் இல்லாத சூனியம். காலையில் சூரியனுடன் சேர்ந்து இன்மையெனும் கடலில் இருந்து மிதந்தெழுவேன். முழு வலிமையுடன் என் இம்சை என்மீது மோதும். போதும்.

தொலைத்துவிட்டால் போதும். இந்தக் கண்களை, இந்த முகத்தை, பெயரை, வீட்டை, உறவை. அய்யோ அதற்கப்பாலும் இருப்பேனே! பெயரற்ற முகமற்ற நான்! எரியவேண்டும். கரையவேண்டும். ஜடத்தில் மறைய வேண்டும். என் இம்சை காற்றில் உடம்பு தேடித் தவிக்க வேண்டும். இம்சையற்றிருப்பேனா அப்போது? எங்கிருப்பேன்? இருப்பேனா? இருப்பேன் எனில் ஜடத்தை மீறி எழும் இந்த உத்வேகம் பிரபஞ்ச விரிவில் என் ஜடத்திற்குள் மட்டும் எப்படி வந்தது?

கணாத மகரிஷியின் கரம் என் தலைமயிரை வருடுகிறது. ‘அடே பேதை. மனம் இழுக்கும் இழுப்பை உதறு. மனமே மாயை. காண்பதெல்லாம் சத்தியம். உணர்வதெல்லாம் சத்தியம். கேட்பதெல்லாம் சத்தியம். மனம் ஏற்றாலும் ஏற்காவிட்டாலும், சத்தியம். மனத்தை உதறு. நிஜத்தில் இரு.’

என் கண்களுக்கு இருட்டு நிறைந்து விரிகிறது. நட்சத்திரங்கள் தெரிகின்றன. அண்ணாந்து பார்க்கிறேன். எல்லையற்ற வானமே, உன்னிலிருந்து தனித்து நிற்கிறேன். இந்தப் பிரக்ஞையை எப்படி அடைந்தேன்? பழத்துள் வண்டென என்னைக் கொல்கிறதே இது! இந்த இந்திரப்பிரஸ்த நகரத்துச் சிறு வீட்டின் திண்ணையில் அமர்ந்தபடி உன்னைப் பார்க்கும் எனது தனித்த இருப்பு உனக்கு எவ்வகையில் ஒரு பொருட்டு? பார்க்கப் பார்க்க விரிகிறது என் மனம். எல்லையற்றுப் பரவுகிறது. கையைத் தூக்கிப் பார்க்கிறேன். இது யாருடைய கரம்? இது யாருடைய கால்? வெதுவெதுப்பான மாமிசத்தினால் பொதியப் பட்ட இந்தக் கூடு ஏது? இது என் கட்டுப்பாட்டில் எப்படி வந்தது? இதன் பிடியில் நான் இருக்கிறேனா? சிறைப்பட்டிருக்கிறேனா? இடத்துடன், நேரத்துடன், வடிவத்துடன் இது என்னைப் பிணைக்கிறது. அதோ நட்சத்திரம் ஊடுருவும் ஒளிர் மேகவிளிம்பை அடைய முடியுமா நான்?

இளமேகங்களின் சிதறல்கள்மீது நீந்த முடியுமா? எவ்வளவு பாரம்? எவ்வளவு அழுக்கும் கசடும் நிறைந்த பாரம்! துவாரங்களில் முழுக்கத் தினவுடன் சதா நச்சரிக்கும் பாரம்! இதை உதறி எழவேண்டும். மேலே, அகண்டத்தில் ஒரு நுனியில் கரைந்து, மறு நுனி நோக்கி ஏங்குபவனாக

அல்ல. அத்தனை விரிவையும் ஆக்ரமிப்பவனாக, வாயு நிரம்பிய குடுக்கைபோல பூமியில் தொட்டும், காற்று வெளியில் எம்பியும் தவிக்கிறேன். ஏதோ காற்று ஒன்று என்னைத் தூக்கி வீசுகிறது. வானில் பறக்கிறேன். எடையின்றி ஆகிறேன். குடுக்கைக்குள் என் காற்று விம்முகிறது. எடை இல்லைதான். ஆயினும் இந்தக் குடுக்கையே என்னையும் வெளியையும் பிரிப்பது. உடைத்து விசிறுகிறேன். விழுகிறது. ஒலி என்னை அடையவில்லை. ஏன்? ஐயோ நான் இல்லை. அகண்ட வாயுப் பிரவாகம். பெருவெளி மட்டுமே. நான் இல்லை.

உதறியபடி உடம்பு எகிறும். விழிப்பேன். வானத்தின் கரிய தகடு ஒரு கணத்தில் உக்கிரமானதோர் பயங்கரமாக மாறிவிடும். இருட்டு அதிலிருந்து வழிந்து பூமியெங்கும் நிறையும். கரங்களை விரித்தபடி என்னை அது கவ்வ வரும். எழுந்தோடி அறைக்குள் நுழைவேன். சாளரங்களை அறைந்து மூடி விளக்கேற்றுவேன். நிம்மதியில் மனக்குவட்டில் அழுத்தம் குறையும். வியர்வை குளிரும் பெருமூச்சுடன் என்னைப் பொதிந்திருக்கும் சுவர்களைப் பார்ப்பேன். என்னுடைய கை, என்னுடைய கால்கள், என் உடம்பு. நான் இருக்கிறேன். இந்தச் சுவர்கள்போல. விளக்குபோல. பிரபஞ்சம் எத்தனை ஸ்தூலமோ, அத்தனை

ஸ்தூலம் நானும். நெஞ்சு நிறைந்து விம்மும். கண்கள் நிறைந்து வழியும்.

சுவரில் அஜித கேச கம்பளனின் புன்னகை. மாயை என்பது யாது மகனே? நீ பார்த்து மலைத்த பிரபஞ்சமா, உன் மனமா?

என் மனம்தான். என் மனமே மாயை. இனி எனக்கு இந்த அவஸ்தை இல்லை. இனிப் பொய்யான மன எழுச்சிகள் இல்லை. இந்த உடல் எனது. இந்த உடலே நான். இதன் முன் சரணடைகிறேன். இதன் சகல அக்னிகளுக்கும் அவிஸிடுவேன். இது இருக்கும்வரை நான் உண்டு. இது இல்லாதபோது நான் இல்லை. இதுவே என் வடிவம். இதுவே என் சூக்குமம். இது இல்லாமலாதலே என் முடிவு. ஆனால் அது இப்போது இல்லை. இந்தக் கணம் நான் இருக்கிறேன். இருக்கிறேன், இருக்கிறேன் என்று மனசுக்குள் ஐபிப்பேன். இருக்கிறேன் என மனத் தாளமும் மந்திரிக்க ஆரம்பிக்கும்போது என் இம்சை மறையும். பேரமைதி. தூக்கத்தின் ஆழம். ஆனால் கண்விழித்த மறுகணமே உணர்வுகளைக் கூசச் செய்யும் அளவு என் இருமையுணர்வு என்னைத் தழுவும். மல முத்திரம் தேங்கிய என் உடலை நான் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதை உணர்வேன். ஊஞ்சலின் கீரிச் கீரிச் தொடங்கிவிடும்.

‘தீஷணா’ என்றது அம்மாவின் குரல். ‘ஏன் மகனே படுத்திருக்கிறாய்? உன்

உடம்புக்கு என்ன? ஏனிப்படி பிரமை பிடித்தது போலிருக்கிறாய்?’

‘அம்மா என்னைச் சற்று நேரம் விட்டுவிடேன். தயவு செய்து...’

‘தீஷணா’ என்றாள். மீண்டும் கண்ணீர்.

நான் மீண்டும் தணிந்தேன். ‘நான் என்ன செய்யவேண்டும் என்கிறாய்?’

‘தீஷணா, உனக்குத் தெரியுமா? இன்று இந்த நகரம் எவ்வளவு மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறதென்று! இன்று மகாதான விழா. ஊரே விழாக் கோலத்தில் இருக்கிறது. எங்கும் சந்தோஷம். திருப்தி. மகனே, நீ மட்டும் இப்படி இருப்பதை நான் எப்படித் தாங்குவேன், சொல்லு...’

விடமாட்டாள். என்னிலிருந்து கணநேரம்கூட தன் கவனத்தை விலக்க இவளால் இயலாது. நான் எழுந்து உத்தரீயத்தை எடுத்துப் போட்டுக்கொண்டேன்.’

‘தீஷணா, எங்கே போகிறாய்? நான் சொன்னதில் உனக்குக் கோபமா?’

‘பயப்படாதே. நான் வீட்டை விட்டு ஓடவில்லை. உன் சக்கரவர்த்தியின் மணிமுடி சூரிய கோலத்தையும் அவனுடைய மகாதான விழாச் சிறப்பையும் தரிசித்துவிட்டு வருகிறேன்.’ கிண்டல் கசிந்துவிட்டது போலும். பதைப்புடன் அம்மா வாசல்வரை தொடர்ந்தாள்.

இந்திரப் பிரஸ்தம் மின்னிக்கொண்டிருந்தது. காலை வெயிலில் வெண்குதைக் கோபுரங்கள் மேகங்கள்போலக் கண்கூச ஒளிர்ந்தன. கொடிகளின் நிழல்கள் தரைமீது அசைந்தன. செம்புக்கதவுகளில் மங்கலச் சின்னங்கள். புத்தாடையணிந்த குழந்தைகளின் உற்சாகம். பட்டாடை சரசரக்கப் பெண்கள் திரிந்தனர். மயிற் கழுத்துகளின் நளிசச் சொடுக்கல்கள். கடைக்கண் மின்னல்கள். முறுவலில் நெளியும் உதடுகள். தெருவில் வாடிய முல்லைகளும், சிந்திய குங்குமமும், நறுமணச் சுண்ணமும் மணக்கிறது. சகல உல்லாசங்களும் ஆழத்தில் காமத்தைக் கொண்டிருப்பது எவ்வளவு விந்தை!

வெகுதூரத்தில் அலையோசைபோலக் கேட்பது கடலல்ல. குருஷேத்திர ரணபூமியின் ஓலம். ஒரு ஆறாத ரணம்போல சீழ்பிடித்து நாறுகிறது அது. ஈக்கள்போல நாய்கள், நரிகள், கழுகுகள். இரவின் ஆழ்ந்த மௌனத்தில் பிரளய ஒலிபோல நெருங்கி வரும் அதன் ஓசை. நெஞ்சைச் சுட்டுத் துளைத்து உட்புகும் எரியம்புபோல வார்த்தைகளாக மாற முடியாத மாபெரும் சோகம் மனசின் மீது பொழியும். முகம் நனைய உடல் நடுங்கக் கண்ணீர் வழியும். ரத்தமும், நிணமும் வழிந்த அதைக் கண்ட என் கண்களில் இன்னமும் மாசு தங்கியிருப்பதுபோல்

கசக்கிவிட்டுக்கொள்வேன். சிலசமயம் புது மழையில் செம்மலர்கள் விரிந்து பரந்த சதுப்பு வெளிபோல அதன் காட்சி என் கண்களை நிறைக்கும். இமைகளை மூடினாலும் திறந்தாலும் மாறாத சிவப்பு. பிரமையல்ல, நிஜம். என் ஆத்மா திடுக்கிடும் காட்சி...

மறந்துவிட்டது இந்திரப்பிரஸ்தம் அனைத்தையும். துயரமணிந்த, திலகமழிந்த பெண்களை அது நிலவறையில் போட்டுப் பூட்டிவிட்டது. ஆயுதங்களைக் கழுவி, குங்குமமும் தைலமும் பூசி, பாசறைகளில் அடுக்கிவிட்டது. ரத்தம் தோய்ந்த உடைகளை எரித்துவிட்டது. பித்ருக்களும் களப்பலிகளும் கங்கை வழியாகக் கடலுக்கு அனுப்பப்பட்டுவிட்டனர். அங்கஹீனர்களும் நோயாளிகளும் பின்கட்டுகளுக்குச் சென்றுவிட்டனர். முகப்புகளில் மாக்கோலங்களும் பூமாலைகளும் நிரம்பிவிட்டன. தம்பூராக்களும் யாழ்களும் முகப்பறைகளுக்கு வந்துவிட்டன. எனினும் சில சமயம் சதங்கையொலி அம்பறாத்தூணியின் அசைவை நினைவுறுத்தலாம். மிருதங்கம் அசப்பில் நானொலியாகக் கேட்கலாம். இல்லை. ஏதுமில்லை. இந்திரப்பிரஸ்தம் எதையும் கேட்கவில்லை. புலன்கள் கூர்மங்கிக் காமம் கண் விழித்த குதூகலம்.

பெரும் வியப்புடன் ஒவ்வொரு முகமாய்ப் பார்த்தபடி நடக்கிறேன். எவ்வளவு சந்தோஷம்! எவ்வளவு பரபரப்பு! எந்த முகத்திலும் இழப்பின் சுவடுகள் இல்லை. எப்படிச் சாத்தியமாயிற்று இது? புற உலகில் கால் வைத்த மறுகணமே பெரும் வியப்பு என்னைப் பற்றிக்கொள்கிறது. எப்படி? எப்படி இதெல்லாம் சாத்தியம் என்று ஒவ்வொன்றும் என்னைத் திடுக்கிட வைக்கின்றன. எனக்குப் புரியவில்லை. எதுவுமே புரியவில்லை. விழிக்கிறேன். திகைத்துத் தெருக்களில் நின்று விடுகிறேன். எனக்குச் சித்தப்பிரமை என்கிறார்கள். அஹ்ஹா. சித்தப்பிரமையாம் எனக்கு! ஒருவேளை... திடுக் என்றது இதயம். ஒருவேளை, அதில் உண்மை இருக்குமோ, இப்படிப்பட்ட எண்ணங்கள்தான் பைத்தியத்தின் முதல் மீட்டல்களோ? இல்லை. சே, என்ன முட்டாள்தனம். நான் எவ்வளவு தெளிவாக இருக்கிறேன்! எவ்வளவு யோசிக்கிறேன்! தெளிவாக யோசிப்பதுதான் பைத்தியமோ என்னவோ.

உளறாதே...ஆனால் ஏன் என் மண்டை இப்படித் தெறிக்கவேண்டும்? விடு. வேறெதையாவது யோசி. பார். எவ்வளவு அழகான தெரு. எவ்வளவு ஜனங்கள். யோசிக்காதே. வேடிக்கை பார். குழந்தைபோல இயல்பான எதிர்வினைகளுடன் பார்.

ஆறு சூதர்கள் வாத்தியங்களுடன் எதிரே வந்தனர். ஒருவன் தன் கையில்

ஒரு வெள்ளிக்கோல் வைத்திருந்தான். தலைமைப் பாடகன். எல்லாரும் மஞ்சள் தலைப்பாகை அணிந்து, உத்தரீயங்களும் புதுவேட்டிகளும் அணிந்திருந்தனர். இது இவர்களின் காலம். பெரியதோர் மாளிகை முற்றத்தில் அவர்கள் நின்றனர். உடனே உற்சாகமான கும்பல் சூழ்ந்துகொண்டது. ஜன்னல்கள் தோறும் பெண் முகங்கள் மலர்ந்தன. குழந்தைகளைப் பெரியவர்கள் அடக்கினர். மௌனம் உத்வேகம்.

பாடுவோம்! குருவம்ச மகிமைகளைப் பாடுவோம்!

குருகுல கிருஷ்ண துவைபாயனனைப் பாடுவோம்!

பாண்டுவின் புத்திரர்களைப் பாடுவோம்!’

மணிமகுடம் சூடிய தருமனின் புகழ் பாடுவோம்!

வெற்றி தேடித் தந்தவன் விஜயன்,

என்றும் குறையாதது பீமன் புயவலிமை.

யாதவக் கிருஷ்ணனோ மாபெரும் ராஜதந்திரி.

வெற்றியும் புகழும் என்றும் இவர்களுக்கே!

பாரத வர்ஷம் குளிர்ந்தது இன்று.

வானம் அருளாய் சுரக்கிறது எங்கும். இனி தருமம் செழிக்கும்,

இனி கிருதயுகம் மேம்படும்!

இதோ வந்துவிட்டது வேளை,

பரிதியெழும் காலை!

தாளமும் சுருதியும் இயைய,விரிந்தது குரு வம்சத்தின் கதை.

அஸ்தினாபுரியின் ஆதிக்கத்திற்காக நிகர்ந்த சகோதரச் சண்டை.

குருக்ஷேத்திரத்தில் நடந்த சாகஸங்கள். மரணமூர்த்தி நடமாடிய நாட்கள்.

வெறிகள், சபதங்கள், வெற்றிகள், இழப்புகள். பிரமை பிடித்த கூட்டம்

உறைந்து நிற்கிறது. நிஜம் அதற்குமுன் கனவாக ஆகிவிட்டிருக்கிறது.

நாளை கிருஷ்ண துவைபாயனனின் மகா கவித்துவத்தில் இது

விண்ணொட்ட உயரும். தலைமுறை ஞாபகங்களில் தொடரும். தழைக்கும்.

காலத்தின் வேரில் இருந்து, கிளை நுனிகள் தோறும் கொடி வீசிப் படரும்.

எத்தனை உற்சாகம் இந்த சூத்திரர்களுக்கு! சூதர்களின் பாடலை

மெய்மறந்து கேட்கிறார்கள். தஸ்யுக்களே, அந்தச் சூதர்களிடம்

அவர்களுடைய பாடலில் கடோத்கஜன் என்ற பெயர் ஏன்

உச்சரிக்கப்படவில்லை என்று கேளுங்கள். ராதேயன் கர்ணனை ஏன்

அவர்கள் பாடவில்லை என விசாரியுங்கள். ஆனால் அவர்களைப் பற்றிக் குறைந்தபட்சம் காடுகளில் தஸ்யுக்கள் பாடுகிறார்கள். சூத்திர ஞாபகங்களில் அவர்கள் பெயர் தொடர்கிறது. ஆனால் ஆயுதமேந்தும் உரிமைகூட இல்லாமல் ரணகளம் புகுந்து, ஆரிய அம்புகளினால் துண்டாடப்பட்ட முரசேந்திகளை, யானைப் பாகர்களை, தேரோட்டிகளை, சூத்திர லட்சங்களை, எந்தப் பாடல் பாடும்? தலைமுறை ஞாபகக் கடலில் எந்தத் துளியில் அவர்கள் எஞ்சுவார்கள்? நாளை கிருஷ்ண துவை பாயனன், பாண்டுவின் புத்திரர்களின் வீரகதையை எழுதப்போகும் மகாவியாசன், எத்தனை பெயர்களை அவன் நா பட்டியல் போடும்? வீண் வெறிகளும், சபதங்களும், தர்மங்களும் எல்லாம் பூமியின், உதரத்தில் செரித்து இல்லாமலாகின்றன. மகத்தான அக்னியை உள்ளே உறையச் செய்தவளாய், குளிர்ந்து மல்லாந்திருக்கிறது பூமி. பசுமையுடன் பொலிகிறது. உணவூட்டுகிறது. வெறியூட்டுகிறது. சதுர்விதப் புருஷார்த்தமென³ பிரமை காட்டுகிறது. தன் அக்னியில் அவிஸாக எல்லாவற்றையும் உள்ளிழுத்துக்கொள்கிறது. மூடர்கள்... மூடர் களின் கோலாகலம். மூடர்களின் நகரம்... சேரநாட்டுச் சந்தனமும், கலிங்கதேசத்துப் பாட்டும், பாண்டி நாட்டு முத்தும், வங்க தேசத்துச் சங்கும் குவிந்த மாபெரும் கடைவீதி. பொற்காசுகள் சிரிக்கின்றன. பொற்காசுகளுக்காகத் தங்களையே விற்பும் வாங்கியும் மனிதர்கள் சிரிக்கிறார்கள். பேதை முகங்கள் பழுத்துக் குலுங்க திசையெங்கும் அசையும் மனிதமரக்காடு.

சட்டென்று என்னைச்சுற்றி ஒருவிதமான பரபரப்பு ஏற்படுவதை அறிந்தேன். அடங்கிய குரல்கள் வழியாக ஒரு செய்தி விரிந்து பரவுகிறது. என்னருகே நின்ற ஒருவன் மிக மெதுவாக, பீதிபடிந்த குரலில், என்னிடம் சொன்னான், 'சார்வாகன்.'

'எங்கே?' என்றேன், பரபரப்புடன். முதல் முறையாக ஒரு சார்வாகனைப் பார்க்கப் போகிறேன். எங்கே என்று எம்பி எம்பிப் பார்த்தேன். தூரத்தில் தூக்கிக் கட்டிய சடைக் கொண்டை உயரமாக அசைவது தெரிந்தது. நான் கும்பலை நெருங்கியபடி அணுகினேன்.

பெருச்சாளித் தோலால் ஆன கோவணம் மட்டும் அணிந்த, நெடிய கரிய உடல். பூச்சிக்கடியிலிருந்து தப்ப உடம்பெங்கும் சாம்பல் பூசியிருந்தான். தாடியும் மீசையும் அடர்ந்த நீண்ட முகத்தில் எடுப்பான நாசி. ஜ்வலிக்கும் சிவந்த கண்கள். ஒரு கையில் சாலமரக் கிளையாலான யோகத்தண்டு. மறு கையில் மண்டையோட்டுத் திருவோடு. இவன்தானா? பிரமிப்பும் உத்வேகமும் எனக்குள் நிறைந்தன. அவன் காலடிகளை நோக்கி என் கண்கள் சரிந்தன. காய்ப்பேறிய முரட்டுப் பாதங்கள். முள்ளிலும்,

பூவிலும், நீரிலும், நெருப்பிலும் அலைந்தவை. அவை இலக்கைத் தொட்டுவிட்டனவா? அவற்றின் கருமை. விரல் நுனிகளில் சுருண்டு இறுகிய தவிட்டு நிற நகங்கள். கிளைவிட்டுப் பரவிய நரம்புகள். செம்மண் தூசு. சாம்பல் தூசு. வடுக்கள். வெடிப்புகள். புண்கள். ஒரு ஜென்மத்தின் சகல இம்சைகளையும் தன்னில் ஏற்ற பாதங்கள். அவற்றில் விழுவேன். அவை ஏற்ற வடுக்களை எல்லாம் நான் என் உடலெங்கும் ஏற்கத் தயார். அவை நடந்த பாதைகளில் நான் என் உடலால் புரண்டு செல்வேன். உத்வேகத்துடன், தவிப்புடன் நான் அந்தக் கண்களைப் பார்த்தேன். எல்லா முகங்களிலும் நான் காணும் அந்தத் திரை இல்லை. பனித்துளியில் வன நெருப்பு பிரதிபலிப்பது போலிருந்தது. அவற்றில் தத்தளிப்பு இல்லை. அவன் தலை குனிந்திருக்கவில்லை. தருக்குடன் நிமிர்ந்திருந்தது. அவனில் இருந்து ஜ்வாலை வீசுவது போலிருந்தது. நெருங்கவே முடியாது என்று தோன்றியது. நான் என்னையறியாமலேயே ஓடுங்கிவிட்டேன். என் கைகள் மார்பில் படிந்து விட்டன. என் புலன்கள் கூர்மையடைந்து குவிந்துவிட்டன. என் ஊஞ்சல் நின்றதுவிட்டது.

சார்வாகன் கூட்டத்தைப் பார்த்தான். பிறகு உரத்த குரலில் ‘பிரகஸ்பதியின் சீடரான சார்வாக மகரிஷியின் வழிவந்த சார்வாகன் நான். உண்மை ஞானம் பற்றி என்னிடம் விவாதிக்கத் தயாராக இங்கு யாரேனும் உள்ளனரா?’ என்றான்.

எங்கும் மௌனம் ஏற்பட்டது. சார்வாகன் தன் தண்டத்தை நிலத்தில் குத்தி நிறுத்தினான். அதனருகே தலை நிமிர்ந்து நின்றான்.

மௌனம் என் காதுகளைக் குத்தியது. சார்வாகன் உணர்ச்சியற்ற முகத்துடன் நின்றான். பிறகு உரக்க, ‘யாருமில்லையா?’ என்றான். பதில் இருக்கவில்லை. அவன் தன் தண்டத்தைத் தூக்கி வானம் நோக்கி மூன்றுமுறை ஆட்டினான். ‘சார்வாக மெய்ஞானம் வெல்க’ என்று கூவினான். கூட்டமெங்கும் பரபரப்பு ஒரு அலைபோலப் பரவி ஓடுவதைக் கண்டேன்.

சார்வாகன் தன் கம்பீரமான குரலில் பேச ஆரம்பித்தான். ‘ஓ மூட ஜனங்களே! தஸ்யுக்களே! சூத்திரர்களே! யாருடைய விழாவைக் கொண்டாடுகிறீர்கள் நீங்கள்? வென்றடக்கிய ஆரியனின் விழாவையா? யாருடைய யாக குண்டத்து நெருப்பில் உழைப்பை நெய்யாக ஊற்றுகிறீர்கள்? மோட்சத்திற்காகவா? எங்குள்ளது அந்த மோட்சம்? யார் பார்த்தது அதை? இந்திரனை நோக்கி அவிஸைக் கொட்டும் பிராமணர்களே, எங்கே உங்கள் இந்திரன்? அவன் ஜடமா? ஜடமல்ல என்றால் அவன் வடிவம் என்ன? வடிவமில்லாவிடில் அவனை எப்படிச்

கண்டீர்கள்? இந்திரன் பிரம்மா இல்லை. விஷ்ணு இல்லை. முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் முழுக் கற்பனை. பிரபஞ்சம் ஜடத்தாலானது. பிரித்வி, ஜலம், வாயு, அக்னி என்ற மூலத்தாதுக்களின் கூட்டு அது என நான் சொல்கிறேன். யார் எதிர்க்க முன் வருகிறீர்கள்?’

மௌனம். மூச்சொலிகள்.

‘யாருமில்லையா? நான் சொல்கிறேன். நானும் ஜடம். நீங்களும் ஜடம். பூமி ஜடம். வாயு ஜடம். நீர் ஜடம். ஜடம் ஜடத்தை உண்ணுகிறது. ஜடத்திலிருந்து ஜடம் பிறக்கிறது. டேய் பிராமணா, மூடா, எப்படி உருவானவன் உன் இந்திரன்? ஜடத்தால் என்றால் அவனை விட மேலானது அவனை உண்டு பண்ணிய ஜடப் பிரபஞ்சம். ஜடத்தாலல்ல என்றால் ஜடப் பொருளான அவிஸ் எதற்கு அவனுக்கு?’ சார்வாகன் அறை கூவினான்.

‘தஸ்யுக்களே! மூடர்களே! கேளுங்கள். ஜடத்தை உண்ணுங்கள். குடியுங்கள். போகம் செய்யுங்கள். ஜடப்பிரபஞ்சத்தின் ஒரு அலையே நீங்கள். உங்கள் இன்பத்திற்காகவே ஜடப்பிரபஞ்சம் பலபேகடி முகங்களுடன் உங்கள் முன் விரிந்துள்ளது. சிருஷ்டியில் வெறும் ஒரு துளி நீங்கள். பாவ புண்ணியம் பொய். நன்மையும் தீமையும் மானுட சிருஷ்டிகள் மட்டுமே. மோட்சம் இல்லை. மறுபிறப்பு இல்லை. மரணமே முற்றுப்புள்ளி. பிறகு ஜடம் ஜடத்துடன் கலந்துவிடும். அனுபவியுங்கள். ஆனந்தமாக இருங்கள். விட்டுக்கொடுங்கள். திருப்தியாக இருங்கள். நேசியுங்கள். வாழ்வை வெற்றிகொள்ளுங்கள். எந்த ஜடமும் எந்த ஜடத்தை விடவும் மேலானதல்ல. எந்த ஜடமும் எதற்கும் அடிமையுமல்ல. சூத்திரர்களே, மூட ஜென்மங்களே, இல்லாத மோட்சத்திற்காக இருக்கும் வாழ்வை வீணாக்காதீர்கள். வஞ்சகப் புரோகிதர்களை உதையுங்கள். அவர்களுடைய பொய் வேதங்களை எரியுங்கள். அவர்களுடைய யாகக் குண்டங்களை உடையுங்கள். அவர்கள் மீமாம்ச தத்துவம்மீது காறி உமிழுங்கள்.

தாங்க முடியாத ஒரு பிராமணன் முன்னால் பிதுங்கிவந்து மூச்சுத் திணற, கூவினான். ‘டேய் சார்வாக நாயே, சதுர்வித புருஷார்த்தங்களும் பொய் என்றா சொல்கிறாய்?’

‘பொய் மட்டுமல்லடா, சதியும்கூட. காமம் மட்டுமே புருஷார்த்தம். டேய் பிராமணா, எதற்காகடா நான்கு வேளை தின்கிறாய், எதற்காகடா நாலு மனைவி உனக்கு? எதற்காகடா தானம் தானம் என்று பறக்கிறாய்? மோட்சத்திற்காகவா? சதுர்வித புருஷார்த்தங்கள் தஸ்யுக்களுக்கும் சூத்திரர்களுக்கும் மட்டும்தானா? உனக்கில்லையா?’

‘உன் நாவில் விஷம் இருக்கிறதடா பாவி’ என்றபடி பிராமணன் பின்னகர்ந்தான்.

‘விஷமல்லடா மூடா. தீ. ஊழித்தீ!’ சார்வாகன் உரக்கச் சிரித்தான். ‘தஸ்யுக்களே, சூத்திரர்களே, கேளுங்கள். காமம் ஒன்றே புருஷார்த்தம். அதை அடையவேண்டிய வழிமுறை எதுவோ அதுவே தர்மம். அதற்குரிய உபகரணங்களே பொருள். மோட்சம் என்பது திருப்தியான மரணமேயாகும்.’

‘அரசரின் மெய்க்காவலர் வருகிறார்கள்’ என்று யாரோ கூறினார்கள். கூட்டம் முண்டியடித்தபடி கலைந்தது. சார்வாகன் மட்டுமே தெருவில் மீதியானான். நானும் அவனருகே நின்றேன்.

சார்வாகன் அமைதியும் தீவிரவும் ஒருங்கே தெரிந்த முகத்துடன் தன் யோகத் தண்டை வானோக்கித் தூக்கி ஒருமுறை ஆட்டினான். பிறகு நடக்க ஆரம்பித்தான்.

‘அரண்மனைக்கல்லவா போகிறான்.’ ஒருவன் பீதியுடன் கேட்டான்.

‘இவனை யார் நகருக்குள் அனுமதித்தது?’ ஒரு பிராமணன் கோபத்துடன் கேட்டான்.

‘இன்று மகாதான விழா ஐயா. அரசர் கையிலிருந்து தானம் பெற யார் வேண்டுமானாலும் வரலாம். தடுக்க சாஸ்திரம் இல்லை.’

‘நல்ல தருமம் போ. அந்தப் படுபாவி ஜனங்களின் ஒழுக்கத்தையே குலைத்துவிடுவான் என்றல்லவா தோன்றுகிறது. இந்த தஸ்யுக்கள் எவ்வளவு ஆவலாகக் கேட்கிறார்கள் பார்,’ ஒரு புரோகிதன் சலித்துக் கொண்டான்.

என் மனம் கொந்தளிப்படைந்திருந்தது. என் குரலையே வீறுடனும் தெளிவுடனும் நான் கேட்பது போலிருந்தது, சார்வாகனின் உரை. இந்திரப்பிரஸ்த மாநகரில் நான் சார்வாக மதகுரு எவரையும் கண்டதில்லை. பூர்வ மீமாம்சையும் உபநிஷதங்களும் வேத கோஷ விளக்கங்களும் சதா ஒலிக்கும் இந்திரப்பிரஸ்த நகரில் லோகாயத்தைப் பெயர் குறிப்பிட்டுப் பேசுவதுகூடக் குற்றம். அவநம்பிக்கைவாதியைத் தண்டிக்க புரோகிதப்படை வந்துவிடும் ஆயுதங்களுடன். ஆயினும் அதை அழிக்க இயலவில்லை. நிலவறைகளின் இருளில் முன்பின் தொடர்பற்ற சுவடிகளின் வடிவில் அது புதைந்துகிடக்கிறது. ரகசிய விவாதங்கள் வழியாகப் பரவுகிறது. எனக்கு அவை போதவில்லை. என் உள்ளூரக் கேள்விகள். ஒரு விரல் நுனியால் தொட்டால் அந்தப் பதுமை பத்துக் குளிர்ந்த விரல் நுனிகளால் என்னைத் தொடுகிறது. அசேதனப்⁴

பிரபஞ்சமாகிய இதில் சேதனையாகிய உயிர் எப்படி வந்தது? நான் ஜடமா, சேதனையா? முடிவற்ற சேதனை எனும் பிரம்மத்திலிருந்து சகல அசேதனங்களும் உருவாயின என்ற உபநிஷத ஞானம் எனக்கு ஒப்ப முடிவதாக இல்லை. அதே சமயம் முடிவற்ற ஆதி அசேதனப் பிண்டத்தின் அலைகள்தான் சேதனைகள் என்ற லோகாயத ஞானமும் எனக்குத் திருப்தியாக இல்லை. ஜடவாதத்திலேயே எத்தனைப் பிரிவுகள். சிருஷ்டியின் ஆதிகாரணம் மூலப் பிரகிருதி⁵ என்கிறது சாங்கியம். அணுக்களின் விசேஷத் தன்மை என்கிறது வைசேஷிகம். என் மூளை மோதித் தெறிக்கிறது. என் ஞானம் நெற்றியை அறைகிறது. தலைக்குள் ஈயக் கட்டிபோலத் தெறிக்கிறது.

சார்வாகன் நிமிர்ந்து நடந்து கொண்டிருந்தான். மகாதான் விழாவின்போது மட்டும் வருபவன். மற்ற நாட்களில் சுடுகாட்டில், சிதைத் தீயில் வாய்க்கரிசியைச் சமைத்துண்டு வாழ்வான். மரணம் சுமந்து வருபவர்களிடம் ஜடத்தின் நிலையாமையைப் பற்றியும், இனி இல்லை என்று அணையும் முடிவைப் பற்றியும் சொல்லுவான். மறுமையெனும் பொய்யை நம்பி இம்மையை இழக்காமலிருக்க உபதேசிப்பான். அவன் உடலே ஒரு சிதை. அதில் தகதகத்து எழுந்து கூத்தாடும் தழலே அவன். சிலசமயம் வெடித்துச் சிதறிச் சுழன்றாடுகிறது. சிலசமயம் தேஜஸ்⁶ மிளிரும் சிறப்பம்போல உறைகிறது. சிலசமயம் திராவகம்போல உருகிச் சுழல்கிறது. விறகு சாம்பலாகும்வரை அது ஒளி சிதறியபடியேதான் இருக்கும்.

தெருக்கள் தோறும் நின்று சார்வாகன் பிரச்சாரம் செய்தான். கிடைத்த வாய்ப்பை அவன் முற்றிலும் பயன்படுத்திக் கொண்டான். ஜனங்கள் அவனைச் சூழ்வதை, அவனுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்டு அதிர்வதைக் கண்டேன். சிந்தனை தேங்கிய விழிகளைக் கண்டேன்.

சார்வாகன் அரண்மனை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்தான். அந்த வேளையில் இந்திரப்பிரஸ்த நகரமே அரண்மனையை நோக்கி நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. அங்கம், வங்கம், கலிங்கம், காந்தாரம், வேசரம், தட்சிணம் என சகல தேசங்களில் இருந்தும் ரிஷிகளும் யோகிகளும் வந்தனர். தாந்திரீகர்களும் பைராகிகளும் வந்தனர். நாளை கிருஷ்ண துவைபாயனன் தேவர்களும், கின்னரர்களும் வித்யாதர்களும், வந்திருந்தார்கள் என்று எழுதுவான். கூட்டம் மெல்ல மெல்ல செறிவு பெற்றபடியே வந்தது. அரண்மனை தொலைவில் தெரிந்தது. இங்கிருந்தே நீண்ட வரிசை. எத்தனை விதமான முகங்கள். நான் வியாசனல்ல. குறைந்தபட்சம் சூதனுமல்ல. என் நிறமற்ற வார்த்தைகளை மீறியது அந்தக் காட்சி.

முடிசூட்டிக்கொண்ட தருமன் இன்று இரவலர்களுக்கும், பிராமணர்களுக்கும், ரிஷிகளுக்கும், பண்டிதர்களுக்கும் அள்ளி வழங்குகிறான். இன்று அவன் தன் களஞ்சியத்தையே காலி செய்துவிடவேண்டும். மீண்டும் நிரப்பந்தான் சூத்திர ரத்தம் வயல் வெளிகளில் பாய்ச்சப்படுகிறதே!

சார்வாகனும் வரிசையில் இணைந்துகொண்டான், தன் மண்டையோட்டுக் கப்பரையுடன்.

‘பாவி, சக்கரவர்த்தியின் தானத்தை மண்டை ஒட்டிலா வாங்குவான்?’ ஒரு பிராமணன் கொதித்தான்.

‘ஏன் நீ எதையுமே மண்டையில் வாங்கமாட்டாயோ?’ சிலர் சிரித்தனர். பிராமணர்களின் முகங்கள் சிவந்தன. அவனைப் பார்ப்பதையே தவிர்த்தனர் பலர்.

‘சார்வாகா, வேதம் ஒதி அளிக்கப்படும் பிட்சை மட்டும் உகக்குமோ உனக்கு?’

‘மலத்தில் முக்கி அளித்தாலும் பொன் பொன்தானே மூடா?’

‘கொல்லு, கொல்லு அந்தப் பாவியை.’ பிராமணர்கள் வரிசை கலைந்து சார்வாகனை நோக்கிப் பாய்ந்தனர். சிலர் பிடித்துத் தடுத்தனர்.

தலைமைப் புரோகிதன் தன் கலிங்கத்துப் பட்டைச் சரியாக இழுத்துப் போட்டபடி கறுவினான். ‘டேய் சார்வாகா, வேதங்களைப்பற்றி ஒரு வார்த்தை பேசினாயென்றால் உன் துஷ்ட நாகை இழுத்து அறுத்துவிடுவேன். ஜாக்ரதை.’

‘அடியேன் உபநிஷதம் பாடலாமா?’ சார்வாகன் கிண்டலாகக் கேட்டான். ‘சாந்தோக்ய உபநிஷதம் உங்களுக்குப் பிடிக்கு மல்லவா?’ சார்வாகன் உரக்கப் பாடினான். ‘இதோ பிராமணர் களின் ஊர்வலம் போகிறது. ஓம் நாம் குடிப்போமாக, ஓம் நாம் தின்போமாக என்று ஊளையிட்டபடி போகும் நாய்களின் வரிசை போல.’

‘அடேய்’ தலைமைப் புரோகிதன் கூவினான். கூட்டம் சார்வாகன் மீது பாய்ந்தது. ‘கொல்லு அந்த நீசனை. கிழித்தெறி நாஸ்திகப் பாவியை.’

‘நில்லுங்கள்’ என்று ஒரு கூரிய குரல் கேட்டது. ‘நிறுத்தச் சொல்கிறேன். கிருஷ்ண துவைபாயனன், ராஜகுரு கட்டளையிடுகிறேன். நிறுத்துங்கள்.’

மரவுரியும் உடம்பெங்கும் சாம்பலும் அணிந்த, மெலிந்து உயர்ந்த, தூய வெண்ணிறத் தாடியும் தலைமயிரும் பறக்கும் சிவந்த நிறம்கொண்ட

முதியவர் தோன்றினார். புன்னகையால் பிரகாசம் பெற்ற இனிய முகம். குழந்தையினுடையவை போலத் தூய்மையான கண்கள்.

‘கிருஷ்ண துவைபாயனன்!’ என்று குரல்கள் எழுந்தன.

‘மகா வியாசன்!’

மௌனம் உருவாகியது. பிராமணர்கள் முன்கியபடி முஷ்டிகளை நெரித்தபடி பின்வாங்கினர். சார்வாகன் தன் கப்பரையைத் தேடி எடுத்துக்கொண்டு எழுந்தான்.

‘என்ன இது புரோகிதர்களே, அவர் கூறிய உபநிஷதப் பாடலைவிட வேடிக்கையாக அல்லவா இருக்கிறது, அதை நிரூபிக்க நீங்கள் துடிக்கும் துடிப்பு!’

‘குருநாதரே’ என்றன மன்றாடும் குரல்கள்.

கிருஷ்ண துவைபாயனன் சிரித்தார். பிறகு, ‘இதோ பாருங்கள். இன்று மகாதான விழா. ஒரு மிருகம் இன்று தானம் பெற வந்தால்கூட அவிஸ் ஏற்க வந்த தேவனுக்குச் சமம் அது. மறந்துவிட்டீர்களா என்ன? அவர் சார்வாக மகரிஷி. அவருடைய கட்சியை அவர் கூறுகிறார். சார்வாகரே, நீரும் சற்று அமைதியாக இரும்.’

சார்வாகன் சிரித்தான். ‘வியாசா! நீ உன் சமரச மார்க்கத்தை இன்னமும் விடவில்லையா?’

சிரித்தபடி கிருஷ்ண துவைபாயனன் நடந்தார். வரிசை நகர ஆரம்பித்தது. பிராமணர்கள் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக் கறுவிக் கொண்டிருந்தனர். நான் சார்வாகனைப் பார்த்தபடியே நகர்ந்தேன்.

மண்டபப் படிகளில் ஏறினோம். யக்ஞ சாலையின் உள்ளே புகை கமழ்ந்தது. வேத கோஷம் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. தான மண்டபத்தில் பெரிய களஞ்சியத்தின் அருகே தம்பியர் புடை சூழ தருமன் நின்றிருந்தான். வைரங்கள் பதிக்கப்பட்ட பெரிய மணிமுடியும், செங்கதிர் வீசும் நெருப்பாரமும், கலிங்கத்துப் பட்டாடைகளும், பாண்டிய நாட்டு மணிமுத்துக்கள் பதிக்கப்பட்ட நகைகளும் அவனை ஆரிய வர்க்கத்தின் மகா சக்கரவர்த்தி என்று ஒவ்வொரு அசைவிலும் ஜொலித்து அறிவித்துக் கொண்டிருந்தன. அவனுக்குப் பின்னால் கரிய உடலும், ஒளிவீசும் கண்களும் கொண்ட பார்த்தன். அவனருகே பீமனின் நெடிய உடல். நகுலன், சகாதேவனின் பொன்னிற மேனி. யாக குண்டலத்தில் நெய் எரியும் மணம் எங்கும் கமழ்கிறது. சோம பானத்தின் புளிப்பு நுரை வீச்சம் அதனுடன் கலக்கிறது. அள்ளக் குறையாது கொட்டி நிரப்பப்படுகிறது

பொற்குவை. நாணயங்களின் ஒலியுடன் தருமனின் கையணிகளின் ஓசை கலந்து கொண்டிருக்கிறது. அவன் முகத்தில் களை மிகுந்த சோர்வு படர்கிறது.

நான் சற்றுப் பராக்கு பார்த்தபடி நின்றுவிட்டிருக்கவேண்டும். திடீரென்று ஒரு மௌனம் ஏற்படுவதைக் கண்டேன். சார்வாகன் தருமன் முன் நிற்பதை உடனே கவனித்தேன். உற்சாகக் குரல்களும், வாழ்த்தொலிகளும், ஆணைகளும் மெல்ல அவிந்தன. யக்ஞ மண்டப மௌனம் வெளியே கசிந்து பரவியது. காவலர் முகங்களில் ஒருவிதமான அச்சம் குடியேற ஆரம்பித்தது. தருமனின் முகத்தில் குழப்பம் கவிந்தது. அர்ச்சுனன் முகம் கல்லாக இறுகியது.

சார்வாகன் தன் மண்டையோட்டைத் தருமன் முன் நீட்டினான். தருமனின் முகம் சுளித்தது. அவன் கரங்கள் தடுமாறின.

தருமனின் வலப்புறம் கிருஷ்ண துவைபாயனன் தோன்றினார். ‘என்ன தயக்கம் தருமா? மகரிஷிக்குத் தானம் வழங்கு. எல்லையற்ற ஞானக்கடலின் ஓர் அலைதான் அவரும்.’

தருமன் செயற்கையானதோர் உல்லாசத்தை வரவழைத்துக் கொண்டான். அவன் கரம் பொற்குவையில் அமிழ்ந்தது. கை நிறைய நாணயங்களை அள்ளி சார்வாகனின் கப்பரையில் போட்டான்.

சார்வாகன் தன் கப்பரையை நாசியருகே தூக்கி முகர்ந்தான். முகம் சுளித்தபடி நாணயங்களைக் கீழே கொட்டினான். பளிங்குத்தரை மீது அவை கலகலத்தன. பிறகு மீண்டும் தன் கப்பரையை நீட்டினான்.

தருமன் தயங்கினான். கிருஷ்ண துவைபாயனனை ஓரக் கண்ணால் பார்த்தான். அவருடைய வெண்தாடிப் புதருக்குள் கண்கள் சிரித்தன. அவர் தன் கையை அசைத்தார். தருமன் மீண்டும் நாணயங்களை அள்ளி சார்வாகனின் கப்பரையில் போட்டான். இம்முறையும் அதை நுகர்ந்துவிட்டு அவன் தரையில் கொட்டினான்.

மீண்டும் அவன் தன் கப்பரையை நீட்டியபோது அர்ச்சுனன் கோபத்துடன் ஓரடி முன்னால் வந்து, ‘என்னவேண்டும் உனக்கு?’ என்றான்.

‘பிட்சை.’

‘கொடுத்த நாணயங்களை ஏன் கொட்டினாய்?’

‘அவற்றில் உதிரவாடை வீசுகிறதே?’

அர்ச்சுனன் முகம் விகாரமடைந்தது. தருமன் வெளிறிவிட்டான். அவன்

முகம் கோணி அசிங்கமாக மாறிவிட்டது.

கிருஷ்ண துவைபாயனன் சமாதானக் குரலில் 'சார்வாகரே, வேறு நாணயங்களை வாங்கிக்கொள்ளும்' என்றார். பின்பு தருமனுக்குச் சைகை காட்டினார்.

தருமன் மீண்டும் அள்ளினான். சார்வாகனின் கண்களைத் தவிர்த்தவனாக அதை அந்தத் திருவோட்டில் போட்டான். சார்வாகன் அவற்றையும் முகர்ந்துவிட்டுத் தரையில் கொட்டினான். தருமனைப் பார்த்துக் கலகலவென்று சிரித்தான். 'தருமா, உதிரம் மணக்காத நாணயம் உன் களஞ்சியத்தில் உண்டா என்ன?'

அர்ச்சுனன் கரம் சரேலென்று அம்பறாத்தூணியை நாடியது. கிருஷ்ண துவைபாயனன் முன்னால் பாய்ந்து அவனைப் பிடித்தார். 'விஜயா, நில்! அவர் மகரிஷி' என்று கூவினார்.

'யார் இந்தப் பாவியை உள்ளே விட்டது? ஆரிய வர்த்தத்தின் மகா சக்ரவர்த்தியை அவமானப்படுத்த இவனை யார் அனுமதித்தது?' அர்ச்சுனன் கூவினான். 'பிராமணர்களே... புரோகிதர்களே... யாருமில்லையா இங்கு? இந்தப் பாவிக்குப் பாடம் புகட்ட ஆளில்லையா?'

மறுகணம் புரோகித வரிசை கலைந்தது. 'கொல்லுங்கள்! கொல்லுங்கள் அந்த நீசனை!' என்ற கூக்குரல் நாலா திசையிலிருந்தும் பீறிட்டது. பெரும் கூட்டமே சார்வாகன்மீது பாய்ந்தது. கிருஷ்ண துவைபாயனன் வேண்டாம் வேண்டாம் என்று அலறியதை யாரும் பொருட்படுத்தவில்லை. சார்வாகனை அவர்கள் தரதரவென்று இழுத்து முற்றத்துக்குக் கொண்டு சென்றனர். அதற்குள் அங்குள்ள பிராமணர்களுக்கும் செய்தி பரவி, பெரும் படையே அந்த உடல்மீது விழுந்தது. நெரிபட்ட, முட்டி மோதும் உடல்கள், கால்களின் புதர்கள், காற்றில் அலையடிக்கும் கரங்கள், அலையோசைபோல வெறிக்குரல்கள்.

நான் சார்வாகனை நோக்கிப் பாய முயன்றேன். உடல்களினால் முட்டி மோதித் தள்ளப்பட்டேன். மாமிச அலையின் கொந்தளிப் பில் சுழற்றப்பட்டேன். அமிழ்ந்தேன். உந்தி மேலெழுந்தேன். விசிறப்பட்டேன். என் கண்முன் முகங்களைக் கண்டேன். எல்லா முகங்களும் ஒன்று போலிருந்தன. வெறியில் வாய்பிளந்தவை. சிவந்த கண்கள் புடைத்தவை, நெரிபவை, அடித் தொண்டையின் ஊளைகள்.

திடீரென்று பச்சை ரத்த வாடை எழுந்தது. என் உடம்பு அப்படியே குளிர்ந்துவிட்டது. நரம்புகள் இழுபட்டு, உறுப்புகள் தாறுமாறாகத் துடிக்க

ஆரம்பித்தன. நானும் உரத்த குரலில் ஏதோ கூவியபடி இருப்பதைத் திடீரென்று உணர்ந்தேன். என் தொண்டை உடனே அடைத்துக்கொண்டது.

‘நெய்! நெய் குண்டா!’ என்று ஒரு குரல் கூவியது. உடனே பல குரல்கள் ‘நெய், நெய்’ என்று கூவின. பல பேர் யக்ஞ சாலையின் நெய்க் குண்டாவை நோக்கிப் பாய்ந்தனர். கரங்களின் அலையடிப்புக்கு மேலே அது மிதந்து செல்வதைக் கண்டேன். பிறகு கும்பல் சிதறி ஓடுவதைக் கண்டேன். முதலில் நெய் எரியும் வாடை எழுந்தது. பிறகு கூரியதோர் துர்நாற்றம் என்னைத் தாக்கியது.

அதிர்ச்சியிலும், பயத்திலும் விதிர்த்துப்போய் நான் அப்படியே நின்றேன். உடல்களின் இடைவெளிகள் வழியாக ஜ்வாலை தெரிந்தது. புகை குழுவது தெரிந்தது. என் வயிற்றுச் சதைகள் இழுத்துக்கொண்டன. என் கால்கள் தளர்ந்து மடங்கின. மெல்லப் பிரக்ஞையை இழக்க ஆரம்பித்தேன். மண்டபத் தூணில் சாய்ந்தேன். பளிங்கின் குளுமையை என் முதுகு உணர்ந்தது. வழுக்கியபடி சரிந்தேன். பூமி மாபெரும் வலிமையுடன் என்னை இழுத்தது. உடம்பு பொதிபோலத் தரை மீது மோதியது. அடுத்த கணம் என் சகல நரம்புகளும் பட் பட் என்று முறுக்கமிழந்தன. கரங்கள் துவண்டு விழுந்தன. என் மனம் கரைய ஆரம்பித்தது. மெல்ல இல்லாமலாயிற்று.

என் பிரக்ஞை மீண்டபோது, இரவு மிக அமைதியாக இருந்தது. யக்ஞ முற்றத்து மண்டபப் பளிங்கையும், முற்றத்தின் கல் பதிக்கப்பட்ட விரிவையும், தூரத்துக் கோட்டைச் சுவர்களையும், அரண்மனை முகடுகளையும், தழுவியபடி வழிந்தது நிலவு. காவலர்களின் பாதக்குறடுகள் தூரத்தில் ஒலித்தன. வேறு ஒலியே இல்லை. போர் முடிந்த களம் போலிருந்தது அப்பகுதி. ஏதேதோ பொருட்கள் சிதறிக் கிடந்தன. பீதியூட்டும் வெறுமை எங்கும். மானுடச் சலனமே தெரியவில்லை.

மெதுவாக எழுந்தேன். சாய்ந்து அமர்ந்தேன். கண்களை நிறைத்தபடி விரிந்தது வானம். மேகங்கள் தேஜஸ் பெற்று, தியானத்தில் ஆழ்ந்து இருந்தன. என் மனம் பொங்கி விரிந்தது. என் புலன்களை வானம் இழுத்துக்கொண்டது. உடம்பு பாரமாக ஆகும் அந்த மகத்தான தவிப்பு என்னுள் பரவியது. ஏக்கம் நிறைந்து என் மனம் புடைத்து விம்மியது. மறுகணம் தீப்பட்டது போல சுரீல் என்று சுருண்டு கொண்டது என் பிரக்ஞை. எல்லாச் சரடுகளும் அறுந்து சுருண்டு துடிதுடித்தன. விதிர்த்துப்போய் எழுந்தேன். எங்கிருக்கிறேன்? அய்யோ இந்த இடமா? பரபரவென்று காட்சிகள் மின்னித் தெரிந்து மறைந்தன மனத்துள். தூரத்தில் அந்தக் கருங்கல் தடத்தைக் கண்டேன். மூச்சு உள்ளேயே

சிக்கிக்கொண்டது. அப்படியே ஸ்தம்பித்து நின்றேன்.

ஜோதி வடிவமாகச் சுழன்று எரிந்த சார்வாகன்! அவனை எரித்தது நெய்யல்ல. அவனுள் சுடர்ந்த ஞானம்தான். அவன் கண்கள் நினைவிற்கு வந்தன. அவன் குரல் காதில் புல்லரித்தது. கண்கள் நனையுமளவு சிலிர்ப்பு என்மீது பரவியது. மறுகணம் கிரீச்சிட்டபடி ஒரு திசை நோக்கி வீசி எழுந்தது என் ஊஞ்சல்.

காமமே புருஷார்த்தம் என்றவன் எந்தப் புருஷார்த்தத்திற்காக சிதைகள் நடுவே தன்னை விறகாகச் சுடர்ந்தான்? எதற்காக அதிகாரத்தின் பளிங்கு மண்டப முற்றத்தில் ஆகுதியானான்?

ஊஞ்சல் சுழன்று என் மண்டைச் சுவரில் மோதுகிறது. கடை யாணியின் ஓலம். கிறீச்... கிறீச்... கைகளால் தலையைப் பிடித்துக் கொண்டேன். கண்களை மூடிக்கொண்டேன். பம்பரம் போல நான் சுழல்வதாகப்பட்டது. சுற்றிச் சகலமும் சுழல்கின்றன. பிரபஞ்சமே சுழன்று சுழன்று வேகம் பிடிக்கிறது. சுழல் வேகத்தின் ஒரு கணத்தில் எல்லாமே மறைந்துவிட்டன. சுழல் மையமாக நான். ஒரு புள்ளியாக நான். சகலப் பிரபஞ்சத்தையும் தூக்கிச் சுழட்டும் சக்தியின் மையப்புள்ளி. அழுத்தத்தின் அதி உச்சம். என் நெற்றிப் பொட்டை மையம் கொண்டிருக்கிறது அது. வெடித்துவிடும் இதோ இக்கணம். இதோ... இதோ... சட்டென்று எல்லாம் நின்றுவிட்டன. அழுத்தம் இல்லை. எதுவுமே இல்லை. தசைகளற்ற மேல் கீழற்ற பெருவெளி. ஒரு கணம்தான். என் பிரக்ஞை பீறிட்டெழுந்தது. உதறினேன். மௌனமானதோர் ஓலத்துடன் கண்விழித்தேன். என் சித்தம் சுழன்று தெறிக்கப் போகிறது. நான் பைத்தியமாகப் போகிறேன். இல்லை... மீண்டுவிட்டேன். ஒரு கண நேர உதறலில் மீண்டுவிட்டேன். போதும். இதோ கிளம்புகிறேன். இந்நள்ளிரவில் என் மரவீட்டுக் கதவைத் தட்டுவேன். குளிர் காற்றுப்போல அம்மா வருவாள். அம்மா, வந்துவிட்டேன். மீண்டு வந்துவிட்டேன். என்னை உன் வீட்டின் வெதுவெதுப்பான கரிய அறைக்குள் அடக்கிவை. எனக்கு வானத்தைக் காட்டாதே. உன் கை உணவை உண்டு, உன் மகன் மட்டுமாக உன்னருகேயே இருக்கின்றன. அய்யோ, அங்கு சுவர்களில் ரிஷி முகங்கள் இருக்குமே. சிரிப்பவை, நகையாடுபவை. அம்மா என்னை உண்டுவிடு. உன் உதரத்தில் அடக்கிவிடு. உன் கருப்பையின் மௌனத்தையும் வெப்பத்தையும் கொடு. உன் உதிரத்தையும் நினைவுகளையும் மட்டும் உண்டு. அங்கு ஒடுங்கிக்கொள்கிறேன். அங்கும் வருமே. என் தந்தையின் பீஜம் ஓடும் உன் உதிரக் குழல்கள் அங்கும் வருமே. அவருடைய கண்களின் உள்ளே தவித்தலையும் ஒளி அந்த இருட்டுக்குள் ஒரு மின்மினிபோல என்னை நோக்கிப் பறந்து வருமா? அங்கும்

கையுதைத்துக் காலுதைத்து வெளி வெளி என்று தவிப்பேனா? அம்மா...

எழுந்தேன், தள்ளாடி நடந்தேன். என் மனமும் உடலும் ஓய்வுக்காக
மன்றாடின. என் புலன்களனைத்தும் மெல்ல அவிந்து கொண்டிருந்தன.
ஆனால் உள்ளிருந்து ஏதோ உத்வேகம் அப்போதும் கசிந்து
கொண்டிருந்தது. யுகங்களுக்கு முன் அந்த ரிக்வேதக் கவிஞன்
மனமொடிந்து கூவும் குரல் எனக்குக் கேட்டது. நான் யார்? எனக்குத்
தெரியவில்லை. மனத்தின் அறிய முடியாத சக்திகளினால் நான் அலைந்து
திரியும்படி ஆக்கப்பட்டேன்...'

என் காலில் எதுவோ மிதிப்பட்டது. பாம்பு என்று உள்மனம் சொல்ல,
உடம்பு எகிறியது. மெல்ல ஓய்ந்த பிறகு, உற்றுக் கவனித்தேன்.
அரையிருளில் நீளமாக, வழுவழப்பாக எதுவோ கிடந்தது. சிறிது நேரத்தில்
என் கண்கள் பழகி, அதை அறிந்தேன். சார்வாகனின் யோகத்தண்டு!'

- காலச்சுவடு ஆண்டுமலர், 1991

13. சிவமயம்

பாடல் பெற்ற ஸ்தலம். வசை என்று சொல்லலாம். ஞான சம்பந்தர் போகிற போக்கில் தனக்கு அருள் செய்யாமல் ஒற்றைக் காலில் நிற்கும் நடராசனை எட்டுவரி இடக்குப் பண்ணிவிட்டுப் போனார். பிறகு வந்த ராஜாக்கள் கற்றளி எழுப்பி, அறுபத்து மூவரைக் குடியமர்த்தி, பெரியநந்தி செதுக்கி, சுற்றியுள்ள தெருக்களை அக்ரஹாரமாக ஆக்கி, உற்சவம், தேரோட்டம், உலா என்று ஒழுங்கு பண்ணிப் புண்ணியம் அடைந்தார்கள். ஒரு பத்து தலைமுறைக்கு செல்வாக்காகத்தான் இருந்தார் சுகவணேசுவரர். அப்புறம் தெப்பக்குளக்கரை பிள்ளையார், திடீர் மவுசு பெற்று காணிக்கை வசூலும், குழந்தைப் பேறு அருளும் தர ஆரம்பித்து விட்டமையினால் பக்தர் நடமாட்டம் குறைந்து விட்டது. ஆனாலும் சுகவணேசுவரர் சுகவாசி. நிலபுலன்கள் இருந்தன. காவலாட்களும் இருந்தனர். சில்லறை மானியங்களும் வந்தன. ஆனால் அந்தியானால் கோயில் வளாகம் ஒவென்று ஆகிவிடும். பிரகாரத்து சிற்பங்களிடையே இரண்டறக் கலந்து விளையாடும் குரங்குகளும் சென்றுவிட்டால் அர்ச்சகர் சம்பு குருக்களும், மொழி மொழிவென்ற கருங்கல் லிங்கமும், முணுக்குமுணுக் விளக்கும்தான் பாக்கியமாகும். வலது பக்கத்தி லிருந்த சம்பந்தப் பெருமானுக்கு போக்குக்காட்டிய நடராசப் பெருமான் லண்டன் கோடெஸ்வரனின் வரவேற்பறைக்குப் போய்ப் பத்து வருடம் ஆகிவிட்டது.

நிலைமை திடீரென்று மாறியது. காரணம் கிளிச்சாமி. ஒருநாள் இரவு கையில் ஒரு சிறு மரப்பெட்டியும், தோள்களில் இரண்டு கிளிகளும் மொட்டைத்தலையும் காவியும் கம்புமாக வந்த ஆசாமி கிளிஜோசியமாக இருக்கும் என்றுதான் மற்ற எவரையும் போலவே குருக்களும் நம்பினார். காலணா பெயரப் போவதில்லை என்ற விரக்தியில் அவர் திரும்பியே பார்க்கவில்லை. வந்த ஆசாமி பிரகாரத்தை வலம் வந்து, சந்ததிகள்தோறும் கும்பிட்டு விட்டு, நந்தியின் வலது பக்கமாக கல்தூணில் சாய்ந்து அமர்ந்து, கண்மூடி தியானத்தில் ஆழ்ந்த பிறகுதான் அவர் அசைப்பில் திரும்பிப் பார்த்தார்.

வசீகரமான மொட்டைதான். எதிர்காலத்தில் அதன்மீது ரோமம் வரச்

சாத்தியமில்லை என்பதோடு, இறந்த காலத்திலும் இருந்திருக்குமா என்று வியப்புக்கொள்ள வைக்கும் ஜாஜ்வல்யம். தூணின் முணுக் விளக்கு அதன்மீது பிரதிபலிப்பது கூட அழகாக இருந்தது. நல்ல சிவப்பு நிறம். பெரிய மூக்கு. பிடிவாதமாக அழுந்திய உதடுகள். தொண்டைக்குழியில் ருத்திராட்சம். வயிறு ஒட்டிக்கிடந்தது. ‘பாவம் சாமியார்’ என்றார் குருக்கள், சக தொழிலாளியின் அனுதாபத்தோடு. அத்துடன் அதை மறந்து வெளியேபோய் இருட்டிவிட்டதா என்று பார்த்தார். கீழ்வானில் சிவப்பு அழிந்த பிறகு, வாட்ச்மேன் கருணாகரனிடம் குரல் கொடுத்துவிட்டு, உள்ளே வந்தார். அப்போதும் சாமி அப்படியே உட்கார்ந்திருந்தது. பசி மயக்கமாக இருக்குமோ என்ற எண்ணம் குருக்களுக்கு ஏற்பட்டது. உள்ளே போய் எஞ்சிய கருமங்களைத் தொழில் நேரத்தியுடன் சுருக்க முடித்து, கொத்துமணி குலுங்க, வாசலைச் சாத்தினார். தர்மகர்த்தா வீட்டில் மாடுகளைத் தொழுவிலேற்றிவிட்டு, கையைக் கழுவியபடி கருணாகரன் ஓடி வந்தான். கூறு சங்கு தோல் முரசு கொட்டோசையெல்லாம் காலையோடு சரி. ராத்திரியில் வவ்வால் சிறகடிப்புதான். கருணாகரன் குருக்களிடம் ‘சாத்தலாமா?’ என்றார். குருக்கள் உட்பக்கமாகக் கையைக் காட்டிவிட்டு நைவேத்யச் சோற்றுடன் கிளம்பிவிட்டார். கருணாகரனும் ஜாடையாக ஒருமுறை பார்த்துவிட்டுக் கதவை மூடிவிட்டான்.

மறுநாள் காலை குருக்கள் உள்வாசலைத் திறக்கும்போது கதவுக்குள்ளிருந்து கீச்சுக் குரலொன்று ‘சிவா’ என்றது. குருக்களுக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. கருணாகரனும் சிறிது பயந்தது உண்மை. விடியலின் அரையிருட்டு வேறு. சற்று நேரம் கழித்து குருக்கள் தயங்கித் தயங்கி உள்ளே காலடி எடுத்து வைத்தார். லாந்தர் விளக்கு கையிலிருந்து ஆட, தூண்கள் நடனமிட்டன. சிலைகளின் நிழல்கள் பூத வடிவங்களாகப் பொங்கி, விசுவரூபம்கொண்டு அசைந்தன. குடலைப் பற்றிக் கொண்டு குருக்கள் முன்னால் நடக்க, கருணாகரன் தொடர்ந்தான். சன்னதி இருட்டில் ஒரு குரல் ‘சிவா, சிவா’ என்று சொல்வது கேட்டது. பெண்குரல். பெண் குரல்கூட இல்லை. இரு என்று கைகாட்டிவிட்டு, முன்னால் நகர்ந்தார். இப்போதும் ஜபம் செய்வது ஒருவர் அல்ல, இருவர் என்பது புரிந்தது. இரு குரல்கள் மாறி மாறி ‘சிவா, சிவா! என்று ஒரே தளத்தில் சொல்லிக்கொண்டிருந்தன.

மார்பு படபடக்க சன்னிதானத்தை அடைந்தபோது சட்டென்று குரல்கள் நின்றன. விருட்டென்று ஏதோ பறவைகள் தூண்களை உரசியபடி பறப்பது தெரிந்தது. லாந்தரின் ஒளியில் நந்தியின் பிம்பம் பிரம்மாண்டமாகக் கூரைமீது விழுந்து, சரிந்தது. நந்தியைச் சுற்றித் திரும்பியபோது, எதிரே தரையில், நேற்றிருந்த அதே கோலத்தில், அமர்ந்திருந்த சாமியாரைக்

கண்டார் குருக்கள். அவருக்கு எல்லாம் புரிந்துபோயிற்று. வில்லங்கம் என்று அவருடைய மனக்குறளி சொல்லியது. கிழம் செத்துக் கித்து வைத்திருக்கப் போகிறது. மூஞ்சி வேறு மெழுகு பொம்மைபோல இருக்கிறது. பழியைப் புத்திசாலித்தனமாகக் கருணாகரன்மீது போட்டுவிட உத்தேசித்து, 'முட்டாப்பயலே, நேத்து போறச்சயே உங்கிட்ட சொன்னேனே, கெழத்த தூக்கி வெளியே போட்டுட்டு சாத்துடான்னு, கேட்டியா?' என்றார்

கருணாகரன் சட்டென்று இரண்டிலொன்றுக்குத் துணிந்தான். 'சாமி சத்தியமா நேத்தைக்கு நாந்தேன் இவரைத் தூக்கி வெளியே போட்டுக் கதவைச் சாத்தினேன் சாமி. கண்ணாணை, என் மருதப்பன் மேல் ஆணை' என்று சாதித்துவிட்டான்.

'புளுகாதே. சிலை திருட்டுப் போனதுக்கப்புறம் கோயிலுக்குள் ஈ காக்கா நொழையாம காவந்து பண்ணியிருக்கு சர்க்கார்' என்றார் குருக்கள்.

கருணாகரன் குரலைப் பரிதாபமாக ஆக்கிக்கொண்டான். 'கண்ணாணை, நான் பொய் சொல்லலை சாமி. நேத்தைக்கு இவரைத் திண்ணையில விட்டுட்டுத்தான் கதவைச் சாத்தினேன். அப்பவே ஒரு மாதிரி சிரிச்சார். சாமி, இது என்னமோ மந்திரமாயம் பண்ணிப்போட்டு உள்ளே வந்திருக்கு.'

சட்டென்று குருக்களின் தலைமீது கீச்சுக்குரல் 'சிவா!' என்றது. தூணுக்கு அப்பால் இன்னொரு குரல் 'சிவா! சிவா!' என்றது. எதிரொலிகளும் எழுந்து சர்வம் சிவமயமாகப் பொலிந்தது.

குருக்கள் நம்பவில்லை. நம்பாமலிருக்கவும் முடியவில்லை. பிடிவாதமாக எதையும் நம்புகிறவரோ, நம்பாமலிருப்பவரோ அல்ல அவர். ஆனால் காலையில் கருணாகரனின் கதைகேட்டு ஊரே கோயிலுக்குள் திரண்டபோது அவருடைய மடியின் சில்லறை ஒலி அவரை நம்ப வைத்தது. கிளிச்சாமியார் கோயிலின் தவிர்க்க முடியாத உறுப்பாக ஆனார்.

சாமியார் 'சிவா' என்ற வார்த்தை தவிர வேறு எந்த வார்த்தையும் மறந்துகூட உச்சரிப்பது இல்லை. 'சாமி இவன் என் புள்ளை.' 'சிவா.' 'சாமி பயலுக்கு நாக்கு வெளங்க மாட்டேங்குது. வயது பனிரண்டாச்சு' 'சிவா!' 'சாமி கையால் தொட்டா எல்லாம் செரியாப் போயிடும்.' 'சிவா.' - இப்படித்தான் சம்பாஷணை ரீதி. கோயிலுக்குள் கூட்டம் நெரிபட்டது. தினம் ஒரு மணி நேரம் சாமி ஒரு படியில் அமர்ந்து அருள் புரிவது வழக்கமாயிற்று. அந்த நேரம் ஒருவேளைச் சாப்பாடும் ஏற்பார். அனேகமாகப் பழங்கள். ஒரு டம்ளர் பால். மிச்ச நேரம் முழுக்க

கிளிகளுடன் இருப்பார். பேன் பார்த்தல், சிறகுகளை நீவிவிடுதல், வாயைப் பிளந்து சுத்தம் செய்துவிடுதல் இப்படி.

நாளடைவில் கிளிகள் பெருகின. தினம் இரண்டு கூடை பழங்கள் தேவைப்படுமளவுக்கு. எல்லாக் கிளிகளும் முதலில் 'டிவீக்' என்றன. சாமியார் கையை அசைத்தால் பறந்து அகன்றன. அவர் இரவு பகலாக அவற்றை 'சிவா' என்று அழைத்தார். 'சிவா சிவா' என்று கொஞ்சினார். 'சிவா' என்று கூப்பிட்டபடி, கெஞ்சியபடி, பின்னால் அலைந்தார். பிறகு அவையும் 'சிவா' என்று சொல்ல ஆரம்பித்தன. சிவநாமங்கள் ஏகப்பட்ட விசில்களைக் குழந்தைகள் களேபரமாக அடிப்பதுபோல சதா ஒலித்தன. கோயிலுக்குள் சிவநாமம் தவிர வேறு எதையும் எவரும் கூறமுடியாதபடி எங்கும் அவ்வொலியே நிறைந்திருந்தது. கிளிகளுக்காகப் பக்தர்கள் பழங்களைக் கொண்டுவந்து கொட்டினர். அவை கொத்திப் போட்ட மிச்சத்தைப் பிரசாதமாக உண்டனர். நூற்றுக்கணக்கான அலகுகள் கூவிய சிவநாமம் ஒரு இரைச்சலாக உருவமின்றி மாறி, தூண்களை மோதி சதா ஒலித்தது. 'ரீதி ஓங்காரம்' என்றார்கள் பண்டிதர்கள். அதன் நடுவே இரண்டற்று கிளிச்சாமி வசித்தது. அவர் தூங்கும்போது அவர் மீது கிளிகள் அடர்ந்து மொய்த்திருக்கும். அவர்மீது எப்போதும் இரண்டொரு கிளிகள் அமர்ந்திருக்கும். தனக்குரிய கல்லில் அவர் வந்தமர்ந்து ஆசி வழங்கும்போதும் கிளிகள் அவரைச் சுற்றிப் பறக்கும். கிளிச்சாமி எவர் முகத்தையும் பார்ப்பதில்லை. எந்தக் கரங்களையும் வித்தியாசப்படுத்துவது இல்லை. ஒரே ஆசி, ஒரே பிரசாதம். ஒரே சிவநாமம். ஒரு முறை அவர் 'சிவா' என்றால் ஒரு நூறு அலகுகள் 'சிவா சிவா' என்று ஓலமிடும். உடனே பக்தர் கூட்டத்திலிருந்தும் ஐந்தெழுத்து பீரிட்டெழும்.

குருக்களுக்கு மேனி வளப்பம் விழுந்துவிட்டது. அழகான தொப்பைகூட சரிந்துவிட்டது. பூணூல் வெள்ளை நிறமாகவே இருக்கும் அதிசயம்கூட நிகழ்ந்துவிட்டது. ஆரம்பத்தில் கிளிச்சாமியின் சிவகோஷம் அவருக்கு உவப்பாகவே இருந்தது. அது வலுக்க வலுக்க உண்டியில் கனக்கும் என அவர் நினைத்தார். பிறகு இனி சிவபெருமானே வந்து தடுத்தாலும் வகுலை நிறுத்த முடியாது என்று அறிந்தார். ஒருவிதமான மெத்தனமும் பெருந்தன்மையும் அவருக்கு ஏற்பட்டது. இந்தக் கிழம் ஏன் இப்படி சிவா சிவா என்று கூவிப் பிராணனை விடுகிறது என்கூடத் தோன்ற ஆரம்பித்தது. மேலும் சமயம் கிடைக்கும் போது கிளிச்சாமியின் அருகே சென்று அமர்ந்து சீண்டுவதில் அவருக்குப் பேரானந்தம். நாளடைவில் கிளிச்சாமியைக் கலைத்து ஒரு வார்த்தையாவது கூறவைத்துவிடுவதை ஒரு சவாலாகவே ஏற்றுக்கொண்டார் குருக்கள். ஆனால் அது அத்தனை

எளியதாக இல்லை. பெரும்பாலான பேச்சுக்கு சாமி எதிர்வினையே தருவதில்லை. எனவே குருக்களின் பேச்சும் முற்றி முற்றி வந்தது.

‘சரசாவைத் தெரியுமோ?’ என்றார் குருக்கள் ஒருநாள்.

‘சிவா’ என்றார் சாமி.

‘சரக்குன்னா அவள்ளா சரக்கு. என்ன ஓடம்பு. என்ன பேச்சு, என்னா தளுக்கு! அதெல்லாம் தலைமுறை தலைமுறையா படிஞ்சு வரணும். தொழில் செஞ்சு கத்துக்கணும். நம்ப வீட்டு பருப்புக் குழம்பு ஜென்மங்களுக்கு சுட்டுப் போட்டாலும் வராதுங்கறேன்.’

‘சிவா’ என்றது சாமி. உடனே கீச்சுக்குரல்கள் ‘சிவா! சிவா!’ என்று எதிரொலி செய்தன.

‘நேத்தைக்குப் போயிருந்தேன். சாமி காசு பணம் பெரிசில்லை. மனுஷா தொடர்புதான் முக்கியம்ங்கறா. நூத்லே ஒரு வார்த்தைங் கறேன். அவா சாதியிலே ஒரு வழக்கம் இருக்கு வேய். பிரம்ம ரேதஸ் கெடைக்காட்டி பெத்துக்கவே மாட்டாளாம். சும்மாவா ஜிகுஜிகுன்னு இருக்காங்கறேன். நான் இருக்கிறவரை உங்க பேட்டைக்கே பஞ்சமில்லையடியம்மான்னு சொல்லிட்டு வந்தேன். எப்பி? ஹெஹெஹெ...’

‘சிவா’ என்றது சாமி. கோயிலே சிவா என்று பொங்கியது.

குருக்களுக்கு வெறி ஏறியது. ‘இல்லை, தெரியாமத்தான் கேக்கிறேன். வோய், நீர் எதை நினைச்சுண்டு இப்படி ஒக்காந்திருக்கீர்? மனுஷன்னா சந்தோஷம் வேணும் வோய். ஆனானப்பட்ட சிவபெருமானுக்கே பெஞ்சாதி ரெண்டு. நீர் யாரு வோய், கைலாசத்துப் பூதகணமா? அப்படியிருந்தா உம்மையும் ரெண்டும் கெட்ட உருப்படியா அவனே படைச்சிருப்பானே. வாயத்தெறவும் ஓய், உம்முன்னு இருக்காம...’

‘சிவா.’

ஸ்தம்பித்துப்போய் சற்று நேரம் உட்கார்ந்திருந்தார் குருக்கள். முகத்தில் நிர்க்கதியான ஒரு தவிப்பு. பிறகு ‘நாசமாப் போவும்’ என்று அடிவயிற்றிலிருந்து ஒரு புகைச்சல். எழுந்து போய்விட்டார்.

குருக்களுக்கு ராத்திரி தூக்கம் வரவில்லை. வேர்த்துக் கொட்டியது. கண்ணை மூடினால் உள்ளே டபடபவென்று ஏதோ கிளி சிறகடித்தது. காதில் சதா கீச்சுக்குரல் ‘சிவா’ என்றது. முதலில் ‘என்ன மனுஷன் சே’ என்ற வெறுப்புதான் ஏற்பட்டது. கிளிகளுடன் பேசிப் பேசித் தன்னையும் கிளி மாதிரி ஆக்கி வைத்திருக்கிறான். பிறகு மெல்ல ஒரு பீதி ஏற்பட்டது. உண்மையிலேயே இப்படி மனசையும் நாவையும் வென்றடக்க முடியுமா?

இந்த ஜென்மத்தில் தன்னால் சாத்தியப்படாது. அப்படியானால் இது யார்? மக்கு மண்டோகமா? ஞானியா? சித்த புருஷனா? நாற்பது வருடம் லிங்கத்தைத் தொட்டுணர்ந்த குருக்களின் மனம் உடனடியாகச் சிரித்தது. சித்தபுருஷனாவது ஒன்றாவது! எல்லாம் சோற்றுக்குப் போடுகிற வேஷங்கள். சரி, ஒருவேளை அது சித்த புருஷனாகவே இருந்து தொலைத்து விட்டால்...? குருக்களின் சந்தேகம் வளர்ந்தபடியே போயிற்று. இரவு வெளுக்கும் சமயம் அவர் எண்ணங்களின் சுமையினால் வதங்கிப் போய்விட்டிருந்தார். ஒருவேளை கடவுள் இருந்து தொலைத்தால் என்ன செய்வது என்ற பயம்தான் அவரைக் கோயில் காரியங்களை முறைப்படி செய்ய வைப்பது. அதுவே இப்போதும் துரத்தியது. எதற்கு வம்பு?

விடிந்ததும் விடியாததுமாக அரக்கப் பரக்க ஓடிவந்து கிளிச்சாமி காலில் விழுந்தார் குருக்கள். 'சாமி தப்பு பண்ணிட்டேன். மன்னிக்கணும். இந்தப் பாவிக்கு மன்னிப்பு குடுக்கணும்' என்று வேண்டினார். சாமி சலனமின்றி 'சிவா' என்றது.

அவ்வளவுதான். குருக்களின் கடைசி மனத்தடையும் உடைந்தது. ஒவென்று அழ ஆரம்பித்துவிட்டார். தொப்பை குலுங்கிய குலுக்கத்தில் குரலே வெளிவரவில்லை. கருணாகரன் அவரை அணைத்துச் சமாதானப்படுத்தினான். கிளிச்சாமி மௌனமாக எழுந்து சென்றது.

இந்தச் சம்பவம் கருணாகரனின் பிரச்சார வலிமையுடன் சேர்ந்து பரவி, சாமிக்கு கீர்த்தி சேர்த்தது. குருக்கள் சாமியின் கிளிகளில் ஒன்றை எடுத்து அதற்கு சரசாவின் பெயரைக் கற்றுத்தர அதிதீவிர முயற்சி செய்ததாகவும், ஆனால் கிளி சிவநாமம் தவிர வேறெதையும் கூற மறுத்துவிட்டதாகவும் வதந்தி பரவியது. கிளிகள் சாமியிடம் தவிர வேறொருவரிடமும் ஏதும் பேசாததும் அதற்கு வலிமை சேர்த்தது. தனக்கும் சரசாவுக்குமிடையேயான தொடர்புகள் அம்பலத்திற்கு வந்துவிட்ட நிலையில் ஊரார் பேச்சிலிருந்து தப்பவும், பாதி மனப்பூர்வமாகவும், குருக்கள் ஒரு மாறுதலைக் கைக்கொண்டார். அவர் நாவிலும் சிவநாமம் சதா ஒலிக்க ஆரம்பித்தது.

ஆனால் இரண்டு நாள் கழித்து, கிளிச்சாமி திராட்சைப் பழங்களைத் தனது கிளிகளுக்கு வழங்கிக்கொண்டிருந்தபோது, மேற்படி சிவனடியார்களுள் ஒன்று சாமியின் தோளில் சகஜமாக ஏறி அமர்ந்து, சிவந்த கண்களை மடத்தனமாக உருட்டியபடி 'சரசா' என்றது. சாமியார் சவுக்கடி பட்டவர்போல ஒரு கணம் உடல் துடித்தார். கப்பென்று பறவையைப் பிடித்தார். அவர் கைக்குள்ளிருந்து அதன் தலையும் வாலும் வெளியே தெரிந்தது. தலை சொன்னது 'சரசா... சரசா...?'

கிளிச்சாமி பழுதடைந்த பாக்கெட் ரேடியோவைக் குலுக்குவது போல அதைக் குலுக்கினார். குலுக்கக் குலுக்க அது ‘சரசா, சரசா!’ என்றது. சாமியார் ஒரு கணம் என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் அப்படியே நின்றார். பிறகு உரக்க அதைப் பார்த்து ‘சிவா!’ என்றார். பலநூறு கிள்ளைகள் சிவா என எதிரொலிக்க, அது மட்டும் ஊடே அபசுரமாக ‘சரசா’ என்றது.

கிளிச்சாமி சற்றுநேரம் சுவரில் சாய்ந்து அமர்ந்தார். எதிரே அந்தக் கிளியும் சிறகை விரித்து சரிந்தபடி நின்றிருந்தது. சாமியார் அதன் மூஞ்சியைப் பார்த்தார். பரம வெள்ளையாக இருந்தது. அதைப் பார்க்கப் பார்க்க அவருள் ஏதோ பொங்கி வந்தது. அந்தக் கிளிமட்டும் எப்படி அதைக் கற்றுக்கொண்டது? யாரிடம் பழகுகிறது அது? குருக்கள் அதற்குக் கற்றுத்தந்துவிட்டாரா? வேறு எந்தக் கிளியும் எவரிடமும் பேசுவதில்லை. இதுமட்டும் என்ன பாப ஜென்மம்!

சிவனடியார் ஒரு சுற்றுப் பறந்து ஒரு துண்டு தேங்காயுடன் வந்தது. காலால் அதைப் பற்றி ஒருமுறை அலகால் கொத்தித் துருவி, மென்று விழுங்கிவிட்டு, ‘சரசா!’ என்றது. சாமியார் ஆவேசமாகப் பாய்ந்து அதைப் பிடிக்கத் தாவினார். அது லாகவமாக விலகி, விருட் என்று பறந்தது, சுவர்ப்பதுமையின் தோளில் அமர்ந்து, தலையை ஒரு மாதிரியாகச் சரித்தபடி, ‘சரசா?’ என்றது.

‘சிவா’ என்று சாமியார் ஆங்காரத்துடனும் வெறியுடனும் கத்தினார்.

‘சரசா! சரசா!’ என்றது சிவகணம்.

சாமியார் அதை நோக்கிப் பாய்ந்தார். அது சிலை சிலையாக மாறி மாறிப் பறந்தமர்ந்து போக்குக் காட்டியது. சாமியார் கத்தக் கத்த அது ஒரே விடையைச் சொன்னது. கடைசியில் பிரகாரத்துக் கூரை மீது அமர்ந்தபடி அதிவேகமாக ‘சரசா-சரசா- சரசா-சரசா’ என்றது.

‘சிவா சிவா’ என்று சாமியார் அழுதார்.

‘சரசா சரசா’ என்று கிளி சொன்னது.

சாமியார் தன் மார்பில் ஓங்கி அறைந்தார்.

விம்மி விம்மி அழுதபடி ‘சிவா! சிவா!’ என்றார்.

‘சரசா!’ என்று தலையைச் சரித்தது கிளி.

சாமியார் மெல்ல அடங்கினார். பிற கிளிகளைத் திரும்பிப் பார்த்தார். அவை தம்பாட்டில் ‘சிவா’ என்று வாழ்ந்து கொண்டிருந்தன.

‘சிவா’ என்று கனிவாக அழைத்தார்.

‘சரசா’ என்றபடி கிளி அருகே வந்து அமர்ந்தது.

‘சிவா’ என்றபடி சாமியார் அதைப் பிடித்தார்.

‘சரசா’ என்றபடி கிளி பிடிக்குள் தலையைச் சரித்து கண்களைச் சுழட்டியது.

அதை அப்படியே தன் வேட்டிக்குள் மூடி ஓரமாக எடுத்துச் சென்றார் சாமியார். உள்ளே ‘சரசா சரசா’ என்று குரல் கேட்டது.

ஆளற்ற பிரகார மூலையை அடைந்ததும் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தார். ஒரே அழுக்கு. ‘சரசா’ உயிர்விட்டது.

துணியை விரித்துப் பார்த்தார். பச்சை நிறத்தில், வயிறு அப்போதும் வெதுவெதுப்பை இழக்காமல், படுத்திருந்தது கிளி. அப்படியே தூக்கிச் சுவருக்கு அப்பால் விசிறினார். உடம்பு பரபரபத்தது. திரும்பி ஓடி வந்தார். கிளிகளை நோக்கி ‘சிவா’ என்று கத்தினார். ‘சிவா’ என்றன குரல்கள். சாமியார் செவிகூர்ந்தார். ஏதாவது அபஸ்வரம் கேட்கிறதா? இல்லை என்று தெரிந்தது. மீண்டும் மீண்டும் சிவா என்று கூவினார். சுருதி சுத்தமாக சிவநாமம் எழுந்தது. சாமியாருக்கு மனக்குவடில் அழுத்தம் குறைந்தது. அன்று அவர் சாப்பிடவில்லை. நேரம் ஆக ஆக அவருக்கு அழுகை அழுகையாக வந்தது. சுருண்டு படுத்தபடி அழுதார். பிறகு தூங்கிப்போனார்.

இரண்டு நாள் கழித்து மீண்டும் சாமியாரை வதைக்கும் அந்தச் சொல் காதில் விழுந்தது. ஒரு சிவபக்தக் கிளி இன்னொரு பக்தையிடம் ‘சரசா’ என்று கொஞ்சுவதையும், அது வாலை விரித்து விசிறி ‘சரசா’ என்று பதிலளிப்பதையும் அவர் கேட்டார். இம்முறை சாமியார் அதிக நேரத்தைச் செலவழிக்கவில்லை. காதலர்களுக்கு அமரத்துவம் அளித்துவிட்டு யோசனையிலாழ்ந் தார். இதை இப்படியே விடக்கூடாது. கோயிலுக்குள் யாரோ வேண்டுமென்றே இதைச் செய்கிறார்கள். முதல் சந்தேகம் குருக்கள் மீது விழுந்தது. ஆனால் குருக்கள் ஆளே மாறிவிட்டார். சும்மா சொல்ல ஆரம்பித்த சிவநாமம் எசகு பிசகாக அவர் மண்டக்குள் ஏறிவிட்டது. சதா வாய் ஓயாமல் ‘சிவா’தான். தூங்கும்போதும் சிவா. ஏப்பமும், கொட்டாவியும், இருமலும், தும்மலும்கூட சிவகோஷம். முதலில் சற்று சந்தேகத்துடன் பார்த்த ஊராரும் அதை ஒரு உபாதை என்று ஏற்றுக்கொண்டார் கள். குருக்களுக்கும் உடலின் எந்தக் காற்றும் ‘சிவா’ என்று வெளியேறும்படி தசை அமைப்பு கிடைத்துவிட்டது. தர்மகர்த்தா பிள்ளைக்கு மாடுகள் தவிர வேறு அக்கறை கிடையாது. கருணாகரன் கோயிலுக்குள்ளேயே வருவது கிடையாது. சாமியாருக்குக் கண்ணில்

ஒருவித பித்துக் களை வந்துவிட்டது. சதா சந்தேகத்துடன் நடமாடினர். ஒவ்வொரு காலடியோசை யையும் செவி கூர்ந்தார். ஒவ்வொரு பக்தகோடியையும் கூர்ந்து கவனித்தார். அவருடைய தேஜஸே போய்விட்டது என்று

பேசிக் கொண்டார்கள். அவர் அருள் வழங்கினால் பலன் ஏற்படுவதும் குறைந்து வந்தது. அதற்கேற்ப தினம் இரண்டு கிளிகள் மதிலுக்கு வெளியே செத்துக்கிடப்பதை ஊரார் காண நேர்ந்தது.

சாமியார் குருக்களை விஷமாக வெறுக்க ஆரம்பித்தார். குருக்களைப் பார்த்தாலே அவர் உடம்பு நடுங்கும். உடுகள் துடிக்கும். ஆனால் பக்திப் பரவசமாகக் குருக்கள் 'சிவா' என்று திருப்பிச் சொல்லுவார்.

சாமியாருக்குத் தூக்கமும் குறைந்துவிட்டது. ராத்திரியில் அரைத் தூக்கம்தான். தனது கிளிகளின் மனத்தைக் கலைக்கும் பாவியின் காலடியோசைக்காக அவருடைய ஒரு செவிப்புலன் எப்போதும் காத்திருந்தது. ஆனால் கிளிகள் நிரம்பிய மண்டபங்களில் யாருமே எப்போதுமே நுழையவில்லை. சாமியார் மூன்று நாளையத் தவிப்பிற்குப் பிறகு அன்றுதான் தூங்கினார். கனவுகளும் வெளிக் குரல்களும் கலங்கி வந்த சுழியின் ஆழத்திலிருந்து 'சரசா' என்ற குரல் கேட்டது. திடுக்கிட்டு விழித்துக்கொண்டார். உடம்பு நடுங்கிக்கொண்டிருந்தது. தொண்டை உலர்ந்திருந்தது.

கோயில் 'ஓ' வென்று கிடந்தது. கிளிகளின் சிவகோஷம் எழுந்தது. சாமியார் சில கணங்கள் வெறித்தபடி அமர்ந்திருந்தார். பிறகு தன்னருகே ஏதோ பொறுக்கியபடி யோசித்தார் சுற்றி வந்து கொண்டிருந்த கிளியைப் பிடித்தார். அதை முகத்தருகே கொண்டுவந்து உற்றுப் பார்த்தபடி 'சிவா' என்றார். வேண்டாம் விஷப்பரீட்சை என்றது மனம். ஆனால் விடவும் முடியவில்லை. தயங்கினார். பிறகு மனதை உந்தி முன்னகர்த்திக் குரலைக் குவித்து அதனிடம் 'சிவா' என்றார்.

சிவந்த அலகைத் திறந்து 'சரசா' என்றது பறவை.

சாமியாரின் உடம்பு தூக்கிவாரிப் போட்டது. அதைவிட்டு விட்டு, தன் முகத்தைக் கைகளால் மூடியபடி உடல் குலுங்கினார். அது விலகி எதையோ பொறுக்கி விழுங்கிய பிறகு உற்சாகமாக சாமியாரிடம் 'சரசா?' என்று விசாரித்தது.

சாமியார் திடீரென்று கேவிக் கேவி அழ ஆரம்பித்தார்.

இரவு முழுக்க, மறுதினம் பகல் முழுக்க, அழுதபடி உட்கார்ந்திருந்தார். அன்றிரவு கோயிலைவிட்டு ஓடிப்போய் முக்குத் தெருவில் நுழைந்து

ஒவ்வொரு வீட்டுக் கதவாகத் தட்டி ‘சரசா வீடு எது?’ என்று விசாரித்து அலைந்தார். மறுநாள் அவர் ஊரைவிட்டு ஓடிப்போய்விட்டதாகத் தெரிந்தது.

பத்து நாட்களில் கோயிலே ‘சரசா’ நாமத்தினால் நிறைந்தது. பிரகாரங்களும் மண்டபங்களும் அதிர்ந்தன. அபச்சாரம் என்று குதித்தார் தர்மகர்த்தா. மக்கள் கொதித்து எழுந்தனர். சாமியாரைத் தேடிச் கையில் கம்புகளுடன் கும்பல்கள் அலைந்தன. குருக்களுக்கு சீட்டுக் கிழிந்தது. கிளிகள் குறவர்களால் வேட்டையாடப்பட்டு, அழிக்கப்பட ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. ஒவ்வொரு குறவனுக்கும் ஒரு கூடை கிளி.

குருக்களின் மனைவியும் குழந்தைகளும் தான் வாயிலும் வயிற்றிலும் அடித்துக்கொண்டு அழுதார்கள். அவர் கவலைப்பட வில்லை. சிவநாமத்தை ஜெபித்தபடி பிள்ளையார் கோயில் திண்ணையில் அமர்ந்துவிட்டார்.

14. சந்திப்பு

விலக்கப்பட்ட சுவடிகள் அடங்கிய மரப்பெட்டிகள், தலை முறைகளின் தூசுப் படலத்தின் உள்ளே அழுந்தியிருக்கும். இருண்ட மச்சின்மீது, அவன் தவழ்ந்தேறி வந்தான். நூலாம்படையாக மாறி இருட்டு வழிமறித்தது. துழாவிப் பிய்த்தபடி நீந்தினான். சுவர்களின் நாடித்துடிப்பு போல எப்போதும் கேட்கும் சிறகொலி, அவன் வந்ததும் நின்றுவிட்டிருந்தது. இருட்டின் இடைவெளியற்ற சுதந்திரத்தில் திளைத்தவனாக, ஒரு நிமிடம் அப்படியே அமர்ந்திருந்தான். பிறகு தன்மீது படிந்திருந்த பார்வைகளை அவன் உணர்ந்தான். கூரையின் சரிவான உத்தரங்களிலிருந்து தலை கீழாகத் தொங்கியபடி வவ்வால்கள் உற்றுப் பார்த்தபடி மூச்சடக்கிக் காத்திருந்தன. இருட்டு தெளிந்தபோது அவற்றின் கண்ணாடிச்சில்லு போன்ற கண்களின் மினுமினுப்பு தெளிவாகத் தெரிந்தது. கூரையெங்கும் நட்சத்திரங்கள்போல அவை பரவியிருந்தன. சுவடிப் பெட்டிகளின் தூசுப் படலத்தின் மீது காற்றின் அமானுஷ்யமான கரங்கள் எழுதிய புரியாத எழுத்துக்கள்...

கைகளை ஊன்றி முன்னகர்ந்தான். தூசியின் தீவிரமான வீச்சம் பழகிய பிறகு, ஒரு விதமான விடுதலையுணர்வு ஏற்பட்டது. பெட்டிகளை அணுகி ஒன்றின் மீது படிந்திருந்த தூசியைத் தட்டப் போனான். அதன் மீதிருந்த எழுத்துக்கள் அசைவது போலிருந்தன. 'சடசட'வென்று சிறகோசை பின்னால் கேட்டது. திரும்பியவன் அருகே தூண்மீது வந்து தொங்கியபடி தன்னைப் பார்த்த வவ்வாலைப் பார்த்தான். முதிய கண்களில் நூற்றாண்டு களின் சோகத்துடன் அது பெருமூச்சுவிட்டது. தோல் சுருங்கிய முகம் எதையோ கூறப்போவது போலிருந்தது. கண்களும், முகமும், வாயும் ஒரு சொல்லுக்கு முந்தைய கணத்தில் தவித்தன. மௌனத்தின் அழுத்தத்தை உணர்ந்தான். எதுவோ சத்தமின்றி உடைந்தது. கூரை முழுக்க சிறகுகள் உயிர் பெற்று ஒரு அசைவு ஓடியது. அவன் மூச்சை நெறிப்படுத்திக் கொண்டான். பணிவான குரலில், 'இந்தப்பெட்டிகளை நான் திறக்கலாமா?' என்றான்.

கிழட்டு வவ்வால் வருத்தமான குரலில், 'இவை தடை செய்யப்பட்டவை.

எட்டுத் தலைமுறையாக உன் முதாதையர் எவரும் இதற்குத் துணிந்ததில்லை' என்றது. 'நான் இச்சுவடிகளைப் படிப்பேன். இதற்காகத்தான் பிறந்தேன் என்று இப்போது உணர்கிறேன்.' 'விளைவுகளை அறிவாயா?' தலையசைத்தான். 'வம்ச நாசம். அதுதான் விளைவு என்று கூறப்படுகிறது. ஆனால் நான் என் பரம்பரையின் கடைசிக் கண்ணி. பேடாகிப் போன விதை. அதனால்தான் இவற்றைப் படிக்கும்படி நான் விதிக்கப்பட்டிருப்பதாகக் கருதுகிறேன்.'

கிழ வவ்வால் கண்களை மூடிக்கொண்டது. மெல்ல மெல்ல வவ்வால்கள் தன்னைச் சூழ்ந்துகொள்வதை சிறகுக் காற்று மூலம் அறிந்தான். அவற்றின் பார்வைகளில் புதிரும், வேடிக்கையும், சீற்றமும், சிலவற்றில் ஆழ்ந்த வெறுப்பும் இருந்தன. அவன் முதுகு அப்பார்வைகள் பட்டு சிலிர்த்துக் கொண்டிருந்தது.

'நான் உன்னைப் பார்த்திருக்கிறேன்' என்றான். 'என் பாலியத்தில் தான் நீ முதன் முறையாக வந்தாய். அன்றெல்லாம் என் இரவுகளை நீ என்ன பாடு படுத்தினாய்! என் தினங்களை முழுக்கப் பீதி நிரம்பியதாக ஆக்கினாய். அந்தி கவியும்போதே நான் அஞ்சி நடுங்குவேன். படுக்கையில் சிறுநீர் கழிப்பேன். அதற்காக நாணியம்மா என்னை அடிப்பாள். முஷ்டிகளைச் சுருட்டியபடி, தொண்டை புடைக்க, மார்புகள் வெடிக்கும்வரை நான் வீரிட்டலறுவேன். என் வாயில் துணியைத் திருகிச் செலுத்தி குரலை என் தந்தை கேட்காமல் செய்வாள். இருட்டு எங்கும் நிரம்பியதும் எங்கோ உன் சிறகடிப்பின் முதல் துடிப்புக் கேட்க ஆரம்பிக்கும். என் மயிர்கால்கள் சிலிர்த்து எழ, உடம்பு பதற ஆரம்பிக்கும். கண்களைத் திறக்க முடியாது. ஆனால் உன்னையும் அறையையும் பார்க்க முடியும். நீ பறக்கும்போது என் மீது சிறகின் காற்று படும். சுவர்களில் சிறகுகள் உரசுவது கேட்கும். சுழன்று சுழன்று பறந்தபடியே இருப்பாய். பின் என் மீது அமர்ந்து என் மூடிய கண்களுக்குள் உற்றுப் பார்ப்பாய். ஆனால் உன் கண்கள் இப்படி இருக்காது. அவை பிசாசின் கண்கள்...'

வருத்தத்துடன் கிழ வவ்வால் பெருமூச்சுவிட்டது. பின்பக்கம் ஒரு வவ்வால் சீறியபடி அணுக, இரு வவ்வால்கள் அதை மறித்து இன்னொரு மூலைக்குக் கூட்டிச்சென்றன.

'உனக்கு நான் ஏன் பயப்படுகிறேன் என்பதை எனக்கு நானே கேட்டுக்கொண்டேன். நீ ஏதும் செய்வதில்லை. ஆனால் உன் பார்வைக்குப் பிறகெல்லாம் எனக்குக் காய்ச்சல் வந்தது. நான் மெலிந்து, எலும்புகள் துருத்தி, தோல் சுருங்கி, உலர்ந்த பழம் போல ஆனேன். மருத்துவர்களால் என் நோயைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. நான் உள்ளூர,

கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன். ஜ்வர வேகத்தில் பிதற்றுவேன் ‘நீ யார்?’
வவ்வால்களின் மூச்சொலிகள் மட்டும் கேட்டன.

‘எனக்குத் தெரியும். இடைவெளியற்ற என் தவிப்பு எனக்குச் சில
திறமைகளைத் தந்திருக்கிறது. என்னால் கனவுகள் காணமுடியும்.
அவற்றில் என் கேள்விகளுக்குப் பதில்களை அடையமுடியும்.
கேட்டறிந்தவையும், கண்டறிந்தவையும் அவற்றில் கலந்திருக்கக்
கூடும்தான். ஆனால் அவை பலவீனமான ஒரு மனத்தின் பிரமை களல்ல.
அவை என் தரிசனங்கள்...’

‘நீ என்ன கண்டாய்?’

‘ஒரு அறை. செக்கச்சிவந்த ரத்தத்தால் தரையும் சுவர்களும்
நனைந்திருக்கக்கூடிய, கல்லான, சின்னஞ்சிறு அறை. அதில் சுருங்கல்
பீடத்தின்மீது, ரத்தத்தில் ஊறிய வேப்பந்தழைப் படுக்கைமீது, ஒரு பெண்.
அவள் கைகளும், கால்களும் வீங்கியிருக்கின்றன. முகம் வெளுத்து
மூடியிருக்கிறது. ரத்தம் குமிழியிடும் மெல்லிய ஒலி. அதன் உப்பு
வீச்சமும், நீராவியும் அறையில் நிரம்பியிருக்கிறது. ஒரு கிழவி - அவள்
வயற்றாட்டி என்று நினைக்கிறேன் - ஒரு சதைத் துண்டை அந்தப்
பெண்ணின் தொடைகளிலிருந்து எடுத்து, கைகளைப் பிடித்துத் தூக்கி
அவளுக்குக் காட்டுகிறாள். அதன் பாதங்கள் இரண்டும் பின்புற மாகத்
திரும்பியிருக்கின்றன. அந்தப் பெண்ணின் தொண்டைக் குழாய்
அதிர்கிறது. அப்போது சுவரிலிருந்து நீ பறந்தெழுகிறாய். மொட்டுச்
சுடரின் நிழல் விரிந்து, அறையை நிறைக்க, வட்டமிட்டுப் பறக்கிறாய்.
வயற்றாட்டி உணர்ச்சியற்ற கண்களுடன் அண்ணாந்து பார்க்கிறாள் -
தெரியுமா, நான் அந்த ஈற்றறையை, தூசும் நூலாம்படையும் மூடிய
கரியதோர் குழிபோல, இந்தக் கட்டடத்தின் தெற்கு மூலையில் பிறகு
ஒருநாள் பார்த்தேன்...’

வவ்வால்கள் சிறிய காற்றால் தூக்கிச் சுழட்டப்பட்டவைபோல எழுந்து
கிறீச்சிட்டபடி பறந்தன. அவன் திடுக்கிட்டுத் திரும்பி அவற்றைப்
பார்த்தான். பறக்காத வவ்வால்களின் கண்களில் ஒருவிதச் சிரிப்பு
இருப்பதைக் கண்டான். அவன் முகம் சுருங்கியது. உடைந்த குரலில்
‘என்னை ஏளனம் செய்யாதீர்கள்’ என்று கூவினான். ‘என் தந்தை என்னைத்
தொட்டுக்கூடப் பார்க்கவில்லை. ‘குலக்கோடாரியின் பிறப்பு’ என்றான்
ஜோசியன். வேலைக்காரியின் கனியாத முலையை உண்டு நான்
வளர்ந்தேன். ‘என் பாதங்கள் குட்டிச் சாத்தானின் பாதங்கள்’ என்றார்கள்.
இவற்றின் விபரீதத்தை என் மூன்றாவது வயதில் தான் உணர்
ஆரம்பித்தேன். என்னால் நடக்க இயலவில்லை. ஆனால் கைகளால்

ஜன்னலைப் பற்றியபடி தொங்கி, கொடி வழியாக ஆடி, அந்தரத்தில் எளிதாக நகர என்னால் முடிந்தது. என்னை யாருமே சேர்த்துக்கொள்ளவில்லை. என் அறையின் இருண்ட மூலைகளில், கொடித்துணிகளின் புழுங்கிய வாசத்தில், அமிழ்ந்து ஒண்டியிருப்பேன். மேலும் என்னால் ஒளியைப் பார்க்க முடியவில்லை. ஜன்னல் வழியாகப் பார்த்தால் பால் நிற அலைகள்தான் தெரிந்தன. இருட்டில் என்னால் நன்றாகப் பார்க்க முடிந்தது. இருட்டே எனது வலிமை என்று பிற்பாடு அறிந்தேன். என் நாலாவது வயதில், நள்ளிரவுக்குப் பிறகு, நான் ஜன்னல் வழியாக வெளியேறி, கூரைக்குப்போய் அங்கிருந்து மரக்கிளைகளை அடைந்து, காற்றெங்கும் தாவி விளையாடிவிட்டுத் திரும்பிவிடுவது சகஜமாக இருந்தது. வெகுநாள் கழித்து ஒரு முறை பரணுக்கு அடியில், சிறகு அறுந்து விழுந்து கிடந்த ஒரு வவ்வால் குஞ்சைக் கண்டேன். கைகளைச் சிறகாக மாற்ற முடிகிற அதன் விசித்திரத்தைக் கண்டேன். நான் யார் என்று எனக்குத் தெரிந்தது. தாங்க முடியாத அதைக் கட்டிலின் காலுக்கடியில் வைத்து நசுக்கிக் கூழாக்கினேன். அதற்குப் பிறகு நான் என் கைகளைப் பயன்படுத்தி நகர்வதை நிறுத்திவிட்டேன். என் சுதந்திரத்தையும், ஆனந்தத்தையும் பூரணமாக நிறுத்திக்கொண்டேன். சுவர்களைப் பற்றியபடி நடக்கப் பயின்றேன். நடந்துவிடுவது ஒன்றே குறிக்கோளாக, இரண்டு வருடம் நான் பட்ட சிரமங்கள் பயங்கரமானவை என் நடக்கும் பயிற்சியைக்கூட நான் இரவில், இருளுக்குள் தான் செய்ய வேண்டியிருந்தது. பெரிய வீட்டின் அறையில் நான் ஒரு விசித்திரப்பிறவியாக அடைக்கப்பட்டு, வேடிக்கை பார்க்கப்பட்டேன். குருடாக்கும் ஒளியை விரும்பவும் அதில் நடக்கவும் என்னை நான் பழகிக் கொண்டேன். என்றாவது என் வடிவத்தின் சிறை உடையும் என்று நம்பினேன். ஆனால் சற்றுப் பிந்தித்தான் அந்த விசித்திர உண்மை எனக்குத் தெரியவந்தது.’

சிரிப்பொலிகள் எழ ஆரம்பித்தன.

அவன் தயங்கினான்.

‘சொல்லு’ என்று கிழ வவ்வால் துயரமாகக் கூறியது.

‘நான் நடப்பது பின்னோக்கி என்பதைத் தற்செயலாகத்தான் அறிந்தேன். அதுவரை நடப்பது என்ற செயல்தான் எனக்கு முக்கியமாக இருந்தது. சற்று நடக்கப் பயின்ற பிறகு, ஒரு முறை எதற்கோ ஓர் இலக்கை நோக்கி நடந்துபோக முயன்றபோது தான், எதிர்த்திசையில் என் உடலின் இயக்கம் இருப்பதை உணர்ந்தேன். மனம் உடைந்து விழுந்து, குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதேன்.

‘உன் அதிர்ஷ்டம் அது’ என்றன வவ்வால்கள். ‘நீ எங்களில் ஒருவன்!’

‘என்னை வதைக்கிறீர்கள். கேலி செய்கிறீர்கள்...’

‘அவர்கள் சொன்னது உண்மை’ என்றது கிழட்டு வவ்வால்.

‘இல்லாவிட்டால் நீ இங்கு வந்திருக்கவே இயலாது...’

‘எப்படி?’

‘உன் மனமும் பின்னோக்கித்தான் நகரும்.’

‘அய்யோ’ என்றான் பிரமிப்புடன். பிறகு ‘அய்யோ அது உண்மை’ என்று கூவினான்.

‘நீ காலத்திலும் பின்னோக்கி விழுந்துகொண்டிருப்பவன். நாங்களும் அப்படித்தான்...’

‘நான் இதை வெறுக்கிறேன். மற்றவர்களைப்போல எதிர்காலம் நோக்கிப் பாய்ந்து போகவும் சாகவும்தான் விரும்புகிறேன்.’

‘இது உன் பிறவியின் நோக்கம்...’

‘உனக்குத் தெரியாது, என் வடிவத்திலிருந்து மீள நான் பட்ட அவஸ்தைகள் சாதாரணமல்ல. என் கனவுகளில் அந்த ஈற்றறை சிவப்பாக வந்துகொண்டே இருக்கிறது. உலராத ரத்தம் தேங்கிய ஒரு புண் போலிருக்கிறது அது. அதிலிருந்து புழுப்போல நெளிந்து மனிதர்கள் வெளியே வருகிறார்கள். அவர்கள் நடந்த இடமெல்லாம் ரத்தமாகிறது. தரையெங்கும், சுவர்களெங்கும் ரத்தம். சின்னஞ்சிறிய நான் உப்பு ருசிக்காகத் தரையை நக்குகிறேன். முலைப்பாலின் ருசிக்காகத் தவித்தபடி சுவர்களைச் சுவைக்கிறேன். என்னால் தாங்கமுடியாத பயங்கரச் சித்திரங்கள். பித்துப் பிடித்தவன்போல, மயிரைப் பிய்த்தபடி கத்துவேன். என் ஒவ்வொரு கணமும், தற்கொலையிலிருந்து மீட்டு எடுக்கப் பட்டது. ஒருநாள் கட்டிலில் நான் படுத்திருக்கும்போது, ஒரு புறம் அது உயர்ந்தது. காலுக்கடியிலிருந்து அந்த வவ்வால்குஞ்சு வெளியே வந்தது. நான் அதிர்ச்சியுடன் ‘நீயா?’ என்றேன். ‘நானேதான்’ என்று அது கிரீச்சிட்டது. ‘என் ஆட்டம் முடிந்து போயிற்று. என்னுடைய உலகில் நானும் தவித்துக்கொண்டிருந் தேன். உன்னைப்போலவே என் கால்களும் பிடிமானம் கொள்ளாமல் பதைத்தபடிதான் இருந்தன. என் தலைக்கு மேல் இருட்டாக விரிந்து கிடந்த வெளி என்னைப்பற்றி இழுத்துக் கொண்டே இருந்தது. உயிராசையால் என் பதறும் கால்கள் இறுகப் பற்றிக்கொண்டன. ஆனால் என் சிறகுகளோ, எனக்கோ எதிரிகளாகி, விரிந்து படபடத்து இழுத்தன. கடைசியில் ஒருகணம் என் காலின் பிடிப்பு நெகிழ்ந்தது. நான்

வீசப்பட்டவன் போல மேலெழுந்து வந்தேன். என் தலைவெளியை மோதிச் சிதறிய பிறகு உன்னைக் கண்டேன்...' அதன் பேச்சு எங்கு போகிறது என்று உள்ளுணர்வால் அறிந்ததுபோல, 'வேண்டாம், போதும்! போய்விடு! என்னைத் தூங்கவிடு...' என்று கூவினேன். அது சிரித்தது. 'வேடிக்கைதான் இல்லை? என்னை மாதிரியே இருக்கிறாய் நீயும். எனக்கு உண்மைகள்மீது பயம் இருந்தது. அவற்றைக் கேட்பதை வெறுத்தேன். உன்னை மாதிரியே...' என்று சிரித்தது. பேசைப் பார்த்ததுபோல அதைப் பார்த்துப் பயந்தேன். 'பயப்படாதே. உண்மையில் இது ஓர் ஆனந்த நிலை. இப்போது உன் உயிராசையே என்னைப் படுத்துகிறது. அதனால்தான் அச்சம் நிரம்பிய இந்த உடலைச் சுமந்துகொண்டிருக்கிறாய். உன் கால்கள் பலமிழந்து வருகின்றன. உன் கைகள் உனக்கு எதிரியாக வளர்கின்றன. முதிர்ந்த பழம்போல விடுபட்டுக்கொண்டிருக்கிறாய். வெளிநோக்கி உதிர்வாய். ஒரு கணம்தான். வெளியின் கரிய தகட்டின்மீது உன் தலை மோதிய பிறகு பயமில்லை. ஆமாம் அதுதான் முக்கியம். பயமே இல்லை. பயமேயற்ற நிலையை வேறு எப்போதும் நீ அறிய முடியாது.' நான் நிலையிழந்து 'பிசாசே ஓடு! ஓடு என் முன்னாலிருந்து' என்று கத்தினேன். 'நீ தலை கீழாகத் தொங்கும் கேடு கெட்ட பிராணி. நான் பூமியின் குழந்தை.' சிரித்தபடி அது 'சின்ன வித்தியாசம்தான். நீ பூமியிலிருந்து வானத்தை நோக்கித் தலை கீழாகத் தொங்கிக்கொண்டிருக்கிறாய்... அவ்வளவுதான்' என்றது. ஓங்கி மார்பில் அறைந்தபடி, நான் அலறி அழுதேன். சிரித்தபடி, அது மீண்டும் கட்டிலுக்கு அடியில் பதுங்கிக் கொண்டது. ஆனால் பிறகு நான் வானத்தைப் பார்த்துப் பயப்பட ஆரம்பித்தேன். என் கால்களினால் பூமியோடு பின்னிக்கொள் வேன். ஆனால் அண்ணாந்து பார்த்தால்போதும். கால்கள் நடுங்க ஆரம்பித்துவிடும்...'

'நீ இங்கே எப்படி வந்தாய்?' என்றது காதுக்குப் பின்னாலிருந்து ஒரு குரல். அவன் திரும்பிப் பார்த்தான். அந்த வவ்வால் குரோதத்துடன் அவனைப் பார்த்தது. 'உன் வருகை, இங்கு எங்கள் அமைதியைக் குலைத்துவிட்டது தெரியுமா? இப்போது எல்லாமே தாறுமாறாகிவிட்டது. இந்தக் கட்டடத்தின் நாடித்துடிப்பு ஓய்ந்து வருவதை வெளியே போனால் நீ அறியலாம். நூற்றாண்டுகளாக நாங்கள் வாழ்ந்து வாழ்ந்து உருவாக்கிய தாளம் அது...'

'மன்னிக்கவேண்டும் வேறு வழியில்லை. நான் வர வேண்டியிருந்தது...'

'நீ வரவேண்டியவன்தான்' என்றது முதிய வவ்வால். 'உன் வருகை முன்பே தீர்க்கதரிசனம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது இங்கு. அந்தப் பெட்டிகளை நாங்கள் காவல் காக்க ஆரம்பித்து எத்தனையோ

தலைமுறைகள் தாண்டிவிட்டன. இவற்றின் உள்ளே இருப்பது பற்றி ஆரூடங்களினால் இங்கே எங்களுடைய உலகம் கனமாக ஆகிவிட்டிருந்தது. இவற்றைத் திறந்து பார்ப்பதும் எங்களுக்கு விதிக்கப்படவில்லை. எனவே இவற்றின் மீது எங்கள் புராணங்களை நாங்கள் எழுதிக்கொண்டோம். கால்களின் காற்றில் தூசப்படலம் அழிந்தழிந்து உருவாகியது. எனவே நாங்கள் மாற்றிமாற்றி எழுதிக் கொண்டேயிருக்கிறோம். என் தலைமுறையில் இவற்றை நான் எழுதினேன். இவற்றில் உன் வருகை சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இடைவிடாத தவத்தால் நான் இங்கிருந்து மேல் நோக்கி எழுந்தேன். உன்னை, உன் பிறப்பின் கணத்தில் சந்தித்தேன். உன்னுள்ளே என் குலத்தின் அழைப்பைப் பதித்தேன். உன் வருகையை இவற்றில் பொறித்து வைத்தேன். இது அந்தத் தருணம்...’

சுழற்காற்றில் சருகுகள்போல மச்சு முழுக்க வவ்வால்கள் சிதறிச் சுழன்றன. கூச்சல்களும், உறுமல்களும், சிறகோசைகளும் நிரம்பின.

ஓர் இளம் வவ்வால் ஆவேசமாகப் பாய்ந்துவந்து கிழ வவ்வாலின் முன் தொங்கி வேகமாக ஆடியபடி கத்தியது. ‘பித்துக்குளிக்கிழவா... துரோகி. எங்களை நீ ஏமாற்றிவிட்டாய்.’

‘துரோகி, துரோகி’ என்று நிறையக் குரல்கள் எழுந்தன,

‘என்ன துரோகம் செய்தேன் அப்படி.’ கிழட்டு வவ்வால் துயரமாகக் கேட்டது.

‘நீ இப்படி எங்களுக்குச் சொல்லவில்லை. இத்தனை சீக்கிரம், எங்கள் வாழ்நாளுக்குள்ளேயே, இவ்வருகை நிகழும் என்று நீ கூறவில்லை. நீ இதைக் கசப்பானதோர் நிஜமாகக் கூறியிருக்க லாம். எங்கள் தலைமீது காத்திருக்கும் புயலாக, நீ இதை உருவகப்படுத்தியிருக்கலாம். மாறாக, நீ மகத்தானதோர் கனவின் எழிலை இதற்குத் தந்தாய். முடிவற்ற காத்திருப்பின் உக்கிரமான கவிதையை இதற்கு அளித்துவிட்டாய்...’

‘ஆமாம், நீ இப்பெட்டகங்களை, ஒருபோதும் அவிழாத புதிர்களின் பேரழகுடன் சித்திரித்தாய். இதோ, இப்போது இவன் கண்ணும் கரமும் பட்டு, இவை தங்கள் ரகசியங்களை முற்றிலும் வெளியிட்டுவிட்டால், அவை அக்கணமே மரித்துவிடும். அவை விரைந்து, உயிரிழந்து கிடப்பதைக் காண நாங்கள் தயாராக இல்லை.’

‘இவை எங்கள் முன்னோர் வழிபட்டவை. இவற்றின் உக்கிரமே, எங்கள் இனத்தின் சிந்தனைகளை நெறிப்படுத்தும் மையமாகக் காலாகாலங்களாக இருந்து வந்துள்ளது. எங்கள் கனவுகளை எத்தனையோ காலமாக

இவற்றின் மீதுதான் எழுதி வருகிறோம். இன்று ஒரு நொடியில், இவை அழிந்தில்லாமல் ஆவதை நாங்கள் எப்படிப் பொறுக்க முடியும்?’

அவன் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தான். கூரிய, சிறு பற்கள் வெளியே தெரிய, சீறிய வாய்கள். கோபம் மிளிரும் கண்கள்... அக்குளில் விரிந்த சிறகு படபடக்க தூக்கப்பட்ட கைகள்... சட்டென்று அவனுக்குச் சற்று பயம் ஏற்பட்டது. கிழ வவ்வால் வேதனையுடன் சிரித்தது, ‘நான் மட்டும் ஆனந்தமாகவா இதை எதிர்கொள்கிறேன். என்கிறீர்கள்...?’

‘பின்னே...?’

‘மழுப்புகிறான் கிழவன்...’

‘குழந்தைகளே, இது நியதி. மாற்றமற்றது. இவை நம் உலகிற்கு மட்டும் மையமானவையல்ல என்றுதானே இவர் கூற்றும் நிரூபிக்கிறது. இவற்றை நாம் எப்படிக் கட்டுப்படுத்த இயலும்? நானும் என் மூதாதையரும் ஆத்மாவைக் கரைத்து எழுதிய வரிகளுக்கு அடியில் உள்ள இச்சுவடிகள். இப்பெட்டகங் களைத் திறந்தவுடனேயே, என் எழுத்துக்கள் முற்றிலுமாக அழிந்துபோகும். நம் நினைவில் இவை எஞ்சுவதற்குக்கூட அர்த்தமின்றிப் போகும். காரணம், அவற்றின் சாராம்சமான கேள்விகள் இவனால் பதிலளிக்கப்படும். முடிவற்ற கவிதையை இவற்றுக்குத் தரும் மர்மம் உடைபட்டுப் போகும். என் குழந்தைகளே - எண்ணிப் பார்க்கவே மனம் பதறுகிறது- ஒரு சமயம் நம் எழுத்துகள் முழுவதுமே, அர்த்தமற்று, அபத்தமாகக்கூட ஆகிவிடலாம். இவன் வருகை, நம் தலைமுறைகளின் தேடலின் கடைசிக்கணம். ஆயினும் நான் பாய்ந்தோடி வந்து இவனைத் தடுத்தேன். அபச்சாரம்தான். அபத்தம்தான். ஆனால் மனம் கேட்கவில்லை. ஒரு கணம் இவனை வெறுத்தேன். இவன் வருகைக்காகக் கவிதைகளுடன் காத்திருந்த நான், இவன் வந்தபோது என்னை மறந்து அழுதேன்...’

மெதுவாக வவ்வால்கள் தங்கள் நிழல்கள்மீது படிந்தன. பெருமூச்சுகள் எழுந்து அடங்கின.

‘வேறு வழியில்லை. நாம் இதை எதிர்கொண்டே ஆகவேண்டும்...’

‘கவிதைகள் எவ்வளவு பெரிய பொய்கள் என்று இப்போது தெரிகிறது.’

‘உண்மை’ என்றது கிழ வவ்வால். ‘உண்மை மாற்ற முடியாததும், நம் மனத்திற்கும் கற்பனைக்கும் உள்ளே ஒடுங்க மறுப்பதுமான பெரும் சத்தியம். பூதாகரமாக இப்படி முன்னே வந்து நிற்கும்போதுதான் தெரிகிறது அது. இந்த உண்மையின் நுனியை மனத்தால் உணர்ந்தபடி, இதை இப்படி முழுமையாகத் தரிசனம் செய்யும் உத்வேகத்துடன்தான் நம்

முன்னோர்கள் புறப்பட்டனர். நாமும் அந்தப் பயணத்தைத் தொடர்வதாகத்தான் எண்ணியிருந் தோம். ஆனால் எங்கோ எப்படியோ வழிதவறிவிட்டோம்...

இளம் வவ்வால் ஒன்று பறந்துவந்து அவன் அருகே தொங்கியது. 'நீ திரும்பிப் போய்விட முடியாதா?'

'நான் வரவில்லை இங்கு. நான் என் படுக்கையிலிருந்து மேல்நோக்கி விழுந்தேன்' என்றான் அவன்.

'நீ எப்படி அறிந்தாய், இங்கு இப்பெட்டிகள் இருப்பதை?'

'என் மனத்தை நான் ஓட்டினால் போதும். அது காலத்தின் இருட்டில் பறந்து செல்கிறது. ஒரு கனவில்தான் நான் இவற்றைக் கண்டேன்.'

'என்ன கண்டாய்?' என்றன குரல்கள்.

'இந்த வீடு இருட்டின் திரவப் பரப்பின் மீது தலைகீழாக மிதப்பது போல நான் இதன் அடித்தளத்திலிருந்து தலைகுப்புற விழுந்து இருட்டுக்குள் அமிழ்கிறேன். இருட்டுக் கடலின் அடிப்படுகை யில் என் மூதாதையர் கைவிட்ட உடைசல்கள், புறக்கணித்த விக்ரகங்கள், சிதிலங்கள்... அவை பாசி படிந்த நீல நிறத்துடன் அமைதியில் உறைந்திருக்க சிறகு முறைத்த கரிய மீன்கள் அவற்றை வட்டமிட்டுப் பறக்கின்றன. சேற்றில் அழுந்திய இப்பெட்டகங்களை நான் பார்க்கிறேன். ஒவ்வொன்றாக இவற்றைத் திறக்கிறேன். ஒவ்வொரு சுவடிக்கும் நடுவே சப்பிப் பாடமாகிப் போன ஒரு வவ்வால். கன்னங்கரிய தோல் சிறகை விரித்து சருகுபோல உலர்ந்த வவ்வால். நடுங்கும் கரங்களுடன் நான் ஒவ்வொரு ஏடாகப் பிரித்துப் பார்க்கிறேன். முதல் ஏட்டில் என் பெயர்...'

'உன் பெயரா' என்றன வியந்த குரல்கள்.

'என் பெயர்தான். என் முகம். பிறகு ஓர் அதிர்ச்சி ஏற்பட்டது. அந்த ஏட்டில் என் எண்ணங்கள் நேர் எதிர்த் திசையில் - நான் அதைப் படிப்பதிலிருந்து பின்னோக்கிய வரிசையில் உள்ளன. அதாவது என்னை என் எண்ணங்களுடனும் காலத்துடனும் பிரதிபலிக்கும் ஒரு கண்ணாடிதான் அது...'

'ஆச்சரியம்' என்றபடி கிழட்டு வவ்வால் முன்னகர்ந்தது. 'ஏடுகளில் எங்களைப் பற்றி ஏதும் தெரியவில்லையா?'

'தெரியவில்லை. எனக்கு ஏதும் புரியவில்லை. அவை எதைப் பற்றிக் கூறுகின்றன என்று தெரியவில்லை. சில கணங்களுக்குள் நான் அக்கண்ணாடியின் ஒரு பிம்பமாகவே என்னைக் காண ஆரம்பித்தேன்.

அடுக்கடுக்கான கண்ணாடிகள். ஒவ்வொன்றிலும் பிம்பங்கள். ஒவ்வொரு பிம்பமும் நான்தான். ஆனால் வேறு வேறு நான்கள். கண்ணாடிகள் பிரதிபலித்துப் பிரதிபலித்து - பிம்பக்கடல். பிம்பங்கள் கணந்தோறும் மாறிக்கொண்டிருக்கும் வெளி... நான் கூவியபடி விழித்துக் கொண்டேன். எனக்கு ஜ்வரம் வந்துவிட்டது...'

'பொய். இவை எங்கள் மூதாதையர்களின் ரகசியங்கள் அடங்கி யவை. இவற்றில் எங்கள் ரகசியம் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது என்றுதான் கூறப்பட்டுள்ளது.'

'உன் பிம்பங்களையா நாங்கள் இதுநாள்வரை பாதுகாத்தோம். முட்டாள், உளறுகிறாய்.'

'அவனும் பித்தன் போலிருக்கிறது...'

'இது என் கனவு. அவ்வளவுதான். இப்பெட்டிகளின் ரகசியம் இன்னும் நானறியாததே' என்றான் அவன்.

'போதும் இந்த வெற்று வாழ்வு. எங்களுக்கு என்ன அர்த்தம். நாங்கள் இந்தப் பாதாளத்தில் இவற்றைப் பாதுகாத்தபடி ஏன் வாழவேண்டும்? சொல்லு, நாங்கள் எதனுடையவோ குறியீடுகள் என்று நம்பி இதுநாள்வரை வாழ்ந்து வந்தோம். எங்களுக்குத் தெரிந்தாகவேண்டும். இப்போதே தெரிந்தாக வேண்டும்...'

'இருங்கள்' என்று கிழ வவ்வால் கையைத் தூக்கியது 'சற்றுப் பொறுங்கள். திறந்து பார்க்கத்தான் அவர் வந்திருக்கிறார்.'

'திறக்கச் சொல்லுங்கள். அதன் பிறகு நாமெல்லாம் வெற்று நிழல்களாக சிதறிப் போனாலும் சரி, இந்த அவஸ்தை வேண்டாம்...'

ஒரு இளம் வவ்வால் சீறியபடி முன்னால் பாய்ந்தது. 'நீ சொல்வாய் கிழமே, உன் காலம் முடிந்துவிட்டது. அர்த்தமற்றது என்றாலும் சரி, இலக்கற்றது என்றாலும் சரி, எங்களுக்கு இந்த வாழ்வு பிடித்திருக்கிறது. உங்கள் மூடத்தனத்தால் எங்கள் வாழ்வு முடிவுக்கு வருவதை நாங்கள் ஒப்பமாட்டோம்.'

'ஆம்! ஆம்! எங்களுக்கு இந்த வாழ்வு போதுமானது...' என்று இன்னொரு சிறு வவ்வால் கூவியது.

'வேண்டாம், திறக்க வேண்டாம்' என்று குரல்கள், எழுந்து எதிரொலித்தன.

அவன் பெருமூச்சுவிட்டான். 'நான் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறேன். என்னால் வேறு எங்கும் போக முடியாது. இந்தத் தருணத்தை நோக்கி என் முழு

வாழ்வும் என்னைச் செலுத்திக்கொண்டிருந்தது என்பதை இப்போது உணர்கிறேன். இதற்காக ஒரு வாழ்வு முழுக்க நான் பட்ட கொடுமைகளை நீங்கள் அறிய முடியாது. நெற்றுத் தேங்காயை நீர் தள்ளுவதுபோல, பூமி என்னை மேல் நோக்கித் தள்ளியது. நான் என்னைக் கைகால்களால் பூமியோடு பிணைத்தபடி தவித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

ஒவ்வொரு கண்களையும் உதவி கோரிக் கெஞ்சியபடிப் பார்த்தேன். அவைகளும் என்னை ஆக்ரோஷமாக மேல் நோக்கித் தள்ளுவதை உணர்ந்தேன். மேலே இந்தப் பெட்டிகளை நோக்கி நான் உந்தப்படுவதை அறிந்தேன். ‘அவை விலக்கப்பட்டவை’ என்றார்கள். அவை என் மூதாதையர்கள் எத்தனையோ தலைமுறைகளாக தொடப் பயந்து மச்சில் ஒதுக்கி வைத்தவை. அவற்றில் வவ்வால்கள் பாடம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன என்று நான் கூவினேன். என்னை சிகிச்சை செய்த வைத்தியர், வாயைப் பொத்தியபடி சிரித்தார்.

நாராயணியம்மாவிடம் அவற்றில் கண்ணாடிகளில் என்னுடைய முகங்கள் இருப்பதைச் சொன்னேன். அவள் அழுதாள். என் அம்மா என்னைப் பெற்ற அன்று, பேற்றைச் சுத்தம் செய்தவள் அறையெங்கும் வவ்வால் சிறகடிப்பதைக் கண்டு பயந்து அலறியதைச் சொன்னாளல்லவா என்றேன். என் தந்தை மரணப்படுக்கையில் கட்டிலைப் பற்றியபடி ‘வவ்வால்’ ‘வவ்வால்’ என்று கதறியதை நினைவுபடுத்தினேன். அப்போது அனைவரும் பயந்து குழம்புவதைக் கண்டேன். நாராயணியம்மா வாயைப் பொத்தி அழுதபடி வெளியே ஓடினாள். நான் கண்களை மூடியபோது உன் முகத்தையும் கண்களையும் கண்டேன்.

என் பிள்ளைப் பிராயத்தில் கண்ட உன் கண்கள். அன்று அவை பசித்த பிசாசின் விழிகளாக பயமுறுத்தின. இம்முறை அவற்றில் பரிவையே கண்டேன். சொந்தம் மிகுந்த அழைப்பைக் கண்டேன். நான் உன்னிடம் ‘அங்கா’ என்றேன். நீ ‘ஆம்’ என்றாய். ‘இப்போதேயா’ என்றேன். நீ ‘ஆம்’ என்றாய்...

கிழ வவ்வால் பெருமூச்சுவிட்டது.

‘உன் முகத்தில் எஞ்சிய அன்னியத்தன்மையும் விலகியபடியே செல்ல ஒரு கணத்தில் நான் உன்னை எண்ணி மனம் நெகிழ்ந்தேன். உன்னுடன் வர ஒரு சிறு தயக்கம் சிலந்திநூல் போல எஞ்சியது, அறுந்துகொண்டே வந்தது. நான் உன்னிடம் புன்னகைத்தேன். உடலை உலுக்கியபடி ஓர் உதை. நான் மேல் நோக்கி விழுந்தேன்...’

வவ்வால்கள் அவனைச்சுற்றி நெருங்கியிருந்தன. அவற்றின் மெல்லிய அடிவயிற்றின் அதிர்வை அவன் உடல் உணர்ந்தது.

‘பெட்டகத்தைத் திறக்கலாமா’ என்றான் அவன். ‘என் மூதாதையர் பயந்து வந்ததும், உங்கள் மூதாதையர் கனவு கண்டதுமான கணம் இது. நான் என் வம்சத்தின் கடைசிப் பிரஜை...’

- ஸ்பானிய சிறகுகளும் வீரவாளும் தொகுப்பு, **1992**

15. நிழல்

பேருந்து சற்று உலுக்கியபடி நின்றது. விழித்துக் கொண்டேன். உள்ளே நீலவிளக்கு எரிந்துகொண்டிருந்தது. அனேகமாக அனைவரும் தூங்கிக்கொண்டிருந்தனர். பல்வேறு வகையான குறட்டைகள் ஒலித்துக்கொண்டிருந்தன. பேருந்தின் யந்திரம் மட்டும் உறுமிக்கொண்டிருப்பதைக் கேட்டேன். என்ன ஆயிற்று? வெளியே எட்டிப் பார்த்தேன். சாலை வளைவில் எல்லைவரை பேருந்துகளும் லாரிகளும் முகப்பு விளக்கு ஒளி வீச நின்றுகொண்டிருந்தன. எதிரே சிவப்பு விளக்கு ஒன்று ஒற்றைக் கண்போல் கூர்ந்து பார்த்தது. ரயில் பாதை போலும், உடனே சற்று மனம் தணிந்தது. சாய்ந்துகொண்டேன்.

புறநகர் பகுதி போலும். வீடுகள் நிறைய இருந்தன. இடவசதியுடன், சுற்றுச் சுவர்களுடன், கட்டப்பட்ட பலவிதமான கான்கிரீட் வீடுகள், பலவற்றின் முகப்பில் மங்கலான விளக்குகள் எரிந்தன. முகப்பின் மரங்கள் நிழல்களாக நின்றன. சில இருட்டுக்குள் மெல்லச் சலசலத்தன. வீடுகள் கண்முடித் தூங்குவதுபோலத் தோன்றியது. என் அருகேயிருந்த வீட்டிற்குள் ஒரு சிவப்பு விளக்கு எரிவதும் ஒரு மின்விசிறி சுழல்வதும் தெரிந்தது. முகப்பில் விளக்கு ஏதுமில்லை. சுற்றுச் சுவர்மீது படிந்ததாக ஏதோ மரம் நின்றது. மரத்தருகே இரு மின்மினிகள் பறந்தன.

சட்டென்று என் மனம் உதறிக்கொண்டது. அவை மின்மினிகள் அல்ல. அவை அப்படியே நிலைத்து அந்தரத்தில் நின்று மினுங்கின. சற்று மனம் அடங்கியபோது அவை ஒரு பூனையின் கண்கள் என்று கண்டேன். பூனை உடலின் விளிம்புகள் சற்று துலங்கின. பின்காலை மடித்துத் தலையைத் தூக்கியபடி அது அமர்ந்திருந்தது. அதன் கண்கள் பச்சை நிறத்தில் சுடர்ந்தன.

நான் அதை உற்றுப் பார்த்தேன். அதுவும் என்னைப் பார்ப்பது போலத் தெரிந்தது. சில கணங்களுக்குள் அதன் பார்வை என் உடல் முழுக்க மிகுந்த பாரத்துடன் பரவியிருப்பதை உணர்ந்தேன். இருமுறை பார்வையை விலக்கிப் பார்த்தேன். அதன் பார்வை விலகவில்லை. மிகுந்த அதருக்கத்துடன் என் மனம் எண்ணங்களை நிரப்பிக்கொள்வதை

உணர்ந்தேன். ஆனால் நான் ஏதும் செய்யமுடியாது. இந்த இருட்டில் என் உடம்பு இருப்பதே தெரியவில்லை. எண்ணங்கள் மட்டும்தான் நான் போலிருக்கிறது. எண்ணங்களை நிறுத்திவிட்டால் நான் இல்லை.

குளிர்போல பீதி ஏற்பட்டது. ஏன் அப்படிப் பார்க்கிறது. தற்செயலாகவா? இதெல்லாம் ஒரு பெரிய நாடகத்தின் ஒரு காட்சி இல்லை என்று எப்படி நம்புவது? இந்தப் பூனை இந்நேரத்தில் இந்த மதிலின் பின் ஏன் இப்படிக்காத்திருக்க வேண்டும்? அதற்கு என்னவோ தெரிந்திருக்கிறது. அது நான் விளங்கிக்கொள்ளாத எதற்கோ சாட்சி. என்னை மிகவும் மௌனமாகத் தொடரும் எதையோ அது பார்க்கிறது. அந்தக் கண்களில் அந்த ஒளி வந்ததற்குக் காரணம் அதுதான்.

கண்களை மூடிக்கொண்டேன். என்னென்ன நினைத்தேன் என்று தெரியாமலே நினைப்புகள் சிதறி உதிர்ந்தபடி இருந்தன. அம்மா முகம். பிறகு ஏதோ ஒரு நீரோடை. வினோதமான குரல்கள். இனம் விளங்காத மணங்கள். அவற்றில் ஒன்று பால்வடியும் மாங்காய்க் கம்பின் மணம். மிகப் பரிச்சயமான அக்குள் வாடை ஒன்று. தடதடவென்று தரை அதிரும் உணர்வு. என்ன இது அவ்வளவுதானா? அவ்வளவுதானா என்று மனம் திரும்பத் திரும்பக் கேட்டது. மார்பு அடைத்து இறுகிக்கொண்டது. உடம்பில் ஒரு தசையைக்கூட அசைக்க முடியவில்லை. நான் பார்க்கவில்லை. ஆனால் அந்தப் பூனையின் பார்வையை உணர்ந்தபடியேதான் இருந்தேன்.

தடதடவென்று தலைமீது ஏதோ இடிந்து விழுவதுபோல ஒலி எழுந்தது. உடம்பு தாறுமாறாக உதறியது. விழித்துக் கொண்டேன். ரயிலிருந்து கூ என்ற ஒலி எழுந்தது. தொலைவில் பெரியதோர் விளக்கு திரும்பியது. திரும்பிப் பூனையைப் பார்த்தேன். அது ஒரு கணம் உடலைச் சுருக்கிக் காதுகளைத் திருப்பியது. பிறகு மதிலில் இருந்து வீட்டின் ஜன்னல் விளிம்பை நோக்கித் தாவியது. பீறிட்டுப் பரவிய ஒளியில் அதன் நிழல் பிரம்மாண்டமாக விரிந்து மர இலைகள் வழியாக இருண்ட வானம் நோக்கித் தாவிச் சென்றது.

- மண் தொகுப்பு. 1993.

16. காலை

‘இப்போ வந்திடும் சார்’ என்றான் கடைக்காரன். ‘புதுசா நாமக்கல்லேருந்து லோடு வரணும். இன்னைக்குக் கொஞ்சம் லேட். என்னைப்போலவே வேறு சிலரும் கடை வாசலில் கித்தான் பைகளுடன் நிற்குகொண்டிருந்தனர். அனேகமாக அனைவருமே மாதச் சம்பளக்காரர்கள் என்பது தெரிந்தது. நிச்சயமாக யாரும் குமாஸ்தா அந்தஸ்துக்கு மேல் இல்லை. இதையெல்லாம் ஏன் யோசிக்கவேண்டும், ஞாயிற்றுக்கிழமை யில்கூட என்று அலுப்பு ஏற்பட்டது.

தெருவிலிருந்து கருமை நாலாதிசைகளிலும் விலக ஆரம்பித்தது. இரண்டு தோட்டிகள் ஒரு தள்ளுவண்டியுடன் தடதடவென்ற ஒலியெழுப்பியபடி போனார்கள். சில பாதசாரிகளையும் ஒரு சைக்கிளையும் தவிர நடமாட்டம் ஏதும் இல்லை. கரிய தடத்தை சாலைப்புழுதியில் நீட்டியபடி இரு பன்றிகள் குலுங்கிக் குலுங்கி சென்றன.

‘ஏம்பா லேட்டாகுமா?’ என்று மீசைக்காரர் கேட்டார்.

‘அஞ்சு நிமிஷம் சார்’ என்றான் கடைக்காரன். பையன் டிரெஸ்ஸிங் மிஷினைத் துடைத்து முடித்து ஒருமுறை ஓடவிட்டான். விரர் என்று அதனுள் ஏதோ சுழன்றது. உள்ளே எட்டிப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆவல் எனக்கு ஏற்பட்டது. கோழியாக உள்ளே போவது எப்படி இறைச்சியாக வெளியே வருகிறது என்று எப்போதும் வியந்ததுண்டு. ஒருவித மறுபிறப்பு யந்திரம் அது என்று எண்ணிக்கொள்வேன்.

எவர்சில்வர் கத்திகள் புத்தம் புதிதாகப் பளபளத்தன. இறகுக் கூடைகளில் நேற்றைய இறகுகளின் சில பிசிறுகள் வெண்ணிறத்தில் பஞ்சுத் திவலைகள்போல ஒட்டியிருந்தன. அந்த இடத்தில் ஒரு விசேஷ மணம் இருந்தது. அது கோழியின் மணமும் இல்லை. இறைச்சியின் மணமும் இல்லை.

ஓரிருவர் அசைந்தனர். கடைக்காரன் எட்டிப் பார்த்தான். ஒரு டெம்போ லாரி வந்தது. திரும்பி நின்றது. காக்கிச் சட்டையும் கைலியும் அணிந்த ஒரு ஆள் குதித்து இறங்கி கடைக்காரனிடம் ஒரு ரசீதை நீட்டினான்.

‘ஏம்பா?’

‘டிராபிக் ஜாம் துரை.’

‘அது என்னிக்கு இல்லாம இருந்தது? சீக்கிரம். கஸ்டமர்ங்க வந்து அரை மணி நேரமாவுது.’

லாரியின் மீது ஒரு ஆள் ஏறினான். பெரிய சாக்கு மூட்டைகள் சில இருந்தன அதற்குள். அப்போதுதான் கவனித்தேன். அவை தொளதொளவென்று இன்னதென்றிலாத வடிவத்தில் இருந்தன. ஏகப்பட்ட சிறு படைப்புகள். அவை அசைந்தன. மூட்டை உயிருள்ள ஒரு பிராணி போலிருந்தது.

மூட்டையை மண்ணில் தள்ளியபோது வினோதமான ஓர் ஒலி எழுந்தது. ஒலி அல்ல. பல ஒலிகளின் கலவை. கடைப் பையனும் லுங்கி ஆளும் மூட்டையை இழுத்துக்கொண்டு வந்தார்கள். ஒலி உரத்து எழுந்தது. கோழிகள் என்று நான் ஊகித்திருந்தேன். ஆயினும் இப்படி கற்பனை செய்ய மனம் தயங்கியது.

இரண்டு மூட்டைகள் திண்ணையில் ததும்பியபடி கடந்தன. டெம்போ லாரி முனகியபடி கிளம்பிச் சென்றது. ‘பையா சீக்கிரமா நாலு எடு. சார் உங்களுக்கு எவ்வளவு?’

கும்பல் தராசுப் பக்கமாக நகர்ந்தது. பையன் ஒரு மூட்டையைத் திறந்தான். சாக்கு நன்கு நனைக்கப்பட்டிருந்தது. அது கிடந்த இடத்தில் தரை ஈரமாக இருந்தது.

‘நாட்டுச் சேவலா குடுங்க தம்பி. எடை கம்மி ஜாஸ்தி இருந்தாலும் பரவாயில்லை.’

‘பையா சிவப்பு இருக்கானு பாருடா’ என்றான் கடைக்காரன்.

பையன் சாக்குக்குள் கையை விட்டான். பயங்கரமான கதறல் ஒலிகள் உள்ளிருந்து எழுந்தன. கால்கள் கட்டப்பட்ட சேவல் ஒன்று தலைகீழாக வெளியே வந்தது. தொங்கும் பாம்புபோல நீண்ட கழுத்து, சிவப்பு நிறம், கழுத்தைத் தூக்கி வளைத்து, சுற்று முற்றும் பார்த்தது. பையன் ஒரு கையால் அதைப் பிடித்தபடி மறுகையால் சாக்கின் விளிம்பை முறுக்கினான். சட்டென்று சேவல் சிறகடித்தது. பையன் கையிலிருந்து கீழே விழுந்தது. கட்டப்பட்ட கால்களுடன் தத்தித் தத்தி ஓடியது. இடது பக்க ஸ்டீல் மீது பறந்து ஏறியது. தலையை சட்சட்டென்று திருப்பி இருபுறமும் பார்த்தது. சிறகுகளை படபடவென்று அடித்தது. உடம்பை தணித்து கழுத்தைச் சொடுக்கி, முன் நீட்டி, உரத்த குரலில் ‘கொக்கரக்கோ கோ’

என்று கூவியது.

- மண்தொகுப்பு, 1993

17. தனிமையும் இருட்டும்

‘இஞ்சேருங்கே’ என்றபடி ஜானு வெளித்திண்ணைக்கு ஓடி வந்தாள். கூந்தல் அவிழ்ந்து கிடந்தது. கசங்கிய புடவை. தூங்க விழித்த கோலம்.

‘என்னெளவுக்கு இப்பிடி பாஞ்சு வாறே? நெலப்படி தண்டி மண்ட பேந்து போறதுக்கா’ என்று அச்சுதன் சிடுசிடுத்தான். எதிரே நின்ற உழவுக்காரனிடம் ‘அப்பம் காரியங்க மனசிலாச்சுல்லா? நூத்துக்கு எட்டு. ஒரு மணி கொறையப் படாது, கேட்டியா?’ என்றான்.

‘என்னட்டி?’

‘வாருங்க.’

உழவுக்காரன் நழுட்டுச் சிரிப்பு சிரித்தான். அச்சுதன் திரும்பி அவனை முறைத்துவிட்டு, அவிழ்ந்த வேட்டியை அள்ளிச் சுற்றியபடி உள்ளே போனான். ‘என்னட்டி எளவு அங்க அப்பிடி நீக்கம்பு கொண்டுபோவது?’

ஜானு மூச்சுவாங்க உள்ளறைக்கு ஓடினாள். கதவைத் திறந்து உள்ளே சுட்டிக்காட்டி, ‘பார்த்தியளா?’ என்றாள்.

‘இது எங்க இஞ்ச வந்தது?’ என்றான் அச்சுதன். சட்டென்று நினைவு கூர்ந்து, ‘திருட்டு மூதி இதாக்கும் உனக்கு வேல, இல்லியா?’ என்று அதட்டினான்.

ஜானு சிரித்தபடி ‘சத்தியமாட்டு இல்ல... தாலிமேல ஆணையாட்டு இல்ல...’ என்றாள்.

‘பின்ன எப்பிடிட்டி ஆளுர்ல பார்த்த எளவு இஞ்ச வந்தது?’

‘சத்தியமாட்டு இல்லட... சத்தியமாட்டு இல்ல’ என்று ஜானு கைநீட்டிக் கெஞ்சினாள். அவள் உற்சாகம் மாறி தவிப்பு ஏற்பட்டது!

அச்சுதன் மூலையில் இருந்த வாரியலை எடுத்தபடி அறைக்குள் போனான். படுக்கைமீது தலையணை இடுக்கில் ஒண்டியபடி வெள்ளெலிக்குஞ்சு நடுங்கிக்கொண்டிருந்தது. இளஞ்சிவப்பு நிறத்தில் வால் மஞ்சள் கொடியின் குருத்து நுனிபோல நீண்டு கிடந்தது. சிவந்த

பாசிமணிக் கண்களினால் அவனை உற்றுப் பார்த்தபடி அது கீச் என்றது. பின்பக்கமாக நகர்ந்து தலையணையோடு ஓட்டியது.

அச்சுதன் தணிந்தான். கையிலிருந்த வாரியலைப் போட்டுவிட்டு குனிந்து அதைப் பார்த்தான். ஜானு தயங்கியபடி பின்னால் வந்து நின்றாள். அச்சுதனுக்கு அதைப் பார்க்க சிரிப்பு வந்தது.

‘மூக்கப் பார் செவசெவேல்னு’ என்றபடி அவன் அதைத் தொடப் போனான். வெண்மீசை விடைக்க ‘பீச்சுக்’ என்றபடி அது பின் வாங்கி, மெத்தைமீது நகம் பிறாண்ட ஓடி, இன்னொரு தலையணை இடுக்கில் மூக்கை வைத்து முண்டியது. வெல்வெட் உறையில் கால் நகங்கள் வைத்து நகர முடியாது தவித்தது. ‘இஞ்ச பாருங்க, இத நாம வளக்கலாமா?’ என்றாள்.

அச்சுதன் அவளைப் பிரியமாகப் பார்த்தான். ‘கேட்டாக்க நான் வாங்கித் தரமாட்டேனா? அவ்வ கண்ணிலே பட்டிருந்தா என்ன நெனைப்பாவ?’ என்றான்.

ஜானுவின் மூக்கு சிவந்தது. ‘அப்பம் என்னை கள்ளி இங்கிய?’ என்றாள்.

‘அதில்லட்டி...ஏய் இஞ்ச பாரு, என்னளவுக்கு இப்பம் எடுத்து சாடுதே? நான் அப்படி சொல்லேல்லட்டி...’

‘சொல்லுங்க, என்ன வேணுமெங்கிலும் சொல்லுங்க. எனக்கு கிட்டாத்த பட்டமா? எல்லாம் என் தலை எழுத்து...’ என்று அழ ஆரம்பித்தாள்.

அச்சுதன் தயங்கினான். பிறகு அவள் தோளை மெல்லத் தொட்டு, ‘ஜான இஞ்ச பாரு... ஒரு காரியம் செல்லட்டு...’ என்றான்.

‘தொடாதிய, நான் கள்ளியில்லா?’

‘ஜானு சொல்லுயதக் கேளு. இஞ்ச பாரு நான் அப்பிடிச் சொல்லேல்ல... சாமி மேல ஆணையா அப்பிடி உத்தேசிக்கேல்ல...’

‘பின்னே?’

‘இது ஆளுர்ல அக்கா வீட்டில பாத் குட்டி மாதிரி இருக்கியேணாக்கும் கேட்டது. வேற ஒண்ணும் இல்ல...’

‘அப்பம் திருட்டு முதினினியளே?’

‘அது சும்மா, காரியமாக்காதே...’

ஜானு பெருமூச்சுடன் முகத்தைத் துடைத்தாள். ‘சத்தியமாட்டு நான் இதைக் கொண்டு வரேல்ல. எனக்கு கூடவே வந்திட்டு போல இருக்கு. எப்பிடி

வந்தது எண்ணுகூட எனக்கு அறியேல்ல. எப்பிடி இருக்கு பூவுக்க மொட்டு கணக்கா...? வாடா ராஜா, மணிக்குட்டி... டேய்...' ஜானு விரலை நீட்ட அது மெல்ல நகர்ந்து வந்து முகர்ந்து பார்த்தது. பிறகு அவள் விரல்மீது கால்களைத் தூக்கி வைத்து பற்றி ஏறியது.

‘பாத்தியளா அதுக்க சொந்தம்? டேய் மணிக்குட்டி ஞா(ஞா(ஞா(ஞா... ஞா(ஞா(ஞா(ஞா... மணிக்குட்டிக்கு பால் வேணுமா? அம்மிஞ்ஞ வேணுமா?’

‘அப்பம் இதுக்க பேரு மணிக்குட்டியாக்கும்?’

‘இல்லையில. இப்பம் ஒரு இதுக்காக இப்பிடி வச்சிருக்கேன். பெறவு நல்லா யோசிச்சு, நல்ல பேரா ஒண்ணு வைப்பம். ஜீ...ஜீ...ஜீ... ஜீ... என் சொப்பனக் குட்டியே... என் சொப்பனக் குட்டியே... கேட்டியளா ராத்திரி நடந்த சங்கதிய?’ என்னது?’

‘ராத்திரி ஒரு கிளாவு எனக்கு. நான் இஞ்சேருங்க இப்பிடி மலந்து கெடக்குதேன். மடியில பெட்டெண்ணு ஒரு கனம்போல. என்னது எண்ணு பார்த்தா என்னமோ மெத்து மெத்துண்ணு இருக்கு. தொட்டுப் பார்த்தா விரலைச் சுருட்டிப்பிடிச்சு இளுக்குது. பதுக்கெ கீச்சு கீச்சு எண்ணு சத்தமும் கேக்குது. பட்டுண்ணு கண்ணைத் திறந்து பார்த்தா ஒண்டிக்கிட்டு கெடக்குது இது... எனக்கு அப்படியே சிலுத்துப் போச்சு கேட்டியளா? எடுத்து வைச்சக்கிட்டு வெலவெலன்னு உக்காந்திட்டிருக்கேன். நீங்ககூட கேட்டியள்ளா? ஏம்ப்டி வட்டை போட்டுக்கிட்டு உக்காந்திருக்கே எண்ணு? இஞ்சேருங்க எண்ணு செல்லுயதுக்கு மிந்தி உறங்கிப் போட்டிய. எனக்கு என்ன செய்யியது எண்ணு தெரியல்லே. கையில பொத்தி எடுத்து மார்மேல வெச்சக்கிட்டுப் படுத்தேன். அப்படியே மடைமாதிரி கண்ணீர் கொட்டுது. எம்பிடு சமயம் அளுதேன் இங்கிய? வெளுக்க வெளுக்க தோராம அளுதுக்கிட்டே இருந்தேன்...’

அச்சுதன் கனிவுடன் அவளை அணைத்து தலையை நீவினான். ‘ஏம்ப்டி அப்பிடி அளுதே? உடம்புக்கு கெடுதல்லா?’

ஜானு வெட்கிச் சிரித்தாள். ‘என்னமோ தெரியேல்லே, அப்பிடி ஒரு அளுகை வந்தது. ராத்ரி அப்பிடி அளுதம்னா காலம்பற நல்லா இருக்கு’

‘கிறுக்கி’ என்றபடி அச்சுதன் அவளைக் குட்டினான். எலிக்குஞ்சு ஜானுவின் மடியில் தொட்டில் போட்டுவிட்டது.

அச்சுதன் மெல்ல அதைத் தொட்டபடி ‘இதுக்கு என்னட்டி குடுக்கியது?’ என்றான்.

‘ஆமா இல்ல? என்ன குடுக்கியது? துக்குளிக் குட்டியாட்டு இருக்கு.’

‘ஒரு சொட்டுப் பாலு குடுத்துப் பாரு. திரியிலே பாலைத் தொட்டு கொஞ்சமாட்டு வாயில வச்சா செலப்பம் குடிச்சப்போடும்.’

‘பசும்பாலா எருமைப்பாலா’ என்றாள் ஜானு கவலையுடன்.

அச்சுதனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. அடக்கியபடி தோரணையாக ‘பசும்பால், எருமைப்பால், ஆட்டும்பால், டப்பாப்பால் எதா இருந்தாலும் குடுக்கலாம். ஆனா சுத்தமா இருக்கணும்’ என்றான்.

‘சுட வைச்ச தண்ணிலதான் கலக்கணும் இல்லடு?’

‘ஆமா. இப்பம் நீ குடிக்கிற கொற மோரு வெள்ளம் எடு. ஒழக்காரப்பய என்ன செய்யுதானோ அங்க... கண்ணு நாடன் வந்தா அங்க வரச்சொல்லு...’

‘இஞ்சேருங்க, இதுக்க சைசுக்கு நிப்பிள் குப்பி கிட்டுமா கடையில?’

அச்சுதனுக்கு உடம்பு முழுக்க பற்றிக்கொண்டு வந்தது. கஷ்டப்பட்டு அடக்கியபடி பேசாமல் இறங்கிப்போனான்.

சாயந்தரம் அவன் வந்தபோது வீடு ஒவென்று கிடந்தது. ஜானுவைக் காணவில்லை. ‘ஜானு! ஜானு!’ என்று கூவியபடி சுற்றி வந்தான். வைக்கோல் போருக்குப் பின்னாலிருந்து ‘ஓ இண்ணா வந்திட்டேன்’ என்றபடி ஓடி வந்தாள்.

‘என்னட்டி செய்யுதே அங்க?’

வெட்கச் சிரிப்புடன் ‘ஒண்ணில்லியே’ என்றாள்.

அவளைக் கூர்ந்து பார்த்தான். பிறகு குளிர்ந்த குரலில் ‘வா சோறு போடு’ என்றான்.

சாதம் போடக் குளிந்தவளின் மடியில் தொட்டிலைப் பார்த்தான். ஞாபகமின்றி, ‘அது என்னது அது?’ என்றான்.

‘நம்ம மணிக்குட்டிதான்’ என்றாள் சிரித்தபடி. ‘இம்பிடுநேரம் ஒரே ஓட்டம், கலாட்டா... இப்பம்தான் சொல்ப ஒறங்கினான்.’

அத என்னத்துக்கு மடியிலே வச்சிருக்கே?’

‘பின்ன? பூனை பிடிச்சுகிட்டு பெய்யிட்டா?’

‘அதுக்காக மடியிலேயே வைப்பியா?’

‘ஏன் வைச்சா என்ன?’

‘அறிஞ்சுதான் சொல்லுதியா?’

‘நான்தான் வச்சிருக்கேன். உங்களுக்கென்ன? என்ன செய்ஞ்சாலும் குத்தம்.’

‘செரி செரி எப்படியும் ஒழி, கொழம்பு விடு...’

‘இண்ணைக்கும் வெறும் ரசம்தான்’ என்றபடி உள்ளே போனவளை அச்சுதன் உற்றுப் பார்த்தான். திரும்பி வந்து அவள் ரசம் விட்டபோது சிரிப்புடன் ‘இப்பம் கொறச்சு சமயம் மின்ன என்ன செய்தேண்ணு அறியலாமா?’ என்றான்.

‘என்ன?’ என்றாள் சற்று வியப்புடன்.

‘அறியேல்லியா?’

‘உக்கும்.’

அச்சுதன் ‘கண்ணன் என்னும் மன்னன் பேரைச் சொல்லச் சொல்ல...’ என்று பாடினான்.

அவள் முகம் சிவந்து குழம்ப, வாய்விட்டுச் சிரித்தபடி உள்ளே ஓடிவிட்டாள்.

‘ஏய் களுதை இஞ்சவா?’

பதில் இல்லை.

‘ஏய் வாட்டி இஞ்ச.’

உள்ளே அழுத்தப்பட்ட சிரிப்பு கேட்டது. பிறகு அவள் கடுகடுவென்ற முகத்துடன் வந்து ‘பொறியல் வேணுமா வேண்டாமா?’ என்றாள், அதட்டலாக.

‘இஞ்ச உக்காரு செல்லட்டு...’

‘என்ன?’ என்றபடி உட்கார்ந்தாள்.

‘நீ பாடிக்கேட்டு எம்பிடு வரியம் ஆவுது எண்ணு தெரியுமா?’

‘ஆமா பாட்டுக்கென்ன. படுதபாடு போதாதாக்கும்?’

‘அங்க என்னட்டி செஞ்சுகிட்டு இருந்தே வைக்கப்பந்தலுக்கு அருவ?’

‘எப்பம்?’ என்றாள் வியப்பாக. ‘நான் வரும்பம்?’

‘அதுவா? சும்மாதான் இருந்தேன்.’

‘சும்மா எண்ணு சொன்னா?’

‘சும்மாதான் இங்குதேன்ல?’

‘என் முஞ்சியைப் பாத்து சொல்லு பாப்பம்.’

கண்களைத் தவிர்த்து, நழுட்டுச் சிரிப்புடன் ‘யோசனை பண்ணிக்கிட்டு இருந்தேன்’ என்றாள்.

‘யோசனையா?’

‘உம்’

‘எத?’

‘என்ன இது? தொணப்பி தொணப்பி கேட்டுக்கிட்டு’ என்று கோபித்தபடி எழுந்தாள்.

‘நீ என்ன சமைஞ்ச குமரா உக்காந்து கிளாவு காணுயதுக்கு? கலியாணமாகி வருஷம் எட்டாவுது...’ என்று அவன் சிரித்தான்.

‘ஏன் குமரியளுக்கு மட்டும் கொம்பா இருக்கு? அப்பிடித்தான் உக்காந்திருப்பேன். செண்ணு சோலியப் பாருங்க...’ என்றபடி அவளும் சிரித்தாள்.

‘கூறுகெட்ட முதி. அதாக்கும் குழம்பு வைக்கக்கூட சமயம் இல்ல உனக்கு.’

ஜானு சட்டென்று கவலையாகி. ‘இஞ்சேருங்க பக்கத்து வீட்டுப் பூனை சிலசமயம் இந்தப் பக்கமாட்டு வருதே, மணிக்குட்டிய ஏதாவது பண்ணிப் போடுமா?’ என்றாள்.

‘பயப்படாதே இந்தப் பக்கம் அதுக்க தல தெரிஞ்சா அப்பிடியே நசுக்கிப்போடலாம். நான் பாத்துக்கிடுதேன். நீ என்னத்துக்கு கவலைப்படுதே.’

படுப்பதற்கு முன் ஜானு புடவையைக் களைந்து நாற்காலி மீது போட்டாள். புடவைச்சுருளுக்கள் மணிக்குட்டி உருண்டது. ‘குறும்பு குண்டுமணி’ என்று நாக்கைச் சுழட்டியபடி அதை ஒரு தட்டு தட்டினாள். தண்ணீர் குடித்துவிட்டு வந்து மெத்தை சாய்ந்து மார்பின்மீது அதை எடுத்துவிட்டுக்கொண்டாள். கத்தியபடி அது ஒண்டியது.

‘என்ன குடுத்தே அதுக்கு?’

‘பசும்பால்தான். பிளாஸ்க்ல காச்சி வச்சிருக்கேன். இஞ்சேருங்க, இதுக்கு ரண்டு மணி நேரத்துக்கு ஒரு தடவை பால் குடுக்கணுமே. நான் ஒறங்கிப் போயிட்டா?’

‘நான் எழுப்புதேன் உன்னை. போறுமா?’

மணிக்குட்டி கிச்சிச் என்று சப்புக்கொட்டி வாலைச் சுருட்டி வயிற்றுக்கு

அடியில் வைத்துக்கொண்டது. முன்னங்கால்களை கழுத்தருகே மடித்துப் பொருத்தி பின்னங்கால்களை வயிற்றோடு அழுத்தி ஒரு பந்துபோல ஆனது. வயிறு சீராக அசைய ஆரம்பித்தது.

‘சொகமான ஒறக்கம்.’

‘கண்ணு வச்சாச்சா...? என் செல்லக்குட்டி... பட்டுக்குட்டி... மணிக்குட்டி. உம்ம்ம்ம்... சித்தினியே சித்தினியே இத்தினி நாள் எங்கிருந்தே வா வா வாபோ...’

அச்சுதன் கண்களை மூடிக்கொண்டான்.

‘விளக்கை அணைக்கவா?’

‘உம்.’

கண்களுக்கு இருட்டு வந்தது. இமைகளைத் திறந்தும் மாறாத இருட்டு. ஜானுவின் குறட்டை கேட்டது. இருட்டை விழித்துப் பார்த்தபடி வெகுநேரம் படுத்திருந்தான்.

- இந்தியா டுடே, 1993

18. மலம்

1

தபோவனம் என்று கூறிய உடனே குளிர்ந்த சோலை, அதன் நடுவே கீற்றுக் கொட்டகை என்றெல்லாம் கற்பனை வேண்டாம். இது மூன்று பெரிய கான்கிரீட் கட்டடங்கள் அடங்கியது. சுற்றிலும் மரங்கள் இல்லை. எனவே ஒரு கிலோமீட்டர் தள்ளி பொதுச்சாலையில் வரும்போதே பெயர்ப்பலகையும் மஞ்சள் நிற டிஸ்டெம்பர் பூசப்பட்ட சுற்றுச்சுவரும் கண்ணில் அடிக்கும் பெரிய பொட்டல். முள் மரங்கள் வளர விறகு வெட்டுபவர்கள் அனுமதிப்பதில்லை. நிலம் சரிந்து சென்று ஒரு பள்ளத்தை அடைந்து பின் மேலேறி கரிய உருளைப் பாறைகள் மண்டிய பெரிய குன்றுகளின் வரிசையைப்போய்த் தொடுகிறது. குன்றுகளிலும் முட்புதர்கள் மட்டும்தான். உச்சியில் மட்டும் இரண்டு மரங்கள் தன்னந்தனியாக வானத்தை வருடியபடி நிற்கும். உயரத்தில் மலை விளிம்பில் ஒட்டியபடி சில கரும்பாறைகள் சற்று உந்திவிட்டால் கடகடவென்று உருண்டு தபோவனத்தின் மீது விழுந்து நசுக்கிவிடும்போலத் தோன்றும். தபோவனத்தை நிறுவிய அபேதானந்த சரஸ்வதி சுவாமிகள் பதினாறு வயதுப் பையனாக மலைமீது வந்து, பத்துவருடம் அங்கேயே வாழ்ந்திருக்கிறார். ஆடு மேய்க்கிற பயல்கள் அவ்வப்போது போடுகிற பிச்சைதான் உணவு. பிறகு ஒரு பிரபலமான வடக்கத்திப் பத்திரிக்கையாளர் சுவாமிகளைக் கண்டு இல்லஸ்ட்ரேட்டட் வீக்லியில் கட்டுரை ஒன்று எழுதினார். ஒரே மாதத்தில் சுவாமிகளுக்கு ஏகப்பட்ட மார்வாடி சீடர்கள் உருவாகிவிட்டார்கள். அவர்கள் கட்டித் தந்ததுதான் இந்த தபோவனம். சுவாமிகளின் அணுக்கச் சீடராக நான் சேர்ந்தது இருபது வருடம் முன்பு. காஷாயம் கட்டி பதிமூன்று வருடம் ஆகிறது. என்னைத் தவிர சுவாமிகளின் பிரதம சீடரான ஜோதிர்மயானந்தசாமி என்ற மௌனசாமியும் ஆசிரமத்தில் வசிக்கிறார். தோட்ட வேலைக்கும் சமையலுக்கும் ஆட்கள் வந்து போவார்கள். வாட்ச்மேன் கண்ணுசாமிக்கோனார் ஆசிரம முகப்பில் தன் கூண்டில் இரவு முழுக்க இருப்பார்.

ஆக, ஆசிரமத்தில் கனமான நிசப்தமே கவிழ்ந்திருந்தது. ஜன்னல் வழியாகப் பார்த்தால் ஒன்று பொதுச்சாலை அல்லது குன்று வரிசை மட்டும்தான் தெரியும். பொதுச்சாலையில் ஆள் நடமாட்டம் மிகவும் குறைவு. யாராவது எங்கள் குருநாதரைப் பார்க்க வந்தால்தான். அதற்கும் சீசன் உண்டு. பெரும்பாலும் மார்வாடிகள்தான் வருவார்கள். என்ன காரணமோ நவம்பர் முதல் ஜனவரி வரைதான் அவர்களுடைய கும்பல். மற்ற சமயங்களில் தபோவனத்துக் கொடியில் காயும் காவிக்கோமணம்போல சாலை செம்மண் வெந்து நீண்டு கிடக்கும். ஆடு மேய்க்கிற பையன்கள் தபோவனத்துப் பக்கமாக வருவதில்லை. இங்கே மனித மாமிசம் சாப்பிடுகிறார்கள் என்று கீழே சேரிப் பக்கமாக வதந்தி உண்டு என்று கோனார் சொல்லியிருக்கிறார். சாலையைவிடக் குன்று வரிசை சற்று வெறுமை குறைந்தது. மேக நிழல் ஒரு கறுப்பு சல்லாத்துணிபோல குன்றுகள் மீது நகர்ந்து போவது பார்க்க நன்றாகவே இருக்கும். பறவைக் கூட்டங்கள் சில சாயங்காலங்களில் புள்ளிகளாகத் தெரிந்து விரிந்தபடியே அணுகுவதும் எனக்குப் பிடிக்கும். ஆனால் தலைக்கு மேல் கருமையாக உருண்டு நிற்கும் பாறைகள்தான் இம்சை. கொஞ்ச நேரத்தில் அவை அசைவதுபோலவும் கடகடவென்று சத்தம் கேட்பதுபோலவும் தோன்றிவிடும். உடனே ஓடிவந்து இந்தப் பக்க ஜன்னல் வழியாக சாலையைப் பார்க்க ஆரம்பிப்பேன். ஒரு சாலையை வெகு நேரம் உற்றுப் பாருங்கள். எதுவோ அல்லது யாரோ வரப்போவதுபோலத் தோன்றிவிடும். அதற்கான முஸ்தீபுகள் சாலையில் நடந்து கொண்டிருப்பதுபோலத் தோன்றும். தூசி அடங்கி மௌனம் நிலவும். சருகுகள் மெல்ல அடங்கி ஒதுங்கும். அந்தச் சாலையே அவ்வருகைக்காகவே அமைக்கப்பட்டுள்ளது போலத் தோன்றும். சில சமயம் ஏதாவது வழிதவறிய எருமை தேமே என்று தொப்பை குலுங்க நடந்து வரும். அதைப் பார்க்கப் பார்க்க அதற்காகவே அந்தப் பொழுது ஏற்பட்டிருப்பதாகவும், அது அதற்கும் தெரியும் என்றும் தோன்றும். அக்குளம்புகள் நம் உடலில் அழுந்துவதுபோலப் புழுதியில் அழுந்தும். அதன் முன்கால்களுக்குக் கீழே சதைத் தொங்கல் அசைவதும் கொம்புகள் கழுத்தில் உரசாமல் அது தலை திருப்பும் லாகவமும் எருமைதான் எவ்வளவு அழகான பிராணி என்று எண்ணுவேன். அந்தப் பாதைகூட அதன் தகுதிக்கு ஏற்றதுதான். எத்தனை கம்பீரம். திடீரென்று ஓர் எண்ணம் வரும். அந்த எருமை வெறும் பிராணிதானா? அதன்மீது எவரோ, கண்ணுக்குத் தெரியாமல் அமர்ந்திருக்கவில்லை? ஆமாம், அதன் முதுகு அழுந்தியிருப்பது போலிருக்கிறது. ஆம் அதுதான். படாரென்று கதவை மூடிவிடுவேன். கடவுளே! கடவுள் இருக்கிறாரா? ஆனால் வேறு வழி இல்லை. நேராக ஆசிரமம் நோக்கி வருகிறது அது. குளம்படிச் சத்தம்

யாருக்காக? குருமகாராஜ்தான் முதிர்ந்தவர். அவருக்காகத்தான். ஆனால் நான்தானே முதலில் பார்த்தேன். டக் டக் டக். குளம்படிச் சத்தம். இல்லை கதவைத் தட்டுகிறார்கள் யாரோ. திறக்கமாட்டேன். வேண்டாம். 'சாமி! சாமி' இது சுப்புணி குரல்லவா? 'நான்தான் சாமி சுப்புணி. போஜன வேளை. பெரிய சாமிக்கு அமுது படைச்சாச்சு.' ஓடிப்போய்த் திறந்தால் சுப்புணி வணங்குகிறான். 'சாமி தியானத்தில் இருந்ததோ. ரொம்ப நேரமாகத் தட்டறேன்' மூச்சு வாங்குவதை அவன் கவனிக்கவில்லை.

அன்றாடச் செயல்களில் நம்மை மூழ்கடித்து அலுப்பை அகற்றுவதுகூட ஆசிரமத்தில் சாத்தியமில்லை. எல்லாமே அங்கு கன கச்சிதம். அறைகள் அளவெடுத்தாற்போல சமசதுரமானவை. மாசு மறுவற்ற வெண்ணிறச் சுவர்கள். மாதம் ஒருமுறை வெள்ளை பூசப்படும். தினம் மூன்றுமுறை கூட்டுவார்கள். இருமுறை கழுவி விடுவார்கள். தரையில் பாலாடைபோல மொசைக், பயங்கரமான நிசப்தம். மூன்றாம் கட்டில் சுப்புணி டபராவை வைத்தால் புற மண்டையில் சத்தம் முட்டும். அவனோ பூனை சாதி. வருடத்துக்கு ஓரிருமுறைதான் ஏதாவது பாத்திரம் கை தவறி விழும். குருமகாராஜ் சுத்தத்தின்மீது தணியாத காதல் கொண்டவர். தினம் நகம் வெட்டுவார். சிறிய வெள்ளி நகம் வெட்டியால் மெதுவாக இருபது நகங்களையும் வெட்டி முடிக்க ஒரு மணி நேரம் ஆகும். மூன்று வகையான பிரஷ்களால் மிகக் கவனமாக பல் தேய்ப்பார். மலை மீது பேனும் உண்ணியும் அடர்ந்து சடைமுடிப் புதராக அவர் இருந்தபோது எடுத்த புகைப்படங்களைப் பார்த்திருக்கிறேன். அது அவருடைய பூர்வ ஜென்மம் என்றுபடும். இப்போது அந்தப் பார்வைகூட இல்லை. கண்களில் ஒரு திரை விழுந்துவிட்டது. தொப்பை போட்டுவிட்டது. பளபளவென்று தினசரி இருவேளை தலையையும் முகத்தையும் மழித்துக்கொள்வார். ஏழெட்டு முறை விரிவாகக் குளிப்பார். காலையில் பயத்தமாவு அரைப்பும் மதியம் சந்தன சோப்பும் மாலையில் ஈஞ்சைப் பட்டையும் தேய்ப்பார். தினம் நான்குமுறை ஆடை மாற்றுவார். இகலோக மலம் அவர்மீது ஒட்டாமலிருக்க அவர் அப்படிச் செய்வதாகக் கூறிப் பரப்பியவன் நான்தான். அந்தப் பழக்கம் என்னையும் தொற்றி நானும் சுத்தத்தில் வெறி கொண்டவனானேன். ஆனால் குருமகாராஜின் நாள் முழுக்க இதிலேயே சுவாரசியமாகக் கழிந்துவிடும். எனக்கு எல்லாம் அன்றாட வழக்கமாக மாறி கவனத்தைவிட்டே உதிர்ந்தும்விட்டன. ஜோதி சாமியும் சுத்தத்தின் எல்லைதான். ஆனால் அதற்கு வேறு ஓர் உலகம் உண்டு. சதா தியானத்தில் இருக்கும். தியானத்திற்கு அதற்கென்று தனிமுறை உண்டு. ஹெட்போன் ஒன்றைக் காதில் மாட்டி அதைக் கடிகாரத்துடன் இணைத்து கண்ணை மூடிக்கொள்ளும். டிக் டிக் டிக் என்று பெருகிவரும் அகண்ட காலப்பெரும் நதியில் கரைந்து சென்றுவிடும். அது

இருப்பது ஒரு மேஜையின் இருப்புக்கு நிகர். தனிமை என் தலைமீது கரிய பாறாங்கல் மாதிரி உட்கார்ந்திருந்தது.

2

ஒருநாள் காலையில் குருமகாராஜ் பூஜைகூடச் செய்யாமல் பாய்ந்து வந்து என் அறைக் கதவைத் தட்டினார். கதவைத் திறந்த நான் வியர்த்துப் போய்விட்டேன். அந்தக் கோலத்தில் அவரை நான் கற்பனை செய்துகூடப் பார்த்திருக்கவில்லை. கௌபீனம் கூட நெகிழ்ந்திருந்தது. விளக்கைப் போட்டேன். அவர் மூச்சிரைப்பது தெரிந்தது. உட்கார்ச் சொன்னேன். இல்லை ‘அபச்சாரம்’ நடந்துவிட்டது. மகாபாவம் நடந்துவிட்டது என்றார். என்ன என்றேன். அதை எப்படிச் சொல்வேன் என்றதும் அவர் உடல் குலுங்கியது. வாய் கோணல் ஆகியது. குமட்டல் வந்தது. என்ன சொல்லுங்கள் என்று வெகுநேரம் வற்புறுத்தி னேன். மெதுவாகப் பேச ஆரம்பித்தார். இந்த ஆசிரமமே அசுத்தமாகிவிட்டது. பாபம் நடந்துவிட்டது என்றார். பதறித்தான் போய்விட்டேன். மெல்ல சமநிலைப்பட்டு என்ன என்று கேட்டேன். குருமகாராஜ் விடிகாலையில் ஒரு கனவு கண்டிருக்கிறார். பேசின் நிறைந்து மலம் கிடக்கும் ஒரு கக்கூஸ். ஆசிரமத்துக் கக்கூஸ்தான். நாற்றம் தாளாமல் அவர் கதவைத் திறக்கிறாராம். நீலமும் கறுப்பும் கலந்த பளபளப்புடன் மணிக்கட்டன் ஈக்கள் விம்ம் என்று எழுந்து பறந்து சுழல்கின்றன. நாள்பட்ட, காய்ந்த, அழுகிய, புதிய மலக்கலவை... குருமகாராஜ் ‘ஓவ்’ என்று உடம்பை உலுக்கிக்கொண்டார்.

‘வாருங்கள் எதற்கும் பார்த்துவிடுவோம்’ என்று கூட்டிப் போனேன் என் அறையின் கக்கூஸ் முதலில். வாசலை அடைந்த தும், குரு மகாராஜ் முகம் வெளிற ‘நீயே பார்’ என்று பின்தங்கி விட்டார். எனக்கும் சற்று நடுக்கம்தான். மெதுவாகத் திறந்தேன். முட்டை ஓட்டின் உட்புறம்போல அப்படி மாசின்றி இருந்தது. திறந்து காண்பித்தேன். அவர் மெல்ல நெருங்கிப் பார்த்தார். பிறகு ‘ஒருவேளை என் அறையாக இருக்குமோ?’ என்றார். ‘வாருங்கள் அதையும் பார்த்துவிடுவோம்’ என்றேன். ஆசிரம வளைப்புக்குள் எல்லா கக்கூஸ் பீங்கான்களும் அப்போதுதான் கடையில் வாங்கி வந்தவை போலத்தான் இருந்தன. குருமகா ராஜ் அப்படியே உட்கார்ந்துவிட்டார். பிறகு ‘டேய் எனக்கு மனசு கேட்கவில்லை. அச்சானியமாக இருக்கிறது. எதற்கும் எல்லா வற்றையும் கழுவிவிடலாம்’ என்றார். ‘அதற்கென்ன’ என்றேன். வேலையாட்கள் ஆசிட் கொட்டி தேய்த்துக் கழுவினார்கள். குரு மகாராஜ் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும்கூட

நின்று கவனித்துக் கொண்டார். ஒருவழியாக பத்துமணிக்கு வேலை முடிந்து அதன் பிறகு குளித்து பூஜைகளை முடித்துக்கொண்டுதான் சாப்பிட்டார். ஆசிரமத்தில் அன்று காலை ஆகாரம் இல்லை.

குருமகாராஜின் முகம் மலர்ந்திருந்தது. ‘டேய் இப்போதுதான் மனம் திருப்தியாக இருக்கிறது. மனிதனுக்கு நோய் எங்கிருந்து வருகிறது என்று நினைக்கிறாய்? எல்லாம் கக்கூஸிலிருந்துதான். கக்கூஸ் சுத்தமாக இருந்தால் வீடே சுத்தமாக இருக்கிறது என்று அர்த்தம்’ என்றார். நான் அதை ஒரு பொன்மொழியாகவே கருதிக்கொண்டேன்.

பிறகு நானும் குருமகராஜும் கக்கூஸ் பராமரிப்பில் நேரடியாக ஆர்வம் காட்டத் தலைப்பட்டோம். தினம் காலையில் அவர் எழுந்து என் அறைக்கு வருவார். இருவருமாக எழுந்து கக்கூஸ்களைப் பரிசோதிக்க ஆரம்பிப்போம். அதைப் பற்றி விவாதித்துத் திட்டங்கள் போடுவோம். ஊழியர்களுக்கு குருமகராஜ் ஆணைகள் தருவார். பிறகுதான் குளித்துச் சாப்பிடுவோம். எங்கள் அன்றாட வாழ்க்கை அதற்கேற்ப மாறியது. எனக்கு உற்சாகமாக இருந்தது. ஜன்னல்களை மறந்து நானும் பேசின்களைப் பற்றி யோசிக்கத் தொடங்கினேன். அவற்றின் சாவித்துளை வடிவம். சிலவற்றுக்கு அரசிலை வடிவம், சிலவற்றுக்கு கோபித்திலக வடிவம். அவற்றின் விளிம்பு மடிப்புகளில் அழுக்கை சுத்தம் செய்ய நான் விசேஷமான ஒரு கருவியை உருவாக்கினேன். பென்சன் அன்ட் பென்சன், கிளே இந்தியா முதலிய நிறுவனங்களுக்குக் கடிதங்கள் எழுதி அவற்றின் தயாரிப்புகளின் விசேஷங்களை அறிந்து கொண்டேன். குருமகராஜுடன் அவற்றை விவாதித்தேன். நானும் அவரும் விடிகாலையில் இரகசியமாக நாங்களே கக்கூஸ்களை சுத்தம் செய்ய ஆரம்பித்தோம். அது வேலையாட்களுக்குத் தெரிந்தபோது அவர்கள் குருநாதரை தவறாகப் புரிந்து கொள்ளாதிருக்கும் பொருட்டு எளிய வாழ்வின் அருமை, தன் செயல்களைத் தானே செய்தல், சுத்தம் செய்தல், சுத்தம் மிகு வாழ்வின் அவசியம் ஆகியவை பற்றி நான் விரிவுரைகள் நிகழ்த்த வேண்டியிருந்தது. ஆனால் பணியாட்கள் நாங்கள் எது செய்தாலும் வியப்படையாதவர்களாக இருந்தார்கள்.

கக்கூஸ் கழுவுதலின் நுட்பங்கள் எனக்கும் குருநாதருக்கும் படிந்து வந்தன. கலை நுட்பத்துடனும், லாகவமாகவும் நாங்கள் பணியாற்றுவோம். முதலில் சிறிது நீர் ஊற்றி ஊற வைப்போம். பிறகு சீராக ஆசிட் வீசி சிறு பிரஷ்ஷில் அதைப் பூசி விடுவோம். போதிய நேரம் ஊறிய பிறகு இன்னொரு முறை ஆசிட். டிடர்ஜென்ட் பவுடரைத் தூவி பிரஷ்ஷால் நுரைக்க நுரைக்கத் தேய்த்து நீர்விட்டுக் கழுவிவிடுவோம். பின்பு ஃபினாயில். அதையும் கழுவிய பிறகு குருநாதர் விரலால் பேசினை

வருடுவார். ரீக் ஒலி அவர் நரம்புகளை அதிர வைப்பது தெரியும். ‘மல்லிகைப்பூ போல இருக்கிறது இல்லையா?’ என்று மகிழ்வுடனும் கிளர்ச்சியுடனும் கேட்பார். நானும் வெண்பட்டு, கொக்கிறகு, உட்பாளை முதலிய உவமைகளைக் கூறி மகிழ்வேன். பிறகு யுடிகொலோன் ஸ்பிரே செய்வோம். கழுவிய பிறகு ஈரம் மினுங்கத் தெரியும் பேசின் உண்மையிலேயே மனத்தை குதூகலிக்கச் செய்வதுதான். அதைச் சதுரமாகவோ செவ்வகமாகவோ அமைக்காமல் இப்படிச் குழைவான வளைவுகளுடன் அமைத்தவன்தான் பூமியிலேயே பெரிய சிற்பி என்று நான் குரு நாதரிடம் கூறினேன். ‘பின்னெ?’ என்று அவர் கூறி மகிழ்ந்தார். அந்த வெண்ணிறம் கண்களைக் குத்துவது போலிருப்பதாக ஒரு முறை குருநாதரிடம் கூறினேன். ஒருவிதமான பதற்றம் அதைப் பார்த்தபோது ஏற்படுவதாகச் சொன்னேன். அவரும் அதை ஒப்புக்கொண்டார். நிரம்ப யோசித்து பிறகு வழி கண்டோம். வாசனைத் தைலம் தெளித்த பிறகு பேசின் ஓரமாக நான் கறுப்பு மையால் சிறிதாக ஒரு திருஷ்டிப் பொட்டு போடுவேன். குருநாதர் இந்த யோசனைக்காக என்னை முதுகில் அறைந்து பாராட்டினார். இதன் பிறகு பேசின்கள் எங்களுக்கு இன்னமும் நெருக்கமுள்ளவையாக மாறின.

3

எங்களுடைய ரகசிய சந்தோஷத்தை ஏதோ மூன்றாவது கண் கூர்ந்து கவனித்திருந்தது போலும். ஒருநாள் குருநாதர் அலறிப் புடைத்தபடி வந்து என்னை எழுப்பினார். அவருடைய அறையருகே உள்ள கக்கூஸில் எவரோ மலம் கழித்துவிட்டு நீர் விடாமல் போய்விட்டிருந்தார்கள். குருநாதர் வாந்தி எடுத்தார். நான் அவருடைய வியர்த்த உடம்பை அணைத்து சாந்தப்படுத்தினேன். இருவரும் நீரை அள்ளி வீசி அதைச் சுத்தம் செய்தோம். முடிப்பதற்கு மதியம் ஆகிவிட்டது. குருநாதர் என்னிடம் ‘யாரிடம் சொல்லாதே கவனித்து வா. இதைச் செய்பவன் யார் என்று கவனித்துப் பிடித்துவிடவேண்டும்’ என்றார். வேலையாட்கள் இரவு தங்குவதில்லை. கண்ணுசாமிக் கோனார் வாசல் தாண்டி வரமாட்டார். ‘அப்படியானால்?’ என்று குருமகாராஜ் புருவத்தைச் சுருக்கினார். நான் தலைகுனிந்தேன். ‘சேச்சே ஜோதி நல்லவன். இந்த மாதிரி குயுத்தியெல்லாம் அவனுக்கு வராது’ என்றார். ‘பார்ப்போம்’ என்று நான் சொன்னேன். அன்றிரவு நான் தூங்கவேயில்லை. அடிக்கடி எழுந்து உலவி வந்தேன். எவரும் நடமாடுவதாகத் தெரிய வில்லை. நள்ளிரவிலும் ஜோதிர்மயானந்த சாமி காலத்துடன் கரைந்திருந்தது. விடியற்காலையில் குருமகராஜ் எழுந்து ரகசியமாக ஒவ்வொரு கக்கூஸாகப் பரிசோதனை

செய்வதைப் பார்த்தேன். என் அறைக்கு அவர் வரும் முன் ஓடிப்போய் போர்த்திப் படுத்துக்கொண்டேன். படுக்கையில் நான் இல்லை என்பதை அவர் கண்டால் என்ன நினைப்பார்? குருமகாராஜ் என் மீது டார்ச் அடித்துப் பார்த்தார். என் கக்கூஸையும் நன்கு பரிசோதனை செய்தார். பின்பு போய்ப் படுத்துக்கொண்டார். உடனே நான் எழுந்துபோய்க் கக்கூஸ்களையெல்லாம் பரிசோதனை செய்தேன்.

அன்று காலை ஏதுமில்லை. ஆனால் ஒரு வாரம் கழித்து ஜோதி சாமியின் கக்கூஸில் மலம் கிடந்தது. நானும் குருநாதரும் அதைப் பார்த்ததும் அதிர்ச்சியுடன் சற்று ஆறுதலும் அடைந்தோம். ஒரு வாரமாக சரியாகத் தூங்காமல் நான் பித்து நிலையில் இருந்தேன். குருநாதரின் கண்களும் குழிவிழுந்திருந்தன. காலையில் அதை குருநாதருக்கு நான் காட்டியதும் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துப் பெருமூச்சுவிட்டோம். பிறகு பரபரவென்று செயலில் இறங்கினோம். அன்று பிற்பகலில் நான் கட்டை போலத் தூங்கினேன். மாலை தேனீரின் போது குருமகாராஜ் என்னிடம் ‘நாம் ஜோதியை சந்தேகிக்க வேண்டியதுதான்’ என்றார். ‘அவனை ஏதோ மரை கழண்ட ஆசாமி என்று எண்ணாதே. அவ்வளவும் வேஷம். நான் கக்கூஸ் கழுவிக்கொண்டிருந்த போதுகூட அவன் வந்து இரண்டுமுறை பார்த்துவிட்டுப் போனான்’ என்று கூறி தலையை ஆட்டினார். ‘அவர்தான் இரவில் வெளியே வருவதே இல்லையே’ என்றேன். ‘நாம் ஐந்து நிமிடம் கண்ணயர்ந்தால் போதும், ஜோதி அவன் வேலையைக் காட்டி விடுவான்’ என்றார் குருநாதர். ‘அவரை என்னதான் செய்வது?’ என்றேன். ‘கையும் களவுமாகப் பிடிக்கவேண்டும். பிடித்து நம் ஆசிரமத்தில் உள்ள கக்கூஸ் பேசின்களை முத்தமிடச் சொல்ல வேண்டும்’ என்றார். அவருக்குச் சிரிப்பு பீறிட்டு வந்தது. முகம் சிவந்துவிட்டது. ‘அப்படித்தான் செய்யவேண்டும். அந்த சோனிப்பயல் குனிந்து மண்டியிட்டு முத்தமிடும்போது ‘ஹெ ஹெ ஹெ’ நானும் உரக்கச் சிரித்தேன். இருவரும் பரம ஜாக்கிரதையாக இருப்பது என்று முடிவு செய்தோம்.

அடுத்து வந்த இரவுகளில் நானும் குருநாதரும் மாறி மாறிக் காவல் காத்தோம். குற்றவாளி பிடிபடவில்லை. குருநாதர் முற்றிலுமாகத் தூக்கத்தை இழந்துவிட்டார். அடுத்தபடியாக என் கக்கூஸிலும் விருந்தினர் கக்கூஸிலும் பிறகு மீண்டும் ஜோதிசாமியின் கக்கூஸிலும் மலம் காணப்பட்டது. குருநாதர் பகலிலும் ரோந்து சுற்ற ஆரம்பித்தார். அவர் உடம்பு மஞ்சள் நிறமாக மாற ஆரம்பித்தது. கண்களுக்குக் கீழே பைகள் தொங்க ஆரம்பித்தன. தனக்குத்தானே பேசினார். சிரித்துக்கொண்டார். ஏழெட்டு நாள் கழித்து ஒரு கக்கூஸில் தடுக்கி விழுந்து பின் மண்டையில் பலமான அடிபட்டுவிட்டது. விடிகாலையில் ரோந்துபோன நான்

கோணலாக விழுந்து கிடந்த குருநாதரைத் தூக்கி உட்கார வைத்தேன். கண்கள் செருகிவிட்டிருந்தன. மூச்சுப் பேச்சில்லை. ஆளைக்கூட்டி தூக்கி வந்து படுக்க வைத்தேன். ஐந்து நாள் படுத்த படுக்கை. அரை நினைவில் அவர் மலம் மலம் என்று புலம்பியதை நான் மக்களுக்கு விளக்கினேன். ‘முற்றும் துறந்த ஞானிக்குக்கூட மலமாச்சாரியங்களை முழுக்க வேரறுத்து வாழ்வின் முக்தியை அடைவது சிரமம் எனும்போது சாமானியர்களான, நம் கதி என்ன? நமக்கு பரமன் திருவடியை சரணடைவது தவிர வேறு வழியே இல்லை.’ பக்த கோடிகள் குவிந்தனர். இந்தி நாமாவளி முழங்க குருமகராஜ் முக்தி அடைந்தார். அவருடைய சமாதி ஆசிரம வளைப்புக்குள்ளேயே சிறப்புற அமைக்கப்பட்டது - மார்வாடி பாணியில்தான்.

இதெல்லாம் ஒரு வருடம் முன்பத்திய கதை. இப்போது இவ்வளவையும் வரிசையாகக் கூறி வருவதற்குக் காரணம் இதன் பிறகு நடந்தவை என் வாழ்வில் ஏற்படுத்திய மாற்றங்களைப் பற்றிக் கூறுவதற்காகத்தான். குருமகராஜ் சமாதியான ஒரு வாரத்திற்குள் என் நடவடிக்கைகள் ஆசிரமத்தில் பெரிய பிரச்னைகளை உண்டு பண்ணின. முதலில் நான் இரவெல்லாம் எழுந்து நடமாடியதும் கக்கூஸ்களைப் பரிசோதிப்பதும் சிலவற்றில் இரகசியமாக மலம் கழித்துச் செல்வதும் கவனிக்கப் பட்டது. பிடிபட்ட பிறகு என் அறையைத் தாழிட்டுக்கொண்டு உள்ளே இருக்கும் கக்கூஸிலேயே மலம் கழித்தேன். அதைப் பிறரிடமிருந்து ஒளிக்க எப்போதும் கதவைத் தாழிட்டே வைத்தேன். நாலையந்து நாள் கழித்து நாற்றம் பரவியபோது அவர்கள் கதவை உடைத்து உள்ளே வந்தார்கள். நான் அவர்களை எதிர்த்தேன். காரணம் நான் அப்போது மலம் கழித்துக் கொண்டிருந்தேன். மிக அந்தரங்கமாகவும் ரசித்தும் அதைச் செய்து கொண்டிருந்தேன். அந்த அத்துமீறல் என்னைக் கொதிப்படைய வைத்தது. ஒருவனை அடித்து ரத்த காயம் செய்துவிட்டேன். அன்றுதான் என்னை இங்கு கொண்டுவந்து சேர்த்தார்கள். இது ஒரு மனநலவிடுதி என்று பின்பு அறிந்தேன். டாக்டர்கள் என்னை நோயாளியாகக் கருதவில்லை என்பது என்னை ஆறுதல்படுத்தியது. என்னை ஒரு ஞானமார்க்கியாக வணங்கினார்கள். எனவே நான் அவர்களிடம் எல்லாவற்றையும் கூறிவிட்டேன்.

முதல் நாள் மலம் கழித்தது என் குருநாதர்தான் என்ற என் ஊகத்தை டாக்டர்களும் ஒப்புக்கொண்டனர். டாக்டர் சாமிநாதன் இதுபற்றி சித்தாந்த ரீதியாக என்னிடம் மணிக்கணக்காக விவாதம் செய்தார். சுத்தப்படுத்தும் செயல் ஓர் எல்லையை அடைந்ததும் அதன் எதிர்மறைத் தன்மையை இழந்துவிடுகிறது. அதாவது இதை நீங்கள் சரியாகப் புரிந்துகொள்ள

முடியுமோ என்னவோ- சுத்தப்படுத்துவது என்பது அழுக்குக்கு எதிரான ஒரு எதிர்நிலை செயல்பாடாக இல்லாமல் அழுக்குக்கு இணையான ஒரு நேர்நிலை செயல்பாடாக ஆகிவிடுகிறது. காரணம் எதிர்நிலை செயல்பாடாக இருக்கும்போது அது தந்திருந்த வெறுப்பு மெல்ல மெல்லக் கரைந்து அச்செயல் இன்பம் தரும் ஒன்றாக ஆகிவிடுவதுதான். அச்செயல்மீது நமக்கு இச்சை பிறக்கிறது. அந்த இச்சை அதற்குரிய பொருட்கள்மீது - பிரஷ், ஆசிட், சோப்புத்தூள் - படிகிறது. பிறகு பேசின் மீதும் அதன் அடுத்தக் கட்டமாக மலத்தின் மீதும் பிரியம் ஏற்பட்டுவிடுகிறது. நானும் குருநாதரும் அடைந்தது இம்மன நிலையையே என்றார் டாக்டர் சாமிநாதன். சுத்தப்படுத்துவதில் உள்ள இன்பத்தை முடிவின்றி நுகரும் பொருட்டு குருநாதர் முதலில் மலம் கழித்தார். திட்டமிட்டு அல்ல. மனம் ஒரு இறுதி எல்லையில் இயல்பாகக் கண்டுபிடித்த வழிமுறை அது. மறுநாள் அவர் திடுக்கிட்டு பயந்து ஓடிவந்தது நடிப்பல்ல. அதுவும் நிஜம்தான். நான் அவரை என் உள்மனத்தால் புரிந்துகொண்டு அதைத் தொடர்ந்து செய்தேன். நாங்கள் மாறி மாறி மலம் கழித்தும் கழுவியும் ரோந்து சுற்றியும் உத்வேகமிக்க விளையாட்டொன்றை விளையாடினோம். இதில் எது மனம் உண்மையாகச் செய்தது, எது அதன் பாவனை என்று எந்த டாக்டரும் ஞானியும் கூறிவிட முடியாது என்றார் டாக்டர் சாமிநாதன்.

நான் எல்லாவற்றையும் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. மலம் கழிப்பது ஒரு கட்டத்தில் எனக்கு கக்கூஸ் கழுவவதைவிட அதிக இன்பத்தைத் தந்தது. கழுவித் தூய்மை செய்யப்பட்ட கக்கூஸ் பேசினில் நள்ளிரவு பிடிபடும் அபாயம் காத்திருக்கையில் சாதாரியமாக மலம் கழிப்பதில் உள்ள கிளர்ச்சியூட்டும் இன்பம் சொல்லில் அடங்காதது. அதை அனுபவிக்க உங்களுக்கும் மனநிலை பிறழவேண்டும். அந்தத் தருணங்களில் மனம் படபடப்பதும் உடம்பு வியர்த்து நடுங்குவதும் தொண்டை உலர்ந்து வயிறு சில்லிடுவதும் எல்லாம் சேர்ந்து அது ஓர் உச்சகட்ட உடல் இன்பமாக மாறிவிடுகிறது. அப்போது காலம் சில கணங்களுக்கு விலகிவிடுகிறது. நானும் மொழுமொழு வென்று அற்புதமாக மின்னும் பேசினும் மட்டும் தான் பிரபஞ்சத்திலேயே எஞ்சியிருப்போம். சில கணங்கள்தான். பாய்ந்து எழுந்து ரோந்து சுற்ற ஆரம்பிப்பேன். பிறகு கக்கூஸ் என்றாலே என் மனம் பரபரக்கும். அதன் வடிவமே நான் அமர்ந்து மலம் கழிக்கும் ஒரே உத்வேகத்துடன் வடிவமைக்கப் பட்டிருப்பதாகப் படும். என்னில் இரவும் பகலும் வேறு எண்ணமே இல்லாமலாயிற்று. கனவுகளில்கூட கக்கூஸ் கிண்ணங்கள் வந்தன. மலம் கிடக்கும் கிண்ணம் ஞாபகம் வந்தால் உடம்பு ஜிவ்வென்று இறுகிவிடும். மலம் மெல்ல என்னைக் கவர ஆரம்பித்தது. மலத்துக்கு

இன்ன நிறம் என்ற இல்லை. தவிட்டு நிறம் முதல் மஞ்சள் வரை பல்வேறு நிறக்கலவைகள் உண்டு. ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு வண்ணம். எப்பேர்ப்பட்ட கலவைகள். எங்கும் அவ்வண்ணங்களை என் கண்கள் தேட ஆரம்பித்தன. டிஸ்டெம்பர் சுவர்கள், பழுத்த இலைகள், மாலை நிற வானம் எல்லாமே அதே நிறங்கள்தான். அவற்றின் அழகு என்னைப் பரவசப்படுத்தியது. உலகமே அந்நிறங்களால் நிறைய நான் ஆசைப்பட்டேன்.

அதெல்லாம் மனப்பிறழ்வுதான். மறுக்கவில்லை. ஆனால் எப்பேர்ப்பட்ட பேரீன்பம்! இங்கே என்னைக் கூட்டு சிகிச்சை மூலம் தேய்த்துத் தேய்த்துச் சமப்படுத்திவிட்டார்கள். என்னை வெறுமையாக்கிவிட்டார்கள். ஜன்னல் வழியாக ரயிலுக்கு காத்து, வெயிலில் மின்னியபடி, கிடக்கும் பழைய மீட்டர் கேஜ் தண்டவாளத்தை நாளெல்லாம் பார்த்தபடி உட்கார்ந்திருக்கிறேன். நான் பழையபடி ஆகிவிட்டேன் என்கிறார்கள். டிஸ்சார்ஜ் பண்ணப் போகிறார்கள். எங்கு போவது? தபோவனத் துக்குத்தான் போகவேண்டும். அங்கு ஜோதிசாமி தலைமைப் பொறுப்பேற்றிருக்கிறது. என்னை நிச்சயம் கைவிட்டுவிடாது. ஆனால் சிறு உறுத்தல் ஒன்று என் மனத்தில் உள்ளது. டாக்டர் சாமிநாதன் அறிவு பூர்வமான சொற்களால், திட்டவட்டமான குரலில், தன் தருக்கங்களை பேசியபடி போகும்போது இந்த உறுத்தலை நான் கூறவே முடிவதில்லை. குருநாதர் இறந்த மறுநாள் நான் ஒரு கக்கூஸில் மலம் கழித்துத் திரும்பும்போது என் கக்கூஸில் மலம் கிடந்தது. அது என் கண்ணுக்கு மிகவும் பழகிப் போனதாக இருந்தது.

- மண்தொகுப்பு, 1993

19. மூன்று சரித்திரக் கதைகள்

1. மாபெரும் கம்பளம் பற்றிய கனவு

பதினாலாவது நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் தேங்காய் நாரினால் பின்னப்பட்ட தரைக் கம்பளங்களுக்கு யவன தேசங்களைச் சேர்ந்த பிரபுக்களிடையே மவுசு ஏற்பட்டதன் விளைவாக குளச்சல் முதல் கொச்சி வரையிலான பகுதிகளில் தொழில் மறுமலர்ச்சி ஏற்பட்டதாகவும் புதிய மாடம்பி வர்க்கமொன்று உருவாகி அதிகாரமும் செல்வமும் பெற்று திருவிதாங்கூர் அரசர்களுக்கு தீராத தொல்லைகள் கொடுத்ததாகவும் சரித்திரம் கூறுகிறது. கருவிலேயே குழந்தைகளுக்கு கம்பளம் பின்னும் கலை கற்பிக்கப்பட்டது. உரிய மந்திரங்கள் மூலம் அவற்றின் விரல்கள் தேவையானபடி வடிவமைக்கப்படுவதற்கு கணியான் என்ற ஜாதியே நியமிக்கப்பட்டிருந்தது. குழந்தைகள் வெளிவந்த உடனேயே அவற்றை நார்களில் பிணைத்துவிடுவதும், தன்னிச்சையாக அவற்றின் விரல்கள் பின்ன ஆரம்பிப்பதும் சகஜமாக இருந்ததாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது. கருப்பை உலகத்து வினோத வண்ணங்கள் கம்பளங்களின் கலைமதிப்பை ஒரே தூக்காகத் தூக்கி, பாரீஸ் நகரத்து கலை விற்பன்னர்களிடையே பெரும் பரபரப்பை ஏற்படுத்தின. மலைச்சரிவுகளும், நதிகளும், கடலும்கூட இணைந்த நிலப்பகுதியின் பறவைப்பாடலும், நீர் நெளிவும், வான் நீலமும் நார்களில் பதிந்து உருவான ஏற்றுமதிச் செல்வம் ஒரு கட்டத்தில் குறுமிளகு விற்பனையையே தாண்டியது என்று யவன யாத்திரிகரான ஹிராட்டஸ் குறிப்பிடுகிறார். அவருடைய பயணக் குறிப்பு நூலில் அவர் குறிப்பிடும் பல நம்ப முடியாத செய்திகளில் ஒன்று பிரம்மாண்டமான கம்பளம் ஒன்றை நெய்யும் வாய்ப்பைப் பெற்ற - கீவ் நகரத்து மையக் கதீட்ரலில் விரிப்பதற்காக இருக்கவேண்டும் இது - ஒரு மாடம்பியின் அதீத உற்சாகத்தைப் பற்றியது. இவன் பெயரை ஹிராட்டஸ் 'யாப்பான்' என்று குறிப்பிடுவதை அய்யப்பன் என்று திருத்தி வாசிக்கமுடியும். அகஸ்தியர்கூட மலைக்கும் அரபிக் கடலுக்கும் இடையேயான நிலப்பகுதியை இவன் ஆண்டிருக்கக்கூடும் என்றும், பிரபலமான அய்யப்பன் மார்த்தாண்டன் என்ற மாடம்பிதான் இவன்

என்றும், பிற்பாடு திருவனந்தபுரம் பல்கலைக்கழக வரலாற்றுத் துறைப் பேராசிரியர் அச்சுதக் குறுப்பு அவ்வளவாகப் பொருட்படுத்தப் படாத ஆய்வொன்றில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்-

அய்யப்பன் அக்காலத்தில் கலைஞர்களின் செயல்திறனை ஒருங்கிணைத்துக் கூர்மைப்படுத்தும் வழிமுறைகளில் பிரதானமாக விளங்கி வந்த மரபை அடியொற்றி, கம்பளம் பின்னும் குழந்தைகளை நடமாடவும், பேசவும், கேட்கவும் முடியாதவர்களாக ஆக்கியதாகவும், அவர்கள் விரல்களில் காட்டு இருளுக்குள் அலைந்து திரிந்த மூதாதையரின் ஆவிகளை புள்ளுவப்பாட்டு மூலம் வசீகரித்து பிடித்தடக்கிக்கொண்டு வந்து குடியேற்றியதாகவும் ஐதீகம் குறிப்பிடுகிறது. மூதாதையரின் சன்னதம் கொண்ட குழந்தைகள் அசுர வேகத்தில் பின்னித் தள்ளிய கம்பளம் கடலைபோல சுருண்டு எழுந்ததாக ஒரு நாட்டுப்பாடல் வர்ணிக்கிறது. பல்லாயிரம் சிறுவிரல்கள் போட்ட முடிச்சுகளில் வினோதமான எழுத்துக்கள் உருவாகிப் படிக்கமுடியாத சொற்றொடர்களைத் தன்னிச்சையாக உருவாக்கின என்றும். அவை உருக்குலைந்தும், புதிதாகப் பிறந்தும் மர்மமாகப் பெருகின என்றும் தெரிகிறது. குழந்தைகள் பின்னும் செயலில் ஒன்றிப்போய், ஒரு தருணத்தில் கம்பளத்தின் வண்ணச் சித்திரங்களில் இரண்டறக் கலந்து மறைந்தன. எனவே கம்பளம் தன்னைத்தானே பின்னிக் கொள்ளும் அற்புதம் நிகழ ஆரம்பித்தது. கம்பளம் தேவையான அகலத்துக்குப் பின்னப்பட்டபோது அய்யப்பன் மார்த்தாண்டான் உற்பத்தியை நிறுத்த ஆணையிட்டான். ஆனால் குழந்தைகளின் விரல்கள் தவிர வேறு உறுப்புகள் அனைத்தும் முழுமையாக இறந்து விட்டிருந்தன. மந்திரங்கள் மூலம் மூதாதையரின் ஆவிகளைப் பிடித்துத் திரும்ப காடுகளுக்குச் செலுத்த முயன்றபோது அவை கம்பளத் தின் இருண்ட கட்டங்களுக்குள் புகுந்துகொண்டு போக்குக் காட்டின. கோபமும் அச்சமும்கொண்ட மார்த்தாண்டன் பின்னும் விரல்களைத் துண்டித்து குழந்தைகளை அழிக்கும்படி ஆணையிடவே வாளுடன் அலைந்த கிங்கரர்கள் மகத்தான கம்பளத்தின் பல்லாயிரம் பிம்பங்களிடையே கண்மயங்கித் தவித்து இறுதியில் அவற்றினூடே தாங்களும் பிம்பங்களாகச் சிக்கிக்கொண்டார்கள். பிம்பங்கள் கலந்து, அலையலையாக முகங்கள் நிறையாக, கம்பளமானது நாலா திசைகளிலும் பொங்கி விரிந்துகொண்டிருந்தது. ‘தரையில் விழுந்த தண்ணீர் பரவுவதுபோல’ என்கிறது அந்த நாட்டுப் பாடல். அய்யப்பன் மார்த்தாண்டன் மீதும், கிங்கரர்கள் மீதும், அரண்மனைகள் மீதும், கம்பள வியாபாரிகளின் கடைவீதிகள் மீதும், அனந்தபத்மநாபசாமி ஆலயத்தின் மீதும் கம்பளம் பிரிந்து பரவியது. கிழக்கே அரபிக் கடலையும் மேற்கே அகஸ்தியர்கூட

மலைகளையும் அடைந்து அது விரிந்து சென்றது. கடலின் ஆழத்தில் நீல நிலப்படுகையின் ஒளியை உள்வாங்கியும், காட்டின் அடர்த்திக்குள் பச்சை இருட்டில் கரைந்தும் கம்பளம் வளர்ந்து செல்வதாக வெகுகாலம் நம்பப்பட்டு வந்தது. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் இக்கடற்கரையும் மலைச்சரிவும் முழுமையாக மறக்கடிக்கப்பட்டுவிட்டன. பிற்காலத்து ரொமாண்டிக் கவிஞன் 'வானத்து அதீத சக்திகளின் மகத்தான பாதங்கள் தோய இயற்கை விரித்த மாபெரும் கம்பளம்' என்று இப்பகுதியின் அடர்ந்த காட்டைப் பற்றிப் பாடியிருப்பது மட்டுமே ஒரே ஒரு இலக்கியக் குறிப்பு எனலாம். கம்பளம் பின்னும் குழந்தைகளின் வெறும் கனவு என்று யதார்த்தவாதிகளினால் இது குறிப்பிடப்படுகிறது என்றாலும் இப்பாடலைப் பாடும்போது கம்பளம் பின்னுவது எளிதாக ஆவதாக இளம் தொழிலாளிகள் கூறி என் இளம் வயதில் நான் கேட்டிருக்கிறேன்.

2. சவக்கோட்டை மர்மம்

நாகர்கோவில் திருவனந்தபுரம் சாலையில் தக்கலை என்ற ஊர் இருக்கிறது. இதற்கருகே உள்ளே பத்மநாபபுரம் கோட்டையை யும், அரண்மனையையும் தமிழ்த் திரைப்படங்களில் பலர் பார்த்திருக்கலாம். அங்கிருந்து திருவட்டாறு போகும் பாதையில், குமாரபுரம் என்ற கிராமத்தின் அருகே, ஒரு குன்றின் மீது, இன்னொரு கோட்டையையும் முற்றிலும் அழிந்துபோன ஓர் அரண்மனையின் இடிபாடுகளையும் இன்றும் நாம் காணலாம். இது 'சவக்கோட்டை' என்று கூறப்படுகிறது. நாற்புறமும் ரப்பர்க் காடுகள் மண்டி, அமைதியில் விழுந்து கிடக்கிறது. திருவிதாங்கூர் கொட்டாரம் பண்டிதர் அச்சு மூத்தது அவர்களின் ஒழுங்கற்ற குறிப்புகள் - சரித்திரமும் ஐதீகமும் இக்காலகட்டத்தில் வேறு வேறாகக் கருதப்படவில்லை - இக்கோட்டையைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன. மார்த்தாண்ட வர்மா மகாராஜா (1729)வின் காலகட்டத்திற்கு முன் திருவிதாங்கூரின் பலபகுதிகளில் சுதந்திரமான மாடம்பிகள் பலர் தங்களை மன்னர்களாகப் பிரகடனப்படுத்தி பல காலம் ஆட்சி செய்திருந்தார்கள். அவர்களில் ஒருவரான குமாரபுரம் கரைமாடம்பி பாறைக்கல் உதயன்தம்பி (தன்னை இவர் அவிட்டம் திருநாள் பாலராமவர்மா மகாராஜா என்று அழைத்துக்கொண்டதாகத் தெரிகிறது) இதைக் கட்டினார் என்று தெரிகிறது. அழகிய பூமுகம், கொட்டியம்பலம், சபா மண்டபம் மற்றும் களியரங்கு ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியதாகவும், சுத்தமான வெண்தேக்கு, ஈட்டி, சந்தனமரங்களின் அபூர்வமான சிற்ப வேலைப்பாடுகள் நிரம்ப அமைக்கப்பட்டதாகவும் இந்த அரண்மனை இருந்திருக்கிறது. பொன்னுமங்கலத்தைச் சேர்ந்த

முத்தாசாரி கொச்சு சாத்தன் தலைமையில் பனிரண்டு ஆண்டு கால உழைப்பு தேவைப்பட்டிருக்கிறது. 'குமாரபுரம் அம்மவீடு' என்று இது அப்போது அழைக்கப்பட்டிருக்கிறது. பொன்மனை தெற்கு மனையிலிருந்து இரண்டு கன்னிகளைத் தானமாகப் பெற்றுக்கொண்டு பாலராமவர்மா மகாராஜா இந்த அரண்மனையில் ஒரு ஆவணி மாதம் (சிங்ங மாதம்) முதல்தேதி குடியேறியதாக செவிவழிச் செய்தி சொல்கிறது. காலம், மார்த்தாண்டவர்மா மகாராஜாவிற்கு உத்தேசமாக முன்னூறு வருடம் முன்பாக இருக்கலாம். காலக்கணக்கெல்லாம் இப்போதைய விஷயம். அன்றெல்லாம் காலம் தேங்கிக் கிடந்தது.

ஐதீகக் கதைகளின்படி இரவு தேவியருடன் பள்ளிநித்திரை கொண்டிருந்த மகாராஜா வினோதமான குரல் ஒன்று தன்னிடம் பேச முயற்சிப்பதை உணர்ந்து பதறியதாகவும், தேவியரும் அக்குரலைக் கேட்டுப் பயந்து அலறியதாகவும், இது பெரிய பதற்றத்திற்குக் காரணமாக அமைந்ததாகவும் அறிகிறோம். இந்தக்குரல் சிலசமயம் உணர்ச்சிவசப்பட்டுக் கூவுவதாகவும், சிலசமயம் அரற்றலாகவும், சிலசமயம் மௌனமான மந்திர உச்சாடனமாகவும் இருந்தது. அது ஆண்குரலோ பெண்குரலோ அல்ல. மனிதத் தொண்டையிலிருந்து வரும் குரலாகவே இருக்கவில்லை என்று திட்டவட்டமாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது. பிரஸ்னம் வைத்துப் பார்த்த அனந்த நாராயணன் போத்தி அரண்மனையில் துஷ்ட ஆவிகளின் இருப்பு உள்ளதாகக் கண்டு பிடித்தார். வயலில் வேலை செய்யும்போது விழுந்து இறந்த புலையர்களின் ஆவிகளுக்கு பலிதரும் இடமாக இக்குறிப்பிட்ட குன்று இருந்து வந்ததாகவும், பலி ஏற்க வந்து ஏமாந்த ஆவிகளின் குரலே அது என்றும் ஜோசியர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். விரிவான யாகங்களும், மாந்திரிக தந்திரிக கர்மங்களும் நடத்தப்பட்டன. பித்ரு பூஜை, குலதெய்வ பூஜை, துஷ்டநிக்ரக பூஜை, சாத்தன் பூஜை ஆகியவையும் நிகழ்த்தப்பட்டன. ஆனால் அந்தக் குரல் தொடர்ந்து பள்ளியறையில் கேட்டபடியேதான் இருந்தது. கொச்சு சாத்தன் வரவழைக்கப்பட்டு விசாரணை செய்யப்பட்டான். அவன் அரண்மனைக்கு இடம் பார்த்ததன் கோளாறுதான் அது என்று குற்றம் சாட்டப்பட்டான். தேவாசுர சக்திகளில் எதுவோ நடமாடும் சூக்குமமான பாதை அக்கட்டத்தால் முறிக்கப்பட்டு விட்டதாகக் கணிக்கப்பட்டது. முன்பு காயங்குளமருகே ஒரு மன்னனுக்கு இப்படி ஆனதனால் அவன் வம்சமே அழிந்தது என்று நினைவுகூரப்பட்டது. கழுவில் ஏற்றப்பட விதிக்கப்பட்டு சக்கரக்கல்லில் கட்டி வைக்கப்பட்டிருந்த கொச்சு சாத்தன் ஒருநாள் அவகாசம் கோரினான். அதற்குள் பிழையைக் கண்டுபிடித்துத் திருத்திவிடுவதாகக் குறிப்பிட்டான். அவனை விட்டால் கட்டட சூட்சுமம் அறிந்த எவருமில்லை என்பதால்

அனுமதி தரப்பட்டது.

இரவெல்லாம் கட்டடத்தில் அலைந்த கொச்சு சாத்தன் விடிகாலையில் ஒரு கூச்சலுடன் சூட்சமத்தைக் கண்டடைந்தான். பிற்பாடு அவன் சுவடியில் எழுதி வைத்த குறிப்புகள் மற்றும் கணக்குகளின்படி (இவை 'பத்மநாபசில்ப ரத்னாவளி' என்ற பெயரில் பிற்பாடு இவன் வம்சத்தைச் சேர்ந்த 'அனந்தன் மூத்தாசாரி'யால் வடமொழியில் நூல் வடிவம் தரப்பட்டு திருவனந்தபுரம் மகாராஜா சுவாதித் திருநாளின் அரச சபையில் அரங்கேற்றம் செய்யப்பட்டது. நூலின் ஏட்டுப்பிரதி ஸ்ரீசுவாதி மியூசியத்தில் இன்றும் உள்ளது.) நிகழ்ந்தது இதுதான் என்று தெரிகிறது. குமாரபுரம் குன்றைச் சுற்றி இருபது கிராமங்களும், வயல்வெளிகளும், சந்தைகளும், எண்ணற்ற சேரிகளும் உள்ளன. இங்கிருந்து எழும் ஒலிகள் பாறைகள் மற்றும் கோட்டைச் சுவர்கள் வழியாக எதிரொலித்தும், மறு எதிரொலித்தும், அரண்மனையின் பிரதான வளாகத்தில் திரண்டு பள்ளியறைக்குள் அதிர்கின்றன. பள்ளியறையின் கூரை முகடு உட்குழிந்து கிண்ண வடிவாக இருப்பதால் இவ்வதிர்வுகள் குவிந்து தெளிவான ஒலியாகவும், சில சமயம் சொற்களாகவும் கூட மாற்றப்படுகின்றன. அதை நிறுத்துமாறு மகாராஜா உடனே ஆணையிட, சாத்தனின் திட்டபடி கோட்டைக்கு வரும் வழி இரண்டு இடத்தில் வளைக்கப்பட்டு சுவர் எழுப்பப்பட்டது. ஒலியும் இல்லாமல் ஆயிற்று. மகாராஜா மகிழ்ந்து மூத்தது பட்டமும் வீராளிப்பட்டும் வளையலும் பரிசளித்து சாத்தனைக் கவுரவித்தார். ஆனால் சில நாட்கள் கழித்து களியரங்கில் நளதமயந்தி ஆட்டத்தின் சிருங்கார ரசத்தில் மெய்மறந்திருந்த மகாராஜா பாடலின் ஊடாகப் புகுந்து நாதத்தை சிதறடித்த அந்த ஒலியை மீண்டும் கேட்டார். துடித்துப்போய் சாத்தனை வரவழைத்து அதை அகற்றும்படி ஆணையிட்டார். அரண்மனை யும் கோட்டையும் மீண்டும் மாற்றியமைக்கப்பட்டது.

இதனால் அரண்மனைக்குள் வருவதும் போவதும் சிரமமாக இருப்பதாகவும், பல சமயம் வழி தவறிவிடுவதாகவும், மந்திரி களும் பிராமண பூஜ்யர்களும் முனங்கிக்கொண்ட போதிலும் எவரும் அதுபற்றி மகாராஜாவிடம் கூற முயலவில்லை. பாது காப்புக் காரணங்களுக்காக மகாராஜா அரண்மனையைவிட்டு வெளியே வருவதே இல்லை. நிலப்பகுதியின் விசித்திரமோ, அல்லது கோட்டையின் விசித்திரமோ தொடர்ந்து தொடர்ந்து மாற்றி மாற்றி எங்காவது அந்த அமங்கல ஒலி கேட்டுக் கொண்டுதான் இருந்தது. எனவே, கோட்டை 888 முறை மாற்றியமைக்கப்பட்டது. (இது ஒருவித நாட்டுப்புறக் கணக்கு என்பதை மறுப்பதற்கு இல்லை. 888 என்பது ஐதீகங்கள் குறிப்பிடும் ஒரு அமங்கல

எண் அன்றி வேறல்ல.) கோட்டைக்கு வரும் வழி இவ்வாறாக பலவிதமாக சிக்கலாக மாறி அவிழ்க்க முடியாத புதிராக ஆயிற்று. உள்ளே வருவதும் வெளியே போவதும் வெறும் அதிர்ஷ்டமின்றி வேறல்ல என்று ஆயிற்று. அதை மேலும் மோசமாக்கும்படி மூத்தாசாரி பித்து முற்றிய நிலையில் தனக்குள் சிரித்தபடி சுவர்களைத் தொடர்ந்து மாற்றி மாற்றிக் கட்டிக்கொண்டிருந்தான். தன் அமாத்யர்களும், சேவகர்களும், கிங்கரர்களும் அரைப் பைத்தியமாக ஆகி சிரித்தபடியும் அழுதபடியும் திசை தெரியாமல் சுற்றிச் சுற்றி வருவதை மகாராஜா மிகவும் தாமதமாகவே உணர்ந்தார் பீதியுடன். வெளியே வர அவர் முயன்றபோதுதான் அது எவ்வளவு பெரிய காரியம் என்று புரிந்ததாம். வெளியேறும் வழிக்கான ஒரே வெளியுலக அடையாளமாக அப்போது இருந்தது ஊரிலிருந்து வரும் அந்த ஒலி மட்டுமே. ஆனால் அதை மூத்தாசாரி கண்டபடி சிதறடித்திருந்ததனால் அதை அடையாளம் வைத்துப் புறப்பட்டு, பல நாட்கள் நடந்து, உடல் ஓய்ந்து, விழுந்து கிடக்கும்போது நேர் எதிர்த்திசையில் அது கேட்க ஆரம்பிக்கும் நிலை இருந்தது. சுற்றுவழிச் சந்துகளில் அவ்வப்போது அவரைப்போலவே அரைப்பித்து நிலையில் அலைந்துகொண்டிருக்கும் ஏதாவது மந்திரியையோ, சேவகனையோ காண்பது தவிர்த்தால் இடை வெளியற்ற அந்தப் பயணம், எதையும் அடையாததாகவும் எங்கும் சேராததாகவும் தொடர்ந்துகொண்டேயிருந்தது. மகாராஜாவைத் தேடி வாரிசுகளும் தளபதிகளும் வந்தனர். அனைவரும் கோட்டைக்குள் நுழைந்து அகப்பட்டுக் கொண்டனர். மகாராஜாவின் இறுதிச் சடங்குகளுக்கு அவரது அஸ்திகள் கிடைக்காமையினாலும், அதைத் தேடிச் சென்ற எவரும் திரும்பாமையினாலும், இறுதிச் சடங்கு செய்து மூதாதையை கரையேற்றாமல் சாஸ்திரப்படி வாரிசு உரிமை செல்லாது என்பதனாலும் நீண்டநாள் அராஜக நிலைமை நிலவியது. பிறகு பிராமண சபையின் முடிவுப்படி, குமாரபுரம் அம்ம வீட்டுக் கோட்டையையே ஒரு பெரும் அஸ்திக்கலசமாக சங்கல்பம்செய்து முறைப்படி சடங்குகள் நடத்தி முடிக்கப் பட்டன. அத்துடன் கோட்டை புனிதமான குலச்சின்னமாக ஆயிற்று. குமாரபுரம் மன்னர்கள் தங்கள் மரணத்தை அதற்குள்தான் நிகழ்த்திக்கொள்ளவேண்டும் என்று மரபு உருவாயிற்று. ஐதீகங்கள் பெருகி இக்கோட்டையின் மையத்தில் மனித வாழ்வின் புருஷார்த்தங்களின் சாரம் குடிகொள்வதாகவும் மன்னர்கள் தங்கள் மூதாதையரைப் பின்பற்றி இதற்குள் நுழைந்து, அந்தக் கணிதப் பாதைகளின் ஊடே பயணம் செய்து, மூதாதையர் சென்றடைந்த மையத்தை அடைந்து, முக்தி பெறவேண்டும் என்றும் வகுக்கப்பட்டது. தலைமுறை தலைமுறையாக இவ்வம்சத்து மன்னர்கள் வாரிசுகளை

ஆட்சிக்கு அமர்த்திவிட்டு, வானப் பிரஸ்தம் பூண்டு, இந்த மாபெரும் அஸ்திக்கலசத்தின் உள்ளே சென்று மறைந்து கொண்டிருந்தனர். பற்பல தலைமுறைகளுக்குப் பிறகு ஒரு மகாராஜா மையம் நோக்கி மனம் தளராமல் சென்று கொண்டிருந்தபோது வெளியேறும் வழியைத் தேடிக்கொண்டிருந்த தன்னைப் போன்றே இருந்த ஒருவரைச் சந்திக்க நேர்ந்ததாகவும், அறிமுகத்துக்குப் பிறகு இருவரும் திடீரென்று விலா தெறிக்கச் சிரிக்க ஆரம்பித்ததாகவும் பிரபல அங்கதக் கவிஞரான மாணி நாராயண சாக்கியரின் கூத்துப் பாடலில் குறிப்பிடப்படுகிறது. 1750-ல் திருவிதாங்கூர் தேசத்தை ஒருங்கிணைத்து ஒரு குடைக்கீழ் கொண்டுவந்த மார்த்தாண்டவர்மா குலசேகரப் பெருமாள் மகாராஜா குமாரபுரம் மாடம்பி வம்சத்தை பூரணமாக அழித்து, கோட்டையையும் தகர்த்து, அனைத்தையும் ஒரு முடிவுக்குக் கொண்டு வந்ததாக அச்ச மூத்தது குறிப்பிடுகிறார். சவக்கோட்டை என்று இன்று வழங்கும் பெயர் எப்படி வந்தது என்று தெரியவில்லை. ஒருவேளை அந்தக் கோட்டையின் இடிபாடுகளுக்குள் மண்டிக்கிடந்த எலும்புக் கூடுகளின் காரணமாக இருக்கலாம்.

3. பதிமூன்று விதங்களில் சொல்லப்பட வேண்டிய கதை

லண்டன் யார்க்ஷயரைச் சார்ந்த பிரபு எஃப். தோமஸ் தோர்ஸ்டன் தனது தொண்ணூறாவது வயதில், 1952 -ல் இறப்பதற்கு முன்பாக, தன் வாரிசும் மாணவருமான எஃப். பார்கின்சன் அவர்களிடம் வாழ்நாள் முழுக்க தன் அந்தரங்கத்தைக் குத்திச் சிதைத்து இம்சை செய்த ஒரு புதிரை அவிழ்க்கும் பொறுப்பை விட்டுவிட்டுச் சென்றமையினால் பார்கின்சன் இந்தியா வரவும், ‘உருவப் பன்நிலையமைதிச்’ சித்தாந்தத்தை (Parkinsons Formal Multiplicity Theory) தோற்றுவித்து உலகப்புகழ் பெறவும் நேர்ந்தது. பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் திருவிதாங்கூர் சமஸ்தானத்தில், பேச்சிப்பாறை மலைப்பகுதியில் சர்வேயராக 1880 முதல் எட்டு வருட காலம் பணியாற்றிய தோர்ஸ்டன் பிரபு ரைஃபிள்களை திருடி விற்றமைக்காகப் பிடிபட்டு, தண்டிக்கப் பட்டு, திருப்பியனுப்பப்பட்டு, இறுதிவரை திரும்ப முடியாதபடி வாழ்வில் கட்டப்பட்டு, உள்ளூர திரும்பிவரும் தினத்திற்காக ஏங்கியபடி மரணப்படுக்கையை அடைந்தார். ரைஃபிள்கள் உண்மையில் விற்கப்படவில்லை என்பதை மரணப்படுக்கையில் பிரபு வெளிப்படுத்தி கீழ்க்கண்ட தகவல்களைக் கூறினார். ஆதிமலையுச்சியின் அணுக முடியாத போர்க்குணம் கொண்ட பழங்குடிகளின் பெண்களுடன் உறவு கொள்வதற்கான விலை யாகவே அவை தரப்பட்டன. இந்த ரைஃபிள்கள் பிற்பாடு பழங்குடிக் கலகங்களில் பயன்படுத்தப்பட்டு, பெரும் சேதத்தை

விளைவித்தன என்றும். பிறகு ஒருங்கிணைந்த தாக்குதல் மூலம் குறிப்பிட்ட பழங்குடி வம்சம் முழுமையாகச் சிதறடிக்கப்பட்டது என்றும் 'திருவிதாங்கூர் ஸ்டேட் மானுவல்' முதற்தொகுப்பு குறிப்பிடுகிறது. ஆதிமலைப் பழங்குடியினப் பெண்களின் உடலழகம், அவர்கள் மிக வினோதமான முறையிலும், பரவச வெறியில் மன நிலையே பிறழும் அளவிற்கு தீவிரமானதாகவும் கொள்ளும் உடலுறவு முறையும் அன்றைய பிரிட்டிஷாரிடையே பரபரப்பாகவும், கிட்டத்தட்ட தேவதைக் கதைகளின் கலையழகுமிக்க பயங்கரத்துடனும் பேசப்பட்டு வந்தன. ராமன் நாயர் என்ற மேஸ்திரி மூலமாக பலகாலம் முயன்றும், பெருமளவு பணம் செலவு செய்தும், மிக மிக அபூர்வமானதும் ஆபத்தானதுமான இவ்வனுபவத்தைப் பெற்ற ஒரே வெள்ளையராக தோர்ஸ்டன் பிரபு ஆனார் என்பது எழுபத்திரண்டு வருடங்களுக்குப் பிறகு அவருடைய மரணப் படுக்கையில்தான் வெளியிடப்பட்டது. ஆயினும் பிறகு எப்போதும் எப்பெண்ணையும் அணுக முடியாதபடி அவரை ஆக்கிய அவ்வனுபவத்தின் உக்கிரத்தை எப்போதும் அவர் சொற்களாக மாற்ற முயற்சி செய்யவில்லை என்பதையும் இங்கு குறிப்பிடவேண்டும். உறவுக்கான நிபந்தனைகளில் துப்பாக்கி தவிர, ஒருபோதும் உறவுகொள்ளும் பெண்களைப் பார்க்க அனுமதிக்கப்படுவதில்லை என்பதும் முக்கியமானதாகும் அமாவாசை நள்ளிரவில் இடைவெளியற்ற இருட்டு வழியாக மலையுச்சிக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்ட பிரபு, அங்கு ஒரு ஓடைக்கரையில் நிர்வாணமாக பழங்குடியினருக்கு கைமாறப் பட்டு, அவர்களால் கிராமத்தின் ஒரு குடிசைக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டு, அங்கிருந்த பெண்ணிடம் அளிக்கப்பட்டார். உடலால் மட்டும் பார்த்துப் பேசி அறிந்த அந்த உக்கிரமான இரவு முடியும் முன்பே கடும் சுரத்தால் பீடிக்கப்பட்டு, அரைப்பித்து நிலையில் திரும்பிவந்து, ஒருவாரம் நீடித்த நோய்ப்படுக்கையில் சரிந்தவர் ஸ்பரிசங்களால் மட்டும் இருப்புணர்த்தும் பெண் பிம்பங்களின் பித்துப்பிடித்த உலகில் மிகுந்தலைந்தார். மீண்டும் அந்த ஆசை எழ மீண்டும் மலைக்குக் கொண்டுசெல்லப்பட்டார். பதிமூன்றாம் தடவை அகப்பட்டுக்கொண்டு, தண்டிக்கப்பட்டு, லண்டன் வந்து வேறுவிதமாக வாழ்வை அமைத்துக்கொண்ட போதுகூட அவரை ஒரு முள் குடைந்துகொண்டே இருந்தது.

அவ்வனுபவங்களைப் பிரித்து வரிசைப்படுத்தி, புரிந்து கொள்ளும் முயற்சிகளினால் மனநோய்க்கு ஆளாகி எட்டு வருடம் சானடோரியத்தில் இருக்க நேர்ந்தது. காலம் நகர்ந்து, அனுபவங்கள் பின்னடைந்து, விலகி விலகிச் செல்ல, குவிந்து உருவான ஒரு புள்ளியில் இருந்து தெளிவு கிடைத்தது. அவ்வனுபவங்கள் அனைத்துமே ஒரு அனுபவத்தின் பதிமூன்று கூறுகளே என்றும், பின்பு அவை ஒரு தருணமே என்றும், ஒரு

தருணம் என்பது எப்போதும் ஒரு கணமே என்றும் அவர் அறியலானார். பிரமாண்டமான ஆள்கூட்ட நெரிசல் வழியாக ஊடுருவிப் போகும் ஒரு பயணத்தில், ஒரு கணம் தீண்டி, தொடர முடியாதபடி உடல் அலைகளில் விலகி மறைந்துவிட்ட ஒரு தொடுகைத் தீற்றலே அது என்ற பிரக்ஞை அந்தத் துளியிலிருந்து முழு அனுபவத்தையும் மீட்டு படைத்தெடுத்து விடலாம் என்ற நம்பிக்கையை நோக்கி அவரை இட்டுச் சென்றது. எஞ்சிய முப்பது வருடங்களும் அவருடைய தனிமை முழுக்க அவ்வனு பவத்தின் மறு அமைப்பிற்காக செலவழிக்கப்பட்டது. முப்பது வருடத் தனிமையில் துளித்துளியாக தேக்கிய தீவிரம் ஒரு தருணத்தில் ஒரு அறிதலைச் சாத்தியமாக்கியது. பதிமூன்று முறை அவர் புணர்ந்தது ஒரே ஒரு பெண்தான். கன்னங்கரிய திரையில் கரிய கோடுகளை நுட்பமாகப் பொறித்து அவர் அந்த முகத்தைப் பதித்தெடுத்த ஒவியத்தை உலகக் கலை வெற்றிகளில் ஒன்றாகவே கருத முடியும். எளிய பார்வையில் கரிய திரை தவிர வேறு எதுவும் தெரியாத அந்தப் பரப்பானது தீவிரமாக உள்ளத்தை அதன்மீது செலுத்துந்தோறும் உயிர் பெற்று மெல்லத் திறந்து காட்டுகிறது. எஃப். பார்கின்சன் அம்முகத்தின் கனவால் தாக்கப்பட்டதும், அவருடைய மன அமைப்பை அது தகர்த்ததும், அவர் இந்தியாவிற்கு வந்ததற்கான காரணங்களுள் முக்கியமான ஒன்றாகும். தோர்ஸ்டன் பிரபுவின் நிறைவேறாத இறுதி ஆசையான அம்முகத்தின் தொடர்கண்ணியைத் தேடிக் கண்டடைதலை இவ்வண்ணம் இன்னொரு காரணத்துக்காக அவர் மேற்கொண்டார். எனினும், எஃப்.பார்கின்சன் ஒரு தூய யதார்த்தவாதியாவார். அந்த உடலுறவின் அற்புதத் தன்மைக்கு மாயாஜால அம்சம் எதுவும் தர மறுத்து மானுடவியலில் தேடிய அவருடைய அறிவுவாத மன அமைப்பு அப்பழங்குடியினர் குரங்கு - மனிதப் பரிணாமத்தின் ஏதோ ஒரு தளத்தில் நின்றுவிட்டவர் என்றும், குரங்குகளின் உடலுறவுப் பழக்கத்தின் ஏதோ ஒரு நிலையைத் தொடர்ந்து கடைப்பிடித்தவர்கள் என்றும் தான் தீர்மானிக்கச் செய்தது. இந்த யுக்திவாத ஆய்வு அடுத்த தளத்திற்கு அவரை இட்டுச்சென்று பேச்சிப்பாறை சர்வே குறிப்புகள், அலுவலகப் பதிவுகள், கடிதங்கள், மற்றும் ராபின்சன் ஜெஃப்ரி ('நாயர் சமூகத்தின் வீழ்ச்சி' என்ற புகழ்பெற்ற ஆய்வு நூலை எழுதிய கனடா தேசத்து மானுடவியல் அறிஞர்) ரெவரென்ட் ஃபாதர் ஜோசப் கல்லன் (பழங்குடிகளைப் பற்றிய இவருடைய ஆய்வுகள் ஏழு நூல்களாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன) என்.சிவசங்கரன் நாயர் ஆகியோரின் ஆய்வுகளின் துணையோடு முன்னகர வைத்தன. பேச்சிப்பாறை யின் மறு சரிவில் தடிக்காரன் கோணப் பகுதியில் இன்று கிறிஸ்தவ மதம், ரப்பர்த்தொழில் போன்றவற்றை ஏற்று முற்றிலும் நாகரீக மடைந்து சிதறி விரிந்து வளர்ந்திருந்த ஆதிமலைப் பழங்குடி களைக் கண்டுபிடித்த எஃப்.

பார்க்கின்சன் அவர்களைத் தொடர்ந்து ஆய்வுசெய்து, வியப்பூட்டும் சில தகவல்களை அறிந்தார். அவர்கள் தங்கள் அன்னையரை கனவில் வந்து ஆட் கொண்ட பதிமூன்று (வெவ்வேறு) வெள்ளை அப்போஸ்தலர் களை வழிபட்டு வந்தனர். இவ்வாறாக எஃப். பார்கின்சன் இந்தியாவில் ஒரே சமயம் தோர்ஸ்டனின் காதலியின் பதிமூன்று வடிவங்களையும் தோர்ஸ்டனின் பதிமூன்று வடிவங்களையும் கண்டடைந்தார். இந்தக் கணக்கின் குளறுபடியை சமன் செய்யும் பொருட்டு அவர் உருவாக்கிய சிக்கலான சூத்திரங்களும் வாய்ப்பாடுகளும் அடங்கிய சித்தாந்தமே பிற்பாடு ‘உருவப் பன்நிலையமைதிச் சித்தாந்தம்’ என்று புகழ் பெற்றது. எனினும் இன்று குளோட் லெவி, ஸ்ட்ராஸ் போன்றவர்களின் அமைப்பு வாத மானுட ஆய்வுகளின் பேரலையில் இது மூழ்கடிக்கப்பட்டு மறைந்துவிட்டது.

- சுபமங்களா, 1994

20. இரணியன்

‘என்னடா?’ என்றாள் அம்மா. அப்பளம் சொயங்க் என்றபடி எண்ணெயில் பூத்தது. குடைக்கம்பியால் குத்தி எடுத்து தட்டில் வைத்துவிட்டு திரும்பிப் பார்த்தாள்.

அண்ணா கண்ணைக் காட்டினான். பின்பு தீவிரமாகப் படிக்க ஆரம்பித்தான். ‘அக்பர் ஸ்தாபித்த தீன் இலாஹி’ என்றான்.

‘என்னடா?’

‘திற்பரப்பில் இன்றைக்கு இரணிய வதம்.’

‘அதற்கு?’ அம்மா இன்னொரு அப்பளத்தைப் போட்டாள்.

‘எல்லோரும் போகிறார்கள் அம்மா.’

‘அவர்கள் யாரும் பள்ளிக்கூடம் போகவில்லை. அடுத்த மாதம் பரீட்சையும் இல்லை.’

‘தூணில் இருந்து சாமி வருவது ரொம்ப நன்றாக இருக்கிறதாம் அம்மா.’

அண்ணா கண்ணைத் தீவிரமாகக் காட்டியபடி ‘ராணா ஜெய்சிங் முதலியோர் தளபதிகளாக இருந்தனர்’ என்றான்.

அம்மா என்னைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். ‘போய்ப் படிடா போ.’

‘நான் ஞாயிற்றுக்கிழமை பகலெல்லாம் படிக்கிறேன் அம்மா,’

அம்மா எண்ணெய் சட்டியை வாங்கியபடி ‘சரி போ. அப்பா விடம் கேட்டுப் பார்க்கிறேன்’ என்றாள். நான் ஓடிப்போய்ப் புத்தகத்தை எடுத்து உரத்த குரலில் பௌதிகத் தராசு பற்றிப் படிக்க ஆரம்பித்தேன். அம்மா அண்ணாவிடம் ‘வாடா’ என்றாள். இருவரும் முன் அறைக்குப் போனார்கள். நான் குரலைத் தழைக்காமலேயே செவிகளைத் தீட்டிக்கொண்டேன்.

‘ராஜன் ஆட்டம் பார்க்கப் போகவா என்கிறான்’ என்றாள் அம்மா.

அப்பா ‘உம்’ என்றார்.

சிறிது நேரம் மௌனம். பிறகு ‘சின்னவனையும் அழைத்துப் போகவா என்று கேட்கிறான்.’

நீண்ட மௌனம். நான் ஜன்னல் வழியாக எட்டிப் பார்த்தேன். அம்மா அண்ணாவை உந்தி முன்னால் விட்டாள். அண்ணா ‘பத்திரமாக போய்விட்டு வருகிறோம் அப்பா’ என்றான். அப்பா வெற்றிலையைக் காறி உமிழ்வது கேட்டது.

நான் பொறுமை இழந்தேன். படிப்பை நிறுத்திவிட்டு எழுந்து முன் அறை வாசலுக்கு வெளியே நின்றேன். சுவரை மோதி உடைக்க விரும்பினேன்.

‘வேண்டாம்’ என்றார் அப்பா.

‘நல்ல ஆட்டமாம்’ அம்மா தணிந்த குரலில் சொன்னாள்.

‘வேண்டாம்.’

விசிறி சரக் சரக் என்று ஒலிக்க ஆரம்பித்துவிட்டது. அம்மா திரும்பி வந்தாள். ‘போய் படிடா. அப்பா சொன்னதைக் கேட்டாயல்லவா?’ என்றாள். அண்ணா அழப்போகிறவன் போல இருந்தான்.

நான் கணக்கு நோட்டில் வழக்கைத் தலைகொண்ட குண்டு மனிதரின் படத்தை வரைந்தேன். அதன்மீது பென்சிலால் கோடு கோடாகக் கிழித்தேன். மண்டையில் குத்தினேன்.

‘படிக்கிறாயா?’ என்றாள் அம்மா.

‘கணக்குப் போடுகிறேன்.’

கணக்கு நோட்டின் அட்டையை சரர் என்று கிழித்து துண்டு துண்டாக்கித் தூர வீசினேன். மேற்கொண்டு என்ன செய்வதென்று யோசித்தபோது யோசனை தோன்றியது. சில கணங்களில் முடிவெடுத்துவிட்டேன்.

சாப்பிட்ட பிறகு யாரிடமும் எதுவும் பேசாமல் படுத்துக் கொண்டேன். அண்ணா மூக்கில் கையை விட்டபடி சிறிது நேரம் ஏதோ யோசித்துக்கொண்டிருந்தான். பிறகு தூங்கி வழிந்தான். ‘சரிடா, போய்ப்படு’ என்று அம்மா சொன்னதும் படுத்து விட்டான். பிறகு சற்று நேரம் அம்மாவும் அப்பாவும் பேசும் சத்தம் கேட்டது. விளக்குகள் அணைந்தன. இருட்டில் சுவர்க் கோழி ரீங்காரம் பலப்பட்டது. பிறகு அப்பாவின் குறட்டை அதிர ஆரம்பித்தது.

மெதுவாக எழுந்தேன். தலையணையையும் மரக்காலையும் போட்டு போர்வையால் மூடிவிட்டு, நுனிக்காலில் நடந்து கதவைத் திறந்தேன். இதயம் அடிப்பது வெளியே கேட்டுவிடும் போலப்பட்டது. முற்றத்தில்

காற்று சுழன்று சுழன்று வீசியது. ஒரு கணம் குற்ற உணர்வு ஏற்பட்டது. திரும்பவும் வீட்டுக்குள் போய்விடத் தோன்றியது. வானத்தில் இறைந்து கிடந்த நட்சத்திரங்களைப் பார்த்தேன். முற்றத்து மாமரமும் தோட்டமும் நிழல் சித்திரங்களாகத் தெரிந்தன. ஓட ஆரம்பித்தேன். ஓட ஓட உற்சாகம் ஏறியபடியே வந்தது. காற்றில் சருகுகள் பறந்து சென்றன. நானும் ஒரு சருகாக மாறிவிட்டதுபோல உணர்ந்தேன். சற்று நேரத்தில் காற்று மிகவும் குளிர ஆரம்பித்தது. கைகளை இறுக்கியபடி ஓடினேன். இலஞ்சி வாய்க்காலில் தண்ணீர் தேங்கிக் கிடந்தது. வெளிச்சம் இல்லாமலேயே அது பளபளத்தது. இறங்கியதும் அதன் சில்லிப்பு உடம்பை உதறச் செய்தது. வாய்க்கால் மரங்களெல்லாம் ஒரு பக்கமாகக் குவிந்து துடித்துக் கொண்டிருந்தன. வயல் வரப்பு வழியாக ஓடி, மண்சாலையை அடைந்து, திற்பரப்பை நோக்கிப் போனேன். பாதையில் ஓரிருவர்தான் போனார்கள். ஏன் ஆட்டம் பார்க்க எங்கள் ஊர்க்காரர்கள் போகவில்லை என்று புரியவில்லை.

தூரத்திலேயே வாத்திய ஒலி கேட்க ஆரம்பித்துவிட்டது. வானத்தின் கருமையில் சிவப்பாக ஒளி ஏறிப் பரவியிருந்தது. களி முற்றத்தில் நூறுபேர்தான் இருந்தார்கள். ஆட்டம் நடந்துகொண்டிருந்தது. பந்தலுக்குள் சில கிழவிகள் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். தெரிந்தவர்கள் யாராவது இருக்கிறார்களா என்று பார்த்துவிட்டு ஓரமாக உட்கார்ந்தேன். அப்போதுதான் மார்பு படபடத்தபடி இருப்பது தெரிந்தது. சிறிது ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டேன்.

மேடையை நிறைத்து ஆடிக்கொண்டிருப்பதுதான் ஹிரண்யாட்ச னாக இருக்கவேண்டும். பெரிய மீசை வைத்திருந்தான். கதாயுதம் வேறு. பாய்ந்து பாய்ந்து ஆடினான். அவனைப் பார்க்கவே வெறுப்பாக இருந்தது. ஆனால் அவன் ஆடுவது பிடித்திருந்தது. கொஞ்சம் நேரம்தான். அலுப்பு ஏற்பட்டுவிட்டது. இனி எப்போது சாமி தூணைப் பிளந்தபடி வருவது, இவனைக் கால்வது? தூணையே பார்த்தேன் அதற்குள் ஒருவன் ஒளிந்திருக்கிறான் என எண்ணுவது வேடிக்கையாக இருந்தது. எதற்கு அப்படியே உட்கார்ந்திருக்கிறான்? பாய்ந்து மீசைக்காரனை கிழித்துப்போட வேண்டியதுதானே? நானாக இருந்தால் இந்நேரம்...

பயங்கர மேளச் சத்தம். மீசைக்காரன் ஆவேசமாக சுழன்று சுழன்று ஆடுகிறான். அவன் முன் ஒரு பையன். சிறிய கிரீடம். அவனுக்கு ஆடத் தெரியவில்லை. வெறுமே தாளம் போட்டுக் கொண்டு 'நாராயணா' என்று கத்துகிறான். மீசைக்காரன் வாளை உருவி வெட்டப் போகிறான். பையன் பயப்படவே இல்லை. ஏழெட்டுத் தடவை வெட்டப் போய்விட்டு வாளைத் தூர வீசிவிட்டான் மீசைக்காரன். மீசைக்காரனை இம்சிக்க

வேண்டுமென்ற எண்ணம் ஏற்பட்டது. குறைந்தபட்சம் ஒரு கல்லையாவது விட்டெறிந்து விடவேண்டும். ஆனால் இங்கேயிருந்து வீச முடியாது. ஆட்கள் பிடித்துக்கொள்வார்கள். பேசாமல் மேடைக்குப் பின்புறமாகப்போய் வீசிவிடவேண்டும். அது இன்னமும் வசதி. மீசைக்காரன் மண்டை மட்டும் வழக்கை யாக இருந்தால் கொப்பரை ஓட்டை உடைப்பதுபோல உடைத்து விடலாம். நான் மெல்ல எழுந்து திரும்பவும், என் புஜத்தை யாரோ பிடிக்கவும் சரியா இருந்தது. உடனே எனக்குப் புரிந்துவிட்டது. அப்பாதான். கடைசி கணத்தில் எக்கியிருக்கா விட்டால் என் காற்சட்டை ஈரமாகியிருக்கும்.

‘வாடா பேசாமல்’ என்று அப்பா தாழ்ந்த குரலில் சொன்னார். அண்ணாந்து அவர் கண்களைப் பார்த்தேன். மனம் நடுங்கியது. அப்பா விடுவிடுவென்று நடந்தார். நான் கூட ஓட வேண்டியிருந்தது. எப்படிக்கண்டுபிடித்து வந்தார்? ஆனால் அப்பா வந்து விடக்கூடும் என்று எனக்கு ஆரம்பம் முதலே தோன்றியிருந்தது என்று அப்போ ஞாபகம் வந்தது. இதுவரை நான் செய்த ஒரு திருட்டுத்தனம்கூட அப்பா கண்ணிலிருந்து தப்பியதில்லை. கடவுள்கூட எனக்குத் துணையில்லை. அதெல்லாம் கதையில் தான் போலிருக்கிறது.

மனம் உருகிக் கண்ணீர் விட்டேன். திரும்பி ஓடி அப்படியே அருவியில் விழுந்து விட்டால் என்ன என்று யோசித்தேன். அல்லது, எதற்கு சாகவேண்டும்? எங்காவது ஓடிப்போய் விடலாம். பையன்களை ஓட்டலில் வேலைக்கு எடுக்கிறார்களாம். வடை, பஜ்ஜியெல்லாம் நிறைய சாப்பிடலாம். நிறைய சினிமா பார்க்கலாம். படிக்க வேண்டாம். வாத்தியாரிடம் அடி வாங்க வேண்டாம். ஆஹா! ஆனால் நான் பேசாமல் அப்பாவைத் தொடர்ந்து ஓடியபடியே இருந்தேன்.

என்ன செய்வார்? காலைப் பார், தூண்போலத் தொப்பையும், வழக்கைத் தலையும். பூதம்! பூதம் என்னைக் கட்டி வைத்துப் பிரம்பால் அடிக்கப் போகிறது அல்லது வத்தல் மிளகாயை வாயில் தேய்த்துவிடப் போகிறது. பொய் சொன்னதற்கு வாயில் மிளகாய். ஓடிப்போனதற்கு? காலைத்தான் என்னமோ செய்யப் போகிறார். எனக்கு குருத்தெலும்பு ஜில்லிட்டது. காலைத் தூக்கி வைத்து நடப்பதே சிரமமாக இருந்தது.

உய்ய உய்ய என்று சத்தம். இலஞ்சி வாய்க்கால் கரை மரங்கள்தான். அவை சுழன்று சுழன்று ஆடுவது சாம்பல் நிற வானத்தின் பின்னணியில் பயங்கரமாகத் தெரிந்தது. இலஞ்சி மேட்டை ஏறினால் வாய்க்கால் நிரம்பி நீர் சுழித்தோடுவது தெரிந்தது. தவளைகள் கர்கர் என்று சத்தமிட்டன. நீரின் ஒலி எங்கெங்கோ கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. பேச்சி மலையில் மழை

பெய்திருக் கிறது. அதுதான் காற்றா?

அப்பா வாய்க்கால் கரை வழியாக நடந்தார். பொன்னுமணிப் பெருவட்டரின் தோப்பருகே தென்னந்தடியைப் பாலமாகப் போட்டிருந்தார்கள். தாழைப் புதருக்குள் இருந்து பெருச்சாளி பளக் என்று வயலில் குதித்து ஓடியது.

அப்பா என்னை தென்னந்தடிமீது ஏறச் சொல்லி கை காட்டினார். எத்தனையோ முறை நான் ஏறி விளையாடிய பாலம்தான் அது. கீழே தண்ணீர் சுழித்தோடும்போது கவனம் அதில்தான் சென்றது. வயிறு இறுகியது. கால்கள் பதறின. விழுந்துவிடுவோம் என்று தோன்றியது. உடனே அப்பா எப்படி வரப்போகிறார் என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டது. அவர் ரொம்ப கனம். கொஞ்சம் தள்ளாடினால்கூட விழுந்துவிடுவார். அப்பா தண்ணீரில் விழும் காட்சியை மனக் கண்ணால் கண்டேன். திரும்ப வரப்பில் பாய்ந்து இறங்கிவிட்டேன். உடம்பு நடுங்கியது.

அப்பா என் தோளைத் தொட்டார். 'ஏறு நான் பின்னால் வருகிறேன்' என்றார்.

நான் கண்ணீருடன் அவரைப் பார்த்தேன். அவர் முகம் இருட்டில் இருந்தது. 'ஏறு' என்றார். மெல்லப் பதறும் கால்களுடன் தடிமீது ஏறினேன். அப்பாவும் ஏறிக்கொண்டார். பாலம் அமிழ்ந்தது. பின் மெல்ல நிமிர்ந்தது, அலை பாய்ந்தது. என் பாதம் சற்று சறுக்கியது... அப்பாவின் கை என் தோளை லேசாகப் பற்றி நான் சரியானதும் விலகியது. சில அடிகளுக்குப் பிறகு ஓடக்கூட முடியும் என்று தோன்றியது. ஆனால் அப்பாவின் வெம்மை யான, சதைப்பற்றான, கனத்த கரங்கள் மீண்டும் என் தோளைத் தொடவேண்டும் என்று விரும்பினேன். மறு கரையை அடைந்த தும் நான் அப்பாவை ஏறிட்டுப் பார்த்தேன். அவர் பேசாமல் நடந்தார். எல்லாம் கனவுபோல் இருந்தது. அவருடைய கரங்களின் தொடுகை மட்டும் தோளில் மிஞ்சியிருந்தது.

ஹரிக் கேன் விளக்கருகே அம்மா கண்ணீருடன் உட்கார்ந்திருந் தாள். என்னைப் பார்த்ததும், பாய்ந்து வந்தாள். முகம் தோள் முதுகு என்று சரமாரியாக அடி விழுந்தது. பின் கதறியபடி அப்படியே அமர்ந்துவிட்டாள். அப்பா உள்ளேபோய் வெற்றிலை போட ஆரம்பித்துவிட்டார். நான் பிரமை பிடித்தவன் போல நின்று கொண்டிருந்தேன்.

அம்மா முக்கைப் பிழிந்தபடி எழுந்தாள். அப்பாவிடம்போய். அவர் கவனத்தில் படுமாறு சில கணங்கள் நின்றாள். அவர் பாக்கை தோல் சீவிய பிறகு வாயில் போட்டுக்கொண்டார்.

‘சின்னவன் நிற்கிறான்’ என்றாள் அம்மா. அப்பா ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

‘அவனைப் படுக்கச் சொல்லவா?’

அப்பா ‘உம்’ என்றார்.

அம்மா வியப்புடன் என்னைப் பார்த்தாள். பிறகு அப்பாவைப் பார்த்தாள். திரும்பி வந்து என்னிடம் ‘போய்ப் படு. உன்னை நாளைக்குக் கவனிக்கிறேன்’ என்றாள்.

நான் என் பாயில் போர்வையால் முழுக்க மூடியபடி படுத்துக் கொண்டேன். இருட்டில் புன்னகை புரிந்தேன்.

- இந்தியா டுடே, 1994.

21. ஆயிரம் கால் மண்டபம்

எல்லாரும் கெட்டவர்கள் என்ற முடிவிற்கு வந்த பிறகு செண்பகக் குழல்வாய்மொழி ஆயிரங்கால் மண்டபத்திற்கு வந்தாள். அங்குதான் யாருமே இல்லை. பெரிய வட்டமாக மண்டபம். படிகளும் வட்டம்தான். மொத்தம் ஏழு படிகள். மண்டபத் தளம் கறுப்பாக, பளபளவென்று இருந்தது. கழுவிவிட்டதனால் ஈரமாக இருக்கிறதா என்று காலால் தொட்டுப் பார்த்தாள். ஜில்லென்று இருந்தது. ஆனால், ஈரமில்லை. கல்லாலான மரங்கள் மண்டிய பெரிய காடு போலிருந்தது மண்டபம். நாலாதிசையிலிருந்தும் நிழல்கள் உள்புறமாகச் சரிந்து, கலைந்து கிடந்தன. ஒரு வண்டு ரீங்கரித்தபடி தூணில் மோதி மோதிப் பறந்துகொண்டிருந்தது.

பிறகுதான் எல்லாத் தூண்களிலும் நிறைய கற்சிலைகள் ஒட்டிக் கொண்டிருப்பதை செண்பகக் குழல்வாய்மொழி கவனித்தாள். வெளிப்பக்கத் தூண்களில் பெரிய மீசை வைத்த சாமிகள் வாய் திறந்து, கண்களை உருட்டி, விழித்தபடி, குதிரைகள்மீது அமர்ந்திருந்தன. குதிரைகள் முன்கால்களை மேலே தூக்கி, வாய் திறந்து, பற்களால் வாரைக் கடித்தபடி, சிரித்துக் கொண்டிருந்தன. குதிரைகளுக்குக் கீழே சித்திரக் குள்ளன்கள் மாதிரி தொப்பை உள்ள சிலர் நின்றிருந்தார்கள். மண்டபத்தின் மறுபக்கம் ஒரு தூணருகே பித்தளைத் தாம்பாளம் ஒன்று இருந்தது. அதில் சாமந்திப்பூ மாலைகள் இருந்தன. அருகே குத்துவிளக்குகள். திடீரென்று அவளுக்குப் பயமாக இருந்தது. யாரோ மூச்சுவிடுவது கேட்பதுபோலத் தோன்றியது. திரும்ப நாலாபக்கமும் பார்த்தாள். யாருமே இல்லை. பிறகு தன் அருகே நின்ற குதிரைவீரன் தன்னை அவனது கோழி முட்டை போன்ற கண்களால் உருட்டி விழித்துப் பார்ப்பதைக் கண்டாள். அவன் பெரிய வாயை இளித்துத் திறந்திருந்தான். பற்கள் நாயின் பற்கள் போல இருந்தன. பயத்துடன் பின்னால் திரும்பிப் பார்த்தாள். எல்லாக் குதிரை வீரர்களும் தலையைத் திருப்பி அவளையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் கண்கள் அவளுடைய அசைவுகளுக்கு ஏற்ப அசைந்தன. சிலர் சிரிப்புடன் பார்க்க, சிலர் முறைத்தனர். ஒருவன் என்னவோ சொல்ல வருபவன்போல இருந்தான். திடீரென்று ஓடிவிடவேண்டும் என்ற எண்ணம் செண்பகக்

குழல்வாய்மொழிக்கு ஏற்பட்டது. ஆனால், கால்கள் அசையவில்லை. பின்பக்கமிருந்த தூணில் அவளும் ஒரு சிலையாக ஒட்டியிருந்தாள். ‘அம்மா பயமாக இருக்கே’ என்று அவள் மனசுக்குள் கத்தினாள். அவ்வளவு பயம்! பிறகு அவள் ஓட ஆரம்பித்தாள். ஓடுவது அவளாலேயே நம்ம முடியாததாக இருந்தது.

வெளியில் வெயில் கண்கூசியது. கோயிலின் கோபுரம் சுதை கறுத்து பெரிதாக நின்றது. அதன் நிழல் பக்கவாட்டில் விழுந்து கிடந்தது. செண்பகக் குழல்வாய்மொழி அங்குபோய் நின்று கொண்டாள். ராணிச் சித்தியும் கமலா அத்தையும் கையில் ஒரு கறுப்புப் பெட்டியுடன் போனார்கள். அதை, ‘எதுக்குடி செம்பா இங்கே நிக்கிறே?’ என்று கேட்டாள். செண்பகக் குழல்வாய்மொழி இல்லை என்று தலையை அசைத்தாள். அங்கேயே நின்றபடி மண்டபத்தையே வெறித்துப் பார்த்தாள். ராமு மாமாவும், சிவன் மாமாவும் அவ்வழியாகப் போனார்கள். வேறு யார் யாரோ போனார்கள். எல்லாரும் அவளை ஏதோ கேட்டு விட்டுத்தான் போனார்கள். கோயிலின் உள்ளே ‘டணாய்ங்’ என்று கண்டாமணி ஒலித்தது. உடனே கோபுரத்தில் புறாக்கள் சிறகடித்து எழுந்து பறப்பது கீழே நிழலில் தெரிந்தது. பிறகு அவை மெல்ல கோபுரத்தில்போய் பதிந்தன. செண்பகக் குழல்வாய்மொழி அண்ணாந்து கோபுரத்தைப் பார்த்தாள். கண் கூசியது. புறாக்கள் தென்படவில்லை. அப்போது மீண்டும் மணி அடித்தது. புறாக்கள் கலைந்து எழுந்து பறந்தன.

பதற்றத்துடன் செண்பகக் குழல்வாய்மொழி மண்டபத்தைப் பார்த்தாள். அங்கு அசைவே இல்லை. அவளுக்கு மெதுவாக அமைதி ஏற்பட்டது. குதிரைகளும் அந்த அரக்கர்களும் அசைய முடியாது. லதா அக்கா நோட்டுப் புத்தகத்தில் பட்டுப் பூச்சிகளையும், விட்டில் பூச்சிகளையும் ஒட்டி வைத்திருப்பது போல சாமி அவர்களைக் கல்தூண்களோடு சேர்த்துக் கட்டி வைத்திருக்கிறார்.

மீண்டும் மண்டபத்திற்கு வந்தாள். தயங்கித் தயங்கிப் படிகளில் ஏறினாள். குதிரை ஆசாமிகள் அவளை ஏளனமாகப் பார்த்தார்கள். சிறிது நேரம் அப்படியே நின்றாள். பிறகு படியருகே நின்றபடி ஒருவனிடம், ‘தடியா’ என்றாள். அவன் முகம் சிறுத்து அவளை உற்றுப் பார்த்தான். செண்பகக் குழல்வாய்மொழி சிறிது யோசித்து விட்டு, ‘தெண்டத்தடியா’ என்று அழுத்தமாகக் கூப்பிட்டாள். அவன் கால்களும் கைகளும் அசைந்தன. ஏதோ பேச முயல்பவைபோல உதடுகள் நெளிந்தன. ஆமாம். அவர்களால் திருப்பித் திட்டக்கூட முடியாது. அவளுக்கு ஆனந்தமாக இருந்தது. பக்கத்தில் நெருங்கி, அவன் காலைத் தொட்டாள். அவன் மார்பு விம்மித் தணிந்தது. குதிரையின் சேணத்தைப் பற்றியிருந்த கையில்

நரம்புகள் இறுகிப் புடைத்தன. குதிரையின் விலாப் பக்கம் தோல் துடிதுடித்தது. அது காதுகளை லேசாகப் பின்னால் மடித்து, கண்களை உருட்டி அவளைப் பார்த்தது. அவள் அவனுடைய வாளைப் பிடித்து இழுத்தாள். அப்படியே இறுகி இருந்தது. அவன் வயிற்றில் தன் கைகளை மெதுவாக வைத்துவிட்டு அவன் கண்களைப் பார்த்தாள். அவன் சங்கடத்துடன் முகத்தைச் சுளித்தான். ‘கிச்சிக்கிச்சு’ என்றபடி அவனைக் குத்தினாள். சிரிக்காமல் வயிற்றைச் சுருக்கிக்கொண்டான். குதிரையின் தோளில் எலும்பு புடைத்து அசைந்தது. ‘தீவட்டித் தடியா’ என்று அவள் உரக்கக் கூப்பிட்டாள். மண்டபத்தில் வேறு இரண்டு இடத்திலிருந்து யாரோ ‘தீவட்டித் தடியா’ என்று திருப்பிக் கூப்பிட்டார்கள். செண்பகக் குழல்வாய்மொழி எல்லாக் குதிரை வீரர்களையும் பார்த்தாள். எல்லாரும் சங்கடத்துடனும், கோபத்துடனும் அவள் கண்களைப் பார்க்காமல் நின்று கொண்டிருந்தனர்.

அவள் மண்டபத்திற்கு உள்ளே ஓடினாள். தண்ணீருக்குள் தெரிவதுபோல சிவப்புப் பாவாடை தரைக்குள் தெரிந்தது. கையை வீசியபடிச் சுற்றும்போது குடை மாதிரி விரிந்தது. அப்படியே தரையில் உட்கார்ந்து பலூன் உண்டு பண்ணினாள். அப்போதுதான் சாமி எதற்காக இவர்களை இப்படி வைத்து ஒட்டவேண்டும் என்று தோன்றியது. சாமி வேறு எவரையுமே அப்படி ஒட்டவில்லையே? மந்திரவாதிகள் அவர்களை அப்படி ஆக்கியிருக்கவேண்டும். அவர்கள் குதிரைமீது ஏறி எங்கோ போகக் கிளம்பிக்கொண்டிருந்தபோது மந்திரவாதி தன் கோலை அசைத்து எல்லோரையும் கற்சிலையாக மாற்றிவிட்டான். அவர்களும் ரொம்ப காலமாக இப்படியே நிற்கிறார்கள். செண்பகக் குழல்வாய்மொழிக்கு அந்த மந்திரம் நினைவுக்கு வந்தது. அதைச் சொல்லிப் பார்த்தால் என்ன? அத்தனைபேரும் குதிரைகளைத் தட்டிவிடுவார்கள். அவை தடதடவென்று பாய்ந்து ஓடும். ‘க்ளேஏ! க்ளேஏ!’ என்று கனைத்தபடி, தூசி பறக்க வாலைச் சுழற்றியபடி, துள்ளிப் பாயும். சினிமாவில் பார்த்தது போல! எல்லாரும் பயந்து போவார்கள். கமலா அதைக்கூட பயந்து அலறுவாள். எல்லாரும் நன்றாக அழட்டும். எல்லாரும் ரொம்பக் கெட்டவர்கள். செண்பகக் குழல்வாய்மொழி திரும்பி நாலு பக்கமும் பார்த்தாள். யாரும் கவனிக்கவில்லை. கைகளைத் தூக்கி அழுத்தமான குரலில், ‘ஓம்! கிரீம்! நமஹா’ என்றாள். அசைவு ஏதும் இல்லை. எல்லாக் குதிரைக்காரர்களும் அவளைப் பார்த்தபடி அப்படியே நின்று கொண்டிருந்தனர். ‘ஓம் கிரீம் ஓம்’ என்று அவள் மீண்டும் மீண்டும் சொன்னாள். அவர்கள் கால்மாற்றி நின்றபடி தவித்தபடிக் காத்திருந்தனர். மேலும், உக்கிரமாக அவள் ‘ஓம்! கிரீம்! ஓடு!’ என்றாள். அவள் குரல் அவளையே திடுக்கிட வைத்தபடி வெளியே வந்துவிட்டது. வேறு குரல்கள் மண்டபத்துக்குள் இருந்து ‘ஓடு!

ஓடு!’ என்று கூவின. ‘டபடப’வென்று சத்தம். வெளவால்கள் எழுந்து முட்டி மோதிச் சிறகடித்தன.

செண்பகக்குழல்வாய்மொழி அதற்குள் ரொம்ப தூரம் ஓடிவிட்டி ருந்தாள். அவளுக்கு மூச்சிரைத்தது. குதிரைகள் இந்நேரம் ஓட ஆரம்பித்திருக்கும். அவைகளை அவிழ்த்துவிட்டது அவள்தான் என்று தெரிந்தால் அப்பா தோலை உரித்துவிடுவார். அந்தக் குதிரை வீரர்களின் பார்வை அவளுக்கு நினைவு வந்தது. அவர்கள் கெட்டவர்களாகத்தான் இருக்கவேண்டும். நம்பியாரைப் போல அவர்கள் குதிரைகளில் வந்து பெண்களை இடுப்பைப் பிடித்துத் தூக்கி எடுத்துக்கொண்டு போவார்கள். அத்தை, கோமதியக்கா, சித்தி எல்லோரும் கதறி அழுவார்கள். அத்தையும் சித்தியும் குண்டு, தூக்க முடியாது, கோமதியக்காதான் பாவம். செண்பகக்குழல்வாய்மொழிக்கு திடீரென்று பயம் ஏற்பட்டது. அவர்கள் சித்திக்குட்டியைத் தூக்கிக்கொண்டு போய்விடுவார் களா? அவள்கூட அவர்களை ‘தெண்டத்தடியா’ என்று திட்டியிருக் கிறாள். சாமியே, அம்பாளே, எல்லாம் சரியாகப் போய்விட வேண்டும். அவர்கள் மறுபடியும் கல்லாக ஆகிவிடவேண்டும். அவர்கள் கெட்டவர்கள். அவர்கள் ஒரு ராஜகுமாரியைக் குதிரை யில்போய் தூக்கியபோது அவள்தான் சாபம் போட்டு அவர்களைக் கல்லாக ஆக்கிச் சுவரோடு ஒட்ட வைத்துவிட்டாள். செண்பகக் குழல்வாய் மொழி எட்டிப் பார்த்தாள். வேணும் நல்லா வேணும்! எல்லாத் தடியன்களும் சுவரில் ஒட்டித் திருதிருவென்று விழித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சித்திக்குட்டியைப் பார்க்கவேண்டும் என்று அவளுக்குத் தோன்றியது. காலையில் வீட்டிலிருந்து கிளம்பும்போது சித்திக் குட்டியின் மடியில் உட்கார்ந்துதான் வந்தாள். ஆனால், சித்திக்குட்டி வழக்கம் போலன்றி ஒன்றுமே பேசவில்லை. அவளுக்கு வயிற்று வலியாக இருக்கும். அப்போதுதான் பேச மாட்டாள். சித்திக்குட்டி இப்போது எங்கே இருக்கிறாள்? செண்பகக் குழல்வாய்மொழி கோயிலுக்குள் போனாள். வெளித்திண்ணையில் தவுல், நாதசுரம் ஆகியவை துணி உறைக்குள் கட்டப்பட்டு வைக்கப்பட்டிருந்தன. இரண்டு மாமாக்கள் வெற்றிலை போட்டுக்கொண்டிருந்தனர். ஒருவர், ‘பாப்பா இங்கே வா’ என்றார். ‘மாட்டேன் போ’ என்றபடி உள்ளே ஓடினாள். உள்ளே நிறைய ஆட்கள். இருட்டாக வேறு இருந்தது. தயங்கி நின்றபோது அருகே நின்ற ஒரு பெண் அவள் தலைமீது கை வைத்தாள். கோமதியக்கா! புதுப் புடவையும் பூவுமாக அவள் வேறுமாதிரி இருந்தாள்.

‘அக்கா சித்துட்டி எங்கே?’

‘கத்தாதேடி...’

கூட்டத்தில் சித்திக்குட்டியை மட்டும் காணோம். ரொம்பப் புழுக்கமாக இருந்தது. வெளியேயிருந்து ஆனந்தன் மாமா எட்டிப் பார்த்து, ‘மாப்பிள்ளை அழைப்புக்கு நேரமாச்சு. பெண்டுகள் லாம் வாங்கோ’ என்றார். ‘அக்கா நானும்கா’ என்றாள் செண்பகக் குழல்வாய்மொழி. ‘சரி, கையைப் பிடிச்சுக்கோ...’

எல்லாருமாக வெளியே வந்தனர். வெயிலில் கண்கூசி அவள் கண்களைப் பொத்திக்கொண்டாள். நாதசுரமும் தவலும் ஒலித்தன. அப்பாவின் வழக்கைத் தலை மட்டும் தெரிந்தது. சித்தியும் அதையும் முன்னால் சென்றனர். கையில் தாம்பாளத்தில் சிறிய அகல் எரிந்தது. பகல் வெளிச்சத்தில் ஒளியில்லாத சுடர் ஒரு பூ போல இருந்தது.

அப்பா ஒரு வழக்கைத்தலை தாத்தாவிடம் பூச்செண்டைக் கொடுத்தார். பெரிய மாலையைக் கழுத்தில் போட்டார். தாத்தாவின் தலைமீது ஒரு செவ்வந்தி இதழ் ஒட்டியிருந்தது. அந்தச் செண்டு ரொம்பப் பெரியது. வட்டமாக பச்சை இலை நடுவே செவ்வந்திப் பூக்கள். அதற்கு நடுவே ஒற்றை ரோஜா. அதை அப்படியே தலையில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். அப்பாவிடம் கேட்டால் கொடுப்பார். கழுத்துதான் கொஞ்சம் வலிக்கும். குனிந்து பார்க்கவே முடியாது. அதற்குள் எல்லோரும் தேங்கி, கலைந்து, திரும்ப ஆரம்பித்தார்கள். செண்பகக் குழல்வாய்மொழி எட்டி எட்டிப் பார்த்தாள். ஒன்றுமே தெரியவில்லை. யாருமே அவளைத் தூக்கிக்காட்டவில்லை. அப்பாவாக இருந்தால், நிச்சயமா தூக்கிக் காட்டியிருப்பார். எல்லாரும் ரொம்பக் கெட்டவர்கள்.

எல்லாரும் கோயிலுக்குள் நுழைந்தார்கள். கோமதி அக்காகூடப் பிடியை விட்டுவிட்டாள். கோயிலுக்குள் நுழைந்ததும் நாதசுரம் உரக்க ஒலித்தது. தவல் ஓசை மேலும் முழங்கியது. செண்பகக் குழல்வாய்மொழி வெளியே தயங்கி நின்றாள். சுவரில் காகங்கள் வரிசையாக உட்கார்ந்திருந்தன. கரெண்ட் கம்பி மீதுகூட இரண்டு காகங்கள் இருந்தன. செண்பகக் குழல்வாய்மொழி மண்டபத்திற் குள் நுழைந்தாள். மண்டபத்தின் உள்ளே இன்னொரு மண்டபம் போல இருந்தது. அதன் தூண்கள் வேறுமாதிரி இருந்தன. தூண்களின் மேற்பகுதி வளைவாக பூபோல இருந்தது. ஒவ்வொரு தூணிலும் ஒரு அக்கா கையில் கோப்பையை வைத்துக்கொண்டு ஒட்டி நின்று கொண்டிருந்தாள். பக்கத்தில் போய்ப் பார்த்தபோதுதான் அது கோப்பை இல்லை விளக்கு என்று தெரிந்தது. அதுவும் எரியவில்லை. கறுப்பாக எண்ணைப் பிசுக்கு. அத்துடன் அவர்கள் அக்காக்கள் இல்லை. மாமிகள் என்று தெரிந்தது. எல்லோருக்கும்

மார்புகள் பெரிதாக உருண்டு இருந்தன. தலையில் பாணையைக் கவிழ்த்ததுபோலப் பெரிய கொண்டை. மூக்கில் பெரிய வளையம். காதுகள் தோளைத் தொட்டுத் தொங்கின. கண்கள் நீளமாக, பெரிதாக இருந்தன. ஒரு மாமி தயக்கமாக வெளிப்பக்கம் குதிரைக்காரர்களைப் பார்த்த பிறகு, சினேகமாகப் புன்னகை புரிந்தாள். அவளும் சிரித்தாள். விளக்கைத் தொட்டுப் பார்த்தாள். கரி விரலில் படிந்தது. அதை நெற்றியில் பொட்டுபோல வைத்தாள். மாமி உடம்பும் மார்பும் குலுங்க, சத்தமின்றிச் சிரித்தாள். எல்லா மாமிகளும் திரும்பிப் பார்த்துச் சிரித்தனர்.

அப்போதுதான் அந்த விசும்பல் சத்தம் கேட்டது. தொடர்ந்து முணுமுணுப்புக் குரல் ஒன்றும். செண்பகக் குழல்வாய்மொழி ஒவ்வொரு மாமியாகப் பார்த்தாள். எல்லோரும் சிரிப்பை நிறுத்திவிட்டுப் புரியாமல் பார்த்தனர். பிறகு அவர்களின் கண்கள் ஒரு திசை நோக்கித் திரும்பின. அங்கே ஒரு தூணுக்குக் கீழே சித்திக்குட்டி உட்கார்ந்திருந்தாள். அவள் தாவணிக்குப் பதிலாக பட்டுச்சேலை கட்டியிருந்தாள். கழுத்தில் பாசிமணிக்குப் பதில் புதுச்சங்கிலி, சடைப்பில்லை வைத்து, கொண்டைப் பின்னல் போட்டு, நிறைய மல்லிகைப்பூ வைத்திருந்தாள். அம்மாப் பாட்டி அவள் பக்கத்தில் அமர்ந்து என்னவோ சொல்லிக்கொண்டிருந்தாள்.

செண்பகக் குழல்வாய்மொழி அருகே போனாள். சித்திக் குட்டியின் நீல நிறப் பட்டுப்புடவை அழகாகப் பளபளத்தது. அவள் கன்னத்தில் பவுடர் வழியாக வியர்வை வழிந்தது. திடீரென்று அவள் உரத்த கேவல்களுடன் உடல் குலுங்க அழ ஆரம்பித்தாள். அம்மாப் பாட்டியும் மூக்கைப் பிழிந்தபடி அழுதாள். சித்திக்குட்டிக்கு வயிற்று வலிதான். வயிறு வலிக்கும்போதுதான் இப்படி மடக்கி உட்கார்ந்து அழுவாள். அம்மாப்பாட்டி திரும்பி அவளைப் பார்த்தாள். ‘ஆருடி செம்பாவா? எல்லாம் ரெடியாச்சா அங்க?’

செண்பகக்குழல்வாய்மொழி, ஆமாம் என்று தலையசைத்தாள் அம்மாப்பாட்டி ‘சித்தியை விட்டுவிட்டு எங்கியும் போகக் கூடாது என்ன? பாட்டி இதோ வந்துட்டேன்’ என்றாள்.

‘சரி பாட்டி.’ பாட்டி போன பிறகு என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் செண்பகக் குழல்வாய்மொழி சிறிது நேரம் நின்றாள். பிறகு மெல்ல சித்திக்குட்டி அருகே அமர்ந்து, மெதுவான குரலில், ‘சித்துட்டி’ என்று கூப்பிட்டாள்.

சித்திக்குட்டி அழுகையை நிறுத்திவிட்டு, நிமிர்ந்து புடவையால் கண்களைத் துடைத்தாள். கண்கள் சிவப்பாக வரிவரியாக இருந்தன. மூக்குச் சிவந்திருந்தது. புன்னகையுடன் ‘ஆருடா செம்பாக்குட்டியா?

எங்கடா போயிருந்தே?’ என்றாள்.

செண்பகக் குழல்வாய்மொழிக்கு ஆறுதல் ஏற்பட்டது. ‘உனக்கு வயித்துவலியா சித்துட்டி?’

‘இல்லடா’ என்றபடி சித்திக்குட்டி அவள் தோளில் கைபோட்டு அணைத்துக்கொண்டாள். ‘அதோ பாத்தியா? அந்தத் தூணிலே செலை இல்லை. உடஞ்சு போயிருக்கு. அதான் சித்தி அழுதேன்.’ உண்மைதான். எதிர்த்த தூண் மூளியாக உடைந்து நின்றிருந்தது. செண்பகக்குழல்வாய்மொழிக்கும் வருத்தம் ஏற்பட்டது.

சித்திக்குட்டி எழுந்தாள். ‘நீ இங்கியே இருடா கண்ணு. சித்தி ஒண்ணுக்குப் போயிட்டு வந்திட்டேன்.’

‘நானும் வருவேன்.’

‘ஐயையோ. அப்ப இந்தத் தாம்பாளத்தை யார் பாத்துப்பா? பாட்டி சொன்னது ஞாபகமிருக்கில்ல?’

‘ம். ம்...’

‘இங்கியே இருடா. சித்தி இதோ வந்திட்டேன்.’

சித்திக்குட்டி மண்டபத்தின் மறுபக்கம்போய்ப் படி இறங்கினாள். திடீரென்று கோயிலுக்குள் தவில் முழங்கியது. நாதசுரமும் குலவைச் சத்தமும் கேட்டது. எல்லாத் தூண்களில் இருந்தும் தவில் ஒலி கேட்பதுபோல இருந்தது.

செண்பகக் குழல்வாய்மொழிக்குப் பயமாக இருந்தது. எல்லா மாமிகளும் அப்படியே அவளைப் பார்த்தபடி நின்றார்கள். ‘சித்துட்டி’ என்று கூப்பிட்டாள். பதில் இல்லை. அவள் குரலே மேள இரைச்சலில் மேலே எழுவில்லை. ஓரிருமுறை கூப்பிட்டு விட்டு ஓடி மறுபக்கம் போய்ப்பார்த்தாள். அங்கே கருகிய புற்கள் பரவிய பெரிய கோட்டை மதில்தான் யானைகள் வரிசையாக நிற்பதுபோல நின்றிருந்தது. இரண்டு பெரிய அரளி மரங்கள். தரை முழுக்க மிளகாய் வற்றல்போல அரளி இலைச் சருகுகள். சுவரோரமாக மிகப்பெரிய கிணறு, வட்டமான கருங்கல் சுற்றுச் சுவருடன். சித்திக்குட்டி இல்லை. ‘சித்துட்டி...’ - பதில் இல்லை.

‘சித்துட்டி’ என்று கூவியபடி செண்பகக் குழல்வாய்மொழி மீண்டும் மண்டபத்தில் ஓடினாள். மாமிகள் பயத்துடன் அவளைப் பார்த்தனர். அவர்களில் ஒருத்தி கள்ளத்தனமாகப் பக்கவாட்டில் திரும்பிப் பார்த்தாள். அங்கே மூளியான தூணில் இப்போது ஒரு சிலை ஒட்டியிருந்தது. அவளுக்கு உடனே எல்லாம் புரிந்தது. அதனருகே ஓடினாள். கல்

உடம்பும், பெரிய மார்புகளும், கொண்டையும் இருந்தாலும் அது சித்திக்குட்டிதான் என்பது முகத்தில் தெரிந்தது.

‘சித்துட்டி’ என்றபடி அவள் அந்த விளக்கை எட்டிப் பிடித்தாள். சித்திக்குட்டி கீழே கண்களைச் சரித்து வருத்தமாகப் புன்னகைத்தாள். சித்திக்குட்டி ஒளிந்துகொண்டிருக்கிறாள். அவளை அம்மாப்பாட்டி அடித்து, அழவிட்டிருக்கவேண்டும் அதனால்தான்.

‘சித்துட்டி, நீ இனிமே எப்ப வீட்டுக்கு வருவே-’

சித்திக்குட்டி சிரித்தாள். பிறகு அழுகையை அடக்குவதுபோல உதடுகளை இறுக்கிக்கொண்டாள்.

கோயிலின் சிறிய வாசல் வழியாக அம்மாவும், பாட்டியும், ராணிச்சித்தியும் வருவது தெரிந்தது. சித்திக் குட்டியைத் தேடித்தான் வருகிறார்கள். சித்திக்குட்டியை அழ வைத்தார்கள். நன்றாகத் தேட்டும். நான் சொல்லவே மாட்டேன். செண்பகக் குழல்வாய் மொழிக்குச் சந்தோஷமாக இருந்தது.

- இந்தியா டுடே, 1995

22. நாகம்

வாசற்கதவு தட்டப்பட்டது. கூந்தலை வாரிச்சுருட்டிக் கொண் டாள். கொண்டையை முடிந்தபடி கதவை அணுகிக் கொண்டியை எடுத்தாள். இற்றுப்போன மாம்பலகைக் கதவு. அதன் இடுக்குகள் வழியாக குளிர்க் காற்று நாலெந்து இடங்களில் பீறிட்டது. குளிர்ந்த நீர்த் தாரைகளின் தொடுகை போலிருந்தன அவை. வெளியே மழை பெய்து ஓய்ந்திருக்கவேண்டும். கதவைத் திறந்து, வெளியிருளில் மினுங்கிய இரு கண்ணாடிக் கண்களைப் பார்த்தாள். நாகம் ஆளுயரத்திற்குத் தரையிலிருந்து பத்தி தூக்கி நின்றிருந்தது. வெளிக்காற்றில் நீர்த்திவலைகள் கலைந்திருந்தன. முற்றத்து மரங்களெல்லாம் கிழக்குப் பக்கமாகச் சாய்ந்து கொந்தளித்துக்கொண்டிருந்தன. அதிகச் சத்தமில்லாமல் வானம் அதிர்ந்தது. பின்பு ஒரு மின்னல் மெலிதாகத் துடிதுடித்து மறைந்தது. நீர்த்துளிகள் கிழக்கு திசைநோக்கி ஒளிர்ந்தபடிப் பாய்ந்து செல்வது தெரிந்து அணைந்தது. நாகத்தின் கரிய உடல் சேறு படிந்து நிமிர்ந்திருந்தது.

ஏதும் பேசாமல் விலகி வழிவிட்டாள். நாகம் பத்தியை சுருக்கித் தணிந்தது. இடைநடையின் ஓரத்தில் தலைவைத்து வீட்டுக்குள் உற்றுப் பார்த்தது. பிறகு நிதானமாக வழிந்து, சுவரோரமாக நகர்ந்து உள்ளே வந்தது. கதவைத் தாழிட்டுவிட்டுத் திரும்பி னாள். சாணி மெழுகப்பட்ட சுவர்களிலிருந்து குளிர் பரவியது. சாணித் தரையில் நீர்த்துளிகள் சன்னமாகப் பரவி, எலிக்குஞ்சின் ரோம உடல்போல, மெல்லிய சிலிர்ப்புடன் இருந்தது. கால் பதிந்த இடம் கரிய தழும்பாக ஆயிற்று. கொடித்துணிகள் மெல்ல நெளிந்து கொண்டிருந்தன. கூரையின் இடைவெளி வழியாக உள்ளே பீறிட்ட காற்று தலைக்குமேல் சுழித்து, குப்புறப் பொழிந்தது.

கால் நடுங்க பாயை அடைந்து அமர்ந்துகொண்டாள். சேலை சுருங்கிப்போய் மரவுரிபோலக் கிடந்தது. எச்சில் கன்னத்தில் வழிந்திருந்தது. புறங்கையால் துடைத்தபடி நாகத்தைப் பார்த்தாள். பார்வையை உடனே விலக்கிக்கொண்டாள். ஆயினும் வலுக்கட்டாயமாகக் கண்களைப் பிடுங்கியது கரிய நெளிவு.

வளைந்து தேங்கியது. உடற்சுருளின் மையத்திலிருந்து தலை மேலெழுந்து காற்றை உண்பதாக செவிள்களை உப்பியது. கழுத்து மெல்ல வீங்க ஆரம்பித்தது. பின்பு இருபுறமும் அது சிறகுபோல விரிந்து, படமாக ஆயிற்று. திரண்டு மேலெழுந்த தலையுடன் சொடுக்கப்பட்ட உடல் மெல்ல அசைய நின்றது. வழுவழப்பான, ஈரக் கரிய உடலுக்குள் எலும்பு வளையங்கள் வழக்கி நெளிந்தன. தலையைத் திருப்பித் திருப்பி அறையைச் சுற்றிப்பார்த்தது. சிவந்த நாக்கின் தழல்நுனி நெளிந்தது.

‘நான் கொடையொண்ணும் பாக்கி வச்சேல்ல’ என்று அவள் தலைகுனிந்தபடிச் சொன்னாள். குற்றம் ஒளித்த பாவனையில் கை நகங்களைப் பார்த்தாள். நாகம் நாபறக்க சட்டென்று திரும்பியது. மூலையில் புழுதிப் படலத்தால் போர்வையிடப்பட்ட புள்ளோர்க் குடம் தூங்கியதைப் பார்த்துவிட்டு அவள் கண்களைச் சந்தித்தது. அவள் வயிற்றுக்குள் புள்ளோர்க் குடத்தின் விம்மல் ஒருமுறை அதிர்ந்தது. குளிர்காற்று உடைகளுக்குள் புகுந்து நடுங்க வைத்தது. பதறிய குரலில், ‘நாகப்பாட்டுக்கு இப்பம் ஆரும் விளிச்சியதில்ல, பாடிக் கேக்கவும் ஆரும் வாறதில்ல. அப்பன் போனதுக்கு பிறவு...’ என்றாள்.

சிமினி விளக்கு இரு செம்புள்ளிகளாகப் பிரதிபலித்த மூடாத கண்களின் இடைவெட்டால் அவள் சொற்களின் நுனி முறிந்தது. சட்டென்று கோபத்தை மீட்டி, திரட்டிக்கொண்டாள்.

‘என்னெளவுக்கு அப்பிடி பாக்குதீரு? வாறப்பளே கெவுனிச் சேன். ஒரு மேதிரி மெரட்டி மெரட்டி கண்ணை உருட்டுதீரு. வேற ஆரும் வந்திட்டுண்டா எண்ணு பாக்குதீராக்கும்? நல்லாப் பாத்துக்கிடும். இஞ்ச இருக்குல்லா பத்தாயமும்¹ பெட்டியும் பாதாள அறையும்... செண்ணு நல்லா நெரடிப் பாத்துக்கிடும். சம்சயம் தீரட்டு.’

நாகம் ‘உஸ்ஸ்’ என்று மூச்சுவிட்டது. பத்தியை மீண்டும் சுருக்கியபோது அதன் முகத்தின் தீவிரம் மறைந்து, ஒரு புழுத்தன்மை குடியேறியது. அவளுக்குள் முதல்முறையாக அருவருப்பு எழுந்து, தொண்டையை அடைத்தது. அத்தனை உக்கிரத்தின் அடுக்குகளுக்கும் கீழே, உண்மையில் அது ஒரு புழுதான் என்ற எண்ணம் எழுந்தது. விஷம் நிரம்பிய புழு - அவ்வளவுதான். குமட்டுவதுபோல அவளுக்கு உடம்பு உலுக்கியது.

நாகம் தலை உறைந்து நிற்க, உடலை இழுத்துச் சுருட்டிக் கொண்டது. அவள் தொண்டையில் ஒரு வறட்சி ஏற்பட்டது.

‘உமக்கிப்பம் என்ன வேணும்?’ என்றாள், உதட்டைக் கடித்து தன்னை அழுத்திக்கொண்டபடி.

நாகம் அவளை வெறித்தது.

‘என்னவேய் நினைச்சிருக்கேரு? உமக்கு என்ன குறை வச்சோம்? எட்டுத் தலைமுறையா உம்ம அடிமைகளாட்டு பாடி அலைஞ்சது மதியாவேல்லியா? எங்களை சீவிச்ச விடமாட்டீரா? எதுக்கிப்பம் கேறிவந்து மெரட்டுதீரு?’

நாகம் நா பறக்க அவளைப் பார்த்தது. ‘உஸ்ஸ்’ என்று சீறியது.

‘உனக்கு என்ன வேணும் இப்பம்? சொல்லிப்போடும். குடுத்துக்களிச்சிடுதோம். நீரு சாமியில்லை. எங்கிளுக்க கொலத்துக்கு விழுந்த சாபம். குடுத்திருதோம். விட்டுப்போட்டு போயிரும். இல்ல, எங்கிளுக்கு சங்கப் பெளந்து குடுச்சம் பெறவுதான் போவீரு எண்ணு சென்னா அதைச் செல்லும், அப்பிடி தீரட்டும் எங்கிளுக்க எளவெடுத்த சாபம்’ - அவளுக்கு முச்சிரைத்தது.

நாகம் தலையைத் தரையோடு தேய்த்தபடி மெல்ல நகர்ந்தது. தரையின் ஒவ்வொரு பள்ளத்திலும் சற்று நேரம் தாடையைப் பதித்தபடி கவனித்தது. பின்பு மெல்ல பாயின் விளிம்பில் ஏறியது. அதற்குள் அதன் உடம்பு நெளிந்ததனால் சேறு உலர்ந்து மண்ணாகக் கொட்டிவிட்டிருந்தது. அதன் உடம்பின்மீது அசைவு, ஓர் அலைபோல தலை அருகே புறப்பட்டு, வாலை அடைந்து, நுனியில் ஒரு துவளலில் முடிந்தது.

நாகம் ‘உஸ்ஸ்’ என்றது. அதன் நாக்கு போர்வை மீது தவழ்ந்தது. ‘தீந்துதா, இல்ல இன்னியும் வல்லதும் பாக்கியுண்டா?’ - முழங்காலை மடித்து குந்தி அமர்ந்தபடி அவள் கேட்டாள். நாகம் மூச்சு ஒலிக்க மெல்ல நகர்ந்தது. தலையணையின் மையத்தின் கரிய எண்ணெய்ப் பரப்பை முகர்ந்தது. சற்று உள்ளடங்கிய பதைப்புடன் அவள் அதைப் பார்த்திருந்தாள். இம்முறை அவள் குரல் தயங்கியது. ‘என்னவாக்கும் மோந்து மோந்து பாக்குதீரு? புள்ளுவத்தி வீட்டில் சவ்வாதும், பன்னீரும் மணக்கும் என்னு நெனைச்சீராக்கும்? கவிச்சிதேன் அடிக்கும். பிடிச்செங்கி இரியும். இல்லங்கி ஸ்தலம் காலி செய்யும்...’

நாகம் புள்ளோர்க் குடத்தை பார்த்தது. சட்டென்று ஆக்ரோஷ மாகப் படமெடுத்து எழுந்து சுவர்கள் முழங்கச் சீறியது.

அவள் ஒரு கணம் பீதியில் குறுகிப் போனாள். ஆங்காரம் வடிந்து, தன் மாணுடப் பிறவியின் எல்லைகளை உணர்ந்தவள்போலக் கூசினாள். பாய்ந்து எழுந்துபோய் புள்ளோர்க் குடத்தை எடுத்து வந்தாள். வாறுகடைகள் தொய்த்திருந்தன. முழந்தோலும் கடகமும் தூசுபடிந்து இற்றுப்போயிருந்தன.

விளக்கின் மங்கல ஒளியில் நாகத்தின் நிழல் பிரம்மாண்டமாக அவள் மீதும், அறை முழுக்கவும் பரவி நின்று மெல்ல ஆடியது. பின் அடங்கியது. அவள் நடுநடுவே நாகத்தைப் பார்த்தபடி வாறுகடைகளை இழுத்தாள். தாளக்கட்டைகளைச் செருகி, தோற்பரப்பை இறுக்கினாள். விரலால் மெல்லத் தொட்டபோது அது 'இம்ம்ம்' என்று அதிர்வடைந்தது. அவள் உடல் திடுக் கிட்டுப் பதறியது. மூச்சு வாங்கியது. கடவளைவை தொடைகளின் நடுவே பொருந்தியபடி, அமர்ந்தாள். இருமுறை மீட்டி னாள். அந்த ஒலியல்ல, ஏதோ பழைய நினைவின் அதிர்வுதான் அது என்றுபட்டது. கைகள் செயலற்று நின்றன. அவளுக்கு நாகப் பாட்டின் ஒரு வரிகூட நினைவு வரவில்லை.

அவள் கண்கள் கண்ணீரால் கனத்தன. தொண்டையை அடைத்த கரிப்பை விழுங்கியபடி பாட முயன்றாள். சட்டென்று வேறு யாரோ பாடுவதுபோல அவள் குரல் பாடிக் கொண்டிருப்பதை அவள் கேட்டாள்.

‘ஆயிரம் தலையுள்ள ஆதிசேஷன் -

ஆயில்யம் திருநாளில் ஜனிச்சோனல்லோ’

- நாகம் மெல்லத் தலையசைத்தது. அதன் உடம்பு முழுக்க அசைவுகள் உருண்டு சென்றன. அதன் நிழல் நீண்டது. மடங்கியது. சட்டென்று துடித்தாடியது. அவள் குரலில் அதிர்வுகள் முழங்கி நிமிர், அறைக்குள் செஞ்சுடரொளியும், நிழல்களும் அசைந்தன. கொடித் துணிகளுக்குள் ஏதோ காற்று புகுந்துகொண்டது. அறையே நின்று கூத்தாடியது. பாடலின் வழியாக மறைந்துபோன முகங்களும், குரல்களும், மணங்களும் நினைவை நிரப்ப அவள் கண்ணீர் விட்டாள்.

தன் கரத்தருகே ஸ்பரிசத்தை உணர்ந்தாள். நாகம் அவளருகே பத்தி மடக்கி வந்து சுருண்டிருந்தது. கையை அதன்மீது வைத்தாள். விரல்கள் நடுங்கின. நடுக்கத்தை மறைக்க அழுந்தப் பற்றினாள். மீன் செதிலின் வழுவழுப்புடனும், குளிர்ச்சியுடனும், உயிருள்ளவற்றுக்கே உரிய இனம்புரியாத சதை அதிர்வுடனும் இருந்தது அது. கண்களைத் திறந்து அதன் தலை என்று அறிந்தாள். பயமும், பதற்றமும் கலந்த கிளர்ச்சியை அவளுள் எழுப்பியது அது. மெல்ல அதன் தாடையின் வெண்ணிற, வழுவழுப்பான அடிப்பகுதியை வருடினாள். படம் சுருங்கி ஒரு குழந்தைபோல அவள் மடிமீது தவழ்ந்து சுருண்டு ஏறியது. வருடினாள். அதன் நா துடிதுடித்தபடி வெளிவந்தது. அவள் தன் சுட்டுவிரலால் அதைத் தொட்டாள். மண்புழுக்கள் கையில் நெளிவது போலிருந்தது. விரலைச் சற்று உள்ளே நகர்த்தி அதன் வாய்க்குள் விட்டுவிடவேண்டும் என்று ஒருகணம் அவள் மனம் அவளை உந்தியது. இரு நீண்டு வளைந்த

வெண்பற்களை மங்கிய ஒளியில் தெளிவாகக் காண முடிந்தது, அவற்றின் நுனியை விரலால் அழுத்திவிடவேண்டும்... அணையில் விரிசலிட்டுப் புடைத்து அதிரும் மதகுப் பலகைபோல தன் உடம்பை உணர்ந்தாள்.

தன் சுட்டுவிரல் தன்னை மீறி முன் நகர்வதை அவளே தாங்க முடியாத பீதியுடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். பற்களின் கூரிய ஸ்பரிசம். அவள் விரல் படபடத்தது. என்ன ஆகும்? நீல நிறமான விஷப்பூ ஒன்று கண்களுக்குள் விரிவது போலவா? ஆயிரத்தில் ஒரு பங்கு இமை நேரம். ஒரு எண்ணம் உதிக்கும் நேரம். முடிவதில்லை. எத்தனையோ முறை. முடிந்ததில்லை. பல்லாயிரம் யானைகளினால் முன்னால் உந்தப்பட, அதற்கிணையான கண்ணுக்குத் தெரியா பல்லாயிரம் மத்தகங்கள் எதிர்த்து உந்த, இம்மிகூட நகராமல், சக்தி துடிக்கும் கணங்கள். அழுத்தத்தின் அதி உச்சம். பிறகு வெறுமை. மனம் முறுக்கி அழுகை பொங்கி வரும். பித்துப் பிடித்தவள் போல மார்பில் அறைந்து, தலைமயிரைப் பிய்த்தபடி வீறிட்டலறவேண்டும் என்று வெறி எழும்.

தசைநார்கள் துவண்டன. உடம்பு முழுக்க நீராவிபோலப் படிந்து விட்டிருந்த வியர்வை திடீரென்று குளிர்ந்தது. கண்களைக் கொட்டியபடி, மூச்சை இழுத்து விட்டபடி, அந்தப் பற்களைப் பார்த்தாள். அரை வெண்மையாய் அவை ஒரு புன்னகையின் பிரமை தந்தன. கூர்ந்த பற்கள் முன்னீட்ட, விஷமும் அகந்தையும் கலந்த சிரிப்பு. பார்வையை விலக்கிக்கொண்டாள். மீண்டும் அதன் நிலைத்த கண்களைப் பார்த்தாள். உடம்பு தூக்கிப் போட்டது. இத்தனை நேரம் அதன் கண்கள் தன்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனவா?

திடீரென்று அவளுக்கு ஓர் எண்ணம் ஏற்பட்டது. அவளுக்குள் உருவாகும் எண்ணங்கள் எவையும் அவளுடையவையல்ல என்று. இத்தகைய எண்ணங்கள் எல்லாமே அவள் அந்தக் கண்களைப் பார்த்த கணம் முதல்தான் உருவாகின. ஏதோ மந்திரம் வழியாக இந்த எண்ணங்களை அவளுள் கொட்டுகிறது அது.

அவளுக்குப் பயமாக இருந்தது. தன் எண்ணங்களை ஒதுக்கப் பிரயத்தனப்பட்டாள். நாகத்தின்மீது கைகளால் மேலும் அழுத்தமாக வருட ஆரம்பித்தாள். அதனுள் எலும்புகள் அசைந்தன. மீண்டும் அக்கண்களைப் பார்த்தாள். அவற்றில் மாறான ஒன்று இருந்தது. விஷமும், தாபமும், ஆணவம் மிக்க உருளலும் மட்டுமல்ல. வெறுப்பு. விழியோரங்களைச் சுருங்கி அதிரவைக்கும் குரோதம். குரோதமா? அவளுக்குள் ஆதரவின் மையும், சுயபரிதாபமும் ஏற்பட்டது. அழ விரும்புகிறவள்போல முகம் நெளிய அப்படியே படுத்துக்கொண்டாள். சுவர்மீது, தலைமீது அப்படியே

பதிந்துவிட விரும்புகிறவள்போல உடல் தவித்தாள். அதைத் தன் உடம்பின்மீது எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டாள். அதன் தலையைத் தன் மார்பின்மீது வைத்து அழுத்தினாள். மெதுவாக வளைந்தபடி அவள் உடல்மீது வெம்மையைக் கொட்டியது. அவள் கண்களைத் தாழ்த்தி அதன் கண்களைப் பார்த்தாள். சிறிது பச்சை நிறம் கலந்த கண்ணாடி போன்று ஒளிர்ந்தன.

‘எனக்கு அடுக்க கோவம் வல்லதும் உண்டுமா?’

நெளிந்த நாக்கு அவள் கழுத்தில் இளம் சூடாகப் பட்டு வழக்கியது.

‘நான் வல்ல தெற்றும் செய்திட்டுண்டா?’ அவளை முகர்ந்தபடி அது ‘உஸ்ஸ்’ என்றது.

‘வல்லதும் உண்டெங்கி செல்லிப்போடும்.’

அதன் வால் மெதுவாக போர்வையை உதறி வந்து அவளுடைய உள்ளங்கால்களைத் தொட்டது.

‘நான் எண்ணும் உமக்க அடிமயாக்கும். இந்தச் சங்கில இதுவரை வேற ஒரு நெனைப்பு வந்ததில்லை. உம்ம மேல ஆணையாட்டு செல்லுதேன். முடிப்புரை அம்மை மேல ஆணையாட்டு செல்லுதேன்...’

அதன் வால்நுனி அவள் பெருவிரலைச் சுற்றியது. நெளிந்து சென்ற அதன் வரிய முனை அவள் உள்ளங்கால்களை மெல்லச் சுரண்டியது. அவள் உடம்பில் சிலிர்ப்பு பரவியது. வாய்விட்டுச் சிரித்துக் கூவியபடி அவள் அதை உடம்பால் அள்ளிக்கொண்டாள். அவள் உடம்பு எங்கும் சூடான வியர்வை நிரம்பியது. கண்களின் ஓரம் கண்ணீர் நிறைந்து வழிந்தது. தலையைத் தலையணையின் இருபுறமும் அசைத்தபடி, கீழுதட்டைக் கடித்தபடி அவள் துள்ளிப் புரண்டு சிரித்தாள். அவள் உடம்பில் சிவப்பாக தடிப்புகள் உருவாயின. காது மடல்கள் ரத்தம் குழம்பிக் கொதித்தன. உடம்பு குளிரில் புல்லரித்தபோது தன் நிர்வாணத்தை அறிந்தாள். ஏதோ ஒரு கணத்தில் அவள் சிரிப்பு இடைவெளியற்ற கிரீச்சிடலாக மாறியது. அவள் புரளப் புரள உடம்பைச் சுற்றி வரிந்து முறுகியபடி நாகம் விரிவடைந்து கொண்டிருந்தது. அதன் உடம்பின் கருமை அவளை முழுக்க விழுங்கியதுபோல தலையும் பாதங்களும் மட்டும் மிஞ்சின. ஒற்றைக் கரத்தால் அவளை நொறுக்க விரும்பியதுபோல அவள் தோளிலும் விலாவிலும் அழுத்தம் தெறித்து, எலும்புகள் உரசி இறுகின. வலி உச்சந்தலையை மோதியது. சில கணங்களுக்குள் உறுப்புறுப்பாகச் சிதறிக் கிடப்பவள்போல, நூறு நூறு காட்டு விலங்குகள் நக்கி நக்கி நீர் அருந்தும் காட்டுத் தடாகம் போலத் தன்னை உணர்ந்தாள்.

நாய்க்குடைபோல அடிவெளுப்புத் தெரிய, தன்மீது கவிந்து ஓங்கி
நின்றிருந்த பெரிய பத்தியின் அடிப் பகுதியை அண்ணாந்து பார்த்தாள்.
கருஞ்செம்மை நெளிய நாக்கு பறந்துகொண்டிருந்தது. கழுத்தின் தசைகள்
பெரிய தோற்பை போலச் சுருங்கி விரிந்துகொண்டிருந்தன. நிமிர்ந்த முகம்
அறையைத் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தது. ஆணவம் திமிறிய அந்தத்
தலை திருப்பல்கள் அவளுள் தாங்க முடியாத மன நெகிழ்ச்சியை
உருவாக்கின. அவள் அழ ஆரம்பித்தாள்.

‘எனக்க ராசாவே, எனக்க பொன்னு தம்புரானே’ என்று கேவினாள்.
‘எனக்க ஆரும் இல்ல எனக்க ஏமானே. எனக்கு நீரல்லாம ஆரும் இல்ல
தம்புரானே. அடியாத்தியாக்கும் என்னை ரெட்சிக்கணும் தம்புரானே...’

அவள் குரல் கம்மிச் சிதறியது. அர்த்தமற்ற சொற்களும், கேவல்களும்,
விம்மல்களும் தெறித்தன.

அவளைப் பிணைத்திருந்த கரிய உடல் முழுக்க அதிர்ந்தபடி
முறுக்கிக்கொண்டது. அதன் வாய் அகன்று திறக்க ‘அக் அக்’ என்ற ஒலி
எழுந்தது. நாலைந்து முறை தலை உதறிக்கொண்டது. கழுத்து
சொடுக்கிக்கொண்டது. வாயிலிருந்து நுரை வழிந்தது. பின்பு மெல்ல
அதன் தாடைகள் விரிந்து வெடித்து விடுபவை போல இழுபட்டன.
கழுத்துச் சதைகளில் அதிர்வுகள் அதிகரித்து ஓர் உச்சகட்ட உலுக்கலில்
அவை ஸ்தம்பித்தன. இருமல் ஒன்று தடைபடும் ஒலி. பின்பு இருள்
வெளுத்து, அறையில் மிக மெல்லிய நீல ஒளி பரவியது.

நாகத்தின் வாயில் நீலச்சுடர் ஒன்று தெரிந்தது. முதலில் ஒரு மின்மினியை
அது கவ்வி வைத்திருப்பதுபோலத் தோன்றியது. பின்பு அதை அது
மெல்ல, சற்றுத் தள்ளி அவளுடைய தலைமாட்டில் தரையில் வைத்தது.
அந்தக் குமிழ் மொட்டு விரிவதுபோல இதழிதழாக சுடர்
விரித்துக்கொண்டிருந்தது. அது ஒரு விளக்கு போலவும், நீலக்கல்
போலவும் ஒரே சமயம் தெரிந்தது. நீலநிற ஜுவாலையில் மூழ்கி
சுவர்களும், கூரையும் தரையும் கொடித்துணிகளும்,
அடுக்குப்பானைகளும், உறிகளும் எல்லாம் நீல நிறத்தில் தெரிய
ஆரம்பித்தன. உடம்பு குளிர்ந்து விரைத்திருக்க, ஒரு பெரிய
நீர்ப்படுகையின் அடியில்தான் மல்லாந்திருப்பதாகப்பட்டது அவளுக்கு.
நீலத் திரவத்தினுள் மூழ்கித் துவண்டு ததும்பும் கூரை, சுவர்கள், தளம்.
அவள் உடம்பின் வளைவுகள்கூட நீல அலையின் உறைவுபோல ஆயின.
அவளைத் தழுவி இறுக்கிய கரிய உடல் அவ்வொளியில் முற்றிலும்
கரைந்து போய்விட்டிருந்தது. அவளால் அதை அள்ள முடிந்தது. தழுவ
முடிந்தது. பார்க்க முடியவில்லை. மெல்ல அவளை அவ்வுடல் ஏந்தி

அந்தரத்தில் தூக்கியது. நீல ஒளியின் ஓர் அலை அவளைக் கீழிருந்து அறைந்து தெறிக்கச் செய்தது. நுரைத்துக் கொந்தளிக்கும் ஓர் அருவி அவளுக்குள் புகுந்தது. எண்ணங்களும் பிரமைகளும் சிதறி அவள் நீலம் மட்டுமாக எஞ்சினாள். தடையின்றி நீலத்தில் மிதக்க ஆரம்பித்தாள். கூரை இல்லை. வானம் இல்லை. எல்லை விளிம்பில் ஒரு கணநேரம் முன்னும், பின்னும் தத்தளிப்பு. பின்பு அதிராட்சத விரல் ஒன்றினால் சுண்டப்பட்ட புழுபோல நீலப்பிரவாகத்தில் முடிவின்றி விசிறப்பட்டாள்.

எப்போதோ விழித்துக்கொண்டபோது திடுக்கிட்டாள். புலன்கள் கூச ஓர் நினைவு வந்தது. படபடப்புடன் மார்பை அள்ளியபடி எழுந்து அமர்ந்தாள். தலை சுழன்றது. இருட்டு தேங்கிய மூலையில் யாரோ நிற்பதுபோல அடுக்குப்பானை. உறிகள் காற்றில் விரைந்தாடிக் கொண்டிருந்தன. பற்களைக் கிட்டிக்க வைக்கும் குளிர். கைகளால் துழாவினாள். சற்றுத் தள்ளி நாகம் படுத்திருந்தது. கண்கள் பழகியபோது இருட்டு வெளிறியது. அதன் மூடாத கண்கள் ஒளிர்ந்தன.

‘சமயம் கொறெ ஆயிருக்குமே?’ என்றாள். அது விழிப்படைந் தது போல நெளிந்தது. பின்பு நீண்டு சுவரோரமாக ஒண்டியபடிச் சென்றது. அவளுக்குள் எண்ணங்கள் ஏதுமின்றி காலியாக இருந்தது. அது தரையை முகர்ந்தபடி, தயங்கித் தயங்கிப் போவதைப் பார்த்தபோது அவளுக்கு உடம்பு கூசியது. அந்தப் புழுத்தன்மை, முழு வீச்சுடன் மீண்டும் அவளை அடைந்து வயிறு சுருங்கி குமட்டலெடுத்தது. வெறுப்பும், கோபமும் எழுந்தது.

‘நீரு என்னை விட மாட்டீரா?’ என்றாள் ஆங்காரத்துடன். ‘எனக்க சென்மத்த தொலைச்சுப் போட்டுத்தான் அடங்குவீரா?’

நாகம் திரும்பிப் பார்க்காமல், வழிந்து சென்றது. அவள் ஓடிப்போய் வழிமறித்தாள்.

‘செல்லும், என்னத்துக்கு இப்பம் வந்தீரு? ஒம்ம மறந்து இருந்தேனே. மனுசியாட்டு ஒரு நாளெங்கிலும் இருந்து சாவ விடமாட்டீரா?’

நாகம் வாசலை அடைந்து, கதவருகே வளைந்து, மெல்லத் தலைதூக்கி அவளைப் பார்த்தது,

‘தெறக்கமாட்டேன். கேட்டதுக்கு பதில் சொல்லிப்போட்டு நீரு போனா போரும்... தூ... நீரெல்லாம் ஒரு சாமி, ஒமக்கெல்லாம் ஒரு சத்தியம். ஒமக்கு நான்போட்ட பலியும் தந்த காணிக்கயும் கொறெயா? அதுக்க ஒரு கனிவெங்கிலும் நீரு காட்டினீரா?’

நாகம் ஆளுயரத்திற்கு எழுந்து படம் விரித்தது. வாய்திறந்து, நாக்கு

பறக்க, சுடரும் கண்களுடன் அவளைப் பார்த்து அதிர்ந்தது.

‘கொண்ணு போடும். அதெங்கிலும் செய்யும். ஒமக்கு நானிட்ட பலிக்கு அதையெங்கிலும் செய்யும். இனி என்னெக் கொண்டு ஒக்காது. உமக்க எச்சிலாட்டும் இருக்க எனக்குக் களியாது. என்னை நீரு கொன்னாலும் செரி...’ - குரல் உடைந்து விம்மி விம்மி அழுதாள். ஆங்காரத்துடன் மார்பை ஒங்கி அறைந்தபடி வீரிட்டாள்.

நாகம் சீறி வாலால் ஒங்கித் தரையை அறைந்தது. அழுகை அடைத்து, விக்கித்து நின்றாள். கண்கள் அதன் கண்களைத் தொட்ட கணம் அவள் உடம்பு விறைத்தது. கனவில்போல நடந்து சென்று கதவைத் திறந்தாள்.

நாகம் சுருங்கி, படிகளில் தலைவைத்து மெல்ல மடிந்து இறங்கிச் சென்றது.

மழை ஓய்ந்து வானம் வெளுத்து சாம்பல் நிறமாகப் பொழுது விடிந்திருந்தது. மரங்களில் நீர் சொட்டும் ஒலி. காற்றேயில்லாத நிச்சலனமான தோட்டம். முற்றத்தில் தேங்கித் தண்ணீரில் வானத்து ஒளி தளதளத்தது.

நாகம் சேற்றில் இறங்கித் திரும்பாமல் நேராகச் சென்றது. அது சென்ற இடத்தில் நீர் தேங்கிப் பிரதிபலித்து, அது தன் சட்டையை உரித்துப் போட்டபடியே போவதுபோலத் தெரிந்தது. தேங்கிய நீரில் அது தலையால் தொட்டபோது அலைகள் எழுந்து வானம் தெளிந்தது. சற்றுத் தயங்கிய பிறகு, வளைந்து நீரைத் தொடாது விலகிச் சென்றது. தோட்டத்துச் சருகுகளுக்குள் அது நுழையும் மெல்லிய நெரியுமொலி கேட்டது. ஒரு கணம் எண்ணங்கள் இல்லை. பின்பு அவள் பரபரத்தாள். பாய்ந்து இறங்கி குளிர்ந்த சேற்றில் ஓடி, தோட்டத்தின் விளிம்பை அடைந்து பதற்றத்துடன் தேடினாள். இருட்டுக்குள் ஈரச் சருகில் நீர் சொட்டும் ஒலியுடன், தோட்டம் உறைந்து நின்றிருந்தது. அவள் அதுவரை எப்போதும் உணர்ந்தறியாத தீவிரமான தனிமை உணர்வை அடைந்தாள். பாய்ந்து குடிசைக்குள் ஓடி, போர்வைக்குள் சுருண்டு, உடல் நடுங்குமளவு.

- இந்தியா டுடே, 1995.

23. தேவகிச் சித்தியின் டைரி

சித்தி காபி சாப்பிட வருகிறாளா இல்லையா என்று கேட்டு வரும்படி அம்மா என்னிடம் கூறினாள். சித்தியும் சித்தப்பாவும் தூங்கும் அறையின் கதவைத் தள்ளிப் பார்த்தபோது அது பூட்டப்பட்டிருப்பது தெரிந்தது. எனவே முகப்பு வாசல் வழியாக வலது முற்றத்திற்குப் போய், முருங்கை மரத்தில் ஏறி, சன்னலுக்கு மேலே திறந்த வென்டினேட்டர் வழியாக உள்ளே பார்த்தேன். பயமும் குறுகுறுப்பும் கலந்த பரவசநிலை ஏற்பட்டது. கிட்டத்தட்ட கோழிமுட்டை திருடிக் குடிப்பதற்கு இணையானது அது. சித்தி உடைமாற்றிக்கொண்டிருக்கவில்லை. மாறாக மின் விளக்கை எரியவிட்டு, தரையில் சுவர்மீது சாய்ந்தபடி அமர்ந்து, ஏதோ எழுதிக்கொண்டிருந்தாள். அவ்வப்போது முகத்தில் வெட்கம் கலந்த சிரிப்பு வந்தது. கொசு கடித்திருக்கக் கூடும். ஒருமுறை கழுத்தையும், பாதத்தையும் சொறிந்துகொண்டாள். கொடியில் அவள் களைந்து போட்ட மஞ்சள் நிறச் சேலை கிடந்தது. பீரோ திறந்து உள்ளே வெள்ளிப் பாத்திரங்களும் புடவைகளும் தெரிந்தன. மேஜைமீது சித்தியின் கைப்பை கிடந்தது. பெரிய இரட்டைக் கட்டில் மீது சித்தப்பாவின் லுங்கி களையப்பட்டுப் போடப்பட்ட நிலையில். புடவை காற்றில் அசைய சித்தி திடுக்கிட்டு ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். எழுதிக்கொண்டிருந்ததை மூடிவிட்டாள். என்னை அவள் பார்த்துவிட்டாள் என்று எண்ணி மூச்சுத்திணறல் அடைந்தேன். ஆனால் சித்தி மீண்டும் எழுத ஆரம்பித்தாள். கதவுக்கு மறுபக்கம் அம்மா என்னைக் கூப்பிடுவது கேட்டது. பிறகு 'தேவகீ, தேவகீ' என்ற அழைப்பு. சித்தி எழுதி வைத்ததை மூடினாள். கதவைப் பார்த்தாள், கூந்தலைக் காதில் ஒதுக்கி செருகிக்கொண்டாள். ஆனால் எழுவில்லை. அம்மா கதவைத் தட்டினாள். சித்தி அவசரமாக எழுந்து, கையிலிருந்த டைரியை பீரோவிற்குள் உள்ளறையில் வைத்துப் பூட்டி, புடவைகளை அள்ளி அதை மூடி, பீரோவையும் பூட்டி, சாவிகளைக் கைப்பையில் போட்டாள். முந்தானையால் வியர்வையை ஒற்றியபடி கதவைத் திறந்தாள்.

அம்மாவின் கையில் வினியின் ஜட்டி இருந்தது. புருவத்தைச் சுருக்கியபடி 'என்ன பண்ணிக் கொண்டிருந்தாய்?' என்றாள்.

‘புடவை மாற்றினேன்.’

‘இவ்வளவு நேரமா? கூப்பிட்டது கேட்கவில்லையா?’

சித்தி பேசாமல் வெளியே போனாள். இறங்கி கொல்லைப்பக்கம் போனேன். அவள் பாத்திரங்களைக் கழுவித் கொண்டிருந்தாள். என்னைப் பார்த்துப் பிரியமாகப் புன்னகைத்து, ‘மணி உன்னைத் தேடினானே பார்த்தாயா?’ என்றாள்.

‘எந்த மணி? நெட்டை மணியா?’

சித்தி விளக்கு போட்டது போலச் சிரித்து, ‘அவன் பெயர் நெட்டையனா? குட்டையன் யார்?’ என்றாள்

‘கெ. தபசிமணி, ஒன்பதாம் வகுப்பு.’

‘அது யார்?’

‘அந்தோணிசார் பையன். கெட்டவன்.’

‘ஏன்?’

நான் காரணங்களை யோசித்தபோது வினி உள்ளிருந்த வந்து, ‘சித்தி நான் நாளைக்கு ஹோம்வொர்க் செய்கிறேன், நாளைக்கு லீவு’ என்றாள்.

‘என்ன லீவு?’

‘திருவள்ளுவர் தினம்’ என்று நான் ஆர்வமாகச் சொன்னேன்.

‘திருவள்ளுவர் செத்துப் போய்விட்டார் சித்தி.’

‘அடப்பாவமே. தாடியெல்லாம் வைத்திருப்பாரே அந்தத் தாத்தாவா?’ சித்தி கேட்டாள்,

உள்ளிருந்து அம்மா, ‘வினிக் கழுதை, டம்ளர் எங்கேடி? சனியன், கூப்பிட்டால் காது கேட்கிறதா பார்... ஏய் வினி’ என்று கத்தினாள். வினி உள்ளே ஓடினாள். சித்தியிடம் போகிறேன் என்று சைகை காட்டிவிட்டு தேரடிக்கு ஓடிப்போனேன்.

மறுநாள் எதிர்வீட்டு ராணியத்தையும், அம்மாவும், பாட்டியும் உட்கார்ந்து முருங்கைக் கீரை ஆய்ந்து கொண்டிருந்தபோது சித்தி பற்றிப் பேச்சு வந்தது. சித்தி ஆபிஸ் போய்விட்டாள். ஆபீஸுக் கெல்லாம் திருவள்ளுவர் தினம் கிடையாது. காரணம் ஆபீஸில் திருவள்ளுவர் படம் கிடையாது.

‘என்ன எலிசபெத் ராணி புதுப்புடவை வாங்கியிருக்கிறாள் போலிருக்கிறது.’ என்றாள் ராணியத்தை.

‘சம்பாதிக்கிறாள் கட்டிக்கொள்கிறாள்’ என்றாள் அம்மா. ‘மற்றவர்கள் மாதிரி அடுப்படியும் கரியுமா அவள் தலையில் எழுதியிருக்கிறது?’

‘நீயும் போயேன் வேலைக்கு’ என்றாள் பாட்டி. ‘யார் வேண்டாம் என்றார்கள்?’

‘மானம் கெட்ட பிழைப்பு எங்கள் குடும்பத்தில் இல்லை. நாலுபேர் முன்னால் உட்கார்ந்து அரட்டையடிப்பதும் கண்டவன் வாயால் பேச்சு கேட்பதும்...’

‘அது டேரைட் புடவை. ராத்திரியில் திருப்பிக் கட்டிக் கொண்டால் போதும். பளபளவென்று இருக்கும். ஞானம் வாத்தியார் பெண்டாட்டி பாசிப்பருப்பு நிறத்தில் ஒன்று கட்டியிருந்தாள். நானூறு ரூபாய் என்றாள். முந்நூறுக்கு குறையாது’ என்றாள் ராணியத்தை.

‘சின்னப் பெண்கள் கட்டினால் நன்றாக இருக்கும்’ என்றாள் பாட்டி.

ராணியத்தையின் ஓரக்கண் அம்மாவைப் பார்த்து, சிரித்துத் திரும்பியது. ‘இல்லை பாட்டி. கொஞ்சம் வயதானவர்கள்கூடக் கட்டுகிறார்கள். அன்றைக்குக் கோயிலில் கீழ்த்தெருவிலிருந்து ஒரு மாமி கட்டிக்கொண்டு வந்தாள்.’

‘உண்மையாகவா?’

‘பின்னே?’

‘மரகதப் பச்சை என்றால் அதைக்கு எடுப்பாக இருக்கும்’ என்றாள் அம்மா. ராணி அதையும் அம்மாவும் புன்னகைத்தனர்.

‘என்னவோ... இந்த வயதில் இனி நான் கட்டிக்கொண்டு எங்கே போகப் போகிறேன்?’ பாட்டி கண்ணாடியைத் தூக்கிவிட்டாள். ஒரு கீரை இலையைத் தூக்கிப் பார்த்தாள்.

‘ஏன் சுபா வீட்டுக்குப் போகும்போது கட்டுகிறது’ என்றாள் அதை.

‘ஆமாம். கேட்டால் போதும், வாங்கித் தந்துவிடுகிறான் பிள்ளை’ பாட்டி கோபமாக நான் வைத்திருந்த முருங்கை கீரைத்தண்டுகளைப் பார்த்தாள். ‘என்னடா இது?’

‘துடைப்பம்.’

‘முகரையைப் பார். ஆண்பிள்ளை உனக்கு எதற்குத் துடைப்பம்? போடா...’ தண்டுகளைப் பிடுங்கி வீசினாள்,

அங்கே தொடர்ந்து அமர்ந்திருக்கும் தகுதியைப் பெறும் பொருட்டு

தேவகிச் சித்தியைப் பற்றி ஏதாவது கூறவேண்டும் என்று எண்ணிய கணம் டைரி ஞாபகம் வந்தது. ‘அம்மா சித்தி டைரி எழுதுகிறாள்’ என்றேன்.

‘என்னது அது?’ என்றாள் ராணியத்தை.

‘டைரி. சிவப்பாக அட்டை போட்ட டைரி. அன்றைக்கு அம்மா கூப்பிட்டபோது உள்ளே தாழ் போட்டுக்கொண்டு அதில் எழுதினாள்.’

அம்மா முகம் மாறியது. பாட்டியின் வாய் திறந்திருக்க மாறி மாறிப் பார்த்தாள். ‘நீ எப்படிப் பார்த்தாய்?’ என்றாள் அம்மா.

‘முருங்கை மரத்தில் ஏறிப் பார்த்தேன்’ என்றேன். உடனே என் வயிறு பகீரிட்டது. அவசரமாக ‘சும்மாதான் அம்மா ஏறினேன்’ என்றேன். ‘அந்த டைரியை சித்தி பீரோ உள்ளறையில் வைத்துப் பூட்டிவிட்டாள்.’

‘டைரியா எழுதுகிறாள்?’ என்று ராணியத்தை என்னைக் கூர்ந்து பார்த்துக்கேட்டாள்.

அம்மா சிரித்தபடி, ‘வேறு என்ன, பைசாக் கணக்குதான். அவள் சம்பளத்தை நாங்கள் தின்றுவிடக்கூடாதல்லவா?’ என்றாள். என்னிடம் ‘போடா போய்க் கடையில் அப்பா இருக்கிறாரா என்று பார்த்துவிட்டு வா’ என்று அதட்டினாள்.

‘அப்பாவா?’ என்று தயங்கினேன்.

‘போடா.’

நான் வெளியே வந்தேன். ஏதோ தவறு செய்துவிட்டதுபோலப் பட்டது. கடையில் அப்பா இல்லை. வரதன் இருந்தான். அவனிடம் நான்கு உலர்திராட்சை வாங்கி வாயில் போட்டுவிட்டு, நாகராஜன் வீட்டுக்குப்போய் அவன் வளர்க்கும் புறாக்களைப் பார்த்தேன். மதியச் சாப்பாட்டுக்குத் திரும்பினேன். தொட்டுக்கொள்ள முருங்கைக் கீரை என்பதால் உற்சாகம் ஏற்படவில்லை. இரண்டுமணி ஆகிவிட்டது.

சமையலறையில் அம்மா இல்லை. ‘அம்மா!’ என்று கத்தினேன். கூடத்தில் ஃபேன் கறக் கறக் என்று சுழல, கீழே பாட்டியும் வினியும் தூங்கினர்.

அம்மா என்று கூப்பிட்டபடி நான் நடந்தபோது சித்தியின் அறையிலிருந்து அம்மா கூப்பிட்டாள். உள்ளே போனேன். ‘எங்கேடா அந்த டைரி?’

‘சித்தி அதை பீரோவிற்குள் வைத்துப் பூட்டிவிட்டாளே?’

பீரோவில் இல்லையே? ‘

‘சேலைக்கு அடியில் ஒரு உள்ளறை இருக்கிறது அம்மா.’

அம்மா புடவைகளைத் தள்ளினாள். உள்ளறை இருந்தது. நான் ஒரு பிராவை எடுத்துப் பார்த்தேன். அம்மா 'இது வேறயா?' என்றாள். 'இதுக்கு ஏதுடா சாவி?'

'சாவியை சித்தி கைப்பையில் போட்டுவிட்டாளே.'

'ஓகோ கையோடு கொண்டு போகிறாளா? சரி வா சாப்பிடு' அம்மா பிராவை பிடுங்கி உள்ளே போட்டுக் கதவை அறைந்து - மூடி பூட்டினாள்.

'எனக்கு முருங்கைக் கீரை வேண்டாம்.'

'உனக்கு முட்டை இருக்கிறது.'

'ஆம்லேட்டா?'

'சாம்பாரில் போட்டது - வா.'

சாப்பிடும்போது வெளியே அம்மாவும் பாட்டியும் பேசுவது கேட்டது. பாட்டி திடீரென்று உரத்த குரலில், 'பட்டணத்து பவிஷுக்காரி வேண்டாம்டா என்று தலைதலையாக அடித்துக் கொண்டேன். கேட்டானா? என்ன இழுவெல்லாம் எழுதி வைத்திருக்கிறாளோ சண்டாளி' என்றாள். அம்மா அவளைத் தணிந்த குரலில் அடக்கினாள்.

கையை டிராயரில் துடைத்தபடி வெளியே வந்தேன். அம்மா ஏதோ பேச பாட்டி அக்கறையாகத் தலையை ஆட்டியபடி இருந்தாள். வாய் திறந்திருந்தது. சோடாப்புட்டிக் கண்ணாடியில் ஃபேன் சுழல்வது தெரிந்தது. அருகே போக விரும்பினேன். அம்மா அதட்டித் துரத்திவிட்டாள். என்ன பேசுகிறார்கள்? அப்படி அவர்கள் சுமுகமாகப் பேசுவதே அபூர்வம்.

மீண்டுத் தேரடிக்கு வந்தேன். என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை. ஏப்பம் விட்டபோது முட்டை மணம் உள்ளிருந்து வந்தது. கிலேசமாக இருந்தது. சித்திக்கு என்னவோ பிரச்சனை வரப்போகிறது என்று புரிந்தது. அதற்குக் காரணம் நான்தான். சித்தி நல்லவள். கதையெல்லாம் சொல்பவள். அவள் புடவை கட்டும் காட்சி மனத்தில் மின்னி மறைந்தது. அவள் வரும்போது ஓடிப்போய்ச் சொல்லிவிடவேண்டும். தேரடியில் காத்திருந்தேன்.

அப்பாவும் மாடனும் வந்தார்கள். அப்பா என்னிடம், 'என்னடா?' என்றார்.

'ஒன்றுமில்லை.'

'வா வீட்டுக்கு. ஊர் சுற்றுவதே பிழைப்பு' என்றபடி நடந்தார். மாடன் தலைமீது நார்ப்பெட்டியில் ஏதோ இருந்தது. பெரிய பற்களைக்

காட்டியபடிச் சிரித்தான். வீட்டுக்கு வந்ததும் மாடன் பெட்டியுடன் கொல்லைப்பக்கம் போனான். நான் உள்ளே போனேன். அப்பா சிறுதிண்ணையில் நின்றபடி கால் கழுவினார். வினி ஒரு எவர்சில்வர் டபராவில் தண்ணீர் வைத்து ஸ்பூனால் கிண்டிக்கொண்டிருந்தாள். என்னைப் பார்த்ததும் ‘அப்பாவிற்கு காப்பி போடுகிறேன்’ என்றாள். நான் அவள் சடையைப் பிடித்து இழுத்துவிட்டு, சமையலறை மேடையில் நறுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த வெண்டைக்காய்த் துண்டுகளில் இரண்டை எடுத்து வாயில் போட்டபடி, கொல்லைப் பக்கம் வந்தேன். பாட்டி தொழுவில் இருந்தாள். மாடன் இறக்கிவைத்த பெட்டியில் கருப்பட்டியும் வாழைக் குலையும் இருந்தன.

‘குஞ்சு இன்றைக்கு ஸ்கூல் போகவில்லையா?’ என்றான் மாடன்.

கருப்பட்டிக் கண்ணைப் பிய்க்க முடியவில்லை. உறுதியாக இருந்தது. நகத்தால் பிறாண்டி சிறிது எடுத்து வாயில் போட்டேன். ‘திருவள்ளுவர் செத்துப் போய்விட்டார்’ என்றேன்.

‘அதுவா காரியம்?’ மாடன் சொன்னான். ‘நாகர்கோவிலிலே அந்த முதலாளிக்கு ஒரு பஸ் இருக்கிறது. சேர்மாதேவிக்குப் பனை ஏறப்போனபோது அந்த பஸ்ஸில்தான் ஏறினேன்.’

‘சேர்மாதேவி ரொம்ப தூரமா?’

‘ரொம்ப தூரம். ஏழு நதி தாண்டிப் போகவேண்டும். அங்கேயெல் லாம் எல்லா பனைக்கும் ஒரே பனையிலிருந்தே தாவித்தாவிப் போகலாம். குஞ்சு பெரிய பஸ்ஸில் ஏறியதுண்டா?’

‘குலசேகரம் போனபோது ஏறினேன். சித்திகூடப் போனேனே, அப்போது’

‘அது டவுன்பஸ். இது சிட்டிபஸ். ஸீட்டெல்லாம் பெரிய கட்டில் மெத்தை மாதிரி இருக்கும். ஆற்றுமணலில் உட்கார்வதுபோல பொதுபொதுவென்று இருக்கும்.’

உள்ளே அப்பாவின் உரத்த குரல் கேட்டது. நான் உள்ளே போனேன். அப்பா அம்மாவிடம் ஏதோ கூற அம்மா கோபத் துடன் ‘எனக்கென்ன, நல்லது சொல்லிவிட்டேன். அப்புறம் உங்கள் இஷ்டம்’ என்றாள்.

‘இப்போது என்ன சொல்கிறாய்?’

‘நான் ஒன்றுமே சொல்லவில்லை சாமீ’ அம்மா உள்ளே வந்துவிட்டாள்.

பாட்டி உட்கார்ந்த இடத்திலிருந்து ‘நாராயணா அவள் சொல்வதி லும் காரியம் உண்டு. கேட்டாயா? இந்தக் காலம் பழைய காலமில்லை. எங்கள்

காலத்தில் தலையும் முலையும் வந்த பெண்ணை சகோதரன்கூடப் பார்க்க முடியாது. இப்போது போடுகிற வேஷமும் ஆடுகிற ஆட்டமும்... ஜாக்ரதையாக இருந்தால் தோசமில்லை' என்றாள்.

‘சரி, சரி, எனக்குத் தலை வலிக்கிறது.’

‘வந்தால் கேட்டுப்பார். என்ன கேட்கிறோம் அப்படி? என்னம்மா எழுதுகிறாய் என்றுதானே? தப்பாக ஒன்றும் இல்லை யென்றால் காட்டுவதற்கு என்ன?’ பாட்டியின் தலைமீது வைக்கோல் கூளம் ஒட்டியிருந்தது.

‘வாயை மூடுகிறாயா இல்லையா?’ என்று அப்பா கத்தினார்.

பாட்டி, ‘என்னவோ போ’ என்றாள். தலையைத் தடவி வைக்கோலை எடுத்துச் சுருட்டி ‘டேய் இதை வெளியே போடுடா’ என்றாள்.

வினி வாயில் கட்டைவிரலைப் போட்டபடி அறை வாசலில் நின்று காலை ஆட்டினாள். வழக்கம்போல அப்பா அவளைக் கூப்பிட்டு மடிமீது அமரச் செய்யவில்லை. அவள் இன்னும் சற்று முன்னகர்ந்தாள். அப்பா திரும்பிப் பார்த்தார். சிறிது நேரம் உற்றுப் பார்த்தார். பிறகு திடீர்க் கோபத்துடன் ‘கையை எடுக்க முதை’ என்று அதட்டினார். வினி அப்படியே பின்னகர்ந்து உள்ளே ஓடி வந்தாள். பாய்ந்துபோய் பாட்டி மடியில்போய் விழுந்து விசும்பி அழுதாள். பாட்டி அவள் தலையை வருடினாள்.

சற்று நேரத்தில் தாத்தா வந்தார். பஞ்சாங்கக் கட்டை பூஜையறை யில் கொண்டுபோய் வைத்துவிட்டு, நேராக சமையலறைக்குப் போனார். பாட்டி அவரைக் கண்டதும் காலை மடக்கிவிட்டு, அவர் போனதும் நீட்டிக்கொண்டாள்,

சாப்பிட்டுவிட்டு தாத்தா துண்டில் கையைத் துடைத்தபடி வந்தார்.

‘பஞ்சாபி வந்தானா’ என்று அம்மாவைக் கேட்டார். ‘ஜாதகம் கொண்டுவந்து தருகிறேன் என்றான்.’

‘யாரும் வரவில்லையே’ என்றாள் அம்மா. பிறகு, ‘ஏதோ பேச வேண்டும் என்றார்’ என்று முகவாயால் அப்பாவைக் காட்டினாள்.

‘என்னிடமா?’

‘ஆமாம்.’

‘என்னவாம்?’

‘தெரியவில்லை.’

தாத்தா வெளியே போனார். அம்மா விளக்கைப் போட்டுவிட்டு ‘பட்டா

டேய்' என்றாள். நான் தமிழ்ப்புத்தகத்தை எடுத்துப் பிரித்துக்கொண்டு அமர்ந்தேன். மனம் ஓடவில்லை. சித்தி வந்தால் என்ன நடக்கும்?

ஸ்கூட்டர் சத்தம் கேட்டது. என் மனம் படபடத்தது. வாசலை எட்டிப் பார்த்தேன். சித்தி ஏதோ சொன்னபடி வந்தவள் அப்பாவைக் கண்டதும் நிறுத்திவிட்டு, புடவை சரசரக்க, மௌனமாக வந்தாள். அறைக்குப் போனாள். சித்தப்பா ஸ்கூட்டரை குறுந்திண்ணை மீது ஏற்றி வைத்துவிட்டு, ஷூக்களைக் கழட்டி கையில் எடுத்தபடி, உள்ளே வந்தார். அப்பா, 'மணி இப்படி வா' என்றார்.

அம்மா நான் எட்டிப் பார்ப்பதைக் கவனித்து 'பட்டா கழுதை. உதை கேட்கிறதா?' என்றாள். நான் 'தமிழர் காதல் மானம் வீரம் ஆகியவற்றை கண்ணெனப் போற்றினர். தமிழர் காதல் மானம் வீரம் ஆகியவற்றை கண்ணெனப் போற்றினர்.' என்றேன். திடீரென்று தாத்தாவின் குரல் 'என்னடா சொந்த விஷயம்? குடும்ப மானம் கப்பலேறினால் அது சொந்த விஷயமா?' என்று கத்தினார். நான் ஈனஸ்வரத்தில் 'களவு கற்பு என்று இது இருவகைப்படும்' என்று கூறிய பிறகு அமைதியடைந்தேன்- அப்பா 'சும்மா இருங்கள் அப்பா' என்றார். 'கேட்டால் போகிறது மணி. அற்பவிஷயம்' என்று சொன்னார்.

சித்தப்பா, 'எப்படியண்ணா இதைப்போய்...' என்றார்.

'ரகசியம் ஒன்றும் இல்லையென்றால் பிரச்சனையே இல்லையே. உனக்கு ஒன்றும் பிரச்சனை இல்லை என்றால் நான் தலையிடவில்லை' என்றார் அப்பா.

தாத்தா உரக்க, 'குடும்பத்திற்குள் அப்படி விட்டுவிட முடியுமா? எல்லாருக்கும் தானே மானக்கேடு?' என்றார்.

சித்தப்பாவும் கோபமடைந்தார். 'இப்போது மானக்கேடுக்கு என்ன நடந்தது? என்ன பேச்சு இது?'

'வாயை மூடுடா பொண்ணையா... போய் அவள் முந்தானையில் ஒண்டிக்கொள். மானம் கெட்ட பிறவி.'

'அப்பா நீங்கள் வாயை மூட முடியுமா இல்லையா.'

'நான் போகிறேன். எனக்கு இதெல்லாம் சகித்துக்கொள்ள முடியாது.'

'ஓழியுங்கள்' என்றார் சித்தப்பா.

'இதோ பார். மணி என்ன இப்போது பிரச்சனை? தப்பாக ஏதும் இல்லை என்றால் ஒன்றுமே பிரச்சனை இல்லையே? தெரிந்து கொள்ளத்தானே?

உனக்குப் பிடிக்கவில்லை என்றால் கேட்கவே வேண்டாம்' என்றார் அப்பா.

அம்மா உள்ளே நின்றபடி, 'சம்பாதிக்கிற பெண் என்றால் கொஞ்சம் முன்னே பின்னேதான் இருக்கும். இதெல்லாம் அவருக்குத் தெரியாதா? நீங்கள் என்ன பேசுவது' என்றாள்.

'நீ உள்ளே போ' என்று அப்பா கத்தினார்.

'நான் போகிறேன். எனக்கென்ன?' அம்மா சொன்னாள். 'என்னவோ அதை புலம்புகிறாளே என்று சொல்ல வந்தால் எனக்கேது பொல்லாப்பு? நமக்குதான் இருக்கிறதே அடுப்பும் கரிச்சட்டியும்.'

சித்தி புடவை மாற்றிவிட்டு வெளியே வந்தாள். வளையல்களை முழங்கையில் இழுத்துவிட்டபடி முகம் கழுவப் போனாள். அவளிடம் வியர்வை மணம் எழுந்தது. 'சித்தி, அப்பா திட்டினார்கள்' என்றபடி வினி பின்னால் போனாள்.

பாட்டி எழுந்து வாசலுக்குப்போய் 'இதோ பார் மணி. நமது குடும்பத்தில் இதுவரை ஒரு தப்பும் நடந்ததில்லை. ஒருத்தர் கைநீட்டி பேசினதுமில்லை...' என்றாள்.

'சரி இப்போது என்ன, நான் கேட்டுவிடுகிறேன்' என்றார் சித்தப்பா.

சித்தி ஈரமுகத்துடன், கண்மயிர்கள் ஒட்டியிருக்க, கூடத்துக்கு வந்தாள். சித்தப்பா, 'தேவு இங்கே வா' என்றார்.

சித்தி அம்மாவையும் பாட்டியையும் ஓரக்கண்ணால் பார்த்தபடி உள் வாசலருகே போனாள். 'என்ன?' என்று மெல்லிய குரலில் கேட்டாள்.

'உன் ஹான்ட்பாகை எடு.'

அம்மா என்னிடம் திரும்பி, 'போய் எடுத்து வாடா' என்றாள்.

நாள் ஓடிப்போய் எடுத்து வந்தேன். சித்தப்பா அதை வாங்கி, திறந்து, சிறுசாவியை எடுத்து என்னிடம் தந்து, 'போய் அந்த டைரியை எடுத்து வாடா' என்றார்.

சித்தி குழம்பி, 'எந்த டைரி?' என்று பதறினாள்.

அம்மா என்னிடமிருந்து சாவியைப் பிடுங்கி உள்ளேபோய் டைரியை எடுத்துவந்தாள். சித்தி கோபமாக, 'அது என் டைரி' என்றாள்.

'உன் டைரிதான். நீ அதில் என்ன எழுதியிருக்கிறாய் என்று இவர்கள் அறிய வேண்டுமாம்' என்றார் சித்தப்பா. 'காட்டு. மனசு அடங்கட்டும்.'

‘மாட்டேன். காட்டமாட்டேன்’ என்றாள் சித்தி. அதுவரை அவளிடமிருந்து கேட்டறியாத உரத்த குரலில்.

‘கத்தாதே. அவர்கள் பார்க்கட்டும். என்னவோ வாயில் வந்தபடிப் பேசுகிறார்கள். அண்ணி அதைப் படியுங்கள்.’

‘நான் எதற்குப் படிக்கிறேன்? பெரியவர்கள் படித்து என்ன வேண்டுமோ அதைச் செய்யட்டும்’ - அம்மா நீட்டி நீட்டிச் சொன்னாள்.

‘மாட்டேன் தரமாட்டேன்’ என்றபடி சித்தி அம்மாவை நோக்கிப் பாய்ந்து டைரியைப் பிடுங்க முயன்றாள். அம்மா கையை மேலே தூக்கிக் கொண்டாள். தள்ளியபடி முன்னால் நகர்ந்தாள்.

சித்தப்பா டைரியை வாங்கிக்கொண்டார். சித்தி அவளுடைய வழக்கத்தை மீறி வெளியே ஓடி சித்தப்பாவைத் தடுத்தாள்.

அம்மா ‘நன்றாகப் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள். நான்தான் என்னவோ அபவாதம் சொல்கிறேன் என்றீர்களே’ என்றாள்.

‘அதிலே ஒன்றுமே இல்லை’ என்று சித்தி அழுதபடி சொன்னார் கள். ‘என்னிடம் தந்துவிடுங்கள். படிக்காதீர்கள். தயவுசெய்து படிக்காதீர்கள்.’

‘இதோ பார் மணி, நீயே அதைப் படி. உனக்குத் திருப்தியென்றால் சரி. இதோ பாரம்மா உன் புருஷன் மட்டும்தான் படிப்பான். வேறு யாரும் படிக்கமாட்டார்கள் போதுமா?’ என்றார் அப்பா.

‘அது என் டைரி. வேற யாரும் அதைப்படிக்கக்கூடாது’ என்று சித்தி கத்தினாள். அவளைப் பார்க்க பைத்தியம்போல இருந்தது.

தாத்தா எழுந்து ‘ஏன்? புருஷன்கூட படிக்கக்கூடாத ரகசியம் என்ன உனக்கு?’ என்று அதட்டினார்.

‘அப்படி ஒன்றும் அதில் இல்லை’ - சித்தி அழுதபடி சொன்னாள்.

‘தேவு இதோ பார், நீ இப்படி அடம் பிடித்தால் எல்லாரும் என்ன நினைப்பார்கள்?’

‘வேண்டாம், அதை யாரும் படிக்கக்கூடாது.’

‘அப்படி என்ன ரகசியம் பெண்ணுக்கு வேண்டிக்கிடக்கிறது?’ என்றாள் அம்மா.

‘என் தாலிமேல் ஆணையாகச் சொல்கிறேன். அதிலே மனசாட்சிக்கு விரோதமாக ஒன்றுமே இல்லை. என்னை நம்புங்கள்.’

‘பின்னே படித்தால் என்னவாம்’ என்று அம்மா கேட்டாள்.

‘என் மனத்தில் பட்டதையெல்லாம் எழுதி வைத்திருக்கிறேன். தப்பாக ஒன்றுமே அதில் இல்லை.’

‘இதோ பார் தேவு, இவர்கள் சந்தேகப்படுவதுபோல இதில் தப்பாக ஏதும் இல்லைதானே?’

‘திருச்செந்தூர் முருகன்மேல் ஆணையாக...’

‘அப்படியென்றால் ஏன் பயப்படுகிறாய்? நான் படித்து விடுகிறேன். பிரச்சனை தீர்ந்துவிடும்.’

‘இல்லை யாரும் படிக்கக் கூடாது.’

சித்தப்பா கோபத்துடன், ‘என்ன சொல்கிறாய் என்று புரிந்துதான் சொல்கிறாயா?’ என்றார்.

சித்தி ‘படிக்கக்கூடாது. என் டைரி அது’ என்று அழுதாள்.

சித்தப்பா அவளை உற்றுப் பார்த்தார். அவர் முகம் கோணியது. ‘அப்படியா சங்கதி? அப்படியானால் படித்துப் பார்த்துவிட்டுத் தான் மறுவேலை.’

அவர் டைரியைப் பிரிப்பதற்குள் சித்தி பாய்ந்து டைரியைப் பிடுங்கிக்கொண்டாள். அம்மா பாய்ந்து பிடிப்பதற்குள் ஓடி சமையலறைக்குள் புகுந்துகொண்டு கதவைச் சாத்திக் கொண்டாள்.

‘தேவகீ தேவகீ’ என்று கூப்பிட்டபடி அம்மா கதவைத் தட்டினாள். அப்பாவும் தாத்தாவும் பாட்டியும் கதவருகே குழுமி விட்டார்கள். ‘தேவூ தேவூ’ என்று கூவியபடி சித்தப்பா கதவை ஓங்கி ஓங்கி உதைத்தார். பாட்டி வாயைத் திறந்தபடி கையை மட்டும் ஆட்டினாள். தாத்தாவின் தலை ஓணானபோல வெடவெடத்தது - அப்பா ‘கதவை உடை!’ என்று சத்தம் போட்டார்.

உள்ளே மண்ணெண்ணை வீச்சம் எழுந்தது. பிறகு ‘குப்’பென்று தீ எரியும் சத்தமும் பொசுங்கல் வாடையும் எழுந்தது.

சித்தப்பா விசித்திரமான குரலில், ‘தேவூ தேவூ’ என்று கூறியபடி தோளால் கதவை முட்டினார். ஒரே அலறலாக இருந்தது. சட்டென்று கதவு திறந்தது. உள்ளே ஒரே புகை. சித்தி வியர்வையில் கூந்தல் முகமெங்கும் ஒட்டியிருக்க வெளியே வந்தாள்.

‘தேவூ நீ...’ என்றார் சித்தப்பா. உள்ளே பார்த்தார். ‘டைரியையா கொளுத்தினாய்? அடிப்பாவி...’

அம்மா உள்ளே எட்டிப் பார்த்தாள். ‘கரிதான் மிச்சம். கைகாரி’ என்றாள்.

சித்தி மூச்சு வாங்கினாள். கண்ணீர் உலர்ந்த முகத்தில் இமையின் மயிர் ஒன்று ஒட்டியிருந்தது. அமைதியாக இருந்தாள், வாந்தி எடுத்து முடித்துவிட்டவள்போலத் தெரிந்தாள்.

சித்தப்பா அவளை அடிக்கக் கையோங்கினார். அவள் அமைதியாக நிற்பதைக் கண்டதும் கையைத் தணித்தார். ‘தேவடியா நாயே’ என்றார்.

‘என் தாலிமீது ஆணையாக மனத்தாலும்கூட நான் எந்தத் தப்பும் செய்யவில்லை. அந்த டைரியிலும் எதுவும் தவறாக இல்லை. நான் அப்படிப்பட்டவள் இல்லை. என்னை நம்புங்கள்’ என்றாள் சித்தி. அவள் குரல் தழுதழுத்தது.

‘உன்னை எப்படி நம்புவது?’ அம்மா கேட்டாள். ‘எதற்காக அதை எரித்தாய்?’

‘அது என் டைரி. அதை வேறு யாரும் படிக்கக்கூடாது.’ சித்தி அப்படியே சரிந்து முழங்காலைக் கட்டிக்கொண்டாள். ‘அந்த டைரியில் தப்பாக ஒன்றும் இல்லை. என்னை நம்புங்கள் என்றாள். பிறகு முகத்தை முட்டுகள்மீது வைத்துக் கேவிக்கேவி அழ ஆரம்பித்தாள். அவள் தலைமயிர்மீது தாளின் கரித்துகள் ஒட்டியிருந்தது. தோள்கள் குலுங்கின. வாடிய மல்லிகைச்சரம் தொங்கி ஆடியது.

எல்லாரும் சித்தப்பாவையே பார்த்தார்கள். அவர் அவளையே உற்றுப் பார்த்தபடி நின்றார். பிறகு தன் அறைக்குள் போய் விட்டார். என்னையும் வினியையும் அம்மா படுக்கும்படிச் சொன்னாள். ஒவ்வொருவராகப் படுத்துக்கொண்டனர். யாரும் பிறகு எதுவும் பேசவில்லை. சித்தி வெகுநேரம் அழுவது கேட்டது. அவள் ஹாலிலேயே தூங்கிவிட்டாள்.

மறுநாள் சித்தப்பா அவளை அவள் அப்பா வீட்டுக்குக் கொண்டு விட்டுவிட்டு வந்தார். ஒரு மாதம் சித்தியின் அப்பாவும் பெரியப்பாவும் வருவதும், போவதும், விவாதிப்பதும் எல்லாம் நடந்தது. மேட்டுவீட்டு பெரிய தாத்தாகூட ஒருமுறை வந்து வெகுநேரம் சித்தப்பாவிடமும் அப்பாவிடமும் தாத்தாவிடமும் பேசினார். சித்தியைப் பிறகு கூட்டி வரவேயில்லை. அவளை சித்தப்பா விவாகரத்து செய்துவிட்ட விஷயம் மூன்று வருடம் கழித்து அவர் வேறு திருமணம் செய்தபோதுதான் எனக்குப் புரிந்தது.

- ஓம் சக்தி தீபாவளி மலர், 1995.

24. ரதம்

டெல்லியிலிருந்து ஆயிரம் கிலோ மீட்டருக்கு அப்பால் கிழக்குக் கடற்கரையோரமாகக் கல்லாலான பெரிய ரதம் ஒன்று நிற்கிறது. நிலவு நிரம்பிய இரவொன்றில் பளபளத்து நெளிந்த திரவவெளியை விலக்கியபடி தன் நுனி மூக்கை அது நீட்டியது. செவிகளைத் திருப்பி ஒலி கூர்ந்தது. பின்பு அலைகள் விரிய மணற்கரை விண்டு சரிய, பிளந்தெழுந்து பிளிறியபடி கரைநோக்கி வந்தது. கரிய உடலில் வழக்கி கடற்பாசிகள் வழிந்தன. நண்டுகள் பிடி தளர்ந்து உதிர்ந்தன. மணலை நெரித்துச் சக்கரங்கள் ஓசையிட்டன. திடீரென்று கடலுக்கு அப்பாலிருந்து வந்த மௌனமானதொரு கட்டளைக்குப் பணிந்து அது நின்றது. அதன் ஒவ்வொரு பருவும் முழுமையான அசைவின்மையில் உறைந்தன. பொட்டல்வெளியும் மணற்கரையும் விரித்த வெறுமையில் தனிமையாக நின்றது. அதைச் சுற்றிக் கடற்காற்று கிழிபட்டுப் படபடத்தது.

பறக்கும் தொப்பிகளை அழுத்தியபடி, உடைகளை இடுக்கியபடி பயணிகள் வண்ண வண்ணமாக வந்திறங்குகிறார்கள். ரத்பூர் ரயில் நிலையம் செந்நிறக் கற்களால் கட்டப்பட்டது. பெரிய கற்களத்தில் டிராலிகள் தடதடக்கும் ஓசை இறங்கிய உடனே உங்களில் ஒரு சிறு அமைதியின்மையை குடியேறச் செய்கிறது. வாசலில் தரகர்களும் விபச்சாரிகளும் கைடுகளும் சிறு வியாபாரிகளும் மொய்த்துக்கொள்கிறார்கள். சுமை தூக்கிய போர்ட்டர்கள் அதட்டுகிறார்கள். கரிய குழந்தைகள் காலில் விழுந்து மழலையில் பிச்சை கேட்கின்றன. மதுபான விடுதிகள், விளம்பரத் தட்டிகள், நீலத்திரைப்படச் சாலைகள், கலைப் பொருள் கடைகள், சிற்றுண்டி விடுதிகள், தெருப்பாடகர்கள், புகைப்படக்காரர்கள். ஒலி பெருக்கிகளின் வழியாக ஆயிரம் இந்திப் பாடல்கள் கலந்த பேரோசை உங்கள் அடிவயிற்றைத் தாக்குகிறது. கடலின் குளிரை அள்ளித் தெளிக்கிறது காற்று. பயணிகள் முகங்களில் உப்பு படர்கிறது. மார்பை உந்தியபடி தள்ளாடியபடி நடக்கிறார்கள். பாதி வானம்வரை தூக்கிக் கட்டிய நீலப்படதா போல கடல் தெரிய ஆரம்பிக்கிறது. ரயிலில் இருந்து இறங்கிய உடனே உங்களில் குடியேறிய வளர்ந்தபடியிருந்த ஓர் ஏமாற்றம் மறைந்து உற்சாகம்

பிறக்கிறது. உடைகள் பிய்ந்து பறந்து விடுபவைபோல
புடைத்தெழுகின்றன. கால் புதையும் மணல், சட்டென்று வெட்டவெளிக்கு
வந்துவிட்டிருப்பதை உணர்கிறீர்கள். தலைக்கு மேலே ஏதுமற்று இருப்பது
விடுதலை உணர்வையும் சிறு அமைதியின்மையையும் ஏற்படுத்துகிறது.
பாய்ந்து ஓடவும், உரத்துக் கூவவும் மனம் எழுகிறது. பின்பு மெல்ல
மெல்லத் தனிமையுணர்வு வருகிறது. நான்கு பக்கமும் அலையலையாக
கண்ணை நிறைக்கும் வெண்மணல் பரப்பு. பயணிகள் சிறுசிறு
குழுக்களாகக் கூடிக்கொள்கிறார்கள். எவரும் தனியாக நடப்பதில்லை.
பேச்சு குறைந்துவிடுகிறது. மெல்லிய பதற்றம் மட்டும் மிஞ்சியிருக்கிறது.
ரயிலடியின் ஓசைகள் எங்கோ விலகிவிட்டன. கடலின் ஓங்காரம் எல்லாப்
பக்கத்திலிருந்தும் எழுகிறது.

மணல் மேட்டுக்கு அப்பாலிருந்து ரதத்தின் உச்சி நுனி எழும் காட்சி
அற்புதமானது. அடங்கிய வியப்பொலிகள் எழ கூட்டம் தயங்கிக்
கலைகிறது. பிறகு குழந்தைகள் உற்சாகத்துடன் கிறீச்சிட்டபடி மணலில்
ஏறுகின்றன. அவர்களைத் தொடர்ந்து பெரியவர்கள் மூச்சிரைத்தபடி
ஏறுகிறார்கள். பின்பு மணல் விளிம்பில் நின்றபடி நீங்கள் சரிந்து செல்லும்
கடற்கரையைக் காண்கிறீர்கள். கடலில் வெயில் கண்கூசும்படி சிதறி
ஜ்வலிக்கிறது. வெண்நுரை மாலைகள் நெளிந்தபடி கரையை நோக்கி
வருகின்றன. நீலப்புடவைகளைச் சுழற்றிச் சுழற்றி வீசிக்காட்டுவதுபோல
கரைமணலில் அலைகள் பரவி வழிகின்றன. மணலின் மென்மையான
பரப்பில் ஒளி உலர்ந்து ஆவியாகிறது. குமிழிகள் உடைந்து
துளையாகின்றன. அலைகளில் கால்களை நனைத்தபடி தொடுவானத்துக்
கோட்டின்மீது நிற்பதுபோலத் தனித்து நிற்கிறது ரதம். அதன் மேலும்
அருகிலும் மனிதர்களின் வண்ண உடைகள் பூச்சிகள் போலத்
தெரிகின்றன.

குழந்தைகள் பாய்ந்து ஓட ஆரம்பிக்கின்றன. தயங்கியபடி நடக்க
ஆரம்பித்த நீங்கள் அம்மணற் சரிவில் பின்னோக்கி விழுந்தபடியே
இருப்பதை உணர்கிறீர்கள். கடல் பெரிய காந்தம் போல உங்களை
இழுக்கிறது. அசப்பில் கண்களைத் திருப்பி ரதத்தைப் பார்த்து
திடுக்கிடுகிறீர்கள். பின்பு அச்சம் வியப்பாகவும் ஆனந்தமாகவும்
மாறுகிறது. ரதம் உங்களை நோக்கிப் பாய்ந்து வருகிறது. நீங்கள் மணலில்
கால் சிக்கித் தடுமாறியபடி அசையாமல் நிற்கப் பிடரி மயிர் பறக்கும் ஏழு
குதிரைகள் அந்தரத்தில் கால் வீசிப் பறக்க, கின்னரர்கள் விழிவிரித்து
நகைக்க, ஆதித்யர்களின் சுடர்ச் சிறகுகள் எழுந்து படபடக்கக்
கன்னங்கரேலென்று கண் முன் பெருகி விரிந்து வந்து கொண்டிருக்கிறது
ரதம். ஒலியே இல்லாமல் காற்றில் மிதந்து வருகிறது. உங்கள் தருக்கம்

சட்டென்று அதன் சக்கரங்களைப் பார்க்க வைக்கிறது. உடனே அதன் இயக்கம் உறைகின்றது. மணலில் புதைந்து இறுகிய கற்சக்கரங்கள் காலாகாலமாக அப்படியே நிற்பவைபோலத் தோன்றுகின்றன. அதற்குள் நீங்கள் இடுப்பில் கையூன்றி மூச்சு வாங்கியபடி நின்றுவிட்டிருப்பீர்கள்.

அருகே நெருங்க நெருங்கத்தான் ரதம் எத்தனை பெரியது என்று உணரமுடியும். அதன் முகப்பு சீக்கிரமே உங்கள் தலைக்கு மேல் எழுந்து சென்றுவிடும். கால் தூக்கி நிற்கும் குதிரைகளின் அடிவயிற்றை அண்ணாந்து பார்க்க முடியும். தொலைவில் தெரிந்த ரதத்தின் வழுவழப்பும் ஒரு பிரமை என்றும் அதன் கற்பரப்பு கையை அறுக்கும்படி சொரசொரப்பாக அரிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்றும் உணர்ந்து வியப்படைகிறீர்கள். ரதத்தின் படிகள் மணலிலிருந்து குறுகலாக ஏறிப்போய் காலியாக இருக்கும் இருண்ட கருவறையை அடைகின்றன. துவார பாலகிகள் தழல் நெளியும் சாமரத்துடன், விழித்த கண்களுடன் பிரமை பிடித்து நிற்கிறார்கள். படிகளில் தொத்தி ஏறும் பயணிகள் உள்ளே எட்டிப் பார்த்து, 'ஓயே ஓயே ஓவா' என்று கத்துகிறார்கள். இருட்டு ரகசியமாக அதைத் திருப்பிச் சொல்கிறது. மலர்கள் செதுக்கப்பட்ட கல் வளைவுகளில் கால் வைத்து நிற்கிறார்கள். உற்சாகமும் சோர்வும் கலந்த மனோபாவத்துடன் நீங்கள் அதைச் சுற்றி வருகிறீர்கள். பின்னோக்கி நடந்தபடி அண்ணாந்து பார்க்கிறீர்கள் கோபுரச் சிலைகள் பின்னி உடல் பிணைத்து நிற்கின்றன. தாமரை வடிவ உச்சி. கூர்ந்த கோபுரக் கலசம். அது வானத்தில் தேங்கி நின்ற ஒளிர்ந்த திரவப் பரப்பை தொட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. மேகங்களின் மூலைகள் பற்றி எரிகின்றன. மிக மெல்ல அவை இடம் மாறிக் கொண்டிருக்கின்றன. மனத்தை உடைக்கும் அபாரமான அமைதி அங்கு நிறைந்து கிடக்கிறது. அது கோபுரம் வழியாக இறங்கி ரதத்தின்மீது பரவி மூடிவிட்டிருக்கிறது. அத்தனை ஓசைகளையும் வண்ணங்களையும் புதைத்துக்கொண்டு அந்த நிசப்தம் சலனமற்று நின்று கொண்டிருக்கிறது.

நீங்கள் முற்றிலும் அமைதியிழந்துவிட்டிருக்கிறீர்கள். அங்கிருக்கும் ஒவ்வொரு மனிதனும் ஆபாசமான அசைவுகளுடனும் துருத்தும் வண்ணங்களுடனும் நாராசமான குரல்களுடனும் இருப்பதாக எண்ணுகிறீர்கள். பீர் குப்பிகள், குளிர்பானப் பெட்டிகள், வாழைப் பழத்தோல்கள், தாள்கள் என்று அவர்கள் அங்கு வீசும் ஒவ்வொன்றையும் பதைப்புடன் பார்க்கிறீர்கள். படிகளில் கட்டிப்பிடித்தபடி அமர்ந்து புகைப்படம் எடுக்கிறார்கள். கந்தர்வக்கன்னி மீட்டும் யாழ்மீது ஒருவன் சாய்ந்து நிற்க அவன் நண்பர்கள் ஆபாசமாகக் கிண்டல் செய்கிறார்கள். சக்கரங்கள் முன் நின்று புகைப்படம் எடுக்க நெரிசல். அந்தத் தம்பதி

சிரித்தபடி போஸ் கொடுக்கும்போது சட்டென்று சக்கரம் நகர ஆரம்பிப்பதாக பிரமைகொண்டு துணுக்குறுகிறீர்கள். உங்கள் நரம்புகள் மோசமாக பாதிக்கப்பட்டிருப்பதை அறிந்து ரதத்தைத் தவிர்த்து விலகிச் செல்கிறீர்கள். தொல்பொருள் துறையின் நீலப் பலகை, மகாகூரிய ரதம். கி.பி. 1234ல் கலிங்க மன்னன் இரண்டாம் விக்ரம ரணசிம்மனால் கட்டத் தொடங்கப்பட்டது. அவன் மகன் பராக்ரம ரணசிங்கன் 1264-ல் கட்டி முடித்தான். ஏழு குதிரைகள் பூட்டிய தேரில் கிழக்கிலிருந்து மேற்கு நோக்கிப் பாயும் பாவனையில் உள்ளது. கலிங்கம் பாரத வர்ஷத்தில் கிழக்குக் கடற்கரை. இங்குதான் சூரியன் தன் முதல் அடியைத் தூக்கி வைப்பதாகப் புராணங்கள் கூறுகின்றன. பிரம்மாண்டமான சூரிய ஆலயம் ஒன்று இங்கு இருந்திருக்க வேண்டும் என்றும், அசோகனின் படையெடுப்பால் அது அழிக்கப்பட்டது என்றும் இந்த ரதம் எஞ்சிய சிறு பகுதியே என்றும் கருத்து உண்டு. மண்டு, 'மோனோலிதிக்' என்றால் தெரியாது? பத்தாவது படிக்கிறாயே. ஒற்றைக் கல் சிற்பம். தெற்கே மகாபலிபுரம் என்று ஒரு இடம். ஆமாம். மகாபலிபுரம். சென்னை அருகே - இந்த ரதம் காத்திருக்கிறது. ஆயிரம் வருடம் கழித்து இது உருண்டு ஓட ஆரம்பிக்கும். இதோ நேர் மேற்கேதான் புவனேஸ்வர். அதற்கு அப்பால் டெல்லி. அதற்கு அப்பால் கைலாச மலை. நேராக ஒரு கோடு இழுத்தால் டெல்லி பாதுஷாவின் அரண்மனை வரும் மேம்சாப். சாஸ்திரிகள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இங்கே இருந்த தேஜோமயனின் சிற்பம் அங்குதான் இருக்கிறது. வைரமும் மாணிக்கமும் பதித்த சிலை அது. டெல்லி பாதுஷாக்கள் தினம் அதற்கு நரபலி தந்து பூஜை செய்தார்கள். இப்போதுகூட பிரதான் மந்திரி சூரிய பூஜை செய்கிறார். இந்திரா காந்தி இங்கே வந்து பார்த்தார்கள். இந்திரா காந்தியைப் பார்த்தீர்களல்லவா மேம்சாப்? என்ன சிவப்பு நிறம்! எவ்வளவு தேஜஸ்! எல்லாம் தேஜோமயனின் அருள்தான்.

உங்களால் நிற்க முடியவில்லை. ஒளி கண்களைக் கூச வைத்து தலை சுழல்கிறது. திரும்பிப் பாராமல் நடக்கிறீர்கள். மேட்டில் ஏறியதும் உங்களை அறியாமலேயே திரும்பிவிட்டீர்கள். ரதம் கண்மூடி நிற்பதுபோலத் தோன்றுகிறது. திடீரென்று உங்கள் மனம் அதிர்கிறது. அதன் இருண்ட கற்பகிருஹம் கண் தோண்டப்பட்ட குழிபோலப் படுகிறது. எவரோ துரத்துவது போல ஓடி நீங்கள் மையச் சாலைக்கு வந்துவிடுகிறீர்கள். இடது பக்கம் பிரம்மாண்டமான விளம்பர வாசகங்கள் 'அசதோமா சத் கமய. தமஸோமா ஜோதிர்கமய' - தீமையிலிருந்து நன்மை நோக்கி. இருளிலிருந்து ஒளி நோக்கி. அது சூரியா ரிசார்ட்ஸின் விளம்பர வாசகம். பத்து கிலோ மீட்டர் சுற்றளவில் வேலியிடப்பட்ட கடற்கரை. தூய வெண்மணல். செந்நிறக் கட்டடங்கள். எந்நேரமும் நுரைக்கும் பீர்.

தேவையெனில் சரஸ், ஹஷிஷ், நீச்சலுடை மங்கையர், சங்கீதம், காபரே, பாலரும் நடனம், குச்சிப்புடி, மணிப்புரி, ஒடிஸி... உருகி வழியும் வெள்ளி வெயில். அங்கு எல்லாமே அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளது. மாபெரும் கான்கிரீட் நுழைவாயில். அனுமதியுடன் (காரில்) உள்ளே வரவும். வாசலில் வியாபாரிகள். விரித்த பாயில் நூறு நூறு நூறு குட்டி ரதங்கள். நூறு குருட்டு விழிகள்...

எங்கிருந்தோ ஊறிப் பெருகியபடி வருகிறது இருட்டு. கடை விளக்குகள் துடிதுடித்துப் பற்றிக் கொள்கின்றன. ஒலி பெருக்கிக் குரல்கள் அடைசலாக மாறிவிட்டன. இங்கிருந்து பார்க்கும் போது கடற்கரையில் செந்நிறப் புகை பரவியிருப்பதுபோல ஒளி. காற்றின் ஜில்லிப்பில் காதுகளும் விரல் நுனிகளும் உறைந்து விடுகின்றன. தெருவோரக் கடையில் பாலிமர் நாற்காலியில் அமர்ந்து ஏலக்காய் டியை மெல்ல உறிஞ்சுகிறீர்கள். டியின் வெம்மை ஆறுதல் தருகிறது. கடையின் நெரிசலில் பாதுகாப்பாக உணர்கிறீர்கள். வானச் சரிவில் சிவப்புத் தீற்றல்கள் அடர்ந்த படியே வருகின்றன. கடல் அலைகளின்மீது சிவப்பு நிறம் தளதளக்கிறது.

ரயில் நிலைய ஒலிபெருக்கி அதிர்கிறது. ஏறி ஜன்னலோர இருக்கையில் அமர்ந்து வெளியே பார்க்கிறீர்கள். வானம் இருண்டுவிட்டது. இவ்வளவு விரைவாகவா என்று வியப்புடன் எண்ணிக் கொள்கிறீர்கள். கடல் நீர் மட்டும் இன்னமும் மெல்லிய ஒளிர்வுடன் இருக்கிறது. அதன் ஆழத்தில் சூரியன் அணைத்துக்கொண்டிருக்கக்கூடும். கண் பார்த்திருக்கவே அது மங்கிக் கரிய பட்டுபோல மாறிவிடுகிறது. பெட்டிக்குள் நெரிசல் மிகுந்துவிட்டதை உணர்கிறீர்கள். ரயில் கூவுகிறது. அதிர்கிறது. முதல் தடத்தடக் எழும்போது திரும்பி கடற்கரையை உற்றுப் பார்க்கிறீர்கள் அங்கு ஏதுமில்லை. கடலின் வெண் தந்தங்கள் அவ்வப்போது தெரிவது தவிர. இரும்பின் ஓசை ஓங்கிப் பதிகிறது. உங்கள் சிதறும் எண்ணங்களை அழுத்தமான தாளத்தில் இறக்கிப் பொருத்துகிறது. உங்கள் உடல் தளர்ந்து தொய்கிறது. இருக்கையில் சாய்ந்தபடி இருளுக்குள் குவிந்து கிடக்கும் குடிசைகளையும் விளக்குப் பொட்டுகளையும் தூரத்து மலை விளிம்பின் சாம்பல் நிறக் கோட்டையையும் பார்த்தபடி உட்கார்ந்திருக்கிறீர்கள். பின்பு புறநகரில் ஒளிரும் ஜன்னல் களுடன் கட்டடங்கள். சாலையில் தயங்கித் தேங்கும் வாகனங்கள். மெர்க்குரி விளக்குகள் வரிசையாக காவல் காக்கும் நெடுஞ்சாலைகள். இரும்பின் ஓலம் எங்கெங்கோ எதிரொலிக்க ரயில் மைய நிலையத்திற்குள் நுழைகிறது. மனிதக் குரல்கள் எழுந்து வந்து மோதுகின்றன. எல்லாமே கனவாக இருக்கக் கூடும் என்ற எண்ணம் எழுந்து மறைகிறது.

உங்கள் வீடு. உணவு மேஜையில் வெம்மை காப்புப் பெட்டியிலிருந்து

வெளிவரும் உணவு. அலுப்புடன் ஓரக்கண்ணால் தொலைக்காட்சியை எட்டிப் பார்த்தபடி பரிமாறும் மனைவி. படிக்கும் குழந்தைகள். வெதுவெதுப்பான போர்வை மடிப்புகள். ‘வாசல்களைச் சாத்தியாகிவிட்டதா? குழந்தைகள் தூங்கிவிட்டனவா?’ என்ற கேள்விக்குப் பதிலுடன் அருகே சரியும் மனைவியின் பழகிப்போன சரும மணம். அந்தரங்கமான அலுப்பொலி. உடம்பின் பரிச்சயமான நரம்பு சுண்டப்பட்டுத் துடிதுடிக்க ஒரு கணம் உடலின் சிறையிலிருந்து நீங்கள் வெளியே வந்து திகைக்கிறீர்கள். பின்பு வியர்வை குளிரும் உடம்புடன் முகத்திற்கு முன் எழுந்து திசைகளை மறைக்கும் பிரம்மாண்டமான கருங்கல் சுவரைப் பார்த்தபடி படுத்திருக்கிறீர் கள். சுவருக்கு அப்பாலிருந்து சில எளிய விசாரணைகள். சுவர் எல்லாவற்றையும் மறைக்கிறது. எல்லாவற்றிலிருந்தும் உங்களையும் மறைக்கிறது. அந்த இடம் அத்தனை பாதுகாப்பானது. அந்தரங்கமானது. சுருண்டு தூங்கி விடுகிறீர்கள். கிரீச்சிடும் சக்கரங்கள் உருள, ஈரம் வழியும் கரிய பரப்பு மினுங்க, வாய் திறந்த குதிரைகளின் மூச்சு சீற அந்த ரதம் இருளுக்குள்ளிருந்து வடிவம் திரட்டி வருகிறது. அதன் குருட்டு விழி உங்களைப் பார்க்கிறது. எங்கும் குளிர், அவ்வளவு குளிர்.

பின் நிலவு எழுந்தபோது எங்கும் ஓசைகள் அடங்கிவிட்டிருந்தன. சாலைச் சந்திப்பில் அத்தனை கடைகளும் மூடியிருந்தன. சிப்பந்திகள் திண்ணைகளில் படுத்து ஆழ்ந்து தூங்கினர். தெருவோரக் கடைகள் தார்ப்பாயால் மூடப்பட்டிருந்தன. புழுதியில் சுருண்டு உடலை இறுக்கி மூக்கு புதைத்து தெரு நாய்களும் தூங்கிவிட்டன. ரயில் நிலையத்தில் அதிகாலை வண்டியின் பெட்டிகளும் சாலைகளில் நின்ற கார்களும் ஜில்லிட்டுப்போன உலோகச் சருமத்துடன் மங்கலாக விளக்குகளைப் பிரதிபலிக்கும் ஈரத்துடன் நின்றன. கூரை விளிம்பு அவ்வப்போது சொட்டும் தாளம். தொலைவில் சூரியா ரிசார்ட்ஸிலிருந்து குழப்பமான மனிதக் குரல்களும் இசைத் துடிப்புகளும் கேட்டும் கேட்காமலும் காற்றில் பிரிந்தன. மணல் பரப்பு குளிரில் புல்லரித்துக் கிடந்தது. அதன் ஆழத்து வெம்மையில் நண்டுகள் உறங்கின.

விளையாடிச் சென்ற ஏதோ குழந்தை விட்டுச் சென்ற பொம்மை போலக் கிடந்தது ரதம். அதன் உடம்பு மெல்லச் சிலிர்த்துக் கொண்டிருந்தது. நிலவு சிவப்பாக இருந்தது. அது நிலவை அண்ணாந்து பார்த்தது. பெருமூச்சு விட்டபடி தன் உடலை உதறிக்கொண்டது. பனித்துளிகள் உதிர்ந்தன. திரும்பிக் கடலை வெறித்துப் பார்த்தது. நினைவுகளில் அமிழ்ந்ததுபோல மீண்டும் உறைந்தது. கடலின் சாம்பல் நிற நீரின்மீது ஒளி பரவி மிதந்து கிடந்தது. குளிரில் விறைத்த மீன்கள் அசையாமல் கண்களை விழித்து

நின்றன. மெல்லத் துழாவும் அவற்றின் இறகுகளுக்குக் கீழே இன்னொரு நிலா வெகு ஆழத்தில் நகர்ந்துகொண்டிருந்தது. அதன் ஒளியில் பல நூறு ரதங்கள் கொண்ட புராதன நகரமொன்று தலைகீழாக மிதப்பது தெரிந்தது.

- சுபமங்களா, 1995.

25. அன்னை

குழந்தையின் சிணுங்கல் சாவித்ரியை எழுப்பியது. கண்களைத் திறக்காமலேயே கை நீட்டினாள். துணிச் சுருள்கள்தான் சிக்கின. திடுக்கிட்டுக் கண் விழித்தாள். நிலவொளியின் வெண் கதிர்மீது குழந்தை மிதந்துகொண்டிருந்தது. மூடிய இமைகள் துடிக்க, உதடுகளைக் குவித்து வேகமாகச் சப்பிக்கொண்டிருந்தது. சாவித்ரி குழந்தையை நோக்கிக் கைநீட்டினாள். அது மிதந்து விலகியது. சட்டென்று மனத்தில் நிரம்பிய அச்சம் அவளை வீறிட வைத்தது. பாய்ந்து குழந்தையை எடுத்தாள். அறை மங்கலடைந்தது. குழந்தையின் மென்மையான தசையின் வெப்பத்தைத் தன் கரங்களால் அறிந்தாள். அது முகத்தைச் சிணுங்கியபடி அழ ஆரம்பித்தது.

‘ஜோ ஜோ ஜோ’ என்றபடி சாவித்ரி அதைக் கட்டிலின் நடுவே படுக்க வைத்தாள். மார்புக் கட்டைப் பிரித்து, முலையை வெளியே எடுத்து, நுனியை அதன் வாய்க்குள் செருகினாள். அது ஆவலுடன் உதடுகளால் தேடி, பிடித்துக்கொண்டு, ஓசையுடன் சப்பியது. உறுதியான ஈறுகள் அழுந்தியபோது விருப்பத்திற் குரிய வலி ஏற்பட்டது. வீங்கி இறுகியிருந்த முலைப்பரப்பின் உள்ளே விரிசல்கள் விழுந்து தசைகள் உருகும் உளைச்சல். கண்களை மூடிக்கொண்டாள். பிறந்து இரண்டு நாட்கள்தான் ஆகியுள்ளன. அதை வெகுகாலமாகவே அவள் அறிவாள் என்று தோன்றியது. அதன் சிறு மண்டையை விரல்களால் வருடினாள். குனிந்து முகர்ந்து பார்த்தாள். அதன் மீது கருவறையின் மணம் இருந்தது. மனத்தின் மிக அந்தரங்கமான அறைகளுக்குள்ளும் ஊடுருவி நிறையும் வினோதமான மணம். சிறுவயதில் கண்திறக்காத புது நாய்க்குட்டியை எடுத்து முகர்ந்ததுண்டு. ஒரு முறை மச்சில், கருப்பட்டிப் பானையின் உள்ளே, கட்டை விரல் அளவில் நான்கு எலிக்குஞ்சுகள் இருந்ததைப் பார்த்ததுண்டு. அவற்றுக்கும் இதே மணம்தான். குட்டிகளுக்கெல்லாம் பொதுவான மணமா இது? பாட்டி சொர்க்கத்தின் தூப மணம் அது என்பாள். குழந்தையின் முதுகை மெல்லத் தடவினாள். அது இலேசாக ‘ங்கு’ என்றது. குட்டி நாயின் முனகலுக்கும் இதே ஒலிதான்.

அவள் அரை வெளிச்சத்தில் குழந்தையைப் பார்த்தாள். வீங்கியவை போலக் கண்கள். சிறு பிளவாய் வாய். கைகள் முஷ்டியாக மடங்கியிருந்தன. முலையூட்டும்போதெல்லாம் அவளில் ஏற்படும் மனநெகிழ்வு அப்போதும் ஏற்பட்டது- தன்னுணர்வுடன் உடலும் நெக்குவிட்டு உருவியுருகிச் செல்வது போலிருந்தது. இத்தனை நாள் எங்கிருந்தது அது? அவளுக்குள்ளா? அது பிறந்த கணம் முதல் அவளுக்குள் சுழன்று வரும் தீராத வியப்பு அது. அதன் சிணுங்கலும் அழுகையும் பலசமயம் அவள் உடலுக்குள் இருந்தே வருபவை போலிருக்கும். அது சிரமப்பட்டுக் கண்களைத் திறக்கும்போது மஞ்சள் பரவிய விழிகள் ஏதோ தெய்வீகமான போதையிலிருந்து மனமின்றி விழித்தெழுபவை போலிருக்கின்றன. அந்த மென்மையான சிறு உடலுக்குள்ள்தான் எத்தனை தீவிரமும் பிடிவாதமும்! அது முஷ்டியை ஆட்டியபடி, காலால் அவள் வயிற்றை உதைத்தபடி உதடோரம் கசிய குடித்துக்கொண்டிருந்தது. அப்படியே அணைத்து தன் உடலுக்குள் அதைச் செலுத்திவிட வேண்டும் போலிருந்தது. உடலும் மனமும் வினோதமான போதாமையால் பரிதவித்தன. அதை முத்தமிட்டபடி, கண்கள் கண்ணீரால் நிறைய, 'கண்ணுக்குட்டி என் கண்ணுக்குட்டி' என்று அரற்றியபடி, அவள் நெளிந்தாள். அவ்விரலின் அபூர்வமான மௌனத்தின் குளிரில், மிக ரகசியமாக, அவளும் அக்குழந்தையும் ஏதோ உரையாடுவது போலிருந்தது. மரமல்லி மலர்வதுபோல. இருளின் மறைவுக்குள் மிக ரகசியமாகத்தான் அது மலரும். அவள் மார்புகளிலும் வயிற்றிலும் மலர்கள் விரிகின்றன. அறை முழுக்க தன் எண்ணங்கள் வாசனையாக மாறி நிறையும் உணர்வு ஏற்பட்டது.

சுகமானதோர் அலுப்பில் தூக்கத்தைத் தொடர்ந்தாள். மெல்லிய நறுமணம் காற்றில் மிதந்து பரவிக்கொண்டிருந்தது. எல்லாப் பொருட்களிலும் அது ஊடுருவியது. எல்லாப் பொருட்களும் தங்கள் இறுக்கமிக்க வடிவத்தின் பிடியிலிருந்து தப்பிக் காற்றாகவும் ஒளியாகவும் ஆயின. ஊடே அவள் உடலற்றுப் பரவிச் சென்றுகொண்டிருந்தாள். சிறு குழந்தையாக இருந்த போது அவள் நடந்த ஏதோ கோயில் நந்தவனம். கோபுர நிழல் விழுந்து கிடந்த செம்மணல் முற்றம். மிகப் பழைய நினைவுகள். மிகமிக இளம் வயது. அல்லது அதற்கும் முன்பு. அல்லது முந்தைய பிறவி. வெய்யிலில் பிரகாசிக்கும் புற்கள் அடர்ந்த சிறுகோபுரத்தின் கீழே, மூடாத வாசல்கொண்ட சிறு உபசன்னதி. பலிக்கல்மீது இரு செம்பருத்தி மலர்கள் இருந்தன. உள்ளே இருட்டாக இருந்தது. எண்ணை மணமும், ஈரமணமும், கற்பூர மணமும், மலர் மணமும் கலந்து உருவான இருட்டு அது. பார்வை மூலம் அதன் திரையை விலக்கியபோது உள்ளே தேவிமுகம் தெரிந்தது. விரிந்த கருணைமிக்க கண்கள் அவளைப் பார்த்தபோது

காண்டாமணியின் நாதம் ஒருமுறை அதிர்ந்தது கார்வையாக நீண்டு அகன்றது. மிகக் கூர்மையான மௌனத்தை வெகுநேரம் உணர்ந்தபடியே இருந்தாள். பின்பு சரிந்த கருங்கல் படிக்கட்டுகளில் பாவாடை அலைபாய இறங்கியபடியிருப்பதை அறிந்தாள். இருபுறமும் செடிகள் அடர்ந்து, புதர்களாக இறுகி, மேலெழுந்து வாளை மூடின. பாதையில் செம்மண்ணின் ஈரம் மிதிபட்டது. பச்சை நிற இருள் அலையலையாகப் படிந்த மலைச்சரிவின்மீது காற்றும் மௌனமும் சரிந்து சென்றபடியே இருந்தன. தொலைவில் சாம்பல் நிறத்தின் பல்வேறு அழுத்தங்களில் மலைமடிப்புகள். எல்லாப் பக்கமிருந்தும் கூரிய பார்வையொன்று அவள்மீது பதிந்து தொடர்ந்து வந்தது. எந்த இடம் இது? ஒருபோதும் அவள் பார்த்திராத இடம். திரும்பத் திரும்பக் கனவில் இது வருகிறது. மிகப் பரிச்சயமான மரங்கள், புதர்கள், மலைகள், தரையின் சேறு உப்பு வீச்சமாக நாசியை அடைந்தது. வெப்பமான மணம். ரத்த மணம் அது என்று எண்ணியபோது அவள் அச்சத்துடன் அப்படியே நின்றுவிட்டாள். கைகால்கள் குளிர்ந்து விட்டன. உறுமல் ஒலி கேட்டது. எதிரே புதரின் கீழே ஈரச் சொதசொதப்பில் ஒரு கரிய காட்டுப்பன்றி உட்கார்ந்திருந்தது. அதன் வயிற்றுக்குக் கீழே முண்டியடித்தபடி மென்மையான பன்றிக் குழவிகள் பால்குடித்தன. அதன் வால் சேற்றில் பாம்புபோல நெளிந்தது. அதன் வாய் சிவப்பாக இருந்தது. அது தன் குட்டிகளிலொன்றை மென்று தின்று கொண்டிருந்தது.

அவள் பாய்ந்து எழுந்து அமர்ந்தாள். விழித்தபிறகும் பன்றியின் தந்தப் பற்களையும், மின்னும் கரிய கண்களின் அர்த்தமற்ற வெறிப்பையும் காண்பதாக உணர்ந்தாள். உடம்பு நடுங்கியது. வியர்வை வழிந்து மெல்லக் குளிர்ந்தது. தன்னை ஒருங்கிணைத் துக்கொள்ள முயன்றபடி அவள் அப்படியே சிறிது நேரம் அமர்ந்திருந்தாள். என்ன நடந்தது? கண் விழித்தபோது குழந்தை நிலவொளியில் கிடப்பதைப் பார்த்தாள். அந்த அசாதாரணமான காட்சி அவள் கற்பனைகளைத் தூண்டிவிட்டது அவ்வளவுதான். எல்லாம் நாணிப் பாட்டி சொன்ன கதைகளின் விளைவு. கிழவியின் வாய் அலப்பிக் கொண்டிருந்தபோது அவள் எதையும் கவனிக்கவில்லை என்றுதான் எண்ணியிருந்தாள். ஆனால் மூன்றாவது காது ஒன்று கவனித்திருக்கிறது. என்னென்ன பிரமைகள்! அவள் தலையை உதறிக்கொண்டாள்.

சன்னலுக்கு வெளியே தோட்டத்துக் குறும்பலா மரம் இலைகள் சலசலக்க நிழல்போல நிற்பது தெரிந்தது. சிறிது நேரத்தில் அதைப் பார்க்க முடியாதபடி அவளுக்கும் பதற்றம் ஏற்பட்டது. அவள் எழுந்து சென்று அதை மூடினாள். அறை இருண்டபோது மனம் சற்று அடங்கியது.

தலைமயிரை இரு கைகளாலும் வாரி கொண்டையாக முடிந்துகொண்டாள். சன்னல் பீடம்மீது அமர்ந்தாள். மார்புகள் கனமாகக் குலுங்கின. அவற்றைக் கச்சுக்குள் நுழைத்து இறுகக் கட்டிக்கொண்டாள். மார்புகளின் தெறிப்பை உணர் முடிந்தது. அவற்றுக்குள் அவளறியாத புது உயிர் ஒன்று வந்து குடியேறியிருப்பதாகப்பட்டது. அவற்றின் அந்தரங்கத் தன்மை முழுக்க இந்த இரு நாட்களில் அழிந்து போய்விட்டது என்று தோன்றியது. தொடும்போது அவற்றில் கூச்சம் இல்லை. பிறர் பார்வைபடுவதுகூட பொருட்டாகப் படவில்லை. அவை விம்மி உருண்டு திரள்கின்றன. மௌனமாகச் சுரந்து நிற்கின்றன. இரு கைகளாலும் மார்புகளை அள்ளிப்பார்த்தாள். மென்மையாகவும், வெம்மையாகவும், கனமாகவும் இருந்தன. அவள் கனவில் கண்டது திற்பரப்பு மகாதேவர் கோயிலுக்குள் உள்ள பகவதி ஆலயம். பகவதியின் முலைகளை ஒவ்வொரு முறையும் அவள் உற்றுப் பார்ப்பாள். அவை கரிய பளபளப்புடன் உருண்டிருக்கும். நுனியை மெல்லத் தொட்டால் வெண்ணிறப் பால் வெடித்து வழியும் என்று தோன்றும். ஒருமுறை கீழைக்குடியில் அவளெதிரே ஒரு பன்றி வந்தது. கனத்த முலைகள் பெரிய தோற்பைபோலத் தரையில் உரசி அசைந்தன.

அச்சத்துடன் அவள் மார்பைப் பற்றிக்கொண்டாள். மீண்டும் அந்தப் பன்றியின் பார்வை ஞாபகம் வந்தது. எழுந்துபோய் எதிர்ப்புற வாசலை அணுகித் தாழை இழுத்தாள். ‘அம்மா அம்மா’ என்று கூப்பிட்டாள். நல்ல குறட்டை ஒலிகள் கேட்டன. மறுபக்கம் கூடத்தில்தான் எல்லாரும் படுத்திருந்தார்கள். அவர்கள் அங்கிருக்கிறார்கள் என்பது அச்சத்தைக் குறைத்தது. மீண்டும் வந்து கட்டிலில் அமர்ந்துகொண்டாள். ஜன்னலுக்கு வெளியே பனித்துளிகள் சொட்டும் ஒலி கேட்டது. யாரோ நடமாடுவதுபோல சருகுகள் சரசரத்தன. குறும்பலா மரம் சலசலத்தது. யாரோ சன்னலுக்கு வெளியே அமர்ந்திருப்பது போலவும், மூச்சின் ஒலி கேட்பது போலவும் இருந்தது. சுவரை ஊடுருவும் பார்வையொன்றை உணர்ந்தாள். காற்றில் கள்ளிப்பாலை மலர்களின் மணம் நிரம்பியிருந்தது. மெதுவாக அறை ஒளிர ஆரம்பித்தது. ஒளிச்சட்டம் நீண்டு குழந்தையைத் தொட்டது. அது கைகால்களை உதைத்து அசைந்தபடி வாய் திறந்தது. முலை கசியும் மணம் எழுந்தது.

அவள் ஓடிப்போய்க் குழந்தையை வாரி மார்போடணைத்துக் கொண்டாள். கதவை நோக்கி ஓடித் தாழை இழுத்தாள். ‘அம்மா அம்மா’ என்று அழைத்தாள். கூடத்தில் அசைவில்லை. கதவை இழுத்துத் திறந்தாள். குளிர்ந்த காற்று உடலை அறைந்தது. நேர் எதிரே குறும்பலா மரம் நின்றிருந்தது. அதன்மீது நிலவொளி துளிகளாகச்

சொட்டிக்கொண்டிருந்தது. எப்படி இது நடந்தது என்று பிரமித்தவளாக அவள் ஒரு அடி பின்னால் நடந்தாள். நிலவொளி கண்களை நிறைத்தபடி விரிந்தது. அதில் கள்ளிப்பாலை மலர்களின் போதையேற்றும் மணம் மிதந்தது. மெல்லப் படியிறங்கினாள். அச்சம்கொண்ட ஒரு மன மூலை வேண்டாம் என்று பரிதவித்தது. உடைகள் காற்றில் புடைத்தெழுந்தன. அவளுக்குப் பின்னால் அவை சிறகுகள்போல எழுந்து படபடத்தன. குளிர் தோலை ஊடுருவி, மனத்தில் பரவியது. நிலவொளிமீது கால்வைத்து நடந்தாள். பாதங்கள் ஜில்லிடும் குளிர் அதற்கு இருந்தது. மனத்தில் எக்களிப்பும் வெறியும் பெருகின. திரும்பிவிடலாம் என எண்ணினாள். ஆனால் முன்னோக்கி நடந்தபடியேயிருந்தாள்.

உடைகள் படபடத்து, அவிழ்ந்து விடுபட்டுப் பறந்தன. அவளுடைய பூரண உடல் நிலவொளியில் பளபளத்தது. திரண்ட முலைகள் மீது நிலவொளி வழிந்தது. முலைக்காம்புகளின் கருமையில் இருவிழிகள் எனப் பார்வையொன்று துலங்கியது. தலைமயிர் கட்டவிழ்ந்து பறந்தது. நீண்டு சென்று இருட்டின் ஆழங்களுக்குள் இறங்கியது. குழந்தை அவள் உடலின் ஓர் உறுப்புப்போல ஒட்டியிருந்தது. அவள் நடந்துகொண்டேயிருந்தாள். அவற்றின் உத்வேகமே தன்னை முன்னெடுத்துச் செல்கிறது என்று அவள் அறிந்தாள். இரு கைகளையும் விரித்துக்கொண்டாள். மார்பின் சுனைகள் விழித்துக்கொண்டன. வெம்மையான பால் பீச்சியடித்தது. கள்ளிப்பாலை மலர்களின் இதழ்க் குவளைகளில் அது நிரம்பியது. இலைகளில் சொட்டியது. நிலவொளியில் வெண்ணிற ஒளி பெற்று காற்றில் பரவிச் சென்றது. சாளரங்களைத் தள்ளித் திறந்து, தூங்கும் குழந்தைகளின் உதடுகளைத் தொட்டது. அவை கண்களைத் திறக்காமல் புன்னகைத்தன. சப்பியபடி நிலவொளி நோக்கி நகர்ந்தன.

அவள் காற்றுபோலச் சென்றாள். தூங்கும் கிராமங்கள்மீது படர்ந்த கனத்த பனிப்படலத்தைக் கிழித்தபடி, செம்மண் சிலிர்த்துக் கிடந்த சாலைகளைக் கடந்து சென்றாள். காற்று வருடிச் சலசலத்த வயல்வெளிகளையும், யானைச் சருமம்போல உடல் சிலிர்த்த பாறைகள் பரவிய புறவெளியையும், தாண்டிச் சென்றாள். மலையடிவாரத்துக் குறும்புதர்கள் அவள் பாதம்பட்டுக் குலுங்கி பனித்துளிகளை உதிர்த்தன. சரிவில் ஏறி மறுபுறம் சென்றாள். அங்கு கருநீல நெளிவுகளாக வாளை விளிம்பிட்டிருந்த மலைகளுக்கு மேலே, ஒளிப்பெட்டகங்கள் போல விளிம்புகள் கசிந்த மேகங்களின் நடுவே வெறும் வெளியில் நிலவு மெல்ல அதிர்ந்து கொண்டிருந்தது. அவள் கரங்கள் இருபுறமும் நீண்டன. அவள் மெல்ல விம்மினாள். பெரியதொரு நீர்வீழ்ச்சிபோல, புதர்கள்

ஓலமிட, மலைச்சரிவில் சரிந்திறங்கினாள். அவள் விரைந்த ஒலி காட்டின் இருண்ட ஆழங்களுக்குள் பரவி பாறைகள்தோறும் எதிரொலித்தது. வனநகைப்பு எனப் பிரமை தந்தது.

மலைச்சரிவில் துண்டுபட்டு அதல பாதாளமாகியது. அங்கு கீழே சதுப்பிலிருந்து எழுந்து உயர்ந்த மரங்களின் மண்டைகள்மீது நிலவும் பனியும் கொட்டிக்கொண்டிருந்தன. மலைவிளிம்பில் இருட்டுக்குவியல் போல சில மரங்கள் அடர்ந்து நின்றன. அவற்றின் அணைப்பிற்குள் சிதிலமான, புராதனமான கற்கோயில் இருந்தது. அதன் கூரைமீதும், கல்லிடுக்குகளிலும் புதர்கள் பரவியிருந்தன. உரிக்கப்பட்ட பாம்புச் சட்டைகள் மெல்லத் திரும்பின. கண்ணீர் வழிந்து அவள் மார்புகள்மீது கொட்டியது. விம்மல்களால் படிகளில் ஏறும்போது அவள் அலறினாள். அதன் கார்வை காட்டை நடுங்க வைத்தது. மரங்களும் பாறைகளும் ஸ்தம்பித்து உறையும் பேரலறலுடன் இருட்டு பசையென அப்பிய கருவறைக்குள் பாய்ந்து நுழைந்தாள். காலியான கற்பீடத்தின்மீது ஏறி நின்றாள். கண்கள் வெறித்து விரிந்தன. அவற்றில் ஆழம் மிகுந்த மலைச்சுனைகளில் கரிய ஒளி நிரம்பியது. வெகு தொலைவில், ஒளிரும் குறும்பலா மரத்தின் அடியில், திறந்த சன்னலுக்கு அப்பால், மரக்கட்டிலில், குழந்தையொன்றை மார்போடணைத்தபடி போதையேறியவள் போலப் பிதற்றியபடி முத்தமிடும் அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்தாள். அவள் முகம் விகாரமடைந்தது. தலைமயிர் சிலிர்த்து, சிங்கப்பிடரியென எழுந்து பரவியது. கண்களில் கொலை வெறி நிறைந்தது. உதடுகள் இழுபட்டுப் பிளந்த வாய்க்குள் இருந்து இரு வெண்ணிறக் கோரைப் பற்கள் வெளிவந்தன. உக்கிரச் சிரிப்பு ஒன்று எழுந்தது. அவள் உடலிலிருந்து காட்டு மரக்கிளைகள்போல பற்பல கரங்கள் முளைத்தெழுந்து, கொலை ஆயுதங்கள் அசைய, விரிந்தன. அவளது வெறிச்சிரிப்பின் எக்காளம் பரவியது! தன் இடுப்பிலிருந்த குழந்தையை எடுத்து வாய்க்குள் செருகி, குருத்தெலும்புகளும் மென்தசைகளும் உடைந்து உதிரம் தன் மார்புகள்மீது வழிய, கடித்தாள்.

- கிழக்கும் மேற்கும்-லண்டன் நலம்பரி சங்க மலர், 1995.

26. அப்பாவும் மகனும்

அம்மா என்று எளிதாகச் சொல்லிவிட்டான். மதியம் தாயும் மகனும் கொஞ்சுவதைக் கேட்டபோது திடீர் ஆச்சரியத்துடன், ‘என்னது. அம்மாங்குது?’ என்றேன்.

‘பின்னே? அப்பவே சொல்ல ஆரம்பிச்சாச்சே. என் ராஜாக்குட்டி சொல்லுங்க பார்க்கலாம். அம்மா.’

பயல் கண்கள் மகிழ்ச்சியால் மின்னின. மோவாயைச் சற்று ஏந்தி சிவந்த உதடுகளைக் கவனமாகப் பிதுக்கி ‘ம்மா’ என்றான்.

அவளுக்கு ஒரே பரவசம். ‘என் தங்க பிஸ்கெட்டே, குட்டிச் சக்கரையே’ என்று அவன் கன்னத்தைப்பற்றி முத்தத்தைப் பிய்த்து தன் உதடுகளில் ஒற்றிக்கொண்டாள்.

பயல் மேற்கொண்டு பாராட்டுப் பெறும் உத்தேசத்துடன் இடது கையை ஊன்றி, வலது முழங்காலால் உந்தி, தவழ்ந்து வந்தான். என் பாதங்களைப்பற்றி சிரமப்பட்டு ஏறினான். எச்சில் கம்பிபோல மார்பில் வழிந்தது. கொழுகொழுவென்ற உதடுகளுக்குள் இரு வெண் பாசிப் பற்கள் தெரிய சிரித்தபடி ‘ஊங்ரி’ என்றான். அதற்குத் தேவபாஷையில் எண்ணற்ற அர்த்தங்கள் உண்டு.

‘நேத்தைக்கு ராத்திரி மேல ஏறி உலுக்கி எழுப்பறான். கண்ணைத் திறந்தா சிரிச்சுக்கிட்டே அம்மானு கூப்பிடறான். கிளிக் குஞ்சு மாதிரி வாய வச்சிக்கிட்டே. எனக்கு அப்படியே புல்லரிச்சுப் போச்சு தெரியுமா? நெஜம்மா’ என்றாள்.

பயலைத் தூக்கிக்கொண்டேன். பொதபொதவென்ற தொடையும் தொப்பையும் என் மார்பில் அழுந்தின. எச்சில் சில்லென்று தோள்மீது வழிந்தது. அவன் கைகளை நீட்டி என் மீசையைப் பற்ற முயன்றான். ‘ஊங்ரி?’ என்றான்.

‘எதுக்கு அப்பானு சொல்ல மாட்டேங்கிறான்? நீ ஆபீஸ் போயிடறே. பகல் முழுக்க நான்தானே இவனை கவனிச்சுக்கிறேன்?’

‘அம்மாவைத்தான் எல்லாக் குழந்தைகளும் முதல்லே கூப்பிடும்.’

‘அதான் எப்படி? ஆயி வந்தா மட்டும் என்கிட்டே கரெக்டா வந்துடறானே?’

‘அம்மாதான் முன்னறி தெய்வம்.’

‘நீ சொல்லிக் குடுத்திருப்பே. நாலு தடவை சொல்லிக் காமிச்சா கூப்பிட்டுப் போறான். ஆ... விடுடா ராஜா. அப்பாக்கு வலிக்குதுடா... ஆ மீசை!’

அவள் சமையலறைக்குப்போய் குழாயைத் திருப்பினாள். ‘காட்டிலே கொண்டுவிட்டாலும் அம்மான்னுதான் முதல்லே சொல்லும்.’

பயல் வாழைக்குலைபோலத் தலைகீழாகச் சரிந்து, தொங்கி கைகளை நீட்டி ‘ஊங்ரி ஊங்ரி’ என்று சிணுங்கினான். ‘தா. தா. தா.’ என்றான். கீழே விட்டேன். தரையில் ஈரத்துளிகள் உதிர்த்தன. அவற்றைத் தேய்த்தபடிக் கட்டிலுக்கு அடியில் சென்றான்.

கட்டில்மீது அமர்ந்தேன். ‘குழாயைத் திறந்துவிட்டுவிட்டு கழுவாதேன்னு எத்தனை தடவைச் சொல்றது?’

‘இதான் எங்களுக்கு வழக்கம். நாங்க காவேரித் தண்ணியில புழங்கறவங்க.’

‘கன்னியாகுமரி மாவட்டம்லாம் பாலைவனம்ல? அதான் சின்ன வயசிலேயே தண்ணின்னாலே எங்களுக்குப் பயம்.’

டமார் என்று கட்டில் அதிர்ந்தது. ‘ஆங்’ என்று கீழே அழுகை தொடங்கியது.

‘என்னாச்சு?’ என்றாள் பதறியபடி.

‘ஒண்ணுமில்லை, கட்டில்ல முட்டிக்கிட்டிருக்கான்’ குனிந்து கீழே பார்த்தேன். பயல் குப்புறப்படுத்தபடி வீறிட்டுக்கொண்டி ருந்தான். மார்பெல்லாம் கண்ணீர். சிவந்த அண்ணாக்கு தெரிந்தது.

‘வாடா, வெளியே வந்துடு.’

பயல் எழ முயன்றான். கட்டில் முட்டியது. மீண்டும் கதறினான்.

‘அவனை இழுங்களேன். தலை வலிக்கப் போகுது...’

‘எந்திரிச்சா முட்டும்னு அவனுக்குத் தெரியுதா பார்ப்பமே.’

மறுபடியும் கட்டில் தடால் என்றது. அழுகை வெறியுடன் ஒலித்தது.

‘பிடியுங்க அவனை’ என்றபடி அவள் முந்தானையைச் செருகியபடி

வந்தாள்.

‘தொடாதே. அவனே வாரானா பாப்போம்.’

அழுகையின் வேகம் அதிகரித்தது. குனிந்து ‘வாடா. அப்பிடியே வந்துரு’ என்றேன்.

‘என்னால தாங்க முடியலை’ என்றபடி அவள் குனிந்தாள்.

‘தொடாதேன்னு சொன்னேன்ல?’

‘உங்க பரிசோதனையெல்லாம் குழந்தைகிட்டே வேணாம்’ என்றபடி நிமிர்ந்தாள்.

‘அவனே கத்துக்கணும். நாமே எல்லாத்துக்கும் போய்க்கிட்டிருக்கக் கூடாது.’

‘பெரிய தத்துவம்! இத்துணாண்டு குழந்தைக்குப்போய்...’

அதற்குள் பயல் தவழ்ந்து வெளிவந்துவிட்டான். வாய் ஒலியெழுப்பியபடியே இருந்தது. அம்மாவை நோக்கி கை நீட்டினான்.

‘வாங்க என் செல்லமே. அழாதீங்க. அடாடா... வாணாம். வாணாம்...’ என்றபடி தூக்கிக்கொண்டான். விசம்பல் பெருமூச்சு ஆகியவை முடிந்தபிறகு என்னை புருவத்தைத் தூக்கி உதட்டைப் பிதுக்கியபடி பார்த்தான்.

‘இப்ப தெரியுதா, ஏன் அம்மா பேர சொல்லுதுன்னு?’

‘அப்பான்னு சொல்லிக் குடுத்தா சொல்லிட்டுப் போறான்.’

‘எங்க சொல்லிக்குடுங்க பாக்கலாம்.’

‘சவாலா? சாயந்தரத்துக்குள்ள சொல்ல வைச்சா என்ன பண்ணுவ?’

‘பத்து தோப்புக்கரணம் போதுமா?’

‘குடுடி’ என்றபடி அவனை வாங்கப் போனேன். பயல் சந்தேகத்துடன் திரும்பிக்கொண்டான். பிறகு மெல்ல கை நீட்டினான். தூக்கிக்கொண்டு ஹாலுக்குப் போனேன். மேஜை மீது அமர வைத்தேன். மைப்புட்டியை எடுத்துத் தள்ளி வைத்தேன். அதற்குள் பேனாவை எடுத்துக்கொண்டான். பிடுங்கினேன். கை நீட்டியபடி, ‘ஊங்ரி ஊங்ரி’ என்றான். பேனாவைத் திரும்பத் தர வேண்டியதாயிற்று. அதை இரண்டு கைகளாலும் பற்றி மொழுக் மொழுக் என்று கடித்தபிறகு சப்புக் கொட்டினான்.

‘அப்பா - சொல்லு.’

அவன் காதில் அது விழவேயில்லை.

‘சொல்லுடா கண்ணு, அப்பா.’

பயல் பேனாவைக் கீழே வீசிவிட்டு டைரியை எடுக்க முனைந்தான்.

அவனைத் தூக்கி மடிமீது வைத்தேன். நெற்றி மீது பரவியிருந்த மெல்லிய மயிர்க்கற்றைகளை ஒதுக்கினேன். இரண்டு கைகளையும் நீட்டி என் லுங்கியின் மடியைப் பற்றி இழுத்தான். அவனுடைய இரு குட்டிக் கரங்களையும் சேர்த்துப் பிடித்துக்கொண்டேன். மணிக்கட்டின் சதைமடிப்பு மெத்தென அழுந்தியது. புஜங்களின் மடிப்பில் வியர்வை பளபளத்தது. ‘சொல்லு கண்ணா, அப்பா! சொல்லு.’

பயல் திரும்புவதில் குறியாக இருந்தான். அவனுக்குக் கழுத்தே கிடையாது. தோள்மீது மண்டை அமர்ந்திருக்கும்.

‘பூபூ! இங்க பார். பூபூ!’

பயல் திராட்சைக் கண்களை உருட்டிச் சிரித்தான். எச்சில் கொட்டியது. கால்களை உதறினான். தொப்பை நெளிய வளைந்தான்.

என் இடது கையை மார்பில் வைத்தபடி சொன்னேன். ‘அப்பா!’

பயல் சிணுங்க ஆரம்பித்தான். கைகளை விடுவித்தேன். என் குரலில் மெலிதாகக் கோபம் பரவியது. ‘அப்பா - சொல்லு.’

பயல் ‘அம்மா’ என்று கைநீட்டினான்.

அவள் நடையில் ஒருக்களித்துச் சாய்ந்து நின்றபடி ‘என்ன முடிஞ்சாச்சா?’ என்றாள். கன்னத்தில் விழுந்த மயிரை வாரிப் பின்னலில் செருகிக்கொண்டாள்.

‘நீ உன் வேலையைப் பார்.’

‘தோப்புக்கரணம் காத்திருக்கு.’

‘உதைச்சேன்னா பார்.’ என் கோபம் எனக்கே சற்று வியப்பாக இருந்தது. ‘நீ உள்ளே போ முதல்லே’ என்றேன்.

‘ஏன் இங்கே நின்னா என்னவாம்?’ என்றபடி சிரிக்கும் கண்களுடன் ஒரு காலை ஊஞ்சல்போல ஆட்டினாள்.

என்னை மெதுவாகச் சமாதானப்படுத்திக்கொண்டேன். ‘வாடா உனக்கு அப்பா காக்கா காமிக்கிறேன்.’

‘அவன் பால் சாப்பிடற நேரம்.’

‘போறியா இல்லியா?’

மொட்டை மாடியில் இளவெயில் ஓரமாக வேப்பமரம் கவிழ்ந்து நின்றிருந்ததன் நீல நிழல். கீழே வீட்டுக்காரர் மணல் கொண்டு வந்து கொட்டியிருந்தார். இரவு மழையில் அது நனைந்து குளிர்ந்து கிடந்தது. பயலை மணல்மீது விட்டேன். கால்களை வேகமாக உதைத்தான். இரு கைகளாலும் மணலை அள்ளி இருபக்கமும் இறைத்தான். சரியாக மடங்காத பொதுங்கன் கையில் அரை டிஸ்பூன் மணல்தான் வந்தது.

‘அப்பா - சொல்லுடா’ என்றேன்.

பயல் மணலை இறைக்கும் உற்சாகத்தில் இருந்தான். வாய் திறந்த சிப்பிபோல இருந்தது. எனக்கு ஒன்று தோன்றியது. அவன் கவனிக்கிறானோ இல்லையோ. அப்பா என்று அவனிடம் சொல்லியபடியே இருப்பது ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் அவனையறி யாமலேயே அவன் மனத்தில் அச்சொல் பதிவாகிவிடும்.

மணலில் குழிபறித்தேன். பயல் ஊடேபுகுந்து குழிக்குள் தன் இரு கைகளையும் போட்டான். அதற்குள் தலையும் உடலும் முழுக்க மண் பரவியிருந்தது. அவனை உட்கார வைத்துக் கால்களை மணலில் புதைய வைத்தேன். குனிந்து பார்த்தவன் பீதியுடன் என்னை நோக்கிப் பாய்ந்தான். மணலில் அவனை அமர வைத்து காலைப் பற்றி இழுத்தேன். கைகளை வீசியபடி சத்தம் போட்டுச் சிரித்தேன். ஊடே அப்பா என்ற சொல்லை அவனிடம் சொன்ன படியே இருந்தேன்.

பயல் ஒரு வேப்பங்காயை எடுத்து வாயில் போட்டான். மூக்கு அசைந்தது. கன்னங்கள் நெளிபட்டன.

‘துப்பு... ஆய்... கசப்பு... துப்புடா... தூ... தூ ... துப்பு...’

பயலுக்குத் துப்பத் தெரியவில்லை... வாய்க்குள் கையை விட்டு எடுத்து வெளியே போட்டேன். ‘ஆய்... தூதூ... சீச்சீ... வாணாம்’ என்றேன். உடனே அவனும் ‘தூத்தூ சீச்சீ’ என்றான்.

எனக்கு சற்று நம்பிக்கை ஏற்பட்டது. ‘அப்பா’ என்றேன்.

உதடுகள் குவிந்தன. கண்களில் ஒரு புதுச்சொல் பிறக்கும் இம்சையும் எதிர்பார்ப்பும் தெரிந்தன. உடனே மனத்தை மாற்றிக் கொண்டு ‘தூத்தூ மாணாம்’ என்றான்.

சலிப்புடன் மணலில் அவனை இறக்கிவிட்டேன். தவழ்ந்து போக முடியாமல் அவன் மணலைத் துழாவுவதைப் பார்த்தபடி எழுந்து நின்றேன். பயல் அமர்ந்துகொண்டு ஒரு வேப்பங்காயை எடுத்து ‘தூத்தூ

மாணாம்' என்று சொல்லிக்கொண்டான்.

வானம் தெளிவான கண்ணாடிபோல இருந்தது. விரிந்த நிலப்பரப்பில் அசைவேயற்ற தொலைதூர மரங்களுக்குக் கீழே அசைவேயின்றி சில பசுமாடுகள் மேய்ந்தன. குளிரான காற்று வந்தது.

பயல் உதடுகளை மூடியபடி மர்மமான முகபாவத்துடன் அமர்ந்திருந்தான். நான் அவன் முகத்தைப் பிடித்து 'வாய் காமி ஆ... ஆ... காமி' என்றேன். இரு கைகளாலும் வாயை மூடிக்கொண்டான். 'வாயைத் திறடா மடையா' என்று கைகளை விலக்கினேன். தலையை அசைத்தான். வாய்க்குள் கைவிட்டேன். எதுவும் தட்டுப்படவில்லை. அகட்டிப் பார்த்தேன். உள்ளே சாம்பல் நிறத்தில் ஏதோ மாவுபோல் இருந்தது. கரியா? 'துப்புடா கழுதை. துப்பு... தூதூ...'

லுங்கியின் நுனியை விரல்களால் சுற்றி வாய்க்குள் விட்டுத் துடைத்து எடுத்தேன். சாணியா? இங்கே எப்படி சாணி வந்தது? ஏதாவது பறவை எச்சமா? கர்மம். அதைப் பலமுறை துடைத்தேன்.

பயல் 'தூதூ மாணாம்' என்றான்.

'அதைமட்டும் சொல்லு சனியனே. கையும் வாயும் சும்மாருக்கா பார்' என்று வைதபடி படியிறங்கினேன். குற்றவுணர்வுடன் பேசாமல் அமர்ந்திருந்தான்.

டியூசன் முடிஞ்சாச்சா?

பயல் கைநீட்டியபடி அழ ஆரம்பித்தான்.

'என்னைத்தையோ எடுத்து வாயில போட்டுட்டான். என்னமோ எச்சம் போல...'

'அய்யோ... நீங்க பாத்துட்டா இருந்தீங்க?'

'இல்லை நான்தான் எடுத்து வாயில போட்டேன்.'

'கழுதை. வா இங்கே...' என்று அவனை ஒற்றைக் கையால் தூக்கி இழுத்துச் சென்றாள். குழாய்நீரை வாயில் கையால் அள்ளி விட்டுக் கழுவினாள். 'துப்பு துப்பு' என்றாள். சமர்த்தாகக் குனிந்து துப்பும் பயலைப் பார்த்தேன். அவன் மனத்தில் அந்தச் சொல் ஏறியிருக்குமோ?

துடைத்துக்கொண்டிருக்கும்போது பயல் 'அச்சு' என்றான்.

'அவ்வளவுதான். ஈரமணல்லயா விளையாட விட்டீங்க?'

'பொத்திப் பொத்தியெல்லாம் வளர்க்கக்கூடாது.'

‘ஐலதோஷம் வந்தா தெரியும்.’

‘உன் வாயை வச்சிக்கிட்டு சும்மா இரு முதல்லே...’

பயல் கையில் பிஸ்கட்டுடன் தவழ்ந்து வந்தான். ‘அப்பா- சொல்லு’ என்றேன்.

பயல் ‘இருக்கட்டும். நமக்குள் என்ன?’ என்பதுபோலச் சிரித்துவிட்டு பிஸ்கெட்டைத் தின்ன ஆரம்பித்தான்.

அவள் எட்டிப்பார்த்து, ‘தோப்புக்கரணத்தை எப்ப வச்சுக்கலாம்?’ என்றாள்,

அவளைப் புறக்கணித்து, ‘அப்பா - சொல்லு’ என்றேன்.

பயல் ‘தூத்தா மாணாம்’ என்றான் பிஸ்கெட்டை மென்றபடி.

பிஸ்கெட்டைப் பிடுங்கிவிட்டு ‘அப்பா’ என்றேன்.

பயல் கைநீட்டியபடி வீறிட்டு கால்களை உதைக்க ஆரம்பித்தான்.

‘அப்பான்னு சொல்லு’ என் குரல் அதிர்ந்தது.

‘என்னங்க இது. விளையாட்டுக்கு ஏதோ சொன்னா...’

‘அப்பான்னு சொல்லுடா.’

‘விடுங்க.’

‘தள்ளிப்போ’ என்று கத்தினேன். ‘சொல்லுடா அப்பா அப்பா...’

பயல் கால்களை உதைத்தபடி வீறிட்டு அழுதான்.

‘உங்களுக்கு என்ன பைத்தியமா பிடிச்சிருக்கு?’

பயலை முரட்டுத்தனமாகக் குலுக்கியபடி ‘அப்பா! அப்பா!’ என்றேன்.

அவள் ஓடிவந்து பயலை அள்ளி அணைத்துக்கொண்டாள். அழுகை வெறியில் அவன் திமிறினான்.

ஒருகணம் பேசாமல் அமர்ந்திருந்தேன். எழுந்து சட்டையைப் போட்டுக்கொண்டு வெளியேறினேன்.

பஜாருக்குப் போய் ஒரு டீ சாப்பிட்டேன். நூலகம் சென்று இதழ்களைப் புரட்டினேன். இது என்ன அசட்டுத்தனம் என்ற தோன்றியது. மனத்தின் ஒரு மூலை மட்டும் ஏதோ புகைந்து கொண்டிருந்தது.

மாலையில் வீடு திரும்பியபோது மனம் அடங்கிவிட்டிருந்தது. வீட்டுக்குள் சத்தம் இல்லை. ஹாலில் விளக்கு மட்டும் எரிந்தது.

செருப்பைக் கழட்டும் ஒலி கேட்டு ஓடிவந்தாள். ‘எங்கே போயிட்டங்க? எங்கெல்லாம் தேடறது?’

‘ஏன் என்ன ஆச்சு?’

‘குட்டிக்கு உடம்பு சரியில்லை. ரெண்டு தடவை வாந்தி எடுத்தான். உடம்பு நல்லா கொதிக்குது.’

என் மனம் பகீரிட்டது. உள்ளே ஓடிப்போய் பார்த்தேன். கட்டிலில் கண்மூடிப் படுத்திருந்தான். சின்னஞ்சிறு முஷ்டிக்குள் ஒரு தீப்பெட்டி இருந்தது. முகம் கன்றிப் போயிருந்தது. தொட்டுப் பார்த்தேன். சூடாக இருந்தது.

‘சிரப் கொடுக்க வேண்டியதுதானே?’

‘அப்பவே கொடுத்தேன். அதையும் வாந்தி எடுத்துட்டான். உபேந்திரா டாக்டர் வேற இன்னிக்கு இருக்கமாட்டார்.’

‘அந்த எச்சத்தை முழுங்கி வச்சிருப்பானோ?’

‘யாராவது ஈர மணல்லே குழந்தையை விளையாட விடுவாங்களா?’

‘சரி சரி, சொல்லிக்காட்டாதே.’

பயலின் உடல் அசைந்தது. கண்களைத் திறக்காமலேயே, ‘ஊங்ரி! ம்மா’ என்றான். குபுக்கென்று வாந்தி எடுத்தான். செரிக்காத பாலும் பிஸ்கட்டும்.

வெளியேயிருந்து எதிர்வீட்டு லட்சுமி ஓடிவந்தாள். ‘அக்கா உபேந்திரா டாக்டர் போறார்.’

‘கூப்பிடு அவரை. நிக்கச் சொல்லு’ என்றபடி வெளியே ஓடினேன்.

கையில் பையுடன் டாக்டரும் மனைவியும் சென்று கொண்டிருந்தனர்.

நான் முச்சிரைத்தேன். ‘டாக்டர் ஒரு நிமிஷம் ப்ளீஸ்’ என்றேன்.

‘என்ன ஆச்சு? குட்டிப் பொறுக்கி எதை முழுங்கினான்?’ என்றார் டாக்டர். அவர் மனைவி அலுப்புத் தெரியும் முகத்துடன் பையை வாங்கிக்கொண்டாள்.

‘வாந்தி எடுக்கிறான் டாக்டர்.’

‘அப்படின்னா ரொம்ப நல்லது. வேலையே இல்லை.’

‘காய்ச்சலும் அடிக்குது.’

‘சிஸ்டம் ரொம்ப ஸ்ட்ராங். ரொம்ப ரொம்ப நல்லது.’

தொளதொளப்பான காற்சட்டை அலைபாய, டாக்டர் மெதுவாக வந்தார். ‘உருளைக்கிழங்கு பொடிமாஸா பண்ணீங்க? வாசனை கப்புன்னு இருக்கே? அது யாரது பெண்குட்டி? உசிலம்பட்டி பெண்குட்டி முத்துப் பேச்சி...?’

‘அது லட்சுமி. பக்கத்து வீட்டுப் பெண்.’

‘யார் ராமகிருஷ்ணன் மகளா?’

‘ஆமாம்... வாங்க டாக்டர்...’

‘என்ன படிக்கிறே?’

‘டாக்டர் இந்தப் பக்கமா வாங்க’ என்றேன்.

‘வந்தாப் போச்சு.’

அவள் உள்ளிருந்து வந்தாள். கண்ணீருடன், ‘மத்தியானம்கூட நன்றாக விளையாடினான் டாக்டர்’ என்றாள்.

‘இப்பகூட விளையாடறான். போக்ரி ராஜா... டீக்ரி ராஜா’ என்றபடி படுக்கையை அணுகி பயலைத் தொட்டுப் பார்த்தார். வயிற்றை அமுக்கினார். வாயைத் திறந்து நாக்கைப் பார்த்தார். ‘பேப்பர் பார்த்தீங்களா? ஃபிலடெல்பியால ஒரு ஓநாயை மனுஷன் கடிச்சுக் கொன்னிருக்கான். காலம் மாறிப்போச்சு, கதயும் மாறிப்போச்சு. ஓகோகோ தரன்னானான்...’ வாயைக் குனிந்து முகர்ந்துவிட்டு ‘ஒண்ணுமேயில்லை. சரியாப் போயிடும்’ என்றார்.

‘காய்ச்சல் இப்படி அடிக்குதே.’

‘பி ஒன் டிவன்டிபைவ், டெட்டடொங்க!’ என்றபடி டாக்டர் காலண்டர்த் தாளைப் பிய்த்து எழுதினார். ‘யப்பாடி’ என்று எழுந்தார். ‘காபி கீபி கிடையாதா? சரி இன்னொருமுறை வரேன்.’

அவர் பின்னால் சென்றபடி ‘பீஸ்?’ என்றேன்.

‘அடுத்தமுறை எதையாவது பெரிசா முழுங்கறப்ப வாங்கினாப் போச்சு. டிவன்டிஃபைவ் ரூபிஸ் ஃபார் எ முழுங்கல். அதான் என் ரேட்.’

டாக்டரைப் பார்த்ததும் அவர் மனைவி கொங்கணி மொழியில் திட்ட ஆரம்பித்தாள். டாக்டர் கைக்கடிகாரத்தைக் காட்டிப் பணிவாக பதில் கூறினார். நான் மாத்திரை வாங்கப் போனேன்.

பாலில் மாத்திரையைக் கரைத்துப் புகட்டியதும் பயல் முகத்தைச் சுளித்தபடி ‘தூத்தா மாணாம்’ என்றான். ‘படு படு’ என்ற மெல்லத்

தட்டினாள். அப்படியே விழுந்து தூங்க ஆரம்பித்தான். ‘கேட்க ஆசைப்படுகிறேன்’ எனும் அரசியல்மேடைப் பாணியில் சுட்டுவிரலைத் தூக்கியிருந்தான்.

நான் களைப்புடன் கூடை நாற்காலியில் அமர்ந்தேன்.

‘ஓ போடவா?’

‘வேணாம்.’

‘எங்க போனீங்க?’

‘லைப்ரரிக்கு.’

‘அப்படி என்ன கோபம்?’

என்னால பதில் பேச முடியவில்லை.

‘தானாக் கனியணும். தடியால அடிக்கக்கூடாது.’

‘நீ கொஞ்சம் பேசாம இரு.’

இரவு மௌனமாகக் கனத்தபடியே வந்தது. இரண்டு முறை தொட்டுப் பார்த்தேன். காய்ச்சல் இறங்கவில்லை.

‘சாப்டறீங்களா?’

‘வேணாம்.’

‘சாப்பிடாம இருந்தா என்ன அர்த்தம்?’

‘தொந்தரவு பண்ணாம போறியா இல்லையா?’

‘இப்ப நான் என்ன பண்ணேன்னு இப்படிக்கத்தறீங்க?’

‘எல்லாம் உன்னாலதான். வாயை நீட்டாதே.’

எழுந்துபோய் கட்டிலில் படுத்துக்கொண்டேன். கடிகாரம் மட்டும் ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது.

அவள் விளக்கை அணைத்துவிட்டு வந்தாள். பக்கத்தில் படுத்தாள். வெங்காய வாசனை வந்தது.

‘கோபமா?’

நான் தலையைத் திருப்பவில்லை.

‘சரி. எல்லாம் என் தப்புதான்.’

நான் தளர்ந்தேன். ‘காய்ச்சல் இறங்கவே இல்லியே?’ என்றேன்.

‘சரியாப்போய்டும்னு டாக்டர் சொன்னாரே?’

‘நான் ரொம்ப முரட்டுத்தனமா குழந்தையைப் போட்டு உலுக்கிட்டேன் இல்லை?’

‘அதெல்லாமில்லை.’

‘எங்கப்பாவுக்கும் எனக்கும் சின்ன வயசிலேருந்து கொஞ்சம்கூட ராசியில்லை. அம்மாவுக்குத்தான் நான் செல்லப்பிள்ளை. சின்னக் குழந்தையா இருக்கிறப்பவே அப்பா செத்துப் போகணும்னு வேண்டிக்குவேன்.’

அவள் தன் கைகளை என்மீது போட்டாள். ‘நம்ப குழந்தை அப்படில்லாம் ஆகாது. அவனுக்கு நீங்கன்னா உயிரு.’

‘நிஜம்மாவா?’

‘உங்களுக்குத் தெரியாது. உங்களைப் பார்த்தா அவன் துடிக்கிற துடிப்பு இருக்கே... சோடாக்காரர் வீட்டு மாமிகூட கேட்டாங்க, என்ன அப்பாவும் பிள்ளையும் அப்படி ஒரேயடியா இழையறாங்கன்னு...’

நான் பெருமூச்சு விட்டேன்.

‘குழந்தைகிட்டே எல்லாரும் அம்மாவைப்பத்திதான் பேசறாங்க. அதான் முதல்லேயே வாயில வந்துடுது.’

‘இல்லை அம்மாதான் தொடக்கம். ஆண்டவனோட விதி அது. மனுஷங்க அதை மாத்த ஆசைபடக் கூடாது. அவன் பேசறப்ப பேசட்டும். அது செடியில பூ மலர்ர மாதிரி...’

‘எதுக்கு இப்ப உங்க அப்பா ஞாபகம்?’

‘ஒண்ணுமில்லை. நான் அவர் இருக்கிற வரைக்கும் ஒரு வார்த்தைகூட அன்பா பேசினதில்லை.’

‘அவர்கூடத்தான் பேசினதில்லை.’

‘இருந்தாலும் நான் அவரோட ரத்தம்தானே?’

‘அது ஏன் அவருக்குத் தெரியலை?’

‘அதுதான் எனக்குப் புரியலை. எப்படி அந்த அளவுக்கு ஒரு வெறுப்பு வந்தது? அப்படின்னா ரத்த உறவுன்னு ஏதும் இல்லையா?’

‘சரி விடுங்க. இப்ப அதைப்பத்திப் பேசி என்ன பிரயோசனம்?’

‘நான் அதை யோசிக்காத நாள் இல்லை. அவர் இறந்தபோதுகூட நான்

அழலை. அந்த வெறுப்பு எங்கேயிருந்து வந்தது?’

‘தூங்குங்க பேசாம.’

‘தூக்கம் வரலை.’

‘பசிக்குதா? சாப்டறீங்களா?’

‘சரி.’

எழுந்து விளக்கைப் போட்டேன். இருவரும் சமையலறைக்குப் போய் சாப்பிட்டோம்.’

‘நீ படுத்துக்க. நாளைக்கு ஆபீஸ் இருக்குல்ல?’

‘நீங்களும் விடுங்க. வீணா உடம்பை அலட்டிக்க வேணாம்.’

‘கொஞ்சநேரம் ஏதாவது படிக்கிறேன். மனம் அடங்கும். நீ தூங்கு.’

விளக்கை அணைத்துவிட்டு மேஜை விளக்கைப் போட்டேன். படுத்ததும் அவள் தூங்க ஆரம்பித்துவிட்டாள். கடிகாரமும் நானும் மட்டும் விழித்திருந்தோம். என் நிழல் எதிர்ச்சுவரில் அசையாமல் அமர்ந்திருந்தது. பயலைத் தொட்டுப் பார்த்தேன். சூடு தணியவில்லை.

கையில் அகப்பட்ட புத்தகத்தை எடுத்தேன். முறைப்பெண், அசோகமித்திரன் கதைகள். சற்று மனம் இலகுவாயிற்று. ‘லான்சர் பாரக்’ கதையொன்றை படிக்க ஆரம்பித்தேன். பிரகாசமான அந்த உலகம் என் பதற்றங்களை எப்போதும் தணிய வைத்துவிடும். அசோகமித்திரனுக்குத்தான் அவர் அப்பாவிடம் எத்தனை அருமையான உறவு இருந்திருக்கிறது.

தூக்கம் வந்தது. எழுந்து சோம்பல் முறித்தேன். லுங்கியைச் சரிவர உடுத்தியபிறகு குழந்தையைப் பார்த்தேன். ஓட்டப்பந்தயப் போஸில் படுத்திருந்தான். தொட்டுப் பார்த்தேன். குளிர்ந்திருந்தது. நெற்றி ஈரமாக இருந்தது. ஜட்டியின் இறுக்கம் வயிற்றை அழுத்தும் என்றுபட்டது. மல்லாக்கப் போட்டு அதைக் கழட்டினேன். தற்செயலாக அவன் உதடுகளைக் கவனித்தேன். பிரக்ஞை ஒரு கணம் நின்றது. பின்பு ஓடியது.

ஓசையின்றி பயல் ‘அப்பா’ என்று சொன்னான். அவன் உதடுகளையே பார்த்தேன்.

பிரமையா? இல்லை நான் பார்த்தது உண்மைதான். அந்தச் சின்னஞ்சிறு குமிழ் உதடுகளையே பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தேன். எவ்வளவு நேரம் சொற்களையின்றி என் மனம் மன்றாடியபடி இருந்தது. வெண்ணிறச் சுவர்கள் அப்படியே கவனித்தபடி என்னைச் சூழ்ந்திருந்தன.

பயல் ஒருக்களித்தான். முனகினான். எச்சிலின் வீச்சம் எழுந்தது. புன்னகை புரிந்தான். உதடுகள் விரிய 'அப்பா' என்று சொன்னான். சுவர்கள் நெளிந்து விலகி, அறை மொட்டைமாடி போல நாற்புறமும் வானமாகத் திறந்துகொண்டது போலிருந்தது.

முழந்தாளிட்டு, கட்டில் விளிம்பில் முகம் வைத்து அமர்ந்தேன். என் கண்களிலிருந்து மௌனமாகக் கண்ணீர் உதிர்ந்தது. 'அப்பா!' என்று சொல்லிக்கொண்டேன்.

- தமிழரசு மலர், 1995.

27. வெள்ளம்

போர்வையின் சூடு இதமாக இருந்தது. கைகளைக் கால்களுக்கிடையே செருகி, சுருண்டு படுத்திருந்தேன். வெளியே சாரல் துளிகள் சொட்டும் ஒலியும், சமையலறையில் பாத்திரங்களின் சத்தமும் கேட்டுக்கொண்டிருந்தன. தூக்கம் சிறிய மறதி போலப் படர்ந்து திடுமென விலகிக்கொண்டிருந்தது. சிறு விழிப்பின் குழப்பமான எண்ணங்களின் ஊடாக எட்டானின் சீழ்க்கையைக் கேட்டேன். என் உடம்பு பரபரத்தது. ஆனால் தூக்க சுகம் அது எட்டானின் சீழ்க்கை ஒலி அல்ல என்று எண்ண வைத்தது. முனகியபடி மீண்டும் ஒருமுறை இறுக்கிக் கொண்டேன். மறுமுறை சீழ்க்கை அழுத்தமாகக் கேட்டது. அதில் சிறிது கோபம்கூடத் தெரிந்தது - மனத்தை அறுத்தெடுத்து கண் விழித்தேன். போர்வையைக் காலால் சரேலென்று உதறி, பாய்ந்து எழுந்தேன்.

நேராகக் கொல்லைப்பக்கம் நோக்கிப் போனேன். பத்துப் பாத்திரங்கள் குவிந்துகிடந்தன. நாலைந்து காகங்கள் சுற்றி நடந்தும், சிறகசைத்தும் எம்பி விலகி அமர்ந்தும் கரைந்து கொண்டிருந்தன. மண் ஈரமாக இருந்தது. வீட்டுக் கூரை கருமையாக ஒட்டியிருக்க சமையலறைப் புகை அதன்மீது பஞ்சுபோல உட்கார்ந்திருந்தது. மாமரத்தடியை அடைந்து ஒன்றுக்கிருந்தேன். உடம்பு உலுக்கிக் குளிர் அடித்தது. அம்மா எட்டிப் பார்த்து 'தள்ளிப் போயேண்டா டேய்' என்றாள். காகங்கள் மிகவும் கருமையாகவும் பளபளப்பாகவும் இருப்பதை அங்கு அமர்ந்தபடி சோம்பலாகக் கவனித்தேன். எவர்சில்வர் பாத்திரங்களில்கூட ஒருவிதக் கருநீல மினுக்கம் தெரிந்தது. விடியற்காலை மாதிரி காற்றில் இளம் குளிரும் கனமும் இருந்தது.

சமையலறைக்குப் போனேன். 'இன்னைக்கு லீவுதானே' என்று அம்மா கேட்டாள். 'காலைல என்ன அப்பிடி வெட்டி முறிக்கிற வேலை? காலைக் கழுவிட்டு உள்ளே வாடான்னு எத்தனை தடவைடா சொல்றது? போ, போடா வெளியே' வெளியே வந்து காலைக் கழுவிக்கொண்டேன். தண்ணீர் பனிபோல அவ்வளவு சில்லிட்டிருந்தது. உடம்பு புல்லரித்து புஜங்களில் புள்ளி புள்ளியாகத் தெரிவதைத் தடவிப் பார்த்தேன். அம்மா

பித்தளைப் போணியில் கருப்பட்டிக் காபி தந்தாள். அதை விழுங்கினேன். சமையலறைக் கதவைப் பிடித்து ஆட்டியபடி ‘அம்மா என்று நயமான குரலில் கூப்பிட்டேன்.

‘ஏண்டா?’

‘எட்டான் புல்லு பறிக்கக் கூப்பிடுதான்.’

‘மழையில்லா வரப்போகுது.’

‘எட்டானுக்கு வீட்டுக்க பக்கத்திலதான்.’

‘ஆத்துப்பக்கமா போகாதே.’

‘இல்லை.’

‘சீக்கிரம் வந்துடு. அப்பா கேப்பார்.’

வெளியே பாய்ந்தேன். நிஜாரை இறுக முடிச்சுப் போட்டுக் கொண்டேன். வைக்கோல்போர் ஈரமாக ஆவி பறந்தபடி நின்றது. அதன்மீது நெற்பதர்கள் கிளிப்பச்சை நிறத்தில் முளைத்துப் பரவியிருந்தன. மயிரடர்ந்த எருமை முதுகு போலிருந்தது. அதன் கீழே ஈரமில்லாத பொடி மண்ணில் கோழிகள் குழிபறித்து உட்கார்ந்திருந்தன. அங்கு போர்வையின் உட்பக்கம்போல இதமான சூடு இருக்கும்.

கோயில் முற்றத்தில் அரளிப் புதரின் பின்னாலிருந்து எட்டான் வந்தான். உடம்பு முழுக்கத் தண்ணீர் சொட்டியிருந்தது. தலையில் இருந்த துண்டை எடுத்துத் துடைத்தபடி, சிப்பிகள் போன்ற பற்கள் தெரியச் சிரித்தான். ‘குஞ்சு இப்பம் வரேல்லெங்கி நான் ஸ்தலம் விட்டிருப்பேன். கேட்டுதா. விசில் அடிச்ச நாக்கு உளையுது’ என்றான்.

‘நான் இப்பம்தான் தூங்கி முழிச்சேன்.’

‘பயக்க வந்து கூடியாச்சு. குஞ்சு வேகம் வரணும்’ என்றான். இருவரும் அரை ஓட்டமாக நடந்தோம். கோயில் முற்றத்தில் மணற்பரப்பில் மழைத்துளி பதிந்த தடங்கள் பரவி விரிந்திருந்தன. மழை நீர் ஓடி வடிந்த தடங்கள் அலையலை யாகப் படிந்திருந்தன. மரமல்லி மரத்தின் கீழும் செண்பகத்தின் கீழும் பூக்கள் வெண்ணிறத்தில் உதிர்ந்து மணலில் ஒட்டிக் கிடந்தன.

‘ராத்திரி நல்ல மனை அறியலாமா?’ என்றான் எட்டான்.

‘நான் முழிக்கவே இல்லை.’

‘குஞ்சுவுக்க வீடு ஒளுகாதுல்ல?’

ஒரு சிறு சாணித்துண்டு நகர்ந்து போவதைக் கவனித்தேன். அதன் வால்போலப் பளபளவென்று ஒரு கோடு. அங்கங்கே சிவப்பும் நீலமும் வெள்ளி நிறமும் கலந்து அது மினுங்கியது.

‘எட்டான் இங்க பாத்தியா?’

‘இது ஒச்சு. அதுக்க வீட்டுக்கு திரும்பிப் போறதுக்கு வளி மறந்து போகாம இருக்குயதுக்காக்கும் ரிப்பன் இளத்துக்கிட்டுப் போவது.’

நான் அமர்ந்து அதைத் தொட விரும்பினேன். ‘நேரமாயிட்டு’ என்றான் எட்டான். இருவரும் மார்த்தாண்டன் கால்வாயை அடைந்தோம். தண்ணீர் சிவப்பாகக் குதித்துச் சுழித்துச் சென்றது. எல்லாப் பக்கமும் நீரின் ஒலிகளே கேட்டுக் கொண்டிருந்தன.

‘குஞ்சு எனக்க கையப் பிடிச்சுக் கொள்ளணும். விடப்பிடாது’ என்றான் எட்டான். அவனுடைய கை உறுதியாகவும் சொரசொரப்பாகவும் இருந்தது. ஓடை நீரில் இறங்கினோம். தண்ணீரில் தாழை ஓலைகளும் சருகுகளும் சென்றன. அவை என் தொடையை உரசியபோது உடம்பு கூசியது. மறுகரையின் ஓரமாக சிவப்பாக ஒரு பெரிய நுரைப்படலம். அதற்கு மேலே சேற்றுப் புடைப்பில், பெரிய பச்சைத் தவளை ஒன்று கண்களை விழித்தபடி அமர்ந்திருந்தது. அதன் கீழ்த்தாடை பெரிய பை போலச் சுருங்கி விரிந்தது. அது எப்போதும் நுரை உள்ள இடத்தில்தான் இருக்கும், அங்குதான் மீன்கள் வரும்.

‘அசல் சாதனமாக்கும்’ என்றான் எட்டான். ‘இப்பம்பிடிச்ச ஒக்காது.’

‘திங்கலாமா?’

‘பின்னே? குஞ்சு சூரை மீன் துண்டம் போட்டு தின்னுட்டுண்டா? அது போல இருக்கும்.’

நான் அதைத் திரும்பிப் பார்த்தேன். நாணிப்பாட்டி நாமஜபம் செய்வதுபோல வாயை அசைத்தபடி உட்கார்ந்திருந்தது.

மறுபக்கம் விரிந்த வயல்வெளியில் குளிர்ந்த காற்று வேகமாக அடித்தது. தண்ணீரை மேலே ஊற்றுவதுபோல அவ்வளவு குளிர். நெல் வயல்களில் பாதி முற்றிய பயிர். காற்றில் பசிய இலைகள் சலசலத்தன. அலை அலையாகத் ததும்பின.

அப்போதும் இருள் பிரியாதது போல இருந்தது. வானில் கருஞ்சாம்பல் நிற மேகங்கள், அச்சம் ஏற்படுமளவு தீவிரத்துடன் மெல்ல உருமாறிக்கொண்டிருந்தன. மேற்கே சண்டி மலைமீது புகைபோல மேகம் வழிந்து பரவியிருந்தது. மலையின் சரிவுகளில் வெள்ளி நிறக் கோடுகள்

புதிதாகத் தெரிந்தன. அருவிகள் அவை. வயல்வரப்பு ஒவ்வொரு வயலுக்கும் ஒரு இடத்தில் உடைந்திருந்தது. அதன் வழியாக சிவப்பு நிற நீர் கொப்பளித்துப் பாய்ந்தது. நண்டு வளைகளில் கால் அகப்பட்டு நான் பலமுறை தடுமாறினேன். எட்டான் என்னைத் தாங்கினான். மறுபக்கம் தோப்பை அடைந்தோம். தென்னை மரங்களின் பசிய இலைகள்கூடச் சரிந்து தொங்கின. பாத்திகளில் தேங்கிய நீர் புல்லரித்துக் கொண்டிருந்தது. இலைகளில் இருந்து நீர் சொட்டும் ஒலி மழையின் ஒலிபோலவே கேட்டது. தோப்பின் மறுபக்கம் கரை சரிந்தபடியே சென்று ஆற்று மணலில் இறங்கும். அந்த மணலில்தான் கபடி ஆட்டம் வழக்கமாக நடக்கும்.

சரிவை அடைந்ததும் ஒரு கணம் குழம்பினேன். தோப்புக்குள் வழக்கத்துக்கு மாறாக ஒரு பிரகாசம் இருந்தது. பிறகுதான் நிரம்பி நின்ற செம்பழுப்புநிற நீரைப் பார்த்தேன். மரங்கள் இடுப்பளவு நீரில் மூழ்கியபடி நின்றன. அவற்றின் நிழல்கள் நீருக்குள் பெரிய மலைப்பாம்புகள்போல் நெளிந்தன. இலைகளிலும் இலைகளிலும் நீரின் ஒளி பிரதிபலித்து தளதளத்துக் கொண்டிருந்தது.

தோப்பின் கீழ்ப்புற அரணாக இருந்த தாழைப்புதர் வேலி நீருக்குள் இருந்தது. அதற்கு அப்பால் ஆறு நிரம்பிச் செல்லக்கூடும். என் மனம் பரபரத்தது.

எட்டான் ஒரு கமுக மரத்தில் ஏறினான். ‘குஞ்சு எனக்க பிறகே வரணும். வெள்ளத்தில் தொடப்பிடாது’ என்றான். அந்தக் கமுகிலிருந்து அடுத்த கமுகுக்குத் தாவினான். குரங்குபோல நீர் மீது தொடாமல் தாவிச் சென்றான். நானும் அவனைப் போலவே தாவிச் சென்றேன். என் மார்பு மரப்பட்டையில் உரசி எரிந்தது. நீரின் மீது அப்படிச் செல்வது மனக்கிளர்ச்சியைத் தந்தது. நீருக்குள் ஒரு பழுப்பு நிறக் கமுக மரத்தில் நான் தலைகீழாகப் பற்றியபடி இருப்பது தெரிந்தது. கீழே மரங்களின் நீர் விளிம்பிலும் மிதக்கும் செத்தைகளிலும் பற்றியபடி விதவிதமான தவளைகள் விழித்துப் பார்த்தன. அவ்வப்போது திடுக்கிட்டுப் பின்னங்கால்களை உதைத்தபடி விலகிச் சென்றன.

‘குஞ்சு அங்க பார்க்கணும்’ எட்டான் கூவினான்.

ஒரு பாம்பு நீரைக் கிழித்தபடி வந்தது. தலையைத் தூக்கியிருந்தது. நீருக்குள் அதன் உடல் நெளிந்தது. நா படபடத்தது. சிறிது நீந்தியதும். களைத்துத் தயங்கி, மீண்டும் துழாவி, நீந்தி வந்தது. நீரில் பாதி மூழ்கியிருந்த ஒரு மரக்கிளையைப் பற்றியது. அதன் உடம்பு சுருண்டு முறுகி ஏறியது. அது எவ்வளவு பெரியது என்று அப்போது தெரிந்தது.

‘அசல் சாதியாக்கும்’ என்றான் எட்டான்.

‘மேல வராதா?’

‘விஷப்பாம்பு மரமேறாது. மரமேறுயதுக்கு விஷம் இல்லை. அதாக்கும் சாஸ்திரம்.’ எட்டான் மீண்டும் தாவிச் சென்றான். தாழைப் புதர்களின் ஊடே ஓர் இடைவெளி தெரிந்தது. அதில் மூழ்கிய யானையின் முதுகுபோல ஒரு பாறை. எட்டான் அதில் ஏறி என்னையும் கைபிடித்து ஏற்றிவிட்டான்.

பாறை சொரசொரப்பாக இதமான ஒரு குளிருடன் இருந்தது. அதன் மறுபக்கம் எழுந்து ஆற்றுக்குள் துருத்தி நின்றது. அதன்மீது நிறையப் பையன்கள் நின்றிருந்தனர். சில நான் அறிந்த முகங்கள்.

‘லேய் எட்டான் இந்தப் புளுந்தானை¹ ஏம்பிலே கூட்டிட்டு வந்தே?’ என்றான் ஒருவன்.

‘பாத்தா பன்னிக்குட்டி மாதிரி இருக்குதான்.’ மற்றவர்கள் திரும்பிப் பார்த்துச் சிரித்தார்கள்.

ஒருவன் கிண்டலுடன் ‘சாமி குளிக்கவா வந்தீய்? செம்பு எங்கே?’ என்றான். அத்தனைபேரும் உரக்கச் சிரித்தார்கள். நான் எட்டானின் முதுகுப்பக்கமாக ஒதுங்கிக்கொண்டேன்.

நான்கு பக்கமும் தண்ணீர். பழுப்பு நிறமான வெளி. ஒளி கண்களை நிரப்பியது. ஆறு நகரவே இல்லை என்று பட்டது. உற்றுக் கவனித்த பிறகுதான் நதி நடுவே சற்று தவிட்டு நிறமான தண்ணீர் ஒரே சீராக மெதுவாக நகர்வது தெரிந்தது. பாறையின் கீழே நீர் நேர் எதிர்த் திசையில் போயிற்று. தவிட்டு நிற மைய ஓட்டத்தின் இருபுறமும் சிவப்பு நிற நீர் புகைபோல அதனுடன் கலந்துகொண்டிருந்தது.

திடீரென்று குரல்கள் எழுந்தன. சிலர் கையைச் சுட்டிக்காட்டி னார்கள். என்னவென்றே புரியவில்லை. பாறை மீதிருந்து தவளைகள்போல ஏழெட்டு பேர் நீரில் குதிர்த்தார்கள். அவர்களுடைய கால்கள் கலங்கல் நீரில் தவளைக் கால்கள் போலத் துழாவின. அலைகளில் ஆடியபடி மிதந்து சென்றனர். பிறகுதான் அவர்கள் போகும் திசை தெரிந்தது. ஒரு தென்னங்குலை தேங்காய்கள் அமிழ்ந்தும் எழுந்தும் நீரில் தத்தளித்தபடி வந்தது. நதியின் நடுப்பகுதிக்குச் சென்றதும் அவர்களின் அசைவுகள் மிக மெதுவாக ஆயின. கனவில் பார்ப்பதுபோல இருந்தது. தேங்காய்க் குலையும் அவர்களும் அப்படியே இருந்த இடத்திலேயே மிதந்து கொண்டிருப்பதாகப் பட்டது. சில கணங்களிலேயே நான் பொறுமை இழந்து பரபரத்தேன். மெல்ல ஒருவன் அதை எட்டிப் பற்றிக் கொண்டான். தேங்காயும் அவனும் அமிழ்ந்தார்கள். கரையில் ‘ராவின்சன் பிடிச்சப்

போட்டாம்லேய்' என்ற குரல்கள் எழுந்தன. 'அவன் சுணையன்லே'² என்று ஒருவன் குதித்தான். ராபின்சன் தேங்காய்க் குலையுடன் மிதந்து போனான். மற்றவர்கள் தொடர்ந்தனர்.

'நல்ல கொலை. பதினைஞ்சு காய் தேறும்' என்றான் ஒருவன்.

'முத்தலாக்கும். முங்காம போவுது கண்டியா?'

ராபின்சன் நதியின் வளைவில் மறைந்தான். பாறைமீது ஈர உடைகளுடன் சிலர் ஏறி வந்தனர். ஏற்கெனவே பொருட்களைப் பிடித்துக் கரை சேர்ந்துவிட்டு வருபவர்கள். ஒருவன் 'ஆருக்கு டேய் கோளு?' என்றான்.

'ராபிப்பெய. முளுத்த தேங்காய்க் கொலை கேட்டியா. பதினைஞ்சுக்குக் கொறையாது.'

காற்று வீசும்போது உடலைக் குறுக்கியபடி தொடைகளில் அரை டிராயரின் ஈரம் வழிய நின்றனர்.

'குஞ்சு சாடணும்' என்றான் எட்டான்.

'அய்யோ' என்றேன்.

'அப்படிப் பயந்தா போதுமா? சாடணும்.'

'குளிருது' என்றேன் உடலைக் குலுக்கியபடி.

எட்டான் 'சாடிப்பாக்கணும். குளிரு ஓடிப் போயிடும். மலை வெள்ளம் சரீரத்துக்கு நல்லதாக்கும்' என்றான்.

நான் ஆற்றைப் பார்த்தேன். அதன் நிதானம் அலைகளின் அச்சம் தரும் அமைதி. பாறையின் மீது மோதி பளக்பளக் என்றது என்னிடம் எதையோ கூறவருது போல.

'வரணும்' என்றபடி எட்டான் பாறை விளிம்பை நோக்கிப் போனான். நான் பின்னகர்ந்தேன். யாரோ இருவர் பின்னாலிருந்து என்னை ஒரே உந்தாக உந்தினர். என் உடம்பு படரென்று நீரை அறைந்த கணம் மார்புக்குள் அச்சம் தெறித்தது. அமிழ்ந்தேன். கலங்கல் நீர் வாய்க்குள் புகுந்து மண்வாடை எழுந்தது. வயிற்றை மூச்சு அழுத்தியது. கைகால்கள் மீது குளிர் பாரமாக அழுந்தியது. உள்ளே இறங்கியபடியே இருந்தேன். பின்பு நீரின் ஆழத்திலிருந்து ஒரு அழுத்தம் என்னைத் தாங்கி மேலே தள்ளியது. மேலெழுந்து வந்தேன். தலையை மேலே தூக்கியதும் மூச்சு என்னைப் பிளந்து உள்ளே புகுந்தது. களிவெறியில் மனம் திமிறிக் கொண்டது. எட்டான் சற்று தூரத்தில் மிதந்தபடி என்னிடம் வரும்படி கையை ஆட்டிக் கூறினான்.

நீந்தினேன். கையைத் தூக்கி வீசினேன். அது நீரில் படியும்போது அந்த இடம் நான் உத்தேசித்த இடத்தைவிடப் பல அடி தூரம் கீழே தள்ளி இருந்தது. சிறிது நீந்திய பிறகுதான் நீரோட்டம் எத்தனை வலிமை மிக்கது என்பதை அறிந்தேன். மிகச் சரிவாகவே முன்னகர முடிந்தது. கரையைப் பார்த்தேன். தாழைமரப் புதர்வேலி மிதக்கும் தோணிபோல எழுந்து மிதந்தபடி அதிவேகமாக எதிர்திசை நோக்கி ஓடியது. பாறையும் அதன்மீது நிற்பவர்களும் பரிசல் போலச் சுழன்றபடிச் சென்றனர்.

‘மலை வெள்ளம், கண்டுதா?’ என்று எட்டான் கூச்சலிட்டான். என் முன் நீரில் அந்த நிற வேற்றுமையைக் கண்டேன். மலை நீரின் தவிட்டு நிறம் ஒரு புதர்வேலிபோல கையெட்டும் தூரத்தில் தெரிந்தது. நான் இருந்த கலங்கல் சிவப்பு நீர் என்னைத் திடீரென்று கீழே இழுக்க ஆரம்பித்தது. எட்டிப் பாய்ந்து தவிட்டு நிறப் பரப்புக்குள் புகுந்தேன். செந்நிற நீர் அப்படியே சரிந்து கீழிறங்கும் புகைபோல அடியில் மறைவது தெரிந்தது- அதனுடன் சருகுகளும் குப்பைகளும் சென்றன. மலை நீர் உடம்பை விரைக்க வைக்கும் குளிர்நடன் தெளிவாக இருந்தது. அதில் மிதப்பது சற்றுக் கடினம். அதே சமயம் கையைத் தூக்கி நீந்துவது எளிதாகவும் இருந்தது. அந்த நீர் மிகுந்த மௌனத்துடன் இருந்தது. மூழ்கி உள்ளே பார்த்தேன். தூய சந்தன நிறத்தில் சிறு சிறு ஒளி அலைகள் தெரிந்தன. அந்த நீரின் மணம் நாசியை நிறைத்தது. சந்தன மணம் இல்லை வினோதமான ஒரு தழை மணம். இல்லை சேற்று மணம்தான். அந்த மணம் எனக்கு முன்பே அறிமுகமானதுதான் என்று பட்டது. மல்லாந்து படுத்தேன். மேகம் மூடிய இருண்ட வானம் கீழ்நோக்கிச் சரிந்து சென்றது. காதருகே ஒரு அழுத்தமான ரீங்காரம் மட்டும் மிஞ்சியிருந்தது.

நதி வளைந்து நேராகப் பெரியதோர் செம்மண் திட்டு நோக்கிச் சென்றது. அந்தத் திட்டு நீரை விலக்கியபடி மிகப் பெரிய கப்பல் போல நீந்தி என்னை நோக்கி வருவது தெரிந்தது. அதன்மீது ராசப்பன் நாடாரின் குடிசையும் இரண்டு தென்னை மரங்களும் இருந்தன. நிறையப் பெண்கள். நெருங்க நெருங்கக் குரல்கள் கேட்டன. பின்பு அந்தச் செம்மண் திட்டு அப்படியே நின்று அசைந்தது. அதை நோக்கிப் போவது கஷ்டமாக இருந்தது. கால்கள் தளர்ந்தன. என் முழு சக்தியையும் திரட்டி நீந்தினேன். ஓரிரு கணங்களுக்குப் பிறகு உடல்மீதிருந்த நீரின் பிடிப்பு தளர்ந்தது. செம்மண் திட்டின் தலை காலில் இடறியது. நின்று கொண்டேன். பூமியும் ஆறும் ஆடுவது போலிருந்தது. தள்ளாடியபடி நடந்து ஏறினேன். மூச்சிரைத்தது.

பெண்கள் என்னைப் பார்த்ததும் சிரித்தனர். ‘சாமி தேங்கா பிடிச்சவா வந்தது?’ என்றாள் ஒருத்தி.

‘நான் அங்கேயிருந்தே நீந்தி வந்தேன்.’

‘உள்ளதா? நீந்தியா வந்தது?’ என்றாள் அவள். எல்லோரும் சிரித்தனர்.

எட்டான் ‘வரணும்’ என்றபடி நதியோரமாக ஓடினான். நான் அவனைத் தொடர்ந்தேன். என் உடம்பெல்லாம் குதூகலமாக இருந்தது. மீண்டும் பாறைக்கு வந்தோம். அங்கு ராபின்சனும் நண்பர்களும் நின்றனர். நதி இப்போது அவ்வளவு பெரியதாக எனக்குப்படவில்லை. அது என் கைப்பிடிக்குள், ஒரு புடவைபோல சுருட்டிக்கொள்ள முடியக்கூடியதுதான்.

மெதுவாக சற்றுப் பிரகாசம் வந்தது. முதலில் பிரமையா என்று பட்டது. பின் நீரின் நிறம் மாறுபடுவது தெளிவடைந்தது. அலைகளின் வளைவுகளின் மினுமினுப்பு கண்களைக் கூச வைக்க ஆரம்பித்தது. பார்த்திருக்கவே நீர்ப்பரப்பில் ஒளி தளதளக்கத் தொடங்கியது. சில கணங்களும் அப்பகுதியின் காற்றே பொன்னிற அலைகளாகத் ததும்ப ஆரம்பித்தது. அனைவரின் உடல்களிலும் ஒளியலைகள் நெளிந்தன. தாழை மரப்புதர்களுக்குள்ளிருந்து சிறு பறவைகள் கூட்டமாகப் பறந்து விரீரென்று சரிந்து நீர்ப்பரப்பில் விரிந்திறங்கின. எழுந்து வானில் வட்டமிட்டுப் புதர்களை நோக்கிச் சென்றன. தோப்புக்குள் ஒளியலைகள் நெளிவது தெரிந்தது.

அண்ணாந்து வானத்தைப் பார்த்தேன். என் தலைக்கு நேர் மேலே கரிய வானம் இரண்டாக வெடித்துப் பிளந்துகொண்டிருந்தது. மிகப் பிரம்மாண்டமான ஒரு புன்னகைபோல. நீல நிறமான உள் வானம் வெளிப்பட்டது. சட் சட்டென்று வெயில் சரிகைத் திரைச் சீலைகள்போல நீர்பரப்பின்மீது சரிந்து விழுந்தது. செம்மஞ்சள் நிற ஒளி, நிழல்கள் காபி நிறமாக இருந்தன. எட்டான் நீரில் குதித்தான். நான் அவனைத் தொடர்ந்தேன்.

நீர்த்துளிகள் பழுப்புக் கண்ணாடிச் சில்லுகளாக எழுந்து விழுந்தன. வாயில் நீரை அள்ளி ஊதித் துப்பினேன். என் முகத்தருகே குட்டி வானவில் ஒன்று தெரிந்தது. மூழ்கினேன். உள்ளே ஒளிக் கதிர்கள் உடைந்து உடைந்து நெளிந்தன. தங்கத் தகடுகள் போலச் சருகுகள் திரும்பித் திரும்பி ஒளிர்ந்தபடி சென்றன. தங்க நிறக் குமிழிகள் மேலெழுந்து விரிந்தன. பெரிய தங்கத்தூண் ஒன்று உருண்டு சென்றது. எங்கும் பொன்னிறம். என் கைகளைப் பார்த்தேன். வியப்புடன் முகத்தருகே கொண்டு வந்தேன். அவை தங்கமாக ஜ்வலித்தன. கால்களும் தங்கம், உமிழும் நீரும் தங்கம். தங்கமின்றி வேறு நிறமே இல்லை.

எழுந்து மேலே வந்தேன். சிறு தூறலாக மழை விழுந்து கொண்டிருந்தது.

செவ்வெயிலில் அதன் கோடுகள் சரிகைத் தூவல்களாக ஒளிர்ந்தன. மழை பட்ட நதிநீரின் சருமம் ஆங்காங்கே சிலிர்த்துக்கொண்டிருந்தது. காற்று போகும் திசையில் அந்தச் சிலிர்ப்பு நகர்ந்து சென்றது. தூரத்தில் எட்டானின் கால்கள் துழாவுவது தெரிந்தது. பாதம் ஆம்பல் பூவின் இதழ்போல் வெண்ணிறமாக தெரிந்தது. மேலே வானத்துச் சரிவில் ஒரு பெரிய கருமேகம் நகர்ந்தது. அதன் பால்போல வண்ணங்கள் கலந்து வானவில். என் உடம்பு புல்லரித்தது. ஒரு கணம் செயலற்றேன். அமிழ்ந்தேன். ஒரு வாய் நீரை உண்டுவிட்டேன். பிறகு எம்பி எழுந்தேன். 'எட்டான் அங்க பார். வானத்திலே ஒரு பெரிய ஒச்சு போகுது...' எட்டான் என்ன என்று கையசைத்தான். நான் நீந்திப்போய் அவன் காலைப் பற்றினேன். எட்டான் உதறிவிட்டு விலகினான். நீரை வாயில் அள்ளி என் மீது உமிழ்ந்தான். நான் அவன்மீது ஏறிக் குதித்தேன். மீன்கள்போல இருவரும் துள்ளி விளையாடினோம். உரத்தச் சிரிப்பும் கூச்சலும் வசைகளுமாகக் கூத்தடித்தோம்.

திடீரென்று எட்டான் அமிழ்ந்து போனான். நான் அவனுக்காக ஒரு சில நிமிடங்கள் காத்திருந்தேன். பிறகு மூழ்கிப் பார்த்தேன். தூரத்தில் அவன் சுழன்றபடி விலகிப் போவது தெரிந்தது. கால்களை அசுரத்தனமாக உதைத்து அவனை நெருங்கினேன். எட்டான் பந்து போலச் சுழன்று விலகிச் சென்றான். ஒரு கணத்துக்குள் எனக்குப் புரிந்துவிட்டது. அவன் வேட்டி அவன் உடம்பில் நன்றாகச் சுற்றிக் கொண்டிருந்தது. நான் அவன் காலைப் பற்ற கையை நீட்டினேன். அவன் உடம்பு உரசியது. மீன் போன்ற வெப்பமான வழுவழப்பு. நழுவியது. கால்களை உதைத்து மேலே வந்தேன். வாய் நிறைய மூச்சை அள்ளி அள்ளி உண்டேன். மீண்டும் பதற்றம் வந்து அதிர வைத்தது. எட்டானின் தலை தென்படவில்லை. எங்கும் வெறும் தண்ணீர். பயங்கரமான மௌனம் நிரம்பிய தண்ணீர். பிளக்க முடியாத உறுதிகொண்ட கண்ணாடிப் பரப்பு போன்ற நீர். விரைந்து நீந்தினேன். திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தேன். கூவக் குரல் எழவில்லை. வாய் குரலை மறந்துவிட்டிருந்தது. எட்டான் வந்துவிடுவான். ஆற்றில் அவன் விளையாடாத விளையாட்டா? வந்துவிடுவான். வரமாட்டான் என்று என் மனம் அறிந்திருப்பதை உடனே அறிந்தேன்.

மீண்டும் மூழ்கினேன். ஆனால் நீர் என்னை கனமாக மேலே தள்ளியது. என்னை அமிழ்த்துவதே எனக்குச் சிரமமாக இருந்தது. ஒரு வழியாக மூழ்கினேன். திடீரென்று நீரின் ஆழம் என்னைப் பிடித்து உள்ளே இழுத்தது. தூரத்தில் ஒரு வெண்ணிற அசைவு. மனம் அதிர்ந்தது. எட்டான்தான். உதைத்துப் பாய்ந்து போனேன். செந்நிறக் கொப்புளங்கள் சூழப் பறக்க எட்டான் சுருண்ட உடலுடன் சுழன்று கொண்டிருந்தான். நான்

அவனைப் பிடிக்க முயன்றேன். எட்டும் தூரம்தான். ஒரு கைப்பிடியளவு இடைவெளிதான். எட்டான் சென்றபடியே இருந்தான். அவன் உடம்பு நிர்வாணமாக பெரிய மீனின் தோல்போல செவ்வெளிர் நிற மினுங்கலுடன் தெரிந்தது. தற்செயலாக நான் எட்டானின் பார்வையைக் கவனித்தேன். தூக்கிய புருவமும் விழித்த கண்களும் என்னிடம் எதையோ கூவிச் சொல்ல முயல்வது போலிருந்தன. வாயிலிருந்து பெரிய குமிழிகள் கிளம்பி வீங்கியபடி மேலே சென்றன. எட்டான் என் காது வெடிக்கும் அளவுக்கு அழுத்தமான மௌனத்துடன் எதையோ உரக்கக் கூவினான். மறுகணம் எவரோ பிடித்து இழுத்ததுபோலச் சரேலென்று உள்ளே போனான். நான் பீதியுடன் கால்களை உதைத்தேன். தோள்கள் மீது கனமாக இரு பனிக்கட்டி மலைகள்.

நான் அமிழ்ந்துகொண்டிருந்தேன். இல்லை, மேலே எழுகிறேன். ஆம், மேலே ஒரு சக்தி என்னைக் காந்தம் இழுப்பதுபோல இழுத்துத் தூக்குகிறது. எட்டானும் மேலேதான் போகிறான். என் மனத்தில் நம்பிக்கை நிரம்பியது. கவலைகள் விலகின. நிம்மதியையும், பிறகு அடக்கமுடியாமல் உடம்பெங் கும் பரவி கை கால்களைச் செயலிழக்க வைத்த விடுதலையுணர் வையும் அடைந்தேன். சற்று தூரத்தில் நீர்ப்பரப்பின் விளிம்பு தெரிந்தது. இதோ என் தலை அதில் மோதப் போகிறது. பிளந்து மேலெழ வேண்டியதுதான். வானம், ஒளி, காற்று, ஆம். காற்று, திறந்தவெளியெங்கும் நிரம்பியுள்ள காற்று. நீர்ப்பரப்பின் விளிம்பை நெருங்க நெருங்க வேகம் கரைந்தது. நான் அப்படியே மிதக்க ஆரம்பித்தேன். என் தலைக்குமேல் இருண்ட பழுப்பு நிறமான கோளங்கள் அலைந்தன. அங்கு ஒலியே இல்லை. உடம்பெங்கும் மனமெங்கும் அழுத்தம். அழுத்தம் என்னை நசுக்கி ஒரு பந்தாக மாற்றத் துடித்தது. வினோதமான நிழல்கள் மர்மமான நிதானத்துடன் விலகிச் சென்றன. ஒற்றைச் சிறகுள்ள பறவைகள் அவற்றை மெல்ல அசைத்தபடி மிக மெல்ல மேற்கு நோக்கிச் சென்றபடியே இருந்தன. அடிவானில் பிம்பங்கள் எதையும் உருவாக்காத மொத்தமான அசைவுகள். புணர்ச்சிகள். சுழிப்புகள். இருண்டபடியே வந்தது. இருளுதலில் ஒரு கணத்தில் அப்படியே கரிய மண்ணாக மாறி இறுதி அனைத்தும் ஸ்தம்பித்துவிடும். யாரோ குரலின்றி எதையோ திரும்பத் திரும்பக் கூவினர். பதற்றமும் தவிப்பும் கலந்த குரல். மன்றாடல் போலவோ வலியுறுத்தல் போலவோ. அதன் கணம் அதிகரித்த படியே வந்தது. ஆனால் வேகம் குறைந்து சென்றது. தயங்கித் தயங்கி அது நிலைத்தது. ஒரு சொல்லாக ஸ்தம்பித்தது. அசைவே இல்லை. எனக்கு உள்ளேயும் வெளியேயும். என் முன் எட்டானின் முகத்தைப் பார்த்தேன். சுவரில் எழுதிய படம்போல நிச்சலனமாகத் தெரிந்தது. அவன் கண்களில்

உதடுகளில் அந்தச் சொல் மட்டும் நின்றிருந்தது. முதிய எட்டானின் முகமாக! நானறியாமலே அந்த அசைவின்மையில் அது முதிர்ந்து, நரைத்து, வற்றி, ஒடுங்கி, உதிரப் போகும் நெற்றியின் கடைசிக் கணம்போல நின்றது. அந்த ஒற்றைச் சொல்லை அவன் முடிவேயற்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

ஒரு கணத்தில் பளபளவென்ற நீரலைகளாக எல்லாமே சிதறி விலகின. என் கால்களில் தரை தட்டுப்பட்டது. ஓங்கி உதைத்தேன். அறுந்து விழ ஆரம்பித்தேன். யாரோ புஜங்களைப் பற்றினார்கள் வலிக்கும்படி. ஆனால் அந்த வலி சட்டென்று ஆறுதலையும் அபயத்தையும் தந்தது. கனவுதான் இது. எல்லாமே கனவுதான். மார்பின்மீது இருந்த பெரும் பாரம் விலகியது. கண்களுக்குள் ஒளிரும் நீலமும், மஞ்சளும், சிவப்புமாக ஒளி விரிந்தது. வயிற்றை யாரோ அழுத்தினார்கள். வெம்மையான நீர் என் வாய் வழியாகவும் மூக்கு வழியாகவும் வெளிவந்து கொட்டுவது தெரிந்தது. மறுகணம் மூச்சை ஆவேசமாக இழுத்து, என் உடம்பெங்கும் நிரப்பிக் கொண்டேன். எடையற்று மிதந்தேன்.

‘அப்பா அப்பா’ சாந்தாவின் குரல். கண்களைத் திறந்தேன். ‘பயமுறுத்திடங்களேப்பா’ என்றாள். கண்களில் கண்ணீர், புன்னகை செய்தேன்.

‘நம்ப ஊர் ஆறு மாதிரி இல்லை இது. நர்மதைல சுழி அதிகம்ன்னு ஜோசியர் படிச்சுப் படிச்சு சொன்னார். கேட்டாத்தானே’ சங்கரனின் குரல். ‘வயசானா போதுமா, சுயபுத்தி வேணாம்?’

குளிரினாலோ பயத்தினாலோ என் உடம்பு நடுங்கியது. கையை ஊன்றி ஒருக்களித்து நதியைப் பார்த்தேன். சூரியன் அஸ்தமித்த சிவப்பு வானம் முழுக்க நிரம்பியிருந்தது. பறவைகள் மெல்ல குறுக்காகப் பறந்தன. கரிய நீரில் அலைகள் நெளிய நர்மதை நடந்தது. அதை ஒருகணம் வெறித்துப் பார்த்தேன். சாந்தாவின் கரங்களைப் பற்றியபடி ‘போய்டுவோம்மா’ என்றேன்.

- சுபமங்களா, 1997.

28. தாண்டவம்

கோபுரத்திற்குப் பின்னால் கீழ்வானம் மெல்ல வெளிறியது. சுதைச் சிற்பங்களின் மீதிருந்து கருமை வழிந்து விலக, அவை விழித்த கண்களுடனும் திறந்த வாய்களுடனும் மிதந்து எழுந்து வந்தன. கோபுரக் கலசம் செந்நிற ஒளியில் மினுங்க ஆரம்பித்தது.

தென்னை மரத்தில் உடல் பாரத்தைச் சாய்த்து, முன் வலதுகாலை லேசாகத் தூக்கியபடி, யானை தூங்கிக்கொண்டிருந்தது. அதன் துதிக்கை தந்தங்கள்மீது சுருட்டப்பட்டிருந்தது. கரிய முதுகின் மீது செம்மண் படலத்தில் ஓலைகளிலிருந்து சொட்டிய பனித்துளிகளும் பறவைகளின் எச்சங்களும் வழிந்திருந்தன. மெல்ல அதன் காதுகள் மடிந்தன. குன்று ஒன்று உயிர் பெறுவதுபோல விலாப்பக்கம் தோல் நடுங்கியது. துதிக்கை நெளிந்து கீழிறங்கியது. தொங்கியபடி துழாவினது. புஸ்ஸ் என்று சீறியபோது புழுதி பறந்து நிலம் குழிந்தது.

ராமன் நாயர் கோபுர வாசலில் நின்று, செருப்பையும் தலைப் பாகையையும் அவிழ்த்துக் கும்பிட்டுவிட்டு அவசரமாக வந்தான். யானை செவிகளை மடித்து உற்றுக் கேட்டது. அதன் துதிக்கை எழுந்து நீண்டு, சிவந்த நுனி அசைந்தது. மோப்பம் கிடைத்ததும் அதன் உடம்பு பரபரத்தது. வால் சுழல, கால்களை மாற்றி மாற்றி ஊன்றியபடி நின்றது. ராமன் நாயர் அருகில் வந்ததும் மெல்லக் குரலெழுப்பியது. ‘எந்தடா மோனே’ என்றபடி நாயர் பையை வைத்தான். யானையை அணுகி துதிக்கையை மெல்லக் குத்தினான். அது அவனை வளைத்துப் பிடித்தது. சிரித்தபடி நெளிந்து குதித்தான். வேட்டியை இறுக்கிக் கட்டியபடி பின்பக்கம்போய் தரையில் கிடந்த பிண்டங்களைப் பார்த்தான். தழை வீச்சத்துடன் பூச்சிகள் பறக்க சிதைந்து கிடந்தன. இரு தவிட்டு நிற குருவிகள் பறந்து பறந்து அதைக் கிளறிக் கொண்டிருந்தன. இரு பிண்டங்கள் பசுமையாக புகைபோல ஆவி எழுந்தபடி கிடந்தன. ‘நல்ல ஓறக்கம், ராத்ரி முழுவன், எந்தடா?’ என்றபடி ராமன் நாயர் பிண்டங்களைக் காலால் தள்ளி ஒருபுறமாகக் குவித்து வைத்தான். ‘கால் எடு கேசவா. நாசம். சவிட்டி வச்சிரிக்குந்தது கண்டில்லே.’ முண்டாசால்

முகத்தைத் துடைத்தபடி ‘இந்நு கோளாணு நினக்கு. வலிய மடத்திலே கஜபூஜ? வாழக் குல உண்டாவும்’ என்றான். அவன் குனிந்தபோது யானையின் துதிக்கை அவன் முதுகில் விழுந்தது. அதன் கனத்தில் அவன் சற்றுத் தள்ளாடி விழப் போனான். ‘கை எடு கேசவா, அடி வாங்ஙண்ட கேட்டோ’ என்று அதட்டிவிட்டு, தென்னைமரத்தில் கட்டியிருந்த சங்கிலியின் கொக்கிகளையும் யானையின் பின் இடதுகாலின் கொக்கிகளையும் விடுவித்தான். ‘சங்ஙல எடானே - ஓய்.’ யானை துதிக்கையை நீட்டி சங்கிலியை எடுத்து, வளைத்துச் சுருட்டியது. ‘எடுத்தோ.’ யானை சங்கிலியை எடுத்தது. ராமன் நாயர் கீழே விழுந்த மேல்துண்டை எடுக்கத் திரும்பினான். ஒரு சுற்று சங்கிலி யானையின் பிடியிலிருந்து நழுவினது. கணகணவென்று சரிந்து ராமன் நாயரின் பாதத்தில் விழுந்தது. ‘அய்யோ என்றம்மே’ என்று வீறிட்டபடி அவன் அப்படியே உட்கார்ந்து வளைந்துகொண்டான். கணுக்காலைப் பற்றியபடி, கண்களை மூடி, உதட்டைக் கடித்து முனகினான். யானை சங்கிலியைப் போட்டுவிட்டு பின்னால் நகர்ந்து அவனைப் பார்த்தது. அதன் துதிக்கை மெல்ல நீண்டு அவனைத் தொட வந்தது. அவன் மீண்டும் ‘அய்யோ என்றே மகாதேவா’ என்று வீறிடவும் பின்னகர்ந்தது.

ராமன் நாயர் திடீரென்று எழுந்தான். அவன் கண்கள் சிவந்திருந்தன. ‘எரப்பாளீடே மோனே’ என்று கூவியபடி துரட்டியை எடுத்து யானையின் காதில் செருகி இழுத்தான். யானை அப்பகுதியே அதிரும்படி வீறிட்டு பின்னால் நகர்ந்தது. மீண்டும் இழுத்தான். கோபுரப் புறாக்கள் ஆர்ப்பரித்து எழுந்து வானில் சடசடத்தன. யானை பிளிறியது. பின்னால் நகர்ந்து போய், தென்னைமரத்தில் முட்டிக்கொண்டது. உடலைக் குறுக்கி, துதிக்கையை ஊன்றி, குனிந்து நின்றது. அதன் கால்கள் வெடவெடத்தன. ராமன் நாயர் அதன் கணுக்கால் முட்டில் மாறி மாறி அடித்தான். அடிக்க அடிக்க அவன் வெறி ஏறியபடியே வந்தது.

‘விடுடா டேய், நாயரே. உனக்கென்ன பைத்தியமா? வாயில்லா சீவனைப் போய் இந்த அடி அடிக்குதியே’ என்றபடி ஸ்ரீகாரியம் பிள்ளை ஓடிவந்தார். நாயரைப் பிடித்து இழுத்து விலக்கினார். அவன் திமிறியபடி கெட்ட வார்த்தை சொல்லி வைதான். பின்பு அமைதி அடைந்தான். கம்பை வீசிவிட்டு கீழே அமர்ந்தான்.

கூட்டம் கூடிவிட்டது. நாராயணன் போத்தி வெத்திலையை உமிழ்ந்துவிட்டு, ‘என்னடே ஆச்சு?’ என்றான்.

‘காலில் சங்ஙல வலிச்சிட்டு களஞ்சு. நாறி’ என்று நாயர் பல்லைக் கடித்தபடி சொன்னான்.

‘பொசுபொசுண்ணு வீங்கிப் போச்சே’ என்றார் பிள்ளை, ‘வா எலும்பு முறிஞ்சிருக்கா எண்ணு பாப்பம். டேய் உழக்கா பிடிடா.’

நாயர் வேண்டாம் என்று தலையசைத்தான். மெல்ல எழுந்தான். பல்லை இறுக்கியபடி நிமிர்ந்தவன் கண்ணில் உடலை ஒடுக்கி நின்றிருந்த யானை பட்டது. அதன் காதில் ரத்தம் கோடாகத் தெரிந்தது. துதிக்கை நடுங்கியது. கவனமின்றி ஒரு கல்லை எடுத்து உருட்டியது. நாயர் ‘தூ... நாறி’ என்றபடி ஒரு கல்லை எடுத்து அதன்மீது வீசினான். யானை திடுக்கிட்டுப் பின்னகர்ந்து, எடுத்த கல்லைக் கீழே போட்டுவிட்டு துதிக்கையைச் சுருட்டிக் கொம்புகள் மீது வைத்துக்கொண்டது.

‘செரி விடுடே’ என்றார் பிள்ளை. ‘கேட்டியா நம்ம தந்தப்படி சொல்லுவாரு. ஆனையும் பொண்ணும் ஒருப்போலயாக்கும். ஒரு எல்லெ உண்டும். அங்க நிறுத்திப் போட்டோமுன்னா பிரச்சனையில்ல...’

‘கை தெற்றி¹ப் போயிருக்கும் பாவம். ஒத்தைக் கை ஒத்தை விரலு’ என்றார் போத்தி.

கைத்தாங்கலாக நாயர் உட்பிரகாரத்திற்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டான். கல்திண்ணையில் அவனை ஏற்றிப் படுக்க வைத்தார்கள். கருங்கல்லின் குளிர் நாயரை சிறிது ஆசுவாசப்படுத்தியது. பக்கத்துத் தூணில் விசுவரூபமாய் எழுந்தருளியிருந்த ஊர்த்துவ தாண்டவரின் சிலையின் கீழே நெய் விளக்கு அப்போதுதான் அணைந்து நூலாக புகைவிட்டுக் கொண்டிருந்தது. அதை வழித்து, சூடான கரிய குழம்பை நாயரின் பாதத்தில் தேய்த்து உருவினார் பிள்ளை. ‘என்றம்மே’ என்று கூவியபடி நாயர் உடலை முறுக்கிக்கொண்டான்.

‘எலும்பு முறிவில்லை கேட்டியா, சின்ன சதைவுதான்’ என்றார் பிள்ளை. நாயர் விரல்களில் கண்களை அழுத்தியபடி பெருமூச்சுவிட்டான். அவனருகே சிலையின் ஊன்றிய வலது காலின் கீழே அரக்கனின் உடம்பு குப்புறக் கிடந்தது. உருட்டிய முட்டை விழிகளும், பரவசம் மிகுந்த முகமும் மேல்நோக்கித் திரும்பியிருந்தன.

‘இன்னைக்கு ஒருநாள் படுத்துக்கோ. செரியாப் போய்டும்’ என்றார் பிள்ளை.

‘இல்லா. ஸாரமில்லா’ என்றான் நாயர்.

‘அவன் எப்படிப் படுப்பான்? இன்னைக்கு வலிய மடத்திலே கஜபூஜையில்லா. சாயங்காலம் அம்பது ரூபா படியறும். நல்ல பட்டை வாங்கி மோந்தினான்னு சொன்னா எல்லாம் தன்னால செரியாப் போயிடும். ஹெஹெஹெ...’ என்றான் போத்தி.

நாயர் மெதுவாக எழுந்து வெளியே வந்தான். வெளிச்சம் சிறிது ஆசுவாசம் தந்தது. நடந்தபோது கால் வலி இல்லை. நின்றபோதுதான் விண்விண் என்று தெறித்தது. விந்தியபடி எழுந்து யானையருகே போனான். அது பிளிறியபடி திரும்பி ஓடப் பார்த்தது. ‘ஆனெ-ஆய்’ என்று அவன் அதட்டியதும் அப்படியே நின்றது. நாயர் அதைக் குரோதத்துடன் பார்த்தான். திரும்பி ‘இவிடே எந்தருடா கூட்டம்? ஓடுடா, பட்டிகளே’ என்று சிறுவர்களை அதட்டினான். யானையிடம் சங்கிலிகளை எடுக்கச் சொன்னான். எடுத்துக்கொண்டு அது அவசரமாகக் கிளம்பியது. ‘ஆனெ-ஆம்’ என்று அவன் அதட்டியதும் சங்கிலியை அப்படியே போட்டுவிட்டுப் பின்னகர்ந்தது. நாயர் வெறி பிடித்தவன்போல அதை அடிக்க ஆரம்பித்தான். அது சூழன்று பிளிறியது. மூச்சு வாங்கியபடி நாயர் நின்றான். மீண்டும் கட்டளையிட்டான். யானை சங்கிலியை மெல்ல அள்ளிக்கொண்டு கிளம்பியது. கோபுர வாசல் கடந்து, படிகளை அடைந்ததும் இறங்குவதா, வேண்டாமா எனத் தயங்கியது. நாயர் உடனே அடிக்க ஆரம்பித்தான். யானை தடதடவென்று இறங்கியது. அதன் பெரிய வயிறு குலுங்கி அதிர்ந்தது. ஆற்றுக்குப் போகும் பாதை முழுக்க அதற்கு அடி விழுந்தபடியே இருந்தது. வலியில் அதன் வாயிலிருந்து கண்ணாடிக் குழாய்போல எச்சில் வழிய ஆரம்பித்தது.

ஆற்றுப்படுகையின் புதிய காற்று மேலே பட்டதும் நாயர் சற்று அமைதி அடைந்தான். ‘ஆனெய் இடத்தே’ என்றான். யானை மணலில் கால் புதைய, சற்றுத் தள்ளாடியபடி நடந்தது. நாயர் குந்தி அமர்ந்து சிறுநீர் கழித்தான். யானை காத்து நின்றது. அசப்பில் திரும்பியபோது நாயர் சற்று அதிர்ந்தான். யானையின் காதுகளும் துதிக்கையும் உடலும் தனித் தனியாக அசைவது மூன்று உயிர்கள் ஓர் உடலாக மாறி நிற்பதுபோலப் பிரமைகொள்ள வைத்தது. மிகப் பழமையான பிரமை அது. அவன் நாலு வயதுப் பையனாக வந்து, அப்பாவின் கையைப் பற்றியபடி நின்று, அதை அண்ணாந்து பார்த்தபோதுதான் அந்தப் பிரமை ஏற்பட்டு பயந்து அலறினான்.

நாயர் பீடி பற்ற வைத்துக்கொண்டான். அவனுக்கு உள்ளூர ஒருவிதப் பதற்றமும் எரிச்சலும் இருந்தது. யானையைப் பார்த்ததும் அதன்மீது பாய்ந்து அடிக்கவேண்டும் என்ற வெறி எழுந்தது. அடக்கிக் கொள்வதற்காக ஓங்கி காறித் துப்பினான். நீரோட்டத்தை அடைந்ததும் யானை சங்கிலியை மணல்மீது வைத்தது. வழக்கமாக அது நீரில் இறங்க சற்றுத் தயங்கி அடம் பிடிக்கும். இன்று சரேலென்று இறங்கிக் குந்தி அமர்ந்தது. பின்பு பக்கவாட்டில் சரிந்து, கால்களை நீட்டிக்கொண்டது. அதன் உடல் நீரோட்டத்தைத் தடுத்ததும் புன்னை மரப் பூக்கள் மிதந்த

நீர்ப்பரப்பு நெளிந்தது. மணல் விளிம்புகள் அலைகள் மோத விண்டு உதிர்ந்தன. அதன் துதிக்கை நுனி சற்றுத் தள்ளி நீருக்குள்ளிருந்து எழுந்து, புஸ்ஸ் என்று சீறியது. காதுகளால் நீரைத் துழாவிப்படி யானை கால்களை நீருக்குள் மெல்ல அசைத்தது,

நாயர் பல் தேய்த்தான். பின்பு யானைமீது நீரை அள்ளி வீசினான். மண் கரைந்து வழிந்தது. யானையின் காதுகளைச் சிறிய பரல் மீன்கள் கூட்டமாக வந்து மொய்த்தன. வெண்கல்லால் காது மடிப்பை மட்டும் சற்றுத் தேய்த்துவிட்டான். யானை மெல்லத் துதிக்கையை நீட்டி அவனைத் தொட வந்தது. அவன் ‘உம்’ என்று அதட்டியதும் விலகியது. நாயர் இரண்டு முழுக்குப் போட்டான். துண்டை யானையின் தொடைமீது வைத்துத் துவைத்துப் பிழிந்து தலை துவட்டிக்கொண்டான். ‘ஆனெ எட்ளே’ என்று அவன் கூவியதும் யானை சரேலென்று எழுந்தது. உடம்பைச் சிலிர்த்தபடி மெல்லக் காலெடுத்து வைத்துக் கரையில் ஏறியது. சங்கிலியையும் அவனுடைய பையையும் எடுத்துக் கொண்டது. ‘ஆனெய் - பொறத்தே’ என்று நாயர் சொன்னான். யானை வலது காலை மடித்து நீட்ட நாயர் தந்தங்களைப் பற்றியபடி அதில் ஏறினான். கால் வலித்தது. ‘என்றம்மே’ என்றபடி மந்தகத்தில் அமர்ந்தான். கழுத்துச் சுற்றுக்குள் காலைச் செருக முடியவில்லை. நாயர் கெட்ட வார்த்தைச் சொல்லி மந்தகத்தில் குத்தினான். ‘ஆனெ வலத்தே’ என்று அவன் கூவியதும் யானை திரும்பிக் கிளம்பியது.

தாழைப்புதர்கள் பெரியகோட்டைபோல அடர்ந்து நதிக்கரையை வரம்பிட்டிருந்தன. அப்பால் பசுமையும் இருளுமாய்த் தோப்புகள். முள் ஓலைகள் உரசாமல் உடலை வளைத்து நெளிந்துச் சென்றபோது நாயரின் பார்வையில் புதர்களுக்கு மறுபக்கம் சதுப்புப்புல்லின் ஊடாக இரு புட்டிகள் கிடப்பது கண்ணில் பட்டது. ‘ஆனெய் ஆய்’ என்று அதை நிறுத்தினான். உற்றுப் பார்த்தான். நிரப்பி மூடப்பட்ட பெரிய புட்டிகள். செல்லையனின் வாற்று சாராயம்தான். பதுக்கி வைத்திருக்கிறான். இந்தக் காலை வைத்துக்கொண்டு எப்படி அங்கு போவது?

நாயர் ‘ஆணை இடத்தே’ என்றான். யானை தயங்கியது. துதிக்கையால் தாழைப்புதர்களைப் பிய்த்து விலக்கியது. ‘ஆனெ இடத்தானே’ என்று ராமன் நாயர் அதட்டினான். யானை முன்காலைத் தூக்கி வைத்தது. பின்பு திரும்ப எடுத்துக் கொண்டது. நாயர் மீண்டும் மீண்டும் அதட்டினான். யானை காலைத் தூக்கி வைப்பதும் எடுத்து விடுவதுமாகத் தடுமாறியது. ‘நாயீட மோனே’ என்று கத்தியபடி நாயர் துரட்டியால் அதன் புறங்காலை இழுத்தான். பிளிறியபடி யானை புதரை ஊடுருவிச் சென்றது. தாழை மடல்கள் அவன் உடம்பைக் கிழித்தன. முட்களை எடுத்தபடி புட்டிகளைப்

பார்த்தான். ‘ஆனெய் தாழ்த்தே’ என்றான். யானை காலைத் தூக்கவில்லை. மீண்டும் ஒருமுறை அதட்டினான். யானையின் உடம்பு நடுங்குவதை அறிந்தான். அதன் காதுகள் மடிந்து தோளோடு ஒட்டியிருந்தன. திடீரென்று அவனுக்கு சந்தேகம் ஏற்பட்டது. கீழே குனிந்து பார்த்தான். யானை கணுக்கால் வரை சேற்றில் அழுந்தியிருந்தது.

‘நாசம்’ என்று நாயர் நெற்றியை அறைந்தான். யானையின் கழுத்துச் சுற்றுக் கயிற்றைப்பற்றி, தொங்கி ஆடி, கீழே குதித்தான். கால் பளீரென்று தெறித்தது. அது அவனை வெறிகொள்ள வைத்தது. சேறு அவன் முழங்கால் வரை இருந்தது.

யானையின் துதிக்கை பதைப்புடன் சுழன்றது. பின்காலைவிட முன்னங்கால் சற்று ஆழமாக இறங்கியிருந்தது. அவனைப் பார்த்து அது மெல்ல முனகியது. ராமன் நாயர் முன்னால் நின்ற கமுகு மரத்தைக் குச்சியால் தட்டினான். ‘ஆனெ பிடித்தே’ என்றான். யானைக்குப் புரியவில்லை. மீண்டும் மீண்டும் கூறினான். யானை எம்ப முயன்றது. சேற்றில் இன்னமும் அழுந்தியது. பயந்துபோய்ப் பிளிறியது. சட்டென்று புரிந்துகொண்டு மரத்தை வளைத்துப் பிடித்தது. உடலை அசைத்து முன்னகர முயன்றது. அதன் கால் எழவில்லை. சடசடவென்று மரம் முறியும் ஒலி கேட்டது.

‘என்றே மகாதேவா, ஈ நாறியெக் கொண்டு ஞான் தோற்று’ என்றான் நாயர். அந்த மரத்தை விட்டுவிட்டு இன்னொரு தென்னை மரத்தைப் பற்றும்படி ஆணையிட்டான். யானை முனகியபடி அதைப்பற்றி எழ முயன்றது. அந்தச் சமயம் சேற்றுப்புல்லின் உள்ளிருந்து பச்சைத்தவளை ஒன்று குதித்தது. யானை அலறியபடி பிடியை விட்டுவிட்டு மீண்டும் சேற்றில் சரிந்தது.

‘எரப்பாளீடெ மோனே’ என்று கூவியபடி நாயர் ஆத்திரத்துடன் யானையின் துதிக்கையின் மேலும் முக எலும்பு முண்டின் மீதும் அடித்தான். தந்தங்களில் விழுந்த அடிகள் தெறித்தன. யானை பிளிறியபடி தவித்தது. பின்பு வலி தாங்க முடியாததுபோல அலறியபடி ஒரே உந்தலில் பொங்கி எழுந்து, மரத்தை வளைத்து முன்னகர்ந்தது. முன்னங்காலைக் கரையில் தூக்கி வைத்தது. இருமுறை வழுக்கிய பிறகு பின்னங்காலையும் தூக்கிவிட்டது. தவழ்வதுபோல நகர்ந்து மெல்ல எழுந்து நின்றது. அதன் உடம்பு வெடவெடத்தது.

நாயர் சேற்றில் துழாவிச் சென்று புட்டிகளை எடுத்தான். திறந்தான். முகர்ந்தபோது வீச்சம், தொண்டைச் சவ்வை எரித்தது. மடமடவென்று குடித்தான். ஏப்பம் விட்டுவிட்டுச் சிறிது தலைகுனிந்து அமர்ந்திருந்தான்.

உடம்பு உலுக்கியது. வாய் சுரந்து மீண்டும் குடித்தான். புட்டியை மூடி அங்கேயே போட்டுவிட்டு, வேட்டி நுனியால் உதடுகளைத் துடைத்தான். ஒரு பீடி பற்றவைத்துக் கொண்டுவந்து முறிந்த கழுகின் மீது அமர்ந்தான். உடம்பு அடிக்கடி குலுங்கியது. காறிக் காறி துப்பிக் கொண்டான். நரம்புகள் அவிழ்ந்து விரிவதும், வெப்பமான திரவத்தால் உடம்பு நிறைவதும் தெரிந்தது. திரும்பி யானையைப் பார்த்தான். அது ஓரளவு சமாதானமடைந்து பக்கத்துத் தென்னம் பிள்ளையின் ஓலையைப் பற்றிச் சுருட்டிக் கொண்டிருந்தது. திடீரென்று நாயருக்கு நேரம் பற்றிய உணர்வு ஏற்பட்டது. பரபரப்புடன் எழுந்தான். நிற்க முடியவில்லை. மரத்தைப் பற்றிக்கொண்டான். குடல் அதிர்ந்தது. கண்கள் எரிந்தன. இமைகளைச் சிரமப்பட்டுத் தூக்கியபடி ‘ஆனெ பொறத்தெ’ என்றான். நாக்கு புரள மறுத்தது. யானை திரும்பி காலை மடித்தது. அதன் காலைத் தொட்ட நாயர் திடுக்கிட்டு தன் கையை முகத்தருகே தூக்கிப் பார்த்தான். சேறு. யானை ஒரு சேற்றுக் குன்றுபோல நின்றுகொண்டிருந்தது.

நாயருக்கு அடிவயிற்றிலிருந்து வெறி எழுந்தது. பல்லை நெறித்தபடி, ‘நாயீட மோனே’ என்று குழறிய குரலில் கூவியபடி, துரட்டியை வீசினான். அடி துதிக்கைமீது பட்டது. யானை சட்டென்று உடலை நிமிர்த்தி, துதிக்கையை மேலே தூக்கிப் பிளிறியது. யானையின் குரல் அல்ல அது. அவன் அதுவரை கேட்டறியாத ஏதோ மிருகத்தின் ஒலி. நாயர் பீதியுடன் பின்னடைந்தான். அதன் சிறிய கண்களை மிக அருகில் என்பது போல தெளிவாகப் பார்த்தான். வெறுமையும் வெறியும் மினுங்கும் கருநீலநிறக் கண்கள். யானையும் தூக்கிய துதிக்கையுடன் ஒருகணம் அப்படியே நின்றது. ஓடிவிடவேண்டும் என்று நாயரின் மனம் துடித்தது. ஆனால் தன் வாய் பழக்கமான அதட்டலை எழுப்புவதைக் கேட்டான். பீதியுடன் மனம் வேண்டாம் என்று பதறியபடி கூவ, அவன் கரம் துரட்டியை வீசியது. அடி விலக, சேற்றில் கால் தடுமாறிக் குப்புற விழுந்தான். கையை ஊன்றி மல்லாந்தபோது யானையின் கரிய உருவம் பெருகி வந்து தன்மீது நிரம்புவதைக் கண்டான். அதன் பிளிறல் பெரிய அடிமரமொன்று சடசடவென்று பிளந்துகொள்வது போலக் கேட்டது. பிதுங்கிய கண்களுடன் நாயர் அண்ணாந்து பார்த்தான். யானையின் காதுகள் வேகமாக விசிறின. பின் தனித்துப் பிரிந்த கரிய பறவையாக மாறி வானில் சிறகடித்தெழுந்தன. துதிக்கை உதிர்ந்து தரையிறங்கி நெளிந்து படமெடுத்துச் சீறியது. கரிய அடிமரங்களாக, பாறைகளாக யானை விரிந்தபடியே சென்றது.

29. பாடலிபுத்தரம்

1

கி.மு. 493இல் சிரேணிக வம்சத்தைச் சார்ந்தவனாகிய அஜாத சத்ரு தன் தந்தையும் மகத மன்னனுமாகிய பிம்பிசாரனைக் கைது செய்து சிறையிலிட்டான். பிம்பிசாரன் அந்தப்புரத்தில், நாயகியரில் ஒருத்தியைக் கூடியபடி இருந்தநேரம், திட்டமிட்டி ருந்தபடி அஜாத சத்ரு தன் வீரர்களுடன் நுழைந்தான். மஞ்சத்தில் நிர்வாணமாக இருந்த பிம்பிசாரனை அப்படியே தூக்கிக் கைகளைப் பின்னால் முறுக்கி அவன் உத்தரியத்தினாலேயே கட்டி வீரர்களிடம் ஒப்படைத்தான். போகத்தின் தாளத்தில் சுயமிழந்து விட்டிருந்த மன்னன் காலடியோசைகளைக் கேட்கச் சற்றுப் பிந்திவிட்டிருந்தான். தூரத்தில் உடைகளுடன் கழட்டி வைக்கப்பட்டிருந்த உடைவாளை எடுக்க முடியவில்லை. அந்த நாயகி அங்கேயே வெட்டிச் சாய்க்கப்பட்டாள். பிம்பிசாரன் அந்தப்புரத்தின் நீண்ட புறச்சுற்றுப் பாதை வழியாக இட்டுச் செல்லப்பட்டான். அது கூதிர் காலம். கல்லாலான அரண்மனைச் சுவர்களும் தரையும் குளிர்ந்து விறைத்திருந்தன. உள்ளிழத்த மூச்சுக்காற்று மார்புக்குள் உறைந்து பனிக்கட்டியாகி, மெல்ல உருகி, நரம்புகள் வழியாகப் பரவி, உடலெங்கும் நிறைவதை பிம்பிசாரன் உணர்ந்தான். பிடரியும் மார்பும் சிலிர்த்து உடல் குலுங்கிக்கொண்டிருந்தது. விரைப்படங்காத ஆண்குறி காற்றில் துழாவித் தவித்தது. அந்தப்புரத்தின் படிகளில் இறங்கி சுரங்கப் பாதையின் வாசலை அடைந்ததும் பிம்பிசாரன் திரும்பிப் பார்த்தான். ஒளி ஈரம்போல மின்னிய இலைகளை மெல்ல அசைத்தபடி நந்தவனத்து மரங்களும், சாம்பல் நிறத்தில் மெல்லிய ஒளியுடன் விரிந்திருந்த வானமும், அரண்மனைக் கோபுர முகடுகளின் ஆழ்ந்த மௌனமும் அவனை ஒரு கணம் பரவசப்படுத்தின. அம்மகிழ்ச்சியை வினோதமாக உணர்ந்து அவனே திடுக்கிட்டான். ஆழ்ந்த பெருமூச்சுடன் படியிறங்கி னான்.

சுரங்கத்தின் உள்ளிருந்து சத்தமின்றி படியேறிப் பாய்ந்து வந்த குளிர்காற்று அவன் தோளை வளைத்து இறுக்கி மார்பில் தன் அங்கங்களைப் பொருத்திக்கொண்டது. பிம்பிசாரன் மனம் வழியாக எண்ணற்ற புணர்ச்சி

ஞாபகங்கள் பாய்ந்து சென்றன. நடுங்க வைக்கும் குளிர் ததும்பும் அந்த அணைப்பு அவனை உத்வேகம்கொள்ளச்செய்தது. அஞ்சவும் வைத்தது. கொன்ற மிருகத்தின் உடலைக் கிழித்துப் புசிக்கும் புலியின் பாவனை அவனுக்குப் புணர்ச்சியின்போது கூடுவதுண்டு. எதிர் உடல் ஒரு தடை, உடைக்க வேண்டியது. வெல்ல வேண்டியது. பின் சுய திருப்தியுடன் வாளை எடுத்தபடி வாளைப் பார்ப்பது மிகவும் பிடிக்கும் அவனுக்கு. நீ பிம்பிசாரன் என அது விரிந்திருக்கும். நிலவில் அவன் அந்தப்புரம் வருவதில்லை. லதா மண்டபத்தில் முழுத்தனிமையில் இருப்பதை விரும்பினான். மகத மன்னர்கள் அனைவருமே முழுநிலவில் தனிமையை நாடுபவர்களாகவே இருந்திருக்கின்றனர். குளிர்காற்றின் வயிற்றுக்குள் நுழைந்த தன் உறுப்பில் வாழ்க்கையின் உச்ச கட்டத் துடிப்பை உணர்ந்தான். ஆனால் மனம் அச்சம் தாங்காமல் பின் வாங்கும்படிக் கூறியது. அவன் இரத்தம் முழுக்க வடிந்துகொண்டிருந்தது. உதிரும் இலையின் எடையின்மை, பின்பு களைப்புடன் தடுமாறினான். அவன் நரம்புகள் புடைத்து நீலமாக மாறின. உடல் வெளுத்துப் பழுத்தது.

வாள் நுனியால் தள்ளப்பட்டு பிம்பிசாரன் சுரங்கத்திற்குள் நுழைந்தான். நரைத்த தாடி பறக்க, கட்டப்படாத தலைமயிர் பிடரியில் புரண்டு அலையடிக்க, தள்ளாடி நடந்தான். அவன் முன் அஜாத சத்ருவின் பாதங்கள் வலுவாக மண்ணை மிதித்து நகர்ந்தன. இருட்டு மணமாகவும் தொடு உணர்வாகவும், நிசப்தமாகவும் மாறி, மனத்தை நிறைத்தது. காவலர்கள் ஒலியாக மாறினார்கள். பின்பு கரைந்து மறைந்தார்கள். பிறகு எதுவும் ஊடுருவாத தனிமையில் பிம்பிசாரன் நடந்துகொண்டிருந்தான். பாதையெங்கும் கால்களை விறைக்கச் செய்யும் ஈரம் நிறைந்திருந்தது. இருளுக்குக் கண் பழகியபோது சுரங்கச் சுவர்கள் கசிந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டான். அவை மெல்லச் சுருங்கி விரிந்தபடி இருந்தன. அது ரத்தம். சிறிய நீரோடையாக மாறி அது அவன் கால்களைப் பற்றிக்கொண்டது. சுவர் வளைவுகளை மோதிக் கிளுகிளுத்தபடி விலகிச் சென்றது. எங்கோ வெகு ஆழத்தில் பேரொலியுடன் அருவியாக விழுந்து கொண்டிருந்தது.

தன் கால்களை இடறிய ஆட்டுக்குட்டிகளைப் பற்றி அப்போது பிம்பிசாரன் எண்ணினான். கனிந்த கண்களுடன், மார்போடு அணைத்த ஆட்டுக்குட்டியுடன் தன் யாகசாலைக்கு வந்த சாக்கிய முனியைக் கனவில் காண்பதுபோல் அவ்வளவு அருகே கண்டான். அவர் உடலின் மெல்லிய வெம்மையைக்கூட அக்கடும் குளிரில் உணரமுடிந்தது. பவளம்போலச் சிவந்து யாகசாலை மையத்தில் இருந்த பலிபீடம். அதைச் சுற்றி தலை துண்டிக்கப்பட்ட வெள்ளாடுகளின் கால்கள் உதைத்துப் புழுதியில்

எழுதிய புரியாத லிபிகளை இப்போது படிக்க முடிவதை அறிந்தான். புத்தர் புன்னகை புரிந்தார். அவன் அவரை நோக்கிப் பாய்ந்து செல்ல விரும்பினான். ஆனால் ஓட்டம் அவன் பாதங்களைக் கரைத்து விட்டிருந்தது. உருகும் பனிப்பொம்மை போல மிதந்து சென்றுகொண்டிருந்தான். புத்தரின் கரம்பட்டு விழி சொக்கியிருந்த ஆட்டுக் குட்டியின் உடலின் வெண்மை மட்டும் ஒரு ஒளிப்புள்ளியாகக் கண்களுக்குள் மிஞ்சியிருந்தது. பின்பு அதுவும் மறைய இருட்டு எஞ்சியது. பலி பீடத்திற்கென்று பிறவிகொண்டு இறுதிக் கணத்தில் மீட்கப்பட்ட ஆடுகள் நந்த வனம் முழுக்க செருக்கடித்துத் திரியும் ஒலி கேட்டது. குளம்புகள் பட்டு சருகுகள் நெரிந்தன. வாழ்வின் நோக்கத்தையே இழந்து விட்ட அவை ரத்தம் கனக்கும் உடலை என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் தவித்தன. மண்டை ஓடுகள் உடையும்படி பரஸ்பரம் மோதிக்கொண்டன. வழியும் ரத்தத்திலே வெறிகொண்டு மேலும் மேலும் மோதின. மரண உறுமல்கள் எதிரொலித்து சுரங்கம் ரீங்கரித்தது. பிம்பிசாரன் இருட்டின் முடிவற்ற ஆழத்தை ஒவ்வொரு கணமும் உணர்ந்தான்.

2

அஜாத சத்ருவின் முடிகுட்டுவிழாவிலும் வானவர் மலர்மாரி சொரிந்தனர். அவன் தன் தந்தையின் தேவியரைத் துரத்திவிட்டு அந்தப்புரத்தைத் தன் தேவியரால் நிரப்பினான். ஆனால் கூடலின் போது எப்போதும் கவசத்துடனும் வாளுடனும் இருந்தான். இரும்பின் குளுமை பெண்களை உறைய வைத்துவிட்டிருந்தது. ஆழத்தில் அவள் உடல் சதைகளும், மிக அந்தரங்கமான தருணத்தில் அவள் சொல்லும் பொருளற்ற வார்த்தையும்கூட சில்லிட்டிருந்தன. பனிக்கட்டிப் பரப்பைப் பிளந்து, காட்டுப் பொய்கையில் நீராடி எழும் உணர்வையே அஜாத சத்ரு எப்போதும் அடைந்தான். பின்பு அப்பெண்ணின் அடிவயிற்றில் காது பொருத்தி அச்சத்துடன் உற்றுக் கேட்பான். உடைவாளால் அவளைப் பிளந்து போட்ட பிறகுதான் மீள்வான். அவள் கண்கள்கூட மட்கிப்போய் வெட்டுபவனுக்கு அந்த ஆதி மகா உவகையை சற்றும் அளிக்காதவையாக ஆகிவிட்டிருக்கும். இரவெல்லாம் அல்லித் தடாகத்தில் தன் வாளைக் கழுவியபடி இருப்பான். அதன் ஆணிப்பொருத்துகளிலும் சித்திர வேலைகளிலும், உறைந்த ரத்தத்தை சுரண்டிக் கழுவுகையில் எப்போதாவது தலையைத் தூக்கினால் விரிந்த வானம் நீதானா என்று வினவும்.

தன் பாதத் தடங்களை இடைவாளால் கீறி அழித்துவிட வேண்டுமென்பதில் அஜாத சத்ரு எப்போதும் கவனமாக இருந்தான். ஒவ்வொரு முறையும் அவன் ஆண்மை நுழைந்து மீண்ட வழியில் அது நுழைந்து சென்றது. உதிரம் பட்டு அது ஒளிரப் பெற ஆரம்பித்தது. அவன் இடையில் அது ஒரு மின்னல் துண்டாகக் கிடந்தது. அவன் உடலில் அதன் செவ்வொளி பிரதிபலித்தது. அவன் அரியணையை நெருப்புபோலச் சுடர வைத்தது. வாள் அவனை இட்டுச் சென்றது. பாயும் குதிரைக்கு வழிகாட்டியபடி காற்றை மெல்லக் கிழித்தபடி அது முன்னகரும் போது பயத்துடனும் ஆர்வத்துடனும் அதைத் தொடரும் வெறும் உடலாக அஜாத சத்ரு ஆனான். கோசலத்தில் பிரசேனஜித்தின் தலையை மண்ணில் உருட்டிய பின்பு வாள் உடலைச் சிலுப்பி ரத்தமணிகளை உதறியபோது முதன்முறையாக அஜாத சத்ரு அதைக் கண்டு அஞ்சினான். கூரிய நாவால் ரத்தத்தைச் சுழட்டி நக்கியபடி வாள் மெல்ல நெளிந்தது. அதிலிருந்து சொட்டும் துளிகள் வறண்ட மண்ணில் இதழ் விரிக்கும் அழகைக் கண்டு அஜாத சத்ரு கண்களை மூடிக்கொண்டான். லிச்சாவி வம்சத்துக் குழந்தைகளின் ரத்தம் தேங்கிய குட்டையில் தன் கையைவிட்டுக் குதித்துப் பாய்ந்து, வாளைமீன்போல மினுங்கியபடி, வால் துடிக்க, உடல் நெளித்துத் திளைக்கும் தன் வாளைப்பார்த்தபடி அஜாத சத்ரு நடுங்கினான். பின்பு திரும்பி ஓடினான். சாம்ராஜ்யப் படைகளையும் வெற்றிக் கொடி பறக்கும் கொத்தளங்களையும் விட்டு விலகிக் காட்டுக்குள் நுழைந்தான். அங்கு தன்னை உணர்ந்த மறுகணம் தாங்க முடியாத பீதிக்கு ஆளானான். நினைவு தெரிந்த நாள்முதல் வெறும் கைகளுடன் வாழ்ந்து அறிந்ததில்லை. கைகளின் எல்லாச் செயல்பாட்டுக்கும் வாள் தேவைப்பட்டது. ஆபாசமான சதைத் தொங்கலாகத் தன் தோள்களின் மீது கனத்த கரங்களைப் பார்த்து அஜாத சத்ரு அழுதான். திரும்பி வந்து தன் வாள்முன் மண்டியிட்டான்.

சிரேணிக வம்சத்து அஜாத சத்ரு கோட்டைகளைக் கட்டினான். ராஜகிருக நகரை வளைத்து அவன் கட்டிய பாடலிகாமம் என்ற மாபெரும் மதில் அதற்குள் மௌனத்தை நிரப்பியது. பல்லாயிரம் தொண்டைகளோ முரசுகளோ கிழிக்க முடியாத மௌனம். அதன் நடுவே தன் அரண்மனை உப்பரிகையில் வாளுடன் அஜாத சத்ரு தனித்திருந்தான். நிறம் பழுத்து முதிர்ந்த வாள் அவன் மடிமீதிருந்து தவழ்ந்து தோளில் ஊர்ந்து ஏறியது. சோம்பலுடன் சறுக்கி முதுகை வளைத்தது. அந்த நிலவில் அஜாத சத்ரு எரிந்து கொண்டிருந்தான். இரும்புக்கவசத்தின் உள்ளே அவன் தசைகள் உருகிக்கொண்டிருந்தன. புரண்டு புரண்டு படுத்தபின் விடிகாலை யில் தன் மீது பரவிய தூக்கத்தின் ஆழத்திலும் அந்நிலவொளியே நிரம்பியிருப்பதை அஜாத சத்ரு கண்டான். இதமான தென்றலில் அவன்

உடலில் வெம்மை அவிந்தது. மனம் இனம்புரியாத உவகையிலும் எதிர்பார்ப்பிலும் தவிக்க அவன் ஒரு வாசல் முன் நின்றிருந்தான். நரைத்த தாடி வழியாகக் கண்ணீர் மௌனமாகக் கொட்டிக்கொண்டிருந்தது. கதவு ஓசையின்றித் திறந்தது. ஒளிரும் சிறு வாளுடன் அங்கே நின்றிருந்த பொன்னுடலை அஜாத சத்ரு பரவசத்தால் விம்மியபடி பார்த்தான். அது வாளல்ல தாழைப்பூ மடல் என்று கண்டான். தன்னைக் கைது செய்து கூட்டிச் செல்லும் அப்பிஞ்சுப் பாதங்களை எக்களிப்புடன் பின் தொடர்ந்தான். மலர் உதிர்வது போன்று அப்பாதங்கள் அழுந்திச் சென்ற மண்மீது தன் கால்களை வைக்கும்போதெல்லாம் உடல் புல்லரிக்க நடுங்கினான். சிறு தொந்தி ததும்ப மெல்லிய தோள்கள் குழையத் தள்ளாடும் நடை அவனை இட்டுச் சென்றது. நீரின் ஒளிப் பிரதிபலிப்பு அலையடிக்கும் சுவர்கள் கொண்ட குகைப் பாதையில் நடந்தான். சுவர்கள் நெகிழ்ந்து வழியும் ஈரம் உடலைத் தழுவிக் குளிர்வித்தது. எல்லாப் பாரங்களையும் இழந்து காற்றில் மலரிதழ்போல் சென்றுகொண்டிருந்தான்.

பதறிய குரலில் ஏதோ புலம்பியபடி அஜாத சத்ரு விழித்துக் கொண்டான். அந்தப்புரத்து அறைகள் வழியாக ஓடினான். தன் மகனைத் தனக்குக் காட்டும்படிக் கெஞ்சினான். பெண் முகங்கள் எல்லாம் சதைப் பதுமைகளாக மாறின. சுவர்கள் உறைந்திருந்தன. அம்மௌனத்தைத் தாங்க முடியாமல் 'என் மகன்! என் மகன்' என்று அழுதான். கற்சுவர் நெகிழ்ந்த வழியினூடே வந்த முதிய தாதி அஞ்சிய முகத்துடன் தன் மகனை அவனிடம் காட்டினாள். போதையின் கணமொன்றில் தவறி விட்டிருந்த வாள் விழித்துக்கொண்டு சுருண்டு எழுந்து தலைதூக்கியது. அவன் அதைத் தன் வலக்கையால் பற்றினான். அவன் கையைச் சுற்றி இறுக்கித் துடித்தது. அழுக்குத் துணிச் சுருளின் உள்ளே சிறு பாதங்கள் கட்டைவிரல் நெளிய உதைத்தன. அஜாத சத்ரு குனிந்து அந்த முகத்தைப் பார்த்தான். உதயபத்தன் சிரித்தான். என்றோ மறந்த இனிய கனவு ஒன்று மீண்டதுபோல அஜாத சத்ரு மனமுருகினான். உதயபத்தன்மீது கண்ணீர்த் துளிகள் உதிர்ந்தன. வாள் அஜாத சத்ருவை முறுக்கியது. அதன் எடை அவன் கால்களை மடங்க வைத்தது. அவன் தசைகளும் நரம்புகளும் தெறித்தன. அவன் அதை உருவி தன் மகனின் முஷ்டி சுருண்ட சிறு கைகளில் வைத்தான். காந்தள் மலர்போல அது அங்கிருந்தது. அதன் கீழ் தன் தலையைக் காட்டியபடி அஜாத சத்ரு மண்டியிட்டான். அன்றிரவுதான் அவன் மீண்டும் முழுமையான தூக்கத்தை அடைந்தான்.

ராஜகிருக மாநகரம் வெள்ளத்தால் அழிந்தது. மண்ணின் ஆழத்தி லிருந்து பெருகிய ஊற்றுக்களே அதைத் தரைமட்டமாக்கின. உதயபத்தன் பின்பு கங்கை நதிக்கரைச் சதுப்பில் தன் தந்தையின் உடலைப் புதைத்த இடத்தில் இன்னொரு பெரும் நகரத்தை எழுப்பினான். சதுப்பின்மீது மரக்கட்டைகளை அடுக்கி அதன்மீது கோபுரங்களும் கோட்டைகளும் எழுப்பப்பட்டன. மிதக்கும் நகரத்தின் கீழே பூமியின் ஆறாத ரணங்களின் ஊற்றுக் கள் எப்போதும் பொங்கியபடிதான் இருந்தன. அந்த நகரம் ஒருபோதும் இருந்த இடத்தில் நிலைத்திருக்கவில்லை. எவர் கண்ணுக்கும் படாமல் அது நகர்ந்தபடியே இருந்தது. நூற்றாண்டுகள் கழித்து கங்கையை அடைந்து சிதறும்வரை. பாடலிபுத்திரம்! பூமி மீது மனிதன் எழுப்பிய முதல் பெருநகர் அது.

- காலச்சுவடு, 1998.

30. ஒன்றுமில்ல...

டாக்டர் எம்.ஆர்.ராஜசேகரன் திடீரென்றுதான் எனக்கு உறவின ரானார். அவருடைய அக்காள் மகளை என் அண்ணா பையனுக் குப் பார்த்திருந்தோம். நிச்சயதாம்பூலம் அன்றைக்குத்தான் அறிமுகம். அவ்வளவு பெரிய அறுவை சிகிச்சை நிபுணர் அத்தனை எளிமையாக, சிரித்த முகமாக இருந்தது மிகவும் நெகிழ்வூட்டுவதாக இருந்தது. நானும் மனைவியும் பலமுறை இதுபற்றிப் பேசிக்கொண்டோம். அப்போதுதான் ராஜசேகரன் எங்கள் வீட்டுக்கே வர நேர்ந்தது. பக்கத்துத் தெருவில் அவரது நண்பரின் மகளுக்குப் பிறந்தநாள் விழாவோ என்னவோ ஒரு விசேஷம். அப்படியே எங்கள் வீட்டுக்கு வந்து தலையைக் காட்டும் பெருந்தன்மை அவருக்கு இருந்தது.

எங்களுக்குக் கையும் ஓடவில்லை காலும் ஓடவில்லை. என் பெண்கள் இரண்டு பேரும் வீட்டில் இல்லாத நேரம். மூத்தவள் கம்ப்யூட்டர் வகுப்புக்கும் இரண்டாமவள் விசேஷப் பயிற்சி வகுப்புக்கும் போயிருந்தார்கள். வழக்கமாக அவர்கள்தான் விருந்தினரை உபசரிப்பது, உபசாரம் செய்வது எல்லாம். அதிலும் ராஜசேகரன் பாதி ஆங்கிலத்திலேயே பேசினார். நான் துண்டால் அடிக்கடி துடைத்துக்கொண்டு அசட்டுத்தனமாக (அது எனக்கே தெரிந்தமையால் மேலும் அசட்டுத்தனமாக) சிரித்தபடி ஒப்பேற்றிக்கொண்டிருந்தேன். என் மனைவி டீ கொண்டு வந்தாள். டாக்டர் சற்றுத் தயங்கிய பிறகு டீ டம்ளரை வாங்கிக்கொண்டார். எந்த விருந்தாளியானாலும் அவருக்கு எது பிடிக்கும், சீனி சேர்க்கலாமா கூடாதா என்றெல்லாம் கேட்ட பிறகே எந்தப் பானமும் தரவேண்டும் என்று மூத்தவள் படித்துப் படித்துச் சொல்லியிருந்தது சற்றுத் தாமதமாகவே ஞாபகம் வந்தது.

டாக்டர் டம்ளரைத் திருப்பித் தரும்போது மனைவியின் மேல் கையிலிருந்த சிறு கழலையைப் பார்த்தார். 'இது என்ன? காட்டுங்கள்' என்றார்.

அவள் சிரித்தபடிச் சிரித்து, 'ஒன்றுமில்லை! ரொம்ப நாளாக இருக்கிறது' என்றாள்.

‘இருக்கலாம். காட்டுங்கள்’ என்று டாக்டர் கையைப்பற்றி இழுத்து அவராகவே பரிசோதிக்க ஆரம்பித்துவிட்டார். சம்பந்தி குடும்பத்தினரை மகிழ்விக்க முயல்கிறார் என்பது நன்றாகவே புரிந்தது என்றாலும் அப்படி அவர் முயன்றது மிகவும் மகிழ்ச்சி யைத் தந்தது. என் மனைவிக்கும் மலர்ச்சிதான். வலியில்லாத, மரணபயம் இல்லாத நோயாளியாக இருப்பதுபோல ஆனந்தமான விஷயம் இன்னொன்று இல்லை. கவனம், பிரியம், ஆதரவு ஆகியவற்றுக்குப் பாத்திரமாக அதைவிடச் சிறந்த சந்தர்ப்பம் வேறு இல்லை.

டாக்டர் கழலையைத் தொட்டு அழுத்திப் பார்த்துவிட்டு, ‘எவ்வளவு காலமாக இருக்கிறது, வலி உண்டா, வேறு இடத்தில் அதுபோல ஏதாவது இருக்கிறதா, வேறு ஏதாவது அசௌகரியம் உண்டா’ என்றெல்லாம் கேட்டார். பிறகு என்னிடம், ‘பயப்படும் படி ஒன்றுமில்லை. சாதாரணமான கொழுப்புக் கட்டிதான்...’ என்றார். சொற்றொடர் முடிவடையாதது எனக்குச் சிறிய பதற்றத்தைத் தந்தது. ‘சொல்லுங்க டாக்டர்’ என்றேன்.

‘கொழுப்புக் கட்டிகள் இதேபோல் இவ்வளவு நகராது. இது மிதந்தலைவதுபோல இருக்கிறது. அதுதான் யோசிக்கிறேன்’ என்றார்.

நாங்கள் இருவருமே சற்றுக் கலவரமடைந்து விட்டோம் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. டாக்டர், எங்களை ஆசுவாசப்படுத்தும்படியாகச் சிரித்து ‘ஒன்றுமில்லை. மிகச்சிறிய ஏதோ பிரச்சனைதான். அதுவும் பதினெட்டு வருடங்களாக இருக்கிறது என்றால், பயப்படும்படி ஏதும் இருக்க சற்றும் வாய்ப்பு இல்லை. நீங்கள் ஒரு தடவை ஆஸ்பத்திரி பக்கமாக வந்தீர்கள் என்றால், சரியாகப் பரிசோதித்துவிடலாம். நேரம் கிடைக்கும்போது வந்தால் போதும்’ என்றார்.

அவர் போனபிறகு நானும் மனைவியும் இது குறித்து தொலைக்காட்சி பார்த்தபடி விவாதித்தோம். பெரிதுபடுத்த வேண்டிய அவசியமே இல்லை என்று நான் கூறியதை அவள் ஆமோதித் தாள். மதியம் தாண்டி எங்கள் பெண்கள் வந்தபோது சற்றுக் கிண்டலாக இதைச் சொன்னேன். ‘அப்படியே பத்து நாள் படுத்து ரெஸ்ட் எடுத்துக்கொள் அம்மா’ என்று மூத்தவள் பகடி செய்தாள். இரவெல்லாம் இதுகுறித்த கிண்டல்

களால் நேரம் போயிற்று. ஆனால், டாக்டர் இவ்வளவு தூரம் சொன்னபிறகு போகாமலிருப்பது சரியல்ல. போய் பரிசோதனை செய்துவிடலாம் என்று சின்னவள் கூறியது ஒப்புக்கொள்ளும்படியாகவே இருந்தது. சின்னவளுக்கு இங்கிதம் சற்று அதிகம்.

இரண்டு நாள் கழித்து - அவசரப்பட்டுப் போனதாகவும் இருக்கக் கூடாது. டாக்டர் மறந்துவிட்டிருக்கவும் கூடாது. எனவேதான் இரண்டுநாள் -

நானும் மனைவியும் ஆஸ்பத்திரிக்குப்போய் டாக்டர் ராஜசேகரனைப் பார்த்தோம். மிகப்பெரிய ஆஸ்பத்திரி. அங்கு அவர்தான் முக்கியமான அறுவைசிகிச்சை நிபுணர். பல்வேறு துறைகளைச் சேர்ந்த, பல்வேறு நிபுணர்களின் பெயர்ப் பலகைகள் வரிசையாக இருந்தன. அந்தச் சூழலால் பாதிக்கப் பட்டு என் மனைவியின் முகத்தில் நோயாளிக் களை வந்து விட்டது. சின்னவள் பிரசவத்திற்கு இம்மாதிரி ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்தது. பிறகு எல்லாம் பக்கத்துத் தெரு குருசாமி டாக்டர்தான். அவளுக்கு நோய் என்று எதுவும் வந்தது ஞாபகமே இல்லை. உள்ளூர நோயாளியாக இருப்பது குறித்த ஆசை இருக்கும் போலிருந்தது.

டாக்டர் எங்களை உற்சாகமாக வரவேற்றார். அவரே பாத்தாலஜி பிரிவுக்கு இட்டுச் சென்று ஆய்வுகளை ஏற்பாடு செய்தார். காபி வரவழைத்துத் தந்தார். மறுவாரம் போகும்படிச் சொன்னார். அந்த ஒரு வாரமும் தினமும் ஒருமுறை இதுபற்றிய எண்ணங் களும் பேச்சுகளும் எழுந்தன. குறித்த நாள் நெருங்க நெருங்க எனக்குப் பதற்றம் உருவாகி வளர ஆரம்பித்தது. அதைப் பிறரிடம் காட்டாமலிருக்கும் பொருட்டு, மிதமிஞ்சிய உற்சாகத்தை வெளிப்படுத்தி மனைவியைக் கிண்டல் செய்தேன். பிறரும் அதைத்தான் செய்கிறார்கள் என்பதையும் உள்ளூர அறிந்திருந் தேன். பொதுவாக வீட்டின் சமநிலை சற்றுப் பிசகிவிட்டது என்றே கூறவேண்டும்.

குறிப்பிட்ட நாளில் என் மனைவியும் பெண்களும் நான் எழுவதற்கு முன்பே எழுந்து கோயிலுக்குப் போய்விட்டு வந்ததை அறிந்தேன். ‘என்ன பைத்தியக்காரத்தனம். அறிவே இல்லையா?’ என்று திட்டினேன். ‘போய்ப் பார்த்துதான் ஆய்வுக் கண்டுபிடிப்பை அறிய வேண்டுமா? போன் செய்தால் போதாதா?’ என்று எரிந்து விழுந்தேன். பிறகு ‘ஏதாவது பிரச்னை என்றால், டாக்டரே போன் செய்வார். போய் வேலையைப் பாருங்கள் எல்லோரும்’ என்று சொல்லியபடி தொலைக்காட்சியில் கிரிக்கெட் பார்த்தேன். மனைவியும் பெண்களும் நயமாகச் சொன்னார்கள். ‘வெளியே போய்வருவது ஒரு மாறுதலாக இருக்கும், அப்படியே ஷாப்பிங்கும் போகலாம்’ என்றார்கள். எப்படியும் ஷாப்பிங் போய்த்தான் ஆகவேண்டும். ஒரு கம்பளி ஸ்வெட்டர் வாங்கவேண்டியிருந்தது. எனக்குப் பிடித்த நிறத்தைப் பிறர் ஒருபோதும் எடுத்துவிட முடியாது. எனவே சரி என்று மனைவியுடன் கிளம்பினேன். வழியில்தான் ஆஸ்பத்திரி.

டாக்டர் இருந்தார். எங்களைப் பார்த்ததும் சிரித்தார். அது கொழுப்புக்கட்டிதான். ஆனால், ஒரு ரத்தக்குழாய் மீது உருவாகி யிருந்தது. அதனால்தான் அசைவு அதிகமாக இருந்தது.

‘கொழுப்புக்கட்டி உடலில் ஏற்படும் உடலின் அன்றாட நிகழ்வு களில் ஒன்றுபோல. ஒரு கொழுப்புக்கட்டியாவது இல்லாத எந்த மனிதரும் இல்லை. பயந்துவிட்டீர்களா?’ என்று சிரித்தார். ‘என்ன பயம்’ என்று நானும் சிரித்தேன். ஆனால், மனத்திலிருந்து மறைந்த அந்தப் பாறாங்கல்லின் கனம்தான் எப்படிப்பட்டது என்று வியந்துகொண்டேன். டாக்டர், ‘வேண்டுமென்றால் அதை வெட்டி எடுத்துவிடலாம்’ என்றார். நான் ‘எதற்கு, அது இருந்துவிட்டுப் போகட்டும்’ என்றேன்.

ஆனால், என் மனைவிக்கு அதை வெட்டி எடுத்துவிட ஆர்வம் இருந்தது. இத்தனை நாளில், எவருமே அதைக் கவனிக்கவோ, குறிப்பிடவோ செய்ததில்லை. இப்போது டாக்டர் கவனித்து விட்டார். எனவே, அவளால் அதை மறக்கமுடியவில்லை. யார் அவளைப் பார்த்தாலும் கையைப் புடவைக்குள் இழுத்து விடுகிறாள். அந்தச் சங்கடம் எனக்குப் புரிந்தது. ‘வெட்டி விடலாம்’ என்று அவளே சொன்னாள். ‘வலிக்குமா, மயக்க மருந்து தருவீர்களா?’ என்று கேட்டாள்.

டாக்டரால் சிரிப்பை அடக்க முடியவில்லை. ‘இது ஒன்றும் அறுவை சிகிச்சை இல்லை’ என்றார். சும்மா கத்தி எடுத்துக் கீறினால் போதும். அவளுக்குப் பயமாக இருந்தால் அந்த விரலை மட்டும் மரத்துப்போகச் செய்யும் மருந்தை ஊசி மூலம் செலுத்துவார். பத்து நிமிஷத்தில் முடிந்துவிடும், பதினைந்து நிமிடம் கழித்து வீட்டுக்குத் திரும்பலாம். ‘செலவு எவ்வளவு ஆகும்?’ என்றேன் ‘செலவா, நல்ல கதை! நீங்கள் வந்துவிட்டுப் போங்கள், என்ன பெரிய செலவு’ என்றார் டாக்டர். அடுத்த வெள்ளிக்கிழமை வசதிப்படும் என்றோம். விடைபெற்றோம்.

என் மனைவிக்கு உற்சாகம்தான். பரபரப்பும் தீவிரமும் இல்லாத அன்றாட வாழ்வில் சலித்துப்போன மத்தியவர்க்கப் பெண்தானே அவளும். அறுவை சிகிச்சை செய்யப்போகும் விபரத்தைத் தோழிகளிடம் போனில் சொன்னாள். அவள் தோழிகளுக்கும் அவ்வாறு வெட்டப்பட வேண்டிய பகுதிகள் இருப்பதாகத் தெரியவந்தது.

ஊருக்கு தன் தங்கைக்கும் மாமி பெண்ணுக்கும் அண்ணிக்கும் கடிதம் மூலம் விபரத்தைத் தெரிவித்தாள். பக்கத்து வீட்டுப் பாட்டி, எதற்கும் ஆஞ்சநேயருக்கு வடை மாலைக்கு வேண்டிக் கொள்ள உபதேசித்தாள். சின்னவள் ‘அம்மா, ஆபரேசன் அன்றைக்கு அந்த நீலப் பட்டுப்புடையைக் கட்டிக்கொள். உனக்கு அதுதான் எடுப்பாக இருக்கும்’ என்று கிண்டலாகச் சொல்ல, இவள் அப்பாவிடாக ‘அப்படியா சொல்கிறாய்? நான் பெங்கால் சில்க் கட்டலாம் என்றிருந்தேன்’ என்று சொல்ல ஒரே சிரிப்புதான்.

ஆனால் அறுவை சிகிச்சையன்று காலையில் பதற்றத்தில்
ஒவ்வொருவரும் அலை மோதினோம். பெரியவளுக்குக் கிளாஸ்
இருந்தது. சின்னவள் வருகிறேன் என்றாள். எதற்கு என்று நான்தான்
தடுத்துவிட்டேன். மனைவி, பக்கத்து வீட்டுக்கெல் லாம் போய்ச்
சொல்லிக்கொண்டு வந்தாள். பாட்டி, விபூதி வைத்துவிட்டது மூக்கில்
விழுந்து கிடந்தது. அவளுடைய பதறிய முகத்தைப் பார்க்க திடீரென்று
எனக்குச் சிரிப்பு வந்தது. நடிப்பதற்குக் கதாபாத்திரம் இல்லாது
அவதிப்படுகிறவர்கள் நாமெல்லாம், இல்லையா?

ஆஸ்பத்திரியில் டாக்டர் ராஜசேகர் இல்லை. அவசரமாக டெல்லி போக
நேரிட்டிருந்தது. ஒரு கடிதம் ஒப்படைத்திருந் தார். அதில் திறமையான
டாக்டர் என்றும் எழுதியிருந்தது. பிரபாகர் நட்பாகவே பழகினார். ‘இது
அறுவை சிகிச்சையே இல்லை. ஒரு ரேஸர்பிளேடால் நீங்களே
வெட்டிவிட்டுக் கொள்ளலாம்’ என்று கூறிச் சிரித்தார். எங்களை
உற்சாகப்படுத்து வதற்காக அதைச் சொல்லியிருப்பார். ஆனால்
எங்களுக்கு அந்த ரேஸர் பிளேடு வெட்டு ஒரு பயங்கரக் கற்பனையாக
மாறி முகம் வெளிறச் செய்தது.

என் மனைவி படிப்படியாகப் பதற்றம் குறைந்து கடைசிக் கணங்களில்
மிகுந்த உற்சாகத்துடன் இருந்தாள். என்னுடைய பதற்றத்தைக் கிண்டல்
செய்தாள். அவள் கையில் மரப்பு ஊசி போடப்பட்டது. அறுவை
சிகிச்சைப் பிரிவுக்கு எடுத்துச் செல்லப் பட்டாள். நான் பதற்றத்துடன்
வெளியே காத்திருந்தேன். வெளியே உட்கார்ந்திருந்த ஒரு நடுத்தர வயது
ஆள் மிகுந்த கவலையுடன் இருப்பதைப் பார்க்க வயிற்றைப் பிசைந்தது.
திடீரென்று எத்தனை பலவீனமாக இருக்கிறது நம் மனம் என்று
எண்ணிக்கொண்டபோது சிரிக்கவும் தோன்றியது.

திடீரென்றுதான் உத்தேசித்ததைவிட அதிக நேரம் ஆகியிருப்பது
கவனத்திற்கு வந்தது. உடனே வயிறு ஜிவ்வென்று இழுத்துக் கொண்டது.
யாரிடம் கேட்பதென்றும் தெரியவில்லை. எனக்கு இம்மாதிரி
நிறுவனங்கள் மீது உள்பயம் உண்டு. என் சின்ன மகள் இருந்தாள் என்றால்
விர்விர் என்று சுழன்று எல்லாவற்றையும் பார்த்துக்கொள்வாள். வெளியே
வந்த நர்ஸிடம் ‘சிஸ்டர் ஏன் இத்தனை லேட்?’ என்று கேட்டேன். அவள்
பதில் கூறவில்லை. இருபது நிமிடம்வரை பல்வேறு நர்ஸ்கள் உள்ளேயும்
வெளியே யுமாக ஓடினார்கள். யாரும் எந்தப் பதிலும் கூறவில்லை.
எனக்குக் குரலே இறங்கிவிட்டது.

கடைசியில், டாக்டர் வெளியே வந்தார். என்னைப் பார்த்ததும் சிரித்து,
‘ஒன்றுமில்லை. நன்றாக இருக்கிறார்கள்’ என்றார்.

‘என்ன ஆயிற்று டாக்டர்?’ என்றேன்.

‘அவர்களுக்கு பிளட் பிரஷர் உண்டா?’

‘இல்லையே! நன்றாகத்தானே இருந்தாள். ஏன் டாக்டர் என்ன ஆயிற்று?’

‘நன்றாகத்தான் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் நினைத்த அளவுக்கு
தெரியசாலி இல்லை. பயந்துவிட்டார்கள். சிறு மயக்கம்...’

‘அய்யோ...’

‘ஒன்றுமில்லை. தூங்க வைத்திருக்கிறோம். தூங்கட்டும். இன்றிரவு இங்கே
தங்கிவிட்டுக் காலையில் போகலாம். எல்லாம் மனதளவில்தான்.’

‘சரி டாக்டர்’ என்று சொல்லிவிட்டு உள்ளே போய்ப் பார்த்தால், சோர்ந்து
களைத்துத் தூங்கிக்கொண்டிருந்தாள். முகம் ஏன் அத்தனை
வெளுத்திருக்கிறது என்று தெரியவில்லை. அவள் கை தனியாக
வைக்கப்பட்டிருந்தது. பெரிய துணிப்பொட்டலமாகக் கட்டு. அதில்
ரத்தக்கறை. ஏன் இத்தனை பெரிய கட்டு? ஒன்றும் புரியவில்லை. நர்ஸிடம்
கேட்டேன். ‘ரத்தம் சற்று அதிகமாக வந்தது’ என்றாள். ‘ஏன்?’ என்றேன்.
‘தெரியவில்லை. அப்படி வரவே கூடாது என்று டாக்டர் சொன்னார்.’
‘ஏன்?’ என்று பதறினேன். அழுகையே வந்துவிட்டது. அவளுக்கும்
மேற்கொண்டு எதுவும் சொல்லத்தெரியவில்லை.

வெளியே வந்து வீட்டுக்குப் போன் செய்து சின்னவளை வரச்
சொன்னேன். பெரியவளைப் பாட்டி வீட்டில் போய் தங்கும்படிச்
சொன்னேன். சின்னவள் கேட்ட கேள்விகளுக்கு எனக்குப் பதிலே
சொல்லத் தெரியவில்லை. அவளை நேரில் பார்த்ததும் பொல
பொலவென்று கண்ணீர் விட்டுவிட்டேன். ‘என்ன அப்பா இது.
படித்தவர்தானே நீங்கள்?’ என்று அதட்டினாள். டாக்டரிடம் போய்ப்
பேசிவிட்டு வந்தபோது முகம் தெளிந்து உற்சாகமாக இருந்தாள்.
ஒன்றுமில்லையாம். சிறிய ரத்தப் போக்கு. ரத்தக்குழாய் சிறிது
வெட்டுப்பட்டுவிட்டது. ஒரு சிறு காயமளவுக்கு ரத்தம் வீணாகிவிட்டது.

இரவு முழுக்க அவள் கண் திறக்கவில்லை. விடிகாலையில்
கட்டுப்பிரித்துப் பார்த்த டாக்டர் ‘ரத்தம் நின்றிவிட்டது, ஒன்றும்
பிரச்சனையில்லை. காலையில் வீட்டுக்குப் போகலாம்’ என்றார். ஆனால்
கட்டுத்துணியில் இருந்த ரத்தம் எனக்குப் பீதியைக் கிளப்பியது. ‘ஏன்
இத்தனை ரத்தம் டாக்டர்?’ என்றேன். ‘அது ஒன்றுமில்லை. ரத்தம்
துணியில் பரவி ஊறுவதனால் அப்படித் தோன்றுகிறது. இப்போது ரத்தம்
நின்றிவிட்டதனால், இனி பிரச்சனை ஏதுமில்லை’ என்றார்.

விடிகாலையில் மூத்தவளுக்குப் போன் செய்து வீட்டுக்கு வரும் தகவலைச் சொன்னேன். நான் இரவு ஏதும் சாப்பிடவில்லை. இட்லி தயாரித்து வைக்கவும் சொன்னேன். சின்னவள் போய் டாக்டரைப் பார்த்து மருந்துகள் எழுதி வாங்கிவிட்டு வந்தாள். ஆனால், அப்போது என் மனைவிக்கு ஜூரம் ஆரம்பித்திருந்தது. காதுமடல்கள் சிவந்திருந்தன. டாக்டர் சாதாரணமாக வந்து சிரித்த முகத்துடன் ரிப்போர்ட்டைப் பார்த்தபோதுதான் சின்ன நர்ஸ் ‘டாக்டர் டெம்பரேச்சர் இருக்கு’ என்றாள். டாக்டர் புருவம் சுழித்து ‘டெம்பரேச்சரா?’ என்றபடி கூர்ந்து பார்த்துப் பரிசோதித்தார். கையில் புஜம் அருகே ஒரு சிவப்பும் வீக்கமும் இருப்பதை நானும் கவனித்தேன். என்னால் நிற்க முடிய வில்லை. ஜன்னல் கட்டை மீது அப்படியே உட்கார்ந்து விட்டேன்.

சின்னவள்தான் டாக்டர் கூடவே போய்ப் பேசிவிட்டு வந்தாள். சிறிய விஷயம்தான் என்றாள். காயம் ரத்தக்குழாயின் மேலேயே இருப்பதால் ஆண்டிபயாடிக் மருந்துகள் வேலை செய்யும்போது சிறிது காய்ச்சல் வருகிறது. அவ்வளவுதான். உண்மையில், இந்தக் காய்ச்சல் ஒரு நல்ல அறிகுறி. ஆண்டிபயாட்டிக் மருந்துகள் தீவிரமாக வேலை செய்கின்றன என்பதற்கும், உடம்பின் நோய் எதிர்ப்பு அமைப்பு சிறப்பாக உள்ளது என்பதற்கும் ஒரு சிறந்த சான்று இது. பெரியவளுக்குப் போன் செய்து இட்லியைக் கொண்டு வரச்சொன்னோம். பெரியவளும் சின்னவளும் ஆஸ்பத்திரியில் தங்கினார்கள். நான் வீட்டுக்குப் போய் ஓய்வு எடுத்த பிறகு வரலாம் என்றார்கள்.

வீட்டில் தனிமை எனக்குப் பயமாக இருந்தது. தொலைக்காட்சியைத் திரும்பத் திரும்ப மாற்றி வெறும் சத்தமாகவும் படங்களாகவும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். சிறிது நேரத்தில், அப்படியே சோபாவிலேயே தூங்கிவிட்டேன். மாலையில் போன் அடித்து அடித்து என்னை எழுப்பியது. சின்னவள்தான். உடனே வரும்படிச் சொன்னாள். என்ன என்று பதறினேன். ‘விசேஷமாக ஒன்றுமில்லை. அதே காய்ச்சல்தான்’ என்றாள்.

ஆஸ்பத்திரிக்குப் போனபோது அங்கே டாக்டர் ராஜசேகரன் இருந்தார். என்னைப் பார்த்ததும் தனியறைக்கு அழைத்துச் சென்றார்.

‘நீங்கள் படித்தவர், சொன்னால் உங்களால் புரிந்துகொள்ள முடியும். அதனால் சொல்கிறேன்’ என்று ஆரம்பித்தார். என் மனைவியின் கழலையை வெட்டும்போது ரத்தக்குழாயில் சிறு கீறல் ஏற்பட்டுவிட்டது. அதைத் தைத்தபிறகு கட்டுபோட்டிருக்க வேண்டும். செய்யவில்லை. சிறு காயம்தானே என்று விட்டு விட்டார்கள். அதனுடாக கிருமிப் பாதிப்போ

அல்லது அழுக்குப் பாதிப்போ ஏற்பட்டுவிட்டது. ‘டெட்டனஸ் இப்போது ஜலதோஷம் மாதிரி. இருபத்தி நாலு மணி நேரத்தில் அதை ஓட ஓட விரட்டக்கூடிய மருந்துகள் இப்போது உள்ளன. போன வாரம்கூட இதே ஆஸ்பத்திரியில் ஒரு குழந்தைக்கு சிசேரியனில் மண்டையில் கத்தி பட்டு டெட்டனஸ் ஆகிவிட்டது. இப்போது உற்சாகமாக இருக்கிறது. நாளை டிஸ்சார்ஜ் ஆகிறது. பயமே வேண்டாம். தைரியமாகப் போங்கள்.’

எனக்குத் தைரியம் ஒரு பக்கமும் பதற்றம் மறுபக்கமுமாகத் தராசு முன் மாதிரி மனம் அலைபாய்ந்தது. என் மனைவி மிகவும் சிவந்து போயிருந்தாள். கையின் வீக்கம் மிகவும் பயமுட்டுவதாக இருந்தது. சின்னவள் அப்படியே துவண்டுவிட்டாள். ‘மூவரும் வார்டிலேயே முடங்கிக் கிடந்தோம். இரண்டு முறை டாக்டர் ராஜசேகரன் வந்து பார்த்தார். ஊசிகள் போட்டார். ‘ஒன்றும் பயமில்லை. தேறி வருகிறார்கள்’ என்றார். இரவு ஆயிற்று. பின்பு விடியவும் தொடங்கியது. என் மனைவியின் உடம்பு விசித்திரமாக முறுக்கிக்கொண்டது. கழுத்திலும் கைகளிலும் நீலநிறமாக நரம்புகள் புடைத்து எழுந்தன. டாக்டர்களுக்குத் தகவல்போய் திமுதிமு வென்று வந்து குழுமினார்கள். நான் கடைசியாகப் பார்த்தபோது, அவள் படுக்கையில் வில்போல வளைந்து நின்றிருந்தாள். டாக்டர் ராஜசேகரன் என்னிடம், மிகச் சக்திவாய்ந்த நோய்முறி மருந்தை மிக உச்ச அளவில் கொடுத்திருப்பதாகவும், அனேகமாக, ஒரு மணி நேரத்தில் எல்லாம் சரியாகப் போய்விடும் என்றும் மூன்று நாளில் வீட்டுக்குப் போய்விடலாம் என்றும் சொன்னார். ‘அறுவை சிகிச்சைகளில் பத்தாயிரத்தில் ஒன்றில் இம்மாதிரி தொற்று ஏற்பட வாய்ப்புண்டு. அதிலும் பத்தாயிரத்தில் ஒன்று மட்டும் அபாயகரமான பாதிப்பு. இன்றைய மருந்துகளுக்கு முன் இதெல்லாம் பெரிய விஷயமில்லை. நீங்கள் தைரியமாக இருக்கவேண்டும். அதுதான் முக்கியம்’ என்றார். ஆனால் அடுத்த அரைமணி நேரத்தில் என் மனைவி இறந்துபோனாள்.

- ஒம்சக்தி, 1999

31. நதிக்கரையில்

எரியும் வெளியில் புகைந்தபடி வெளிறிக் கிடந்தது கங்கை.
கரையோரத்துச் சதுப்புகளில் மண்டியிருந்த கோரைகள் காற்றுப் படாமல்
அசைவற்று நிற்க நீரின் சிற்றலைகள் கரை மண்ணை வருடும் ஒலிகளில்
நதி தனக்குத்தானே மெல்லப் பேசிக்கொண்டிருந்தது. கரையோர மர
நிழல்களில் பெரிய அண்டாக்களில் சூதர் கள் சமையல்
செய்துகொண்டிருப்பதைச் சற்றுத் தள்ளிப் பாறை மீது அமர்ந்தவனாக
பீமன் மேற்பார்வையிட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

‘மகாபலரே உப்பு பாருங்கள்’ என்று ஒருவன் வந்து மர அகப்பையில்
சித்ரான்னத்தை நீட்டினான்.

பீமன் நாசியை விடைத்து அந்த ஆவியை முகர்ந்தான். ‘சரிதான்
நீர்வள்ளிக் கிழங்கு சற்றுத் துவர்ப்பு கண்டிருக்கிறது.’

‘என்ன செய்வது?’

‘ஓரிரு துண்டுப் பழங்கள் போடு. அடேய் மச்சா, விறகை இழுத்துப்
போடு. அன்னம் புகைந்துவிடப் போகிறது.’

சூதன் ஒருவன் தாழைப்பாயை விரித்துப் பழங்களைக் கழுவ
ஆரம்பித்தான்.

பீமன் பெருமூச்சுடன் மீண்டும் நதியைப் பார்த்தான். இனம் புரியாத
தவிப்புடன் மனம் தாவித் தாவிச் சென்றது. கோபத்துடன் கைகளை
உரசிக்கொண்டு எழுந்தான். அடுப்புப் புகைக்கு அப்பால் பர்ணசாலைகள்
நடுங்கின. அங்கிருந்து தருமனின் நெளியும் பிம்பம் வந்தது. பீமன்
கோபத்தைத் திசை மாற்றுவவன்போல மண்ணை உதைத்தான்.

‘மந்தா, எதுவரை ஆயிற்று சமையல்?’

‘எட்டுவகை சித்ரான்னம் முடிந்துவிட்டது. ருசி பார்க்கிறீர்களா?’

‘எனக்குப் பசியில்லை’ என்றபடி தருமன் பாறைமீது அமர்ந்தான். மருத
மரத்தில் சாய்ந்து கைகாட்டியபடி பீமன் தழலை உற்றுப் பார்த்தான்.

‘மந்தா பெரிய தந்தையார் உடல்நிலை கவலையூட்டுவதாக இருக்கிறது’ என்றான் தருமன். ‘எனக்கு ஒரு கணம்கூட நிம்மதியில்லை.’

‘சூதன் என்ன சொன்னான்?’

‘என்ன சொல்வான்? தூக்கமில்லாததுதான் காரணம் என்கிறான். எப்படித் தூங்க முடியும்? புத்திர சோகத்தின் தழல்மீது அல்லவா அவர் படுத்திருக்கிறார்.’

‘எல்லோருக்கும்தான் துக்கம்’ என்றான் பீமன். ‘அவர் சற்று மிகைப்படுத்துகிறார். நமது குற்ற உணர்வைத் தொடர்ந்து தூண்டிவிடுவதில்தான் அவருடைய அதிகாரம் இருக்கிறது இப்போது.’

‘அநீதியாகப் பேசாதே மந்தா. பர்ணசாலைகளில் இரவும் பகலும் துக்கம் மூடிக்கிடப்பதை நீ பார்க்கவில்லையா? குந்தியோ திரௌபதியோ காந்தாரியோ அனைத்து மாதர் முகங்களும் ஒன்றுபோல இருக்கின்றன.’

பீமன் கோபம் எழுவதை உணர்ந்தான். அடக்க முயன்று முடியாமல் பெருமூச்சுடன் ‘நாம் ஏன் இங்கு இருக்கவேண்டும்?’ என்றான். ‘நமது நாடும் மக்களும் அங்கே காத்திருக்கிறார்கள். வானப்பிரஸ்தம் வந்தவர்கள் அதை அனுபவிக்கட்டுமே. அடேய் மூடா, பழங்களை வெந்நீரில் போட்டுத் தோல் களைந்தாயா? தோலை உன் தந்தையா தின்பான்? அண்ணா, இதெல்லாம் மூடத்தனம் என்று படுகிறது எனக்கு.’

‘நம்மைவிட யுயுத்சுவம் தெளமியரும் நன்கு ஆட்சி செய்கிறார் கள்.’

‘அப்படியென்றால் நாட்டை அவர்களுக்குத் தந்து விடலாமே’

தருமன் பெருமூச்சுவிட்டான். ‘மந்தா நீ உணவிலும், பார்த்தன் பெண்களிலும் தம்பியர் சோதிடத்திலும் அஸ்வ சாஸ்திரத்திலும், நான் தர்ம நூல்களிலும் தேடுவது என்ன?’

‘நான் எதையும் தேடவில்லை.’

‘நாம் நம்மைத் தேடுகிறோம். களங்கமில்லாத மனமும் சுதந்திரமான எண்ணங்களும்கொண்ட பழைய பாண்டவர் களை.’

‘எனக்கு அலங்காரச் சொற்கள் புரிவதில்லை. அதனால் என்னை எவரும் மன்னனாக எண்ணவில்லை.’

‘மந்தா உண்மையைச் சொல். காட்டில் பதினான்கு வருடம் கையில் கிடைத்ததைத் தின்று நீ வாழ்ந்தபோது இருந்த பசியும் ருசியும் இப்போது உள்ளதா?’

பீமன் முகம் சிவந்தது. சட்டென்று எழுந்து ‘மூடா, தீயை இழு என்றேனே,

கேட்டாயா? கருகல் வாடை வருகிறது பார்' என்று சீறியபடி கை ஓங்கி ஒரு அடி எடுத்து வைத்தான்.

சூதன் நடுநடுங்கி அமர்ந்துவிட்டான். 'அப்போதே இழுத்து விட்டேன் பிரபு. அப்போதே இழுத்துவிட்டேன் பிரபு...'

பீமன் கைகளை உரசிக்கொண்டான். மத யானையின் தசைகள் போல அவன் தோள்கள் இறுகி விரிந்தன. கூண்டு மிருகம் போலச் சுற்றி வந்தான்.

'மந்தா உன்னைச் சீண்டும் நோக்கம் எனக்கில்லை. சத்யூபரின் சீடர் வந்து தகவல் சொன்னார். பிதாமகர் கிருஷ்ண துவைபாயன மகாவிபாசர் வருகிறாராம்.'

'எதற்கு?'

'நம்மைப் பார்க்க. வேறு எதற்கு?'

'எஞ்சியவர்களைக் கணக்கிடவா? வேறு வேலை இல்லை கிழவருக்கு.'

'பித்ரு நிந்தை பெரும் பாபம் மந்தா?'

பீமன் 'இது சுயநிந்தை' என்று உறுமினான்.

தருமன் எழுந்தான். 'நான் நீராடச் செல்கிறேன். உடல் எரிகிறது. வருகிறாயா?'

'வருகிறேன்.' தண்ணீர் குளிர்விக்கும் என்று பட்டது பீமனுக்கு. இருவரும் நடந்தனர். பீமன் போகும் வழியில் இருந்த மருத மரத்தை ஓங்கி அடித்தான். அது அதிர்ந்து மலர்களும் சருகுகளும் கொட்டின.

'நாம் இங்கு வந்தது ஒரு வகையில் நல்லது. அங்கு அஸ்தினாபுரி யில் அதிகாரமும் போகமும் நம்மைச் சூழ்ந்துள்ளன. நம் ஆன் மாவை அவை மூடிவிடக்கூடும். இங்குத் துயரம் அணிகளின்றி உடைகளின்றி நம்முன் நிற்கிறது. நமது வெற்றியின் விலை என்னவென்று ஒவ்வொரு கணமும் கூறுகிறது.'

'அண்ணா நாம் வேறு எதையாவது பேசுவோமே?'

'எதைப்பற்றிப் பேசினாலும் இந்த இடத்தில் மனம் வேறு எதைப் பற்றியும் எண்ணுவதில்லை. மந்தா பேசாதபோது துக்கம் உள்ளிருந்து மார்பை அடைக்கிறது.'

கங்கை சிதையென எரிந்து கொண்டிருந்தது. நீர் மீது சரிந்து வளர்ந்த பெரிய சாலமரத்தின் வேர்களில் தருமன் அமர்ந்தான். பீமன் நீரில் இறங்கியதும் மட்கிய மரக்கட்டைபோல நீரில் அசைவின்றி மிதந்து கிடந்த

முதலையொன்று உயிர் பெற்று முன்னகர்ந்தது. அதன் வாலையும் வாலையும் பற்றி பீமன் சுழற்றி எடுத்தான். இம்சையின் எழுச்சியில் அவன் உடல் அதிர்ந்தது. அதைச் சுழற்றி வேர் மீது ஓங்கி அறைந்து வளைத்து ஒடித்தான். அவனது பருத்த கரங்களில் முதலை துடித்து நெளிந்து அடங்கியது. அதன் அசைவுகளின் லயத்தில் அவன் மனமும் அடங்கியது. அதை நீரில் வீசினான். நீர் ஒளியுடன் விரிந்து வாய்பெற்று முதலையை விழுங்கியது. அந்தரீயத்தைக் கழற்றிக் கரைமீது போட்டுவிட்டு நீரில் தாவியிறங்கி மூழ்கினான்.

‘இன்னும் ஒரேயொரு நீர்ப்பலி மந்தா. இன்று மாலை அதுவும் முடிந்து விடும். நாளை மதியம் கிளம்பி விடலாம்.’

‘நான் அப்படியே தெற்குத் திசை நோக்கிப் பயணம் செய்துவிட்டு வரலாம் என்றிருக்கிறேன்.’

‘அர்ச்சுனன் நாகலோகம் போகப்போவதாகச் சொன்னான். நகுலன் காந்தாரத்துப் புரவிவிழா ஒன்றுக்குப் போகிறான்.’ தருமன் கசப்புடன் சிரித்தான். ‘நான்தான் எங்கும் போக முடியாது. பாரத வர்ஷத்தின் சக்கரவர்த்தியாயிற்றே.’

பீமன் நீரில் மூழ்கினான். மீன்களின் பளபளப்பில் நீருக்குள் ஆயிரம் விழிகள் உருக்கொண்டன. பார்வைகள் அவனை மொய்க்க ஒரு கணத்தில் மூச்சு மார்பை இறுக்கியது. உதைத்து மேலே வந்தான். கரை நோக்கி வந்தான். நதி அச்சமூட்டியது.

‘எதற்கு வருகிறார் வியாசர்?’ என்றான் தருமன் உடைகளை மெல்லக் களைந்து விட்டு நீரில் இறங்கியபடி.

‘ஏதாவது தர்மவிசாரம் இருக்கும். உங்களுக்கும் பொழுது போகும். முதியவர்க்கு சித்ரான்னம் பிடிக்குமா இல்லை குரங்கு உணவுதானா?’

‘மந்தா உன் கசப்பு அதர்மத்தை நோக்கிப் போகிறது.’

‘எனக்கும் சேர்த்து நீங்கள்தான் தர்மவிசாரம் செய்கிறீர்களே.’

தருமன் பிறகு பேசவில்லை. நீராடி முடித்ததும் ‘வருகிறாயா’ என்றான்.

‘எதற்கு?’ என்றான் பீமன். ‘பெண்களின் கண்ணீர் முகங்களைப் பார்க்கவா? அதைவிட இங்கேயே ஏதாவது முதலை முகங்களைப் பார்க்கலாம். நான் உணவை அனுப்புகிறேன்.’

தருமன் குனிந்த தலையுடன் ஒற்றையடிப் பாதையில் செல்வதைப் பார்க்க ஒரு கணம் பரிதாபமும் மறுகணம் துவேஷமும் எழுந்தது.

சித்ரான்னங்கள் உலையிலிருந்து இறங்கிவிட்டிருந்தன. பீமன் தன் வயிற்றுக்குள் இச்சை ஓலமிட்டு எழுவதை உணர்ந்தான். சற்று நேரத்தில் அவன் உடலே அவ்விச்சையாக மாறியது. அவன் உடலின் மறுபகுதியே அந்த அன்னம் என்பதுபோல. அந்த அன்னத்துடன் தன் அன்னமய உடல் இணையும்போதே அது பூரணமடைய முடியும் என்பதுபோல. நியதியின் பெரும் தருணம் ஒன்றிற்கு முந்தைய தவிப்புபோல.

பர்ணசாலைகளின் நடுவே செம்மண்ணாலான பெரிய முற்றம் இருந்தது. அதில் பழுத்த இலைகள் பரப்பப்பட்டிருந்தன. நடுவில் வியாசர் அமர்ந்திருந்தார். நீண்ட வெண்ணிறத்தாடி காற்றில் அசைந்தாடிக் கொண்டிருந்தது. கண்கள் அரைவாசி மூடியிருந்தன. எதிரே பாஞ்சாலி அமர்ந்து மெல்லிய குரலில் ஏதோ சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். சத்யுபர் மடிமீது பெரியதொரு சுவடிக்கட்டை விரித்து வைத்து கண்களை இடுக்கியபடிக் கூர்ந்து படித்துக் கொண்டிருந்தார். முற்றத்தில் பரவலாக அனைவரும் அமர்ந்திருப்பது போலிருந்தது. தருமன் கவனமின்றி இலையொன்றைக் கிழித்தபடி அமர்ந்திருந்தான். திருதராஷ்டிர மன்னர் பார்வையிழந்தவர்களுக்கேயுரிய முறையில் மோவாயை விசித்திரமாகத் திருப்பி ஒலிகளைக் கூர்ந்து கேட்டபடி அமர்ந்திருந்தார். சற்றுத்தள்ளி மடியில் காண்டிபத்துடன் அர்ச்சுனன். பெண்கள் கூட்டத்தின் நடுவே இறுக்கமான முகத்துடன் குந்தி. பதுமைபோல காந்தாரி. வெளிறி மெலிந்த உத்தரை. முற்றத்திற்கு வெளியே கூட்டம் கூட்டமாக அந்தப்புரத்தின் பிற பெண்கள்.

பீமனின் வருகை அனைவரையும் திரும்பிப் பார்க்க வைத்தது. அது அவன் உடலசைவுகளில் சங்கடத்தைக் கலந்தது. அவன் வியாசரை 'வணங்குகிறேன் பிதாமகரே' என்று தெண்டனிட்டு டான். 'முழு ஆயுளுடன் இரு. நிறை வாழ்வு உனக்கு அமையட்டும்' என்று அவர் வாழ்த்தினார். பீமன் சத்யுபரை வணங்கிவிட்டுப் பின் வரிசையில் போய் அமர்ந்துகொண்டான்.

பாஞ்சாலி கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்டு சிவந்த விழிகளுடன் விலகித் தலைகுனிந்து அமர்ந்தான். அவள் தோள்கள் விம்மல் கொண்டு அசைந்தன.

தருமன் திரும்பிப்பார்த்து 'தம்பி, தாத்தா பெருங்காவியம் ஒன்று எழுதியிருக்கிறார்.'

'ஓகோ' என்றான் பீமன்.

'குருஷேத்ர மகாயுத்தத்தை மையமாகக் கொண்டு குருவம்சத்தின் வரலாற்றையும் விருஷணிகுலத்தின் வரலாற்றையும் விரிவாகச் சொல்கிற

காவியம் இது' என்றான் தருமன்.

சங்கடமான அமைதி நிலவியது. காட்டுக்குள் காற்று ஒன்று ஊடுருவும் ஒலி கேட்டது.

‘தந்தையே’ என்று கரடு தட்டிய குரலில் அழைத்தபடி முன்னால் சரிந்தான் திருதராஷ்டிரன். ‘எனக்குப் புரியவில்லை தந்தையே. என் மூடத்தனத்தைத் தாங்கள் மன்னிக்கவேண்டும். நான் கல்லாதவன். அகமும் இருண்டவன். இந்தப் பேரழிவின் கதையைத் தாங்கள் ஏன் எழுதவேண்டும்? உங்கள் உதிரத்தில் பிறந்த குழந்தைகள் காமக் குரோத மோகங்களினால் சண்டையிட்டு அழிந்ததை எழுதுவதில் உங்களுக்கு என்ன பெருமை?’

அத்தனைபேர் மனத்திலும் எழுந்த வினா அது என்பதை முகங்களில் தெரிந்த தீவிரம் மூலம் பீமன் அறிந்தான்.

வியாசர் பெருமூச்சு விட்டார். ‘இந்தக் கேள்வியைத்தான் நான் என்னிடம் கடந்த பத்துவருஷங்களாக மீண்டும் மீண்டும் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன். என் மனம் கொந்தளித்துக் கொண்டிருந்த காலம் அது. எங்கும் நிலைத்திருக்க முடியவில்லை. பாரத வர்ஷமெங்கும் அலைந்தேன். எங்கும் மக்கள் இந்தப் போரைப் பற்றியே பேசுவதைக் கண்டேன். சூதர்கள் பாடல் முழுக்க இப்போர் பரவி வளர்வதை அறிந்தேன். நாம் விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும் இந்தப் போர் மானுட குலத்தின் ஞாபகத்தில் என்றென்றும் இருக்கத்தான் போகிறது. ஏன்? இந்தப் போர் ஒவ்வொரு மானுடர் மனத்திலும் நிகழும் போர் அல்லவா...?’ வியாசர் பெருமூச்சுடன் சிறிது நேரம் அமைதியாக இருந்தார்.

பிறகு தொடர்ந்தார் ‘வட தண்டகாருண்யத்தில் நான் ஆதிகவி வான்மீகியைச் சந்தித்து பாதம் பணிந்தேன். ஒரு மண்டலம் அவருடன் இருந்தேன். முதிர்ந்து பழுத்து உதிரும் தறுவாயில் இருந்தார் அவர். என் இம்சைகளைக் கூறாமலேயே அறிந்து கொண்டார் போலும். ஒரு சைத்ர பெளர்ணமி நாளில் முன்னிரவில் தன்னைப் பின் தொடரும்படி ஆணையிட்டு நடந்தார். நிலவின் ஒளியில் தியானத்தில் விரிந்த ரிஷிமனம்போல வழிந்த கங்கையின் கரையை அடைந்தோம். பாறையொன்றில் அமர்ந்து என்னை அமரச் சொன்னார். ஒரு பெரும் தராசு பற்றிக் கூறினார். நீதியும் அநீதியும், கருணையும் கொடூரமும், அழகும் கோரமும், ஆக்கமும் அழிவும் என அதற்கு இரு தட்டுகள். தராசுமுள் எப்போதும் சஞ்சலம் கொண்டது. கங்கையை சுட்டிக்காட்டிய படி ஆதிகவி கூறினார் ‘மகாகாவியம் என்பது கங்கைபோல. கங்கோத்ரியில் சிறு குடம் போன்ற ஊற்றிலிருந்து அது உற்பத்தி யாகிறது. பல நூறு நதிகளும் ஓடைகளும் கலந்து பெரும் பிரவாகமாக மாறிக் கடலில் கலக்கிறது. முள்

சமநிலை குலையும் ஒரு சலனத்தில் பிறக்கும் நதி அது. கடலைச் சேர்கையில் மீண்டும் முள் சமநிலை கொள்கிறது.’ என் மனம் ஒளிமயமாயிற்று. எழுந்து அவர் பாதங்களை வருடினேன். ‘உன் சொற்கள் ஒரு நாளும் அழியாமலிருக்கட்டும்’ என்று என்னை வாழ்த்தினார். தன் எழுத்தாணியை எனக்குத் தந்தார். கண்ணீருடன் அதைப் பெற்றுக்கொண்டேன். மறுநாள் அங்கிருந்து கிளம்பி உத்தரவனத்தை அடைந்து பர்ணசாலையொன்று எழுப்பினேன். இந்தப் பெருங்காவியத்தை இயற்ற ஆரம்பித்தேன். ஆறு வருடங்களில் இதை எழுதி முடித்தேன். என் வாழ்வின் நோக்கமே இது என்று தெளிவு அடைந்தேன். இது தர்மாதர்மப் போரின் முடிவில்லாத கதை.’

வியாசர் சத்யுபரைப் பார்த்தார். அவர் சுவடிகளைத் திரும்பக் கட்டுவதில் ஈடுபட்டிருந்தார். பறவைக்குரல்கள் உரக்க ஒலித்தன என்று தோன்றியது.

வியாசர் தனக்குள் உலவத்தொடங்கி விட்டிருந்தார் போலும். குரல் மங்கியது. ‘நான் கங்கோத்ரியின் முதல் ஊற்று. பெயரில்லாத பல்லாயிரம் சூதர்கள் மழையின் துளிகள். இந்தக்காவியம் தன் பாதையைத் தானே கண்டடைந்தபடி முன்னகர்கிறது. அதை ஒரு சமயம் வியப்புடனும் மறுசமயம் எக்களிப்புடனும் மறுசமயம் செயலற்ற வெறுமையுடனும் நான் பார்த்து நின்றேன். கங்கைமீது காற்று பரவும்போது எனக்குத் தோன்றும், ஒரு மகத்தான கரம் சுவடிமீது எழுதிச் செல்வதாக. புரியாத மொழியாலான எழுத்துக்களின் அலைவரிசைகள். மறுகணம் தோன்றும், காவியம் கங்கைபோல என்றும் மாறாத அர்த்தத்துடன் ஆழத்துடன் அப்படியே ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. அதன்மீது காலத்தின் விரல்கள் புதுப்புதுக் கற்பனைகளைக் கணம்தோறும் எழுதிக் கொண்டிருக்கின்றன. ஆம் நீர்மேல் எழுத்து’ வியாசர் சகஜமடைந்தார். ‘ஆனால் நீர் அறியும்! தன் மீது எழுதப்பட்ட அனைத்தையும் நீரின் பெருவெளி அறியும்! சொற்களின் பெருவெளியை. கடல்... ஆம், என்ன விபரீதமான மனப்பயணம். பலசமயம் சொற்கள் தொலைந்து போகின்றன. சொற்களில்லாத கணத்தை நான் அஞ்சுகிறேன். நான் கவிஞன்...’

வியாசன் மீண்டும் தன் மௌனத்திற்குத் திரும்பினான். எங்கும் அவனது மன உத்வேகம் பரவியதுபோல அம்மௌனமும் பரவியது.

தருமன் அந்த மௌனத்தால் பாதிக்கப்படாதவன் போலத் தோன்றினான். ‘பிதாமகரே தங்கள் காவியத்தில் தர்ம அதர்மப் பாகுபாட்டுக்கு என்ன ஆதாரத்தைக் கொண்டுள்ளீர்கள்?’ என்றான்.

வியாசர் சற்று எரிச்சல் அடைந்தவர்போல ‘மானுட அனுபவத் தைத்தான்’ என்றார்.

‘என்ன தர்மமும் அதர்மமும்!’ என்று திடீரென்று திருதராஷ்டிரர் சீறினார். ‘வெல்பவன் தர்மவான். தோற்பவன் அதர்மி. இதுதான் உலகநீதி. இதுமட்டும்தான். வேண்டாம். பசப்பாதீர்கள் தந்தையே. தாங்கள் இந்தக் காவியத்தை ஏன் எழுதினீர்கள் என்று அறியாத மூடனல்ல நான்.’

‘ஏன்?’ என்றார் சத்யுபர் கோபத்துடன்,

‘வேறு எதற்கு? உங்கள் பேரர்கள் மீது வந்த பெரும்பழியைத் துடைக்க. நெஞ்சைத் தொட்டுச் சொல்லுங்கள் தந்தையே. இது பாண்டவர் புகழ்பாடும் பரணி அல்லவா? அவர்கள் செயல்களை யெல்லாம் தர்மத்தை நிலைநாட்டும் முயற்சிகளாகத்தானே நீங்கள் சித்திரித்துள்ளீர்கள்? வெற்றியின் பொருட்டு அவர்கள் செய்த அதர்மங்களைப் போர்த் தந்திரங்களாக சித்திரித்திருக்கிறீர் கள்தானே?’

‘குழந்தை!’

‘போதும். தருக்கங்களைக் கேட்டு என் காது புளித்துவிட்டது. தர்மங்களும் நியாயங்களும். என் குழந்தை தொடை உடைப்பட்டு ரத்தம் வடிய தரைமீது கிடந்தான். அவன் தலைமீது எட்டி உதைத்து... மணிமுடி சூடிய அவன் தலைமீது...’

பீமன் ஒரு கணம் குளிர்ந்துவிட்டான். தருமனின் கண்கள் அவனைச் சந்தித்து மீண்டன. அவற்றில் குற்றம் சாட்டும் பாவனை. பீமன் மனம் பொங்கியது.

‘ஆம். தந்தையே. நான்தான் உமது மகனைக் கொன்றவன். அவன் தலையை உதைத்தவன். உம்மால் முடியுமெனில் என் காலை ஓடியும்’ என்றான் பீமன்.

திருதராஷ்டிரன் தன் இரு கரங்களாலும் ஓங்கி அடித்தான். பேரொலி அனைவரையும் அதிர வைத்தது. கரிய பேருடலில் மாமிசப்பந்துகள் நெளிந்தன. வன்மம் கொண்ட வனமிருகம் ஒன்று உடலின் இருளுக்கு அப்பாலிருந்து உறுமியது.

பீமனை அந்த அறைகூவல் எழுச்சிகொள்ள வைத்தது. அவன் குகைச் சிம்மம் எழுந்து பிடரி சிலும்பியது. ‘என் குலமகள் ஒற்றையாடையுடன் சபை நடுவே நின்றாள். அந்தப் பாவத்திற்கு பலியாக இன்னும் ஏழு ஜென்மங்களுக்கு அந்த அதர்மன் தலையைத் தரையில் உதைத்து உருட்டுவேன். என் தலையைக் கிரீடம் அணிசெய்ய வேண்டியதில்லை. காலமுள்ளளவும் அந்தப் பழியே என் அணியாகுக!’ பீமன் கைகளை ஓங்கி அறைந்தான். ‘ஆம், குருவம்சத்தை அழித்தவன் நான்! குலாந்தகனாகிய பீமன் நான்!’ அவனுள் எக்களிப்பு பொங்கியது.

துச்சாதனனின் பச்சைக் குருதி மணம் நாசியில், நாவில், ஆத்மாவின் மென்சரடில் பரவியது. தீமையில் மானுடனின் பேரின்பத்தை வைத்த தேவன் எவன்? அவன் மைந்தன் நான்!

‘உட்கார் குழந்தை’ என்றார் வியாசர். ‘உன் மனம் எனக்குப் புரிகிறது.’

‘உங்களுக்கு எவர் மனமும் புரிவது இல்லை. ரணகளத்துப் பிணங் களில் உங்கள் காவியத்துக்கு கதாபாத்திரங்கள் தேடுகிறீர்கள்’ என்றான் அர்ச்சுனன். ‘தருமமாவது ஒன்றாவது. இங்கு நடந்தது ஒரு தற்கொலை. அகந்தையாலும் பொறாமையாலும் ஒரு வம்சம் தன்னைத்தானே கொன்றுகொண்டது. பிணத்துக்கு அணி செய்ய முயலவேண்டாம் பிதாமகரே.’

‘குழந்தை, நீ சூதர்களின் பாடல்களைக் கேட்பதுண்டா?’

‘அவர்களுக்கென்ன, ஒரு நாணயம் கிடைத்தால் சிகண்டியையே ஆண்மையின் சிகரமாக ஆக்கிவிடுவார்கள்.’

‘வெற்றியை வழிபடுபவர்கள் சாமானியர்கள். வென்றவர்கள் செய்ததெல்லாம் தர்மம் என்பார்கள். தோற்றவர்கள் செய்ததெல் லாம் அதர்மம் என்பார்கள். வெற்றியை வழிபடுவது அகந்தையை வழிபடுவதுதான். அனைத்துப் பாவங்களுக்கும் முதற்காரணம் அகந்தை’ என்றார் வியாசர்.

திருதராஷ்டிரர் அலுப்புடன், ‘உபதேசங்களுக்கு எப்போதும் பஞ்சமில்லை’ என்றார்.

வியாசர் அதைக் கேளாதவர்போல, ‘எனது காவியம் வெற்றி யைப் பாடுகிறது. அதற்குப் பின்னால் உள்ள தோல்விகளையும் சரிவுகளையும் சொல்கிறது. தோல்விக்குப் பின்னால் உள்ள மகத்துவங்களைப் பாடுகிறது. அன்புக்குள் வாழும் வெறுப்பை யும், குரோதத்தின் ஊற்றுமுனையாகிய அன்பையும், ஆக்கமும் அழிவும் கூடி முயங்கும் வாழ்வையும் என் காவியம் பாடுகிறது. மானுட வாழ்வு எனும் ஒருபோதும் புரிந்துகொள்ள முடியாத பிரவாகத்தைப் பற்றியே நான் எழுதியுள்ளேன். அந்தப் பிரவாகத்தை மகாதர்மமே வழிநடத்துகிறது. அம்மகாதர்மத்தின் பிரதிபலிப்பு ஒவ்வொரு துளியிலும் தெரியக்கூடும். என் காவியம் காட்டுவது அதையே.’

‘இனி என்ன பயன் அதனால்?’ என்றான் அர்ச்சுனன். ‘விதவை களுக்கும் அனாதைப் பெற்றோர்களுக்கும் உங்கள் தர்மம் என்ன வழிகாட்டப்போகிறது?’

‘முடிந்தது குருக்ஷேத்ரப் போர். தர்மாதர்மப் போர் ஒருபோதும் முடிவுறுவதில்லை. நாம் கற்றதை நம் சந்ததியினருக்குப் பயன்படும்படி நாம் அளிக்க வேண்டாமா?’

அர்ச்சுனன் சிரித்தான். ‘பிதாமகரே, இந்த வயதிலும் தாங்கள் நம்பிக்கையுடன் இருப்பது வியப்பு தருகிறது. நான் அறிந்த பாடம் ஒன்றேயொன்றுதான். மனிதவாழ்வு என்பது ஒரு பெரும் சரிவு. இழந்துகொண்டே இருப்பதுதான் வாழ்க்கை. அடையும் ஒவ்வொன்றிற்கும் நாம் ஆயிரம் மடங்கு விலை தருகிறோம். நாம் தரும் ஒவ்வொன்றுக்கும் இளமையில் ஆயிரம் பங்கு எடை. நாமோ இளமையைத் தந்து அனுபவங்களைப் பெற்றுக்கொள்கிறோம். இளமை... வயது அணையத் தொடங்குகையில் தொலை தூரத்தில் கனவுவெளியென அது ஒளிபெற்று விரிந்துகிடக்கிறது. ஏக்கம் மிகுந்த கண்ணீருடன் இந்தக் கரையில் நின்றபடி நாம் புண்களையும் உதவாத நாணயங்களையும் எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறோம்...’ காண்டிபத்தை எடுத்துத் தோளில் மாட்டியபடி அவன் எழுந்தான். ‘ஆனால் இதை ஒரு வாலிபனுக்கு எந்த முதிய வரும் எக்காலத்திலும் சொல்லிப் புரியவைத்துவிட முடியாது - இந்தக் கங்கையைவிடப் பெரிய காவியம் எழுதினாலும்’ வணங்கியபடி அவன் கிளம்பினான். ‘நான் வருகிறேன் பிதாமகரே.’

‘தாத்தா காவியத்தை படித்துக்காட்டப் போகிறார் பார்த்தா’ என்றான் தருமன்.

‘கண்ணனின் சிறு காவியமே என் தலைமீது இரும்புக்கிரீடம் போன்று கனக்கிறது’ என்றான் அர்ச்சுனன். ‘சொற்களுக்கு விஷம் உள்ளது என்று என்னைவிடத் தெளிவாக அறிந்தவர் யார்?’ அர்ச்சுனன் நடந்து மறைந்தான்.

மெல்ல பீமனும் எழுந்தான்.

‘மந்தா நீ எங்கே போகிறாய்?’

‘எனக்குப் பொதுவாகவே மானுடமொழி தெளிவாகப் புரிவ தில்லை அண்ணா. இங்கு நானிருந்து என்ன பயன்? நதிக்கரைக் குப்போனால் சமையலாவது நடக்கும்.’

‘தந்தையே’ என்று குந்தி தணிந்த, உறுதியான குரலில் கூறினாள். ‘தாங்கள் காவியத்தைப் படியுங்கள். என் குழந்தைகள் வழியாக தர்மம் ஆடிய விளையாட்டு என்னவென்று கூறுங்கள்...’

பீமன் கனமாக நடந்தான். திரும்பிப் பார்க்கும்போது குனிந்து அமர்ந்திருக்கும் பாஞ்சாலியின் கண்ணீர் மூக்கில் உருண்டு

சொட்டுவதைக் கண்டான். அவளுடைய கன்றிப்போன முகம் அவன் வயிற்றைப் பிசைந்தது. மறுகணம் திசையற்ற சினம் எங்கும் பரவியது. முகங்கள் முகங்களாகப் பிரக்ஞை பரவி விரிந்தது. துரியோதனன், கர்ணன், கடோதகஜன், கண்ணன் முகங்கள்... முகங்களின் ததும்பும் அலைவெளி. அவற்றிலிருந்து விடுதலை இல்லை. எந்தக் காவிய வரியும் அவ்விடுதலையைத் தரப்போவதில்லை.

கங்கையின் கரையில் கூட்டம் கூட்டமாக நீர்ப்பலி நடந்து கொண்டிருந்தது. பீமன் கனத்த உடல் தரையில் அதிர்ந்து பதிய நடந்தான். பறவைகள் கூடணையும் ஒலி எல்லாத் திசைகளிலும் உரக்கக்கேட்டது. கங்கைக்கு அப்பால் பச்சை நிற வரம்பாகத் தெரிந்த மறுகரையின் மீது சூரியனின் செந்நிறவட்டம் இறங்கிக் கொண்டிருந்தது. மேகங்களின் கங்கு அணையத் தொடங்கி விட்டிருந்தது. நீரில் மந்திரங்கள் மிதந்தன. அலையலையாகச் சாந்தியடையாத ஆத்மாக்கள் தவித்தன. மலர்கள் அலை பாய்ந்து... அலைபாய்ந்து... அலைபாய்ந்து... இத்தனை அனாதைக் குழந்தைகளா? கைவிடப்பட்ட பெற்றோரின் இந்த வெற்றுப் பார்வை இவ்வருடங்களில் காணும் திசையெங்கும் நிரம்பியிருக் கிறது. பதினாறு வருடங்கள் கழிந்துவிட்டன. இன்று எவரும் கதறி அழுவதில்லை. கண்ணீர்கூடக் குறைவுதான். பிரமையில் உறைந்த மரத்த துக்கம். நீரற்றக் குளங்களின் வெறுமை மண்டிய விழிகள். நினைவுகளின் அறுபட்ட சரடிகள் துடிக்கும் சொற்கள். அத்தனைபேர் கூடியிருந்தும் நதிக்கரை மௌனமாக இருந்தது. மெல்லிய ரீங்காரமாக எழுந்த மந்திர உச்சரிப்பு கங்கையின் அந்தரங்கப் பேச்சொலியுடன் கலந்தது.

‘மந்தா என்ன தாண்டிச் செல்கிறாய்?’

பீமன் பெருமூச்சுடன் நின்றான். படித்துறையில் திருதராஷ்டிரன் தருமன் வியாசன் ஸௌனகர் என்று கூட்டம். தருமன் உற்சாகமாக இருப்பதாகப்பட்டது. வைதீகச் சடங்குகளின்போது அவனுக்கு வரும் இயல்பான உற்சாகம். நான் மிருகமில்லை. கோழையான எளிய மாணுடன். இல்லையேல் இக்கணம் உதிரவெறியுடன் உன்னைக் கிழித்து...

‘மந்தா சீக்கிரம் நீராடு’ என்றான் தருமன். ‘உனக்காகவே காத்திருக்கிறோம். இன்று இறுதிநாள் நீர்ப்பலி. இதுகூட நினைவில்லையா என்ன,’

பீமன் நதியிலிறங்கி நீராடினான். வெற்று உடல்மீது நீர்த்துளிகள் வழிய உடையை இறுக்கியபடி எழுந்துவந்தான். ஸௌனகர், ‘பாண்டவர் அனைவரும் வந்தாயிற்றா?’ என்றார்.

‘ஆம் ஆச்சாரியரே. மந்தனுக்கு ஒருமுறை விளக்கிவிடுங்கள்.’

ஸௌனகர் 'சரி' என்றார். பிறகு பீமனிடம் 'இன்றோடு போர் முடிந்து பதினாறு வருடங்கள் முடிகின்றன. இறந்து போனவர்களுக்காக மூவகை சிரார்த்தங்களைச் செய்ய வேண்டுமென்பது விதி. ஏகோத்திஷ்டம், பார்வணம், சபிண்டனம். வருடம்தோறும் செய்ய வேண்டிய பித்ரு கடன் ஏகோத்திண்டம். புவர்லோகத்தில் ஆத்மா பிரவேசிக்கும் பொருட்டு வாரிசுகள் செய்ய வேண்டியது பார்வணம். அம்முதாதையரின் ஆத்மாக்களை காலப்பெருவெளியுடன் மீதியின்றிக் கலக்கும் பொருட்டு வாரிசுகள் செய்ய வேண்டியது சபிண்டனம். இங்கு சபிண்டன சிரார்த்தம் இன்றோடு முடியப்போகிறது. எள்ளும் நீரும் மலரும் இறைத்து பூரண மந்திர உச்சாடனத்துடன் இதை முடித்தபிறகு மாண்டவர் கள் எவரும் எந்த வடிவத்திலும் எஞ்சுவதில்லை. பிரம்மத்துடன் ஐக்கியமாகிவிடுவார்கள். நதி கடலுடன் கலப்பதுபோல. பிறகு பித்ருக்களினாலான மகாகாலத்திற்குச் செய்யும் பொதுவான சிரார்த்தமே போதுமானது. விதிப்படி அவர்களைப் பிரித்து எண்ணுவதும் கூடப் பெரும் பாபமாகும்.'

ஸௌனகர் தர்ப்பையை எடுத்தார். மந்திர உச்சாடனத்துடன் மலரை அள்ளினார். சற்றுத்தள்ளி பிண்டம் வைக்கக் குவிக்கப் பட்ட ஆறிய சாதம் இருந்தது. சடங்குகள் தொடங்கின.

'பிதாமகரே' என்று பாஞ்சாலியின் குரல் வீறிட்டது. அனைவரும் திடுக்கிட்டனர். அவிழ்ந்த முடியும் கலைந்த உடையுமாக அவள் ஓடிவந்து நதிமேட்டில் நின்றாள். 'பிதாமகரே வேண்டாம். பூர்ண பிண்டம் வேண்டாம்.'

'ஏனம்மா' என்றார் வியாசர்.

'என் குழந்தைகள்! அவர்களை நான் பார்க்கவேண்டும். நான் இறந்த பிறகாவது அவர்களைப் பார்க்கவேண்டும்' கதறியபடி அவள் தரையில் சரிந்தாள். மார்பில் வெறியுடன் ஓங்கி அறைந்து கொண்டு கதறியமுதாள். 'என் குழந்தைகளை இந்தப் பாழும் மார்பில் மீண்டும் ஒரு முறையாவது அணைத்துக் கொள்ள வேண்டும். என் செல்வங்களின் பொன்னுடல் தீயில் எரிந்தது. என் தேவர்களே உங்களுக்கு வலித்ததா என்று கேட்கவேண்டும் நான். அவர்கள் எனக்காகக் காத்திருக்கட்டும் பிதாமகரே.'

'என்ன மூடத்தனம் இது திரௌபதி.'

'ஆம் நான் மூடப்பெண்தான். வெறும் மூடம். வெறும் ஜடம்.' திரௌபதி வெறியுடன் தலையை அறைந்தபடி ஊளையிட்டு அழ ஆரம்பித்தாள். என்ன மூர்க்கத்தனம்! பீமனின் வயிறு நடுங்கியது. அச்சத்தில் உடல் செயலற்றுவிட்டது.

விரிந்த தலையுடன் பெண்கள் நாலாபக்கமிருந்தும் ஓடிவந்தனர். அவர்கள் அலறினார்கள். ‘வேண்டாம் பிதாமகரே. பூர்ண பிண்டம் வேண்டாம்.’

வியாசர் படியேறி நெடிய உடலை நிமிர்த்து நின்றார். ‘என்ன சொல்கிறீர்கள் என்று தெரிந்துதான் சொல்கிறீர்களா?’

ஒரு முதிய பெண் ஓடிவந்து வியாசரின் காலில் விழுந்தாள். காதுகளும் மார்புகளும் நீண்டு தொங்கின. வெண்ணிறத் தலைமயிர் விரிந்து சுருக்கம் பரவிய வெற்று முதுகில் ஈரமாக ஒட்டியிருந்தது.

‘மகாஞானியே. ஒன்பது பிள்ளைகளையும் பதினேழு பேர்களையும் பறிகொடுத்த பெரும்பாவி நான். பதினாறு வருடமாகிறது நான் தூங்கி. என் குழந்தைகள் வந்துவிடுவார்கள் என்று நம்பினேன். ஏதோ ஒரு அற்புதம் நடக்கும் என்று எண்ணியிருந்தேன். உத்தமரே, என் வாழ்க்கையை வீணடித்துவிடாதீர்கள். என்னைக் கைவிட்டுவிடாதீர்கள்.’

‘எங்கள் குழந்தைகளை நாங்கள் பார்க்கவேண்டும் உத்தமரே’ என்று குரல்கள் வீறிட்டன. அழுகைகளும் புலம்பல்களும் நான்கு திசைகளிலிருந்தும் வந்து பெருகின. துக்கம் அலையலை யாகக் காற்றை நிரப்புவதுபோல. வானம் இருண்டுவிட்டிருந்தது. கங்கையின் மறுவிளிம்பில் மெல்லிய வெளிச்சம் மீதமிருந்தது. அது நீர்ப்பரப்பில் நெளிந்து தளதளத்தது.

‘நான் என்ன செய்யமுடியும்? நான் வெறும் கவிஞன் தாயே’ என்றார் வியாசர் தளர்ந்த குரலில்.

‘பிதாமகரே நீர் அறிவீர். எங்கள் குழந்தைகள் எங்கே?’ ஒரு பெண் கூவினாள்.

‘அவர்கள் வீர சுவர்க்கத்தில் இருக்கிறார்கள். வீரர்களுக்குரிய போகங்களுடன், வீரர்களுக்குரிய மகத்துவங்களுடன்.’

‘நீங்கள் எப்படிக் கண்டீர்கள்?’

‘நான் கவிஞன். சொற்களைப் பருவடிவு நீக்கி தியானவடிவம் கொள்ளவைக்கும் வரம் பெற்றவன். தியான வடிவாக அனைத்து உலகங்களையும் தொட்டு விரியும் என் பிரக்ஞை. என்னை நம்புங்கள்.’

‘பிதாமகரே’ என்ற ஒரு கிழவி ஆங்காரமாக வீறிட்டாள். ‘எங்கள் குழந்தைகளை எங்களுக்குக் காட்டுங்கள். நீங்கள் கூறுவது உண்மையென்றால் காட்டுங்கள்! தர்மத்தின் மீது ஆணை!’

‘காட்டுங்கள்! காட்டுங்கள்!’ என்று ஓலமிட்டது அந்த நதிக்கரை.

‘ஒரு கணம்! பிதாமகரே! கனிவு காட்டுங்கள் - ஒரு கணம்’ ஒரு பெண் கதறியழுதாள்.

நிலா மேற்கே நெளிந்து வந்தது. கங்கையின் நீர்ப்பரப்புமீது அது பிரதிபலித்தது. கரையிலிருந்து ஒளியாலான நடைபாதை ஒன்று நிலவை நோக்கி நீண்டது. வியாசர் நிலவை நோக்கியபடி ஒளிவிடும் கண்களுடன் நின்றார். குரல்கள் மன்றாடின. கூவி அழுதன. ஒளிபெற்ற வானின் கீழ் துயரத்தின் அதிதேவன் என காவியகர்த்தன் நின்றான்.

கங்கையில் ஒரு மீன் துள்ளி விழுந்தது. அலைகள் ஒளி வளையங்களாகப் பரவின. வியாசர் கரங்களைத் தூக்கினார். ‘சரி, காட்டுகிறேன். அவர்களைப் பார்ப்பது உங்களுக்கு மன அமைதி தருமா? தங்கள் புகழுலகில் அவர்கள் ஒளியுடன் இருப்பதைக் கண்டால் உங்கள் தீ அணையுமா?’

‘ஒரு கணம் என் குழந்தைகளைப் பார்த்தால் போதும் பிதாமகரே. வேறு எதுவும் வேண்டாம்.’ மார்பில் ஒங்கி அறைந்தபடி ஒரு பெண் கதறினாள்.

வியாசர் கங்கையை நோக்கித் திரும்பினார். அழுத்தமான குரலில் அவர் கூறிய மந்திரம் பீமனுக்குக் கேட்டது. ‘கங்கையே நீ என் மூதாதை. என் சித்தம் உன் பிரவாகம். என் தவம் மெய்யானது எனில் நீ என் காவியமாகி விரிக. ஆம் அவ்வாறே ஆகுக!’

பீமனின் மனம் படபடத்தது. கங்கையைப் பார்த்தான். கங்கைமீது நிலவின் ஒளி விரிவடையத் தொடங்கியது. மெல்ல ஒளி அதிகரித்தபடியே வந்தது. ஒளிபெற்ற படிகவெளியாக அது ஆயிற்று. நீரின் பொன்னிற ஆழம் தெரிந்தது. அங்கு வெகு தூரத்தில் நிலா ஒன்று சுடர்ந்தது. பளிங்கு மாளிகைகள் நிரம்பிய பெரும் நகரம் ஒன்று கனவுபோலத் தெரிந்தது. அது அஸ்தினா புரம் என்பதை பீமன் வியப்புடன் அறிந்தான். தெருக்களில் பொற்பல்லக்குகள் நகர்ந்தன. புரவிகள் வெண்ணிற மேகங்கள் போல ஓடின. அங்கிருந்து பொன்னொளிச் சுடரும் பாதை ஒன்று கிளம்பி மேலே வந்தது. அதன் வழியாக மெதுவாக நடந்து ஒருவன் வந்தான்.

ஒளிச்சிதறும் வைர முடியும் மணிக்குண்டலங் களும் பொற்கவசமும் அணிந்திருந்தான். கையில் பொற்கதாயுதம். அது துரியோதனன் என்பதை பீமன் மார்பை அடைத்த வியப்புடன் அறிந்தான். துரியோதனனின் முகம் பொலிவு நிரம்பியதாக இருந்தது. கண்களில் இன்பம் சுடர அவன் நீர்மீது எழுந்து நின்றான். திருதராஷ்டிரர் உரத்த குரலில் ‘மகனே துரியோதனா’ என்று வீறிட்டார். மதயானையின் பிளிறல் போலிருந்தது அது. அவருக்கு எப்படித் தெரிகிறது அந்தக் காட்சி? இதெல்லாம் மனப்பிரமைதானா?

கவசகுண்டலங்கள் செஞ்சூரியக் கதிர்கள் என ஒளிவிட கர்ணன் வந்து

நின்றான். துச்சாதனன் புன்னகை தவழும் இனிய முகத்துடன் எழுந்தான். சகுனியும் பீஷ்மரும் வந்தனர். சாரிசாரியாக வந்தபடியே இருந்தனர். தன்கண்கள் அந்தக் கூட்டத்தில் ஓர் உருவத்தைப் பதைபதைப்புடன் தேடுவதை பீமன் உணர்ந்தான். சட்டென்று புலன்கள் குளிர்ந்தன. கையில் பாசாயுதத்துடன் உயர்ந்த கரிய உடலை மெல்ல ஆட்டியவனாக யானைக்குட்டி போல கடோக்கஜன் நடந்து வந்தான். அப்படியே பாய்ந்து அவனைக் கட்டிக்கொள்ளவேண்டும் போலிருந்தது. அவனுடைய கரும்பாறை போன்ற தோள்களை இறுகத் தழுவி அவன் மயிரடர்ந்த சிரத்தை மார்போடு இறுக்கி... அப்போதுதான் தன் மார்பில் தெறிக்கும் இந்த வெற்றிடம் உடையும். என் வனமுர்க்கம் முளைத்தெழுந்தவன் இவன். பீமனைவிட பீமனான என் மகன். கடோக்கஜன். கடோக்கஜன். இமைத்தால்கூட அந்தக் காட்சி நழுவிவிடும் என்று பயந்தவன் போல அவனையே பார்த்தான். அவனுடைய ஓர் உறுப்பைப் பார்க்கும்போது பிற உறுப்புகளைப் பார்ப்பதை இழந்து விடுவோம் என்று பட்டதால் பதற்றமடைந்து பரபரத்தது மனம். பார்வை மீள மீளத் தவித்தது அவன் உடலை வருட வருட குடிக்கத் தொலையாத பெரும் தாகம் என எரியும் தவிப்பு. அத்தவிப்பு அவன் பெயர் மந்திரமாக உள்ளூர இடைவிடாது ஓடியது. அவன் உடலின் தொடுகைக்கு தன் உடல் பரபரத்தது. தொடுகையில் அல்லவா என் மகனை என் ஆத்மா அறிய முடியும். இதோ எல்லாம் முடிந்துவிடும். இந்தப் பிரமை கடோக்கஜன் என் மகன்... திடீரென்று பாஞ்சாலி 'மகனே' என்று கூவியபடி நீரை நோக்கி ஓடினாள். பீமன் அனிச்சையாக அவள் புஜங்களைத் தாவிப் பற்றிக்கொண்டான். எங்கும் வீறிட்ட அலறல்கள் வெடித்துப் பரவின. பெண்களும் முதியவர்களும் கூட்டம் கூட்டமாக நீரை நோக்கி ஓடினர்.

‘நில்லுங்கள்! நில்லுங்கள்!’ என்று வியாசர் கூவினார்.

கூட்டம் கூட்டமாகப் பெண்கள் நீரில் விழுந்தனர். கங்கை நீர் ஆயிரம் வாய் பிளந்து அவர்களை விழுங்கியது.

‘அர்ச்சுனா நிறுத்து அவர்களை. அர்ச்சுனா’ என்றார் வியாசர். உடல் பரிதவிக்க முன்னும் பின்னும் ஓடியபடி கதறினார். கையில் காண்டிபத்துடன் கண்ணீர் வழிய அர்ச்சுனன் நின்றான்.

‘அர்ச்சுனா...’

‘அவர்கள் போகட்டும் பிதாமகரே அவர்களுக்கு இனிமேலாவது நிம்மதி கிடைக்கட்டும்.’

‘இது என்ன அபத்தம்! நில்லுங்கள் நில்லுங்கள் போகாதீர்கள்.’ வியாசர் பித்தர்போலக் கூவினார். பாஞ்சாலி திமிறினாள். வெறி கொண்ட

குதிரைபோலப் பாய முயன்றாள். பீமன் கை ஒரு நொடி தளர்ந்தது. பிடியை உதறிவிட்டு கங்கையை நோக்கி ஓடி கடோத்கஜனை அடைய மனம் தாவினாள். மறுகணம் காட்சி அணைந்தது.

‘என் குழந்தைகளே! என் செல்வங்களே!’ என்று கதறியபடி திரௌபதி தளர்ந்து விழுந்தாள்.

‘அர்ச்சுனா என்ன காரியம் செய்தாய்? அவர்கள் உன் குடிமக்கள். அவர்களைக் காப்பது உன் கடமை.’

‘இல்லை பிதாமகரே. அவர்கள் எமனின் குடிமக்கள். தங்கள் மைந்தர்களுடனும் கணவர்களுடனும் அவர்கள் சென்று சேரட்டும். பிதாமகரே அபிமன்யுவையும் அரவானையும் பார்த்தபோது ஒரு கணம் என் கால்கள் தவித்தன. ஏன் நான் ஓடவில்லை. உயிராசையா? ஆம். எளிய பாமர மக்களுக்கு இருக்கும் உணர்ச்சிகள் இல்லாதவன் நான். அற்பன். உயிரை நேசிக்கும் கோழை.’

‘பார்த்தா, உனக்குத் தெரியாது’ என்றபடி வியாசர் படிக்கட்டில் தளர்ந்து அமர்ந்தார். தலையைக் கைகளால் அறைந்தார். ‘நான் மூடன். நான் மூடன். பெரும் பிழை செய்துவிட்டேன்.’ வியாசர் மெல்லிய விசும்பல்களுடன் அழ ஆரம்பித்தார். இரையுண்ட பாம்பு போல கங்கை அமைதியாக விரிந்து கிடந்தது.

‘தந்தையே’ என்றார் திருதராஷ்டிரர். ‘அவர்கள் அங்கு தங்கள் குழந்தைகளுடன் வாழ்வதை விட மேலானதா இங்கு நடமாடும் பிணங்களாக வாழ்வது? என்னை யாராவது பிடித்து அங்கு இட்டுச் சென்றிருக்கலாகாதா?’

குந்தி மண்ணில் அமர்ந்து அழுது கொண்டிருந்தாள். அவள் எண்ணுவது கர்ணனை என்ற எண்ணம் கசப்பாக பீமன் மனத்தில் எழுந்து நிரம்பியது.

‘எப்படிச் சொல்வேன் குழந்தைகளே, நீங்கள் பார்த்தது என் காவியத்தின் ஓர் உருவெளித்தோற்றம். கங்கை என் காவியமாக ஆயிற்று. காவியம் ஒரு பிரதிபலிப்பு மட்டுமே.’

அர்ச்சுனன் அச்சத்துடன் ‘அப்படியானால் இவர்கள்?’ என்றான்.

‘வியாசர் மெல்ல அடங்கினார். கண்களில் கண்ணீர் முத்துக்கள் ஒளிவிட்டன. பெருமூச்சுடன் கங்கையையே பார்த்தார். ‘காவி யத்தில் நாம் பார்ப்பது வானைப் பிரதிபலிக்கும் மேற்பரப்புகளை மட்டுமே. ஆழத்தில் இருண்ட பிரம்மாண்டங்கள் விரிந்துகிடக்கின்றன. அங்கு சதகோடி மானுடர் உறைகின்றனர். அவர்களுடைய கூறப்படாத துக்கங்கள்

பகிரப்படாத கனவுகள். அங்கு எந்த ஒளியும் சென்று சேர்வதில்லை. காலத்தின் விரல்நுனி அங்குத் துயில்பவர்களை ஒருபோதும் தீண்டப் போவதில்லை. காவிய ஆழம் ஓர் உவமையின் மின்மினிகூட வழிதவறிச் செல்லமுடியாத பேரிருள்...'

பீமன் மனம் நடுங்கி உறைந்தது. கங்கையைப் பார்க்க முடிய வில்லை. கரிய வாள்போல அது கிடந்தது. அதன் ஆழத்தில் நிழல் நிழலாகக் கரைந்திறங்குவது என்ன? பீமன் தன்னுள் தேங்கிய வெறுமையை எல்லாம் பெருமூச்சாக மாற்றி வெளித்தள்ள முயன்றான். மார்பு வெறுமையாகவேயில்லை. திரும்பிக் காட்டை நோக்கி நடந்தான். இருளில் திமிறிப் புணர்ந்த மரங்கள் காற்றில் உறுமும் காடு. அங்கு நிழல்கள் ததும்பின. பெயரற்ற அடையாளமற்ற தவிப்பு மட்டுமேயான நிழல்கள்.

- கதைசொல்லி, 1999

32. நைனிடால்

அலையடிக்கும் நீர்ப்பரப்பின் அடியில் மல்லாந்து படுத்திருப்ப தாகக் கனவு கண்டு விழித்துக்கொண்டாள். குளிராக இருந்தது. விழித்த கண்களைக் கூச வைத்தபடி அலைகள் நெளிந்தன. கனவு தொடர்கிறதா என்று சற்றுப் பிரமித்து, பிறகு உற்சாகத்துடன் காலால் கனத்த போர்வையைத் தள்ளிவிட்டு எழுந்து கொண்டாள். அறையின் வெண்ணிறக் கூரையிலும் சந்தன நிறச் சுவர்களிலும் நீரின் ஒளிப் பிரதிபலிப்பு நெளிந்தது. வலப்பக்கம் விசாலமான கண்ணாடிச் சன்னல் இளஞ்சிவப்பு நிற ஒளியால் ஆனது போலிருந்தது.

உற்சாகத்துடன் சன்னலருகே வந்து பார்த்தாள். பிரம்மாண்ட மான கைப்பைக் கண்ணாடிபோல ஏரி காலையொளியில் கண்களை நிரப்பியது. தளதளக்கும் ஒளிமீது படகுகள் எழுந்து அமிழ்ந்து மிதந்தன. துடுப்புகள் ஒளியை அள்ளித் துழாவின. வெண்சிறகுகள் அசைய கொக்குகள் ஒளிமீது வழக்கிச் சென்றன. ஏரியைச் சுற்றி மலைகள் எழுந்து வளைந்திருந்தன. சரிவுகளில் ஒன்றன்மீது ஒன்றாக அடுக்கப்பட்டவைபோல வீடுகளும் விடுதிகளும் நிரம்பியிருந்தன. ஊசியிலை மரங்களின் அடர்த்தி பசுமையான மௌனத்துடன் வாளை விளிம்பு கட்டிய மலையுச்சிகள் வெகு தொலைவுக்கு அப்பால் ஒரு கணமும் வெகு அருகே என மறுகணமும் பிரமை காட்டின. ஏரியைச் சுற்றிலும் சென்ற அகலமான சாலையில் நிறுத்தப்பட்டிருந்த கார்களின் கூரைகளின் உலோக வளைவுகளிலும் கண்ணாடிகளிலும் பலநூறு ஒளிச்சுடர்கள் மெல்ல அதிர்ந்தன. அவ்வப்போது சில குதிரைகள் குதித்துத் தாவி கார்களை ஊடுருவிச் சென்றன.

அவள் கூந்தலைச் சுருட்டிக்கொண்டு திரும்பினாள். கட்டிலில் போர்வையின் கனத்த நெளிவுகளுக்குள் முகம் மட்டும் கண்முடி மோனத்தோற்றம் கொண்டிருக்க, குமார் தூங்கிக்கொண்டிருந் தான். அவனைப் பார்த்தபோது அந்தக் காலை நேரத்து உற்சாகம் மெல்லத் தணிவதை உணர்ந்து எச்சரிக்கையானாள். இது நைனி டால். இந்த மூன்று நாட்களை நான் மீட்டெடுக்க வேண்டும். சேமித்துக்கொள்ளவேண்டும்.

ஒருவேளை இது ஒரு புதிய தொடக்கமாக இருக்கக்கூடும். கண்ணுக்குப் பழகிப் போனதால் கவனத்தில் படாமலிருந்து, அவ்வப்போது வெளித் தெரிந்து துணுக்குற வைக்கும் வீட்டின் ஒழுங்கின்மைபோல ஆகிவிட்டன எல்லாம். ஒவ்வொன்றாக அடுக்கி, இடங்களையெல்லாம் மீட்டு, தொலைந்துபோன சிறு சிறு விஷயங்களையெல்லாம் ஆச்சரியமிக்க மகிழ்ச்சியுடன் கண்டெடுத்து... எங்கிருந்தாவது தொடங்கவேண்டும். ஆனால் அது எளிதாக இல்லை. நாளை, நாளை என்று, அதற்குப் பிறகு - அந்தத் தடையைத் தாண்டிய பிறகு என்று, நாட்கள் நீண்டு நீண்டு... ஒருநாள் நாளிதழில் நைனிடால் ஏரியின் புகைப்படத்துடன் ஒரு கட்டுரையைப் பார்த்ததும் மனம் அதனுடன் அனைத்தையும் இணைத்துக் கொண்டது. நைனிடால். நைனிடால் என்று மனம் மந்திரம் போல அப்பெயரை உச்சரித்து உச்சரித்து அது அடியாழத்திலிருந்து எழும் தவிப்பாகவும் விடியற்காலையின் மனநெகிழ்வின் போது கண்ணீரை வரவழைக்கும் ஏக்கமாகவும் மாறிவிட்டிருந்தது. நைனிடால். எத்தனை அழகான பெயர்!

அவனை எழுப்பலாமா என்று யோசித்தாள். ஆனால் அவனுக்குத் தூக்கத்தில் எழுப்பப்படுவது சிறிதும் பிடிக்காது. எரிந்து விழுந்தபடியே இருப்பான். குழம்பியபடி சற்று நேரம் நின்றாள். அவனுடைய பொறுமையைச் சீண்டிவிடும் எதையும் தவறிப் போய்க்கூடச் செய்துவிடக்கூடாது என்று உறுதி செய்துகொண்டதை மீண்டும் ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டாள். இது நைனிடால். ஒருவேளை இந்த எட்டுவருட மணவாழ்வில் இந்த மூன்று தினங்களை மட்டும் அவள் கடைசிவரை ஞாபகம் வைத்திருக்கக்கூடும். சூட்கேஸைத் திறந்து டவலையும் சோப்பையும் எடுத்துக்கொண்டாள். சூட்கேஸை மூடும்போது ஏனிப்படி மிக மெல்ல, மிகக் கவனமாக மூடுகிறோம் என்று வியப்பு ஏற்பட்டது. ஆனால் கண்விழித்த கணம் முதல் ஒவ்வொரு எண்ணத்துடனும் இந்த ஜாக்கிரதை உணர்வு இருக்கிறது. மிக மெல்லிய கண்ணாடிப் பொருள் ஒன்றைக் கையாள்வதுபோல அடிமனம் பத்திரம், பத்திரம் என்று பதறியபடியே உள்ளது. மோசமாக ஏதாவது நிகழ்ந்துவிடும் என்று உள்ளூர எதிர்பார்க்கிறேனா? இந்த உள்பதற்றத்துடன் எப்படிச் சுதந்திரமாக இருக்கமுடியும்? எதை அனுபவிக்க முடியும்? உல்லாசமும், மனநெகிழ்வும் எல்லாம் தனக்குத் தானே நடித்துக்கொள்வதாகவே முடியும். இதுநாள் வரை அப்படித்தான். எத்தனையோ தருணங்கள் அவை தாண்டியதுமே போலியானவையாகத் தோற்றம் தந்து அதிருப்தியிலும் சுய வெறுப்பிலும் தனிமையிலும் ஆழ்த்தியிருக்கின்றன. அந்த அனுபவங்களிலிருந்து ஊறி அடிமனதில் தேங்கிய அச்சம் இது.

அவள் குளியலறைக்குள் நுழைந்து கதவை மூடிக்கொண்டாள். தன் மனம் வழக்கமான அதிருப்தியை நோக்கி நகர்வதை உணர்ந்து எண்ணங்களைச் சிதறடித்தபடி கதவின் தாழைப் போட்டாள். உடனே மனத்தில் ஏற்பட்ட சிறு விடுதலையுணர்வு அவளை அப்பால்விட்டுக் கதவைத் தாளிட்டதால் ஏற்பட்டது என்று உணர்ந்து தன்னைச் சபித்துக்கொண்டாள். பிறகு அனைத்துச் சஞ்சலங்களுக்கும் மேல் ஒரு பெரிய திரையை இழுத்து மூடுவதுபோல ‘ஊ... லல்லா’ என்று பாடியபடி குளியலறைக்குள் நடந்தாள். வெண்ணிற செயற்கைப் பளிங்கு பதிக்கப்பட்ட விசாலமான குளியலறை. இருபக்கமும் துல்லியமான பெரிய கண்ணாடிகள் இருந்தன. பாடியபடியே இலேசாக இடுப்பை வளைத்து ஆடினாள். அந்தச் சுதந்திரம் அவள் மனத்தில் தித்திப்பாக ஊடுருவியது. உடைகளைக் களைவது பற்றிய கிளர்ச்சியுடன் அவற்றைக் களைந்தாள். கண்ணாடியில் பார்த்தாள். எட்டு வருடங்களுக்கு முந்தைய கச்சிதமும் மெருகும் தன் உடலில் அப்படியே இருப்பதாகத் தோன்றியது. ஆனால் அந்தப் பழைய தோற்றம் அவள் ஞாபகத்திலேயே இல்லை என்பது ஞாபகம் வந்ததும் தன் உடல் மாறவில்லை என்பது தன் மனம் கொள்ளும் பொய்யான பிரமைதானோ என்று தோன்றி மனம் உற்சாகமனைத்தையும் இழந்து வெறுமையாயிற்று. கண்களுக்குக் கீழே அவள் சற்றும் விரும்பாத கரிய நிழல் விழுந்திருந்தது. வாயைச் சுற்றி இரு அழுத்தமான கோடுகள். அவை அவளுக்குக் கடுமையான, இறுக்கமான முக பாவத்தைத் தந்தன. அந்தப் பாவனை தன் கண்களிலிருந்துதான் வருகிறது என்று பிறகு தோன்றியது. நம்ப மறுக்கும், எச்சரிக்கை மிகுந்த தொடர்புகளைத் தவிர்க்கும் பார்வை அது.

எத்தனையோ நடுத்தர வயதுப் பெண்களின் முகத்தில் அவள் சந்தித்துள்ள பார்வைதான். சிரித்தபடி கண்ணாடியில் பார்த்த போது கண்கள் சிரிக்க மறுத்து அவநம்பிக்கை கொண்டன. வாய்விட்டுச் சிரித்துப் பார்த்தாள். உடனே இது பைத்தியக்காரத் தனம், யாரிடம் நடிக்கிறோம் என்று தோன்றியது. ஷவரைத் திருகிவிட்டு இதமான வெந்நீரில் நின்றாள். அழுத்தமான சில உணர்வுகளின் தொகுப்பாக அவள் நிற்க, சம்பந்தமற்று உடல்மீது நீர் விழுந்து சரிவதாகப்பட்டது. தன் எண்ணங்கள் வரை உள்நுழைந்து செல்லும் புற உலக அனுபவம் எதுவுமே இல்லை போலும். உடல் பெரிய கவசம்போல எல்லாவற்றையும் தடுத்துவிடுகிறது. இன்று நைனிடால் ஏரியில் படகுச் சவாரி செய்யவேண்டும். மலைப்பாதையில் உடலை மறந்து ஓட வேண்டும். இது நைனிடால். நைனிடால், அழகான பெயர். இங்கு நான் வேறு ஒரு லலிதாவாக என்னை உணரும் பொருட்டு வந்திருக்கிறேன். ஆனால் கதவை அவன் தட்டினான். அவள் ஓரிரு தட்டல் ஒலிகளுக்குப் பிறகுதான் அதைக் கவனித்தாள். ஷவரைத் திருகிவிட்டு ‘என்ன?’ என்றாள். ‘வெளியே வா. எவ்வளவு நேரம்?’ என்றான் அவன்,

தேவையற்ற உரத்த குரலில். அவள் மனம் சட்டென்று கோபம்கொண்டது. உடனே தன்னை அமைதிப்படுத்திக்கொண்டு ‘இதோ’ என்றாள். வேகமாகக் கூந்தலைத் துவட்டி, டவலைச் சுற்றியபடி கதவைத் திறந்தாள். தாழ் எழுப்பிய ஒலி ஏனோ மனத்தின் மெல்லிய பகுதி ஒன்றை அதிர வைத்தது. அவன் நுரைசெழித்த வாயுடன் கையால் விலகு என்று காட்டியபடி உள்ளே போனான். அவள் அவனுடைய சிவந்த சிறு பருக்கள் இருந்த, வெளிறிய முதுகைப் பார்த்தாள். சிறு மனச்சுளிப்பும், பின் கவனமான சகஜப்படுத்திக் கொள்ளுதலும் முடிந்த பிறகு சலிப்பு ஏற்பட்டது.

சூட்கேஸைத் திறந்து புடவையைத் தேடினாள். ஊரிலிருந்து கிளம்பும்போது நைனிடாலுக்கென்று தேர்வு செய்து எடுத்து வைத்த புடவைகள். இதமான மஞ்சள் நிறத்தில் ஒரு புடவையைக் காலை நேரத்துக்கு எடுத்து வைத்திருந்தாள். எல்லாம் அப்போது அபத்தமாகப்பட்டது. புடவையை உடுத்திக் கொள்ள ஆரம்பிக்கும்போது எண்ணங்களின் இடைவெளிகளின் ஊடாக உட்புகுந்து மனத்தை நிரப்பும் இந்தச் சலிப்பிலிருந்து தப்பவே முடியாது என்று தோன்றியது. நைனிடாலில்கூட அந்தச் சலிப்பு தொடர்கிறது. நைனிடாலில்கூட. ஆம் நைனிடால் பூமியின் மீதுதான் இருக்கிறது. வேறு எங்கும் இல்லை.

அவன் கதவைத் திறந்து வெளியே வந்தான். தலையைப் பின்புறமாக நீவிவிட்டபடி ‘எழுப்பியிருக்கலாமே’ என்றபடி சூட்கேஸைத் திறந்தான். ‘பார்! மதியம் ஆகப்போகிறது.’

‘நன்றாகத் தூங்கிக்கொண்டிருந்தீர்கள். களைப்பாக இருக்குமே என்று...’

‘அதற்காகப் பார்த்தால் முடியுமா? இத்தனை தூரம் செலவழித்து வந்துவிட்டு...’

தடைகளை மீறித் தனக்குள் கோபம் நுரைப்பதை அறிந்து உதட்டை இறுக்கிக்கொண்டாள். கண்ணாடியை நோக்கித் திரும்பி முந்தானையைச் சரிசெய்து கொள்வதனுடாகக் கோபத்தை அடக்கினாள். செலவைப் பற்றி ஏன் பேசுகிறான் இப்போது இவன்...

அவன் உடைகளை அணிந்துகொண்டு தலைசீவிக்கொண்டான். செருப்புகளை அணிந்துகொண்டு கைகளை உரசியபடி ‘குளிருக்குச் சூடாக டீ சாப்பிட்டால் நன்றாக இருக்கும் இல்லையா?’ என்றான்.

‘நைனிடாலுக்கு வரவேண்டும் என நச்சரித்தேன் என்று கோபமா?’

‘கோபம் என்ன’ என்றான் கவனமில்லாமல். ‘வா போகலாம்.’

அவள் வேறு என்னென்னவோ பேச எண்ணினாள். நாள்தோறும் பகற்கனவுகளில் அவனுடன் நைனிடாலில் அவள் பேச வேண்டி யவை பற்றி எண்ணி உருவாக்கிச் சேர்த்த சொற்றொடர்கள் எல்லாம் வெறும் சொற்களாக இருந்தன.

‘நைனிடாலுக்கு வரவேண்டும் என்று நான் ஏன் நினைத்தேன், தெரியுமா?’
‘ஏன்?’

அவள் மிகக் கனமான தயக்கத்தை அடைத்தாள். அவள் சொல்ல விரும்பிய உத்வேகமிக்க விஷயங்கள் அவனை எட்டவே முடியாது என்று பட்டது. தத்தளித்த மனதுடன் படியிறங்கினாள். குளிர ஆரம்பித்தது. கல்லாலான படிகளும் தரையும் சுவர்களும் சில்லிட்டிருந்தன. வரவேற்பறையின் விரிந்த திறந்தவெளிக்கு வந்தபோது காற்று காதுகளைக் குளிராகக் கவ்வியது.

‘ஸ்வெட்டர் எடுத்தாயா?’

‘வேண்டாம். குளிர் இருக்கட்டுமே.’

‘சளி பிடிக்கப் போகிறது.’

என்ன பேச்சு இது என்று வியப்புடன், தவிப்புடன் எண்ணினாள். வரவேற்பறையின் சோபாவில் இருவர் பேப்பர் படித்துக் கொண்டிருந்தனர். ஒருவன் டி.வி. பார்த்தான், டி.வி.யில் ஒரு நீக்ரோ பெரிய உதடுகளை நீட்டி, தலையை அசைத்து கனமான குரலில் ஏதோ சொல்லிக்கொண்டிருந்தான். அவனது கழுத்து பெரிய குரல்வளையுடன், தடிமனாக, வலுவான உதிரக் குழாய்ப் புடைப்புகளுடன் இருந்தது. அவன் சாவியை ஒப்படைத்து விட்டு வந்து அழைத்தான். இருவரும் வெளியே வந்தனர். கல் பாவப்பட்ட குறுகலான பாதை அவ்வப்போது படிக்கட்டுகளுடன் இறங்கிச் சென்றது. நான்கு இளைஞர்கள் குட்டைக் கால்சராய்களுடன் சிரித்தபடி சென்றார்கள். ஷூக்களுக்கு மேலே கொண்டைக்கால் சதைகள் இறுக்கமாக அசைந்தன. தொடைச்சதைத் திரட்சிகள் நடக்கும்போது குலுங்கின.

நைனிடாலில் தெருவோரக் கடைகள்தான் பிரசித்தம் போலும். பேல் பூரி, பானிபூரி, மசாலாக் கடலை, வெள்ளரிக்காய் என்று கடைகள் கலகலப்பாக இருந்தன. விதவிதமான வடக்கத்தி முகங்கள் தின்று கொண்டிருந்தன. தாமிர நிறமுள்ள கன்னங்களுடன் மஞ்சள் முகக் கூலிகள் திரிந்தனர். ஒரு சிறு குழந்தை அழுக்குக் கம்பளி உடைகளுடன், சப்பை மூக்கும் இடுங்கிய கண்களுமாக, எதையோ கூவியபடி வழியோரக் கூடைக்காரி ஒருத்தியை நோக்கி ஓடியது. அவள் மடியில் நீலக் கம்பளியால் பொதியப்பட்டு,

உருண்டையான தலையுடன் ஒரு சிறு குழந்தை இருந்தது.

அவன் அவள் பார்வையைத் தொடர்ந்துபோய் திரும்பி 'தெருவில்தான் குடித்தனம். ஆனால் பெற்றுத் தள்ளுவது மட்டும் நிற்காது போலிருக்கிறது' என்றான்.

அவன் மன ஓட்டத்தை அவள் புரிந்துகொண்டு, தன் அந்தரங்க உலகில் அத்துமீறல் நடந்துவிட்டது போன்ற கூச்சத்தை அடைந்தாள். அவள் குழந்தைகளைப் பார்த்தால் அவன் பார்வை அவளை உடனடியாக எச்சரிக்கையுடன் பின்தொடர்கிறது. அவனுக்கு என்ன பயம் அல்லது எதிர்பார்ப்பு இருக்கக்கூடும்?

ஏரியைப் பார்ப்பதையே மறந்துவிட்டோம் என்று உடனே ஞாபகத்துக்கு வந்தது. அவசரமாகத் திரும்பிப் பார்த்தாள். வெயிலில் பளபளத்தபடி நெளிந்த நீலநிற நீர்ப்பாளத்தின் மீது வெண்ணிறப் படகுகள் சென்றன. அதிலிருந்து பயணிகள் கைகளை விரித்து வீசியும் கூவியும் ரகளை செய்தார்கள். அவர்கள் வெறுமே மகிழ்ச்சியை பாவனைதான் செய்கிறார்கள் என்று தோன்றியது. குழந்தைகளின் உற்சாகம் மட்டும் உண்மையானதாக இருக்கக்கூடும்.

'காபி ஹவுஸ் எதுவுமே தெரியவில்லையே' என்றான் அவன்.

'இங்கேயே சாப்பிடலாமே.'

'இங்கேயா?'

'ஆமாம். எல்லாரும் இங்கேதான் சாப்பிடுகிறார்கள்.'

அவன் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு 'சரி' என்றான். தயக்கமாக இரண்டு டீக்கு சொல்லிவிட்டு, ஏரியின் கைப்பிடிச் சுவர்மீது அமர்ந்தார்கள், டீ மண் கோப்பையில், தழை வாசனையுடன், ஆனால் சூடாக இருந்தது. கோப்பையை நீரில் போட்டாள். அமிழ்ந்து நீலத்தில் கரைந்தது. சற்றுத் தள்ளி ஒரு இளஞ்ஜோடி நெருக்கமாக அமர்ந்திருந்தது. அவன் கைகள் அவள் தோள்மீது இருந்தன. பரஸ்பர ஸ்பரிசத்தை மட்டும் பொருட்படுத்தியபடி, அடிக்கடி சிரித்தபடி, வெட்கியபடி, சகஜ பாவனைக்கு செயற்கையாக மீண்டபடி, சூழலை முற்றிலும் மறந்தவர்களாக அவர்கள் அமர்ந்திருந்தனர். அப்பாலும் பல ஜோடிகள்.

நைனிடால் நல்ல தேனிலவுப் பகுதிதான். நீரில் மிதந்த பாலிதீன் பைகளும் சருகுகளும் எழுந்து எழுந்து அமர்ந்தன. கரையை உரசி உரசித் தவித்தன. அவள் மீண்டும் கண்களைத் தூக்கியபோது அந்தப் பெண் கணவனின் தலைமயிரைச் சரி செய்வதைக் கண்டு இனம்புரியாத எரிச்சலை

உணர்ந்தாள். எழுந்து 'வாருங்கள் போகலாம்' என்றாள்.

நைனிடால் ஏரிச் சாலையே ஒரு பெரிய உணவகம்போல இயங்கிக்கொண்டிருந்தது. ஏரியை ஒருமுறை சுற்றி வந்தபோது மூச்சு இறைத்தது. ஈரானி ஓட்டலில் சாப்பிட்டுவிட்டு வெளிவந்தபோது, அவளுக்கு ஒருவித விடுதலையுணர்ச்சி ஏற்பட்டது. சுற்றுலாப் பயணிகளின் முகமற்ற நெரிசலில் அடையாளங்களை இழந்து கலந்துவிட்டதுபோல உணர்ந்தாள். இலக்குகள் இல்லாமல் வேடிக்கை பார்க்க ஆரம்பித்தாள். குண்டான மார்வாடிப் பெண் சோனிக்குதிரை மீது போனதைப் பார்த்துச் சிரித்தாள். கன்னம் பூரித்த சர்தார்ஜிப் பையன் அடித்த பந்து தன்னருகே வந்தபோது அதை எடுத்துத் திரும்ப வீசினாள். தொங்குவண்டி ஏற வரிசையில் நின்றபோது விதவிதமான உடைகளில் நிற்கும் ஆண்களையும் பெண்களையும் கூர்ந்து பார்த்தாள்.

தொங்குவண்டியில் ஏறியதும் சிறு பயம் கலந்த பதற்றம் வந்து வயிற்றைப் பரபரக்க வைத்தது. வண்டி குலுங்கியபடி முதல் உந்தலைத் தொடங்கியதும் வயிற்றுச் சதைகள் அதிர்ந்தன. சிறிது தூரம் ஏறிய பிறகுதான் திரும்பி ஏரியைப் பார்த்தாள். ஆழ்ந்த நீல நிறத்தில் பட்டுப்போல நெறிந்தபடி கிடந்தது அது. அது மெல்ல மெல்லச் சிறியதாகியபடி வரும்போதும் வானம் கண்களை நிரப்பியபடி விரிந்து அதை மூடியது. மாசுமறுவற்ற நீலவானம். கூண்டு நின்றபோது ஏரி மிக ஆழத்தில் சிறு நீலநிறக் கைக்குட்டை போலக் கிடந்தது.

வரிசையாக இறங்கி மலைச்சிகரத்தின் மண்டபத்தை அடைந்து பறக்கும் கூந்தலைச் சரிசெய்து முந்தானையைச் செருகியபடி நின்ற பிறகுதான் கீழ்த்திசையில் கண்களை நிரப்பிய மலை மடிப்புகளைப் பார்த்தாள். நீலவானம் அங்கு வளைந்தது. கீழே மலைச் சிகரங்கள் உச்சியில் வெண்பனி மகுடங்களுடன் கிழிக்க முடியாத மௌனத்தில் அப்படியே ஸ்தம்பித்திருந்தன. மலை மடிப்புகளில் பனி சரிந்திறங்கியிருந்தது. அடிவாரத்தில் ஊசிமரங்களின் பசுமை தெரிந்தது. மலையிலிருந்து வந்த குளிர்காற்று புடவையை ஊடுருவிக் குளிராகத் தழுவியது. மெல்ல அந்தக் குளிர் எண்ணங்கள் மீதும் பரவியது. அகம் குளிர்ந்து இறுகிக் கனப்பது போலிருந்தது. அந்தக் கனத்தைத் தாங்க முடியாது போலிருந்தது. மலையின் மௌனம் தன் எண்ணங்கள் ஒவ்வொன்றையும் பெரும் கூக்குரலாக மாற்றிவிட்டதுபோல உணர்ந்தாள். கூவித் தளர்ந்த சித்தம் பின்பு தன்னை மிகவும் தனிமையாகவும் மிகுந்த கனத்துடன் பூமியில் ஓட்டியிருப்பவளாகவும் உணர்ந்தாள். தொண்டை அடைத்தது. கண்களில் ஈரம் பரவியது.

அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். தலை மயிர் பறக்க, இடுங்கின கண்களுடன், தீவிரமான மௌனத்துடன் நின்றிருந்தான். சொல்லிவிடலாமா? அவன் கைகளைப் பற்றி ஒரு சில சொற்களைச் சொல்லிவிட்டால் போதும். வேண்டாம், வெறுமே கைகளைப் பற்றிக் கொண்டால் கூடப் போதும். அது மிக எளிய ஒரு கணத்தில் செய்துவிடக் கூடிய செயலாக மிக அருகே தெரிந்தபோதுகூட ஒருபோதும் சாத்தியமில்லை என்று உள்ளூர் ஒரு பிரக்ஞை இருந்தது. அவள் கனத்த கணங்கள் நகர்வதை உணர்ந்தாள். அப்போது கூண்டுவண்டிக்காரன் கூவினான். கூட்டம் கலைந்தது. அவளுக்கு விடுதலையுணர்வு ஏற்பட்டது. வேகமாகப் போய் வண்டியில் ஏறினாள். வண்டி நகர்வதற்கு முந்தைய கணங்களின்போதும் சீக்கிரம் என்று மனம் தவித்தது.

ஏரி நீல நிறமாக விரிந்து விரிந்து வந்து கண்களை நிறைத்தது. பின் அதன் கரையில் நடக்கும்போது மதிய வெயில் சரிந்துவிட்டிருந்தது. வானத்தின் சரிவில் மேகங்கள் வெண்மையாகத் தெரிந்தன. ஓட்டலில் அந்நேரத்தில் எதுவும் இல்லை. உத்தரவு தந்த பிறகுதான் சப்பாத்தியைப் பரப்ப ஆரம்பித்தான். சப்பாத்தி சூடாக, பெரிதாக இருந்தது. ஓரிரு வில்லை சாப்பிட்டதும், போதும் என்று பட்டது. அவன் ஆர்வத்துடன் சாப்பிட்டான். புழுக்கமாக இருந்தது. ஓட்டல் அறை இருட்டாகி வருவது போலிருந்தது. சாப்பிட்டுவிட்டு வெளிவரவும் மழை சடசட வென்று கொட்டவும் சரியாக இருந்தது. அப்போது இளவெயில் இருந்தது. ஆனால் பெய்யப் பெய்ய வானம் இருண்டது. தார்ப்பாய்க் கூரைகள் புடைத்து எழுந்து தணிய, கிளைகள் ஒதுங்கி நிறம் மாறிச் சுழல, மழைச் சரங்கள் சாய்வாக எதிர்த்திசையில் பாய காற்று வீசியது. நைனிடால் கூட்டம் மொத்தமாகக் கடைகளை நோக்கிப் பாய்ந்ததில் எங்கும் நெரிசல் ஏற்பட்டது. தெருக்களில் செம்மண் கலந்த நீர் கொப்பளித்தது. குதிரைகள் நீர் உருண்டு சொட்டும் உடலுடன் ஒண்ட வந்தன. கரிய பளபளப்புடன் மழைக்கோட்டு அணிந்த சிலர் கூனலாக நடந்து சென்றனர்.

ஏரி நீரில் மழை விழுவது, அது சிலிர்ப்பது போன்ற தோற்றத்தைத் தந்தது. நீர்ப்பரப்பு கொதிப்பது போலவும் சீறுவது போலவும் இருந்தது. அது பொங்கிக் கரைகளை மீறி நகர்ந்து பரவுவது போலிருந்தது. அவள் நீர்ப்பரப்பையே வெறித்துப் பார்த்தாள். பின்பு பார்வையை விலக்கியபோது தாடை வலுவாக இறுகி அசைய, மென்றபடி மழையைப் பார்த்தபடி நின்றிருந்த உயரமான நீக்ரோவைப் பார்த்தாள். அவன் கருமையான கனத்த ஜாக்கெட்டும் சேற்று ஷூவும் அணிந்திருந்தான். எல்லாரும் மழையைத்தான் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். நீர் கொட்டும் பளபளப்பு எல்லார் கண்களிலும் தெரிவது போலிருந்தது. மழை

தயங்கியும் வலுத்தும் பெய்து கொண்டிருந்தது.

மழை சொட்டுவிட ஆரம்பித்தபோது ஒவ்வொருவராக இறங்கி ஓடினார்கள். சேற்றுப் பரப்பு மிதிபட்டு நுரைத்தது. அவன் 'அவசரமென்ன? மறுபடியும் ஒரு டீ சாப்பிடலாம்' என்றான். டீ சாப்பிட்டு முடிந்தபோது மழை நன்கு ஓய்ந்துவிட்டிருந்தது. ஆனாலும் காற்றில் ஈரமும் இருளும் இருந்தது. சேற்றில் இறங்கி நடந்து ஏரிக்கரைச் சாலையில் சென்றார்கள்.

'சாப் போட்டிங்' என்று ஒரு கூலி அழைத்தான். அவன் 'வேண்டாம்' என்று மறுத்தான். பிறகு அவளிடம் 'போட்டிங் போக வேண்டுமா?' என்றான். அவள் தயங்கி 'ஆம்' என்றாள். 'மழை வந்தாலும் வரும்' என்றபடி அவன் பேரம் பேச ஆரம்பித்தான்.

படகோட்டி கரையிலிருந்து தன் படகில் குதித்தான். தத்தளித்து நடந்தவாறு அமர்ந்து படித்துறைக்கு வரும்படிச் சொன்னான். படித்துறையில் இரு படகுகள் கிளம்பிச் சென்றபிறகு அவன் படகு வந்தது. படகில் ஏறும்போது அவன் அவள் கையைப் பிடித்தான். அந்தத் தொடுகை அவளுக்குச் சட்டென்று பரபரப்பைத் தந்தது. மனம் கொண்ட மூட்டம் விலகி, புன்னகை புரிந்தாள். படகின் ஆட்டம் நிலைதடுமாற வைத்தது. உட்கார்ந்ததும் தான் அவள் சிரித்துக் கொண்டிருப்பது அவளுக்குத் தெரிந்தது.

படகு நீர்மீது வழக்கியபடி செல்ல ஆரம்பித்தது. அதன் முகப்பால் கிழிக்கப்பட்டு இருபக்கமும் நெளிந்து விலகும் நீர் வளைவை சுண்டு விரலால் தொட்டாள். நீர் சில்லென்றிருந்தது. 'குமார், ஞாபகமிருக்கிறதா நாம் கல்யாணமான புதிதில் ஊட்டி போனபோது படகுச் சவாரி செய்தோமே?' என்றாள்.

'ஆமாம்' என்றான் அவன் முறுவலித்தபடி.

வானில் ஒரு மூலையில் மேகங்கள் விலக, சரிகைப் படுதாக்கள் போல ஒளி நீர்வீழ்ச்சிகள் சரிந்து மண்ணைத் தொட்டன. எங்கும் மஞ்சள் நிறமான ஒளி பரவியது. நீரின் அலைகளின் ஆழ்ந்த நீலநிறம் மங்கியது. அலை வளைவுகள் ஒளிவிட ஆரம்பித்தன. வானத்தில் கூட்டம் கூட்டமாகப் பறவைகள் பறந்து சென்றன. பக்கத்தில் கடந்து சென்ற ஒரு படகிலிருந்து கூச்சல் ஒலி எழுந்தது. அவள் திரும்பிப் பார்த்துச் சிரித்தபடி கையாட்டினாள்.

அவன் படகோட்டியிடம் 'ஏரி எவ்வளவு ஆழமிருக்கும்?' என்று கேட்டான். 'இருநூறு அடி ஆழத்துக்கு மேலிருக்கும்' என்றான்

படகோட்டி. ‘தூர் வாருவதெல்லாம் இல்லையா?’ என்று வினவினான். படகோட்டி சிரித்தபடி, ‘இது இயற்கையான ஏரி சாப். மலையருவிகள் மலையிடுக்கில் தேங்கி உருவானது. நீரை இறைப்பதோ, தூர் வாருவதோ சாத்தியமில்லை’ என்றான்.

ஏரி நீரின் நடுப்பகுதிக்கு வந்தபோது, அவள் குனிந்து ஆழத்தைப் பார்த்தாள். சில அடி ஆழத்துக்கு அப்பால் பெரிய காடுபோல நீர்ப்பாசி அடர்ந்திருந்தது. ஊடே இறங்கிய ஒளிக்கதிர்கள் எங்கோ பிரதிபலிப்பது மர்மமான தோற்றங்களை உருவாக்கின. உடல் சுடர்ந்தபடி சிறுமீன்களின் கூட்டம் பாசியிலைகளை ஊடுருவி, சட்டென்று அமிழ்ந்து மறைந்தது.

‘பயங்கரமான ஆழம்’ என்றான் அவளிடம். ‘உள்ளேதான் நகரத்தின் அழுக்கும் சாக்கடையும் முழுக்கப் போய்ச் சேருகிறது.’ நீரைக் கையால் அளைந்தான். ‘பயங்கரமான குளிர் வேறு.’

அவள் நீரின் ஆழத்தையே பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தாள். வெகு ஆழத்தில் வானம் தெரிவதைப் பார்த்தாள். உடனே அவளுக்கு மலைச் சிகரங்களும் உறைந்த வான்வெளியும் நினைவும் வந்து மனம் தவித்தது.

‘ஏன் ஒரு மாதிரி இருக்கிறாய்?’

‘ஒன்றுமில்லையே.’

படகோட்டி ஊகித்தவனாக ‘ஆழத்தைப் பார்க்கக்கூடாது மேம்சாப். மனம் கலங்கிவிடும். மனம் கலங்கி தினம் ஒருவராவது இதில் பாய்ந்து உயிரை விடுகிறார்கள்’ என்றான்.

‘மீட்க முடியாதா?’ என்றான் அவன்.

படகோட்டி சிரித்தான். ‘தண்ணீர் உள்ளே பனிக்கட்டிபோல இருக்கும் சாப். பாசிப் புதர்களும் உண்டு. உள்ளே விழுந்தால் அவ்வளவுதான்.’

‘வெயில் நன்றாகத்தானே அடிக்கிறது?’ என்றான்.

‘பாசிப் படலம் இருப்பதால் வெயில் உள்ளே இறங்காது. இருபதடிக்குக் கீழே வெயில் படாமல் எத்தனையோ நூற்றாண்டுகள் ஆகிவிட்டன.’

நீர் கருமையடைந்தது. மேலே வானமும் கரிய மேகங்களால் மூடப்பட்டது. வேக வேகமாக இருண்டது. சற்றுத் தள்ளி நகர்ந்த படகுகள்கூடத் தெரியவில்லை. குரல்கள் மட்டும் கேட்டன. ஏரியைச் சுற்றிக் கட்டட அடுக்குகளிலும் சாலைகளிலும் விளக்குகள் எரிய ஆரம்பித்தன. சில கணங்களில் கரை பல்லாயிரம் சிவப்பு நிற ஒளிப் பொட்டுகளால் ஜொலித்தது. ஒளியின் நிழல்கள் நதியின் நீர்ப்பரப்பில்

விழுந்து தத்தளித்தன. அவள் கன்னத்தில் கை வைத்தபடி நீரைப் பார்த்திருந்தாள். ஆழத்தில் ஒளி சிந்தும் விளக்குகள் நிரம்பியிருந்தன. தொலைவில் விளக்குகள் நீரில் கரைந்தும் மிதப்பவை போலிருந்தன.

‘திரும்பிவிடலாம் சாப், மழை வரும்.’

‘சரி’ என்றான். ‘திரும்பலாமா?’ என்று அவளைக் கேட்டான்.

அவள் பெருமூச்சுடன் தலையசைத்தாள்.

படகு திரும்பியது. நீர்ப்பரப்பில் வேறு படகுகளே இல்லை. விளக்குகள்மீது துடுப்பு அளைந்தது. ஒளி சிதறி நீரில் பரவியது. குளிர்ந்த ஆழத்தில் தகதகவென்று எரியும் தீபங்களுடன் ஓர் உலகம். ஆனால் அது பிரமை. நீர்ப்பரப்பின்மீது மிகச் சன்னமான ஒரு படலம்போலத்தான் இத்தனை விளக்குகளும் ஒளியும். ஆழம் இருண்டது. இறுகியது. முறிபடாத பெரிய மௌனம் நிரம்பியது.

அவன் ‘ஏன் பேசாமல் வருகிறாய்?’

‘ம்ம்’

‘நைனிடால், நைனிடால் என்று துடித்தாய், இதற்குத்தானா?’

இதற்குத்தானா என்ற சொல் அவளைப் பலமாகத் தாக்கியது போலத் திடுக்கிட்டு எழுந்து அமர்ந்தாள். பிறகு நீண்ட பெருமூச்சுடன் நீரைக் கையால் அளையத் தொடங்கினாள். அவள் மனம் சொற்களைத் தேடியது. எதையோ கேட்க விரும்பியவள்போல ஓரிருமுறை உதடுகளை அசைத்தாள். தொண்டை உலர்ந்து, உதடுகள் பரஸ்பரம் ஒட்டி இருந்தன. அந்த மௌனத்தைப் பிளக்கவே முடியாது போலிருந்தது. பின்பு தன் அனைத்துச் சக்திகளையும் திரட்டித் தொண்டையை உயிர்ப்பித்து ‘குமார்’ என்றாள்.

‘என்ன?’

‘இல்லை’ என்று தயங்கினாள். பிறகு ‘இத்தனை விளக்குகள் இந்தத் தண்ணீர் மீது விழுகிறதே, உள்ளே கொஞ்சம்கூடவா வெப்பம் இருக்காது?’ என்று கேட்டாள்.

‘என்ன உளறுகிறாய்?’ என்றான் அவன் அதிர்ச்சியுடன்.

‘ஒன்றுமில்லை.’

‘என்ன கேட்டாய்?’

‘ம்கூம்.’

அவன் எரிச்சலுடன் 'பாயி நிறுத்து' என்றான். படித்துறை வந்துவிட்டது.
ஏரி கருமையாக நெளிந்தது. அவள் அதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

- தினமணி கதிர், 2000

33. வாரிக்குழி

சையது அன்வர் ஹுசைன் காட்டின் நடுவே விரிந்த சேற்றுப் பரப்பின் மையத்தில் தேங்கியிருந்த குட்டையை நெருங்கியதும் நின்றான். இடுப்பிலிருந்த கலவறை பெல்ட்டிலிருந்து பொடி டப்பியை எடுத்து ஒருமுறை தீவிரமாகப் பொடி போட்டுக் கொண்டு, புறங்கையால் மூக்கைக் கசக்கினான். சேற்றுப் பரப்பு நீர் மட்டமாக இருந்தது. கரையோரம் கம்யூனிஸ்டுப் பச்சை அடர்ந்திருந்தது. கால் புதையும் சதுப்பு. மெல்ல நடந்தபடி சேற்றுப் பரப்பை உற்றுப் பார்த்தான். பல்வேறு காலடித் தடங்கள். மிளாத்தடங்கள்தான் அதிகம். சில மான்தடங்கள். ஒரேயொரு கடுவாத்தடம் கிழக்காக ஏறிச் சென்றது.

சையது உண்ணிலட்சுமியின் பாதத்தடத்தை அடையாளம் கண்டான். மூன்று தடவைக்கு மேல் யானை வந்து நீர் அருந்திவிட்டுச் சென்றிருக்கிறது. பிண்டங்கள் கிடந்தன. மிகவும் புதிய பிண்டத்திற்கு ஓர் இரவுப் பழக்கம் இருக்கும். தழைவீச்சம் இருந்தது. அதனருகேயிருந்து மேலேறும் பாதத் தடத்தைப் பின்தொடர ஆரம்பித்தான். அது சதுப்புப் புதர்களைக் கடந்து கிளைகள் பின்னி அடர்ந்த தவிட்டை மரப் புதர்களின் இடையே தெரிந்த இடைவெளி வழியாக ஊடுருவிச் சென்றது. காடு, மரங்கள் கனத்து, இருட்ட ஆரம்பித்தது. கருங்குரங்குக் கூட்டம் ஒன்று தலைக்கு மேல் பப் பப் பப் என்று ஒலியெழுப்பி உரையாடியபடி இருந்தது. உக்கிலுக்கள் சில புதர்களுக்குள்ளி் ருந்து எழுந்து பறந்தன. பாதத்தடம் தெரியாமலாயிற்று. புதர்கள் விலகியும், இலைகளும் தண்டுகளும் ஒடிந்தும் யானை போன வழி தெரிந்தது. பிறகு மண் சற்று மேலேறியது. நிறைய கரும்பாறைகள் பச்சைப் படப்புக்கு மேலே யானை முதுகுபோலத் தெரிய ஆரம்பித்தன. அப்பால் ஒரு பெரிய பாறை கோட்டைபோல எழுந்தது. பாறைகளின் ஊடே மூங்கில் புதர்கள் அடர்ந்திருந்தன. முள்ளில்லாத ஓலை முளைகள். எனவே குச்சிகளை விலக்கி முன்னேற முடிந்தது. ஒரு கணம் சலிப்பாக இருந்தது. இதற்குமுன் மூன்று முறை யானையைக் காட்டடிக்கு விட்டிருக்கிறான். ஒருமுறை தேடிக் கண்டுபிடிப்பதற்குள் உயிரே போய்விட்டது. அதிலிருந்து காட்டடி என்றால் அவனுக்குப் பெரு விரலிலிருந்து கோபம் ஏறும். ஆனால் வேறு

வழியில்லை. உண்ணி லட்சுமி நாளுக்கு நாள் மெலிந்தபடியே வந்தாள். ஓடைக்கல் வைத்தியரின் கஷாயமும், களிம்புருண்டையும், சோற்றுட்டும் ஒன்றும் பலிக்கவில்லை. தடி பிடிக்க முடியாமல் ஆனபோது முதலாளி திட்டவட்டமாகக் கூறிவிட்டார். காட்டடிக்குப் பிறகும் அது தேறவில்லையென்றால் விற்றுத் தொலைத்துவிடப் போவதாக. காட்டடிக்கு யானையைவிட்டு மாதம் ஒன்றாகிறது. நோயில்லாத யானையென்றால் இதற்குள் எலும்பு புடைத்துத் தெரியாமல் உருண்டையாக ஆகிவிட்டிருக்கும். காட்டுத் தீனி என்றால் யானைக்கு அமுது. உண்ணிலட்சுமி எப்படி இருக்கும் என்று பார்க்க சையதுக்கு திடீரென்று ஆசை ஏற்பட்டது. கூடவே அதன் உடல் தேறவில்லை என்றால் என்ன ஆகும் என்ற பயமும் எழுந்தது.

குட்டிப் பாரையொன்றின் மீது ஏறி நின்ற சையது செவிகூர்ந்தான். யானையின் மணியோசை கேட்கவில்லை. ‘உண்ணி லெச்மீ, எக்க, ஹூறீ’¹ என்று கூவினான். ‘ஆனெ த்தெ த்தெ’ என்றான். பதிலுக்கு உறுமல் எழவில்லை. சற்றுத் தள்ளி இன்னொரு பாரைமீது ஏறி நின்று மறுபடியும் குரல் கொடுத்தான். மூங்கில் கூட்டங்களில் யானை இல்லை. அவனுக்குப் பீதி ஏற்பட்டது. மறுகணம் அந்தப் பீதிக்கு அர்த்தமில்லை என்று தோன்றியது. கழுத்தில் மணி கட்டப்பட்ட யானை எங்கும் போகமுடியாது. எங்கும் அதைத் தொடரும் அந்த மணியோசை திரும்ப வேண்டிய இடத்தை அதற்கு நினைவூட்டியேதான் இருக்கும். காட்டுடன் அது ஒருபோதும் இணங்க முடியாது.

சையது பெரிய பாரை மீது ஏறி நின்றான். நான்கு பக்கமும் கூர்ந்து பார்த்தான். அப்பகுதியில் வேறு யானைகளின் நடமாட்டம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. மூங்கில்கள் நிறைய சிதைக்கப் பட்டு உண்ணப்பட்டிருந்தன. உண்ணிதான் அது. ஆனால் இபிலீஸ்² எங்கே ஒழிந்தது? சையது பாரையின் மறுபக்கம் சரிந்து இறங்கினான். மீண்டும் குரல் கொடுத்தான். பதில் இல்லை.

காட்டில் மணியோசைக்காகச் செவிகூர்ந்தபடி நடக்கையில் சட்டென்று அவன் நாசிக்கு உண்ணிலட்சுமியின் வாசனை எட்டியது. கூர்ந்தபடி சென்றான். பாரையொன்றின் அருகே நிறைய பிண்டங்கள் குவிந்து கிடந்தன. மண் மிதிப்பட்டிருந்தது. உண்ணிலெட்சுமி தூங்கும் இடம்போலும் அது. அருகே சென்று குத்துக்கம்பால் பிண்டங்களைக் கிண்டிப் பார்த்தான். ஓர் இரவு பழையவை. சட்டென்று உலோகம் தட்டுப்பட்டு ஒலித்தது. துரட்டியால் எடுத்தான். உண்ணிலட்சுமியின் மணி.

சையது ‘யா ரஹ்மான்’ என்று சற்றுப் பதைத்துவிட்டான். மணி இல்லாமல்

யானை எங்கு போயிருக்கக்கூடும்? அதைப் பின் தொடர்ந்து போவது உசிதமான காரியமா? அவனுக்குப் புரியவில்லை. தலையைச் சொறிந்தபடி நின்றான். இன்னொரு தரம் பொடி போட்டபோது மூளை சற்றுத் தெளிவு பெற்றது. துரட்டியும் குத்துக் கம்பும் இருக்க அஞ்ச வேண்டியதில்லை. உண்ணிலட்சுமி பதினாறு வருடங்களாக அவன் கைபட்டு வளர்ந்தவள். அவன் துரட்டியைத் தரையில் தட்டினால் அவள் பின்னங்கால் நடுங்க ஆரம்பிக்கும். சையது 'ரகுலே நீதான் தொணை' என்றான். முண்டாசை அவிழ்த்து முகத்தைத் துடைத்துவிட்டு மறுபடி கட்டிக்கொண்டான். பாதத்தடங்களைப் பின்பற்றிச் சென்றான்.

காடு இறங்கியது. இறங்கும்தோறும் சதுப்பாகியது. மரங்களின் மூர்க்கமிக்க தோற்றமும், கொடிகளின் நரம்புகள் அவற்றில் இறுகிப் புடைத்திருப்பதும் அச்சமுட்டியது. சையது உரத்த குரலில் 'உண்ணீ, ஏய் பலாலே³, சைத்தானே' என்று கத்தினான். மீண்டும் மீண்டும் கூவியபோதும் மறுகுரல் எழவில்லை. காட்டின் மௌனமான ஓங்காரம் அவனை அச்சுறுத்த ஆரம்பித்தது. எங்கோ ஒரு நீரோடை விழும் ஒலி, இலைகள் காற்றில் சலசலக்கும் ஒலி, சீவிடின் ரீங்காரம், பல்வேறு பறவைக் குரல்கள் ஆகியவை கலந்து உருவான அபத்தமான இரைச்சல் காதை இறுக்கி, மௌனத்தை உணர வைத்தது. களைப்பாக இருந்தது. காடு மேலும் மேலும் இருட்டாகியது. அவன் தயங்கி நின்றான். இனி உள்ளே போகவேண்டாம் என்று புறங்கழுத் தருகே எவரோ கூறுவது போலிருந்தது. ஆனால் போகாவிட்டால் உண்ணிலட்சுமியை எப்படிக்கண்டுபிடிப்பது?

மிக அருகே ஒரு சீறல் ஒலித்தது. சையது அப்படியே குளிர்ந்து விட்டான். பிரக்ஞை மீண்டபோது தன் கால்கள் நடுநடுங்குவது தெரிந்தது. கண்கள் பதறியதில் எங்கும் எதுவும் தெரியவில்லை. மீண்டும் அந்தச் சீறல் கேட்டது. உடனே சையது அந்தக் காட்டு யானையின் துதிக்கையைக் கண்டான். உடலெல்லாம் சேறு அப்பியிருக்க, அது மண்ணாலான மிகப்பெரிய பொம்மை போலிருந்தது. மறுகணம் சையது தன் அனைத்துப் புலன்களும் விழிப்பதை உணர்ந்தான். ஒற்றைக் காட்டானை. அவன் பாய்ந்து பின்னால் திரும்பி ஓடவும், யானை காடதிரப் பிளிறியபடி அவனைத் தாக்க வரவும் சரியாக இருந்தது. உயிரின் சக்தி சையதை புள்வேகம் கொள்ளவைத்தது. வழுக்கும் பாறையில் வேகமாக ஏறி உச்சிக்குப் போனபிறகு, உடல் உராய்ந்து எரிய, காதுமடல்களில் வியர்வை தகிக்க, கீழே கிடுகிடு பாதாளத்தைப் பார்த்ததும் முதுகு சிலிர்த்தது. யானை வெறியுடன் பாறைமீது மோதியது. திரும்பி அருகே நின்ற அயினி மரத்தின் பெரிய தடிமீது முட்டியது. மரம்குலுங்கி அயினிப்

பழங்கள் பிய்ந்து விழுந்தன. வெறியடங்காமல் அது மரத்தின் பட்டையை மோதிச் சிதைத்தது. உரக்கச் சின்னம் விளித்தது.

சையது அது உண்ணிலட்சுமி என்று அறிந்தான். அயர்ந்து விட்டான்.

உண்ணிலட்சுமி அவனை அடையாளம் காணவில் லையா?

யானைகளுக்கு அடையாளம் தவறாது என்பார்களே. யானை மறந்துவிட்டது. ஒருமாத காலக் காட்டுவாசம் அதைக் காட்டுயானையாக மாற்றிவிட்டது போலும். ஓயாத ஞாபகமாக கூடவேயிருக்கும் மணியோசை இல்லாமலாகிவிட்டதுதான் காரணம். சையது 'உண்ணி லெச்மீ' என்று கூப்பிட்டான். யானை அவனை நோக்கித் துதிக்கையை நீட்டியது. அவன் குப்புறப் படுத்து உரத்த குரலில் 'இதர் டாவ், யானெ இதர் டாவ்' என்று கூவினான். அந்தக் குரல் யானையை அடையவில்லை போலிருந்தது. கரும்பாறையை நோக்கிக் கூவும் உணர்வை அவன் அடைந்தான். யானை அவனைப் பிடிக்க முயன்றது. முடியாமல் கோபத்துடன் உறுமியது.

சையது ஓய்ந்த மனத்துடன் திரும்பிப் பாறைமீது மல்லாந்து படுத்தான். உடம்பெங்கும் சூடான ரத்தம் ஓடுவது தெரிந்தது. உடம்பு சற்று ஆறியதும் மனமும் சமாதானம் அடைந்தது. கீழே யானை இல்லை. அது விலகிச் சென்ற தடம் தெரிந்தது. அவன் மெதுவாக இறங்கினான். ஓடியபோது கையிலிருந்து விழுந்த மணியை எடுத்துக்கொண்டான். என்ன செய்வது என்று புரியாமல் சற்றுநேரம் நின்றான். யானையை அப்படியே விட்டு விட்டால் ஒருவேளை திரும்ப அதைப் பிடிக்க முடியாமலேயே போய்விடக்கூடும். அதன் பிறகு அவனுக்கு யார் வேலை கொடுப்பார்கள்? அதைவிட அந்த யானை தன்னைத் தோற்கடித்துவிட்டதுதான் சையதுக்குத் தாங்க முடியாததாக இருந்தது. அலறியபடி அது தன்னைக் கொல்ல வந்த காட்சி மனக்கண்ணில் தெரிந்தபோது அவன் ரத்தம் சூடேறியது. அவன் துரட்டியை எடுத்தால் மிரண்ட பார்வையுடன், மன்றாடும் உறுமலுடன், பின்னால் காலெடுத்து வைக்கும் உண்ணிலட்சுமி. பதினாறு வருடம் அவன் ஏறியமர்ந்த மத்தகம்... சையது துரட்டியைத் தன் பாதத்தில் ஓங்கி அடித்தான். கையில் மணியுடன் யானையின் பாதத்தடத்தைப் பின்தொடர்ந்தான்.

காட்டின் இருட்டுக்குள் கண் பழகியதும் கால்களுக்கு வழி தெரிந்தது. தலைக்குமேல் கருங்குரங்குகள் அவனைக் கண்டு பயந்தவைபோல ஒலியெழுப்பின. பிறகு அந்த ஒலி மாறுபட்டது. சையது நிதானித்தான். அந்த ஒலி எதையோ கூற முனைவது போலிருந்தது. அவன் அருகே நின்ற பெரிய ஆலமரத்தின் அடி மரத்தில், பின்னிக்கிடந்த தடித்த கொடியில் பற்றி ஏறி அதன் பருத்த கிளைகளை அடைந்து, அமர்ந்து கொண்டான்.

அது பலாமரம் என்று தெரிந்தது. அத்தனை பெரிய பலாமரம் இருக்கக்கூடும் என்பதே அவன் கற்பனைக்கு அப்பாற் பட்டதாக இருந்தது. கீழே உற்றுப் பார்த்தான். சற்றுத்தள்ளி உண்ணிலட்சுமி தழைகளைப் பிய்த்துத் தின்றபடி நின்றிருந்தது. பலாக்கிளைகளில் கருங்குரங்குகள் மூன்று அமர்ந்திருந்தன. அவற்றின் கண்கள் கருமையாகப் பளிச்சிட்டன. அவை அவனை விசித்திரமாகப் பார்த்தன. ஒரு குரங்கு தொண்டையின் பையில் எதையோ கனமாக அடக்கியிருந்தது.

சையது மணியை எடுத்தான். முண்டாசை மணியில் கட்டி, மெது வாக மணியைத் தொங்கவிட்டான். மெல்லக் குலுக்கினான். யானையின் செவிகள் நிலைத்தன. அவன் மனம் படபடத்தது. பிறகு அது மீண்டும் தழைகளை இழுத்துப் பறிக்க ஆரம்பித்தது. சையது மணியைக் குலுக்கியபடியே இருந்தான். ஒலி யானையை எட்டவில்லை என்று தெரிந்தது. சலிப்புடன் அதை எடுத்து முண்டாசை அவிழ்த்தான்.

யானை மீண்டும் முன்னகர்ந்து சென்றது. சையது மரத்திலிருந்து இறங்கினான். உடனே குரங்குகள் ஏக காலத்தில் குரலெழுப்பிப் பேச ஆரம்பித்தன. உடம்பிலிருந்து சிறு எறும்புகளை அரக்கித் தேய்த்துவிட்டு அவன் யானை போன வழியைப் பார்த்து நின்றான். திரும்புவது தவிர வேறு வழியில்லை. ஆனால் திரும்ப அவனால் முடியவில்லை. அதைப் பின்தொடர்ந்துபோய் என்ன செய்வது. ஒருவேளை... உடல் வழியாக நடுக்கம் சென்றது. பின்னால் திரும்பிவிட எண்ணினான். ஆனால் உடலைத் திருப்ப முடியவில்லை. திடீரென்று உள்ளூர எழுந்த உத்வேகத்துடன் 'ரகூலே⁴ எக்கு நீ தொணை' என்றபடி யானையைப் பின்தொடர்ந்தான்.

குரங்குகளின் மொழியைக் கவனித்தபடி சையது சென்றான். யானை நின்றும், மரங்களிலிருந்து தழைகளைப் பறித்துத் தின்றும் முன்னேறியது. அதன் நடையும், அசைவுகளும் முற்றிலும் மாறி விட்டிருப்பதைக் கண்டான். அது மிகக் கவனமாக அஞ்சியஞ்சிக் காலெடுத்து வைக்கக்கூடியது. இப்போது சகஜமாக சதுப்புச் சேற்றில் நடந்தது. அதைப் பார்க்கப் பார்க்க அதை உண்ணி லட்சுமி என்று எண்ணுவது சையதுக்குக் கஷ்டமாக இருந்தது. அது வேறு ஏதாவது காட்டு யானையோ, தவறாகப் பின்தொடர்கி றோமோ என்று ஐயம் ஏற்பட்டது. உடனே அது அபத்தமான சிந்தனை, அது உண்ணிலட்சுமியேதான், உறுதியாகப்பட்டது. இருட்டின் ஊடே அப்படிப் போகும் போது ஏதோ கனவு ஒன்றில் இருப்பதுபோலவும் தோன்றியது.

உண்ணிலட்சுமி மரக்கூட்டங்களைத் தாண்டி, சிறிய புல்வெளி யொன்றை அடைந்தது. இருட்டுக்குப் பழகிய கண்களில் ஒளி பரவிக் கூசவே சையது தலைகுனிந்து நின்றான். புல்வெளியில் இஞ்சிப்புல் பரவியிருந்தது. சிறு பூச்சிகள் ஒளிரும் சிறகுகளுடன் எழுந்து சுழன்று பறப்பது புகைபோலத் தெரிந்தது. யானை வால்சுழல், சகஜமாக நடந்து சென்று, மெல்லத் தயங்குவதை சையது கவனித்தான். உடனே அவன் பார்வை புல்வெளியை ஆராய்ந்தது. அவனுக்குப் புரிந்துவிட்டது. வாரிக்குழி தோண்டி யிருக்கிறார்கள் யாரோ. வாரிக்குழியின்மீது பரப்பப்பட்ட புல்பத்தைகள் சற்று நிறம் மாறியிருந்தன. அதை உண்ணிலட்சுமி எத்தனை சரியாக அடையாளம் கண்டு கொண்டது என்ற வியப்பு அவனுக்கு ஏற்பட்டது. அது வாரிக்குழியில் விழுந்தது. முப்பத் தாறு வருடம் முன்பு. அதற்கு மூன்று வயதாக இருக்கும்போது. இன்னும் அது அதை மறக்கவில்லை. அதன் மத்தகத்தின் உள்ளே ஒரு வடுபோல அந்த ஞாபகம் பதிந்திருந்தது.

யானையின் உடல் நடுங்குவதை சையது கண்டான். பிளிறியபடி அது திரும்பியது. சையது உடல் துடிக்கத் திரும்பியபடி மரத்தில் பாய்ந்து ஏற யத்தனித்த கணம் யானையின் கண்கள் அவன் கண்களில் பட்டன. ஒரு கணம் அவன் தவித்தான். மறுகணம் துரட்டியை மரத்தில் ஓங்கியடித்தபடி ‘ஆனெ இதர் டாவ்’ என்று கூவினான். செவிகளை அசையாது பிடித்தபடி யானை உடலைக் குறுக்கி நின்றது. சையது தன் அடிவயிறு குளிர்ந்து, தாங்க முடியாதபடி கனப்பதை உணர்ந்தான். தள்ளாடி விழுந்து விடுவோம் என்று பட்டது. ஆனால் ஒரு கணம் தடுமாறினால்கூட உயிர் மிஞ்சாது. கால்களை கனவில்போல் எடையின்றித் தூக்கி வைத்தபடி முன்னேறினான். உரத்த குரலில் ‘உண்ணீ, நில்லுடி இபிலீஸே...’ என்றான். தரையில் துரட்டியை ஓங்கி அடித்தான். நெருங்க நெருங்க யானையின் பார்வையைத் தெளிவாகக் கண்டான். அவன் பயம் குறைந்து வந்தது. ‘பார்க்கத்து⁵ கெட்ட நாயே, ஓடியா போற. உன்னே... ஆனெ, காலெடு ஆனெ... தோடா டாவ்’ என்று கூவினான். யானையின் மத்தகம் சற்று இறங்கியது. துதிக்கை வளைந்து நெளிந்தது. வலது முன்காலை அது மெதுவாகத் தூக்கிக் காட்டியது.

- ஓம் சக்தி, 2000.

34. செண்பகயட்சி

ஏ.ஸி. ஓடிக்கொண்டிருந்தது. எனினும் அறைக்குள் புழுக்கமாக உணர்ந்தாள். கனத்த திரைச்சீலைகளுடன் சன்னல்கள் மெளனமாக உறைந்து நின்றன. சோபாக்கள் தரையில் பாரமாக அழுந்தி அமர்ந்திருந்தன. டீபாயில் குடித்து மிச்சம் வைக்கப்பட்ட நீரில் கூட அலைகளேயில்லை. தண்ணீரும் கண்ணாடியாக மாறிவிட்டது போலிருந்தது. அந்த உறைநிலையைத் தாங்கமுடியாமல் ராகினி எழுந்து சென்று ஜன்னல் திரையை விலக்கினாள். கனத்த கண்ணாடிக்கு அப்பால் சாம்பல் நிறத்தால் வரையப்பட்ட ஓவியம்போல நிலவொளி பரவிய தோட்டம் தெரிந்தது. குளிர்ந்த கண்ணாடியில் கன்னங்களை அழுத்தியபடி உற்றுப் பார்த்தாள். வெளியே வாழை மரங்களின் இலைகள் பளபள வென்று அசைந்தன. மாமரத்தின் நிழல் வட்டமாக தடாகம் போல தரையில் விழுந்து கிடந்து மெல்லத் ததும்பியது. அப்பால் நிலவொளி நேரடியாக விழுந்து கிடந்த மண்பாதை உலோகத்தா லான ஒரு பட்டைபோல ஒளிவிட்டது. அதில் இருந்த சிறு சிறு கூழாங்கற்கள்கூட விசித்திரமான முப்பரிமாணத்துடன் தெரிந்தன. ஒரு சருகு நிலவொளியைத் துழாவிப்படி சுழன்றிறங்கி மண்ணில் படிந்து அமைந்தது.

நிலவொளியின் எல்லைக்கு அப்பால் மரக்கூட்டங்கள் நிழலாகி அடர்ந்து மெல்ல இறுகி, இருளாக மாறி, பரந்து கிடந்தன. அந்த ஆலமரத்தடியில் ஒரு பழைய கற்பீடம். அதில் மூக்கும் முலையும் தேய்ந்துபோன புராதனமான ஒரு கற்சிலை. நல்ல கருங்கல் சிற்பம்தான். ஆனால் காலாகாலமாக மழையிலும் வெயிலிலும் நின்று நின்று அது சொரசொரவென்றாகி விட்டிருக்கிறது யானையின் தோல்போல.

ராகினி அதைப் பார்க்கவில்லை. வந்து எட்டு நாளாகியும் பயணியர் விடுதியின் எல்லையை விட்டுச் செல்ல நேரவில்லை. ஒருவேளை பார்க்காததனால்தான் இப்படி மனம் மீண்டும் மீண்டும் அந்த இடத்திற்குச் செல்கிறதா என்ன?

பழைய விடுதி முன்பொரு காலத்தில் திருவிதாங்கூர் சமஸ்தானத் திற்கு

உறவுள்ள ஏதோ நிலப்பிரபுவின் அரண்மனையாக இருந்திருக்கிறது. பெயர்கூட ரவி சொன்னான். மறந்துவிட்டது. பேருடன் 'வீர' என்ற அடைமொழி உண்டு. இத்தனை பெரிய அரண்மனையைக் கட்டி இதன் அறைகளை முழுக்க பொன்னாலும் பெண்ணாலும் நிரப்பி வைப்பதற்கு கண்டிப்பாக வீரம் தேவைதான். வந்த முதல்நாள் அவளுக்கு அந்த இடமே பிடிக்கவில்லை. மிகப் பெரிய தோட்டம் பராமரிப்பு இல்லாமல் புதர்களும் சருகுகளும் மண்டி இருந்தது. அதனூடே ஒற்றையடிப் பாதைகள் விழுந்து கிடந்தன. மரங்களில் கொடிகள் அடர்ந்து ஏறிக் கிளைகளையெல்லாம் சுற்றி வரிந்திருப்பது பீதியூட்டு வதாக இருந்தது.

‘என்ன ரவி இது? பயமா இருக்கே?’ என்றாள்.

‘என்ன பயம்? பிஸினஸ் டென்ஷன் வரும்போது இன்னைக்கு சிட்டில உள்ள எல்லா பெரும்புள்ளிகளும் இங்கேதான் வராங்க. மினிஸ்டர்ஸ் கூட வராங்க. நான் எஸ்.ஆர்.கெயை முதல் முதலா பார்த்ததே இங்க வச்சதான்.’

ஆனால் அறைகள் சுத்தமாகவும் நவநாகரீக வசதிகளுடனும் இருந்தன. தோட்டம் வேண்டுமென்றேதான் அப்படி விடப்பட்டிருக்கிறது என்று புரிந்தது. மிகப் பெரிய தேக்கு மரக்கதவுகளும், உட்கார்ந்தால் உறுத்தும் சித்திர வேலைப்பாடுகள் நிரம்பிய கனத்த இருக்கைகளும் தான் பழைமையை நினைவுறுத்தின.

முதல் இரு நாட்கள் ரவி பதற்றமாக இருந்தான். செல்போனில் ஓயாமல் பேசிக்கொண்டிருந்தான். இரவில் அவள் கண் விழித்து எழுந்து அவனைப் பார்த்தபோது மௌனமாகப் புகை பிடித்தபடி இருப்பதைக் கண்டாள்.

‘என்ன இது. ராத்ரி இந்நேரத்தில்?’

‘பிரபாகர் இந்நேரம் வந்திருப்பான். ஃபிளைட் ராத்ரி பனிரெண்டு மணிக்கு. கூப்பிடுவான்.’

‘கூப்பிட்டா பேசறது. படுங்க.’

‘படுத்தா தூக்கம் வரலை.’

அவள் ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

‘உனக்கு நிலைமை புரியவில்லை. இப்ப இந்த ஆர்டர் கிடைக்க லைன்னா...’

அவள் உதடுகளை அழுத்திக்கொண்டாள்.

‘உனக்கு அக்கறையே இல்லையா?’

‘அப்படியில்லை...’

‘பின்னே? நான் இப்படி கஷ்டப்படறதெல்லாம் எனக்காக இல்லை. உனக்கும் குழந்தைகளுக்கும் சேர்த்துதான்.’

அவள் திரும்பிப் படுத்துக்கொண்டாள்.

‘உன்னோட இந்தப் பாவனை இருக்கே... ஐ ரியலி ஹேட் இட். என்னமோ பெரிய இவ மாதிரி. ஓவியம், இசை, இலக்கியம்... இவங்க பெரிய இன்டலக்ஸவல். சொஃபிஸ்டிகேட். மத்தவன்லாம் வியாபாரி. சங்கீதக் கச்சேரில ஏப்பம் விடறவன். நான் சம்பாதிக்காட்டி நீ பாட்டு கேட்க மாட்டே, தெரிஞ்சுக்கோ. ரோட்ல நின்னுட்டுதான் பாடுவே...’

அவள் வேண்டுமென்றே தூக்கம் வந்ததுபோல சீராக மூச்சுவிட ஆரம்பித்தாள்.

காலையில் ரவி அவளிடம் ‘எல்லாம் மாணேஜரிட்ட சொல்லியிருக்கேன். ரெஸ்ட் எடுத்துக்கோ. நான் போயி ஒரு ஃபேக்ஸ் அனுப்பிட்டு வரேன்’ என்றான்.

அவன் காரை எடுத்துத் திருப்பி தூசும் இலைச்சருகுகளும் பின்னால் பறக்கப் புகைசீறிப் போவதை அவள் கைகட்டி நின்று பார்த்தாள். சோம்பலுடன் நடந்து அறைக்குள் போய்ப் பல் தேய்க்க ஆரம்பித்தாள்.

கதவு தட்டப்பட்டது. உள்ளே வரச் சொன்னாள். டிராலியை தள்ளியபடி சந்தனக்குறி அணிந்த பனிரெண்டு வயதுப் பையன் வந்தான். இனிமையான முகம்.

‘மேடம். பெட்ஷீட் மாத்தணும்.’

‘மாத்திக்கோ.’

அவன் திறமையாக படுக்கையுறைகளை மாற்றினான். குப்பைக் கூடையைச் சுத்தம் செய்தான். பரபரவென்று அறையைப் பெருக்கித் துடைத்தான். அவள் முகம் கழுவிவிட்டு வந்து சோபாவில் அமர்ந்து ஹிண்டுவைப் எடுத்துப் பிரித்தாள்.

‘மேடம் காபி வேணுமா?’

‘கொண்டு வா.’

பிளாஸ்குடன் உடனே வந்துவிட்டான். காபி சுமாரான சூட்டுடன் இருந்தது.

‘உன் பெயரென்ன?’

‘சுகுமாரன்.’

‘படிக்கலையா?’

‘அஞ்சாம் கிளாஸ் பாஸ். ஆனா வீட்டில வசதி இல்லை. அப்பா செத்துப் போயிட்டார். ஒரு தங்கச்சி மூணாம் கிளாஸ் படிக்கிறா.’

‘நீ நாயரா?’

‘ஆமாம்’ என்றான் பையன் சிரித்தபடி. ‘அப்பா பேர் ராமச்சந்திரன் நாயர்.’

‘எப்படிச் செத்துப் போனார்?’

‘ரொம்பக் குடிப்பார்.’ பையன் தயங்கினான். ‘அவரை யட்சி அடிச்சதா சொன்னாங்க.’

அவள் காலைத் தூக்கி சோபாவில் வைத்தாள் சிரித்தபடி. ‘யட்சியா?’ என்றாள்.

‘ஆமாம் மேடம். இதோ இங்க பக்கம்தான். செம்பக யட்சி. அந்தப் பக்கம் ராத்திரி யாரும் போகமாட்டாங்க. அப்பாவோட உடல் அங்கதான் கிடந்தது. வாயிலயும் மூக்கிலயும் எல்லாம் ஒரே ரத்தம்.’

‘அப்படியா?’ என்றாள். பையனின் தீவிரபாவம் அவளைச் சிரிக்க விடவில்லை.

‘இதோ இந்த ஒற்றையடிப்பாதை வழியாப் போனா ஒரு பெரிய ஆலமரமும் குளமும் வரும். அதன் அடியில்தான் செம்பகயட்சி பிரதிஷ்டை. பயங்கரமான எடம்.’

மதியம் ரவி போன் செய்தபோது அதைச் சொன்னாள். ‘ரவி இங்க பக்கத்தில் ஒரு யட்சி இருக்கா தெரியுமா?’

‘உளறாதே. அங்க ஏதாவது ஃபோன் வந்ததா?’

‘இல்லை ரவி. உண்மை. இங்க ஒரு பையன் இருக்கான். அவன்தான் சொன்னான். பேரு செண்பகயட்சி!’

‘சரி. அதைப்பத்தி ஒரு கவிதை எழுது. நான் எப்படியும் எஸ்.ஆர்.கெயை கூட்டிட்டு வந்திருவேன் இன்னைக்கு. வேற யாராவது அங்க இன்னைக்கு ரும் போட்டிருக்காங்களா?’

அவள் ‘ஒரு நிமிஷம்’ என்று சொல்லிவிட்டு அறையை விட்டு வெளியே வந்து ‘சுகு சுகு’ என்று கூப்பிட்டாள்.

பையன் ஓடி வந்தான்.

‘யாராவது புதிசா இன்னைக்கு ரும் போட்டிருக்காங்களா?’

‘ஆமா மேடம். எர்ணாகுளம் பார்ட்டி.’

‘ரவி யாரோ எர்ணாகுளம் பார்ட்டி ரும் போட்டிருக்காம்...’

‘சனியன். இது வேற கழுத்தறுப்பு. நீ அது யாருன்னு பாத்து வச்சுக்கோ. எவனாவது பத்திரிகைக்காரனா இருந்தா வம்பே வேண்டாம்... கெட்ட காலம் முத்திக் கிடக்கு...’

ராகினி பக்கத்துக் கதவைத் திறந்தாள். குளிர்ந்த காற்று பீறிட்டு உள்ளே புகுந்து அவள் உடைகளைப் பறக்க வைத்தது. மெல்ல கல்திண்ணையில் இறங்கினாள். அந்த வாசலை அதுவரை அவள் திறக்கவேயில்லை. அந்த வழியில் யாராவது நடமாடி வெகு நாளாயிருக்கும் போலிருந்தது. சருகுகள் அழுந்தி நொறுங்கின. நிலவொளியில் இறங்கியபோது முதலில் எதுவுமே தெளிவாகத் தெரியவில்லை. மொத்தையான பிம்பங்களாக இருந்தன. பிறகு அப்பிம்பங்கள் துல்லியப்பட்டன. மெல்ல மரங்களின் இலைகளைத் தனித்தனியாகப் பார்க்க முடிந்தது. தன் உடல்மீது நிழல்கோலம் அலைபாய்வதை கைகளைத் தூக்கியபோது கண்டுகொண்டாள்.

திரும்பி தன் அறையைப் பார்த்தாள். அங்கிருந்து பார்க்கும் போது என்ன தோன்றும்? இங்கே யட்சி நடமாடுவதுபோல. இனம் புரியாத மனக்கிளர்ச்சியுடன் அவள் சிரித்துக்கொண்டாள். மனத்தின் தவிப்பில் அப்படியே எழுந்து பஞ்சுபோலப் பறக்க வேண்டும் போலிருந்தது. மா மரத்தின் அடியில் சென்று நின்று கொண்டு தன் கைவிரல்களைப் பார்த்தாள். அவற்றில் கூர்நகங் கள் எழுகின்றனவா? வாயில் விஷக்கோரைப் பற்கள் விரிகின்றனவா?

பயணியர் விடுதியின் பின்புறம் நிரந்தரமாக மூடப்பட்ட பல ஓட்டுக் கட்டடங்கள் இருந்தன. சில இடிந்து சரிந்த நிலையில் காட்டுக்கொடிகளால் இறுக்கப்பட்டு நின்றிருந்தன. அதுதான் அந்தப்புரம் போலும். வீரமார்த்தாண்ட உதயரவிவர்மனின் மனைவிகள், ஆசைநாயகிகள், தாசிகள், அலிகள் எல்லோரும் அங்குதான் அடைபட்டு வாழ்ந்திருக்கவேண்டும்.

அவர்களில் ஒருத்தி தன் காதலனுடன் கள்ள உறவு கொள்ளும் போது இன்னொரு ஆசைநாயகியால் காட்டிக் கொடுக்கப்பட்டாள். உதய ரவிவர்மனின் வாளின் ஒரே வெட்டில் அவளும் அவள்மீது இருந்த காதலனும் தலைதுண்டிக்கப்பட்டார்கள். நிறைவேறாத காமத்தால் அவள் யட்சியானாள்.

பௌர்ணமி இரவுகளில் பூரண அலங்காரத்துடன் அவள் சாலையோரத்து மரத்தடியில் நிற்பாள். அவளைக் கண்டு காமம் கொள்ளும் வழிப்போக்கனைத் தன்னுடைய உடல் அடக்கம் செய்யப்பட்ட ஆலமரத்தடிக்கு இட்டுச் செல்வாள். ஆலமரத்தடி ஒரு மலர் மஞ்சமாக மாறியிருக்கும் அப்போது. மனத்தை மயக்கும் செண்பக மலர்களினாலான மஞ்சம். அதில் அவனைத் துய்த்து தன் தணியாத ஆசையைப் பூர்த்தி செய்ய அவள் முயல்வாள். காமத்துடன் அவள் உடலைத் தழுவும் வழிப் போக்கனின் கைகள் அவள் முதுகை அணைக்கும்போது அது உட்குடைவாக இருப்பதைக் கண்டுகொள்கின்றன. பீதியில் அப்படியே உதறி உதறி அவன் மரணமடைய அவள் காமவெறியுடன் எழுந்து, மார்பில் அறைந்து விஸ்வரூபம் கொண்டு அலறுகிறாள். அந்த ஊளை அரண்மனைச் சுவர்களை அதிரடிக்கிறது. அலறியழுதபடி இரவெல்லாம் ஊரைச் சுற்றி வந்தபிறகு மீண்டும் தன் மரத்தடிக்குத் திரும்பி அமர்கிறாள். மீண்டும் காத்திருக்கிறாள்.

எத்தனை உக்கிரமான கதை. ராகினி பெருமூச்சு விட்டாள். இந்த மாதிரி நிலவும் அமைதியும் நிரம்பிய இரவில் யதார்த்தங்கள்தான் அபத்தமாக மாறித் தெரிகின்றன. மரத்தடியில் அமர்ந்துகொண்டாள். அவளைமீறிப் பலவிதமான ஞாபகங்கள் மனத்தை நிரப்பின. அழவேண்டும்போல இருந்தது. ஆனால் அழுகை வரவில்லை. வெறுமே நகத்தை மட்டும் கடித்துத் துப்பிக் கொண்டிருந்தாள்.

ஹரியின் அறையில் விளக்கு எரிந்தது. அவள் எழுந்து நின்று கவனித்தாள். அவனை அங்கிருந்து பார்க்க முடியவில்லை. அறைக்குள் அவன் சுற்றி வருகிறான். டாய்லட் போகிறான். அவன் தூங்கவில்லை. அவனும் தூங்கவில்லை என்ற எண்ணம் அவளுக்கு மெல்லிய உவகையை அளித்தது. அவனும் அவள் நினைத்த பழைய விஷயங்களையெல்லாம் நினைத்துக் கொண்டிருக்கக்கூடும். ஒருவேளை அவன் கண்கள் சற்று ஈரமாகியிருக்கலாம். இல்லை. ஆண்கள் அழுவதில்லை. பெண்கள் அழுகிறார்கள். கதறி அழ முடியும் பெண்கள் அதிர்ஷ்டசாலிகள். விளக்கு அணைந்தது. மறுபடியும் படுத்துக்கொண்டுவிட்டான். ஆனால் தூங்கமாட்டான். ஆமாம்...

பதிவேட்டில் ஹரிகுமார் என்ற பெயரையும் விலாசத்தையும் பார்த்தபோதே அவளுக்குப் புரிந்துவிட்டது. பதைபதைப்புடன் தன் அறைக்குத் திரும்பிவிட்டாள். உடனே ரவிக்கு போன் செய்து வரவேண்டாம் என்று கூறிவிடவேண்டும் என்று பதற்றம் கொண்டாள். செல்போனில் பாதி எண்களை ஒற்றிய பிறகுதான் குரூரமான ஒரு சிரிப்புடன் வேறுமாதிரி எண்ண ஆரம்பித்தாள். ஆமாம், இழப்பதற்கு

அவளுக்கு ஏதுமில்லை.

குளிக்கையில் உடைமாற்றுகையில் மனம் முழுக்க நிரம்பியிருப் பது துயரமா, மறைமுகமான ஓர் உவகையா என அவளால் பிரித் தறிய முடியவில்லை. தன் மிகச்சிறந்த தோற்றத்தில், கூடத்தில் சோபாவில் கால்மேல் கால்போட்டு அமர்ந்து படித்துக்கொண்டிருந்தாள். கார் வந்து நின்று, டிரைவர் வெளியே வந்து, கதவைத் திறப்பதை ஓரக்கண்ணால் பார்த்தாள். ஹரி தடித்திருந்தான். மேலும் சிவந்திருந்தான். விளிம்பில்லாத மூக்குக் கண்ணாடி அணிந்து காதோரம் நரையுடன் ஷூக்கள் ஒலிக்க நடந்து படியேறினான். டிரைவருக்கு உத்தரவுகள் தந்தபடி வந்தவன் அப்படியே நின்றுவிட்டான்.

‘ஹலோ, எதிர்பாராத சந்திப்பு’ என்று அவள் ஆங்கிலத்தில் சொன்னாள்.

‘ஆமாம்’ என்றான். முகத்தில் அந்தச் சிறு கோணல் மெல்ல மெல்லச் சரியாயிற்று. செயற்கையான, மிகையான உற்சாகத்துடன் ‘எப்படி இருக்கே? எங்கே மிஸ்டர் ரவிசந்தர்?’ என்றான்.

‘வெளியே போயிருக்கிறார்.’

‘பிஸினஸ் எல்லாம் பரவாயில்லையா?’

‘போகுது. நான் அதிகம் கண்டுக்கிறதில்லை. உங்க வைஃப் வரலையா?’

‘நோ. நோ. இது ஒரு பிஸினஸ் டிரிப் மட்டும்தான். இங்க ஒரு எஞ்சினியரை நான் என்டர்டெய்ன் பண்ணனும். பிஸினஸ் யு நோ?’

அவளும் சிரித்து, ‘நான் இங்க ஒரு மந்திரிய என்டர்டெய்ன் பண்ணனும். தி ஸேம் பிளடி பிஸினஸ்’ என்றாள்.

அவன் அறைபட்டவன்போலப் பேச்சிழந்து நின்றுவிட்டான்.

‘ரிஜிஸ்டர்ல உன் பேர் பார்த்தேன். நீதான்னு தெரிஞ்சிட்டது. எப்பிடியிருக்கே, ஞாபகம் இருக்கான்னு பார்க்கலாம்னுதான்.’

‘ஞாபகம் இல்லாம... மறக்க முடியுமா?’ என்றான்.

‘மறந்துடுன்னு லெட்டர் எழுதினே.’

‘அது வந்து... அப்ப என்னால ஒண்ணும் முடியலை. அப்பா ஒரே பிடிவாதமா... அதான்...’

‘என்ன இது ஹரி? நான் சும்மா ஜோவியலா கேட்டேன். பழைய விஷயங்களை நான் எப்பவோ விட்டாச்சு. ஓ.கே. ஸி.யு... எத்தனை நாள் இருப்பே?’

‘ரெண்டு நாள்... இல்லை சிலசமயம்...’

‘டேக் இட் ஈஸி’ என்று சிரித்தபடி தன் அறைக்குள் வந்தாள். கதவைத் தாழிட்டுவிட்டு கண்மூடி சில கணங்கள் நின்றிருந்தாள். ஏசி இயந்திரம் தலைக்குள்ளும் உறுமுவது போலிருந்தது.

பகல் முழுக்க அறையைவிட்டு வெளியே போகவேயில்லை. ஏதும் படிக்கவில்லை. வாக்மேன் இருந்தும் பாட்டு கேட்க வில்லை. சோபாவில் விழுந்து கிடந்தாள். உடம்பு முற்றிலும் செயலற்றுவிட்டது போலிருந்தது. மனம் ஒரு நினைவிலிருந்து இன்னொன்றுக்கு என தாவிச் சென்றபடியே இருந்தது. ஏன் எனக்கு எந்த நிலையிலும் கண்கள் ஈரமாகவேயில்லை?

மாலையில் போன் வந்தது. ரவிதான். ‘ராகினி இன்னைக்குப் பெரிய மீன் சிக்காது. பாஸ்கரன்ட்டேப் பேசிட்டேன். நாளைக்கு கட்டாயம்ங்கிறான். பாப்பம் இல்லையா?’

‘ஆமா.’

‘நான் அனேகமா வரமாட்டேன். வந்தா பார்ட்டிகூடத்தான். உனக்குப் போர் அடிக்குதா?’

‘இல்லையே.’

‘அடிச்சா அந்த யட்சியே சரியான ஜோடி.’

அவள் சிரித்தாள். ‘வெல் ரவி. அப்ப வச்சிடட்டுமா?’

‘பக்கத்து ரூம்காரன் யார்?’

‘யாரோ தெரியலை. பத்திரிகையோ அரசியலோ இல்லை. வியாபாரிதான்.’

‘பரவாயில்லை.’

பிறகு எழுந்து குளித்து உடை மாற்றிக்கொண்டாள். கண்ணாடி யில் தன்னை மாற்றி மாற்றிப் பார்த்துக்கொண்டாள். கழுத்து தடித்திருக்கிறது. இடுப்பு அகன்றிருக்கிறது. ஆனால் முகம் அப்படியேதான் இருக்கிறது. ஹரியின் நினைவு வந்தது.

கதவைத் திறந்தவன் அவளைக் கண்டதும் ஒரு கணம் துணுக் குற்றான்.

‘வரலாமா?’ என்றாள்.

‘கட்டாயமா. வா... வா.’

உள்ளே அவன் ஒரு சிறு சுய உபசரிப்பின் தொடக்கத்தில் இருந்தான்.

சுவளையில தீநிற திரவம் ஢ெல்ல நலுங்கியது.

‘ஹாவ் எ சிப்.’

‘நோ நோ நோ. அது ஢ட்டு஢்தான் இதுவரை பழக்க஢ாகலை...’ என்றாள் சிரித்தபடி.

‘வேற எல்லா஢்?’ என்று அவளைக் கூர்ந்து பார்த்தான்.

அவள் சிரித்தாள். அவன் அவளுக்கு கோலா ஊற்றிக் கொடுத்தான். சியர்ஸ் சொல்லி சாப்பிட்டார்கள்.

ச஢்பிரதாயப் பேச்சினூடாக அவள் யட்சி பற்றிய கதைக்கு வந்து சேர்ந்தாள். ‘எத்தனை பயங்கரம் இல்லை? அழகு. ஆனால் உட஢்பு உள்ளீடில்லா஢ ஒரு ஢ாதிரி...’

‘அதைவிடப் பயங்கரம், நிறைவேற வாய்ப்பே இல்லாத அந்தக் கா஢஢்தான். யுகயுக஢ா அப்படியே காத்திட்டிருக்கிறதுன்னா ரொ஢்பப் பயங்கரம், இல்லையா?’

‘பேய்க் கதைகளில் எல்லா஢ இந்த அ஢்ச஢் கண்டிப்பா இருக்கும். நிறைவேறாத ஆசைகள்தான் நரக஢்னு ஒரு பழ஢ொழிகூட உண்டு ஢லையாளத்திலே.’

‘அப்படியா?’

அவள் ட஢்ளரை உள்ளே கிடந்த எஞ்சிய ஐஸ் துண்டங்களுடன் ஢ெல்ல கிணுகிணுவென ஆட்டினாள்.

அவன் அவளையே பார்த்திருந்துவிட்டு எழுந்து அவள் கரங்களைப் பற்றினான்.

அவள் நிமிர்ந்து அவனைப் பார்த்தாள். அவன் அவளை இலேசாக அணைக்க ஢ுற்பட்டபடி ‘என்னை ஢ன்னிச்சிடு’ என்றான்.

‘ரொ஢்ப லேட்டாயிட்டது’ என்றாள்.

‘அதுக்கென்ன?’ என்றான்.

‘அப்படின்னா.’

‘அதில்லை...’

‘நீ ஒண்ணு஢் இப்ப கற்புக்கரசியா இல்லையே. ஒருநாள் இருந்திட்டுப் போனா என்ன, அப்படிங்கிறியா?’

அவன் சற்று சீண்டப்பட்டான். ‘ஆ஢ா. அதுதானே உண்஢ை?’

அவன் முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்த்து திடமாக ‘அப்ப ஒரு பிராஸ்டிட்யூட்டைவிட நான் உனக்கு எப்பிடி மேலானவ?’ என்று கேட்டான்.

‘என்னை டீஸ் பண்ணத்தான் வந்தியா?’

‘நாலு வருஷம் பழகிட்டு இது மட்டும் பண்ணலை. அதுதான் உனக்கு ஒரு குறையா இருந்திருக்கும். ஐயோ விட்டுட்டோ மேன்னு இல்லையா?’

அவன் திரும்ப அமர்ந்து நிதானமாக சிரித்தபடி, ‘ஒரு டிராமாவுக்கு திட்டமிட்டு வந்திருக்கேபோல’ என்றான்.

‘நான் விட்டிட்டு வந்திடறேன். என்னால முடியலை.’ அவள் குரல் தழைத்தது.

‘உளறாதே.’

‘என்னால முடியலை ஹரி. நான் விட்டுட்டு வந்திடறேன். உன்கூட எங்க வேணா வரேன். எனக்கு ஒரு வேலை மட்டும் தேடிக்கொடுத்திடு. ப்ளீஸ்.’

அவன் அதை எதிர்பார்க்கவில்லை. அவளையே உற்றுப் பார்த்தான். அவள் விசம்பி விசம்பி அழுவதைப் பார்க்கும் தோறும் அவனுக்குக் கோபம்தான் ஏற்பட்டது.

‘அதெல்லாம் நடக்காத காரியம். ரவிச்சந்தர் ஒண்ணும் ஏமாளி இல்லை.’

‘பிளீஸ். என்னால முடியலை. பிளீஸ் ஹரி...’

‘நீ உன் ரூமுக்குப் போ.’

அந்தக் குரலில் இருந்த உறுதி அவளை அதிர வைத்தது. விழி வழிய அவனைப் பார்த்த பிறகு முந்தானையால் முகத்தைத் துடைத்தாள்.

‘பத்து வருஷத்தில நீ நிறைய விஷயம் கத்துக்கிட்டாச்சு...’ என்றான் ஹரி. ‘எஸ்.ஆர்.கெ.கிட்டே இதைக் காட்டினால் எக்ஸ்போர்ட் விஷயம் ஆர்டர் ஆயிடும்.’

‘தாங்க்ஸ்’ என்றபடி அவள் எழுந்தாள்.

‘என்னோட அழைப்பு அப்படியேதான் இருக்கு. இன்னைக்கு நீ இந்த ரூம்ல தங்கலாம்.’ அவன் அவள் கண்களை உற்றுப் பார்த்து சிரித்தபடி சொன்னான்.

அவள் ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்துப் பேச்சை விழுங்கி திரும்பி நடந்தாள். குளிர்ந்த காற்றில் மரக்கூட்டங்களில் இருந்து இரைச்சல் எழுந்தது.

ராகினி பெருமூச்சுடன் ஹரியின் சன்னலைப் பார்த்தாள். அங்கு மீண்டும் வெளிச்சம் வரும் என எதிர்பார்ப்பவள்போல. ஒருவேளை அவன் அவள் அறைக்குச் சென்றிருப்பானா? திரும்பிச் செல்ல ஒரு எட்டு எடுத்து வைத்தாள். கனலை மிதித்தவள்போலத் திடுக்கிட்டு திரும்பி ஓடினாள்.

மரக்கூட்டங்களினூடாக சென்ற பாதையில் நிலவொளி வெள்ளி நிறத் தூண்களாகவும் கம்பிகளாகவும் சரிந்து மண்ணில் ஊன்றி யிருந்தது. அவள் மூச்சிரைத்துத் தள்ளாடினாள். அப்போது மனதை மயக்கும் செண்பக மணம் மெல்லக் காற்றில் பரவ ஆரம்பித்தது.

- தமிழரசு சிறப்பிதழ், 2000

35. அழியாத மலர்

வெருடங்களுக்கு முன் என் கால்களில் இளமையும் மனதில் தேடலும் இருந்த நாட்களில் நடந்தது இது. அப்போது குரு பிரணவ சைதன்யா தன் குருகுல அமைப்பை அடுத்த கட்டச் சீடர்களிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு பெங்களூர் அருகே ஹோட்டனாஹள்ளி என்ற கிராமத்திலிருந்த தனிமையான ஆசிரமத்திற்குச் சென்றுவிட்டிருந்தார். அவரைப் பிறர் சென்று சந்திப்பது விலக்கப்பட்டிருந்தது. நான் மீண்டும் மீண்டும் அவருக்கு எழுதிய கடிதங்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டன. எனவே நான் அனுமதி பெறாமலேயே அவரது இருப்பிடம் தேடிக் கிளம்பிவிட்டேன். அவர் அன்று அங்கியிருந்த இடம் எனக்கு ஓர் ஊகமாகவே தெரியும். அந்தச் சிறு தோட்டத்தைக் குருகுலச் சார்பில் வாங்கியபோது தற்செயலாக அவர் அங்கிருந்து எனக்கு ஒரு போன் செய்ய நேர்ந்தது. ஊர்ப் பெயர் என் மூளையில் பதிந்தும் விட்டது.

அன்றெல்லாம் பெங்களூர் நகர எல்லை தாண்டினால் காடுதான். ஏறத்தாழ எண்பது கிலோமீட்டர் தூரத்தை டிரக்கர் வண்டியில் வெங்காயம் உருளைக்கிழங்கு மூட்டைகளுடனும், அழுக்கு கோட்டு அணிந்து கடுக்கன் போட்ட ஹோன்னப்பா பசவப்பாக் களுடனும் சேர்ந்து பயணித்து ஹோட்டனாஹள்ளியில் இறங்கிய போது என் இடுப்பு சுளுசுளுவென்று வலித்தது. தரைக்கு ஒரு அலைபாய்தல் இருப்பதாகப்பட்டது. ஆடுமேய்க்கும் பையனி டம் தாடிவளர்த்து, காவி உடை அணிந்து, குடிசையில் தங்கி யிருக்கும் சாமியார் பற்றி விசாரித்தபோது எளிதில் வழி தெரிந்தது.

நான் அங்கு போனபோது மதியம் தாண்டியிருந்தது. சிறுகுன்றின் மீது பழைய தகரத்தாலும் பாழ்மரத்தாலும் கட்டப்பட்ட சிறுகுடிசை நோக்கி என் கித்தான் பையுடன் தள்ளாடியபடி ஏறினேன். ஏற ஏற அப்பகுதியின் நில அமைப்புத் தெளிவடைந்தது. அலையலையாகச் சிறுகுன்றுகள் நாற்புறமும் விரிந்து சென்றன. பசுமையின் துவளல்.

அதன்மீது குளிரான, இளம்பச்சை நிறமான வெயில் பரவிக் கிடந்தது. மனதை விரிய வைத்து அமைதியுறச் செய்யும் காட்சி. கூடவே

துக்கத்தையும் கொண்டுவந்தது. சட்டென்று சோர்வையும், துக்கத்தையும் ஏற்படுத்தியது. நிலக்காட்சிகள் நம்மில் உடனடியாக உணர்வுகளாக மாறிப் பிரதிபலிப்பது மிகவும் வியப்பிற்குரியது.

குடிசையருகே தயங்கி நின்றேன். குரு என்னை எப்படி எதிர்கொள்ளப் போகிறார். கடுமையாக எதிர் வினையாற்றினால் உடனே குளிர்ந்தும்விடுவார். புறக்கணித்து நான் வராதது போலவே பாவித்து விட்டாரெனில் கஷ்டம்தான். அவரது உறுதியை எவரும் எந்நிலையிலும் மாற்ற முடியாது. வேறு வழியில்லை. இவ்வளவு தூரம் வந்தாகிவிட்டது. கதவைத் தட்டினேன். ‘உள்ளே வா’ என்று குரல் கேட்டது. உள்ளே குரு டீ போட்டுக்கொண்டிருந்தார். ‘நீ குன்று ஏறி வருவதைப் பார்த்தேன்’ என்றார். என் மனப்பாரம் அகன்றது. ‘நான்... என்னால்’ என்று தடுமாறினேன். ‘பரவாயில்லை உனக்கு அத்தனை தீவிரமாக இங்கு வரத் தோன்றியது என்றால் அது சரியான உணர்வுதான்’ என்றார்.

டீ அற்புதமாக இருந்தது. அற்புதம் என்றால் இலட்சிய டீ ஒன்று சொர்க்கத்தில் இருக்குமே (சாக்ரடீஸ்) அந்த டீக்கு மிக அருகே, இம்மி இடைவெளியில், சென்றுவிட்ட டீ அது. குரு அப்படித் தான். வாழ்வின் எந்தச் செயலையும் மிக மிகத் துல்லியமாகச் செய்வதுதான் அவரது யோகம். தக்காளியைத் தோலுரிப்பது முதல் கம்மோடின் அகமடிப்பைச் சுத்தம் செய்வதுவரை அனைத்திற்கும் அனுபவரீதியான சிறந்த செயல்முறைகளைக் கூற முடியும் அவரால். அவர் தங்கியிருக்குமிடங்களுக்கெல்லாம் வரும் அந்த அபாரமான ஒழுங்கும், சுத்தமும், அழகும் அங்கும் நிகழ்ந்திருந்தன. சாப்பிடுவதற்கான எனாமல் தட்டுகள் பளபள வென்று அடுக்கப்பட்டிருந்தன. கண்ணாடிக் கோப்பைகளும் பிற சமையல் உபகரணங்களும் உச்சகட்ட சுத்தத்தில் ஒளிவிட்டன. மரத்தாலான கட்டிலுக்கு அருகே துல்லியமாக மடிக்கப்பட்ட கம்பளிப் போர்வைகளும் தலையணைகளும் அடுக்கப்பட்டிருந்தன. ஒரு புத்தகம்கூட இல்லை. மின்சார வசதியும் இல்லை. இசைக்கருவிகளோ, வாத்தியங்களோ இல்லை. ஓவியத் திரையோ, வண்ணக்குடுவைகளோ, தூரிகைகளோ இல்லை. கடந்த எழுபத்தாறு வருடங்களாக அவையே குருவின் வாழ்வின் தீவிரத்தருணங்களை உருவாக்கியிருந்தன.

டீ குடித்ததும் குரு டீத்தூளை ஒரு தகர டப்பாவில் கொட்டிய பிறகு ஃபில்டரையும் பாத்திரங்களையும் நிதானமாக சுத்தம் செய்து, உரிய இடங்களில் அடுக்கினார். நான் கோப்பைகளைக் கழுவிவிட்டு அடுக்கப் போனேன். ‘கண்ணாடிப் பாத்திரங்களைத் துடைக்காமல் அடுக்கக்கூடாது. நீர் உலர்ந்த தடம் தெரியும்’ என்றபடி குரு அவற்றைத் துடைத்து அடுக்கினார். பின்பு இருவரும் நாற்காலிகளில் எதிரும் புதிருமாக

அமர்ந்து கொண்டோம். அவருக்கே உரித்தான முறையில் இனிய நட்புப் புன்னகையுடன் பார்த்தபடி குரு காத்திருந்தார். காற்றில் வெண்தாடி மெல்ல அசைந்தது.

‘இங்கே என்னதான் செய்கிறீர்கள் குரு? புத்தகம், ஓவியம், இசை எதுவுமே இல்லை...’

‘அதையெல்லாம் விட்டுவிட்டுத்தான் இங்கு வந்தேன்’ என்றார் குரு.

‘எதற்கு?’

‘சாவதற்கு’ என்றார் குரு மிகச் சகஜமாக. ‘மிக அமைதியாக, மிக நுட்பமாக, நான் சாவதை நானே கவனித்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.’

என் வயிறு அதிர்ந்தது. அச்சொற்களில் இருந்த உண்மையின் அழுத்தம் நானும் அவர் மரித்துக்கொண்டிருப்பதைப் பார்ப்பது போல உணர்வைத்தது. அறைக்குள் வந்த காற்று அவ்வளவு குளிராக அவ்வளவு கனமாக அவ்வளவு மௌனம் மிக்கதாக இருந்தது. வெகுநேரம் கழித்து நான் பெருமூச்சு விட்டேன்.

குரு புன்னகையுடன் ‘பயந்துவிட்டாயா?’ என்றார்.

‘ஆம்’ என்றேன்.

‘அது இனிமையானதும் அல்ல. பயமோ துக்கமோ தருவதும் அல்ல. அதைப் பிறருக்கு விளக்கிவிட முடியாது. உயிர்கள் வளர்வது எப்படி நடக்கிறது. மிக மௌனமாக, மிக மெல்ல, சீராக நடைபெறும் மாற்றம் அது. மரணமும் அது போலத்தான் என்றுபடுகிறது. என்னில் அது நிகழ்வதை மிக அமைதியான தியானத்தின் கணங்களில்தான் உணரமுடிகிறது. ஒரு வேளை என் மனம் கொள்ளும் பிரமையாகவும் இருக்கலாம் அது.’

‘ஏன் அதை அப்படிக்கவணிக்கவேண்டும்? அது தன்பாட்டில் நிகழட்டுமே’ என்றேன்.

‘ஆம். அதுதான் உயிர்களின் தர்மம்’ என்றார் குரு. ‘ஆனால் நான் துறவி. என் வாழ்வையே ஓர் அறிதலாக வகுத்துக் கொண்டவன். அறிதலின் பொருட்டு மட்டுமே அனுபவங்களை அனுமதித்த வன். வாழ்நாள் முழுக்க நான் கூர்ந்து கவனித்துக் கொண்டிருந்தேன். என்னை, பிறரை, கலைகளை, சிந்தனைகளை, இறுதியாக நான் அறிய விரும்புவது இதைத்தான்.’

என்னால் பதில் பேச முடியவில்லை. உண்மையில் அப்போது அங்கிருக்க

நான் விரும்பவில்லை. ஏனெனில் மிகவும் பயமுறுத்தும் ஓர் இருப்பாக அங்கு மரணத்தை உணர முடிந்தது. மரணம் அந்த இடத்திற்கு உரியதாக, அந்தக் காற்றுப்போல, சகஜமாக அங்கிருக்க அழையா விருந்தாளியாக நான் ஊடுருவியிருப்பது போல...

‘எது எஞ்சும் என்று கூர்ந்து கவனித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். ஒவ்வொன்றாக உலர்ந்து உரிந்து விழுகிறது. ஒவ்வொரு உதிர் தலும் அதிர்ச்சியையும் ஏமாற்றத்தையும் தருகிறது. இவ்வளவு தானா இவ்வளவுதானா என்று என நாட்களை புரட்டிச் செல்கிறேன். மகத்தானவை, பேரழகு மிக்கவை, புனிதம் மிகுந்தவை... எல்லாம் வெகு கீழே தங்கிவிட்டன. இன்னும் எத்தனை தூரம் தெரியவில்லை.’ குரு புன்னகைத்தார். ‘இன்று சிறு மனத்தளர்ச்சி ஏற்பட்டது. அதைச் சொற்களாக மாற்றி வெளியே தள்ள ஒரு முன்னிலை தேவைப்பட்டது. நீ வந்தாய். என்ன சாப்பிடுகிறாய்?’

‘எதுவும்’ என்றேன்.

‘உனக்காக இன்று ஒரு சித்ரான்னம் செய்கிறேன். காய்கறிகள் இருக்கின்றன.’

குருவிற்குச் சமையலுக்கு உதவி செய்தேன். தேர்ந்த இசை நடத்துநரின் உடலசைவுகளுடன் - மிக நிதானமான மென்மை யான இசை போலும் அது - குரு சமையல் செய்தார். ஒவ்வொன்றும் மிகக் கச்சிதமாகத் தங்களை நிகழ்த்திக் கொண்டன. ‘ஒழுங்காக இருப்பதற்கு என மனச்சக்தியைச் செலவிடுவது இம்சையாக இருக்கிறது குரு’ என்று முன்பு ஒருமுறை நான் கூறினேன். ‘அந்த ஆயாசம் மனச்சக்தி வீணாவதிலிருந்து எழுவது’ என்றார். ‘மனம் ஒழுங்கானதாக இல்லாதபோது புற ஒழுங்கை நிகழ்த்த முடியாது. மனமும் புறமும் அப்போது உரசி உரசி அழிகின்றன. மனத்தை ஒழுங்கு செய்தால் சிறு முயற்சியில் புற ஒழுங்கும் சாத்தியமாகும். அப்போது ஒரு வியப்பூட்டும் விஷயம் தெரியவரும். ஒவ்வொன்றையும் அதன் கச்சிதமான வடிவில்தான் எளிதாகவும் சகஜமாகவும் செய்ய முடியும்.’ நான் பார்க்கத் தொடங்கிய இந்தப் பத்து வருடங்களில் குரு மட்டும்தான் மாற்றமல்லாத ஆளுமையாக இருக்கிறார். அவர் ஓர் அளவுகோல். அது நிலையாக இருந்தாகவேண்டும்.

அன்றும் மறுநாளும் குருவுடன் தங்கினேன். அவர் முதல் உரையாடலுக்குப் பிறகு பூரணமான மௌனத்திற்குத் திரும்பி விட்டார். இரண்டாம் நாள் மாலை சலிப்பை அகற்ற நான் நடக்கக் கிளம்பினேன். அப்போது மாலை மூன்று மணி இருக்கும். ஆனால் வானம்

மேகக்குவியலாக இருந்தமையால் வெயில் சிவக்கத் தொடங்கியிருந்தது. எங்கும் பசுமையும் பறவைகளின் ஒலியும். இயற்கையில் சிறிது நடந்ததும் மனம் தனக்குள் திரும்பிவிடுகிறது. இயற்கை மனமாக மாறிவிட்டிருப்பதை அறிகிறோம். பின் ஒரு தருணத்தில் விழித்து இயற்கை யைப் பார்க்கும்போது அது நம் மனத்தைப் பிரதிபலிப்பதை உணர்கிறோம். அந்த ஐக்கிய உணர்வே இயற்கையனுபவம் என்பது. இரண்டு நாள் ஓய்வு உடலை உற்சாகப்படுத்தியிருந்தது. இம்மாதிரித் தருணங்களில்தான் பூமி மனிதனுக்கு எத்தனை பெரிய வரம் என்று புரிகிறது. இளமை எத்தனை பெரிய ஆசி என்றும். எல்லாம் ஓர் இனிய கனவு போலிருக்கிறது.

வெகுதூரம் சென்றுவிட்டேன். ஒரு பெயர்ப்பலகை தெரிந்தது. 'யெல்லோ வேலி.' அந்த எஸ்டேட் பற்றி முன்பு குரு கூறியது ஞாபகம் வந்தது. அது உலகப் புகழ் பெற்ற ரஷ்ய ஓவியமேதை ஸ்வெத்ஸ்லோவ் ரோரிச் அவர்களுக்குச் சொந்தமானது. அவர் இந்தித் திரைப்பட உலகின் முன்னாள் பேரழகி தேவிகாராணியை மணந்து அங்கு குடியிருக்கிறார். மிக அபூர்வமானதோர் தனிமை நிறைந்த வாழ்வு அவர்களுடையது என்று குரு கூறியிருந்தார். அந்த எஸ்டேட் முழுக்க தேவதாரு மரங்களினாலானது. இந்தியாவில் வேறெங்கும் அங்குள்ள வகையான உயர்ந்த தரமான தேவதாரு மரங்கள் இல்லை. நறுமணக் காட்டில் மட்டும் வாழும் பலவிதமான அபூர்வப் பறவைகள் அங்கு உண்டு என்றும் கேள்விப்பட்டிருந்தேன்.

தேவதாரு மரங்கள் மிக உயரமானவை. ஏறத்தாழ யூகலிப்டஸ் மரங்களைப்போல. அவற்றினூடாகப் போன பாதை மஞ்சளாக இருந்தது. ஒரு கணம் தயங்கியபிறகு வேலி தாண்டி அப்பாதை யில் நடந்தேன். அப்பாதையை மஞ்சளாக ஆக்கியது தேவதாரு மலர்களின் உதிர்ந்த இதழ்கள்தான் என்று அறிந்தேன். மூக்கு வழியாக உடலுள் நிரம்பி எண்ணங்களையும் மஞ்சள் நிற நறுமணமாக ஆக்கும் அபாரமான காற்று. சாம்பிராணி மணம்தான். ஆனால் மலர் மணமுகூட. ஒரு மணத்தை எப்படிச் சொற்களில் கூறமுடியும்? தலைக்குமேல் மிக இனிமையான புதுமையான, பறவைக் குரல்கள் கேட்டன. சோகமான இசைப்பறவை. உற்சாகக் கிரீச்சிடலாக ஒரு பறவை. விருட் விருட்டென்று தாவும் ஒரு பறவை. மெதுவாக வெயில் கனத்து காட்டு ஆழம் இருண்டது. மேடேறியதும் திடீரென்று வெளிச்சம் தென்பட்டது. அந்த மேடு ஒரு புல்வெளி. அதன்மீது மஞ்சள் சிவப்பு ஒளியின் வெள்ளம் ததும்பியது. அங்கிருந்த மௌனத்தில் சிறு நேரம் ஆழ்ந்த பிறகே அவர்களைக் கவனித்தேன். ரோரிச்சும் தேவிகாராணியும் என உடனடியாக ஊகித்தேன்.

ரோரிச் மிகவும் முதிர்ந்து பழுத்துவிட்டிருந்தார். தாடியும் மீசையும்

சிகையும் கோழிக்குஞ்சின் இறகுபோலத் துல்லியமான வெண்ணிறத்துடன் இருந்தன. வெண்ணிறமெனில் கண்ணாடித் துகள்களைக் குவித்துப் போட்டால் வருவது போன்ற, ஒளி ஊடுருவும், ஒருவிதமான வெண்மை அது. செக்கச்சிவந்த முகம். விசித்திரமான பழம்போல சுருக்கங்களடர்ந்து கனிந்து இருந்தது. பனிக்கட்டித் துண்டுகள்போலத் துல்லியமான மூக்குக் கண்ணாடி. கழுத்தை இறுக்கும் கோட்டும் முழு சூட்டும் அணிந்திருந்தார். எதிரே ஒரு மூங்கில் நாற்காலியில் தேவிகா ராணி. முதுகு நன்றாக வளைந்து விட்டிருந்தது. மெல்லிய சரிகை போடப்பட்ட இளநீலப் பட்டுப்புடவை அணிந்து கருநீலநிற காஷ்மீர் சால்வையைத் தோளில் போட்டிருந்தார். தலையைப் பின்னால் அழுந்தச் சீவி கொண்டை போட்டு தங்கக் கிளிப்புகள் மாட்டியிருந்தார். அவற்றில் நீல நிற வைரங்கள் ஜொலித்தன. நீலநிற வைரக் கம்மல்கள். முகத்திலும் கரங்களிலும் நரம்புகள் புடைத்திருந்தன. அவர் முகத்திலும் சுருக்கங்கள் அடர்த்தியாகப் பரவியிருந்தன. ரோரிச் முகத்தின் சுருக்கங்கள் வெள்ளைக்கார முகங்களுக்குரிய விதத்தில் ஊடும் பாவுமாக பரவியவை. தேவிகாராணியின் முகச் சுருக்கங்கள் கமுகம் பாளை வரிசல் போல நேர்நேராக அடர்ந்தவை. நான் வந்ததை இருவரும் பார்க்கவில்லை. என் இடத்திலிருந்து தேவிகாராணியை மிக நன்றாகப் பார்க்கமுடிந்தது. அவர்மீது இளமாலை வெயில் அழகாகப் படிந்திருந்தது. அவர் கண்களை தெளிவாகக் கண்டேன். முதுமை அவற்றில் படியவில்லை. கருநீல நிறத்தில் இரு அழகிய மலர்கள்போல இதழ் விரிந்து நின்றன அவை. பெரும்பாலும் நம்மைக் கவரும் கண்கள் அவற்றுக்குப் பின்னால் உள்ள மனத்தின் வாயிலாக ஆவதனாலேயே அப்படித் தவறின. கூர்மை, நகைப்பு, உணர்வு வீச்சு என அவை கொள்ளும் பாவங்களே அக்கண்களின் சாரமாகின்றன. தேவிகாராணியின் கண்கள் மலர்கள்போல அழகிய இரு விரிதல்கள், அவ்வளவு தான். அவற்றுக்கு அப்பால் ஏதுமில்லை. அவற்றுக்கு எந்தவிதமான அர்த்தமுமில்லை. ஆனால் மலர்களுக்கு அர்த்தமில்லையா என்ன?

தேவிகாராணி சற்று விழி சலித்தால் என்னைப் பார்த்துவிட முடியும். ஆனால் பார்க்கவில்லை. அவர்களிருவரும் ஏதோ கனவில் மெய்மறந்து இருப்பது போலிருந்தார்கள். பிறகுதான் அந்த விஷயம் என் பிரக்கைக்கு வந்தது. ரோரிச் வரைந்து கொண்டிருந்தார். தேவிகாராணியை உற்றுப் பார்க்க நான் இன்னும் சற்று அருகே சென்றேன். ஆவலில் மிக அருகே போய்விட்டேன். அப்போதும் அவர்கள் என்னைக் கவனிக்க வில்லை. ரோரிச்சின் கரங்கள் மிகவும் நடுங்கின. தூரிகை ஓவியத் திரையை நெருங்கும்தோறும் நடுக்கம் அதிகரித்தது. தூரிகை யிறகு திரையில் உரசி நடுங்குகையில் வண்ணம் தீற்றப்பட்டது. தேவிகாராணியின் தலையும்

கைகளும் அதேபோல நடுங்கிக் கொண்டிருந்தன. சற்று நேரத்தில் ரோரிச்சின் நடுக்கம் அதிகரித் தது. அவரால் நிற்கவே முடியவில்லை. இளைப்பாறிவிட்டு மீண்டும் வரையத் தொடங்கினார். தேவிகாராணியிலும் திரையிலுமாக அவரது விழிகள் மாறிமாறித் தாவின. முகம் மோனம் கொண்டிருந்தது. ஆனால் ஓவியத் திரையில் அர்த்தமற்ற வண்ணத் தீற்றல்கள்தான் எஞ்சின.

பிறகு வெயில் மறைந்தது. ரோரிச் தூரிகையை வைத்துவிட்டு அமர்ந்தார். தேவிகாராணி ஒரு பொத்தானை அமுக்கினார். சீருடை அணிந்த பணியாட்கள் மூவர் ஓடிவந்தனர். இருவரையும் பற்றி எழுப்பினர். இருவரும் அவர்கள் பிடியில் நடுநடுங்கிய படித் தடுமாறி நடந்தார்கள். தேவிகாராணி கிட்டத்தட்ட நிலம் நோக்க வளைந்திருந்தாள். பணியாட்கள் திரும்பி வருவதற்குள் நான் பாய்ந்து ஓவிய நிலையில் இருந்து அந்த ஓவியத்தானை உருவி எடுத்துக் கொண்டு திரும்பிவிட்டேன்.

மீண்டும் குடிசைக்கு வந்தேன். பெரிய மண்ணெண்ணெய் விளக்கு ஒளியில் குரு எதுவும் செய்யாமல் பேசாமல் அமர்ந்திருந்தார். சுவர்க் கோழி ரீங்காரம் அவரைச் சுற்றி நிரம்பியிருந்தது. தானை மேஜைமீது வைத்துவிட்டுச் சற்றுத்தள்ளி அமர்ந்தேன். குரு தானைக் கவனித்தார். அது என்ன என்றார். ஓவியம் என்றேன். அவர் ஆர்வம் காட்டவில்லை. எனக்கு அந்த அனுபவம் ஒரு அற்புதமான ஓவியம் போலிருந்தது. குருவிடம் அதை பகிரவேண்டும் போலிருந்தது. ஆனால் குரு ஒரு ஜடம்போல மாறிவிட்டிருந்தார்.

மறுநாள் காலை அந்த ஓவியத்தைக் குடிசைச் சுவரில் மாட்டினேன். குரு அதைப் பார்க்கவேண்டும் என்பதற்காகவே அப்படிச் செய்தேன். தற்செயலாக அதைப் பார்த்தவர் ஒரு கணம் வியந்துநின்றார். அருகே நெருங்கி அந்த வண்ணத் தீற்றல்களைப் பரவசம் நிரம்பிய விழிகளுடன் பார்த்தார். நான் ஏதோ கூற முற்படுவதற்கு முன் குரு 'தேவிகாராணி' என்றார். தாங்க முடியாத வியப்புடன் அப்படியே உறைந்து நின்றுவிட்டேன். உணர்ச்சியில் உதடுகள் அசைய குருவின் தாடி நகர்ந்தது. 'அந்தக் கண்கள்! அழிவேயில்லாதவை போல... ஆனால் ரோரிச்தான் அதைப் பார்க்க முடியும்'... என்றார். தலையை ஆட்டிக் கொண்டார். 'கலையினூடாக இல்லை' என்றார். 'மரணத்திலிருந்து அமுதத்திற்கு' என்று சமஸ்கிருதத்தில் ஓரிருமுறை கூறிய படித் திரும்பி நடந்து தன் சாய்வு நாற்காலியில் அமர்ந்து கொண்டார். முகத்தில் ஆழ்ந்த அமைதியும் உதடுகளில் இனிய புன்னகையும் இருந்தன. 'ஆம் அமுதம்' என்று மீண்டும் தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டார்.

- கதைசொல்லி, 2000.

36. திருமதி டென்

திருமதி டென் விமான நிலையத்தில் வந்திறங்கியதுமே தன் ஏஜெண்டைத்தான் தேடினாள். அவனைக் கண்டதும் சூழ்நிலை மறந்து அவன் சட்டைக் காலரைப் பிடித்துக்கொண்டு ‘கிறிஸ்துவுக்காக... கிறிஸ்துவுக்காக... என்ன ஆயிற்று? என்ன ஆயிற்று?’ என்று கத்தினாள்.

ஏஜெண்ட் விடுவித்துக்கொண்டு ‘திருமதி டென்... இது சிக்கலான விஷயம்’ என்று கிசுகிசுத்தான்.

திருமதி டென் தன் கைக்குட்டையை எடுத்து மூக்கையும் கண்களையும் துடைத்தபடி அழுகையை அடக்க முயன்றாள்.

‘காருக்குள் வாருங்கள்’ என்றான் ஏஜெண்ட். காரில் நுழைந்து கதவைச் சாத்தியதுமே திருமதி டென் மீண்டும் நிதானமிழந்தாள். ‘என்ன ஆயிற்று? என்ன சிக்கல் உண்மையில்? எனக்கு எல்லாம் தெரிந்தாகவேண்டும்’ என்று படபடத்தாள்.

‘சிக்கல் ஏதுமில்லை திருமதி டென். நீங்கள் நேரில் வந்து சில பத்திரங்களில் கையெழுத்திட வேண்டியிருந்தது. வந்துவிட்டீர் கள். இனிக் கவலைப்பட ஏதுமில்லை.’

‘ஆரம்பத்திலிருந்தே இதைத்தான் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறாய். கவலைப்பட்டு என் ரத்த அழுத்தம் ஏறிவிட்டது. நரம்பு வெடித்து நான் சாகப்போகிறேன்...’

‘இல்லை, திருமதி டென். மிக எளிய விஷயம். இது என்னுடைய 86-வது ஏற்பாடு. இதுவரை எந்தக் குளறுபடியும் வந்ததில்லை. இப்போதுகூட ஒன்றும் கெட்டுப் போய்விடவில்லை. நீங்கள் இவ்வளவு தூரம் வரவேண்டியிருந்தது மட்டும்தான்...’

‘பேசாதே,’ திருமதி டென்னின் செக்கச் சிவந்த முகத்தில் பச்சைநிற நரம்புகள் புடைத்தன. ‘பணத்தை முழுவதும் கொடுத்தாயா? நான் மதர் சுபீரியரிடம் கேட்கலாமா?’

ஏஜெண்ட் முகம் சிறுத்தான். குரலைக் கட்டுப்படுத்தியபடி ‘இதோ

பாருங்கள். இது என் ஏற்பாடு. என் கட்டுப்பாட்டில்தான் இருக்கும்’ என்றான்.

திருமதி டென் அமைதியடைந்தாள். அந்தக் கோபம் அவளுக்கு ஒரு ஆறுதலையும் அளித்தது. கார் விரர் என்று பாய்ந்து ஓடியது. திடீரென திருமதி டென் விசம்பினாள். விசித்திரமான உடைந்த குரலில், ‘மிஸ்டர் அய்யர், தயவு செய்து... கிறிஸ்துவுக்காக... தயவு செய்து...’ என்றாள்.

‘நீங்கள் அனாவசியமாகப் பதற்றப்படுகிறீர்கள் திருமதி டென்’ என்றான் ஏஜெண்ட்.

‘ஆரோன் ஆஸ்பத்திரியில்தான் இருக்கிறான். ஜூலை இறுதி வரை கெடு கொடுத்திருக்கிறார்கள்...’

‘இன்னும் நாற்பது நாட்கள் இருக்கின்றன திருமதி டென். நீங்கள் கையெழுத்துகள் போட்டுவிட்டு நீதிமன்றத்தில் ஒரு வாக்குமூலம் தர வேண்டியிருக்கும். பிறகு பத்தே நாட்களில் எல்லாவற்றை யும் முடித்து டிக்கெட் முன்பதிவு செய்துவிடுவேன்.’

‘நான் எப்போது திரும்புவது? ஆரோன் தனியாக இருக்கிறான்.’

‘நாளை நீதிமன்றத்தில் வாக்குமூலம் தந்துவிடலாம். எல்லா ஏற்பாடுகளும் செய்திருக்கிறேன். நாளை நள்ளிரவு விமானத்தில் கூடக் கிளம்பிவிடலாம் திருமதி டென். இங்கே விமானச் சீட்டுக்குக்கூட எந்தச் சிரமமும் இல்லை.

திருமதி டென் அமைதியடைந்து காரின் கண்ணாடி வழியாகப் பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தாள். கார் நகரத்தை விட்டு விலகி புற நகர் சாலையில் ஓடியது. ஓரிரு மரங்களுடன் அடர்ந்த குறும் புதர் களுடன் விரிந்து கிடந்த தரிசு நிலத்தின் நடுவே சென்றது. சாலையிலிருந்து பிரிந்த செம்மண் பாதை பெரிய இரும்பு வாசல் முன் சென்று நின்றது.

டிரைவர் ஒலிப்பாளை அழுத்தியதும் இரும்பு வாசலின் உள்ளே சிறு வாசல் ஒன்று திறந்தது. காவலன் எட்டிப் பார்த்து வணக்கம் கூறினான். ஏஜெண்டை அடையாளம் கண்டதும் கதவைத் திறந்தான்.

உள்ளே ஏராளமான மரங்கள், கட்டடங்கள் இருந்தன. தொலை வில் ஒரு சிறு காய்கறித்தோட்டத்தில் குழந்தைகள் வேலை செய்து கொண்டிருந்தனர். ஒரு சிறு தேவாலயம் உச்சியில் சிலுவையுடன் ஒதுங்கி நின்றிருந்தது. ஒரு கட்டடத்திலிருந்து வெண்ணிற உடையணிந்த குழந்தைகள் ஒரு கன்னியாஸ்திரீயால் வரிசையாக இட்டுச் செல்லப்பட்டனர்.

நடுவில் இருந்த உயரமான கட்டடத்தை நோக்கிச் சென்று, திரும்பி நின்றது

கார். உள்ளிருந்து ஒரு கன்னியாஸ்திரீ வந்தாள். ஏஜெண்டைப் பார்த்ததும் புன்னகையுடன் கை கூப்பினாள். ஏஜெண்ட் கார் கதவைத் திறந்து, 'வாருங்கள் திருமதி டென்' என்றான்.

திருமதி டென் அந்தக் கட்டடத்தை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். இரண்டு மாடிக் கட்டடம். பெரிய வராண்டாக்கள். அவற்றில் வெட்டிவேர்த் தட்டிகள் தொங்கின. சிவந்த கற்களாலான சுவர்கள். உயரமான தேக்குமரக் கதவுகள் கொண்ட வாசல்கள். இதிரே 'நானே சத்தியமும் வழியும் ஜீவனுமாக இருக்கிறேன்' என்று இயேசுவின் பெரிய வண்ணப்படம்.

'சிஸ்டர் ஆக்னீஸ் மேரி' என்றான் ஏஜெண்ட். 'திருமதி டென். இங்கிலாந்தில் இருந்து வருகிறார்கள்.'

'உங்களைக் கர்த்தர் ஆசீர்வதிப்பார்' என்றாள் ஆக்னீஸ் மேரி. 'உங்கள் வருகையை மதர் சுபீரியரிடம் சொல்கிறேன். உட்காருங்கள் சுந்தரம் சார்.'

சிவந்த மெத்தை தைக்கப்பட்டிருந்த புராதனமான மர சோபாவில் இருவரும் அமர்ந்தார்கள். இதிரேயிருந்த பெரிய மரப்படிக் கட்டில் ஏறி ஆக்னீஸ் மேலே சென்றாள். எங்கோ ஒரு மணி அடித்தது. குழந்தைகள் கலகலப்பாகப் பேசியபடி செல்லும் ஒலி கேட்டது.

மரப்படி ஒலிக்க ஒரு சிறுவயது கன்னியாஸ்திரீ இறங்கி வந்தாள். 'லாயர் சுந்தரம்?' என்றாள்.

ஏஜெண்ட் எழுந்தான்.

'வரச் சொன்னார்கள்' என்றாள்.

இருவரும் அவளைத் தொடர்ந்து சென்றார்கள். மேலே வராண்டாவில் நடந்து அந்தப் பெரிய வாசல் முன் நின்றார்கள்.

அந்தக் கன்னியாஸ்திரீ 'உள்ளே போகலாம்' என்றாள்.

உள்ளே மிகப்பெரிய தேக்குமர மேஜைக்குப் பின்னால் வயதான கன்னியாஸ்திரீ அமர்ந்திருந்தாள். தடித்த சில்லுகள் கொண்ட மூக்குக் கண்ணாடியில், மேஜை சிறிய வட்டப் பிம்பமாகத் தெரிந்தது. மேஜைமீது புத்தகங்கள், பேனாக்கள், பலவகைக் கோப்புகள், அகராதி, பைபிள் என்று ஏதேதோ நிரம்பியிருந்தன.

'வாருங்கள் மிஸஸ் மார்கரெட் டென்காஃப். நாம் முதல் முறையாகச் சந்திக்கிறோம்' என்றாள் மதர் சுபீரியர்.

'ஆமாம்' என்றாள் திருமதி டென்.

திருமதி டென் பதற்றத்தை வெல்லும் இறுக்கத்துடன் அமர்ந் திருந்தாள்.

மதர் தன் பேனாவைத் திறந்து முடினாள்.

ஏஜெண்ட் சற்று முன்னால் சரிந்து ‘சற்று பதற்றப்படுகிறார்கள். சாதாரணமான சட்ட நடைமுறைகள்தான் என்று சொன்னால் புரிந்துகொள்ள மறுக்கிறார்கள்’ என்றான்.

‘இதோ பாருங்கள் மிஸஸ் மார்கரெட் டென்காஃப், சட்டப்படி குழந்தையை யார் தத்து எடுக்கிறார்களோ, அவர்களே நேரில் வந்து நீதிமன்றத்தில் ஆஜராகி வாக்குமூலம் தரவேண்டும். அந்த உறுதிமொழியை ஏற்றுத்தான் நீதிமன்றம் குழந்தையை ஒப்படைக்கிறது. வரமுடியாதவர்களுக்காக சில ஏற்பாடுகளைச் செய்து தத்துக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். இப்போது திடீரென்று கெடுபிடி செய்கிறார்கள்’ என்றாள் மதர்.

‘ஒன்றும் பிரச்சனை இல்லையே’ திருமதி டென் கேட்டாள்.

‘நீதிமன்றத்திற்கு நீங்களே போன பிறகு யார் என்ன கூற முடியும். அரைமணிநேர வேலை. நீங்கள் குழந்தையைப் பார்க்கவில்லையே? மரியா...’

அந்தச் சிறுவயது கன்னியாஸ்திரீ உள்ளே வந்தாள். மதர் சிறுதாளில் கிறுக்கி அவளிடம் தந்தனுப்பினாள்.

‘ஆரோன் நிலை ரொம்ப மோசமாக இருக்கிறது. நாற்பது நாள் கெடு விதித்திருக்கிறார்கள் டாக்டர்கள்’ என்றாள் திருமதி டென்.

‘அதற்குள் முடித்துவிடலாம்’ என்றாள் மதர். அதை மேற் கொண்டு பேச அவள் பிரியப்படாததுபோல இருந்தது. ‘அய்யர் மற்ற விஷயங்களை உங்களிடம் பேசியிருப்பார்’ என்றாள்.

‘ஆம். அது எனக்குப் பிரச்சனையே இல்லை. எனக்கு இருப்பது ஒரே மகன் ஆரோன். மூன்று வருடமாயிற்று. அவன்...’ திருமதி டென் முகம் சிவந்து, திணறி, பிறகு விசம்பி அழ ஆரம்பித்தாள். அழுது முடித்துத் தேறி முகத்தைத் துடைத்தாள்.

‘கர்த்தர் உங்களுக்குத் துணையிருப்பார்’ என்றாள் மதர்.

உள்ளே நிழலாட இருவரும் திரும்பிப் பார்த்தனர். புதிய கவுன் அணிந்த கருப்பு நிறப் பெண்குழந்தை வாசலில் தயங்கி நின்றது.

‘பெண் குழந்தையா?’ என்றாள் திருமதி டென்.

ஏஜெண்ட் ‘லிசா இங்கே வா’ என்று அழைத்தான். குழந்தை ஒரு சிறு உடல் விதிர்ப்புடன் சற்று பின்னால் நகர்ந்தது.

‘ரொம்ப பயந்தாங்குள்ளி’ என்றாள் மதர். ஏஜெண்ட் எழுந்து குழந்தையைப் பிடித்து இழுத்து வந்தான். அதன் முகம் அழப் போவது போலிருந்தது. உடம்பு பதறியபடி இருந்தது.

‘இது அனாதைதானே?’ என்றாள் திருமதி டென், குழந்தையைப் பார்த்துவிட்டு.

‘ஆமாம். ஏழு வயதாகிறது. இங்கேதான் வளர்ந்தாள்.’

திருமதி டென் குழந்தையை உற்றுப் பார்த்துவிட்டு ‘ஆரோக்கிய மாகத்தான் தெரிகிறாள்’ என்றாள்.

‘அமைதியான பெண்’ என்றாள் மதர்.

திருமதி டென் பிறகு குழந்தையின் பக்கம் திரும்பவில்லை. மதர் தலையசைத்தாள். குழந்தையைச் சிறுவயது கன்னியாஸ்திரீ வந்து அழைத்துச் சென்றாள். வெளியே குழந்தையிடம் அவள் ஏதோ கூற, அது ஏதோ கேட்டது. ஏஜெண்ட் திரும்பியபோது குழந்தை எட்டிப் பார்த்து அவன் பார்வையைச் சந்தித்துப் பதறிப் பின்வாங்கியது.

திருமதி டென் கையெழுத்திட வேண்டிய பத்திரங்களை மதர் எடுத்துப் பரப்பினாள். அவள் ஒவ்வொன்றாகக் கையெழுத்திட டாள். அப்போது காபி வந்தது.

‘இந்தியக் காப்பி எனக்குப் பிடிப்பதில்லை. மிகவும் நெய்ப்ப்பசை’ என்றாள் திருமதி டென்.

‘வேறு கொண்டு வரச் சொல்கிறேன்’

‘பரவாயில்லை’ என்றபடி திருமதி டென் அருந்தினாள். பிறகு ‘இந்தப் பெண்ணுக்கு மூட்டு வீக்கம் எப்போதாவது வந்திருக்கிறதா?’ என்றாள்.

‘இல்லையே. ஏன்?’

‘ஆரோனுக்கு முதலில் மூட்டுவீக்கம்தான் அடிக்கடி வந்தது. பிறகுதான்...’

மதர் அனுதாபத்துடன் தலையசைத்துவிட்டு ‘இதயப் பிரச்னை களை இப்போது சாதாரணமாகச் சரிசெய்து விடுகிறார்கள்’ என்றாள்,

திருமதி டென் மீண்டும் முகம் பழுத்து அழ ஆரம்பித்தாள். ‘என் மகன், ஆரோன், பேஸ்பால் ஆட்டக்காரனாக மாறுவதே அவன் லட்சியம்... அவன் இப்போது...’

‘கிறிஸ்து கைவிடமாட்டார். எல்லாம் சரியாகிவிடும்’ என்றாள் மதர்.

‘இப்போது இதய அறுவை சிகிச்சை என்பது விளையாட்டு போல

ஆகிவிட்டது' என்றான் ஏஜெண்ட்.

சற்று நேரம் அமைதி நிலவியது.

திருமதி டென் அமைதியிலிருந்து மீண்டு, 'நாளை நீங்களும் நீதிமன்றம் வருவீர்களா' என்றாள்.

'கண்டிப்பாக! நீதிபதி எனக்குத் தெரிந்தவர்தான்' என்றாள் மதர்.

திருமதி டென் தாள்களைப் புரட்டியவள் திடுக்கிட்டதுபோல 'மூன்று முறை நியுமோனியா வந்திருக்கிறதா?' என்றாள்.

'அதெல்லாம் இங்கு சாதாரணமான விஷயம் திருமதி டென். நீங்கள் கவலைப்பட வேண்டிய அவசியம் இல்லை' என்றான் ஏஜெண்ட்.

'இது இதயத்தை ஏதாவது விதத்தில் பாதிக்குமோ?' திருமதி டென் கேட்டாள்.

'பாதிப்பு இருந்தால்கூட அது நுரையீரலுக்குத்தான். இதயத்திற்கும் அதற்கும் எந்தத் தொடர்பும் இல்லை' என்றான் ஏஜெண்ட்.

'பொதுவான திசு இயக்கத்தை அது கண்டிப்பாக பாதிக்கும்' என்றாள் திருமதி டென்.

மதர் சற்றுப் பொறுமையிழந்தவளாக, 'இங்கிருந்து கிளம்பு வதற்கு முன்பு அவளை நன்றாக மருத்துவப் பரிசோதனை செய்ய ஏற்பாடு செய்யலாம் மிஸஸ் மார்கரெட் டென்காஃப். டாக்டரைக்கூட நீங்களே தேர்வு செய்யலாம்.'

திருமதி டென் தணிந்து 'நான் அப்படிச் சொல்லவில்லை' என்றாள்.

'எல்லாவற்றையும் தெளிவாக வைத்துக்கொள்வது நல்லது தானே? பிறகு ஏதும் பேசுவதுபோல இருக்கக்கூடாது' என்றாள் மதர்.

'என்னைத் தயவுசெய்து புரிந்துகொள்ளுங்கள். என் குழந்தை, ஆரோன்...' திருமதி டென் மறுபடியும் அழுதாள். பிற இருவரும் அவ்வழுகைக்குப் பழகிப் போய் தயார்நிலை முகபாவனை களைக் காட்டினர்.

பிறகு விடைபெற்றுக் கிளம்புகையில் திருமதி டென் திடீரென்று ஆழமான மௌனத்தை அடைந்தாள். மிகவும் கனமாக ஆகிவிட்டவள்போல இருந்தாள். படிகளில் மிக மெதுவாக இறங்கினாள்.

கீழ்வராண்டாவில் சுவர் ஓரமாக அந்தச் சிறுவயது கன்னியாஸ் திரீயும் பெண் குழந்தையும் நின்றிருந்தார்கள். அந்தக் கன்னியாஸ் திரீ குழந்தையின் முதுகைப் பிடித்து முன்னால் தள்ள ஊக்கினாள்.

குழந்தையின் முகத்தில் வெட்கமும் புன்னகையும் இருந்தது. அது ஓரிரு அடி முன்னால் வந்து 'கடவுள் உங்களை ஆசிரவதிப்பார் மேடம்' என்று குழறிய குரலில் சொன்னது. அதற்குள் வெட்கம் பொங்கி வரவே, திரும்பிப்போய் தூணுக்குப் பின்னால் ஒளிந்து கொண்டது.

திருமதி டென் எதையும் உள் வாங்காதவள்போல ஒரு பிரமைப் பார்வையுடன் குழந்தையைப் பார்த்தாள். காரில் ஏறிக் கதவை மூடினாள்.

கார் கிளம்பும்போது தூணுக்கு அருகே அந்தக் குழந்தையின் பாதி முகம் எட்டிப்பார்த்தது. அது முகம் மலர்ந்து சிரித்தபடி 'டாட்டா பைபை' என்றது.

திருமதி டென் இரு கைகளையும் கோர்த்து ஜெபிப்பவள்போல வைத்துக்கொண்டாள். எதையும் பார்க்காமல், அப்படியே அமர்ந்திருந்தாள். கார் நெடுஞ்சாலைக்கு வந்து வேகம் கொண்டதும் விடுபடும் உடலசைவுடன் விழித்துக்கொண்டு தனக்குத்தானே கூறுபவள்போல, 'எவ்வளவு கறுப்பாக இருக்கிறாள்!' என்று முனகினாள். ஏஜெண்ட் திடுக்கிட்டுத் திரும்பி அவளைப் பார்த்தான். திருமதி டென் கண்களை மூடியிருந்தாள். அவள் ஏன் அப்படிச் சொன்னாள் என்று ஒரு கணம் யோசித்த பிறகு உதறிவிட்டு, அவன் தாள்களை முறைப்படி அடுக்க ஆரம்பித்தான்.

- ஓம் சக்தி, 2000.

37. என் பெயர்

‘ஆய்வு ஒருங்கிணைப்பு மைய’த்திற்கு மாலை ஏழு மணிக்கு நான் வந்து சேர்ந்தபோது டாக்டர் ஹரிஹர சுப்ரமணியமும், டாக்டர் முகமது ஜலீலும் மட்டும்தான் வந்திருந்தார்கள். வெளியே நின்ற கார்கள் எனக்குப் பரிச்சயமானவை. தாமதமாகிவிடவில்லை என்ற ஆறுதல் ஏற்பட்டது. என் அலுவலகத்திலிருந்து காரில் பத்து நிமிடத்தில் இங்கு வந்துவிடலாம். ஆனால், கிளம்புவது தாமதமாகிவிட்டது, வழக்கம்போல. விஞ்ஞானி என்ற பெயரில் நான் செய்வது நிர்வாக வேலை. இந்தியாவில் மிக அதிகமாகச் செய்யப்படும் வேலை. மேற்பார்வை, கண்காணிப்பு, கணக்கெடுப்பு, பதிவு செய்தல்...

டிரைவர் கதவைத் திறந்துவிட்டான். என் அந்தரங்க ஃபைல்களை எடுத்துக்கொண்டு இறங்கினேன். பருத்திப் புடவை மொட மொடப்பாகக் கசங்கியிருந்தது. ஒரு சில இடங்களில் நீவிவிட்டுக் கொண்டேன். முந்தானையைக் காற்று தூக்கிச் சுழற்றியது. இழுத்து வலது கையிடுக்கில் இடையுடன் அழுத்தியபடி நடந்தேன்.

ஆய்வு ஒருங்கிணைப்பு மையத்தின் முகப்பு மிகத் தேர்ச்சி பெற்ற தோட்டக் கலைஞர்களால் உருவாக்கப்பட்டது. ரோஜா தவிர வேறெந்தச் செடியின் பெயரும் எனக்குத் தெரியாது. விளக்குகள் பகல்போல எரிந்துகொண்டிருந்தன. கட்டடம் தட்டையாகப் பூமியோட அழுந்தியதுபோல இருந்தது. வெண்குதையாலானது போன்ற அமைப்பு. பிரிட்டிஷ் பாணி. இரட்டைத் தூண்களில் வழுவழப்பு. முகப்பில் நின்றிருந்த கார் கண்ணாடிகளில் விளக்கொளிகள் தத்தளித்தன.

காவலர்கள் என்னை அடையாளம் கண்டு அனுமதித்தனர். உள்ளே மெத்தென்ற உயர்தரக் கம்பளம் விரிக்கப்பட்ட நீளமான வராண்டாவில் ஒரு காவலன் தொடர நடந்தேன். சுவர்களில் ஏதோ நட்சத்திர ஓட்டல்போல விலையுயர்ந்த அசல் ஓவியங்கள் ர்வண்கலச் சட்டத்திற்குள் இருந்தன. சில்லென்ற குளிரும் அமைதியும். ஆனால் எதுவுமே அக்கட்டடத்தை அழகுறச் செய்வதில்லை. அது அனைவருக்கும் பதற்றத்தையும் ஆழ்ந்த அச்சத்தையும் அளிப்பதாகவே இருக்கிறது. ஒரு

கொலை யந்திரம் அழகுற அமைக்கப்பட்டிருப்பதுபோல. கொலையா? அங்கு யாரும் கொலை செய்வதில்லை. அங்கு வன்முறையே இல்லை. ஆனால் ரகசியம் என்பதே ஒரு விதமான வன்முறைதானே.

வன்முறை இல்லையா? நான் சிரித்துக்கொண்டேன். விஞ்ஞானி களின் மனப்பால் அது. அங்கு தயாரிக்கப்படும் ஏவுகணை ஒன்று சரியானபடி பயன்படுத்தப்பட்டால் - பயனா, அட்டா! எத்தனை அபத்தமான சொல்லாட்சி - போரில் ஒரு லட்சம் மனித உயிர்களை அழித்து விடக்கூடும். மிக மெல்லிய குரலில் பேசக்கூடிய, கிருதா நரைத்த, மெலிந்த குளிர்ந்த விரல்கள் கொண்ட, தடித்த கண்ணாடிக்குப் பின்னால் உள்ளோக்கித் திரும்பிய விழிகள் கொண்ட, மீசை வைத்துக்கொள்வதுகூட வன்முறை என்று கருதக்கூடிய மனிதர்கள் இரவு பகலாக அங்கு அவற்றைத் தயாரிக்கிறார்கள். மேம்படுத்துகிறார்கள். அவர்களில் நானும் ஒருத்தி. மொடமொடப்பான கதர்ப்புடவை, கையில்லாத ஜாக்கெட், தடிமனான கண்ணாடி, உதட்டுப்பூச்சு, நரைத்த பாப் தலைமயிர். நான் கண்ணாடியில் என்னைப் பார்த்துக்கொள்ளும் போதெல்லாம் சரியான வேஷப் பொருத்தம் என்று எண்ணிக் கொள்வதுண்டு. ஆனால், இருபது வருடம் முன்பு இந்த வேடத்தை நான் முதலில் அணிந்தபோது இருந்த மனக்கிளர்ச்சிதான் என்ன? மேரி கியூரி! என் நோபல் ஏற்புரையின் சொற்றொடர்களை மாற்றி மாற்றி மனத்தில் புனைந்து கொண்டிருந்த காலம். முன் ஊகங்கள் நிரூபண முறைமை கோரி மனத்தில் முண்டியடித்த காலம்.

தெரிவுநிலை விஞ்ஞானியாகப் பொறுப்பேற்ற முதல்நாளே முழு உயர ஃபைல்கள் மேஜையை நிரப்பின. ஊழியர்களின் பயணப் படிக் கணக்குகள். அவற்றைப் பிறவற்றுடன் ஒப்பிட்டேன். கூட்டினேன். சிபாரிசு செய்தேன். பட்டுவாடா செய்தேன். மீண்டும் மீண்டும். வருடக்கணக்கில். மேலதிகாரிகளின் ஆய்வேடு களை நகல் செய்தேன். அடிக்குறிப்புகளைத் தேடிச் சேகரித் தேன். இரு தளங்களுக்கு மட்டும் நான் அனுமதிக்கப்பட வேயில்லை. ஆய்வகங்களுக்குத் தேவையான கொள்முதல்களை நிகழ்த்தும் துறை. ஆய்வுத் திட்டங்களை வகுக்கும் துறை. அவை யிரண்டும் எப்போதும் தலைவருக்கு மிக நெருக்கமானவரிடமே இருந்தது.

இந்திய ஆய்வகங்களில் நடக்கச் சாத்தியமில்லாத ஒன்றுதான் ஆய்வு என்பது தொடக்கத்திலேயே புரிந்து போயிற்று. ஆய்வு வேலை என்றால் உளவுத்துறை திருடியோ வாங்கியோ கொண்டு வந்து தரும் திட்டங்களையும் வரைவுகளையும் வைத்து சிலவற்றை ஒப்பேற்றுவது என்றுதான் இங்கு அர்த்தம். என்னுடனும் பிறரும் வந்தவர்கள்

பெரும்பாலானவர்கள் தேசம்விட்டுச் சென்றனர். செல்லமுடியாதவர்கள் படிப்படியாக உருமாறி குமாஸ்தாக்களாகினர். சினேகலதா ரெட்டிபோலத் தற்கொலை செய்துகொண்டவர்கள் உண்டு. பிரதாப் நாயர் போல மனநிலை பிறழ்ந்தவர்கள் உண்டு. ஹரிஷ் பந்தோபாத்யா போலக் காணாமலானவர்கள் உண்டு. நான் எதிலும் சேரவில்லை. என் ஆறாவது வருடத்தில் அனந்த பத்மநாப அய்யங்காரின் ஆய்வேட்டை நானே எழுதி அது மூன்று சர்வதேசக் கருத்தரங்குகளில் கவனம் ஈர்த்தது. முதன்மையான விஞ்ஞான இதழில் பிரசுரமாயிற்ற. அய்யங்கார் என்னை அறைக்கு அழைத்துக் கண்ணாடிச் சில்லு வழியாகப் பார்த்து ‘நீ நம்ப பக்கமோன்னோ?’ என்றார். அப்பா பெயரைச் சொன்னேன். காகிதத்தைப் பார்த்துப் புன்னகை செய்தார். திருவிழாக்கூட்டத்தில் யானை போன வழியே பின்தொடர்ந்து போவதுபோல எளிதாக நான் முன்னேறினேன். கீர்த்தி நாயுடு தாவித்தாவி என் பின்னால் வந்தார். ‘என்னம்மா பத்மாவதி, என்ன சமாச்சாரம்!’ என்றார்.

‘எனக்கென்ன தெரியும்? எனக்கும் தகவல் வந்தது அவ்வளவு தான்.’

‘அதைவிடு. உனக்கும் கிழவனுக்கும் மந்தர ஸ்தாயியில் ஒரு உறவு இருக்கிற விஷயம் யாருக்குத் தெரியாது?’

நான் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. உயர் ஆய்வகங்களின் வம்பின் தரத்தை எட்ட வேண்டுமென்றால் நாலாந்தர மதுக்கடைகள் ஏழெட்டுப்படி இறங்கவேண்டும்.

விசாலமாகவும் வெளிச்சமாகவும் இருந்த எதிர்நோக்கு அறையில் மண் நிற இருக்கையில் அமர்ந்து கொண்டேன். கையில் காபிக் கோப்பையுடன் முகர்ஜி வந்து என்னருகே அமர்ந்து ஒன்றை நீட்டினான்.

‘நன்றி.’

‘என்ன ஆயிற்று பெண் விஷயம்? அட்மிஷன் கிடைத்ததா, இல்லையா?’

‘ஆயிற்று, அவளுக்குப் பிடித்தமான கோர்ஸ்தான். ஆனால் ஊர்விட்டுப் போய் ஹாஸ்டலில் தங்கிப்படிப்பதில் அவளுக்கு இஷ்டமேயில்லை.’

‘ஒரு வாரம். பிறகு வீட்டு ஞாபகமே இருக்காது.’

‘நானாவது பரவாயில்லை. அவர் ரொம்ப தவித்துப் போகிறார்.’

‘சொன்னால் தப்பாக நினைக்கமாட்டாயே. தென்னிந்தியர்களே இப்படித்தான். மிக மிக உணர்ச்சித் ததும்பலுடன் இருக்கிறீர்கள். குட்டிக்குட்டி குடும்பங்களாக ஒருவரோடு ஒருவர் ஒட்டியபடி, கவ்விப்

பிடித்தபடி.’

‘அதுதான் என்னைப் பொறுத்தவரை வாழ்க்கையின் அர்த்தம், சந்தோஷம் எல்லாமே.’

‘உயர்நிலை விஞ்ஞானி பேசும் பேச்சா இது?’

‘உயர்நிலையாவது விஞ்ஞானமாவது. இதோ பார் ஹிரேண், விஞ்ஞானத்திற்கும் நமக்கும் என்ன சம்பந்தம்? சம்பளம் தருகிறார்கள். கார், பங்களா, அதிகாரம், அந்தஸ்து அவ்வளவு தான். பேசாமல் தொலைத்துவிட்டு டெல்லிபோய் மஞ்சு கூடயே இருந்துவிடலாமா என்றிருக்கிறது.’

‘சம்பளம்... கார்... பங்களா...’

‘ஷிட். இவருக்கு இப்போதைக்கு மாறுதல் இல்லை. ஒரு காபி போடக்கூடத் தெரியாது. சமைத்துப் போட்டுச் சீராட்ட வேண்டும்.’

‘பூரீரங்கம் டிகிரி காபி போடுவது சின்ன விஷயமா? அதற்கு ஏதாவது பயிற்சி வகுப்பு இருக்கிறதா?’

உள்ளிருந்து ஆடர்லி வந்து என்னருகே நின்றான். ‘என்ன?’

‘கூப்பிடுகிறார்.’

உள்ளே போனேன். கிழம் ஏதோ ஃபைலைக் கூர்ந்து கவனித்துக் கொண்டிருந்தது. நிமிராமல் உட்கார சைகை காட்டியது. பிறகு ‘என்ன சொல்றான்?’ என்றது.

‘யாரு?’

‘தாடிக்காரன்?’

முகர்ஜியை கிழத்திற்குப் பிடிக்காது. தலை வணங்காதவன். அதைவிட முக்கியமாக உண்மையிலேயே விஞ்ஞானத்தில் ஆர்வம்கொண்டவன். அவனுடைய சில கட்டுரைகள் பிரசுரமாகி கவனிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கே. நாராயணசாமி சொல்வார்- வருடாவருடம் உயர் ஆய்வகங்களில் ‘கடா வெட்டு’ உண்டு. ரொம்பத் துள்ளுகிற கடாக்களை ஒரே போடாகப் போட்டு விடுவார்கள். முகர்ஜியின் கழுத்தில் அரளிமாலைபோட்டு நெற்றியில் குங்குமம் அப்பியாகிவிட்டது என்பது ரகசியமல்ல. அவனுடைய ஆய்வு கட்டுரையைப் பாராட்டி அப்துல் கலாம் கடிதம் எழுதியிருந்தார். கோபன் ஹெகன் போக அவன் அனுமதி கோரியபோது கிழம் அதை மறுத்தது. முகர்ஜி டெல்லி வரை போய்ப் பார்த்தான். கவுரவப் பிரச்சனையாக எடுத்துக்கொண்டு ஜெயித்தது கிழம். அவர்

கண்கள் மங்கலாக இடுங்கலாக இருந்தன. எத்தனை சதிகள் தந்திரங்கள் வழியாக இந்த இருக்கைக்கு வந்திருப்பார்!

‘அவனுக்கென்ன?’ என்றேன்.

‘ரொம்ப புத்திசாலி.’

‘ஆமாம்.’

‘கிரயோஜனிக் தளத்தில் அவனுக்குப் பெரிய எதிர்காலம் இருக்கிறது. அனேகமாகப் பறந்துவிடுவான்’ என்றார் ஆங்கிலத்தில்.

எனக்கு திடீரென்று முகர்ஜி மீது அனுதாபம் ஏற்பட்டது.

‘மஞ்சு எப்பிடியிருக்கா?’

‘அழுதுண்டே போறா.’

‘பாவம். கொழந்தைதானே? இங்கியே அவளை எங்கியாச்சும் சேர்த்திருக்கலாம்.’

‘கெடைக்கலியே. மார்க்கும் லட்சணமா இல்லை. என்ன சேறது?’

‘ம்ம்’ என்று முனகினார். சிந்துபைரவி ராகம். இசையெல்லாம் தெரியாது. தெரிந்தது அதே நான்கு வரிதான்.

‘மேலேருந்து ஓர் உத்தரவு வந்திருக்கு. ரஷ்யாவுக்கு ஒரு ரிசர்ச் குரூப் போறது. அதுக்குத் தலைமை தாங்கிப் போக ஒருத்தரை நாம அனுப்பணும்.’

என் வயிறு குளிர்ந்தது. ‘அப்ப ... ஹரி?’ என்றேன்.

‘அவனுக்கு உடம்பு சரியில்லை.’

‘என்னவாம்?’

‘தெரியவில்லை. அவன் உடம்பில் ஏதோ விஷத்தை ஏத்தியிருக்க காங்க. கிருமியா, கதிரியக்கமா ஒண்ணும் தெரியலை. பாத்திட்டி ருக்காங்க.’

ஹரியின் முகம் என் முன் வந்து போயிற்று. ஆராய்ச்சிக்குழு என்பது உண்மையில் உளவாளிகள் அடங்கியது. அதன் தலைமைக்கு ஒப்புக்கு ஓர் உயர்மட்ட விஞ்ஞானி. எப்போதுமே அவன்தான் பலியாவான். எனக்கு எல்லாம் புரிந்தது.

‘முகர்ஜியைப் பொறுத்தவரை இது ஒரு பெரிய வாய்ப்பு. நிறைய தொடர்புகள். ஆராய்ச்சியோட எல்லாத் தளங்களையும் நேரடியா பாக்க வாய்ப்பு. என்ன சொல்றே?’

‘உண்மைதான்.’

‘வெல். அதான். நான் ஒவ்வொருத்தரையா கூப்பிட்டு விஷயத்தைச் சொல்லிடறேன். அப்புறம் ஆலோசனைக் கூட்டத்தில் உளறிக் கொட்டிண்டு இருக்கப்படாது. புரியறதோ?’

‘புரியுது.’

‘சரி.’

வெளியே வந்தேன். முகர்ஜியும் நாயுடுவும் ரகசியமாகச் சிரித்துப் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். இளம் பெண் விஞ்ஞானிகளைப் பற்றி, அவர்கள் உடலுறுப்புகளைப் பற்றி. வேறென்ன?

நான் இன்னொரு காப்பியை ஏந்திப் பெற்று உறிஞ்சினேன். இலேசாகத் தலைவலித்தது. இந்தக் கடாவெட்டு முடிந்து வீடு சேர்ந்தால் போதும். இந்த வேஷத்தைக் கலைத்துவிட்டுச் சமைக்க ஆரம்பித்தால் போதும். ஃபிரிட்ஜில் சப்பாத்தியும் குருமாவும் இருக்கிறது. எடுத்துச் சாப்பிடுகிறாரோ, அப்படியே டி.வி. பார்த்தபடி தூங்கிவிடுகிறாரோ.

எட்டரைக்கு இரகசிய ஆலோசனை அறைக்குள் கூடினோம். அனைவரும் அமர்ந்ததும் கதவுகள் மூடின. கடைசி ஆடர்லியும் வெளியேறினான்.

கிழம் முதலில் சம்பிரதாயமான பேச்சைத் தொடங்கியது. ஆய்வகத்தின் சாதனைகள், திட்டங்கள், அதில் அங்குள்ளவர் களின் பங்களிப்பு, எதிர்பார்க்கப்படும் சேவையின் தரம்... அனைவரும் நிதானமாக சகஜமாக இருந்தனர். பலியாடு யார் என்று தெரிந்துவிட்டதன் நிம்மதி. நாயுடு சில விளக்கங்கள் கோரினார். முகமது ஜலீல் தன் துறையில் தான் செய்துவரும் சில சீர்த்திருத்தங்களைப் பற்றிச் சொன்னார். கிழம் போலியான, ஆனால் சற்றும் மிகையற்ற வியப்புடன் அதைக் கேட்டுப் பாராட்டியது.

‘உண்மையில் இந்தச் சீர்த்திருத்தங்கள் புதியவை அல்ல. மதிப்பிற்குரிய தலைவர் இருபது வருடம் முன்பு கான்பூர் ஆய்வகத் தலைவராக இருந்தபோது அங்கு நடைமுறைப்படுத்தி வெற்றி கண்டவைதான். இது ஒரு வெற்றிகரமான நகல். மன்னிக்கவும், பதிப்புரிமை ஏதும் தரமுடியாத நிலையில் இருக்கிறேன்...’ ஜலீல் சொன்னார். சிரிப்புகள். கிழம் சிரித்தபடி ‘நோ நோ’ என்றது. ‘எல்லாம் உங்கள் கற்பனையும் திறமையும் தான். எனக்குத் தெரியும் அது, மிஸ்டர் ஜலீல்.’

பிரபலமான ஆய்வக வேடிக்கை ஒன்று உண்டு. ‘உனக்கு உயர்நிலை விஞ்ஞானியாகப் பதவி உயர்வா? அப்படி என்ன கண்டுபிடித்தாய்?’ என்று ஒருவன் கேட்டானாம். ‘என் துறைத் தலைவரின் உடம்பில் சொறியப்பட வேண்டிய இடம்’ என்றானாம் வென்ற புத்திசாலி.

முகர்ஜி என் கண்களைச் சந்தித்தான். உதடுகளை மெல்ல அசைத்தான். அப்பளம் தின்கிறானாம். என் சிரிப்பை உதடுகளுக்குள் மறைத்துக்கொண்டேன்.

மெதுவாக வாள் உறையிலிருந்து வெளியே வந்தது. ‘பார்த்தீர்களா, எத்தனை அழகான பூமாலை! எத்தனை மென்மையானது’ என்ற பாவனையில் ஒவ்வொரு கழுத்தாகத் தொட்டு வந்தது.

‘உங்களுக்குத் தெரியும், நமது ஆய்வுகளை நாம் மேலும் செம்மைப்படுத்திக்கொள்வது இதே தளத்தில் ஆய்வுகளை மேற்கொள்ளும் பிறருடன் நமக்குள்ள உறவென்ன என்பதையும் நம்முடைய உள்வாங்கும் திறன் எந்த அளவு மேன்மைப்பட்டுள்ளது என்பதையும் பொறுத்துத்தான் உள்ளது...’

வாள் மேஜைமீது வைக்கப்பட்டாயிற்று. ஆட்டம் இறுதியை நெருங்கிவிட்டது. இனி பலிகடாவைச் சற்று முன்னால் நகர்த்த வேண்டியதுதான் பாக்கி. முகர்ஜியைப் பார்க்க எரிச்சலாக இருந்தது. என்ன பிறவி இது. ஒன்றுமே தெரியாமல் பரப்பிரம்மமாக இருக்கிறான்.

‘ஒரு காபி சாப்பிடலாமே’ என்றார் தலைவர். உடல்களில் ஒருசில அசைவுகள் ஏற்பட்டன.

ஒரு சில கணங்கள் கழிந்துதான் சிறு அதிர்ச்சியுடன் ஒன்றைக் கவனித்தேன். காபிக்காக யாருமே எழவில்லை. அறையின் மூலையில் காபி யந்திரமும் அட்டை தம்ளர்களும் இருந்தன.

பார்வைகள் அவ்வப்போது வந்து என்னைத் தொட்டு மீண்டன. தலைவர் தீவிரமாக ஒரு ஃபைலைப் படித்தார். எல்லாரிடமும் ஒருவிதமான விறைப்பு நிலையும் செயற்கையான உதாசீன பாவனையும் இருந்தன.

என் கோப்பைக் காபியை எடுப்பதற்காக எழப்போன கணத்தில் தான் எனக்கு விஷயம் மின் அலையென உடலெங்கும் பரவிப் பிடிபட்டது. ஸ்னேகலதா ரெட்டி இருந்தவரை அவள்தான் காபியைத் தம்ளர்களில் பிடித்து ஒவ்வொருவருக்கும் அளிப்பாள். நட்பார்ந்த சிரிப்பு, சம்பிரதாயமான கிண்டல் என்று சகஜமாக அது நடைபெற்று வந்ததனால், அதிலிருந்த வித்தியாசம் என் பார்வைக்குக் கூடப்படவில்லை. இன்று அவள் இல்லை. ஆகவே காபி பரிமாற வேண்டியது என்முறை.

அந்த ஆலோசனை அறையில் ஒரு கணம் நான் நிர்வாணமாக நின்று கொண்டிருந்தேன். பிறகு மிகக் கனமான இரும்புக் கவசத்தால் என்னை முழுக்க மறைத்துக்கொண்டேன்.

மிக மெல்ல தலைவர் தன் ஃபைலை மூடினார். நான் என் ஃபைல்களில் ஒன்றை விரித்துத் தாள்களை உற்றுப் பார்த்தபடி புரட்டினேன். என் கவசம் மீது பார்வைகள் மோதித் தெறித்தன.

தலைவர் எழுந்து சென்று தன் காபியைப் பிடித்து வந்தார். பிறகும் எழுந்து சென்று பிடித்து வரும் சலசலப்பு. நாயுடு ‘பத்மா, காபி சாப்பிடவில்லையா?’ என்றார்.

‘இல்லை. ஏற்கெனவே இரண்டு சாப்பிட்டுவிட்டேன்’ என்றேன்.

கிழம் ‘சரிதான், காபியை எந்த அளவு குறைக்கிறோமோ அந்த அளவு உடம்புக்கு நல்லது’ என்றார்.

காலிக் கோப்பைகளை ஒவ்வொருவராக எழுந்து சென்று குப்பைக் கூடையில் போட்டு மீண்டார்கள்.

கைக்குட்டையால் வாயை ஒற்றியபடி தலைவர் தொண்டையைச் செருமினார்.

‘நல்லது நண்பர்களே! நாம் ருஷ்யாவிற்கு அனுப்ப வேண்டிய உயர்மட்ட ஆராய்ச்சித் தூதுக்குழு குறித்துப் பேசிக் கொண்டிருந் தோம்...’

வாள் உயிர் பெற்றது. நான் முகர்ஜியைப் பார்த்தேன். ஒவ்வொரு முகங்களாகப் பார்த்து மீண்டேன். என் குழந்தையின் முகம் நினைவில் வந்தது. என் கணவர். என் வீடு. எனது தனியறைப் புத்தகங்கள். என் தலை கனத்துக் கனத்து இரும்புக் கோளம்போல ஆகிக் கழுத்துத் தெறித்தது. எவ்வளவு நேரம் என்று தெரியவில்லை. எவ்வளவு சொற்கள் என்று அறியவில்லை.

அந்த இடம் வந்தது. வெண்ணெயை வெட்டிச் செல்லும் கத்தி போல அந்த வாள் என்னை வெட்டிக் கடந்து சென்றது. ஒவ்வொரு முகமும் தெய்வச் சிலைகளுக்குரிய சாந்த நிலையில் இருந்தன. அவ்வளவுதான். எல்லாம் முடிந்துவிட்டது.

ஆனால் எனக்கு இழப்புணர்வும் அச்சமும் பெருகி மார்பை அடைக்கவில்லை. கண்களில் கண்ணீர் கசியவும் இல்லை. நான் மிக மிக நிதானமாகவும் தெளிவாகவும் இருப்பதை நானே வியப்புடன் கவனித்தேன்.

‘பத்மா என் மாணவி என்பதில் என் மனம் பெருமை கொள்கிறது. இந்தப் பெரும் பொறுப்பை...’

என் முன் இருந்த வெண்தாளில் பேனாவை மிக அழுத்தமாகப் பற்றி

உழுவதுபோல எதையோ மீண்டும் மீண்டும் எழுதியபடி இருப்பதைத்
திடீரென உணர்ந்தேன். அது என் பெயர் என்று பார்த்தபோது சட்டென்று
ஒரு புன்னகை வந்தது.

- ஓம் சக்தி தீபாவளி மலர், 2000

38. காடேற்றம்

பீலிக்காட்டுப் பரமசிவம் பழுப்பேறிய சபரிமலை அய்யப்பன் படத்தின் பின்புறம் கையால் துழாவி, ஒட்டடை மூடிய டப்பியை எடுத்தான். குலுக்கிப் பார்த்தான். மிகவும் குறைவாக இருக்கும் போலிருந்தது. ஸ்டூலில் இருந்து இறங்கி தோள் துண்டால் அக்குள்களைத் துடைத்துவிட்டு சம்புடத்தை எடுத்து வைத்து, அதில் டப்பியிலிருந்த கரிய திரவத்தைக் கொட்டினான். ஏழெட்டுத் துளிகள்தான் இருந்தன. மீசைக்கு மட்டும் போட்டுக் கொள்ளலாம் என்று நினைத்தபடி சிறு கண்ணாடியில் முகத்தைப் பார்த்தான். கிருதாவில் நரைமயிர்க் கற்றைகள் முந்தைய சாயம் காலாவதியான காபிப் பழுப்பு நிறத்தில் இருந்தன. வேறு சில்லறை இல்லை. மச்சம்பி விளையிலிருந்து கிடைத்த பணம் சில்லறைக் கடன்களை அடைக்கவும் இரண்டு முறை கறியெடுத்துச் சாப்பிடவும் மூன்று நாள் சாராயத்திற்கும் சரியாக இருந்தது. மதியம் சாப்பிட்ட கறிக்குழம்பின் மசாலா கலந்த ஏப்பம் உடனே எழுந்தது. மாடுதான். ஆடு விலை எங்கே கட்டுப்படியாகிறது? வலிய ஆடு என்று செல்லமாகப் பேர் விழுந்தாகிவிட்டது. அப்புறமென்ன?

மயிர்ச்சாயத்தைக் கரைத்துக்கொண்டான். தூரிகையாகத் தேங்காய் நார்ப்பிசிறு. மெதுவாகத் தொட்டு மீசையில் பூசினான். பழைய பத்தூரிகையால் நடு நடுவே அழுத்திச் சீவினான். மீசை கருமையடைந்ததும் அவனுக்கு சற்றும் பிடிக்காத மண்ணெண்ணெய் மணம் போன்ற ஒன்று நாசி வழி புகுந்து குடலை அசைத்தது. மீசை காயும்வரை அவனுக்கு நிம்மதி இருப்பதில்லை. டப்பாக்களைத் திரும்ப எடுத்து வைத்தான். விரல் நுனிகளில் சிறிது சாயம் பட்டிருந்தது. சுவரில் உரசித் துடைத்தான்.

மண்ணெண்ணெய் வீச்சத்துக்கு முகம் சுளித்தபடி பரமசிவம் கொல்லைப்பக்கம் போனான் சட்டென்று தும்மல் வந்தது. தும்ம ஆரம்பித்த பிறகு நிறுத்தவே முடியவில்லை. மூக்குச் சதை கிளர்ச்சி அடைந்தபடியே இருந்தது. கடைசியில் மூக்கை நன்றாகத் தேய்த்துக்கொண்டு அடங்கினான்.

கொல்லை மாடத்தில் வலைக் கூண்டில் பெரிய செதும்பன் ஓணான் வால் நுனி கூண்டுக்கு வெளியே நீண்டிருக்கத் தொற்றி அமர்ந்திருந்தது. செதில் எழுந்த புறங்கழுத்து மட்டும் சிவப்பு தீற்றல்களுடன் இருந்தது. மற்றபடி சாம்பல் நிறமாக மாறிவிட்டிருந்தது அது.

பரமசிவம் ஓணானை உற்றுப் பார்த்தபடி நின்றான். அதன் கண்கள் தாங்க முடியாத துயரத்தில் கனத்து நிலைத்தவை போலிருந்தன. மார்பு வெடிக்க அலறி அழுதாலும் பாறைமீது மண்டை மோதிச் சிதறினாலும் வெளிப்படுத்தி விடமுடியாத அதி அழுத்த துயரம். ஒவ்வொருமுறை அதைப் பார்க்கும்போதும் அவனுக்கு வயிற்றுக்குள் ஒரு புரளல் ஏற்படும். ராத்திரி திரும்பியதும் சாராய வேகம் ஏற ஏற ஓணானின் நினைவுதான் பெருகிப் பெருகி வரும். பொங்கிப் பொங்கிப் புலம்பி அழுவான். அவன் கனவில் துயரம் கனத்த கண்கள்கொண்ட ஓணான்கள் அடர்ந்த பெரிய மரம் ஒன்று அடிக்கடி வரும். அதன் இலைகள் மெல்லச் சிலுசிலுக்கும்போது, ஒவ்வொரு ஓணானாக அடையாளம் காண முடியும். தூக்கத்தில் உடம்பு உதறி உதறி விழும். ‘கோலம்மை! எடி குட்டி! தாணம்மை!’ என்று அலறியபடி எழுந்து அமர்வான். தாணம்மை தகரச் சிம்மினியுடன் வருவாள். ‘என்னப்பா?’ என்பாள் ‘ஒண்ணுமில்லட்டி, சொப்பனம். நீ செண்ணு உறங்கு’ என்பான். அவள் பரிவுடன் ‘வெள்ளம் வல்லதும் வேணுமா?’ என்பாள். அவன் அவள் கண்களைப் பார்த்துவிட்டுப் பார்வையைத் திருப்பிக்கொண்டு பெருமூச்சு விடுவாள்.

ஓணானை எடுத்தபடி பரமசிவம் திருப்பினான். திண்ணையில் அமர்ந்து ஓணானின் காலை நைலான் கயிற்றில் கட்டி, கூண்டுடன் பிணைத்துவிட்டு கோப்புப் பெட்டியிலிருந்து சிறு தகர டப்பாவை எடுத்தான். வேலியருகே சென்று இலைக்கள்ளிச் செடியின் தண்டை ஒடித்துச் சொட்டிய கொழுத்த வெண்பாலைப் பிடித்துக்கொண்டு வந்தான். ஓணானை பதனமாக எடுத்தான். அது வால் சுழற்றி நெளிந்தது. அதன் வாயைச் சுட்டு விரலால் நெளித்துப் பிளந்து டப்பாவிலிருந்த கள்ளிப்பாலை ஓரிரு சொட்டு புகட்டினான், அது ஒருமுறை விதிர் விதிர்த்தது. தரையில் விட்டுப் பார்த்தபோது தலையை நன்றாகத் தாழ்த்தி தரையுடன் வயிற்றைச் சேர்த்துப் படுத்தது. விரலால் தள்ளிப் பார்த்தபோது முள்நகங்கள் தரையை உரச சிறிது ஓடியது. மேலும் இரு துளி புகட்டினான். ஓணானின் இமைகள் மேலேறின. தூங்கி விழுவதுபோல தலை ஒரு பக்கமாக விழுந்தது. சரிந்து விழுந்து நான்கு கால்களையும் மெல்ல உதைத்து அசைவிழந்து அடிவயிற்று வெளுப்பு தெரியக் கிடந்தது.

பரமசிவம் கோப்புப் பையிலிருந்து சிறு டப்பியை எடுத்து கற்பூரவில்லைகளைக் கொட்டினான். ஓணானின் வயிறு நன்றாக

உப்பிவிட்டிருந்தது. வில்லைகளை ஓணானின் வயிற்றிலும் முதுகிலும் விலாவிலும் வைத்து, கால்களையும் தலையையும் வாலையும் வெளியேவிட்டு, துணியால் சுற்றினான். சிறு இரும்பு சீசாவிலிருந்து கத்தியால் வெடிமருந்தை எடுத்து துணி மீது பூசினான். வாலில் வெடிமருந்தை கனமாகவே பூசி திரிபோலத் துணியால் சுற்றிவிட்டு ஓணானை மெதுவாக மடித்துச் சுருட்டினான். அது அசைவின்றி இருந்தது. அதைப் பந்துபோல மாற்றினான். நீளமாக தலைமயிர்க் கற்றைகளைத் தன் கோப்புப் பெட்டியிலிருந்து எடுத்து மயிரிழைகளால் அந்தப் பந்தைச் சுற்றிக் கட்டினான். கரிய நிறமான பந்துபோல அது மாறியது. இலேசாகத் தரையில் உருட்டிப் பார்த்தான். எடுத்து தன் பூசைப் பெட்டிக்குள் போட்டான்.

தாணம்மை உள்ளிருந்து எட்டிப் பார்த்து ‘பூசைக்கு எடுத்தாச்சா’ என்றாள்.

பரமசிவம் ‘எடுத்து வையி’ என்றான். தாணம்மை அப்போதுதான் குளித்திருந்தாள். முகம் மஞ்சளாக, ஈரமாக இருந்தது. அவளைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் பரமசிவத்திற்கு வயிறு பதைக்கும். ஆடியில் அவளுக்கு முப்பத்தியொன்றாகிவிடும். முகத்தில் வயது தெரியவும் ஆரம்பித்துவிட்டது. அவளுக்குக் கீழே கோலம்மை யும் அழகம்மையும் இருக்கிறார்கள்.

பரமசிவம் தன்னுடைய கோப்புப் பெட்டியிலிருந்த சிறிய டப்பியொன்றை எடுத்துத் திறந்தான். அதிலிருந்த தேன் மெழுகை சிறு குச்சியால் எடுத்து மீசையில் தடவி சிறு சீப்பால் சீவினான். சீவுந்தோறம் மீசை மயிர்கள் எருமை மாட்டின் வால் மயிர் போல ஆயின. அழுத்தமாக முறுக்கி மேல் நோக்கி முறுக்கிவிட்ட பிறகு கண்ணாடியில் பார்த்தபோது திருப்தியாக உணர்ந்தான்.

தாணம்மை ஒவ்வொரு சாமானாக எடுத்து வைத்தாள். கொத்து வேப்பிலை, மஞ்சள் தூள், சங்கு, கைத்தாளம், பிரம்பு...

கோலம்மை எட்டிப் பார்த்து, ‘அப்பா மொள்ளப்பா’ என்றாள்,

‘என்னட்டி?’ என்றான் பரமசிவம்,

‘சந்திரியும் இவளும் ஒண்ணாப் படிச்சவியப்பா’ என்று தாணம்மை விளக்கினாள்.

‘சந்திரின்னா இவளுக்குப் பேரு?’

‘ஆமாப்பா. மூத்தவ எனக்கூட படிச்சிட்டுண்டு... அமுக்குனியா இருப்பா... பாவம்’ என்றாள் தாணம்மை.

‘செரி செரி போங்க... செண்ணு சோலியப் பாருங்க...’

பையுடன் கிளம்பும்போது பரமசிவத்துக்கு மனமே சரியில்லை. சிறிய குழந்தையாக இருக்கும்போது இந்தப் பொட்டைக் கழுதைகள்தான் எவ்வளவு துருதுருவென்று இருக்கின்றன. தாணம்மை காற்றுப்போல இருப்பாள். அவளை எப்போது ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டுசென்றாலும் டாக்டர்கள் எடை குறைவு என்று கூறிவிடுவார்கள். இப்போது அவளை நினைத்தாலே பாரமாக இருக்கிறது. வீடே கனத்துவிட்டது. மூன்றும் சேர்ந்து அடிக்கும் கூத்தில் வீடே அதிரும் முன்பெல்லாம். இப்போது மூன்றுக்கும் மௌனம். கனம் தாங்க முடியாமல்தான் அந்தப் பெண்கூட அப்படிச் செய்துகொண்டாளா? இதோ இளையவள் மீது அதைவிடப் பெரிய கனம் ஏறி அழுந்தியிருக்கிறது.

மச்சம்பிவிளை முடுக்கில் அய்யப்பன் நிற்குகொண்டிருந்தான். ‘என்ன அய்யப்பா?’ என்றான்.

‘காணேல்லியெண்ணு நாலு மட்டம் கேட்டாச்சு. தேடி வர ஏறங்கினேன்.’

‘வராம இருப்பனா.’

‘கடப்பாரைய முளுங்கிப்போட்டு இஞ்சிவெள்ளம் குடுச்ச கதையே. இதிப்பம் மந்திரவாதிமாரு எம்பிடு கேறி ஏறங்கியாச்சு.’

‘உனக்க சோலிய நீ பாத்தாப் போரும், கேட்டியா?’

‘மூத்தது நிறைஞ்ச குடமாக்கும். அப்பிடி ஒரு ஐசரியம். அத சின்ன பாடா படுத்தினாவ? பணம் இண்ணுவரும், நாள போவும் பளி பாவம் போவுமா...?’

‘வாய வச்சிட்டு சும்மா வருவியா?’

அய்யப்பன் பிறகு பேசாமல் வந்தான்.

திண்ணையில் மூத்தார் அமர்ந்திருந்தார். துண்டால் விசிறிக் கொண்டிருந்தவர் அதை வைத்து வழுக்கைத் தலையைத் துடைத்தபடி, ‘வா... ஆளைக் காணமேண்ணு பாத்தன்...’

‘வாறேன்யா...’

உள்ளேயிருந்து கிழவி வந்தாள். ‘வந்தியாலே பரமசிவம்?’

பேச்சியம்மைக்கு பண்டு உனக்கு ஒற்றப்பிடயிலயாக்கும் வாதை¹ ஒழிஞ்சது. அது இப்பமும் எனக்க கண்ணில நிக்குது. இதயம் ஒண்ணு ஏறக்கிப்போடு ராஜா. நல்லாயிருப்பே. ஒரு குடும்பத்த காப்பாத்தின புண்ணியம் உண்டு’ என்றாள்.

பரமசிவம் திண்ணையில் உட்கார்ந்து அவர்கள் தந்த மல்லிக் காப்பியை சாப்பிட்டான். பக்கவாட்டு அறையில் ஏராளமான புத்தகங்கள் நிரம்பிய அடுக்குகள் கண்ணில் பட்டன. மாப்பிள்ளைக்கு வாத்தியார் வேலை. எப்போதும் புத்தகப் படிப்பு. படித்துப் படித்து கண்ணில் கிண்ணி போல கண்ணாடி. கோயிலில் ஒரு சில தடவை ஆளைப் பார்த்ததுண்டு.

‘மாப்பிள்ளை ஓடஞ்சு போயிட்டாவ.’

‘அவனுக்கு தலையெழுத்து அல்லாம பின்ன என்ன சொல்லியதுக்கு? மூத்தவ கத அப்படி. இளையவ இப்படி... நாங்க ஆருக்கு என்ன கெடுதல் செய்தோம்...? எல்லாம் உடயவன் கேக்கணும்’ என்றார் மூத்தவர்.

‘மனச விட்டிரவேண்டாம். வளி இருக்கு. பாப்பம்’ என்று பரமசிவம் நீக்குப் போக்காகச் சொன்னான்.

‘லேய் மக்க வாலேய்’ என்றார் மூத்தார். அறைக்குள்ளிருந்து சோடாப் புட்டிக்குள் தெறிக்கும் விழிகளுடன் சுந்தரம் வந்தான். கலைந்த தலை, உலர்ந்த உதடுகள், நடுங்கும் விரல்கள். பரமசிவம் கற்களைக் கிட்டித்துக் கடித்து இறுக்கினான்.

உள்ளே விஸ்தாரமான கூடத்தில் பூஜைக்கான ஏற்பாடுகள் அவன் கொடுத்த குறிமானப் பிரகாரம் செய்யப்பட்டிருந்தது. தரையில் மாக்கோலமிடப்பட்டிருந்தது. வாழையிலைமீது தெற்றி, அரளி, செந்தாமரைப் பூக்கள் குவிக்கப்பட்டிருந்தன. வெட்டிக் குவிக்கப்பட்ட மாமிசம்போல அவை காணப்பட்டன.

‘கொண்டு வாங்க’ என்றான் பரமசிவம். இரு பெண்கள் சந்திரிகையைப் பிடித்துக் கூட்டிவந்தார்கள். பரமசிவம் மணை மீது அமர்ந்தான். எதிரே இன்னொரு மணை மீது முகம் பார்க்க அவளை அமரவைத்தார்கள்.

அவள் சற்றும் திமிறவில்லை. முகத்தில் விகாரபாவங்களோ, வலிப்புகளோ இல்லை. எந்த உணர்வுமில்லை. பிணம்போல இருந்தாள். அப்படியே படுத்திருந்தாளென்றால் பிணம் என்று உறுதியாகவே கூறிவிடலாம்.

‘இதுதான் கோலம் பூசாரியாரே. மாசம் ஒண்ணாச்சு, இப்பிட்யே ஒரு இருப்பு. பாருங்க’ என்றாள் மாமியார்காரி.

பரமசிவத்திற்குப் பதற்றமாக இருந்தது. இப்படியொரு வாதையை அவன் பார்த்ததே இல்லை. பூசை ஏற்பாட்டையும் அவனையும் பார்த்ததும் வாதை இளகி மறியவேண்டும். கொஞ்சம் பயம் வெளித் தெரிந்தால்கூடப் போதும்.

பரமசிவம் பூசையைத் தொடங்கினான். வேப்பிலையால் அடித் தான். தூபப் புகை நிரப்பினான். மலர்களை அள்ளிப் போட்டான். சங்கு ஊதினான். மந்திரங்களைக் கூவி, அதட்டினான். தரையில் ஓங்கி அறைந்தான். அந்தப் பெண் பிணம்போலவே அமர்ந்திருந்தாள்.

பரமசிவம் பிரம்பை எடுத்து காற்றில் ஓரிரு முறை விசிறினான். விய் விய் என்று அது சீறியது. ஆனால் அவள் கண்களில் சிறு அசைவுகூட இல்லை. பரமசிவம் அவள் புஜங்களில் மாறி மாறி அடித்தான். சதைமீது பிரம்பு பதியும் ஒலி மட்டும் கேட்டது. பார்த்து நின்ற பெண்களில் சிலர் அலறினார்கள். அவர்களைப் பிறர் மெல்லிய குரலில் அதட்டி விலக்கினார்கள். பரமசிவம் அடியை நிறுத்திவிட்டு மூச்சிரைப்புடன் பார்த்தபோது அவள் அப்படியே அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டான். பிணம்தான் என்று பரமசிவத்தின் உள்மனம் ஒரு கணம் அதிர்ந்தது.

பெருமூச்சுடன் பரமசிவம் பிரம்பைக் கீழே போட்டான். ஒன்றும் நடக்கப் போவதில்லை என்பது உறுதியாகத் தெரிந்தது. கைநீட்டிப் பணம் வாங்கிவிட்ட நிலைக்கு காடேற்றுச் சடங்கை முடித்துவிட்டுக் கழன்றுவிடலாம் என்று கணக்குப் போட்டது மனம். அத்தனை பேர் பார்வையும் தன்மீது பதிந்திருப்பதை உணர்ந்தான். பதற்றத்தை வெளிக்காட்டாமலிருக்க மிகவும் சிரமப்பட வேண்டியிருந்தது.

இருட்டு பரவி வந்தது. மேலும் இருட்டுவதற்காக சிறிய பூசைகள் வழியாக நேரம் கடத்தினான். பிறகு, 'எறங்குத மட்டு காணுது மூத்தாரே. காடேற்றிப் போடலாம்' என்றான்.

'எல்லாம் நல்லபடியா முடிஞ்சா குமாரகோவிலுக்கு ஒரு குடும்ப காவடி தூக்கிப் போடலாம்' என்றார் மூத்தார்.

'மாப்பிள்ளை மட்டும் ஒப்பம் வரட்டு. வேற ஆரும் வரப்பிடாது. பார்க்கப்பிடாது. கதவு சன்னலொக்கெ மூடிப்பிடுங்க.' பரமசிவம் ஒரு கையில் சுடர் எரியும் தூக்கு விளக்கும் மறு கையில் தன் கோப்புப் பையும் எடுத்துக்கொண்டு எழுந்தான்,

மாப்பிள்ளை மனைவியைத் தொட்டு எழுப்பத் தயங்கினார். வேறு இரு பெண்கள் அவளைத் தூக்கி எழுப்பினார்கள். அவன் அவள் கையை மெதுவாகத் தொட்டுக் கூட்டி வந்தான். பிணம் போல நடந்துவந்தாள். தோட்டம் இருண்டு கிடந்தது. மரங்களின்மீது பறவைகள் கலைந்து கூவின. சுடரின் நிழல்கள் நீண்டு அவர்களைச் சுற்றி மௌனமாக வளைய வந்தன. மாப்பிள்ளை புதர்களில் தடுமாறினான்.

பரமசிவம் நின்றபோது மற்ற இருவரும் நின்றனர். பரமசிவம் விளக்கைத்

தரையில் வைத்தான். பையிலிருந்து ஓணான் அடங்கிய பந்தை எடுத்துக்கொண்டான்.

‘வீடேறி வந்த சூலை, விட்டுப் போ! விட்டுப் போ! விட்டுப் போ! காடேறிப் போயி கருமலை கடந்து போ! கடந்து போ! கடந்து போ!’ என்று பரமசிவம் உரத்த குரலில் கூவினான். மாப்பிள்ளையிடம் ‘பாத்துக்கிடணும் மாப்பிள்ளை. வீடேறி வந்திருக்கது மூத்த மனைவியாக்கும். விட்டுட்டு போறேன்னு சொல்லுதா. இந்தக் கொட்டைத் தேங்காயில் அவளக் கேற்றி காட்டில் விடுதேன். அவ போறது தெரியும். அப்படிப் போகல்லண்ணா அம்பிடுதான். எனக்கு சக்தி இல்லைண்ணு அர்த்தம். வேற ஆளைப் பாருங்க. போறதப் பாத்தியள்ளா பிறகு திரும்பி நிக்கப்பிடுதாது. நேரா வீட்டுக்குச் செண்ணு கதவ முடிக்கிடணும். காலம்பர எல்லாம் செரியாயிடும் கேட்டுதா?’ என்றான்.

மாப்பிள்ளை தலையாட்டினான்.

‘வீடேறி வந்த மூதேவி, காடேறிப் போ! போ! போ!’ ஆவேசமாகக் கூவியபடி பரமசிவம் அந்தப் பந்தை அவள் தலை மீது வைத்து, நெற்றி மீது உருட்டி, மார்புகள் மீது வைத்து எடுத்து கீழேயிருந்து விளக்கின் சுடர்மீது போட்டான்.

சர்ர் என்று பந்து தீப்பற்றி பட்பட் என்று வெடித்தபடி உருண்டது. சட்டென்று உயிர் கொண்டு, நெருப்புக் கோளமாக துள்ளித் துள்ளி ஓடி, அருகேயிருந்த தென்னை மரத்தின் மீது விறு விறுவென்று ஏறி, தெறித்து விழுந்து, தரையில் கிடந்து சுழன்று துடித்துத் துள்ளியது.

மரணக் கூச்சலுடன் சந்திரிகை கீழே விழுந்தாள். வலிப்புக் கண்டவள்போல கை, கால்களை உதைத்தபடி முறுகி நெளிந்து துடித்தபடி, ‘கொளுத்தாதீங்க! கொளுத்தாதீங்க...! அம்மா! அம்மா! போயிடுதேன்! அம்மாகிட்ட போயிடுதேன்...’ என்று அலறினாள்.

மாப்பிள்ளை பதறி ஓட யத்தனித்தான். பரமசிவம் பாய்ந்து அவன் வியர்த்துக் குளிர்ந்த கரங்களைப் பற்றி நிறுத்தி ‘பயராதிய. வாதை போற வேகம்’ என்றான்.

‘எரியுதே! எரியுதே! தண்ணீ... தண்ணீ!’ என்று அவள் நெளிந்து அடங்கினாள்.

‘தூக்கணும்’ என்றான் பரமசிவம். மாப்பிள்ளையால் நிற்கவே முடியவில்லை. அவளைத் தூக்கித் தோளில் போட்டபடி ‘திரும்பிப் பார்க்காம வந்திருங்க’ என்றபடி பரமசிவம் நடந்தான்.

அவளுடைய கனம் அவன் தோள்கள் மீது அழுந்தி கால் தசைகளைத்
தெறிக்க வைத்தது. ‘பொட்டக் களுதயளுக்க கனம்!’ என்று
முனகிக்கொண்டு தள்ளாடி நடந்தான். அவனுடைய வெற்று முதுகிலும்
தோளிலும் அவளுடைய சூடான கண்ணீர்த் துளிகள் சொட்டி வழிந்தன.

- இந்தியா டுடே, 2000

39. விரித்த கரங்களில்

சுமந்தபஞ்சகத்தில் பீதாம்பரி நதிக்கரையில் பிருகத்காயன் தியானத்திலிருந்தார். எதிரே நீல நீர் ததும்பிச் சென்ற நதியில் பொற்பரல் மீன்கள் ஒளியுடன் மின்ன, பளிங்குச் சிறகுகளை அசைத்தபடி, பசும் நீர்ப்பாசியாலான வனத்தில் பரவி நின்றிருந்தன. அவற்றில் ஒரு பரல் மீனை அவருடைய பார்வை தொட்டதும் அதன் சிறகுகள் நிலைத்தன. அதன் ஆத்மா செவியாகியது. எழுந்து நீர்விளிம்பு நோக்கி வந்தது. பிருகத்காயன் அதன் கண்களை உற்றுப் பார்த்தார். அந்த நிலைவிழி அவருடன் மெல்லப் பரிந்து பேச முற்பட்டது. ஒரு சொல் ஊறி ஊறி உருத்திரண்டு வரத்தொடங்கியது. இலையொன்று நீரில் விழ அலை வட்டங்கள் நீர்ப்பளிங்குமீது பரவ மீன் விருட்டென்று நீல இருள் நிரம்பிய ஆழத்தில் மறைந்தது. கண்விழித்தபோது வெயில் நேராக மண்டைக்குள் புகுந்து சித்தத்தின் மெல்லிய சதைப் பரப்பில் குத்தி நின்றது. பிருகத்காயன் பெருமூச்சுடன் கண்களைக் கைகளால் அழுத்தித் தேய்த்தபின் அலைபுரளும் நீர்த்தளத்தை வெறித்துப் பார்த்தார். அழிந்தழிந்து மீண்டன பிம்பங்கள். கிளை விரித்து உடல் முயங்கி அடர்ந்த மலைப்பாம்புகள்போல சாலமரச் சித்திரம். வேகத்துடன் எழுந்து வந்து மரத்தின் வேர்களை மிதித்து நின்று அண்ணாந்தார். அநேக வருடங்களுக்கு முன் தன் உள்ளங்கையிலிருந்து மண்ணிலிறக்கி நட்ட மரம் அது. நீருற்றி நீருற்றி அவர் வளர்த்தது. மரம் மூச்சடக்கி நின்றிருந்தது. ‘என்ன அது?’ என்றார்.

‘ஒரு பறவை’ என்றது மரம், தணிந்த குரலில். ‘கீழ்த்திசையிலிருந்து அது பதறியபடி வந்து என் கிளைமீது அமர்ந்தது. சிறிய பறவை. என் வலுவான கிளையையே நீட்டினேன்... ஆயினும் அதன் வேகம்...’ ‘எங்கே அது?’ ‘பயந்துவிட்டது. உங்கள் சாபத்தை எண்ணி கலங்கி மறைந்துள்ளது.’

சிறிய கிரௌஞ்சம் பயந்த மணிக் கண்களுடன் முன்னால் வந்தது.

‘என்ன?’

‘குருஷேத்திரத்தில்...’

ரிஷி ஒரு கணம் பதறினார். நிதானப்படுத்திய பிறகு ‘கூறு’ என்றார். ‘

‘தண்டகாரண்யத்திலிருந்து உபவேதாசலம் நோக்கிப் பறக்கும்போது குருக்ஷேத்தரத்தைக் கடந்து சென்றேன், அப்போது ஒரு காட்சி...’

‘உம்...’

‘தொலைவிலிருந்து பார்க்கும் போது ஒரு வினோதமான பறவை கரிய சிறகுகளைச் சுழற்றியபடி வானில் பறந்து களிப்பது போலவும், பற்பல சிறு பறவைகள் அதைச் சுற்றிக் கும்மாளமிடுவது போலவும் தோன்றியது, அது ஒரு மனிதத் தலை. கீழேயிருந்து சிறு பறவைகள்போல இறகதிர வந்து மோதிய அம்புகளால் வானில் நிறுத்தப்பட்டிருந்தது அது...’

‘போதும்!’ என்று பிருகத்காயன் கூவினார். பாறை பிளக்கும் ஒலியுடன் முன்னோக்கிப் பாய்ந்து புள்ளில் புகுந்து வானில் எழுகையில் தன் உடல் மடங்கி சாலமரத்தடியில் விழுவதை அவர் காணவில்லை.

மேகவரிகளால் விரிந்து வான்மீது எழுதப்பட்ட எல்லையற்ற தியான மந்திரம் ஒன்றினூடாக ஒன்றாத தனிப்பிரக்ஞையென அவர் பறந்து சென்றார். குருக்ஷேத்திர ரண பூமியின் இரைச்சல் கேட்க ஆரம்பித்தது. சங்குகளும் முரசுகளும் கொம்புகளும் ஒலித்தன. கொடிகள் மலரிதழ்கள்போல நெளிய, வாட்களும் தேர் முகடுகளும் நீர் நெளியும் ஒளிபோல பளீரிட, அது போரா இல்லை திருவிழாவா என்று அவ்வுயரத்திலிருந்து கணிக்க முடியவில்லை.

காகபட்சமாக வெட்டப்பட்ட கருங்கூந்தல் அலைய வானில் சுழலும் அந்தத் தலையை ‘மகனே ஐயத்ரதா’ என்ற அடிவயிற்று வீறிடலுடன் ரிஷி நெருங்கினார். அந்தத் தலை நீரின் கொந்தளிப்பு மீது மிதக்கும் நெற்றுபோல அலைக்கழிந்தது. சிறு சிறகுகளை அடித்தபடி, பரிதவித்துக் கூவியபடி, பிருகத்காயன் அதைச் சுற்றிப் பறந்தார். தலை திரும்பிய ஒரு கணத்தில் அவரைப் பார்த்தான். முதலில் திகைப்பும் பிறகு ஆழ்ந்த துயரமும் அவ்விழிகளில் ஏற்பட்டன.

‘மகனே!’ என்று வீறிட்டமுதார் ரிஷி. ‘உனக்கு இந்நிலையா? என் ஆத்மா நொறுங்குகிறதே...’

‘எனக்கு இது உள்ளூரத் தெரிந்திருந்தது என்று இப்போது தெரிகிறது தந்தையே’ என்றான் ஐயத்ரதன். ‘இம்முடிவை நோக்கி நான் ஏழு குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட ரதத்தில் வந்து கொண்டிருந்தேன்.’

‘மகனே! இந்தக் குருக்ஷேத்தரத்தையும் பாரத வர்ஷத்தையும் இப்பாழும் பூமியையும் சுட்டெரித்துவிடும் தவ வலிமை இந்தப் பாவிக்கு

இல்லையே...’

‘நீங்கள் எனக்கு இப்போது செய்ய வேண்டிய உதவி ஒன்றுதான் தந்தையே’ என்றான் ஐயத்ரதன். ‘என் வாழ்வைத் திரும்பிப் பார்க்கிறேன். திரௌபதி மீது காமம், பார்த்தன் மீது குரோதம், சுயோதனனின் மண் மீது தீராத மோகம். மூன்று தாகங்களால் முடிவில்லாமல் பாலைமீது துரத்தப்பட்ட எளிய மிருகம். தந்தையே, எனக்கு இப்பிறவியே போதும். அடுத்த பிறவியில் என்னை இக்கொடும் தாகங்கள் துரத்தக்கூடாது...’

‘சொல் மகனே, உனக்கு என்னவேண்டும்? நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?’

‘இதற்கெல்லாம் காரணமானவன் யார்? யாரிடமுள்ளது என் ஆத்மாவில் பதிந்துள்ள இந்த விஷ அம்பின் வில்? அவனும் அழியவேண்டும். அந்த மூலகாரணமும் துளிகூட மிச்சமின்றி அழியவேண்டும்...’

‘ஆம். உன் இச்சை இயல்பானதுதான்’ என்றார் ரிஷி ‘உன் ஆசையே எனது கடமை.’

‘கீழிருந்து அம்புகள் வந்தபடியே இருந்தன. ஒவ்வொரு அம்பும் தைக்கும்போது ஐயத்ரதன் உதடுகளை அழுத்தியபடி முனகினான். அம்முனகல் ரிஷியின் உயிரின் ஆழத்தை மோதியது. ‘வலிக்கிறதா குழந்தை?’ என்று பதறியபடி சுற்றிப் பறந்தார். ஐயத்ரதன் நீர் நிரம்பிய கண்களை விழித்துப் பார்த்தான். ‘போரில் காயங்கள் வலிப்பதில்லை. நிராயுதபாணிக்கு தென்றலும் அம்புதான்.’ ஏளனத்துடன் அவன் உதடுகள் மடிய, இன்னொரு அம்பு அவனை அறைந்தது. ‘அம்மா’ என்று வீறிட்டபடி காற்று வெளியில் சுழன்று சென்றான்.

‘மகனே’ என்று கதறியபடி ரிஷி பின் தொடர்ந்தார். அவர் மனத்தில் கடும் விஷம் ஊறி நிரம்பியது ‘மகனே, பதினேழு வருடக் கடும் தவத்திற்குப் பிறகு உன்னை நான் பெற்றபோது பிரம்மா அளித்த வரம் ஒன்றுள்ளது. உன் சிரம் மண்ணில் விழுந்தால் அதை நிகழ்த்தியவர்களின் சிரங்களும் வெடித்துச் சிதறும். நீ மண்ணுக்கு இறங்கிவிட்டாலே போதும். உன் கடன் தீர்ந்துவிடும்...’

‘ஆனால் இந்த அம்புகள்...’

‘நான் உன்னை மண்ணில் இறக்குகிறேன். மகனுக்குத் தந்தை ஆற்றும் கடைசிக் கடமை இதுவாக இருக்கட்டும்.’

‘சீக்கிரமாக. இந்த அந்தரத்தில் ஒவ்வொரு கணமும் ஒரு யுகம்...’

கிரௌஞ்சம் சரிந்து கீழிறங்கியது. வாட்களும் வேல்களும் கிளையிலை

நுனிகளாக அறுக்க அம்புப் புட்கள் பறக்கும் குரோதம் கொண்ட
உலோகத்தின் காடு. பறவை வானரக் கொடி பறந்த தேர்மீது இறங்கியது.
தேரிலிருந்த சிற்ப வேலைப்பாடு களில் புகுந்த மலரேந்திய கந்தர்வனாகக்
கண் திறந்தது. உரத்த குரலில் 'வீரம் என்றால் இதுவே வீரம்! அறியட்டும்
பாரதவர்ஷம்!' என்றது.

கண்ணன் முகத்தில் புன்னகை பரவியது. 'பார்த்தா, உன் வீரத்திற்குச்
சான்றாக ஒரு குரல் எழுகிறதே கேட்டாயா?'

'ஆம்' என்றான் நாண் பூட்டி சரம் எய்த பார்த்தன். 'யார் அது?'

'ஒரு கிரௌஞ்சம்' என்றான் கண்ணன் 'அம்புகளை
கிரௌஞ்சங்களல்லலா நன்கறியும்?'

தேர்ச் சிற்பங்களிலிருந்து ரிஷி முகம் ஒன்று உயிர் பெற்றது. 'ஆம். அம்பும்
ஒரு பறவையே. அதன் ஆத்மா வில்லின் நாணில் உள்ளது. அதன்
உணர்வுகள் இறுகி நெகிழும் தோள் தசைகளில் உள்ளன. மண்ணில்
ஒருபோதும் இவ்வுச்சம் நிகழ்ந்ததில்லை. சொற்களும் சரங்களும் விண்
நோக்கி எழுந்ததுண்டு. ஆனால் மண்ணுக்குத் திரும்பாத ஏதும் மண்ணில்
இல்லை. பார்த்தா, நீ பெரும் வீரன். இதோ ஒரு உச்ச கணத்தை நிரந்தரமாக
விண்ணில் நிறுத்தியிருக்கிறாய். அது என்றென்றும் அங்கேயே நிற்பதாக!
உன்னை வாழ்த்துகிறேன்.'

கண்ணன் புன்னகையுடன் பார்த்தனைப் பார்க்க அவன் முகத்தில் கோபம்
சிவந்தது. 'உன் அம்பறாத் தூணியில் ஒருபோதும் சரங்கள்
குறைவுபடாதிருக்கட்டும். உன் நாண் ஒருபோதும்
தொய்வுறாதிருக்கட்டும்...'

'யார் நீ? எதற்கு இங்கு வந்தாய்?' என்றான் அர்ச்சுனன், கோபம் வெடித்த
குரலில்.

'தீராத அம்புகளுடன் நீ ரணபூமியில் சிரஞ்சீவியாவதைக் காண வந்தேன்'
என்றார் ரிஷி.

அர்ச்சுனனின் காண்டிவம் தணிந்தது.

'பார்த்தா...' என்றான் கண்ணன்.

'இல்லை கண்ணா, என் கோபத்தின் இலக்கு கூர்மையடைய மறுக்கிறது.

ஜயத்ரதன் சிரம் மண்ணை நோக்கி வர, கௌரவர் சேனையில்
ஆர்ப்பரிப்பு கிளம்பியது.

'விளைவை அறிவாயா?'

‘இனி என்னிடம் குரோதம் மிச்சமில்லை கண்ணா... பல்லாயிரம் அம்புகளுக்குப் பிறகு...’

‘அபிமன்யுவை மறந்துவிட்டாயா?’

காண்டிவம் கர்ஜனை செய்தது. ஜயத்ரதனின் சிரம் விண்ணில் தெறித்துப் பறந்தது.

ரதச் சிற்பங்களிலிருந்து ஒரு நாகம் உயிர் பெற்றது. ‘நீ புலன்கள் மீது இறுதி வெற்றியைப் பெற்ற வீரன். மண்ணின் குரோதத்தை எவரும் இத்தனை தூரம் விண்ணுக்குக் கொண்டு சென்றதில்லை. நீ வாழ்க!’

காண்டிவச் சுருதி பிசகியது.

‘பார்த்தா, திரௌபதியின் பெயர் கூறி அந்த அம்பை விடு’ என்றான் கண்ணன்.

‘இல்லை கண்ணா, என்னால் முடியவில்லை’ என்று பார்த்தன் தளர்ந்தான்.

‘குரோதத்தால் கட்டப்பட்ட படிக்கட்டுகளினூடாகவே கூடித் திரியன் சொர்க்கம் போகிறான். என்றுமழியாத புகழுலகுக்கு உன்னை வரவேற்கிறேன்’ என்றது இளித்தபடி புடைத்து வந்த பாதாள பூதம் ஒன்று. ஜயத்ரதன் சிரம் மேகங்களிலிருந்து சரிந்திறங்கியது.

‘பார்த்தா, தீராத பெரும் குரோதங்கள் சில இன்னமும் மீதியுள்ளன’ என்றான் கண்ணன். ‘எடு உன் அம்பை.’

பார்த்தன் நடுங்கும் கரங்களுடன் அம்பை எடுத்தான்.

‘பிருஹத்தனுவின் பெயரைச் சொல்லி அதை அனுப்பு.’

தேரில் ரிஷி முகம் ஒன்று பதறி விழித்தது. அம்பு ஜயத்ரதனை விண்ணில் தூக்கிச் சென்றது.

கண்ணனின் புன்னகை பெரிதாகியது. ‘ரிஷியே, இப்போது உமக்குப் புரிந்திருக்கும். உமது மைந்தனின் ஒவ்வொரு தீய செயலும் உமது மூதாதையரின் ஆத்மாக்களில் ஆறாத ரணமாக உள்ளது. அந்த எரியும் சினம் இன்னும் பல தினங்கள் உமது மகனை விண்ணில் நிறுத்தும்...’

‘இவர் பிருஹத்காய ரிஷியா?’ என்று அர்ச்சுனன் திடுக்கிட்டான். ‘என்னை ஆசீர்வதியுங்கள் ரிஷியே. நெஞ்சறிந்து எந்தத் தீமையும் நான் செய்யவில்லை.’

‘ஆம். அதை நன்கறிவேன். உனக்கு என் பூரண ஆசி என்றுமுண்டு பார்த்தா’ என்றார் ரிஷி. ‘ஆனால் இது தந்தையாக என் கடமை.’

‘பார்த்தா, பிரகதீஷுவின், அஜமீளனின், ஹஸ்தியின், பிருகத் ஷத்ரனின், ஸுகேதுவின், கர்த்யனின் பெயர்களைச் சொல்லி உன் அம்புகளை அனுப்பு’ என்றான் கண்ணன். ‘அறிவீரல்லவா ரிஷியே, இப்பிறவியில் ஒருவன் செய்யும் தர்ம மீறல்கள் அவனுடைய ஏழு முன் தலைமுறைகளைப் பாபத்திலாழ்த்து கின்றன...’

‘அவன் என் மகன். என்னைப் பொறுத்தவரை அதுவே அனைத்தையும்விடப் பெரிய உண்மை. பிரம்மத்தைவிடப் பெரிய உண்மை.’

‘ரிஷியே, மெய்மையின் வாசல் எண்ணற்ற தாழ்களால் மூடப்பட்டுள்ளது. இறுதித் தாழ் மிகமிக வலுவானது. பிறவிகள்தோறும் தொடர்வது. உமக்கு அது உதிர பாசம்...’

‘ஆம். அறிவேன். ஆனால் என் உதிரமே நானறிந்த மெய்மை’ என்றார் பிருகத்காயன். ‘கண்ணா, மாயக்காரா, ஒன்றை நீ மறந்துவிட்டாய். ஈடு இணையற்ற தவ வல்லமையை நான் திரட்டி வைத்திருக்கிறேன். என் மகனுக்காக அதைத் துறக்கிறேன். ஆம், என் மூதாதையர் சாபங்களையெல்லாம் நான் ஏற்கிறேன். முடிவற்ற காலத்திற்கு என் ஞானம் இருள்வதாக! ஓம் தத் சத்.’

‘மகரிஷியே என்ன காரியம் செய்துவிட்டீர்கள்?’ என்று அர்ச்சுனன் பதறினான். ‘வேண்டாம்! நான் பின்வாங்கி விடுகிறேன்...’

‘பார்த்தா, என்ன பேசுகிறாய்? ஐயத்ரதன் யார்? கௌரவரின் விஷக்கொடுக்கு. அபிமன்யு நிராயுதபாணியாக இருக்கையில் மண்டையிலடித்துக் கொன்றவன். திரௌபதியை...’

‘இல்லை கண்ணா, இந்த மாபெரும் தியாகத்திற்கு முன் எதற்குமே பொருளில்லை’ காண்டிவம் அர்ச்சுனன் கால்களில் சரிந்தது. கௌரவப்படை ஆர்ப்பரித்தது.’

‘பார்த்தா, உன் கடமைகளை நினைத்துப் பார். இந்தத் தர்ம அதர்மப் போரில்...’

‘இல்லை. எதற்குமே பொருளில்லை. இந்தப் பாசப் பெரு வெள்ளத்தின் முன் எதுவும் நிற்க முடியாது. கோபங்கள், வஞ்சங்கள், தர்ம நியாயங்கள் எதுவும்... இவர் மகனைக் கொன்ற பாபத்திற்காக நான் தலைவெடித்து அழிவதே முறை.’

கண்ணன் எழுந்தான். அவன் கண்களில் அபூர்வமாகவே தெரியும் முடிவின்மையின் கூரிய ஒளி எழுந்தது. ‘காண்டிவத்தை எடு பார்த்தா!’

என்று குரல் முழங்கியது ‘பிருகத்காய மகரிஷியின் அந்தரங்க நெருப்பை எண்ணி உன் அம்பை விடு.

உடல் பதற எழுந்து திகைத்து, பின்பு கண்ணீருடன் காண்டிவத்தை எடுத்துப் பூட்டி, பிடி பதறும் கரங்களால் அம்பைத் தொடுத்தான் பார்த்தன். பேரொலியுடன் எழுந்த அம்பு மேகங்களைப் பிளந்து ஜயத்ரதன் தலையை அறைந்து அதைத் தொலைவெளியை நோக்கிச் சிதறடித்தது.

ரிஷிமுகம் திக்பிரமை பிடித்து அமர்ந்திருந்தது.

கண்ணன் புன்னகையுடன் ‘இன்னும் ஓராயிரம் வருடங்களுக்கு விண்வெளியின் இருண்ட ஆழங்களுக்குள் அச்சிரத்தை நிறுத்த அந்த ஒரு அம்பு போதும் பிருகத்காயரே’ என்றான்.

ரிஷி தன்னிலை பெற்றார். ‘கண்ணா, நீ யாரென அறிவேன். என் ஞானத்தை உன் கால்களில் வைத்து சரணடைகிறேன்.’

‘சமந்த பஞ்சகத்திற்குச் செல்லுங்கள். அந்த சாலமரத்தடியில் உமது கரங்களை விரித்து நில்லுங்கள். ஜயத்ரதன் சிரம் அதில் வந்து விழும். அதை மண்ணில் இறக்க வேண்டியவர் நீர்தான்.’

வெகுநேரம் கழித்து ரிஷி, ‘ஆம் புரிகிறது. எல்லாம் தெளிவடைகிறது’ என்றார். தேர்த்தட்டிலிருந்து கிரௌஞ்சம் சிறகடித்தெழுந்தது. வானில் மறைந்தது.

குருக்ஷேத்ர ரணபூமி இருண்டு அடங்கியது. தூரத்து நகரங்கள் உயிர் பெற வினை முடித்து ஆடுகளம் விட்டு திரும்பினர் வீரர்கள்.

அவர்கள் கைவிட்டவற்றாலும் இழந்தவற்றாலும் நிரம்பியிருந்தது மண். தங்கள் பாடி வீடுகளில் அவர்கள் ஆழ்ந்துறங்கிய பிறகு பாதாள இருளிலிருந்து கண்கள் ஒளிர நாய் நரிகளும் பூதகணங் களும் எழுந்து வந்தன. விண்ணாழத்து உக்கிர வெளியிலிருந்து இறங்கிச் சிதைகள் தோறும் கோயில் கொண்டது நெருப்பு.

- இந்தியா டுடே இலக்கியமலர், 2000

40. கரிய பறவையின் குரல்

1

வாசல்வாசலாகப் பதைப்புடனும் தவிப்புடனும் தட்டித் தட்டி கை ஓய்ந்து சரியும் வேளையில் கிறீச்சிட்ட சத்தத்துடன் கதவொன்று திறந்தது. என் வலுதுகால் தனித்து விலகி முன்னால் ஓடியது. பிடியுதறி ஓடும் குழந்தையைக் கூப்பிடுவதுபோல கை நீட்டியபடித் தள்ளாடினேன். என் தோளை டாக்டர் ராமநாதனின் கரம் பற்றியது. இருட்டுக்குள் அவர் பெயர் சொல்லிக் கூப்பிடுவது கேட்டது. கண்களைத் திறந்து அவர் முகத்தைப் பார்த்தேன். புன்னகையுடன், ‘எப்படி இருக்கிறீர்கள்?’ என்றார்.

என் உதடுகள் சருகுபோல உலர்ந்திருந்தன. கண்கள் வெப்பமாக இருந்தன. மூச்சிலும் தொண்டையிலும் பென்டதாலின் குமட்டும் நெடி. நேற்று காலில் மீண்டும் ஒரு அறுவை சிகிச்சை. ஆக்ஸிஜனையும் நைட்ரஸ் ஆக்ஸைடையும் வகித்து நுரையீரலுக்குள் சென்ற குழாய்களை அப்போது உணர முடிவது போலிருந்தது. வலது காலில் கட்டை விரலுக்கும் நடுவிரலுக்கும் நடுவே வலி அதிர்ந்தது. பிற விரல்கள் எதிரொலித்தன. விரல்கள் சுளுக்கியி ருப்பவை போலிருந்தன. அவற்றை அசைக்க முயன்றபோது தான் கால் மரத்துவிட்டிருப்பது தெரிந்தது. சிறு அசைவுகூட இடுப்பிலும் தொடையிடுக்கிலும் வலிச் சொடுக்கல்களைத் தந்தது. முதுகில் உளைச்சல். முதுகுத்தண்டுக்குள் வெப்பமாக ஏதோ சுழல்வதுபோல. ஸ்பைனல் அனஸ்தீஷியா தந்திருக்கிறார்கள். எதற்கு அது? யோசித்தபோது நெற்றி நரம்புகள் புடைத்துத் துடித்தன. டாக்டரை அர்த்தமின்றிப் பார்த்தபடி நினைவுகளைப் பிடித்துவிட முயன்றேன். வலி அதிகரித்தது. உடல் முழுக்கப் பரவியது. ஆஸ்பத்திரியின் இள நீலநிற அறை நீர்பிம்பம்போல நெளியுமளவு வலி. கண்களில் ஈரம் கோர்க்குமளவு வலி. வலி என்னைப் பரபரப்படையச் செய்தது. சட்டென்று எல்லாம் தெளிவாகியது. டாக்டரை ஆவலுடன் பார்த்து ‘நான் தயார்தான் டாக்டர்’ என்றேன்.

‘உங்களுக்குக் கடுமையான வலி இருக்கிறதா’ என்றார் டாக்டர்.

‘ஆமாம். ஆனால் வலி ஒரு பிரச்னை அல்ல’ என்றேன்.

‘உங்கள் விருப்பம்’ என்றபடி டாக்டர் கதவோரமாக நின்றிருந்த நர்ஸிடம் தலையசைத்தார். என்னிடம் திரும்பி ‘நான் உங்கள் கூடவே இருப்பேன்’ என்றார்.

‘தாராளமாக’ என்றேன்.

டாக்டர் குழப்பத்துடன் கைக்குட்டையால் நெற்றியை ஒற்றிக் கொண்டார். ‘இதன் விளைவுகள் என்ன என்று பயமாக இருக் கிறது. நான் ஒரு சைகியாட்ரிஸ்டைக் கலந்தாலோசித்திருக்க வேண்டும். நான் வெறும் சர்ஜன்.’

‘பயப்படவேண்டாம் டாக்டர். நான் முழுத் தெளிவுடன்தான் இருக்கிறேன்’ என்றேன். வலது காலின் மேற்பாதத்தில் ஊசி போலக் குத்தியது. கொசுவா? ஆனால் கனமான போர்வையால் மூடப்பட்டிருக்கிறேன். மறுகணம் என் மனம் திடுக்கிட்டது. காது மடல்களில் ரத்தம் சூடாகப் பரவியது.

சத்தமின்றி ஒரு டிராலி வந்தது. தூய வெள்ளுடையணிந்த உதவி யாளர்கள் அதை என்னருகே கொண்டுவந்து படுக்கைக்கு இணை யாக நிறுத்தினார்கள். டாக்டர் என் தோளைப் பற்றினார். ஒருவன் என் இடுப்பை வளைத்துத் தூக்கினான். மற்றவன் காலை நகர்த்தினான். வலி என்னை எல்லாப் பக்கங்களிலிருந்தும் தாக்கியது. மிக மெதுவாகத்தான் வண்டிக்கு மாற்றப்பட்டேன். ஆனால் அது ஒரு பெரும் வீழ்ச்சிபோல என்னை அறைந்தது. அலறாமல் என்னைக் கட்டுப்படுத்திக்கொள்ள முழுச் சக்தியும் தேவைப்பட்டது. டாக்டர் கைக்குட்டையால் வேர்வையைத் துடைத்தார். டிராலிமீது படுத்துக்கொண்டதும் என் முதுகு வலி சற்றுக் குறைந்தது. ஆஸ்பத்திரியின் பிரகாசமான வெண்ணிற நடைபாதை எனக்கு விடுதலையுணர்வை அளித்தது. உறுதியான மௌனத்துடன் நிலைத்திருக்கும் வெண்சுவர்கள்தான் வெகுநாட் களாக என்னைச் சூழ்ந்திருந்தன. அவை மனத்தின் பாய்ச்சலில் வேகத்தைப் பன்மடங்காகப் பெருக்கிக் காட்டுபவை. மேலே வெண்ணீல விளக்குகள் தாண்டித் தாண்டிப் பின் நகர்ந்தன. லிஃப்டுக்குள் நுழைந்ததும் வந்த மெல்லிய யுடிகோலோன் வாசனையும், வயலின் ஓசையும் எனக்கு என் தொலைதூர இறந்த காலத்தை நினைவூட்டின. என் காரின் உட்புறத்தின் இதமான இறந்த காலத்தை நினைவூட்டின. என் காரின் உட்புறத்தில் இதமான மென்மை - என் மனம் குளிர்ந்து ஸ்தம்பித்தது. லிஃப்ட் அடிவயிற்றில் அதிர்ச்சியைத் தந்தபடி இறங்கித் தரையை அடைந்தது. இன்னொரு நடைபாதை. அங்கு நிறைய நடமாட்டம் இருந்தது. லோஷன் வீச்சம்

இருந்தது. என்னைப் பார்த்ததும் அனைவரும் பேச்சை நிறுத்தி ஒதுங்கி வழிவிடுகிறார்கள் என்பதை அறிந்தேன். என்னைப் பிணம் என்று எண்ணுகிறார்கள்? நான் இந்த உடலுக்குள் ஒளிந்தபடி எல்லாவற்றையும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

குளிரூட்டப்பட்ட பெரிய அறைக்குள் டிராலி நுழைந்தது. என் வியர்வை உப்பாக மாறியது. மங்கலான ஒளி பரவியிருந்தது. தலையில் வெண் தொப்பி வைத்த இரு வெள்ளுடையாளர்கள் டாக்டருக்கு வணக்கம் கூறியபடி வந்தனர். டாக்டர் அவர்களை நோக்கிச் சென்றார். அவர்கள் வெண்ணிறக் கையுறை அணிந்திருந்தார்கள். டாக்டர் அவர்களிடம் கனத்த முகத்துடன் பேசினார். ஒருவன் மீசையற்ற கொழுத்த முகத்துடன், சிறு கண்களை இடுக்கியபடி கூர்ந்து கேட்டுத் தலையசைத்தான். திரும்பி என்னைப் பார்த்தான். என் கண்களைச் சந்தித்ததும் திருப்பிக் கொண்டான்.

உதவியாளன் ஒருவன் என் டிராலியை ஒரு நெம்புகோலை இழுத்து சாய்வு நாற்காலிபோல மாற்றினான். என் காலுக்குப் பாய்ந்த ரத்தம் விரல் நுனிகளை அழுத்தியது. வலதுகால் கனமாக இறுகித் தெறித்தது. கட்டைவிரல்மீது போர்வையின் உரசல் கூச வைத்தது. கண்களை மூடி, வலியை மனத்தின் ஆழத்திற்குச் செலுத்தி விழுங்கினேன். திறந்தபோது அறையின் ஒளி அதிகரித் திருப்பதாகப்பட்டது. பிரமையாகவும் இருக்கலாம்.

மீசையில்லாத ஆள் என்னைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். நான் அவனைப் பார்த்ததும் தவிப்புடன் திருப்பிக்கொண்டான். டாக்டர் ‘ஆரம்பிக்கலாம்’ என்றார். அவன் பதில் கூறாமல் நடந்து, ‘உயர்மட்ட உறை நிலையம்’ என்று எழுதப்பட்டிருந்த கண்ணாடிக் கதவைத் திறந்து உள்ளே போனான். கதவு அசைந்து விளக்கொளியை அலையலையாகப் பிரதிபலித்தது. அவன் நீர்ப்பரப்பில் மூழ்கி மறைந்தது போலிருந்தது.

‘டாக்டர் முதலில் நான் அதைப் பார்க்கவேண்டும்’ என்றேன். முழுத் தீவிரத்துடன் என் கவனம் எனது வலது காலை நோக்கித் திரும்பியது. மனம் படபடத்தது.

டாக்டர், ‘எதற்கு?’ என்றார்.

‘தயவு செய்யுங்கள் டாக்டர்.’

கதவு திறந்து மீசையில்லாத ஆள் வந்தான். அவன் கையில் நீளமான வெண்ணிற பிளாஸ்டிக் பெட்டி இருந்தது. பெரிய கபோர்டிலிருந்து உருவப்பட்டது என அதன் வடிவம் சொன்னது. அதன் மீது நீர் மணிகள் வேர்த்துப் பரவியிருந்தன. டாக்டர் அதை என்னிடம் காட்டுமாறு

சொன்னார். மீசையற்ற ஆளின் முகச் சதை துடிதுடித்தது. இறுகிய உதடுகளுடன் திறந்தான். உள்ளே பிளாஸ்டிக் தாளில் பொதியப்பட்ட நீளமான கால் இருந்தது. முழங்காலுக்குக் கீழே முறிக்கப்பட்ட வலது கால். என்னுடைய கால்.

‘பிரியுங்கள்’ என்றேன். அரை நொடியில் என் கண்களை அவன் கண்கள் தொட்டு விலகின. உறையிடப்பட்ட விரல்கள் தாளைப் பரபரவென்று ஒலியுடன் பிரித்தன.

அந்தக் கால் உறைந்திருந்தது. சருமம் மெழுகுப்பரப்பு போல உருகி, உயிரின் அடையாளங்களை இழந்துவிட்டிருந்தது. இளம் கருமையுடன் மயிர்கள் சுருள் சுருளாக ஒட்டியிருந்தன. கெண்டைக்கால் சதை பந்தாக உருண்டிருந்தது. முழங்காலில் மூன்று வடுக்கள். சிறுவயதில் பள்ளியில் கபடி விளையாடியதன் தடங்கள். ஒன்று அழுக்குக் கருமை. இரண்டு செம்பழுப்பு. அவற்றின் ரோமமற்ற தோல் சுருங்கியிருந்தது. கரண்டைக்கால் மீதும் மேற்பாதத்திலும் ரத்தக்குழாய்கள் கிளை பிரிந்து புடைத்திருந்தன. விரல்கள் இழுபட்டு மேல்நோக்கியிருந்தன. அவற்றை இழுத்த தசைநார்கள் இறுகி நின்றன. வலிப்பு வந்தவனின் கால் போலிருந்தது அது. அடிப்பாதம் நீரில் வெகுநேரம் நடந்ததுபோல ஊறியிருந்தது.

‘பார்த்தாயிற்றா?’ என்றார் டாக்டர்.

‘ஆம்.’ என்றேன்.

உறையணிந்த விரல்கள் தடித்த புழுக்கள்போல் இயங்கின. பொட்டலம் மூடப்பட்டது. அந்த ஆள் என்னைப் பார்ப்பதை மிகச் சிரமப்பட்டு தவிர்த்து இறுகிய முகத்துடன் அதை எடுத்துச் சென்றான். டாக்டர் என் டிராலியைத் தள்ளினார். ஒரு பெரிய கண்ணாடிச் சன்னல் அருகே சென்றோம். அதன் வழியாக மறு அறைக்குள் அந்த மீசையற்ற ஆள் என் கால் அடங்கிய பெட்டியை அங்கிருந்த ஓர் உதவியாளனிடம் தருவது தெரிந்தது. பதிவேடுகளில் கையெழுத்துகள் பெறப்பட்டன. இருவரும் ஏதோ பேசியபடி ஏக காலத்தில் என்னைத் திரும்பிப் பார்த்தனர். மற்றவன் சிரித்தபடி ஏதோ கூற மீசையற்ற ஆள் இறுகிய முகத்துடன் திரும்பி நடந்தான்.

என் கால் சிறு கன்வேயர் பெல்ட் மீதிருந்த உலோகப் பெட்டிக்குள் போடப்பட்டது. உதவியாளன் பொத்தானை அழுத்தியதும் பெல்ட் நகர ஆரம்பித்தது. மஞ்சள் நிற விளக்கு ஒன்று எரிந்தது. பெட்டி எதிர்ச் சுவரை அணுகியதும் இரு சிறு கதவுகளாகச் சுவர் திறந்து அதை விழுங்கியதும். சிவப்பு விளக்கு ஒன்று எரிந்தது. ஐந்து நிமிடம் கழித்து அணைந்து, நீல

விளக்கு ஒன்று எரிந்தது. பிறகு அதுவும் அணைந்தது.

நான் பதற்றம் தணிந்து அமைதியடைந்தேன். என் உடல் வியர்த்து இறுகியிருப்பதை அது குளிர்ந்து தளர ஆரம்பித்தபோது தான் உணர்ந்தேன்.

‘அவ்வளவுதான்’ என்றார் டாக்டர். ‘இருபது நிமிடம் கழித்து சாம்பல் கிடைக்கும். நீங்கள் விரும்பினால் உங்களுக்குப் பிரியமான புனித நீரில் கரைக்கலாம்.’

நான் வெறுமே புன்னகைத்தேன்.

டிராலியை நகர்த்தியபடி டாக்டர் கேட்டார். ‘எப்படி உணர்ந்தீர்கள்?’

‘ஒன்றுமில்லை.’

‘அப்படியென்றால்?’

‘ஒருவித மரப்பு. எந்த எண்ணமும் இல்லை.’

‘ஓகோ’ என்றார் டாக்டர்.

‘ஏன்? நான் அழுவேன் என்று எதிர்பார்த்தீர்களா?’

‘இல்லையெனில்லை’ என்றார் டாக்டர். ‘நான் இதற்குச் சம்மதித்ததே ஓர் எதிர்பார்ப்பிலிருந்துதான். நீங்களே உங்கள் கண்ணால் இதைப் பார்ப்பது உங்கள் பிரமைகளிலிருந்து தப்ப உதவும் என்று எண்ணினேன்.’

‘பார்ப்போம்.’

‘உங்கள் வலதுகால் அழிந்துவிட்டது. பெரிய இழப்புதான் அது. ஆனால் ஒரு கால் இல்லாமலும் உலகம் அர்த்தமுள்ளதாகவும் இனிமையாகவும் இருக்கக்கூடும். அப்படிச் சிறப்பாக வாழும் பலநூறு பேரை உங்களுக்கு நான் காட்ட முடியும்.’

டிராலி நடைபாதைக்கு வந்தது. டாக்டர் நெம்புகோலைத் தள்ளியதும் அது படுக்கையாக மாறியது. என் வலதுகாலில் விரல்களில் ரத்தம் வடியும் வெறுமை ஏற்பட்டது. அதிர்ச்சியுடன் குனிந்து பார்த்தேன். எனது வலதுகாலில் முழங்காலில் பெரிய துணிக்கட்டுக்குப் பிறகு காலியாக இருந்தது. ஆனால் என் வலது பாதத்தைக் கனமாக, வலியுடன் நான் உணர்ந்து கொண்டிருந்தேன்.

‘உடலுறுப்புகளை, குறிப்பாகக் கால்களைத் துண்டிக்கும்போது பொதுவாக ஏற்படக்கூடிய இப்பிரச்னைக்குப் பெயர் ஃபான்டம்ஸ் லெக். காலை மூளையுடன் இணைக்கும் பல்லாயிரம் உணர்வு நரம்புகள் முழங்காலில் வெட்டுப்பட்டுத் திறந்த நிலையில் உள்ளன. அவற்றில் வலியோ, தொடு உணர்வோ ஏற்படும்போது காலில் வலியும் தொடு உணர்வும் ஏற்படுவதாக அவை மூளைக்குத் தவறான தகவலை அனுப்புகின்றன. கட்டை விரலுக்குரிய நரம்பு தூண்டப்பட்டால் கட்டைவிரல் தொடப்படுவதாகப்படும். கால் இல்லை. இது வெறும் பிரமைதான் என்று மனத்தை நம்ப வைத்துவிட்டால் போதும். மூளை மெல்ல அதற்கேற்ப தன்னை மாற்றிக் கொண்டுவிடும். அதற்கு விசேஷமான உளவியல் பயிற்சி முறைகள் உள்ளன...’

டாக்டரின் குரல் கேட்டபடியிருக்க நான் படிக்கட்டில் ஏறிக் கொண்டிருந்தேன். என் நடையின் வித்தியாசத்தைச் சட்டென்று உணர்ந்தேன். எனக்கு ஒரு கால்தான் இருந்தது. வலது காலிருக்க வேண்டிய இடத்தில் எதுவுமில்லை. இல்லை. ஏதோ இருக்கிறது. அதைப் பயன்படுத்தித்தான் நான் நடக்கிறேன். பார்க்க முடியாதது. உணர் மட்டுமே முடிவது.

‘அது கால் இருக்கிறது என்ற திடமான எண்ணம் தவிர வேறல்ல. கால் எனும் ஞாபகம்தான் அது. கால் பற்றிய உணர்வுகளின் தொகுப்பு அது.’ டாக்டரின் குரல் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது.

கால் எனும் சங்கல்பத்தை ஊன்றி நடக்க முடியுமா? நடக்கிறேனே? ஒரு பிரச்னையுமில்லை. இல்லை. பிரச்னை இருக்கிறது. என் இடதுகால்தான் கனமாக இருக்கிறது. படிகளில் உரசுகிறது. அதைக் குனிந்து பார்த்தேன். அதன் விரல் நுனிகள் இழுபட்டு நெளிய ஆரம்பித்திருந்தன. அதன் சருமம் மங்கி மெழுகுபோல் ஆயிற்று. என் கால் அதில் சிக்கியிருப்பதாகப் பட்டது. அதை இழுத்தேன். கனம் அதிகரித்தது. மீண்டும் இழுத்தபோது என் இடதுகாலும் பிரிந்து சங்கல்ப வடிவம் கொண்டது. படிகளில் மிதந்து ஏறினேன். ஆனால் படிகளை நான் உணரவில்லை. கீழே பார்த்தேன். படிகள் இல்லை. வெட்டவெளியில் காற்றுபோல மேலேறினேன்.

மறுகணம் எனக்கு அச்சம் ஏற்பட்டது. எங்கே போகிறேன்? மேலே வெட்டவெளி, கீழே பதைக்கச் செய்யும் வெறுமை. அச்சத்துடன் உடல் சிலிர்க்க மூச்சடைக்க தவித்தேன். கண்களைத் திறந்துவிட்டால் போதும். எல்லாம் வெறும் கனவென ஆகிவிடும். என் அறையில் விழித்துக் கொள்வேன். பனியில் நனைந்த சாலைகளில் காலை நடைக்குச் செல்வேன்.

கண்களைத் திறந்தபோது மேலே மின் விசிறி மிக வேகமாகச் சுழன்று கொண்டிருப்பதைக் கண்டேன். எழ முயன்றேன். என் வலது காலின் மொட்டையான மூட்டு கம்பியால் துணிப் பொட்டலமாகத் தொங்கி நின்றது. ஆனால் எனது வலது பாதம் அங்கு இருக்கிறது. வலிக்கிறது. அதைப் பார்க்க முடியவில்லை. அவ்வளவுதான். என் பாதத்தின் ஊடாக ஒரு கொசு பறந்து போவதைப் பார்த்தேன். கண்களைக் கொட்டினேன். வெற்றிடத்தில் என் பாதம் வலித்துக் கொண்டிருந்தது. கால் அங்கு இல்லை. வலி மட்டும் வெட்டவெளியில் மிதந்து நின்றது.

வெளியே செருப்புச் சத்தம் கேட்டது. டாக்டர் ராமநாதன் உள்ளே வந்தார். நான் விழித்துக் கொண்டதைப் பார்த்துப் புன்னகையுடன் ‘எப்படி இருக்கிறீர்கள்?’ என்றார்.

‘கண்களை மூடிக்கொண்டால் எந்தப் பிரச்சனையும் இல்லை. சிறு வலி தவிர’ என்றேன். ‘எழுந்து நடக்க முடியும் என்கூடப் படுகிறது. மனத்தின் வலிமையால் நடந்தேகூட விடுவேன் பாருங்கள்.’

டாக்டரின் முகம் மாறுபட்டது. ‘ஏற்கெனவே பலமுறை கூறிவிட்டேன். கற்பனைகளில் உலவ வேண்டாம். உங்கள் பிரச்சனை இப்போது யதார்த்தத்துடன் இணைவதுதான்.’

‘டாக்டர் கால் என்பது என்ன?’

டாக்டர் புரியாமல், ‘என்ன கேட்டீர்கள்?’ என்றார்.

‘கால் என்பது உண்மையில் என்ன?’

டாக்டர் தத்தளிப்புடன் நெற்றியைக் கைக்குட்டையால் துடைத்தார். ‘இப்போது இம்மாதிரியான எண்ணங்கள் மிகவும் ஆபத்தானவை’ என்றார்.

‘டாக்டர் கால் என்பது அந்த சதைத் தொகுப்பா. இல்லை இன்னும் என்னில் மிச்சமிருக்கும் உணர்வுகளின் தொகுப்பா?’

டாக்டர் தடுமாறியபடி, ‘இரண்டும்தான்’ என்றார். ‘ஒன்று இல்லாவிட்டால் இன்னொன்றுக்கு அர்த்தமில்லை.’

‘நான் ஒரு செயற்கைக் காலைப் பொருத்திக்கொள்ள முடியுமல் லவா?’

‘ஆமாம்! ஆனால்...’

‘இருங்கள் டாக்டர். எதிர்காலத்தில் என் நரம்புகளின் வெட்டு நுனியில் கச்சிதமாக இணைந்துகொண்டு, என் மூளையுடன் முழுமையாக உரையாடும் ஒரு செயற்கைக் காலை விஞ்ஞானிகள்

கண்டுபிடித்துவிட்டால் என் குறை முற்றிலும் சரியாகிவிடு மல்லவா?’

டாக்டர் தன்னைச் சிரமப்பட்டுக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்வது போலிருந்தார். ‘டாக்டர் சைமனை வரச் சொல்லியிருக்கிறேன். அவருடன் நீங்கள் கௌன்சலிங் செய்யும்போது இதை விரிவாகப் பேசலாம்’ என்றார்.

‘டாக்டர் நான் இழந்தது என் காலை அல்ல. காலாக நான் பயன்படுத்தி வந்த சதையாலான ஒரு வடிவத்தைத்தான்.’

டாக்டர் கோபம்கொள்வது தெரிந்தது. ‘தத்துவ சிந்தனையைவிட உங்களுக்குச் சிறிது தியானம் உதவியாக இருக்கக்கூடும்’ என்றார்.

‘டாக்டர் எனது வலதுகாலை நான் இன்னமும் இழக்கவில்லை. அப்படி என் மூளையை நம்ப வைத்துவிட்டேனென்றால்தான் உண்மையான இழப்பு ஏற்படும். இப்போது எனக்கு என் காலாக இயங்கும் பொருள்தான் தேவை. அதை விஞ்ஞானிகள் கண்டு பிடிக்கும் வரை காத்திருக்கிறேன்.’

‘நர்ஸ், டெம்பரேச்சர் ஷீட் எங்கே?’ என்றார் டாக்டர்.

‘அதோ’ என்றாள் நர்ஸ் தணிந்த குரலில்.

‘இது பழையது. இப்போது எடுத்தது எங்கே?’

‘டாக்டர் பிரபாகர் கூப்பிட்டனுப்பி...’

‘ஷீட்’ என்றார் டாக்டர். ‘சொன்னதைச் செய்யாதீர்கள். சாக்கு மட்டும் யோசித்து தயாராக வைத்திருங்கள். ஒரு மணி நேரத்திற்கு ஒருமுறை பார்க்கவேண்டும் என்று சொன்னேனா இல்லையா?’

‘டாக்டர் பிரபாகர்...’

‘ஷீட் அப்.’

நர்ஸ் என் அக்குளில் தெர்மாமீட்டரை வைத்தாள். நான் அவள் தோள் மேலாகத் தலைநீட்டி, டாக்டரிடம் பேசினேன். ‘நான் சொல்வதைத் தயவுசெய்து கேளுங்கள் டாக்டர். எனது இடது காலும் துண்டிக்கப்பட்டுவிட்டது என்று வைத்துக்கொள்ளுங்கள். அவையெல்லாம் என்னில் இருக்கும்; என் மூளையில். இந்த உடம்பே இல்லாமலானால்கூட என் மூளை இருக்கும்வரை நான் இருப்பேன். என் மூளைக்கு அது கோரும் உடல் வடிவங்களை அமைத்துத் தந்தால் போதும். நான் மீண்டும் இயங்க ஆரம்பித்துவிடுவேன். டாக்டர் என் மூளையை அழிய அனுமதித்துவிடாதீர்கள். எனக்கு என்ன ஆனாலும் என் மூளையைப் பத்திரமாக வைத்திருங்கள். எவ்வளவு பைத்தியக் காரத்தனம் ! பூமிமீது இதுவரை கோடான கோடி மூளைகளைப் புதைத்தும் எரித்தும்

அழித்திருக்கிறோம்...’

‘டெம்பரேச்சர் ஏறியிருக்கிறது. இதோ பார், அரை மணி நேரத்திற்கு ஒருமுறை எனக்கு டெம்பரேச்சர் ரிப்போர்ட் வரவேண்டும். செப்டிசுமியா என்றால் பெரிய சிக்கல்.’

‘டாக்டர், நான் சொல்வதைத் தயவுசெய்து கேளுங்கள்.’

டாக்டர் கண்களில் கோபம் ஒளிரத் திரும்பிப் பார்த்தார். ‘சொல்லுங்கள்.’

‘டாக்டர் நமது பிரச்னை மரணம் அல்ல. மூளையுடன் உடல் நரம்புகள் தவிர வேறு வழியாகத் தொடர்புகொள்ள முடியாம லிருப்பதுதான். ஆனால் அது மிக விரைவில் சாத்தியமாகும்.’

‘இதோ பாருங்கள். மூளை என்பது என்ன? அந்த புரோட்டின் உருளையா இல்லை, அதில் இயங்கும் அந்த மின்காந்த அமைப்பா?’ என்றார் டாக்டர்.

‘அந்த மின்காந்த அமைப்புதான்.’

‘எந்த மூளையை அழியவிடக்கூடாது என்கிறீர்கள்?’

வாயடைத்துப் போனேன். சிக்கலில் என் மனம் இறுகி நிலைத்தது. பின்பு முடிச்சுகள் பட்டபட்டென்று அறுபட்டுத் தெறிக்க விரைந்தது.

‘டைக்ளோனேக் இரண்டு ஸிஸி எழுதியிருக்கிறேன்’ என்றார் டாக்டர் நர்ஸிடம். ‘இல்லையென்றால் டைஸெபாம் இரண்டு ஸிஸி. தூங்கின பிறகு ரிப்போர்ட் கொண்டு வந்து தா.’

‘எஸ் டாக்டர்.’ நர்ஸ் வெளியேறினாள்.

‘டாக்டர் நீங்கள் சொன்னது சரிதான். சூட்சும வடிவில் என் கால் இருக்கமுடியுமென்றால் சூட்சும வடிவில் என் மூளையும் இருக்க முடியும். என் மூளையில் நிரம்பியுள்ள மின்காந்த அலை களினால்தான் உணர்வுகளினாலான என் உடல் உருவாகியுள் ளது. அந்த மின்காந்த அலைகளின் அமைப்பைத் தீர்மானிப்பது எது? அந்த ஃபார்முலாவைத்தான் நான் என்று கூறிக்கொள்கி றேன். என் எண்ணங்கள் கனவுகள், உணர்வுகள், அவ்வுணர்வுகள் மூலம் நான் அடையும் உடல், அவ்வுடல் மூலம் நான் அறியும் உலகம் எல்லாமே அந்த ஃபார்முலாதான். அது இந்த உடலைத் தாண்டியது. தன் தேவைக்காக இந்த உடலை அது உருவாக்கிக் கொண்டது.’

டாக்டர் நர்ஸ் வருகிறாளா என்று திரும்பிப்பார்த்தார்.

‘டாக்டர் அந்த ஃபார்முலாதான் டி.என்.ஏ.யின் உள்ளே உள்ளது. தாயின் கருவறையில் அது ஒரு கருத்துருவாக நுழைகிறது. அது கண்ணுக்குத்

தெரியாத ஒரு அச்சு. அந்த அச்சுக்குள் அது உப்புகளையும் நீரையும் புரோட்டினையும் அமினோ அமிலங்களையும் நிரப்பி உடலை உண்டுபண்ணுகிறது. அந்த உடலில் ஒரு பகுதிதான் சிதையேறியது. ஆயினும் அதன் அச்ச இன்னமும் என்னில் உள்ளது. இந்த உடலே அழிந்தாலும் அதன் அசல் வடிவம் மூளையில் இருக்கும். மூளையில் அதன் வடிவம் சூட்சும வடிவமாக எஞ்சும். அது அழியாது.’

டாக்டர் பெருமூச்சு விட்டார். ‘முடித்து விட்டீர்களா?’ என்றார்.

‘சொல்லுங்கள்.’

‘நீங்கள் பேசியதற்குப் பெயர்தான் சூடோ ஸயன்ஸ். விஞ்ஞானத்தில் இம்மாதிரி மன ஓட்டங்களுக்கு இடமே இல்லை.’

நான் கோபமடைந்தேன்.

‘வெட்ட வெளியில் நீங்கள் எஞ்ச முடியுமென்றால் எதற்கு டி.என்.ஏ. வடிவத்தில் கரு புகவேண்டும்? எதற்குப் பிறப்புச் சங்கிலி? ஜடத்திலிருந்து வெட்டவெளிக்குப் போக முடிகிற உங்களால் வெட்டவெளியிலிருந்து ஏன் ஜடத்தை அடைய முடியவில்லை?’

கையை ஓங்கி மெத்தைமீது அறைந்தேன். ‘நீ மடையன். பொய்யன்’ என்று வீறிட்டேன். ‘உன் விஞ்ஞானம் கொல்லன் உலைக்குத்தான் லாயக்கு. உனக்கு என்ன தெரியும் மனித உடல் பற்றி? டேய் முட்டாள், மனித உயிர் எல்லையற்ற சதை வடிவங்கள் வழியாகப் பயணம் செய்யும் ஒரு முடிவின்மை. முட்டாள், நீ ஒருபோதும் அதைப் புரிந்துகொள்ளமுடியாது.’

டாக்டர் என் கோபத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ‘டாக்டர்’ என்று பதறியபடி நர்ஸ் ஓடிவந்தாள்.

‘கிடைத்ததா?’ என்றார் டாக்டர்.

‘காம்போஸ்தான் கிடைத்தது. டைசோபாம்’ என்றாள் நர்ஸ்.

‘மூன்று சி.சி. போடு.’

நடுங்கும் கரங்களில் ஊசியுடன் நர்ஸ் என்னை நெருங்கினாள். புஜங்களை நீட்டினேன். ஊசி இறங்கி மருந்து சதையில் பரவுவதை உணர்ந்தபடி கண்களை மூடிக்கொண்டேன்.

மீண்டும் கண் விழித்தபோது தீவிர சிகிச்சைப் பிரிவில் இருந் தேன். என் உடல் மிகவும் வெப்பமாக இருப்பதை அறிந்தேன். மேலே கூரை வெண்ணிறப் பரப்பாகச் சீராக ஒளிவிட்டுக் கொண்டிருந்தது. என் தலைக்கு அருகே வெள்ளிநிறத்தில் பள பளத்தபடி ஒரு பெரிய கருவி அமைதியாக நின்றது. அறை குறைவாகக் குளிரூட்டப்பட்டிருந்தது. இரண்டு டாக்டர்கள் அறைக்குள் வந்து, என் கால் மாட்டில் தொங்கிய அறிக்கையைப் படித்தார்கள்.

‘செப்டிலிமியாதானா?’ என்றார் ஒருவர். அவர்கள் நான் விழித்துக் கொண்டிருப்பதைக் கவனிக்கவில்லை. அறிக்கையைக் கூர்ந்து பார்த்து ‘ஸெபஸோலின் ஒன் கிராம்’ என்று சத்தமாகப் படித்தார்.

என் காலைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த மற்ற டாக்டர் ‘கேஸ் காங்கரின் என்று தோன்றுகிறது. கொப்புளங்கள் இருக்கின்றன. தோல்கூட நிறம் மாறிவிட்டிருக்கிறது’ என்றார்.

மற்றவர் என் காலைப் பார்த்தார். பிறகு கைகளை, என் கைகள் உயிரற்றவை போலிருப்பதை உணர்ந்தேன். ஒரு டாக்டர் நான் விழித்திருப்பதைக் கண்டார். புன்னகையுடன், ‘என்ன செய்கிறது’ என்றார்.

‘வலி’ என்றேன்.

‘சரியாகிவிடும்.’

‘கேஸ் காங்கரின் என்றால் என்ன?’

‘விபத்தில் பெட்ரோல் தூசு புண்மீது படிந்து ரத்தத்தில் பரவுவதை அப்படிச் சொல்வோம்.’

‘உடல் முழுக்க செப்டிக் ஆகியிருக்கிறதா?’ என்றேன்.

‘சேச்சே. சிறிய அளவில்தான். காய்ச்சல் மட்டும்தான் இருக்கிறது. ஆன்டிபயாடிக் வேலை செய்வதனால் சுரப்பிகள் வீங்குவதனால்கூடக் காய்ச்சல் வரும்.’

‘ரத்தம் வழியாகக் கடுமையாக நோய்த் தொற்று பரவியிருந் தால்தான் ஸெபஸோலின் தருவார்கள். அதுவும் ஒரு கிராம்’ என்றேன்.

‘நீங்கள் அதிகம் யோசிக்க வேண்டாம். ஆன்டிபயாடிக் தந்திருக்கி றோம். சரியாகிவிடும்’ என்றார் டாக்டர்.

‘நான் டாக்டர் ராமநாதனைப் பார்க்கவேண்டும்.’

‘வரச்சொல்கிறோம்’ என்றார் டாக்டர். அவர்கள் போன பிறகு என்

கையைத் தூக்கிப் பார்த்தேன். என் துண்டிக்கப்பட்ட வலது கால் போலவே இருந்தது அது.

நான் தூங்கிவிட்டிருக்கவேண்டும். டாக்டர் ராமநாதனின் குரல் கேட்டு விழித்துக்கொண்டேன். என் கண்கள் எரிந்தன. உதடுகள் உலர்ந்து ஒட்டியிருந்தன.

‘காரமைசின் அல்லது செப்டாக்சின் இரண்டுமே பரவாயில்லை. ஸெப்சோலின் ரொம்ப சம்பிரதாயமான மருந்து. பலருக்கு ரெஸிஸ்டன்ஸ் உருவாகியிருக்கிறது. என்னைக் கேட்டால்...’

‘டாக்டர்’ என்றேன்.

டாக்டர் திரும்பிப் பார்த்தார். என்னருகே வந்து, ‘எப்படி இருக்கிறீர்கள்?’ என்றார்

‘வலிக்கிறது’ என்றேன்.

‘இலேசாக செப்டிக் ஆகிவிட்டது. ஆன்டிபயாடிக் கொடுத்திருக்கிறோம்...’

‘டாக்டர் நான் உங்களிடம் பேசவேண்டும்’

டாக்டர் முகம் மாறுபட்டது ‘என்ன?’ என்றார்

‘நான் நிறைய கனவுகள் கண்டேன் டாக்டர். அவை கனவுகள் எல்ல. ஒருவகையான ஆழ்மன தரிசனங்கள். முன்பு பலமுறை வாழ்க்கையின் பல நுட்பமான விஷயங்களைக் கனவுகள் மூலம் உணர்ந்திருக்கிறேன்.’

‘உங்கள் உடல்நிலைக்கு மிகவும் பாதகமான விஷயம் உங்கள் பதற்றம்தான். அமைதியாக இருங்கள்.’

‘நான் அன்று கோபப்பட்டது தவறுதான் டாக்டர். மன்னித்து விடுங்கள்.’

‘அதற்காகச் சொல்லவில்லை.’

‘டாக்டர் என் கனவில் என் கால்கள் திரும்பத் திரும்ப வருகின்றன. உதாரணமாக நான் சற்றுமுன் கண்ட கனவு மூன்று முறை வந்தது. நான் ஒரு சிறு பொந்துக்குள் இருக்கிறேன். இருட்டாகவும், ஈரமாகவும், இறுக்கமாகவும் இருக்கிறது. என் கால்கள் தனியாக என் மார்பருகே இருந்தன. கையால் அவற் றைப்பற்றி மார்போடு அணைத்தேன். கைகளுக்கு அன்னியமான தொடு உணர்வு ஏற்பட்டது. அவை மெலிந்த வயோதிகக் கால்கள். பொந்தின் இறுக்கம் அதிகரித்தது. என் கால்களை வெளியே நீட்டினேன். வெளியே நின்றபடி அந்தக் கால்களைப் பார்த்தேன். அவை சின்னஞ்சிறு குழந்தையின் கால்கள். டாக்டர் இந்தக் கனவிற்கு என்ன அர்த்தம்?’

‘நீங்கள் என்ன அர்த்தம் தருகிறீர்கள்?’

‘அந்த முதிய கால்கள் என் தந்தையின் கால்கள் டாக்டர்.’

‘அந்த இளம் கால்கள் உங்கள் குழந்தையின் கால்கள் இல்லையா?’

‘ஆமாம்.’

‘அத்தனை தெளிவாக இருந்ததா கனவு?’

‘இல்லை துண்டுபட்ட பிம்பங்கள்தாம்.’

‘உங்கள் வசதிப்படி நீங்கள் அவற்றைக் கோர்க்கிறீர்கள்.’

‘இருக்கலாம். ஆனால் டாக்டர் என் உடல் கால ஓட்டத்தில் மீண்டும் மீண்டும் உருவானபடியே இருக்கிறது. ஒரே அச்சிலிருந்து திரும்பத் திரும்ப வடித்தெடுப்பதுபோல.’

‘உயிர்களின் இயல்பு அது. மறுபடியும் மறுபடியும் படைத்துக் கொள்ளுதல்.’

‘டாக்டர் நான் என்பது இதில் எது? அந்த நிரந்தரமான அச்சா, இல்லை. அதில் விளைந்த இந்த உடல் எனும் நகல் மட்டுமா? டாக்டர் எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது.’

டாக்டர் என்னைக் கூர்ந்து பார்த்தார்.

‘உங்கள் மனத்தில் தேவையற்ற அச்சம் குடியேறியிருக்கிறது. உங்களுக்கு ஒன்றுமில்லை. இது ஆன்டிபயாடிக்குகளின் யுகம். உங்கள் தொற்று மிகச் சாதாரணமானதுதான்’ என்றார்.

என் மனத்தில் வெட்கமும் தன்னிரக்கமும் படர்ந்தது.

‘திடமாக இருங்கள். நீங்கள் படித்தவர், மருத்துவ ஞானமும் உடையவர்.’

‘டாக்டர் படைப்புத் தொடரை நிலைநிறுத்துவது உயிரின் ஆதாரமான நோக்கமல்லவா? உயிருடன் இருக்கவேண்டும் என்ற இடையறாத துடிப்பு அதன் ஒரு பகுதி, இல்லையா?’

‘ஆம்.’

‘அப்படியானால் நான் ஏன் உயிருடன் இருக்கவேண்டும்? என் மகன் வழியாக என் பிறப்பின் நோக்கத்தை நான் நிறைவேற்றி விட்டேனே? நான் எனும் உணர்வு எனக்கு எதற்காக? அதன் நோக்கம் என்ன?’

‘தெரியவில்லை.’

‘தயவுசெய்து சொல்லுங்கள் டாக்டர். உயிரின் நோக்கம் அவ்வளவுதானா?’

நான் எனும் உணர்வு அர்த்தமற்ற வெறும் வீக்கம்தானா?’

‘விஞ்ஞானத்தில் இதற்குப் பதில் இல்லை’ என்றார் டாக்டர்.

‘சொல்லப்போனால் இம்மாதிரிக் கேள்விகளுக்குப் பதில்களே இல்லை என்று படுகிறது. நீங்கள் ஒரு சாதாரண நோயாளியாக இருந்தால் ஒரு மத நூலைத் தந்து படிக்கச் சொல்லியிருப்பேன். இந்த நூற்றாண்டில் விழிப்புள்ள மனம் உடைய ஒருவனுக்கு மதம் திருப்தியைத் தருவதில்லை.’

‘டாக்டர் நான் எதை நம்பி இறப்பது?’ என்றேன் கம்மிய குரலில்.

டாக்டர் அதிர்ச்சியுடன் என்னைப் பார்த்தார்.

‘என் பிறப்பும், வாழ்வும், சேர்த்த அறிவும், அகங்காரமும் எல்லாம் அர்த்தமற்றவை என்றால் எப்படி நான் மரணத்தை எதிர்கொள்ள முடியும்? எனக்குத் தேவை ஒரு பதில்தான், என் கால் எரிந்ததை நான் நிதானமாகப் பார்த்திருந்தேன். அந்தக் காலின் பிரக்ஞை வடிவம் என்னிடம் மிஞ்சியிருந்ததை உணர்ந்ததனால் வந்த அமைதி அது. நாளை என் உடல் சிதையில் எரியும்போது நான் அதேபோல அதைப் பார்த்தபடி எங்காவது இருப்பேனா, டாக்டர்? இந்த உடலுடன் நானும் முழுமையாக அழிந்து போய்விடுவேன் என்பதை என்னால் எவ்வளவு முயன்றும் நம்ப முடியவில்லை. இல்லை. அப்படி இருக்காது. அப்படியென்றால் எதற்குமே அர்த்தமில்லை.’

‘உங்களுக்கு அப்படி எதுவும்...’

டாக்டர் கைக்குட்டையால் வியர்வையை ஒற்றினார்,

‘நான் பிழைப்பது சிரமம்தானே?’

டாக்டர் தயங்கினார். பிறகு, ‘ஆம்’ என்றார் என் கண்களைப் பார்த்தபடி.

அவர் வாயால் அதைக் கேட்டதும் என் உறுதி தளர்ந்தது. என் கண்கள் கலங்கின. தொண்டை அடைத்தது.

டாக்டர் ‘என்னை மன்னியுங்கள்’ என்றார்.

‘சொல்லுங்கள் டாக்டர். நான் எண்ணுவது உண்மைதானே? இந்த உடலுடன் நான் முழுமையாக அழிவது சாத்தியமில்லை தானே? நான் என்பது இந்த உடல் அல்லதானே?’

‘நான் என்ன பதில் சொல்ல முடியும்? உங்களின் இடத்தில் நான் இருந்தால் எனக்கு வலுவான காம்போஸ் தந்து வைக்கும்படிக் கோருவேன்.’

‘எனக்கும் காம்போஸ் கொடுங்கள் டாக்டர். இருப்பதிலேயே தீவிரமான

மருந்து கொடுங்கள். நான் கண்விழிக்கவே கூடாது.'

டாக்டர் 'நர்ஸ்' என்றார். நர்ஸ் என் புஜத்தில் ஊசியைச் செருகினாள்.

- தினமணிக்கதிர், 2001

41. வாள்

அழைப்பு மணியை அழுத்தினேன். சற்று நேரம் கழித்து கதவு தட்டப்பட்டது. ‘உள்ளே வா’ என்றேன். மழிக்கப்பட்ட முகமும், இளநிலை குருமார்களுக்கான இளம் காவி உடையும் அணிந்த இளைஞர் வணங்கி, காத்து நின்றார்.

‘இன்றுதானே விசாரணை?’ என்றேன். பேச்சைத் துவங்கும் பொருட்டு.

‘பிரணாம் மகாகுரு.’

‘எனக்கு வேறு உடை ஏதாவது கொண்டு வர முடியுமா? இந்த உடை பிடிக்கவில்லை.’

‘பிரணாம் மகாகுரு, அதற்கு உத்தரவு இல்லை.’

‘என் உத்தரவு இது.’

‘பிரணாம் மகாகுரு. தங்கள் உத்தரவு மேலிடத்திலிருந்து மாறுபட்டதாக இருப்பின் மன்னிப்புக் கோரும்படி உத்தரவு. மன்னிக்கவேண்டும்.’

ஆயாசத்துடன் தலையை அசைத்தேன். எதிர்பார்த்ததுதான். ஆயினும் ஒரு நப்பாசை. இந்த முதல் நிலை குருவின் உடையை அணிந்துகொண்டிருப்பது பொருத்தமற்றது என்று பட்டது. உடையில் என்ன இருக்கிறது? ஆனால் உடை மிக வெளிப்படையாகவும் திட்டவட்டமாகவும் என்னைப் பற்றிக் கூறியபடியே இருக்கும் என்றும் பட்டது. அத்துடன் என்னிடம் பேசுகிறவர் களின் கவனத்தை ஈர்த்துப் பதற வைக்கவும் அது மிக வசதியானது

கதவைத் திறந்து வராண்டாவைப் பார்த்தேன். வெகுதூரம் வரை விரிந்து கிடந்த பளிங்குப் பரப்பில் எதுவுமே தென்படவில்லை. எந்த ஓசையும் இல்லை. கண் கூசாதபடி திறமையாக விரிக்கப் பட்டிருந்த ஒளி. சில கணங்களுக்குள் மௌனம் மிகுந்த பாரமுடையதாக ஆயிற்று. ஆனால் வேறு வழியில்லை. பிரம்மச் சாரிகள் எவரும் இப்பக்கம் நடமாட வாய்ப்பில்லை. அழைப்பு மணி அந்த இளைஞனை மட்டுமே கொண்டு வரும். நேரமாக ஆக அந்த வெண்ணிறப் பிரகாசம் பெரியதோர்

பொருளின்மையை அடைந்தது. பின்பு நானும், பளிங்க வராண்டாவும், வெண்குதைச் சுவர்களும் முழு முற்றான அபத்த நிலையை அடைந்து பரஸ்பரம் வெறித்தபடி நின்று கொண்டிருந்தோம். தாங்க முடியாது என்று எண்ணித் திரும்பியபோது கீழிருந்து படிகள் வழியாக எவரோ ஏறிவரும் நிழல் தெரிந்தது. பின்பு அவன் தன் நிழல் மௌனமாகப் பின்தொடர, ஓசையற்ற ரப்பர் காலணி களுடன் நடந்து வந்தான். காக்கிநிறச் சீருடை சுத்தமாக இருந்தது. சினிமா பிம்பம்போல நகர்ந்து எதிர்திசை நோக்கிப் போனான். அவனைக் கூப்பிட எண்ணினேன். ஆனால் இனம் புரியாத அந்த அபத்த உணர்விலிருந்து விடுபட சிறிது நேரம் பிடித்தது. அதற்குள் அவன் என்னைத் திரும்பிப் பார்த்தான். கண்களில் ஒருவிதமான திடுக்கிடல் தெரிந்தது. என்னை ஒரு திரைப்பிம்பம் போலத்தான் அவனும் பார்க்கிறான் என்று அவன் கண்கள் காட்டின. புன்னகை புரிந்தேன். அருகே வரும்படி அழைத்தேன். பிரமை படிந்த கண்களுடன் அவன் அருகே வருவதற்குள் என் சொற்களை உருவாக்கி விட்டிருந்தேன்.

‘சகோதரா, உன் உடைகள் எனக்கு வேண்டும்’ என்றேன். அவன் உதடுகள் அசைவதற்குள், ‘நீ துப்புரவுத் தொழிலாளி என்று தெரியும். உன் உடைகள் எனக்குத் தேவை. நீ இதை மறுக்க முடியாது’ என்றேன். ‘தன்யவாத் குரு’ என்றான் அவன். மௌனமாகத் தன் உடைகளைக் கழட்டினான். என் காவி உடைகளை அவனுக்குத் தந்தேன். காக்கி நிறச் சீருடையில் என் அபார உயரம் வினோதமாக இருந்தது. அந்த உடையில் வியர்வை வாதையும் சிறிதளவு ஃபினாயில் வாதையும் சன்னமாக எழுந்தன, என் உடைகளின் உயர்தர நறுமணத்திற்கு மாறாக. என் அறையின் மெல்லிய நறுமணம் வெளியேறி விட்டது. உடையலமாரியைத் திறந்தபோதுகூட வியர்வை மணமே எழுந்தது.

மணி ஐந்து, விடிய ஆரம்பிக்கவில்லை. பனிக்காலம் இது. ஆறரைமணி தாண்டவேண்டும். இந்த அறையில் ஜன்னல்கள் இல்லை. ரகசியக்குழாய் மூலம் தூய காற்றும் கூரையின் வெண்ணிறப் பரப்பு வழியாக ஒளியும் கசிந்து நிறைகின்றன. இதற்குள் காலமே இல்லை. என்னை அழைத்துப்போக எவரும் வரவில்லை. நிமிடங்கள் மிக மெல்ல நகர்ந்தன. ஒருமணி நேரம் கழிந்து ஒரு துறவி வந்து வணங்கி என்னை அழைத்துப் போகப் பணிக்கப்பட்டிருப்பதாகக் கூறினார். மூன்றாம் நிலை குருக்களுக்குண்டான தவிட்டுநிறக் காஷாயமும் தங்க வடமும் அணிந்திருந்தார். மழிக்கப்பட்ட தலையில் பச்சை நரம்புகள் தெரிந்தன. வெள்ளையரா அரபு நாட்டவரா தெரியவில்லை. இங்குள்ள சமஸ்கிருத உச்சரிப்பை வைத்து எவரையும் அடையாளம் கண்டுகொள்ள இயலாது. உடலசைவுகள்கூட தனித்தன்மைகளை மெல்ல இழந்துவிடுகின்றன.

அவர் ஏதும் பேசவில்லை. அவரிடம் ஏதும் எனக்குப் பேச விருப்பமுமில்லை. ஆயினும் நான் பேச விரும்பினேன். ஏனெனில் இதுபோன்ற சந்தர்ப்பங்களில் கடந்த இருபது வருடங்களாக தூய மௌனத்தைக் கடைப்பிடிக்கப் பழகியிருந்தேன். ‘உங்கள் பெயர் என்ன,’ என்றேன். அவர் ‘பிரணாம் மகாப் பிரபு’ என்றார். என் மனத்தில் புன்னகை விரிந்தது. ‘எத்தனை மணிக்குப் பேட்டி?’ ‘பிரணாம் மகாப்பிரபு’ என்றார். ‘தண்டனை என்னவாக இருக்கும் என்று எண்ணுகிறீர்கள்?’ ‘பிரணாம் மகாப்பிரபு.’ உரக்கச் சிரித்தபடி ‘மரண தண்டனைதான், இல்லையா?’ என்றேன். அவர் மீண்டும் பிரணாம் கூறியபோது குரல் நடுங்கியது. நான் மீண்டும் சிரித்தேன்.

மகாசுஷத்ரம் துயிலெழுந்து விட்டிருந்தது. பனி புகையாக எங்கும் நிரம்பியிருந்தது. கிழக்கே அந்த வெண்திரை பிரகாச மாகவும் மேற்கே இளம் சிவப்பாகவும் இருந்தது. நடுவானில் சாம்பல் நிறம். பறவையொலிகள் அடைசலாகக் கேட்டபடி இருந்தன. எதிரேயிருந்த மகா தியான கிருஹத்தின் உயர்ந்த கோபுர முகடுகள் முப்பரிமாணத்தை இழந்து பனித்திரையில் வரையப்பட்டவை போலிருந்தன. வாசலில் ஒரு ரோல்ஸ்ராய்ஸ் காத்திருந்தது. பொன்னிறமான அதன் வளைவுகளில் எங்கள் கட்டடம் மடிந்து பிரதிபலித்தது. டிரைவர் இறங்கி நின்றிருந்தான். பச்சை நிறச் சீருடை அணிந்த நீக்ரோ, ‘தன்யவாத் மகாப்பிரபு’. பொன்னாலான பித்தான்கள் மினுங்க வணங்கினான். கதவை சத்தமின்றித் திறந்தான். மெத்தைமீது சரிந்து அமர்ந்தேன். உள்ளே இளம் வெளிச்சம் பரவியிருந்தது. துறவி முன் இருக்கையில் ஏறிக்கொண்டார். கண்ணாடித் தடுப்புக்கு அப்புறம் அவர்கள் மெதுவாகப் பேசும் அசைவு தெரிந்தது. அவர்கள் என்னைப் பார்க்க முடியாது. பின்னிருக்கையில் மெய்க்காவல் வீரர்கள் இருப்பார்கள். என்னைப் பார்த்தபடி. அவர்களை நான் பார்க்கமுடியாது. மீண்டும் அப்பழுக்கற்ற தனிமை. கார் மெல்லக் காற்றால் தூக்கப்பட்டது போல அசைந்தது. மிதக்க ஆரம்பித்தது. கைகளை வெளியே விட்டேன். காற்று மிகவும் குளுமையாகத் தண்ணீர்போல இருந்தது. விரிந்த முற்றம் செம்மையான கற்கள் பாவப்பட்டு பனியின் ஈரம் ஆங்காங்கே பளபளக்க அகன்று கிடந்தது. பிறகு பழுப்புநிறமான பாதை. பெரிய கொன்றை மரங்கள் அடர்ந்து குகைபோல இருந்தது அது. அந்த நேரத்திலேயே ஒரு சருகுகூட இல்லாமல் சுத்தம் செய்யப்பட்டிருந்தது. சில மரங்களில் பறவைகள் அமர்ந்திருந்தன. கார் கடந்து சென்றபோது அவை நகைத்துக் கொள்வதுபோலப் பட்டது. பிறகு மெர்க்குரி நிலவுகள் எரிந்த பெரிய முற்றங்களும், பனிப்புகையில் புதைந்த முகடுகளும், வெண்ணிறச் சுதையாலான பெரிய தூண்களும் கொண்ட கட்டடங்கள் வரிசையாகத் தெரிய ஆரம்பித்தன. தயா மகால்,

கருணா மகால், பிரிய மகால். பிரேம் மகால், ஸ்நேக மகால், பக்தி மகால், பவ்ய மகால். கார் திரும்பியபோது கீழே சமவெளிவரை இறங்கிப்போன கட்டட வரிசையைப் பார்த்தேன். ஆங்காங்கே காலை ஒளி ஒளிரும் திரவம் போலக் கிடந்தது. சமவெளியில் பிரம்மாண்டமான செந்தாமரை வடிவில் மகா ஆத்ம புண்டரீகம். இருபதாம் நூற்றாண்டின் கட்டடக்கலையின் உச்சம். அதன்மீது பாலிதீன் தாள்போல பனி மூடியிருந்தது. பின்பு கார் சரிந்து, காடுபோல மரங்கள் மகா தபோவனத்திற்குள் நுழைந்தது. பெரிய உருக்குக் கதவுகள் தானாகத் திறந்தன. கார் வேகம் குறைந்து, சிவப்புக் கற்களினால் ஆன பிரம்மாண்டமான மாளிகையின் முகப்புக்குள் நுழைந்து நின்றது. கிர் என்று குற்றலைக் காமிராக்கள் காரை நோக்கித் திரும்பின. என் மனம் பரபரப்படைந்தது. பதற்றத்தைக் குறைக்க காரின் மெத்தை இருக்கையை அழுத்திப் பற்றி, மெல்ல விடுவித்தேன். பதற்றப்படக்கூடாது. முக்கியமான தினம். இதன் ஒவ்வொரு கணமும் ஒவ்வொரு காட்சியும் நினைப்பும் முக்கியமானது. எல்லாவற்றையும் நான் எனக்குள் பதிவு செய்துகொள்ளவேண்டும். ஒருவேளை இது என் கடைசி நாள். அந்த எண்ணம் அத்தனைக்குப் பிறகும் மனத்தை ஜில்லிட வைப்பதாகவே இருந்தது.

கதவைத் திறந்தபின் டிரைவர் வணங்கினான். மாளிகை முன் கைகளைக் கட்டியபடி மூன்றாம் நிலை குருக்கள் நால்வர் நின்றனர். நடுவே காவிநிற உடையணிந்த வயது முதிர்ந்த இரண்டாம் நிலைத் துறவி ஒருவர் நின்றார். ஐவரும் வணங்கி வாழ்த்தினர். வயோதிகர் மெல்லப் படியிறங்கி வந்து, ‘உங்கள் வருகை இங்கு புனிதம் நிறைப்பதாக மகாப்பிரபு’ என்றார். புன்னகை புரிந்தேன். என் உடை அவர்களில் ஏற்படுத்திய விளைவுகள் முகபாவத்தில் சற்றும் வெளிக் கசியவில்லை.

முகப்பு குளிரில் விறைத்து அகன்று கிடந்தது. வெண்ணிறச் சுதைத் தூண்களும் பளிங்குச் சுவர்களும் பனிக்கட்டி போலிருந்தன. சிவப்புத் திரைச்சீலைகள் ஏதோ நினைத்துக் கொண்டவைபோல அவ்வப்போது அசைந்தன. எங்கும் வேறு மனித அசைவு தென்படவில்லை. வலதுபக்க வாசல் திரும்பி வராண்டாவில் நடந்து ஒரு பெரிய மூடிய வாசலுக்கு இட்டு வரப்பட்டேன். ஒளி ஊடுருவாத கண்ணாடியாலான கதவு திறந்தது. உள்ளே இதமான வெப்பம். நான் ஓடியாடப் போதுமான அளவு மிகப் பெரிய அறை. அதிதூய வெண்ணிறம் தவிர வேறு நிறமே இல்லை. அதற்குள் மாசுமறுவற்ற பரப்புகள். கூரிய மடிப்புகள். அறை முற்றிலும் காலியாக இருந்தது. விளக்குகளோ துளைகளோ எதுவும் இல்லை. அதன் வெறுமை முஷ்டிபோலச் சுருண்டுவந்து முகத்தில் அறைவதாக இருந்தது.

நடுவே ஒரு வெண்ணிற நாற்காலி இருந்தது. சற்றுக் கழித்துதான் தெரிந்தது. எதிரே இன்னொரு நாற்காலி. அதில் ஒன்றில் அமரும்படிக்கூறப்பட்டேன். கதவு மூடப்பட்டது.

முழுமையான மௌனம் பிரவாகமாக என் மீது பொழிந்தது. அந்த வெண்ணிற நாற்காலியில் அமர்ந்திருப்பது அந்தரத்தில் மிதப்பது போன்ற பிரமையை எழுப்பியது. என் எண்ணங்கள் மெல்ல ஒவ்வொன்றாக எழுந்து சிறகடித்தன. பிறகு தாறுமாறாகக் குழம்பியடித்தன. அவற்றின் ஒழுங்கின்மையில் இருந்த வேகம் என்னைச் சுழற்றிச் சுழற்றி அடித்தது. அவற்றை அடக்கிச் சீர்த்திருத்த என்னையறியாமலேயே நான் முயல்வதை உணர்ந்து திடுக்கிட்டேன். சீக்கிரத்திலேயே அது என்னைக் களைப்படையச் செய்துவிடும் என்று தெரியும். எண்ணங்களை அப்படியே விடவேண்டும் என்று முடிவு செய்தேன். பிறகு அது சாத்தியமல்ல என்று கண்டேன். மனத்தின் ஒரு மூலை எண்ணங்களைச் சீர்படுத்துவதற்கென்று தனியாக இயங்குகிறது. அந்தப் போராட்டம் என் மனச்சக்தியை உண்டு கரைத்தபடி இருப்பது தெரிந்தது. தலையை உலுக்கிக்கொண்டேன். அந்த வெண்கவர்கள்மீது காறி உமிழ்வதாகக் கற்பனை செய்துகொள்ள ஆரம்பித்தேன். கன்னங்களில் எச்சில் ஊறியபடியே இருந்தது எனக்கு. சுவர்களை, தரையை, முழுக்கத் துப்பிக் கருமையாக்கி னேன். அறைக்குள் இருட்டு நிரம்பியது. இருட்டில் சுவர்களுக்குள் முட்டி மோதினேன். ஆவேசமாக என் மண்டையை பளிங்கில் மோதினேன். வலி உடம்பில் தெறித்தது. ரத்தம் மணத்தது. வெம்மையான திரவமாக எங்கும் வழிந்தது. என் மொட்டைத்தலை கோழி முட்டைபோல உடைந்து, மூளை மஞ்சள் கருபோல வழிந்து கிடந்தது. வெகுநேரம் மனம் இதமான தாலாட்டில் சொக்குவதுபோல மயங்கியது. மூளை இல்லாத தலைக்குள் காற்று நிறைந்தது. கனமற்ற இறகுபோலக் கழுத்தின்மீது அது உட்கார்ந்திருந்தது. திடீரென்று என் நெற்றிப் பொட்டு குப்பென்று ஒளியுடன் வெடித்தது. உடல் அதிர்ந்து கண்களைக் குருடாக்கியது. எவ்வளவு நேரம்? ஒரு நிமிடம் மணி ஒருநாள் அல்லது...

எழுந்து நின்றேன். என் மனம் சிதறி விடும் என்று ஒரு கணம்பட்டது. உட்கார்ந்து கண்களை மூடி உள்ளே சுழன்று ஒளிப்பொருட்களைக் கூர்ந்து பார்த்தேன். மெல்ல அமைதி அடைந்தேன். மூச்சை நிதானமாகவிட்டேன். மனம் அடங்கி கவனம் உடலின் உபாதைகள்பால் திரும்பியது. இடுப்பில் அசௌகரியம். சிறுநீர் முட்டி வயிறு வலித்தது. பேட்டி - இல்லை, விசாரணைத்திட்டம் - கைவிட்டப்பட்டதா என்ன? இல்லை. வந்துவிடுவார்கள். உங்களுக்கு விடுதலை மகாப்பிரபு. உங்களை இனி இந்த ஆசிரமம் கட்டுப்படுத்தாது. வெளியே இப்போது குளிர்காற்றில் மர

இலைகள் சலசலத்தபடி நிற்கும். அரச மரத்தடி நிழலில் அமர்ந்து சிறுநீர் கழிக்கவேண்டும். உடனே சிறுநீர் என் கட்டுப்பாட்டை மீறிவிடும் என்றுபட்டது. வயிற்றை இறுக்கிக்கொண்டேன். விடுதலைதான். அவர்களுக்கு வேறு வழியில்லை. கொல்வதெல்லாம் அப்படிச் சுலபமா என்ன? என் மீதே எரிச்சல் ஏற்பட்டது. முட்டாள் முட்டாள். இது திட்டமிடப்பட்டது. இந்த உத்திக்குப் பணிந்துவிடக்கூடாது. ஆனால் சிறுநீர்? எளிய விஷயமல்ல அது. கவனத்தைக் கலைத்து எரிச்சலடைய வைத்துவிடும். ஒரு கணம் நிதானமிழந்து அவர்கள் கூறும் எதையாவது நான் ஏற்றுக்கொண்டால் போதும். கதை அவ்வளவுதான். எழுந்தேன். அறை நடுவே சிறுநீர் கழித்தேன். அறையின் ஒரு ஓரத்திலிருந்து நான்கு சுவர்களையும் தொட்டபடி சீராக ஓட ஆரம்பித்தேன். இரத்தம் சிரைகளில் கொதித்தபடி ஓடுவது தெரிந்தது. மூச்சிரைக்க ஆரம்பித்தபோது கதவு திறந்தது. பிரகாசமான காவி உடையுடன் முதல்நிலை குரு ஒருவர் உள்ளே வந்தார். தன் இருக்கையில் அமர்ந்தார். நான் என் இருக்கையில் அமர்ந்தேன். காதுகளில் வெப்பம் பறந்தது. ஆனால் மனம் தெளிவாக உற்சாகமாக இருந்தது. வியர்வை தலையிலும் முகத்திலும் நிரம்பி நின்றது. கையால் துடைத்துக் கொண்டேன். முதுகை நிமிர்த்தி அமர்ந்தேன். தொடக்கத்தில் என் முழு சக்தியும் என்னிடம் இருக்கிறது.

‘பிரணாம் மகாகுரு’ என்றார் அந்த முதல்நிலைத் துறவி. என் வயதே ஆன இளைஞன். முகம் ஜெர்மனியை ஞாபகப்படுத்தியது. சிவப்பான மெல்லிய உதடுகள். பச்சை நிறமான கண்கள். குரல்வளை புடைத்த கழுத்தும், மெல்லிய தோள்களும் நுண்ணிய தவிட்டுநிற மச்சங்களினால் நிறைந்திருந்தன. முகத்தில் குழந்தைத்தனம் இருந்தது. அவனுடைய கண்கள்தான் சிக்கல். அவை உணர்ச்சிகளை மறைக்க அவனுக்குப் பெரிதும் கைகொடுப்பவை. அந்த உள்ளடக்கிய உதடுகள் கூட அவன் உத்தேசிக்காத போதும் ஒரு வகைப் பிடிவாதத்தை வெளிப்படுத்தக் கூடியவை.

‘என்னை பூஜ்யபாதர்தான் சந்திப்பதாகக் கூறப்பட்டது’ என்றேன்.

‘அவர் உங்களை எப்போதும் பார்த்துக்கொண்டுதான் இருக்கிறார். விரும்பும் கணம் உங்கள்முன் தோன்றி அவரால் பேச முடியும்.’

‘ஓகோ’ என்றேன். என்னைக் காமிரா பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறது. இது நான் எதிர்பாராதது. என் மீது கவிந்திருந்த அபாரமான பார்வையுணர்வை உதறும் பொருட்டு முழுக்கவனத்தையும் அவன் உதடுகள் மீது குவித்தேன். அவற்றின் இழுபடல், குவிதல். வெண்பற்கள் தெரிந்து மறைதல், சிவப்பு, ஈரம். ஆனால் எனக்குள் ஒரு முள்ளுனி நிலைதவறி

அலைவது தெரிந்தது. திடீரென்று எனக்குப் பீதி ஏற்பட்டது. தோற்றுக் கொண்டிருக்கிறோம் என்று எண்ணிய கணமே, அது உறுதியாகி விட்டது என்றும் பட்டது. மனச் சக்தியைக் குவித்து ஒரு வெளியை உள்ளூர எழுப்பிக்கொண்டேன். கற்பனையில் நான் பாய்ந்து எழுந்து அவன் குரல் வளையைக் கடித்துப் பிய்த்தேன். இரத்தம் வாயில் உப்பாகக் கரித்தது. என் மார்பிலும் முகத்திலும் வெதுவெதுவென்று கொட்டியது. கண்கள் உருண்டு பின்பு நிலைக்க கைகால்கள் துள்ளியது. என் உடம்பு குளுமையடைந்தது. அவனை உற்றுப் பார்த்தபடி உட்கார்ந்திருந்தேன். கொடூரமானதோர் மிருகமாக என்னை உணர்ந்தது எனக்கு என்னைப் பற்றிய நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தியது. வலிமை மிக்கவனாக, உடல் வன்முறை தவிர வேறு எதனாலும் வெல்லப்பட முடியாதவனாக உணர்ந்தேன்.

‘மகாகுரு’ என்றார் துறவி. ‘தங்கள் எண்ணங்களை இங்குள்ள கருவிகள் ஓரளவு கணித்துள்ளன. இந்த அமைப்பின் இரண்டாவது இடத்தில் உள்ளவர் நீங்கள். இங்கேயே பிறந்து திட்டமிட்டு வளர்க்கப்பட்டவர். இந்த அமைப்பை நாளை நீங்கள்தான் நடத்திச் செல்லவிருக்கிறீர்கள். உலகுக்கு ஞானவழி காட்டும் கடமை உங்களுக்கு இருக்கிறது. ஆனால் உங்கள் மனம் அதன் உறுதி நிலையிலிருந்து சரிந்து வருகிறது. பத்து நிகழ்ச்சி களில் தானியங்கி காமிராக்கள் எடுத்த எழுபத்தோராயிரம் புகைப்படங்களை ஆராய்ந்து கம்ப்யூட்டர் கீழ்க்கண்ட முடிவுகளுக்கு வந்துள்ளது. நீங்கள் ஐயப்படுகிறீர்கள். குறிப்பாக இந்நிறுவனத்தின் ஆதாரமான கருத்துக்கள் பல்வேறு வகைகளில் முன்வைக்கப்பட்ட போதெல்லாம் நீங்கள் ஐயம் தெரியும் முகபாவத்துடனும், கண்ணசைவுகளுடனும், உடலசைவுகளுடனும் காணப்பட்டிருக்கிறீர்கள்.’

‘உம்’ என்றேன்.

‘இதன் காரணமாக உங்கள் போதனை நிகழ்வுகள் ரத்து செய்யப்பட்டன. உங்களைப் பிறர் சந்திப்பது தடுக்கப்பட்டது. உங்களிடம் விசாரணைக்கு அனுப்பப்பட்ட முதிய துறவிகளிடம் உங்கள் ஐயங்களை நீங்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறீர்கள்.’

‘ஆம்.’

‘உங்கள் ஐயங்கள் என்ன என்று கூற முடியுமா?’

‘திட்டவட்டமாகக் குறிப்பிடுவது சிரமம். பொதுவாக ஒரு சந்தேகநிலை எனலாம்.’

‘அதாவது...’

‘நான் எல்லாவற்றையும் சந்தேகிக்கிறேன்.’

‘எல்லாவற்றையுமா? எந்த அடிப்படையில்?’

‘எல்லாவற்றையும் சந்தேகிக்கவேண்டும் என்ற அடிப்படையில் தான். தருக்க ரீதியாகப் பார்த்தால் அந்த அடிப்படையையும் நான் சந்தேகிக்கிறேன்.’

‘இதோ பாருங்கள் மகாகுரு. ஒரு செயலுக்கு சில காரணங்கள் இருந்தாகவேண்டும்.’

‘கூடுமானவரை.’

‘சரி, கூடுமானவரை இப்படி பல விஷயங்களை நீங்கள் ஐயப்படுகிறீர்கள். அவற்றுக்குப் பொதுவானதோர் அம்சம் இருக்குமல்லவா?’

‘சந்தேகம்தான் ஒரே பொதுவான அம்சம்.’

‘விளக்க முடியுமா, தயவு செய்து?’

‘இயல்பாக, சர்வ சாதாரணமாக, நான் சந்தேகப்படுகிறேன், அதற்கான காரணங்களைப் பிறகு உண்டு பண்ணுகிறேன். சில சமயம் அதுவும் இல்லை. பிறரிடம் கூறத்தான் காரணங்கள்.’

‘சந்தேகம்தான் உங்கள் சித்தாந்தமா?’

‘இல்லை. அப்படி ஒரு சித்தாந்தம் எனக்கு இருந்தால் அதையும் நான் சந்தேகப்படுவேன்.’

‘மகாகுரு, இருபத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு நிஹிலிஸ சித்தாந்தம் அல்லவா?’

‘இல்லை. பல்வேறு வடிவில் அது மனிதகுல ஆரம்பம் முதல் இருந்து வந்துள்ளது. அதுவே மனிதனின் இயல்பான நிலை.’

என்முன் இருந்த வெண்சுவர் பிரம்மாண்டமான சினிமாத் திரையாக ஆயிற்று. டிஜிட்டல் திரை. விஸ்வரூபத் தோற்றமாக பூஜ்யபாதரின் முதிய முகம் தெரிந்தது. அதில் புன்னகையும் வருத்தமும் இருந்தது.

‘குழந்தை’ என்றது பிம்பம். ‘உன் நிலை இயல்பானதுதான். ஞானத்தேடலின் ஒரு கட்டத்தில் எல்லாருக்கும் இது நிகழ்கிறது. எல்லாப் புராதன மதநூல்களிலும் இதற்கு ஆதாரங்கள் உள்ளன. உன்னை மிகுந்த பிரியத்துடன் கவனித்து வருகிறேன். உனது ஐயங்களை நீ அகற்றிக் கொள்ளும்போது நிழல் விலகிய தடாகம்போல உன் மனம் தெளிவடையும். ஒரு சந்தேகியாக இருப்பது நம்பிக்கையின் ஒரு

படிநிலை மட்டுமே.’

‘ஆனால் நான் என்னை சந்தேகி என்றும் ஏற்க மாட்டேன்.’ திரை அணைந்தது. நான் சிறு ஏமாற்றத்துடன் திரும்பினேன்.

‘அப்படியானால் நம்பிக்கையாளனா?’ என்றார் என் முன் இருந்த துறவி.

‘அதுவும் இல்லை.’

‘அப்படியானால் முன்றாவது ஒரு நிலையா - கூறப்படாதது?’

‘அதுவும் இல்லை. நான் எதை எண்ணினாலும் அதற்கு எதிரான குரலும் அத்துடன் சகஜமாகக் கலந்துவிடுகிறது.’

‘இருங்கள். சந்தேகத்தின் குரல் எதிலும் இணைந்துவிடுகிறது என்பதில் உறுதியாக உள்ளீர்கள் இல்லையா?’

‘அதுவும் இல்லை.’

சுவரில் மீண்டும் பூஜ்யபாதர் தோன்றினார். அவர் முகம் கனிவுடன் சிரித்தது. ‘உனக்கு என்னதான்வேண்டும் என்பதை நீ யோசித்திருக்கிறாயா குழந்தை?’

நான் பேசாமல் அமர்ந்திருந்தேன்.

‘உன் இருப்பு பற்றிய மிதமிஞ்சிய முக்கியத்துவத்தை நீ உன் எண்ணங்களில் கொண்டிருக்கிறாய். நான் சந்தேகிக்கிறேன் என்பது உனக்கு நான் இருக்கிறேன் என்பதற்கு இணையானது. சந்தேகம் என்பது உன்னுடைய அகங்காரத்தின் தத்துவ வடிவம் மட்டுமே. உன்னைப் பூதாகரப்படுத்த நீ சந்தேகத்தை பூதாகரப் படுத்துகிறாய்.’

‘தெரியவில்லை.’

பிரபஞ்ச வெளி என்று சொல்லிப்பார். ஆழ்ந்து மன ஒருமையுடன் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லு. உன் அகங்காரம் சீண்டப்படும். நீ நிலை குலைந்து உன் இருப்பை ஆக்ரோஷமாக நிறுவ முயல்வாய். அதற்கு நீ முயலும் ஒவ்வொரு வழியும் உன்னை மீண்டும் பிரபஞ்ச வெளிக்கே தள்ளிவிடும். உன் மனம் வெறுமை அடையும். எஜமானன் காலடியில் நாய்போல நீ அம்முடிவின்மை யின் முன் சுருண்கொள்ளமுடியும். தன்னிலையற்ற தருணம் அது. அப்போது உனக்கு ஐயமிருக்காது.

‘இதை நான் ஏற்கெனவே செய்திருக்கிறேன்.’

சுவர் பிம்பம் அணைந்தது.

இளம் துறவி என்னிடம் ‘என்ன உணர்ந்தீர்கள்’ என்றார்.

‘பிரபஞ்சவெளி’ என்றேன். ‘அது இருக்கிறது. இல்லாமலும் இருக்கலாம். அவ்வளவுதான்.’

‘உங்களை எப்படிப் புரிந்துகொள்வது?’

‘ஒரே வரி. ஒவ்வொன்றும் அதன் எதிர்த்தன்மையிலும் இருக்கிறது.’

‘நாம் பார்க்கும் விதத்தின் எதிர்நிலையிலும் அல்லவா-

சுவரில் பூஜ்யபாதர் தோன்றினார். ‘மகனே, உன்னை இந்நிறுவனம் திட்டமிட்டு வளர்த்தது ஏன் தெரியுமல்லவா- இந்நிறுவனம் இன்று மெய்ஞானத்தின் மையம். உலகமெங்கும் பலகோடி பக்தர்களும், கிளைகளும் உடையது இது. இதற்குத் தலைமையேற்று நீ உலகை வழிநடத்துவாய் என்று நான் எண்ணினேன்.’

நான் ஏதும் பேசவில்லை.

‘இது தற்காலிக மனப்பிரமை. நீ சற்று முயன்றால் உன்னை மாற்றிக்கொள்ள முடியும்.’

‘நான் என்ன செய்யவேண்டும்?’

பூஜ்யபாதரின் பிம்பம் மறைந்தது. ‘நீங்கள் உங்களை எங்காவது பிணைத்துக் காட்டுங்கள். அதை உடைத்து உங்களை இம் மையம் மீட்கும்’ என்றார் இளம் துறவி.

‘அது என்னால் முடியாது.’

நீண்ட மௌனம் நிலவியது.

‘மகாகுரு, இந்நிறுவனத்தை விட்டு வெளியேற விரும்புவதாக, ஏற்கெனவே தாங்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறீர்கள்.’

‘ஆம்.’

‘வெளியேறி என்ன செய்யப்போகிறீர்கள்?’

‘தெரியவில்லை.’

‘வெளியேயும் நிறுவனங்களும் மனிதர்களும் மட்டும் உள்ளனர். அவற்றைத் தவிர்த்து நீங்கள் வாழ முடியாது. அவையிரண்டும் அவற்றுக்குப் பின்னால் உள்ள கருத்துருவங்களின் தூல வடிவங்கள்.’

நான் அவரைக் கூர்ந்து பார்த்தேன்.

‘நீங்கள் இம்மனநிலையில் அவற்றுடன் எந்த உறவும் கொள்ளச் சாத்தியமில்லை. உங்களால் அவற்றை ஏற்கவோ நிராகரிக்கவோ

முடியாது.’

என் மனம் படபடத்தது, எங்கு போகிறான் இவன் என எண்ணினேன்.

‘மகாகுரு, இந்நிறுவனம் உலகப் பேரமைப்பின் சிறு உதாரண வடிவம். இதை உருவாக்கியுள்ளவை சில நிர்ணயங்கள் என்றால் எண்ணிலடங்கா நிர்ணயங்களினால் வெளியுலகம் உருவாகியுள்ளது.’

நான் பெருமூச்சு கூட்டேன். அந்தத் துறவி தன் இலக்கை நெருங்கிவிட்டான்.

‘உங்களுக்கு ஏற்படும் அன்னியத்தன்மை அங்கு மேலும் தீவிரமாக ஏற்படுமல்லவா?’

‘ஏற்படலாம்.’

‘இங்கிருந்து நீங்கள் வெளியேறலாம். அங்கிருந்து எப்படி வெளியேற முடியும்?’

அவன் கண்கள் இரு சிப்பித் துண்டுகள் போலிருந்தன.

‘மகாகுரு அதற்கும் வழி உண்டு.’

என் உடம்பு தளர்ந்தது. நான் புன்னகை செய்தேன்.

கதவு திறந்தது. இரு துறவிகள் ஒரு நீண்ட பெட்டியுடன் வந்தனர். தங்கத்தாலான கோல அலங்காரங்கள் பரவிய தேக்கு மரப்பெட்டி. அதை இளம் துறவி திறந்தார். உள்ளே ஒரு ஜப்பானிய வாள் இருந்தது. அதன் உறையில் சித்திரங்களும், வைரக் கல்லாலான மலர்ச் செதுக்கல்களும் ஜ்வலித்தன. அதன் பெயர் என்ன? நிஞ்சா. ஜப்பானிய ஹராகிரி செய்யப் பயன்படுத்தும் வாள். துறவி வாளை உருவினார். அதன் ஒளி அவர் முகத்தில் விழுந்தது. அதை எங்கள் இருவருக்கும் நடுவே வைத்தார்.

சுவரில் பூஜ்யபாதர் தோன்றினார். ‘குழந்தை, இது வெறுமொரு சோதனை மட்டுமே. உன் முன் காலம் நீண்டு கிடக்கிறது. நீ இந்த வாளைப் பயன்படுத்தும்வரை இங்கு எதுவும் மாறப்போவ தில்லை. இவ்விளையாட்டின் இறுதி என்பது அது மட்டுமே.’

பூஜ்யபாதர் புன்னகை செய்தார். ‘இரண்டு வழிகள் உன்முன் உள்ளன. உன்னை நீ கொன்றுவிடலாம் அல்லது உன்முன் உள்ள துறவியைக் கொன்றுவிடலாம். அவரைக் கொன்றால் உடனடியாக உன்னை விடுதலை செய்துவிடுவதாக வாக்குறுதி அளிக்கிறேன். இரண்டில் ஒன்றை நீ தேர்வு செய்யலாம்.

நான் என் முகத்தை இறுக்கி அசைவற்று அமர்ந்திருந்தேன்.

‘குழந்தை, உன்னை நீ கொன்றுவிடுவதன் மூலம் உன் நிலைப் பாடுகளை முழுமையுடனும் உண்மையுடனும் ஸ்தாபித்து விடுகிறாய். அது உன் முதல் வாய்ப்பு. உன் உள்மனத்தை ஊடுருவிப் பார். சந்தேகம் என்று நீ கூறுவது உன் மனம் போடும் வேஷம்தானா? நீ விரும்புவது இங்கிருந்து தப்பி, மிருக இச்சைப்படி, மிருக சுதந்திரத்துடன் வாழ்வதைத்தானா? இரண்டாவது வாய்ப்பின் மூலம் நீ அதை அடையலாம். அவரைக் கொல்வதன் மூலம் நீ இப்போது சொன்னவற்றை எல்லாம் நீயே நிராகரித்து விடுவாய். காரணம் அந்தச் செயலைச் செய்யும்போது அதற்குத் தேவையான உறுதிநிலை உனக்கு இருந்தது என்றுதான் அதற்கு அர்த்தம். பிறகு ஒருபோதும் இந்தச் சந்தேக வாதத்தை நீ மனமொப்பிக் கூற முடியாது. உனக்கு வேண்டியது என்ன? உன்னை அறிந்துகொள்ள அரிய வாய்ப்பு இது. உனக்கு என் ஆசிகள்.’

திரை அணைந்தது. நான் அந்த வாளைப் பார்த்தேன். அதன் வளைந்த கைப்பிடியில் சிவந்த வைரங்கள் பதிக்கப்பட்டிருந்தன. அவற்றின் ஒளி அதிகரித்தபடி வந்தது.

- சதங்கை, 2001

42. முகம்

மிகச்சிறிய ரயில் நிலையம், நீண்ட பிளாட்பாரமும் மஞ்சள் டிஸ்டெம்பர் பூசப்பட்ட சிறு கட்டடமும் வெயிலில் தகித்தன. அங்கு ஓர் எக்ஸ்பிரஸ் ரயில் நிற்பது ஆச்சரியம்தான். இறங்கிச் சுற்றும்முற்றும் பார்த்தேன். தூரத்தில் சில கிராமவாசிகள் இறங்கினார்கள். ஒரு பெண்மணி நெற்றிமீது கை வைத்து என்னை உற்றுப் பார்த்தாள். கூட இருந்த இன்னொருத்தியிடம் என்னவோ கூறினாள். அவளும் என்னை உற்றுப் பார்த்தாள். ரயில் கூவியது. தடக் என்று திடுக்கிட்டது. பின்பு மெல்ல நகர்ந்து வேகமெடுத்தது. நான் அந்தக் கிராமவாசிகளை நோக்கிச் சென்றேன். அதற்குள் அவர்கள் அவசர அவசரமாகப் பெட்டிகளை சுமந்தபடி எதிர்த் திசையில் நடக்க ஆரம்பித்து விட்டனர். என்னைக் கண்டு மிரண்டுதான் ஓடுகிறார்கள் என்றுபட்டது.

நின்று சூட்கேஸைக் கைமாற்றிக்கொண்டேன். திரும்பி ரயில் நிலையத்தை நோக்கி நடந்தேன். இப்படியா ஒரு ரயில் நிலையம் இருக்கும். ஒரு மரம்கூட இல்லாமல்? புதிதாகக் கட்டப்பட்டது போலும். எதிரில் ஒரு தண்டவாளம் வளைந்து செல்வது தெரிந்தது. அது எங்கு போகிறது?

ஸ்டேஷன் மாஸ்டர் பச்சைக் கொடியைச் சுருட்டியபடி உள்ளே போனார். அக்குளில் சிவப்புக்கொடி. நான் வேகமாக நெருங்கி 'சார்' என்றேன். அவர் திரும்பிப் பார்த்தார். கண்களில் ஒரு கணம் சிறு அச்சம் ஒன்று தோன்றி மறைந்தது. என் பிரமையாகவும் இருக்கலாம்.

'சிமெண்ட் பாக்டரிக்கு எப்படிப் போறது?'

'அந்தத் தார் ரோடுதான்.'

'ரொம்பத் தூரமோ?'

'ஆமாம்' என்றார். உடனே திரும்பி உள் அறைக்குப் போய் விட்டார். 'எனக்கு அங்கே வேலை கிடைச்சிருக்கு...' என்று நான் கூறியதை அவர் கேட்கவில்லை என்று தோன்றியது. சிக்னல் நெம்புகோல்கள் வரிசையாக இருந்தன. அப்போதுதான் அந்த அறையில் அவற்றின் அருகே ஒரு ஆள் உட்கார்ந்திருப்பதைப் பார்த்தேன். ஒரு கணம் திடுக்கிட்டிவிட்டேன்.

பழுப்புநிறக் கண்களால் அவன் என்னைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். காக்கி நிஜாரும் சட்டையும் போட்டிருந்தான். சிலை போலிருந்தான். நட்பாகப் புன்னகை புரிந்தேன். அவன் முகம் வெளிறியது. பீதியுடன் குனிந்து முகத்தை முழங்கால் மடிப்பில் புதைத்துக் கொண்டான்.

சூட்கேஸை எடுத்தபடி திரும்பி நடந்தேன். ஓர் இரும்பு மேம்பாலம் தெரிந்தது. மறுபக்கம் விலகிச் செல்லும் இன்னொரு ரயில்பாதைக்கு இணையாக அகன்ற, உறுதியான தார்ச்சாலை கிடந்தது. அந்த ரயில்பாதை வெயிலில் வெந்து உருகிக் கிடந்தது. தண்டவாளம் கத்திபோல் மின்னியது. தார்ச்சாலையில் தண்ணீர் தேங்கிக் கிடப்பது போல் கானல் தெரிந்தது. குளிர்க் கண்ணாடியை மாட்டிக் கொண்டேன். நெற்றியிலும் காதோரத்திலும் வியர்வை கொட்டியது.

சாலை சற்றும் வளைவே இல்லாமல் நேராகச் சென்றது. இருபுறமும் பரந்த நிலவெளியில் செம்மண்ணும் சுண்ணாம்புக் கற்களும் பரவியிருந்தன. அவை வெயிலில் வெந்து மணம் வீசின. கண் எட்டும் தூரம் வரை மரங்களே இல்லை. அடிவானத்தில் சாம்பல் நிற நிழல்களாக இலைகள். சுண்ணாம்புப் பாறைகள் கருகிப்போன முதுகுகளுடன், வெடிப்புகளில் பால்வெண்மை தெரிய நின்றன. வானத்திலும் பூமியிலும் மௌனம் நிரம்பிக் கிடந்தது. தூரத்தில் மேகநிழல் தரையில் பரவிச் செல்வது தெரிந்தது. ஒருகணம் அந்நிழலில் நிற்கவேண்டும் என்ற தவிப்பு ஏற்பட்டது.

மூச்சு வாங்கியது. வெகுதூரம் நடந்திருக்கவேண்டும். நேரான பாதையில் தூரம் தெரியவில்லை போலும். தாகம் எடுப்பதை உணர்ந்த மறுகணம் மனம் தண்ணீருக்காகப் பதைக்க ஆரம்பித்தது. நடந்துதான் ஆகவேண்டும். சூட்கேஸைக் கைமாற்றிக் கொண்டேன். எச்சிலை நாவின் குழியில் தேக்கிக் காற்றை இழுத்து குளிர்ச் செய்து விழுங்கினேன். கண்கள் மங்கியபடியே வந்தன. இது என்ன, பாலைவனமா? என் மனக்கண்ணில் 'லாரன்ஸ் ஆப் அரேபியா' திரைப்படத்தின் காட்சிகள் தெரிந்தன. புகை போல நகரும் மணற்புயல். வெண்ணிற அலைகளாகப் படிந்த மணல்வெளி. மண்டை ஓடுகள் தடதடவென்று ரயில்வரும் ஓசை கேட்டது. சட்டென்று நேர் எதிரே புகைவிட்டபடி ஒரு ரயில் சத்தமே இல்லாமல் வருவது தெரிந்தது.

ரயில் அதிவேகமாக என்னைத் தாண்டிச் சென்றது. அது தானியங்கி ரயில். அதில் எவருமே இல்லை. சிமெண்ட் மூட்டைகள் மட்டும் அடுக்கப்பட்டிருந்த ரயில். சிமெண்ட் படிந்து, கான்கிரீட்டால் ஆன கட்டட வரிசை போலிருந்தது. வெண்புகை மேகம் ஒன்று ரயிலைச் சூழ்ந்து,

அத்துடன் பயணம் செய்தது. தூசி அடங்கியது. என் உடைகள் முழுக்கத் தூசி. தட்டினேன். படைபடையாகக் கிளம்பியது. எவ்வளவு தட்டியும் வந்தபடியே இருந்தது.

பாதையின் மறு எல்லையில் ஓர் உயர்ந்த புகைக்குழல் தெரிய ஆரம்பித்தது. அதிலிருந்து புகையினாலான தூண் கிளம்பி விரிந்து, வானத்தைத் தாங்கியிருந்தது. பின்பு எட்டுப் புகைக் குழல்களைக் கண்டேன். வானில் அந்தரத்தில் நிற்கும் மலைபோல ஒரு மேகம் அசைவற்று நின்றனுகொண்டிருந்தது. வெயிலில் அதன் வளைவுகளும் புடைப்புகளும் தகதகத்தன. அது உண்மையில் அசைவற்று நிற்கவில்லை. மெல்லப் பிரிந்தும் கலந்தும் உருமாறியபடி இருந்தது. அதன் அடிப்பகுதி கருமையாகவும் மேல்பகுதி ஒளிபட்டு மின்னும் தூய வெண்ணிறத்தோடும் இருந்தது.

என் நடை வேகம் பிடித்தது. முட்தாவரங்களின் இலைகள் மீதும், லாந்தர் கம்பங்கள் மீதும் சிமெண்ட் தூசி படலமாகப் படிந்திருந்தது. மெல்ல மெல்ல சிமெண்ட் நிறமே எங்கும் நிறைந்து தென்பட ஆரம்பித்தது. பாதை ஒரு பெரிய மதிற்சுவரை அடைந்தது. அதனருகே நின்ற தேக்கு மரங்களை அருகே சென்ற பிறகுதான் சிமெண்ட் தகடுகளை இலைகளாகவும் கான்கிரீட் தூண்களை உடலாகவும் கொண்ட பொம்மைகள் என்று அறிந்தேன். மண்ணும் சுவரும் பெரிய இரும்பு கேட்டும் சிமெண்ட்டால் மூடப்பட்டிருந்தன. மேலே பெரிய சிமெண்ட் எழுத்துக்களில் 'காஸ்மிக் சிமெண்ட்ஸ் லிமிடெட்' என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. கேட்டை உற்றுப்பார்த்தேன். நடுவே சதுர வடிவில் ஒரு பெட்டி. அதில் தபால் பெட்டியின் வாய்போல ஒரு துளை. அதனருகே சென்று படித்தேன். 'உங்கள் அனுமதிச் சீட்டை இங்கு போடவும்.'

சூட்கேஸை தரையில் வைத்துத் திறந்தேன். என் டைரிக்குள் அப்பாயின்மென்ட் ஆர்டர் இருந்தது. அத்துடன் அடையாள அட்டையும், நுழைவு அனுமதியும் இருந்தன. நுழைவு அனுமதியில் கம்ப்யூட்டருக்கான செங்குத்துக்கோடு ஆணைகள் இருந்தன. அதைத் துளையில் போட்டேன். கிர்கிர் என்று ஒரு இன்டிகேட்டர் சிவப்பாக மினுங்கியது. ர்ர்ர் என்று ரீங்காரத்துடன் கதவு சிறிது திறந்தது. தயங்கியபடி உள்ளே நுழைந்தேன். கதவு மீண்டும் மூடிக்கொண்டது.

உள்ளே சாலை தொடர்ந்து சென்றது. இருபுறமும் பெரிய மரங்கள் வரிசையாக நின்றன. சற்றுத் தள்ளி நேர்த்தியான சதுர வடிவங்களில் வரிசையாக வீடுகள், நேரான தெருக்கள், தொழிற் சாலையின் டவுன்ஷிப் போலும். திடீரென்று எனக்கு அச்சம் ஏற்பட்டது. எல்லாமே ஏன் சிமெண்ட்

நிறத்தில் தெரிகின்றன? என் கண்கள் மங்கிவிட்டனவா? கண்ணாடியைக் கழட்டினேன். சிமெண்ட் நிறமே வெளிறியபடி வெயிலில் விரிந்து கிடந்தது. காற்றும் கூட சிமெண்ட் நிறமாக நிரம்பியிருந்தது.

டவுன்ஷிப்பைத் தாண்டிச் சென்றபோது ஒரு குரைப்புச் சத்தம் கேட்டது. திரும்பிப் பார்த்தேன். சிமெண்ட்டாலான ஒரு நாய். அசல் நாய் போலவே அதன் உடல் காணப்பட்டது. ஆனால் சிமெண்ட் தகடு மூடிய உடல். அசைவுகளில் ஒரு விரைப்புத் தன்மையுடன் அது என்னை அணுகியது. வாலை வெடுக் என்று ஆட்டியது. அங்கேயே நின்றபடி குரைத்தது. நாயின் குரல்தான்.

‘பிங்கி கம் ஹியர்’ என்று ஒரு பெண்குரல் கேட்டது. ஒரு வீட்டின் காம்பவுண்ட் கவரைத் தாண்டியபடி ஒரு சிறுபெண் வந்தாள். பெண்ணா? சாம்பல்நிற சிமெண்ட் பொம்மை. நாயை அவள் மீண்டும் அதட்டிக் கூப்பிட்டாள். நாய் இயந்திரத்தனமாகக் குதித்து அவளருகே சென்றது. அவளுடைய பின்புறம் அசைவது எந்திரங்களுக்குரிய நேர்த்தியுடனும், அதே சமயம் சற்றுப் பெண்மைச் சாயலுடன் இருந்தது. வேடிக்கையுணர்வும் அச்சமும் ஒருங்கே அடைந்தேன்.

டவுன்ஷிப் வழக்கமான மதியநேர மந்தத்தனத்துடன் கிடந்தது. சில வீடுகளின் உள்ளே மனிதக் குரல்கள் கேட்டன. சில வீடுகளின் உள்ளே தொலைக்காட்சி ஓடுவது கேட்டது. வீட்டு முகப்புகளில் செடிகளும் கொடிகளும் பூக்களும் கூட சிமெண்ட்டால் ஆனவை. ஆனால் அவற்றின் அசைவுகளிலும் குழைவுகளிலும் உயிர்த்தன்மை கொண்டு வரப்பட்டிருந்தது.

என்ன உலகம் இது? கனவு காண்கிறேனா? நூறு கிலோ மீட்டர் தொலைவில் நான் பிறந்து வளர்ந்த நகரம் இந்நேரம் ஓலமிட்டபடி இயங்கிக்கொண்டிருக்கும். இதோ பித்துப் பிடிக்கச் செய்யுமளவு கனவுச் சாயலுடன் ஒரு சிமெண்ட் உலகம். ஏதோ பயங்கரமான ஆங்கிலப்படம்போல. கனவுதான். நிதானமாக யோசிக்கவேண்டும் என்று தீர்மானித்தேன். செடி கொடி மரங்களை சிமெண்ட்டால் அமைத்திருக்கிறார்கள். அழகுக்காகவும் நிழலுக்காகவும் உருவாக்கப்பட்டவை. நாயும் பெண்ணும் ரோபோ இயந்திரங்கள். வீட்டு வேலைக்காகவும் காவலுக்காகவும் உருவாக்கப்பட்டவை. மனிதர்கள் வீடுகளுக்கு உள்ளே இருக்கலாம். ஆலையில் வேலை செய்யலாம். மிக நவீனமான ஒரு இடம் இது. அவ்வளவுதான்.

டவுன்ஷிப் முடிந்தது. விசாலமான முற்றம் ஒன்று தெரிந்தது. வரிசையாகப் பனிரெண்டு ரோபோக்கள். சீரான வெடுக் வெடுக் நடையுடன் அவை

சென்றன. ஒரு பெரிய லாரி உள்ளிருந்து இரைச்சலுடன் வந்தது. அதையும் ஒரு ரோபோதான் ஓட்டிக் கொண்டிருந்தது. முற்றத்தை அடைந்ததும் எந்தத் திசை நோக்கித் திரும்புவது என்று குழம்பி நின்றேன். ஒரு ரோபோ என்னை நோக்கி வந்தது. என்னிடம் ‘என்னவேண்டும்?’ என்றது. அந்த மனிதக்குரல் காரணமாக நான் அனிச்சையாக ‘வணக்கம்’ என்றேன். ரோபோவிற்கு போய் வணக்கமா என்று உடனே குழம்பினேன்.

கறுப்புக் கண்ணாடி அணிந்திருந்தது அந்த ரோபோ. முகம் இறுக்கமான சிமெண்ட் கட்டையாக இருந்தது. உதடுகள் அசைந்தன. ‘என்ன வேண்டும்?’ என்றது.

‘என் பெயர் குமாரசாமி. கோவையிலிருந்து வருகிறேன். எனக்கு இங்கே சாயில் மிக்சர் எஞ்சினியராக நியமனமாகியிருக்கிறது.’ உத்தரவைக் காட்டினேன்.

சிமெண்டாலான விரல்களை நீட்டி அதை ரோபோ பெற்றுக் கொண்டது. அது கடிதத்தை லாகவமாகப் பிரித்தமை என்னை ஏனோ அருவருப்புக் கொள்ளச்செய்தது.

‘வாருங்கள்’ என்றபடி அது நடந்தது. பின்தொடர்ந்தேன். முற்றம் ஒரு பெரிய நிழலில் இருப்பதுபோல இருந்தது. தலைக்கு மேல் கூரை போன்று அந்த மேகம். அண்ணாந்து பார்த்தேன். கருமையாக வாளை மூடியிருந்தது அது. குவிந்து குவிந்து சுருண்டு கொண்டிருந்தது. அறிமுகமான ஒரு வடிவம் தெரிவது போலிருந்தது. சில வடிவப் பிழைகளுடன் ஒரு மனித முகம் தெரிந்தது. பூமியைப் பார்க்கும் பிரம்மாண்டமான கரிய முகம். தாடைப் பக்கம் சிறிது கலைந்திருந்தது.

பார்வையை விலக்கிக்கொண்டேன். உள்ளே சிமெண்ட்டாலான பெரிய அறை. அரை இருட்டாக இருந்தது அது. அதற்குள் பல நூறு கம்ப்யூட்டர்கள் ஒளிர்ந்தபடியும், கரகரவென்று ஒலி எழுப்பியபடியும் இயங்கிக்கொண்டிருந்தன. வெளிர்ச்சை எண்களும் எழுத்துக்களும் நாலாதிசையிலும் துடித்துத் துடித்து அணைந்தன. நாற்காலிகளில் ஆண் - பெண் உருவமுள்ள ரோபோக்கள் அமர்ந்து துரிதகதியில் வேலை செய்துகொண்டிருந்தன. காந்தத்தால் இழுக்கப்படுபவைபோல சில நடமாடின. என்னை ஒரு ரோபோவிடம் அறிமுகப்படுத்திவிட்டு, கடிதத்தை யும் தந்துவிட்டு கூட்டிவந்த ரோபோ சென்றது.

‘அமருங்கள்’ என்றது ரோபோ. ‘புது நியமனம் அல்லவா.’

‘ஆம்.’

அது கடிதத்தைப் படித்தது. கம்ப்யூட்டரில் மீட்டி சில எண்களை

கடிதத்துடன் சரிபார்த்தது. ‘வாருங்கள்’ என்று எழுந்து கொண்டது. அந்த அறையிலிருந்த அத்தனை ரோபோக்களும் என்னைப் பார்ப்பதாக உணர்ந்தேன். ஓரிரு கணங்கள் என்னைக் கட்டுப்படுத்திப் பார்த்தேன். பிறகு சட்டென்று திரும்பினேன். பலநூறு ரோபோக் கண்கள் என்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. பதறி அவை திரும்பின. பல நூறு கம்ப்யூட்டர்கள் ஓடத் தொடங்கும் சத்தம் அலையாக எழுந்தது.

இரு உள் அறைகளைத் தாண்டி ஒரு விசாலமான அறையை அடைந்தோம். ரோபோ பின்வாங்கியது. அந்த அறையின் ஒரு பக்கம் திறந்திருந்தது. இல்லை, அது பெரிய கண்ணாடித் திரையால் மூடப்பட்டிருந்தது. மறுபக்கம் கட்டடங்களும் புகை போக்கிகளின் அடிப்பகுதிகளும் தெரிந்தன. பல நூறு ரோபோக்கள் சுறுசுறுப்பாக வேலை செய்துகொண்டிருந்தன.

எதிரே ஒரு கண்ணாடித் தள்ளுகதவு இருந்தது. அதன் மீதிருந்த ஒரு கருவி ‘மிஸ்டர் குமாரசாமி உள்ளே அழைக்கப்படுகிறார்’ என்றது. கதவைத் தள்ளி உள்ளே நுழைந்தேன்.

வெகுநேரம், அல்லது வெகுகாலம் கழித்து சிமெண்ட் அல்லாத இன்னொரு நிறத்தைக் கண்டேன். என் கண்கள் கூசின. விரல்களால் அழுத்திக்கொண்டேன். அறை இளம் சிவப்பு நிறத்தில் மிதமான ஒளியமைப்புடன் காணப்பட்டது. நடுவே பெரிய மேஜைக் கம்ப்யூட்டர். சில எலக்ட்ரானிக் சாமான்கள், அப்பால் ஒருவர் அமர்ந்திருந்தார். வெள்ளையர். செம்பட்டைத் தலைமயிர். கொழுத்த முகம். மீசையற்ற மேலுதடுகள் மிக மெலிதாக இருந்தன. பச்சை நிறமான கடுமையான கண்கள்.

‘வணக்கம்’ என்றேன்.

‘புதிய நியமனமா? உனக்கு டவுன்ஷிப்பில் குடியிடம் கிடைக்கும். வேலையை முறைப்படிச் செய். பிற பதவி உயர்வுகள் தகுதிப்படி வந்து சேரும்.’ நல்ல ஆங்கிலம்.

‘எஸ் சார்’ என்றேன். என் மனம் மிகவும் களைத்திருந்தது. பேசவே முடியவில்லை.

‘உன் பெயர் சுவாமிநாதன் - இல்லை குமாரசாமி - இல்லையா? பழைய பெயர். வரிசை எண்ணை ராஜப்பாவிடமிருந்து பெற்றுக்கொள். அதுதான் இனி இங்கு உனக்குப் பெயர்.’

‘ராஜப்பாவா? யார் அவர்?’

‘உன்னை இங்கு கொண்டு வந்துவிட்டாரே அவர்தான்.’

‘வந்து... அது ரோபோ இல்லையா?’

‘ரோபோ? நல்ல கதை! உன்னை மாதிரியே மனிதர்தான் அவர். நீ குழம்பியது நியாயம்தான். அவர் உடம்பு சிமெண்ட் மேலுறைக்குள் உள்ளது.’

நான் முச்சை இழுத்துப் பிடித்தேன். ‘அவர் உடையா அது?’

‘உடையல்ல. கிட்டத்தட்ட தோல்தான். இந்த சிமெண்ட் காற்றிலிருந்து உடம்புமீது படிந்து, இயற்கையாக உருவாகி வருவது. மனிதர்களும் தாவரங்களும் அதற்குள்ளேதான் உயிர் வாழ்கின்றன. முடியாதவை அழிந்து போயின. இயற்கையின் ஒரு தகவமைவு இது.

‘நம்பவே முடியவில்லை.’

‘உன் உடம்பைப் பார், புரியும்.’

குளிர்ந்த கத்தி ஒன்று அடிவயிற்றில் இறங்கியது போலிருந்தது. என் கைகளைத் தூக்கிப் பார்த்தேன். கான்கிரீட் சட்டங்கள் போலிருந்தன. கைகளை அடித்தேன். தட்டத் தட்டு என்று மோதின. தொடு உணர்வு இல்லை.

பயத்துடன் அலறினேன். என்ன செய்வது என்று அறியாமல் ஒரு கணம் திகைத்தேன். மறுகணம் கோபாவேசத்துடன் அந்த ஆள் மீது பாய்ந்தேன். ‘டேய் பாவி’ என்று கூவினேன்.

‘பொறு பொறு’ என்றார் அவர். ‘நான் வெறும் ரோபோதான். கட்டளைப்படி இயங்குகிறேன். இந்த வளாகத்தில் நிர்வாகப் பணி முழுக்க ரோபோக்கள்தான் செய்கின்றன. ஆணைகள் வாஷிங்டனில் இருந்து வரவேண்டும்.’

எனக்கு அப்போது தோன்றியதெல்லாம் ஓடிவிடவேண்டும் என்றுதான். அதிக தூரமில்லை. தப்பிவிடலாம். கதவை உடைத்துத் திறந்து, தடதடவென்று ஹாலில் விரைந்து ஓடி, முற்றத்தை அடைந்தேன். என் உடம்பின் கச்சிதமான யந்திர அசைவுகளை உணர்ந்தேன். என் உடம்புக்குள் நான் மாட்டிக்கொண்டு விட்டேனா?

பார்வையுணர்வு உச்சந்தலையைத் தொட்டது. அண்ணாந்து பார்த்தேன். அந்தக் கரிய முகம் என்னை இமைக்காமல் உற்றுப் பார்த்தது. அதன் உதடுகளில் ஒரு ஏளனச் சிரிப்பு தெரிந்தது. அறிமுகமான முகம். யார்? என் மூளை தெறித்தது. திடீரென்று நான் அதை அடையாளம் கண்டு உறைந்து நின்றுவிட்டேன்.

- சதங்கை, 2001.

43. விரல்

மல்லாக்கப் போடப்பட்ட பல்லிக்குஞ்சு போல சைதன்யாவைத் துணியில் சுற்றிக்கொண்டு வந்து குண்டு நர்ஸ் போட்டபோது அவள் முஷ்டி சுருட்டி ஆட்டி ஆங்காரமாக எதிர்ப்பு தெரிவித்தாள். ஓட்டை உடைத்து வெளியே எடுக்கப்பட்ட ஏதோ விதை போல முகம். அதில் வெம்மை குழம்பியது. வாய் கோணலாகத் திறந்து அதிர்ந்தது. பிடிவாதம் மிக்க, எந்தவிதமான சமரசத்துக்கும் தயாரில்லாத வீறிடல்.

டாக்டர் அவளுடைய உதட்டு நுனியைத் தன் சுட்டு விரலால் மெல்லத் தொட்டார். அழுகை நின்று, உடல் முழுக்க ஒரு பரபரப்பு மின்சக்தி போலப் பரவியோடியது. அவ்விரலைக் கவ்வத் தலைநீட்டி எம்ப முயன்றாள். சிரித்தபடி டாக்டர் நல்ல வயிறு இருக்கிறது கவலை வேண்டாம் என்றார். உயிரின் சக்தியைப் பார்த்தீர்களல்லவா? இப்போது அவள் ஆத்மா வாயிலும் வயிற்றிலும்தான் குடிகொள்கிறது...

முதல் மாதம் அவள் எரியும் வயிறும், துடிப்பு நிரம்பிய வாயும் மட்டுமாகத்தான் இருந்தாள். வேள்வித்தீக்கு இரு பணிவுள்ள ஹோதாக்களாக இருந்தோம். அந்தக் 'கணம் பொறுக்கா கடும்பசி' என்னை எப்போதும் அச்சுறுத்தியது. எந்த நேரம் என்றில்லை. திடீரென்று அவள் முகம் சிவந்து சுருங்கும். வாய் விரிந்து உள்ளே செந்நிற நாக்கு அதிரும். பிளேடால் சருமம் கிழிபடுவதுபோல என்னை உணரச் செய்யும் ஒரு வீறிடல் முதலில். பிறகு பதிலில்லாத கேள்விகள் போலவோ, ஒரே சொல்லின் முடிவற்ற எதிரொலிகள் போலவோ வலுத்து மேலேறும் அழுகை. பதறும் கரங்களுக்குச் சிக்கும் பால் டப்பாவிற்குள் சீனி எப்படி வந்தது? கொதிக்க வைத்து பிளாஸ்கில் ஊற்றி வைத்த நீர் கையில் கொட்டும். கரண்டிகள் ஒளிந்துகொண்டு போக்குக் காட்டும். மீண்டும் மீண்டும் ஒரே நிலை என் நெற்றியில் மோதும். அழுகை கேட்டுச் சுவர்கள் பதறி அதிரத் தொடங்கும். கொடித்துணிகள் பதைபதைக்கும். பால்புட்டி உதடுகளைத் தொட்டதும் நெய்யை ஏற்றுக் கொள்ளும் சுடர்போல ஒரு 'திப்' ஒலியுடன் அவள் முன்னால் எம்பி வந்து அதனுடன் இணைந்து ஒன்றாவாள். அவள் உண்ணும் ஒலி நம் ஆழத்து மென் நரம்புகள்

சிலவற்றைக் கூசக்கூச வருடுவது. பால் தீர்ந்ததும் அவளைக் குப்புறப் போட்டு மெல்லத் தட்டவேண்டும். சிறிய ஏப்ப ஒலி எழும். அது ஒரு ஆசி. திருப்தியடைந்த தேவன் தன் இருப்பிடம் திரும்புகிறான்.

இரு கைகளிலும் சைதன்யாவை வாரியெடுக்கும்போது அடி வயிற்றிலிருந்து ஒரு வீறிடல் மௌனமாக எழுந்து மார்பை நிரப்புகிறது. உயிர் அன்னத்தில் வசிக்கும் அக்னி, அல்லது அக்னியை வகிக்கும் அன்னமா? அன்னத்தை உண்டு அக்னியும், அக்னியை உண்டு அன்னமும் வளர்கின்றன. சைதன்யாவை தினமும் சிறிது நேரம் வெயிலில் காட்டலாம் என்றார் டாக்டர். அவள் உடலில் இளம் மஞ்சள் பரவியிருந்தது. கண்களில் பழுத்த இலையின் மினுக்கம். ரத்தத்தில் செவ்வணுக்கள் பிறந்து பெருக வெயில் தேவை என்று டாக்டர் சொன்னார். காலையில் இளவெயில் பரவத் தொடங்கும்போது நான் வீட்டுப்படியில் அமர்ந்து கால்களை நீட்டி அதில் அவளைப் படுக்க வைப்பேன். எதிரே இளம் தளிர் சுடர்விடும் புங்கமரம், அப்பால் பல்லாயிரம் விழியசைவுகளுடன் புளியமரம், கூழாங்கற்கள், சருகுகள், வண்ணச் சுவர்கள் எல்லாமே ஒளியை மொண்டு மொண்டு பருகி மௌனமாக நிரம்பிக்கொண்டிருக்கும். நீரில் நழுவி இறங்கும் தண்ணீர்ப் பாம்புபோல சைதன்யா ஒளித்தேக்கத்தில் அமிழ்வாள். அவள் சரும மயிர் இலேசாகப் புல்லரித்து நிற்கும். ஒளியை வான்தொடும் பேருருவாகக் கண்டபின்பும் இப்பால் என் ஓயாத இன்று நேற்று நாளைகளுடன் அமர்ந்திருப்பேன். 'தீமையிலிருந்து நன்மைக்கு! இருளிலிருந்து ஒளிக்கு! மரணத்திலிருந்து அமுதத்திற்கு!' பிரார்த்தனைகள் உக்கிரம் கொள்ளும்போது பிரார்த்திக்கப்படுவது மட்டுமே எஞ்சுகிறது. ஆனால் எனக்குப் பிரார்த்தனை எப்போதும் வெறும் சொற்பெருக்குத்தான். சொற்கள்மீது தாவியோடும் மனம் அடியில் ஓர் சொல்லின்மையை உணரவும் செய்கிறது. தந்தையான பிறகே நான் பிரார்த்திக்கக் கற்றுக்கொண்டேன்.

மெல்லிய தசைகளில் ஊறிப் பெருகும் உயிரின் வல்லமையை தினமும் காண நேர்வதென்பது நமக்கு அருளப்பட்டுள்ள மாபெரும் பிரபஞ்ச தரிசனம். தீ போல மண்ணிலிருந்து விண் நோக்கி ஓயாது பாயும் உத்வேகம். கையையும் காலையும் வாயில் திணித்துக் கொள்ளவேண்டும். போர்வை விளிம்பைத் தின்ன வேண்டும். தொலைவிலுள்ள ஜன்னல் திரையைப் பற்றிக்கொள்ள வேண்டும். மல்லாந்து கிடந்தால் குப்புறப் படுக்கவேண்டும். குப்புறப்படுத்தால் எழவேண்டும். காற்றைப் பற்றி மேலேற வேண்டும். குனிந்து அக்கண்களின் தீவிரத்தைப் பார்ப்பேன். என்னவேண்டும் உனக்கு? எதற்கு இந்தத் தவிப்பு? முடிவின்றி இயங்கும் இயற்கையிடமா கேட்கிறேன்? குட்டிக்குண்டி துள்ள இயற்கை என் முகம்

பார்த்துச் சிரித்தபடி எம்பி வர முயலும்.

தெளிவான கண்ணாடிச் சன்னல்களுக்கு அப்பால் நீலவானம் போன்றவை அவள் கண்கள். மூன்று மாதம் கழிந்த பிறகுதான் அங்கு எவரோ வந்து குடியேறியிருப்பதை அறிந்தேன். புன்னகைத்தால் மறு புன்னகை செய்பவர். சைதன்யாவுக்குப் புன்னகை என்றால் கால்களாலும் கைகளாலும் பிருஷ்டத்தாலும் முழுக்கச் செய்யப்பட வேண்டிய சுறுசுறுப்பான ஒரு செயல். அந்த மென்மையான இடுங்கிய அறைக்குள் அவளுக்கு என்ன தனிமை. அவளுக்கு எப்போதும் பிற உடல் தேவை ஒட்டியிருக்க. தொடை மீது. இடை மீது. தோள் மீது. முலை சப்பும்போதுதான் உடலின் சுவர் கரைகிறது. ஆரம்ப நாட்களில் அருண்மொழிக்கு ஊற்று குறைவு. தன் இச்சா சக்தியால் அந்த ஐடத்தின் ஆழத்திலிருந்து அமுதை ஊறச் செய்து உறிஞ்சிக் கொண்டாள் சைதன்யா. ஆத்மாவை முழுக்கக் குவித்து அவள் முலை குடிப்பதைப் பார்த்திருப்பேன். அந்த ஊற்று கிளம்பும் ஆழத்தின் தாளம் அவள் கால்கட்டை விரலில் நெளியும். சூரியஒளி பூமிக்கு முலைப்பால் என்கிறது வேதம். சைதன்யாவுக்கு முலை குடிக்கப் பசியே தேவையில்லை. கண்களைத் திறந்து இந்தப் பிரபஞ்சம் எத்தனை பெரியது என்று ஒரு நொடி பார்த்தால் போதும். 'நீ தனியள்' என அவளிடம் சொல்லும் ஒவ்வொன்றுக்கும் பதிலாக அவள் கண்களை மூடி முலை தேடினாள். முலை அருகே இல்லாதபோது அவள் ஓர் ஒலியை எழுப்பி அதைத் தேடினாள். பிறகு அவ்வொலியே ஒருவித முலை என்று அறிந்தாள். நாவின் உதவி இல்லாமல் தொண்டையே உருவாக்கிக்கொள்ளும் ஒலி. 'ஆங்க்' அப்பால் வேறு ஏதோ பிரபஞ்சத்துப் பிரஜைகள் பேசும் மொழியின் ஒரு துளி இப்பால் கசிந்தது போலும்! அம்மா, பால், பசி, தூக்கம், குளிர், ஈரம், வாய் காலியாக இருக்கிறது என்று எத்தனையோ அர்த்தங்கள் அதற்கு. அடிபருத்த பெருமரத்தில் பறவைகள் அமர்ந்து செல்வதுபோல அச்சொல்லில் அர்த்தங்கள் அமர்ந்து பூசலிடும், வானில் எழுந்து வட்டமிடும். பின் அவள் நாக்கு அச்சொல்லை இரண்டாக உடைத்தது. பால் பற்கள் அவற்றை மேலும் பகுத்தன. தாயச்சோழிகள் போல அவள் வாய்க்குள் குலுங்கி அவை வெளியே சிதறின. மேலும் மேலும் சொற்கள் சொல்வதற்கு சில. மறைப்பதற்கு பல. உளறாதே என்றாள் அருண்மொழி.

புதிய சொற்கள் மூலம் சைதன்யா தன் இயற்கையை ஒழுங்கு பண்ண ஆரம்பித்தாள். 'மம்மு' என்றால் உணவு. 'அம்மா' என்றால் மானுடகுலம் மொத்தமும். காக்காவும் பூனையும் தங்கள் பெயர்களைச் சொல்லி அறிமுகம் செய்துகொண்டன. 'மியா' என்றால் பூனையின் தலைமையில்

பிரபஞ்சத்தில் வாழும் நான்கு கால் பிராணிகள் எல்லாம். 'கா என்றால் சிறகுள்ள ஜீவன்கள் கனமான பெரிய பொருட்கள் 'க்கு' (இருக்கு) என்று தங்கள் இருப்பால் அறியப்பட்டன. சிறிய பொருட்கள் 'ந்தா' (இந்தா) என்று சைதன்யாவால் உலகுக்கு வழங்கப்பட்டன.

சைதன்யாவின் கால்கள் வலுப்பெறும்போதும் அவ்வுலகின் எல்லைகள் நெகிழ்ந்து விரிவடைந்தன. எப்போதும் அவளை தன் உலகின் கடைசி எல்லையில்தான் பார்க்க முடியும். அற்புத அம்சம் இல்லாத எதுவுமே பூமியில் எஞ்சாத காரணத்தால் அவளுடைய புருவம் எப்போதுமே நெற்றி மீது ஏறியிருந்தது. எல்லைகளுக்கு அப்பால் இயற்கை அடங்கிய புன்னகையுடன் நின்று அவள் முன் ஒவ்வொன்றாகப் போட்டுத் தந்தது. ஆடு கோழி, தலைப்பாகைப் பிச்சைக்காரன், பக்கத்து வீட்டுப் பையனின் பந்து, தவளை என ஒவ்வொரு நடிகராக அரங்கப் பிரவேசம் செய்து ஆடி திரைக்குள் மறைந்தார்கள். மொழி முளைத்து காடாக மாறியது. தொலைக்காட்சித் திரை ஒரு சன்னல் என்று அறிந்து 'தெந்து' (திறந்து) என்று கட்டளைப் பெயர் சூட்டினாள். அதில் சலிப்புடன் கொட்டாவிவிட்ட சுந்தர்வனக் காட்டின் பெரும் சிறுத்தையைச் சுற்றும் கூசாமல் 'தெந்து மியா' என்றாள். கம்பி கேட்டுக்கு அப்பால் 'பௌமியா' வந்து வாலாட்டியது.

பல் சைதன்யாவைப் படுத்தி வைத்தது. உலகை வாயால் அறிந்து இரண்டாகப் பகுத்தாள். உணவும் உணவில்லாததுமாக விரியும் பருப்பொருள் வெளியில் செருப்புகள் முதல் பட்டியலில் எப்படியோ சேர நேர்ந்தது. ஞானத்தின் அறைகூவலை ஏற்க எப்போதும் சைதன்யா தயாராக இருந்தாள். வாசற்படியிலிருந்து உருண்டு விழுந்து, தலையில் முண்டு வந்து, கதறி அழுது, கருப்பட்டி தின்று சமாதானம் அடையப்பெற்ற மறுகணமே வாசற்படி நோக்கி ஆவலுடன் போனாள். முதல் முதலாக கட்டிச் செந்தாரத்தின் கடும் கசப்பை முலைக்கண்களிலிருந்து அறிய நேரிட்டபோது அவள் அலறியழுது கால்கள் உதறியது அவமதிக் கப்பட்டதனாலும் கூடத்தான் என்று பட்டது. அறிந்து பகுத்து வகுத்த உலகின் நியதி ஒன்று சிதறி அழிவதன் பதற்றம் அது. கொலுசு குலங்க அறையைச் சுற்றி ஓடிய பிறகு திரும்பி வந்து மீண்டும் சப்பினாள். ஆமாம் கசப்பேதான். அறையோ ஆளோ மாறிவிடவில்லை. பிறகு அவள் கட்டிச் செந்தாரத்தைப் புரிந்துகொள்ள முயன்றாள். மீண்டும் மீண்டும் சுவைத்துக் கசந்து துப்பினாள். கசப்பு அவள் ஞாபகத்திலும் படர்ந்தபோது சும்மா இருக்கும்போது துப்பிக் கொண்டிருந்தாள். இரவில் அவளை யறியாமல் முலைகளின் வெம்மைக்காக நெருங்கி பிறகு தேம்பி அழுதாள். மெல்ல இனி இம்முலைகளின் தர்மம் கசப்புதான் என்று அவள் அறிந்தாள். அவள்

விலகியது ஒரு சொல் வழியாக. ‘இது என்னம்மா?’ என்று அருண்மொழி கேட்டால் ‘சீமம்மு’ என்று சாதாரணமாகச் சொல்வாள். உலகின் அத்தனை நன்மை களுடனும் ‘சீ’ என்ற ஒலியைச் சேர்த்து எதிர்மறையாக ஆக்கலாம் என்று அவள் அறிந்தாள்.

அவள் குணத்தில் வந்த மாற்றத்தைக் கவனித்தேன். குதூகலம் குறைந்தது, பிடிவாதம் அதிகரித்தது. முலைகுடி நிறுத்தப்பட்ட குழந்தைகள் கொஞ்சநாள் அப்படி இருக்கும் என்று அருண் மொழியின் அம்மா கடிதம் எழுதியிருந்தார்கள். விரல் சப்பாமல் பார்த்தால் போதுமாம். தொடங்கிவிட்டால் அப்பழக்கத்தை நிறுத்துவது கஷ்டம். வயிற்றுப் பிரச்சனைகள் ஏற்படும். நானும் அருண்மொழியும் அவள் விரலை சப்பாமல் தடுக்க விசேஷக் கவனம் எடுத்துக்கொண்டோம். வியப்பிலும், கவனத்திலும், தனிமையின் அமைதியிலும் அது வாய்க்குள் நுழைய முற்படும் போதே நான் பேச்சைத் திசைமாற்றி அதை எடுத்துவிடுவேன்.

சைதன்யாவுக்கு வீட்டு மூலைகள் விருப்பமானவையாக ஆனது திடீரென்றுதான். வீடு என்பதே மூலைகளின் தொகை என்பது போல! பொம்மையைக் குளிப்பாட்ட ஒரு மூலை. தூக்கிவீச இன்னொன்று. மூலைகள் பெருகியபடியே போக அவளை தினம் ஒரு மூலையிலிருந்து கண்டடைந்தோம். புழங்கும் பொருட்கள் காணாமலாகி அவளுடைய சேகரிப்பில் கிடைப்பது சாதாரணமாயிற்று. குக்கரின் வெயிட்வால்வைத் தேடி ஆபீஸ் கிளம்பும் வெறியில் அருண்மொழி வீட்டுக்குள் அலை மோதினாள். கக்கூஸ் அருகே புதிய மூலையில் கிடைத்தது. பிடிவாதமாக உதடுகளை அழுத்தியபடி சுவரில் ஒண்டி நின்றவளை அருண்மொழி இரண்டு விரலால் அடித்து இனிமேல் எடுத்தால் காதைப் பிய்த்து விடுவேன் என்று கத்தினாள். குக்கர் பீச்சிடல் நின்று அவள் குரல் எழுந்தது, ‘எதற்குத்தான் சேமித்து வைக்கிறாளோ. புருஷன் வீட்டுக்குக் கொண்டுபோகப் போகிறாளா? புத்தியைப் பார்.’ நான் கோபமாகக் குளியலறையிலிருந்து வெளிப்பட்டு ‘வேலையைக் கவனி, சும்மா கத்தாதே’ என்றேன். அண்டா ஒன்று கரண்டியால் அடிபட்டு ஓலமிட்டது.

கிளம்பும்போதுதான் சைதன்யாவைக் காணவில்லை என்பதைக் கவனித்தேன். இங்கே எங்கேயாவதுதான் நிற்பாள். எங்கே போகப் போகிறாள் என்றாள், கொசுவம் முடியாத அருண்மொழி. ஆனால் உண்மையிலேயே காணவில்லை என்று தெரிந்ததும் ‘ஐயையோ, ஐயையோ’ என்று பதறினாள். பக்கத்து வீட்டு பிரபுசங்கர் பார்த்து, ‘பதற்றப்படாமல் தேடுங்கள் சார்’ என்றபடி அவரது கிணற்றுக்குள் எட்டிப்பார்த்தார். ஏழெட்டுப் பேர் கூடி எல்லா இடத்தையும் புரட்டித் தேடினோம். என் மனம் அர்த்தமற்ற சொற்களாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

இடது தொடை நடுங்கியபடியே இருந்தது.

கடைசியில் கடைசி வீட்டுக்காரர் பைக் நிறுத்தும் இடத்தில் அவளைக் கண்டுகொண்டேன். மாடிப்படிக்கு அடியில், முக்கோண வடிவ அறையின் தகரக் கதவுக்கு அப்பால் தூசி பரவிய அரை இருட்டில் மஞ்சள் நிறமான கவுன் தெரிந்தது. கதவை விரியத் திறந்தேன் அவள் திடுக்கிட்டு கண் பிரமித்துப் பார்த்தாள். வாய்க்குள் கட்டை விரல் இருந்தது.

பாய்ந்து அவளை அள்ளிக்கொண்டேன். விரலை உருவி
கும்பிடுவதுபோல கைகளை மார்போடு வைத்தபடி என் கரங்கள் மீது
பதுங்கி அமர்ந்திருந்தாள். அந்தக் கட்டை விரலைப் பார்த்தேன்.
வெளுத்து ஈரமாக நீருக்குள் வேர்போல இருந்தது. நான் அவளை
உடலுடன் சேர்த்து இறுக்கினேன். அவள் உடலில் ஓர் எதிர்ப்பு
தெரிவதுபோல இருந்தது. அவள் கண்களைப் பார்த்தேன். உதட்டை
இறுக்கியபடி என்னைப் பார்த்தாள். அந்தக் கட்டை விரலைத் துடைத்தேன்.
அவள் திடீரென்று ஆங்காரமாக வீறிட்டு அழுதாள்.

- பன்முகம், 2001.

44. வேறு ஒருவன்

திருவனந்தபுரத்துக்கு லாரி போகாது, ஸ்டிரைக் என்றார்கள். தேங்காய் வியாபாரிகள் யாரும் வரவில்லை. மூட்டையுடன் கொச்சப்பி உடனே திரும்பிவிட்டான். மற்றவர்கள் சந்தையி லேயே படுத்துத் தூங்கிவிட்டுக் காலையில் வருகிறோம் என்றார்கள். கொச்சப்பிக்கு நூறுமூடு வாழை நின்றது. காலையில் ஒரு வீச்சு தண்ணீர் காட்டிவிடலாம். ஊரை எட்டும்போது விடிவதற்கான அறிகுறிகள் தெரிய ஆரம்பித்தன. தேங்காய்ச் சுமடு படிப்படியாக எடை ஏறி வந்து தலையை உடலுக்குள் இறக்கிவிடும்போல அழுத்தியது. முதுகுப் பள்ளம் வழியாக மலைச்சுனைபோல வியர்வை இறங்கியது.

வீட்டுத் திண்ணையில் மூட்டையை இறக்கி வைத்து விட்டு நிமிரும்வரை மனத்தில் சுமைதவிர வேறெந்த கவனமும் இருக்கவில்லை. நிமிர்ந்ததும் தான் குடிசைக்குள் கேட்ட கசங்கலான ஒலி கவனத்தில்பட்டது. மறுகணமே அது என்ன என்று தெரிந்து உடலின் தசைகள் இழுத்துக்கொள்ள, தலைக்குள் ஒரு ரீங்காரம் ஓட, தொடை துடிதுடித்தது. அப்போதும் சிந்தனைக்கு அது உறைக்கவில்லை. அது தேங்காய்ச் சுமையைப் பற்றிய ஓரிரு சொற்றொடர்களில்தான் சிக்கிக் கிடந்தது. மெதுவாகப் பிரக்ஞையில் அவ்விஷயம் பரவி இறங்கியபோது அவனால் மூச்சுவிட முடியவில்லை. திண்ணையோரம் கிடந்த மண்வெட்டியைப் பாய்ந்து எடுத்து கைச் சதைகள் தெறிக்க இறுகப் பிடித்தான். பற்கள் தாடையுடன் சேர்ந்து கிட்டித்துக் கரகரவென உரசிக்கொண்டன.

பிறகு தெளிவு மீண்டது. அது யார் என்று பார்க்கவேண்டும் என்று முதல் எண்ணம் ஏற்பட்டது. ஊர்க்காரர்களுக்கு எதுவும் தெரிந்து விடக்கூடாது என்று பிறகு. குழந்தைகள் தூங்குகின்றனவா என்று அதன் பிறகு.

கனத்துக் குளிர்ந்த அடிவயிற்றுடன் அவன் திண்ணையில் அமர்ந்துகொண்டான். எண்ணங்கள் எவ்விதத் தொடர்பும் இல்லாமல் பல திசைகளுக்காகப் பரவிச் சென்றன. வாழைக் கன்றுகளின் ஞாபகம், கொல்லையில் மூச்சுவிடும் கிடாரியின் ஞாபகம், தேங்காய்ச் சந்தை... பிறகு மீண்டும் அந்த ஒலிகள். பிறகு மீண்டும் எண்ணங்கள்.

உள்ளே கிசுகிசுப்பும், சிரிப்பும், காலடியோசைகளும் கேட்டன. கதவு கிறீச்சிட்டுத் திறந்தது. கையில் செருப்புடன் உரக்கடை பாஸ்கரன் வெளியே வந்தான். பின்னால் தங்கம்மை வந்து கட்டளையைப்¹ பிடித்தபடி நின்று ‘வேகமா எறங்குங்க’ என்று கிசுகிசுப்பாகச் சொன்னாள். பாஸ்கரன் உடல் உறைந்து நிற்பது ஏன் என்று அவளுக்குப் புரியவில்லை.

பிறகு அவள் ‘யம்மோ... எனக்க பகவதீ!’ என்றாள்.

பாஸ்கரன் முற்றத்தில் பாய்ந்து தோட்டத்தில் குதித்து ஓடினான். ஒரு செருப்பு மட்டும் முற்றத்தில் கிடந்தது.

தங்கம்மை சட்டென்று கதவை இழுத்து உள்ளே தாழிட்டு விட்டாள். ஜன்னல் வழியாக எட்டிப் பார்த்தாள்.

அவன் சிலை மாதிரி அப்படியே அமர்ந்திருந்தான். தங்கம்மை மெல்லிய குரலில் ‘இதுதான் மொதல் தடவை... அவன்தான் வந்து கேறி...’ என்று ஏதோ சொல்ல ஆரம்பித்து நிறுத்திக் கொண்டாள்.

பிறகு சற்று நேரம் காத்திருந்தாள். ‘மாப்பாக்கணும்.’² காலைப் பிடிச்சு கேக்குதேன். இனிமே இப்படி நடக்காது. முடிப்புர பகவதியாண, பெத்த பிள்ளையளாண சத்தியம்...’ என்று கேவி அழுதாள்.

அவன் எந்தச் சிந்தனையும் இல்லாமல் அங்கேயே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

‘அப்படிப் பாக்காதிய... எனக்க பிள்ளைய... எக்க அம்மோ... புத்தி மோசம் ஆயிட்டுதே... என்னை ஒண்ணும் செய்யாதிய. எனக்கெ பிள்ளியளுக்கு ஆருமில்லை...’

விசித்திரமான அழுகையொலியுடன் உள்ளே விழுந்து கதறி அழுதாள்.

கொச்சப்பி அவன் பற்பல பிம்பங்களாகப் பிரிந்து பரவுவதாக உணர்ந்தான். ஒருவன் அந்தக் கதவை இழுத்து உடைத்து அவளைச் சுவர் மூலையில் வைத்து மிதித்துக் கூழாக்கினான். ஒருவன் அவளைக் கை வலிக்க அறைந்து முடியைப் பற்றி சுருட்டித் தூக்கி அடி வயிற்றிலிருந்து பீறிடும் வசைகளுடன் சில கேள்விகளைக் கேட்டான். ஒருவன் குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டு அவளை அறைந்து வெளியே தள்ளி கதவைச் சாத்தினான். ஒருவன் எழுந்து இருட்டு விலகாத ஒற்றையடிப் பாதை வழியாக நடந்து மறைந்தான்.

எஞ்சிய அவன் அப்படியே திண்ணைமீது அமர்ந்திருந்தான்.

உள்ளே அவளுடைய அழுகை அதிகரித்தது. ஊளைபோல ஆயிற்று அது.

சட்டென்று சூழல் உணர்வு பெற்று கொச்சப்பி சீறினான். ‘சீ, வாய் மூடுதி நாயே. ஊரு கேக்கவா ஒப்பாரி வச்சதே? உன்னைக் கெட்டினவன் கொள்ளையில் போனானா?’

அவள் அழுகை நின்றது.

பிறகு அவள் கதவைத் திறந்து வெளியே வந்தாள். ஒரு நிமிடம் தயங்கி நின்ற பிறகு வீறிட்டமுதபடி ஓடிவந்து அவன் கால்களில் விழுந்தாள். தலையை அவன் முழங்கால்கள் மீது மோதியபடி ‘என்னைக் கொல்லு... என்னைக் கொல்லு’ என்று அழுது அரற்றினாள்.

முதல் முறையாக கொச்சப்பியின் மனத்தில் எண்ணங்கள் கோர்வையாயின. என்ன செய்யவேண்டும்? என்ன செய்தாலும் தீராத அவமானம் அவனுக்குத்தான். அவன் குழந்தைகளுக்கும் காலம் வரை, ஏன் ஒருவேளை தலைமுறை தோறும், அவமானம் தொடரும். வேறு வழியில்லை.

ஆனால், இவளை விட்டுவிடுவதா? மெதுவாக ஏதாவது ஒரு காரணம் காட்டி இவளைத் துரத்திவிட்டால் என்ன? ஆனால் குழந்தைகள்? அவற்றை அவன் எப்படிப் பராமரித்து வளர்க்க முடியும்?

அவள் இல்லாமல் ஒருநாள்கூட அந்த வீடு ஓடாது. அவள்தான் சமைக்கவேண்டும். வாழைகளைக் கவனித்துக்கொள்ள வேண்டும். பசுமாடுகளை வளர்க்கவேண்டும். ஒரு மாதம் அவள் வேலை செய்யாவிட்டால் எல்லாமே தாறுமாறாகிவிடும். வீட்டில் பட்டினி பரவிவிடும். அவள் வருவதற்கு முன் அவன் சூரிநாயர் டிக்கடைத் திண்ணையில் இரவு உறங்கிக் கொண்டிருந்தான். தினக்கூலி ஓட்டல் சாப்பாட்டோடு சரியாகிவிடும். வேலையில்லாத நாட்களில் பட்டினி. அவள்தான் மிச்சம் பிடிக்கக் கற்றுத் தந்தாள். விவசாயம் செய்ய வைத்தாள். வியாபாரம் செய்ய வைத்தாள். வீடாயிற்று, தோட்டமாயிற்று. பிள்ளைகளாயினர். ஊரில் நான்கு பேர் மதித்துப் பேச ஆரம்பித்தனர். கடைசியில் அவளே...

கொச்சப்பி கைகளால் முகத்தைப் பொத்தியபடி அழ ஆரம்பித்தான்.

‘அழாதிய. எல்லாம் எனக்கே தப்பு. இனிமே நான் உங்க கெட்டினவ³ இல்லை. பிள்ளியளுக்க அம்மாவாட்டு ஓரமா இருந்திட்டுப் போறேன்...’ என்றாள் தங்கம்மை. ‘உரம் வாங்கப் போனப்ப அஞ்சும் பத்துமா கடம் தந்து என்னை வளச்சிட்டான். பைசாய்க்கு ஆசப்பட்டுட்டேன். ஏழு சென்மத்தில் எனக்கே பாவம் தீராது.’

அவள் அழுவதை அவன் வெறுமே பார்த்திருந்தான். கண்ணீர் அவளது

கன்னத்தில் பரவி மார்புத்துணி மீது சொட்டி நனைந்தது. காதோரம் மயிர்ச்சுருள் ஆடியது. அழகானவள்தான். வெறும் பயலாக இருந்த அவனை விரும்பி, நம்பி, கூட வந்தாள். அவள் அம்மைக்கு பாக்கு வியாபாரம் இருந்தது. அவளுக்கும் வியாபாரம் தெரியும்...

பழைய நினைவுகள் மெல்ல அவனை அமைதியடையச் செய்தன. அவள் தலைமீது கையை வைத்தான். உடனே அவள் கதறியபடி அவன் கையை எடுத்து முத்தமிடத் தொடங்கினாள். தன் மார்பு நடுவே அவன் கையை வைத்து அழுத்தியபடி குலுங்கி அழுதாள்.

அவன் மறுகையால் அவள் கண்ணீரைத் துடைத்தான். ‘செரி போட்டு’ என்றான். தொண்டையில் கபம் சிக்கியது போலிருந்தது. ‘இனிமே பாத்து இருந்துக்க. நம்மளுக்கு பிள்ளிய இருக்கு. அதுகளை மறந்து நாம ஒண்ணும் செய்யப்பிடுவது.’

அவள் அவனை அணைத்துக்கொண்டாள்.

சிறிது நேரம் கழித்து அவன் எழுந்து ‘கிடாரிக்கு வைக்கோல் பிச்சுப் போட்டியா?’ என்றான்.

‘இப்பம் போட்டிருதேன்’ என்றபடி அவள் துள்ளி எழுந்தாள். முகம் தெளிவு பெற்றிருந்தது. கண்கள் மட்டும் வீங்கி இருந்தன. தலைமுடியைச் சுழற்றி முடிந்தாள்.

‘பெயல எழுப்பி தெக்குக் கண்டத்தில⁴ போயி மட்டயோ தேங்காயோ விழுந்து கெடக்கா எண்ணு பாக்கச் சொல்லு. சின்னவள எழுப்பாண்டாம்...’

‘காலம்பற என்ன தின்னிய? மரச்சீனி உப்புக்கண்டம் போட்டு கடும் காப்பி எடுக்கட்டா?’ என்றாள்.

‘ஓம்’ என்றான் அவன்.

அதற்குள் பைங்கிளி எழுந்து வந்து, சிணுங்கியபடி தலையை பரட் பரட் என்று சொறிய ஆரம்பித்தது. வாயில் எச்சில்தடம் உலர்ந்திருந்தது.

‘பிலேய் ராசு எலெய்...’ என்றான் கொச்சப்பி.

ராசப்பன் எழுந்து கால்சட்டையை முடிந்தபடி வந்தான். கால்களில் ஏகப்பட்ட ரணங்கள், தழும்புகள் இருந்தன.

‘இதென்ன பில, புண்ணு?’

‘கேக்கணும் அப்படி. நேத்து அந்தப் பிராஞ்சிப் பெயகிட்டே சேந்துபோய்

அம்மன் கோயில் மாவில ஏறியிருக்கு. சொன்னா கேக்குதானா இப்பம்?’
என்றாள் உள்ளே அவள்.

‘ஏம்பிலே?’ என்றான் கொச்சப்பி.

‘போத்தி ஏமான் ஏறி மாங்கா பறிக்கச் சொன்னாரு.’

‘பைசா குடுத்தாரா?’

‘இல்லை.’

‘நான் போயி கேப்பேன்.’

‘நாலணா குடுத்தாரு.’

‘நாற எரப்பாளி. வாயெடுத்தா கள்ளம்’ என்றான் கொச்சப்பி. ‘பல்லு
தேச்சிட்டு தெக்கே கண்டத்துக்கு செண்ணு வல்லதும் உண்டாண்ணு
பாருல.’

சூடான துண்டு மரச்சீனியுடன் தங்கம்மை வந்து அவன் முன் அமர்ந்தாள்.
‘வா பிலே வந்து ஒரு துண்டு திண்ணு’ என்றாள் மகனிடம்.

‘பாலில்லாத்த காப்பி எனக்கு வேண்டாம்’ என்றான் ராசப்பன்.

‘ஒனக்கு இருக்கு, கள்ளிப்பாலு விட்ட சூடு காப்பி, வா’ என்று சிரித்தபடி
தங்கம்மை கடுங்காப்பியை ஆற்றினாள்.

அவளுடைய சிரிக்கும் முகத்தைப் பக்கவாட்டில் பார்த்ததும்
கொச்சப்பியின் உடலுக்குள் ஏதோ நரம்பு அறுந்தது. ஒரு பெரும்
இரைச்சல் பொங்கி வந்தது. விலுக்கென எழுந்து உளறலான குரலில்
‘சண்டாளிப் பாவி இப்பிடிச் செய்து போட்டியேட!’ என்று வீறிட்டபடி
மண்வெட்டியை எடுத்து அவள் கழுத்தில் ஓங்கி வெட்டினான்.

‘ஹக்’ என்ற விபரீத ஒலியுடன் ரத்தம் விரலிடுக்குகளினூடாகக்
குமிழியிட்டு வெடித்து வழிய, அப்படியே கழுத்தைப் பிடித்தபடிச் சரிந்து,
சாணி மெழுகிய முற்றத்தில் தெறித்துச் சிதறிய கொழுத்த சிவப்புத்
திரவத்தில் விழுந்து கைகளும் கால்களும் கோணலாக இழுத்து
உதறிக்கொள்ள செருகிய விழிகளுடன் துடிதுடித்து அடங்கும் அவளைத்
திறந்த வாயுடன் அவன் பார்த்து நின்றான். மண்வெட்டி நழுவிக்காலில்
விழுந்ததும் அதிர்ந்து குலுங்கினான். அதைச் செய்தது யார் என்றே
அவனுக்குப் புரியவில்லை!

45. மாபெரும் பயணம்

பொள்ளாச்சி தேசிய நெடும்பாதையருகே ஒரு பழைய லாட்ஜில் தங்கியிருந்தான். கீழே பலசரக்கு மணம் வீசிய கடைகள் மூடிவிட்டாலும் ஒரு லாரிப்பட்டறை தூங்காமல் விழித்து தட் தட் தடால் என்று ஓசையிட்டுக்கொண்டிருந்தது. கொசுக்கடியும் உண்டு. தூக்கம் வராமல் பிசுக்குப் படிந்த மெத்தை மீது படுத்து என்னவோ யோசித்துக் கொண்டிருந்தான். தூக்கம் வராத நடு இரவுகளில் சிந்தனைகள் மிகவும் பயமுறுத்துகின்றன. வழக்கமாக நாம் தூங்கிய பிறகு உடலில் இருந்து கிளம்பி இரவில் உலாவும் நாமறியாத ஏதோ பேய் ஒன்றை விழித்திருப்பதனால் கண்டுவிட நேர்வது போல. அரை மயக்கம் கூடிவந்த போது திடீரென்று ராணுவம் நடந்து செல்லும் ஒலி கேட்டது. இரும்பு அடிப்பாகமுள்ள எண்ணற்ற பூட்ஸுகள் மண்ணை மிதித்து மிதித்துச் சென்றன. அவன் தன் உடம்பு உதறி உதறி நடுங்குவதை உணர்ந்தான். மூச்சுத் திணறியது. என்னென்னவோ அபத்தச் சிந்தனைகள், அபத்தம் என்று நன்கு அறிந்திருந்தபோது கூட அவனைப் பதற அடித்தபடிக் கடந்து சென்றன. எந்த ராணுவம்? களநடையொலி நெருங்கி வந்தது. பிறகு அது அவன் மீது ஏறியது. பூட்ஸ் கால்கள் மார்பில் நடந்து நடந்து சென்றன. அவ்வளவு கனமாக, நிதானமாக தாளத்துடன். ‘சார்! சார்! சார்!’ என்று குழறிய குரலில் கெஞ்சியபடி விழித்துக் கொண்டான். வாயிலிருந்து வழிந்த எச்சிலைத் துடைத்துக்கொண்டு, அறையை ஒன்றும் புரியாமல் பார்த்தான். மெல்ல நினைவு வந்ததும் அந்த ஒலி வேறுபட்டது. வெட்கத்துடன் கடிகாரத்தை எடுத்துப் பார்த்தான். ஒரு மணியாகியிருந்தது. இந்த நேரத்தில் என்ன ஓசை? மறுகணம் அவன் வியப்பாக எண்ணிக் கொண்டான், அவனுக்குப் போலீஸ் ஞாபகமே வரவில்லை. ஒரு காலத்தில் சாதாரணமான காலடியோசை, கதவு தட்டும் ஓசைகூட அவனுக்குப் போலீஸின் ஞாபகத்தைத்தான் ஏற்படுத்தும். அனேகமாக ஒவ்வொரு நாளும் அவனைத் தட்டியெழுப்பும் கைத்தடியின் அடியைக் கனவில் வாங்கியபடிதான் விழித்தெழுந்திருக்கிறான். இன்று வெகுதூரம் வந்துவிட்டிருக்கிறான். எல்லாம் வேறு எவருடையவோ நினைவுகளாக மாறித்தெரியும் அளவுக்கு. கனவில்கூட வராத அளவுக்கு. அவனுக்கு

அந்த விடுதலையுணர்வு கூடவே எப்போதும் போலப் பெருமூச்சையும் கிளர்த்தியது. அந்த அச்சம் அவனுடைய முக்கியமான ஓர் உறுப்பு இல்லாமலாகிவிட்ட ஒன்று.

எழுந்து பால்கனிக்கு வந்து உளுத்த கைப்பிடியைப் பற்றியபடி நின்று கீழே பார்த்தான். லாரியொன்றின் அடியில் விளக்கொளி தெரிந்தது. அப்பால் சாலையில் நல்ல இருட்டில் கருமை கொந்த ளிப்பதுபோல அசைவுகள், ஓசை. கண் சற்றுக் கூர்ந்தபோது பச்சை மின்மினிக் கூட்டம் போலக் கண்கள் தெரிந்தன. பிறகு களைத்துச் சீறும் மூச்சுகள்.

பொள்ளாச்சியில் இருந்து எர்ணாகுளத்துக்குப் போகும் அடி மாட்டு மந்தைகள். சில வருடம் முன்பு கேரளத்தில் ஒருவகை காய்ச்சல் பரவியபோது இதுதான் காரணம் என்று தினசரிகள் பக்கம் பக்கமாக எழுதின. தினம் அரை லட்சம் மாடுகள் வரை வந்து சேர்வதாகக் கணக்கு. ஆந்திரா, கர்நாடகா, தமிழ்நாடு அனைத்துப் பகுதிகளில் இருந்தும் வரும் பலிகளுக்கு பொள்ளாச்சிதான் ஒரே வாசல். நின்றுகொண்டே இருந்தான், ஓசை முடியவேயில்லை. எத்தனை இருக்கும், பத்தாயிரத்துக்குக் குறையாது. கடலோசைபோல கண்மூடிய கணம் ஒரு பிரமை தந்தது. பிறகு ஓய்ந்தது. மௌன வெறுமையில் சூட்சும ஒலி மண்டைக்குள் பின்னும் தொடர்ந்தது. பொள்ளாச்சிச் சந்தை முதல் எர்ணாகுளம் வரையிலான சாலை தலைமறைவு வாழ்வுக்கு ஏற்றது என்று முன்பே தோழர்கள் கண்டுபிடித்திருந்தார்கள். சொல்லப்போனால் சுதந்திரப்போராட்ட காலத்திலேயே அது கண்டடையப்பட்டுவிட்டது. ராவ்ஜி நான்கு வருடம் அச்சாலையிலேயே பெண்டுலம் மாதிரி அப்போது வாழ்ந்திருக்கிறார். பிறகு புரட்சி இயக்கத்தை உருவாக்கிய பிறகும் அவரது வாழ்வு அங்குதான் பெரும்பாலும் நடந்துள்ளது. புதிய முகங்கள் சற்றும் ஆர்வமெழுப்பாத, கவனிக்கப்படாத, அம்மாதிரி ஒரு சூழல் பாம்பே தானே சாலையில்தான் உண்டு என்பார். ஆனால் கடைசியில் அங்குதான் கண்டுபிடிக்கப்பட்டார். மோதலில் சுடப்பட்டார். அதற்குக் காரணம் உண்மையில் சாலையல்ல. சாலையோர விபச்சாரி அம்மிணியின் மகளுடன் அவருக்கு ஏற்பட்ட உறவு. அவளது பையில் அவனது விலாசம் இருந்தது. அவனைப் போலீஸ் ஆலுவாவில் வைத்துக் கைது செய்து...

மேற்கொண்டு யோசிக்க மறுத்து முளை கிரீச்சிட்டது. திரும்பச் சென்று படுத்துக்கொண்டான். மெத்தையின் அழுக்கு நாற்றம் இம்முறை ஆறுதலாக இருந்தது. மனித உடலின் வாடைபோல. யாரோ ஒருவர் கூடவே இருப்பதுபோல... அவன் தன் மனத்தைப் பற்றி யோசித்தான். நடந்த எதையும் யோசிக்க அது உடன்படு வதேயில்லை. எல்லாப் பதிவுகளையும் வலுக்கட்டாயமாக கலந்து தெளிவற்றதாக

அடித்துவிட்டது. அதே சமயம் தன்னை காஷ்மீர் போராளியாகவும், இலங்கைப் புரட்சியாளனாகவும் சித்திரித்து பகற்கனவுகளில் ஆழ்கிறது. காமம்கூட அதனுடன் கலந்தே வரமுடியும். போராளியின் தீவிரத்தைக் காதலிக்கும் அழகிகள், பயத்தின் நிழலில் உறவு. சுயபோகம் செய்யும்போது ஒருமுறை தோன்றியது. காமமல்ல, வன்முறைதான் தன்னில் உணர்ச்சியைக் கிளர்த்திவிடுகிறது என்று...

இன்றிரவு தூக்கமில்லை. தூக்கம் கலைந்துவிட்டால் பிறகு மீட்பேயில்லை. நல்லவேளை நான் யாரையும் கொல்ல வில்லை. செத்தவனின் பார்வை இரவுகளில் இமைக்காது தொடரவே கோபாலன் தற்கொலை செய்துகொண்டான். படித்தவன், கவிதை எழுதுபவன். அவனுடன்தான் இதே பொள்ளாச்சி எர்ணாகுளம் சாலையில் முதல் முறை நடந்தான். உருக்கள் சுழித்தோடும் நதிக்கு இடம் விட்டு இருளில் ஒதுங்கிநின்றார்கள்.

இரவில்தான் ஓட்டிச் செல்வது. விடியும் முன்பே எர்ணாகுளம் வந்துவிடும். நல்ல இருட்டில் முன்னால் செல்லும் ஒரு பெரிய காளையின் கொம்பில் நீண்ட டயர் பந்தத்தைக் கட்டி எரியவிட்டு, அந்தக் காளையை மட்டும் கயிறு கட்டி இழுத்துச் செல்வார்கள். மற்ற உருக்களுக்குக் கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் அந்த ஒளி தவிர வேறு ஒளியே தெரிவதில்லை. ஆகவே அவை அதை அனிச்சை யாகப் பின்தொடர்கின்றன. கடைசியில் செல்பவை முன்னே செல்பவற்றை மட்டுமே அறிகின்றன. எப்போதாவது வழிகாட்டி மாடு தடுமாறினால் பாதையெங்கும் தடுமாறும். குளம்புச் சத்தங்களும் கனைப்புகளும் நிரம்பும். ஒருமுறை ஒழுங்கு தவறினால் மீண்டும் அதை உருவாக்குவது எளிய விஷயமல்ல. எனவே தலைவனுக்கு முன்னால் எப்போதும் பச்சைப் புல்லும், பின்னால் சுழலும் சாட்டையும் இருந்துகொண்டே இருக்கும். கசாப்புக்கட்டைபோலக் கிழக்கு விடியும்போது எர்ணாகுளம் அருகே ஒரு பெரிய ஏரிக்கரை வந்துவிடும், அதுதான் தாவளம், சில்லறைச் சந்தை. வழியில் ஏராளமான செக்போஸ்டுகள் உண்டு. முதலில் மொத்தமாக அனுமதி தரப்படும். கடைசியில் ஏரிக்கரையில் ஒரு ஓடுவேய்ந்த பழைய சுகாதார அலுவலகம். அங்கு மருத்துவப் பணியாளர்கள், கட்டணமும் மேலதிகமும் பெற்றுக்கொண்டு காதுகளில் முத்திரை குத்துவார்கள். கொல்லப் படுவதற்கு முற்றிலும் தகுதியானது என்று. எரியும் கனலில் சிவப்பாக பழுத்துக் கிடக்கும் அந்த இரும்பு முத்திரைகளுக்குப் பல நூற்றாண்டுப் பழக்கம் இருக்கலாம். வெள்ளைக்காரன் நிறுவிய சாவடி அது. எர்ணாகுளம் அருகே கொச்சித் துறைமுகம் பிறந்தபோது பரங்கி மாலுமிகளுக்காகச் செய்யப்பட்ட ஏற்பாடு. இந்த உருக்களின் மூதாதையரும் அவ்வழியே சென்று அன்று பலியாகியிருக்கலாம்.

இன்னும் காலம் செல்லும்போது இவற்றின் ஜீன்களில் இச்செய்தி குடியேறி அவையும் சைபீரிய நாரைகளைப்போல தள்ளாமை வந்ததும் தானாகவே இந்த வழியே நடந்து இங்கு வர ஆரம்பிக்கலாம். அவை காணும் பூமி அவற்றின் வாக்களிக்கப்பட்ட சொர்க்கம்தான். பசுமையின் அலையெழுச்சிகளே மண்ணென ஆன வெளி... நீர்நிலைகள், புல்கறை மணக்கும் காற்று...

தமிழ்நாட்டில் இவை மேயும் பொட்டல்களை எண்ணிக் கொண்டான். தவிட்டுநிற பூமி மெல்லச் சுழல, பேருந்தின் சன்னல் வழியாக வந்து மோதும் வெங்காற்று. அங்கு இவை எப்போதும், அமைதியற்றுக் காணப்படும். அப்பால், எப்போதுமே அப்பால், கானல் நீரும் காணாப் பசுமையும். சற்று மேய்ந்துவிட்டுத் தலைதூக்கி அம்பேய் என ஏங்குகிறது. ஒட்டிய வயிற்றில் விலா எலும்புகள் அசைய சில சமயம் ஒலியின்றி அதிர்கிறது. முளைகட்டியடிக்கப்பட்ட தறியில் சுற்றிச் சுற்றி வருகிறது. வட்டம்தான் எத்தனை குரூரமான வடிவம்! அது மனிதனை முழுமையாகத் தோற்கடிக்கும் முடிவின்மையின் குறியீடல்லவா? தறியில்லையேல் காட்டுப் பசுக்களைப்போல உள்ளுணர்வால் வழிநடத்தப்பட்டு அவை தங்கள் பசுமையைத் தேடிச் செல்லக்கூடிய தூரம் முழுக்க அங்கு அழகிய வட்டங்க ளாக மாறிவிடுகிறது. ஆனால் வீட்டு மாடுகள் கட்டவிழ்த்து விட்டாலும் எங்கும் போவது இல்லை. அவற்றின் அசைவுகளில் எப்போதும் நுகமோ மூக்குக் கயிறோ இருந்தபடியேதான் இருக்கிறது. இப்போதும் இந்த உருக்கூட்டம் எத்தனை தூரம் சென்றிருக்கும்? மனம் நொடியில் அவற்றைச் சென்று தொடுகிற விந்தையை எண்ணிக்கொண்டான். ஒருமுறை அவற்றின் பின்னால் நடந்ததுண்டு. அப்போது அவசரநிலைக் காலம். ரோந்து பலமாக இருந்தது. பாதை நிறைக்கும் உருக்களை மறித்து ஜீப்பை நிறுத்திப் பரிசோதிக்க முடியாது. அவற்றின் வேகம் ஆச்சரிய மூட்டுவது. இருட்டில் அனிச்சையான வேகம். ஒரு மாடு வாழ்வில் எத்தனை தூரம் நடந்திருக்கும்? அதன் கால்களில் ஒரு மீட்டர் பொருத்திப் பார்க்கவேண்டும். தேசங்களை வலம் வரும் தூரம். குட்டிகள் நடப்பதேயில்லை. துள்ளிக்கொண்டேயிருக் கின்றன. அதற்காகவே பிறந்ததுபோல. அய்யோ மறந்து விட்டேனே என்று நினைவுகூர்ந்து மீண்டும் துள்ளல். ஆனால் இந்த யாத்திரையில் பெரும்பாலானவை வயோதிக மாடுகள். அல்லது நோயுற்றவை. வழியில் தளர்ந்து விழும் மாடுகளை சற்று இளமையான மாடுகளுடன் சேர்த்துக் கட்டுகிறார்கள். நடக்கும் மாடுகள் மட்டும்தான் கடைசித் தேர்வில் வென்று முத்திரையைப் பெறமுடியும். சில சமயம் சில பிதாமகர்கள் இளம் தோள்களில் தொங்கி நிலம் தொடாது வந்து நிற்பதுண்டு. கூட்டச் சந்தடியில் மேலுமொருமுறை

இறக்க அனுமதி பெற்றுச் செல்வது சாதாரணமல்ல. செத்த மாட்டை ஏதும் செய்ய முடியாது. செத்த மாட்டை உரிமையாளன் ஆங்காரத்துடன் சாட்டையால் மாறி மாறி அடிப்பான். ஓங்கி உதைப்பான். பிணம் மெல்லிய புன்னகையுடன் மெல்ல அசைந்தபடி கிடக்கும். அதை அங்கேயே விற்றுத்தள்ளவேண்டும். வாங்கிக்கொள்ள கூட்டத்துக்குப் பின்னாலேயே தோல் வியாபாரிகள் வருவார்கள். கறி எடைபோட்டு வாங்க புளியமரத்தடியில் தராசு ஏந்திய ஓட்டல்காரர்களுமுண்டு.

எருமைகள் பகல் சாய்ந்த பிறகே சென்றுசேர முடியும். அவற்றின் காலம் மேலும் அகன்றது. அவை பின்னால் ஓலமிடும் வண்டி களுக்கு வழிவிடாது உருளும் பாறைக் கூட்டங்கள்போலச் செல்லும். பெரிய உருண்ட விழிகளை விழித்துப் பசுமையைப் பார்க்கும். ஆள்கூட்டத்தில் எவருடைய சாயலையாவது கண்டடைந்து ம்மே... என வினவும். தண்ணீர் கண்டால் முட்டி மோதிச் சென்று படுத்துக்கொள்ளும். அசை போட்டுக்கொண்டு யோக மோனத்தில் ஆழ்ந்துவிடும். வாழ்க்கை பற்றித் துயரத்துடன் சிந்தித்துப் பெருமூச்சு விடும். கொம்பு தோளில் படாமல் நாகுக்காகத் திரும்பிப் பார்க்கும். நாசியில் மிளகாய்ப் பொடி ஏற்றி அவற்றைக் கிளப்பவேண்டும்.

ஏரிக்கரையோரம் நீர்சிகிச்சை நிபுணர்கள் உண்டு. காளை, பசுவுக்கு பத்து ரூபாய். எருமை இனத்துக்கு இருபது. முதலில் பொட்டல்களில் காய்ந்து வறண்டு வரும் உருவுக்கு குடிக்க ஏரித்தண்ணீர் காட்டப்படுகிறது. வெறியுடன் இழுத்து அது முச்சுத் திணற மெல்ல எழும்போது ஓர் உதவியாளன் அதன் முகத்தைத் தூக்கி, வாயைத் திறந்து, நாக்கைப் பிடித்துத் தூக்கிக் கொள்வான். இடைவெளி வழியாக இன்னொரு உதவியாளன் குடம் குடமாக நீரை விடுவான். நிபுணர் அதன் வயிற்றையும் விலாவையும் உரிய முறையில் அழுத்தி இடம் செய்விப்பார். கடைசியில் குதத்தைப் பற்றிச் சற்று பிதுக்கும்போது நீர் பீச்சிடவேண்டும். எலும்பு புடைத்து நலிந்த விலா அப்போது மெருகேறியிருக்கும். தோல் பளபளக்கும். அந்த ஜென்மத்தில் குடிக்காமல் விட்ட எல்லா நீரும் உள்ளே சென்றுவிட்டிருக்கும். பீப்பாய்போல அது தள்ளாடும்.

அவனும் கோபாலனும் அந்தக் கசாப்புச்சாலைகளில் ஒன்றைப் பார்க்க விரும்பிச் சென்றிருந்தார்கள். பெரிய புளியம் கட்டையில் உதிரம் வழிய வழிய மாமிசம் செக்கச்சிவப்பாகத் துண்டுபட்டது, குவியலாகியது. 'என்ன நிறம்!' என்றான் கோபாலன். அவன் கண்கள் விழித்திருந்தன. ஏதாவது சொல்ல வேண்டுமே என்பதற்காக இவன் 'கில்லட்டின்போல இருக்கிறது இல்லையா தோழர்?' என்றான். கோபாலன் அவனை அர்த்தமில்லாத

விழிகளுடன் பார்த்தபிறகு திரும்பிக்கொண்டான்.

உயிருடன் உடல்வடிவில் இருக்கும்போது இருந்ததைவிட முற்றிலும் வித்தியாசமாக இருந்தன ஒவ்வொன்றும். ஒரு கூடையில் குவிக்கப்பட்டிருந்த காதுகள் மீன்கள்போல இருந்தன. மாடுகள் குளத்தில் குளிக்கும்போது அவை நீந்துவதைக் கண்ட நினைவு வந்தது. அவை உண்மையில் மீன்கள்தானோ? காற்றில்கூட அவை நீந்திக் கொண்டிருத்தானே இருந்தன? கோபாலனிடம் அதைச் சொல்ல விரும்பினான், அது பைத்தியக் காரத்தனமான எண்ணம்தான், ஆனால் அதில் ஏதோ ஒரு புரிந்துகொள்ளமுடியாத ரகசியம் இருப்பதாகத் தோன்றியது. ஆனால் கோபாலன் இந்த உலகிலேயே இல்லை. தணல் பிரதி பலிப்பதுபோல இருந்தது அவன் முகம். திரும்பும்போது கோபாலன் சொன்னான். ‘கொன்றது எவ்வளவு பயங்கரமான அனுபவம் இல்லையா தோழர்?’ அவன் ‘ஆமா’ என்றான். கோபாலன் அவனது சித்தாந்தப்படிக்கு மேலும் தத்துவார்த்தமாக ஏதாவது சொல்வான் என்று எதிர்பார்த்திருந்தான். ‘ஆனா எல்லா உச்சகட்ட சந்தோஷத்திலயும் அந்தப் பயங்கரம் இருக்கு இல்லையா?’ என்றான் கோபாலன். அவன் தலையசைத்தான்.

எழுந்து சட்டையைப் போட்டுக்கொண்டு கிளம்பினான். சாலையில் பகல்வெயில் காய்ந்த வெம்மையில் பச்சைச் சாணியின் வீச்சம் இருந்தது. அவன் அன்று கசாப்புச் சாலையில் பலகை மீது கண்ட முகங்களை நினைவு கூர்ந்தான். கொம்புகளின் அமைப்புக்கு ஏற்பச் சாய்ந்தும் சரிந்தும் இருந்து அவை உற்றுப் பார்த்தன. கண்களில் உயிருள்ள மாடுகளில் இல்லாத ஒரு பாவம். கோயில் சிற்பங்களில் உள்ளதுபோல எதையோ சொல்லத் துடித்து உறைந்தவை. மிக முக்கியமான எதையோ கடைசியில் அவ கண்டடைந்து விட்டிருக்கவேண்டும்.

அவன் தூரத்தில் விளக்கொளியைக் கண்டான். அவனுக்கு நன்கு தெரிந்த ஒளிதான். கோபாலனின் நினைவு வந்தால் தளும்பும் வரை குடித்தால்தான் அவன் சிறிதேனும் தூங்க முடியும்.

- காலம், 2001

46. தொழில்

அந்தப் புகைப்படம் மங்கலடைந்து சருகு நிறத்துக்கு வந்திருந்தது. அதிலிருந்த முதிய வெள்ளைக்காரப் பெண்மணி கனிவுடன், சற்றுக் கீழ் நோக்கிய பார்வையுடன் சிரித்துக் கொண்டிருந்தாள். கீழே அவளுடைய பெயர். ஏறத்தாழ இருநூறு வருடம் முன்பு பிறந்து நூற்று முப்பது வருடம் முன்பே மரண மடைந்துவிட்டிருந்தாள். புகைப்படம்மீது தூசிப் படலம் பரவியிருந்தது. சற்றுச் சாய்ந்திருந்த அதன் விளிம்புக்கும் சுவருக்குமிடையே நூலாம்படை கனத்துத் தெரிந்தது.

ஆஸ்பத்திரி வளாகம் மிகவும் பெரியது. நான் அதைப் பெரிய ஆஸ்பத்திரி என்றுதான் அறிந்திருந்தேன். அதை மிகப்பெரிய ஆஸ்பத்திரி என்றே சொல்லவேண்டும் என்றுதான் முதலில் பார்த்தபோது தோன்றியது. பல வருடங்களாகத் தொடர்ந்து வளர்ந்து கொண்டிருக்கும் ஆஸ்பத்திரி. வளர்ச்சி முழுக்க, கிழக்குப் பக்கமாகத்தான். அங்குப் பனிரெண்டு புதிய பெரிய கட்டடங்கள் இருந்தன. இருதயநோய்ப் பிரிவு, புற்றுநோய்ப் பிரிவு, அறுவை சிகிச்சைப் பிரிவுகள் எல்லாம் அங்குதான். அப் பால் கம்பியும் செங்கல்லும் உரித்த உடலின் எலும்பும் சதையு மாகத் தெரிய ஒரு மாபெரும் கட்டடம் பிறந்துகொண்டிருந்தது.

மேற்குப் பக்கமாகப் பழைய கட்டடங்கள். பெரிய உருண்ட சுதைத்தூண்களும் சரிவான ஓட்டுக் கூரைகளும் பெரிய சன்னல் களும் சொர சொரவென்று மண்ணாலான தரையோடு பாவப்பட்ட தரைகளும் உள்ளவை. வெளி நோயாளிகள் சில்லறைச் சிகிச்சை யாளர்கள்தான் இங்கே. அந்தப் புகைப்படத்தில் இருக்கும் ஆங்கிலேயப் பெண்மணி - இல்லை ஐரிஷ் பெண்மணியா? - நூற்றைம்பது வருடம் முன்பு இந்தக் கட்டடத்தில்தான் தன் மருத்துவச் சேவையைத் தொடங்கினாள். இதையொட்டி இப்போது சிதிலமாகி, சைக்கிள்கள் சாய்த்து நிறுத்தப்பட்டு, சிறுநீர் நனைவு சூழ, இருக்கும் அந்தச் சிறு ஓட்டுக் கட்டடத் தில்தான் அவள் குடியிருந்தாள். நோயுற்றவர்களுக்குச் சிகிச்சை யும், ஒதுக்கப்பட்டவர்களுக்கு ஊக்கமும் அளித்தாள். சேவையே அவள் வாழ்க்கையாக இருந்தது என்று எட்டாம் வகுப்புப் பாடப்புத்தகத்தில்

சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

என் மகளுக்கு இடது காதுக்குள் அடைப்பும், வலியும் ஏற்பட்டு உள்ளூர் டாக்டர் அறுவை சிகிச்சை செய்ய ஆலோசனை கூறியபோது, தெரிந்த பாதிரியார் ஒருவரிடம் கடிதம் பெற்று இங்கு வந்தேன். பாதிரியாரின் கடிதம் எவ்வகையிலும் பொருட் படுத்தப்படவில்லை. உடனடியாகச் சில பரிசோதனைகளுக்குப் பிறகு அவளை இந்தக் கட்டடத்தில், விரிந்த கூடத்தில் பழங் காலத்திய மரக்கட்டில் வரிசைகளில் முப்பத்தியெட்டாம் கட்டிலில் படுக்க வைத்துவிட்டார்கள். காலை உலாவுக்கு டாக்டர் வருவதை எதிர்பார்த்துத் திண்ணையில் நானும் மற்றவர் களுடன் நின்றனாகொண்டிருந்தேன். இந்த நான்கு நாட்களும் ஒவ்வொரு முறையும் அந்தப் படத்தையும் அதனருகே பழங்காலத்து பிஷப் ஒருவர் திறந்துவைத்த சரித்திரக் குறிப்பு பொறிக்கப்பட்ட கிரானைட் தகடையும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

வெகுநேரமாகிவிட்டதனால் உள்ளே போய் மகளைப் பார்த்தேன். காதோடு சேர்ந்து முகம் ஒரு பக்கமாக வீங்கி விபரீதமாகத் தோற்றமளித்தாள். வீக்கம் ஏறி ஏறி வருவது போலத்தான் எனக்குப்பட்டது. டாக்டர்கள் ஒரே சொற்களைத் தான் அனைவரிடமும் சொன்னார்கள்.

திரும்பி வராண்டாவுக்கு வந்தேன். அங்குள்ள பெஞ்சில் போய் அமர்ந்தேன். என் பக்கத்தில் இருந்தவர், தன் மூக்குக் கண்ணாடி அருகே தூக்கி ஒரு பழைய புத்தகத்தை உற்றுப் படித்துக் கொண்டிருந்தார். புத்தகத்தை அவர் படித்ததும் நான் கை நீட்டினேன்.

‘இது சோதிடமுங்க’ என்றார்.

‘சோதிடம் நமக்குப் பழக்கமோ?’ என்றேன்,

‘தொழிலே அதுதாங்க.’

‘ஓகோ’ என்றேன். நான் தமிழாசிரியர். தமிழிலக்கியப் புத்தகங்கள் எதையுமே புரட்டிப் பார்ப்பதில்லை.

‘யாருக்கு உடம்பு சரியில்லை?’ என்றார் அவர்.

‘மகளுக்கு. காதினில் உள்ளார் ஒரு கட்டி.’ நான் விளக்கினேன்.

‘என் பையனுக்கு எலும்புக்குள்ள சீழ் வச்சிருக்கு’ என்றார் அவர். ‘மத்த டாக்டர்ங்க கை விட்டுட்டாங்க.’

அவர் சர்வசாதாரணமாகச் சொல்வதுபோலத் தெரிந்தது நான்

துணுக்குற்றேன். ஆனால், அவர் கண்களைப் பார்த்ததும் என் மனம் பரிதவித்தது.

‘இனிமே எல்லாம் அவன் கைல இருக்குன்னு இருக்கேன் சார். நம்மால முடிஞ்சதைச் செய்றோம்.’

‘ஆமாமா’ என்றேன். எனக்கு அதிகம் பேசப் பிடிக்கவில்லை.

‘பண்ணாத வைத்தியமில்லை சார். குடியிருந்த வீடுகூட அடமானத்தில் இருக்கு. ஒரே பையன் சார். அவன் போயிட்டான்னா சம்சாரத்தைக் கூட்டிட்டு அப்படியே காசி, கைலாசம்னு கௌம்பிட வேண்டியதுதான்.’

‘எல்லாம் சரியாயிடும் சார்’ என்றேன். எனக்கு அந்தப் பேச்சே கசப்பாக இருந்தது. இங்கு அத்தனை பேருமே வலியையும் மரணத்தையும் பற்றித்தான் பேசுகிறார்கள்.

‘பையன் சாதகத்தைப் பாத்தீங்களா?’ என்றேன். எனக்குச் சோதிடத்தில் நம்பிக்கை இல்லை. ஆனால், அவர் சோதிடம் பற்றிப் பேசினால் திசை திரும்பிவிடுவார் என்றுபட்டது.

‘என்ன சார் சோதிடம்? அதெல்லாம் சும்மா தொழில் வித்தை சார். நாளைக்கு என்ன ஆகும்னு இன்னிக்கே தெரிஞ்சுக்க முடியும்னா மனுசன் இப்படியா சார் இருப்பான்? ஏதோ தெரிஞ்சுக்க விரும் பறான். சொல்றவனுக்குப் பணம் தரான். அதை நம்பி நாலு பேரு பொழைக்கிறோம்’ அவர் சொன்னார். மனக்கசப்புடன் சொல் வதுபோலத் தெரியவில்லை. யதார்த்தமான ஆசாமி என்று பட்டது.

‘இங்க முன்ன மாதிரி நல்லா பாக்கிற மாதிரி தெரியல்லியே...’ என்றேன்.

‘நல்லாத்தான் சார் பாக்கறாங்க. பணம் இருக்கணும். இல்லாட்டி இந்த மாதிரி பாழடைஞ்ச கொட்டாயில கொண்டு வந்து தள்ளிட ராங்க.’

‘ஆனா நல்ல பேரு இருக்கு...’

‘அது பழைய காலத்தில. அந்தத் துரைசாணி வசதியானவங்ககிட்ட நிறைய வாங்கிட்டு, ஏழைங்களுக்கு சும்மா வைத்தியம் பாக்கும்னு சொல்றாங்க. இப்பல்லாம் வைத்தியம்னா வியாபாரம். சோதிடம் மாதிரி ஒரு தொழில் வித்தை. என்ன சொல்றீங்க,’

தொழில் வித்தை என்ற சொல்லைத் ‘தகிடுதத்தம்’ என்ற அர்த்தத்தில் அந்த ஆள் பிரயோகிப்பதுபோலத் தெரிந்தது.

டாக்டர் வருவது கூட்டத்தில் பரபரப்பாகத் தெரிந்தது. அவர் உள்ளே போய்ப் பரிசோதனைகள் செய்யும்போது அமைதியாகக் கைகட்டி

வாசலில் நிற்கவேண்டும் பிறர். அமைதி, நேரத்தைப் பயங்கரமாக ஆக்குகிறது. அரைமணி நேரம் அரைநாள்போல ஆகிவிடுகிறது.

டாக்டர் வெளியே வந்தார். டாக்டர் 'வலியவிளா' என்று பெயர் பட்டை மார்பில் இருந்தது. அதென்ன பெயர் என்று தெரிய வில்லை.

மலையாளத்து முகம், நிறம், உச்சரிப்பு. 'ஆரு இங்க மாதேஸ்?' என்றார்.

சட்டை போடாத ஒரு கறுப்பு ஆள் முண்டி மோதி முன்னகர்ந்து 'நாந்தான் சாமி' என்றான்.

டாக்டர் அவனை ஏற இறங்கப் பார்த்தார்.

'என்னய்யா தொழில் பண்றே?'

'பன்னி சாமி.'

'என்னது?'

'பன்னி மேய்க்கிறது...'

'நெறய பன்னி இருக்கா?'

அந்த ஆள் விசித்திரமாக இளித்தபடி என்னைப் பார்த்தான்.

'உன் பொஞ்சாதிக்கு முளைக்காய்ச்சல். இறக்குமதி செஞ்ச மருந்து தரணம். ஒரு நாளைக்கு நாலு ரெஸ்பிரேட்டர் மாத்தணம். பத்துநாள் சிகிச்சை பண்ணினா, உயிர் பிழைக்க சான்ஸ் இருக்கு'

'சாமி...'

'முப்பதாயிரம் ரூவா வரை ஆகும். பணம் ஏற்பாடு செய்ய முடியுமா?'

அந்த ஆள் எதையுமே புரிந்துகொள்ளாமல் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தான்.

'பணம் ஏற்பாடு செய், சிகிச்சையைத் தொடங்கிடலாம். யாரு ராமசாமி?'

ஒரு கிழவர் 'நாந்தாங்க' என்றபடி முன்னகர அவரது செருப்பு சிக்கியது.

'நவருங்க... நவருங்க... என்ன இங்க கூட்டம். டாக்டர் கூப்பிட்டவங்க மட்டும் முன்னால வாங்க' என்று சந்திரமதி நர்ஸ் கூவினாள்.

அந்த ஆள் இப்போது புரிந்துகொண்டு உடல் முழுக்க உதறலுடன் டாக்டரை நோக்கிப் பாய்ந்தான். 'சாமி, அவ்வளவு காசு இல்லை சாமி'

'காசு இல்லாட்டி உன் சம்சாரம் செத்துடும்' என்றார் டாக்டர். 'ரெண்டு நாள் போகணும். பிறகுதான் சொல்லமுடியும்' என்று கிழவரிடம் சொன்னார்.

‘சாமி?’

‘யோவ் தள்ளிப் போ... போ... டாக்டர் சொல்லிட்டாரில்ல!’

‘சாமி, அவ்வளவு காசு இல்லிங்க...’

‘யாருப்பா சுப்ரமணிய பிள்ளை?’

நான் முன்னால் சென்றேன். டாக்டர் குறிப்புகளைப் படித்தார். அவரது உதடுகள்தான் எத்தனை சிவப்பாக இருக்கின்றன என்று நான் அர்த்தமில்லாமல் யோசித்தேன்.

டாக்டர் நிமிர்ந்து ‘ஆண்டிபயாடிச் சுத்தமா வேலை செய்யலை. சர்ஜரி இல்லாம முடியாது’ என்றார்.

நான் தொண்டையை விழுங்கி, தலையாட்டினேன்.

‘பனிரெண்டாயிரம் வரை ஆகும். சரி, என்ன தொழில் செய்றீங்க?’

‘டீச்சர்.’

‘ரைட். சர்ஜரி பண்ணிடலாம். சான்ஸ் இருக்கு.’

டாக்டர் போவதுவரை என் கண்களில் இருட்டு படர்ந்திருந்தது. நேராகப் போய் மனைவிக்கு ஃபோன் செய்து விஷயத்தைச் சொன்னேன். அவள் தன்னம்பிக்கையுடன் சில வார்த்தைகள் சொன்னபோது என் பதற்றம் அடங்கியது. ஒரு டீ சாப்பிட்டு விட்டுத் திரும்பினேன்.

புங்கமர நிழலில் அந்த சோதிடர் பன்றி மேய்ப்பவனுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தார். எனக்கு அவனைப் பார்க்கவே சங்கடமாய் இருந்தது. ஆனாலும் நெருங்கினேன். சோதிடர் அவன் கையைப் பார்த்துத் தீவிரமாக யோசித்துக்கொண்டிருந்தார். என்னை யோசனையுடன் பார்த்துவிட்டு, ‘களத்திர ரேகையே இல்லை’ என்றார்.

‘சாமி?’ என்றான் மாதேஸ்.

‘இங்க பாரு, சொன்னா கஷ்டமாத்தான் இருக்கும். ஆனா சோதிடம்னா கணக்கு. கணக்குக்கு அம்மா பிள்ளை, வேணும் வேண்டாம்னுட்டு கிடையாது. நான் சொல்றதச் சொல்லிட நேன்.’

‘சரிங்க சாமி.’

‘உன் கைல சம்சாரத்துக்குண்டான ரேகையே இல்லையே. சுத்தமா அழிஞ்சாச்சு. அதாவது இப்பவே உன் பெஞ்சாதி செத்துப் போனதுக்குச் சமம். இந்த டாக்டர் இல்ல, திருப்பதி வெங்கடாசலபதி நினைச்சாலும் அவளைத் திருப்பிக் கூப்பிட முடியாது. ஆமா.’

அந்த ஆளின் கண்களில் நோய் கொண்ட மிருகங்களின் கண்களில் தெரிவதுபோல ஒரு ஈரப்படலம் இருந்தது. என்னைப் பார்த்து விட்டுத் தன் கையைப் பார்த்தான்.

‘நான் சொல்றதக் கேளு. சும்மா மனசைப் போட்டு உளப்பிக் காதே. ஊருக்குப்போய் மேற்கொண்டு ஆக வேண்டியதப் பாரு. நாலு சாதி சொந்தத்தைக் கூட்டிட்டு வந்து அவளைக் கூட்டிட்டுப் போ. புள்ளைங்க மொகம் பாத்துட்டு நிம்மதியா போய்ச் சேரட்டும்.’

நான் சற்றுத் தள்ளி புங்கமர வேர் முடிச்சில் அமர்ந்து கொண்டேன்.

‘ஆனா ஒண்ணு இருக்கு. செத்துப் போனவ பரம உத்தமி. உன் குடும்பத்துக்கே இனிமே அவதான் காவல் தெய்வம்னு வச்சுக்கோ. இனி ஒரு கொறையும் வராது. அது இந்த ரேகையில் தெரியுது.’

அந்த ஆள் இரண்டு ரூபாய்த் தாளை எடுத்து தட்சிணையாகத் தந்தான். சோதிடர் அதைக் கண்ணில் ஒற்றி வாங்கிக்கொண்டார்.

‘ஊருக்குப் போகப் பைசா இருக்கா?’ என்றேன்.

‘இருக்குங்க சாமி.’

‘கவலைப்படாம போயிட்டு வா. சார் பெரிய சோதிட வித்வான். சொன்னா சொன்ன சொல்லுதான். மேற்கொண்டு யோசிக்கவே வேண்டாம்’ என்றேன்.

- ஓம் சக்தி தீபாவளிமலர், 2001

47. தேவதை

நாளிதழ்களின் வாரமலர்களில்கூட இந்த நூலை நீங்கள் பார்த்திருக்கக்கூடும். ‘ஐரோப்பிய மரபிசையில் ஆஃப்ரிக்க இசையின் பங்களிப்பு.’ இசையாராய்ச்சி நூல்களில் கடந்த ஐம்பது வருடங்களில் வந்த பெரும் படைப்புகளில் ஒன்று இது என்று டைம் இதழ் மதிப்பிட்டிருக்கிறது. எந்த முதல்தர ஆய்வு நூலையும்போலவே இதுவும் தன் துறையிலிருந்து மேலே சென்று ஒட்டுமொத்த மானுடக் கலாசாரம் பற்றிப் பேசுவதனால் தான் அந்த முக்கியத்துவத்தைப் பெற்றது என்பது என் கணிப்பு, ‘இசை என்னை ஒரு வெறும் புழுவென உணரச் செய்கிறது’ என்ற இந்த நூலின் வரியொன்றை ஸ்பைஸ் கேர்ல்ஸ் பாட்டாகப் பாடி பிரபலப்படுத்தியிருக்கிறார்கள்.

மேரி பென்சாம் ப்ளூவுட்ஸ் இதை எழுதும்போது நான்தான் தட்டச்சு செய்து கொடுத்தேன். என் பெயரை நீங்கள் நன்றிகள் பகுதியில் காணலாம். இது இருபது வருட கால உழைப்பு, நான் ஐந்து வருடம் தட்டச்சு பணி செய்தேன். அம்மா நைஜீரியாவிலிருந்து ஓடிவந்து, மறுமணம் செய்துகொண்டு, புதுக்கணவனுடன் சேர்ந்து சலவை நிலையம் ஆரம்பித்து, நான்கு குழந்தைகளும் பெற்றுக்கொண்டபோது நான் அன்னியமானேன். பள்ளியை முடித்த பிறகு வீட்டை விட்டு ஓடி தோழியுடன் தங்கி பகுதி நேர வேலை செய்துகொண்டு படித்துக்கொண்டிருந்தேன். தட்டச்சு வேலை மிக கவுரமாக இருந்தது என்பதோடு எனக்கு எப்போதுமே மொழியில் மோகம் அதிகம்.

மேரி பென்சாம் என்ற பெயரைக் கேட்டவுடனே உங்களுக்கு நினைவு மின்னலிடவில்லையா? நீங்கள் ஆஃப்ரிக்க வரலாற்றை அறியாதவர் போலும். நைஜீரிய வரலாற்றில் அழியா இடம் பெற்ற ஒரு புகைப்படம் உண்டு. எங்கள் தேசத்திலும் ஆஃப்ரிக்கா முழுக்கவும் அரசியல் புனிதர் என்று போற்றப்படும் ரெவரெண்ட ஃபாதர் டேவிட் க்வாமி அபாச்சா (David Kwame Abacha) அவர்களைக் கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள். காந்திக்குச் சமானமான மனிதராக அவர் எப்போதுமே குறிப்பிடப்படுகிறார். அவர் ஒரு வெள்ளைச் சிறுமியை வானத்தில் தூக்கிச் சுழற்றும் படம் அது.

பின்னணியில் நீலவானில் வெண்மேகங்கள். அவர்கள் முகங்களில் துள்ளும் உற்சாகம், கண்களின் ஒளி. அவள் பாவாடையும் தலைமயிரும் பறக்கின்றன. ஃப்ளாஷுக்கு பதிலாக அழிவற்ற அன்பின் ஒளியைக்கொண்டு எடுக்கப்பட்ட புகைப்படம் என்று அதைப்பற்றி ஒரு கட்டுரையாளர் பின்பு எழுதினார்.

அந்தச் சிறுமி மேரி பென்சாம். அவரது தந்தை எட்வர்ட் பென்சாம் ப்ளூவுட்ஸ் ஆஃப்ரிக்காவுக்கு ஆங்கிலிகன் சர்ச்சின் பிரச்சாரகராக வந்தவர். அவளது தந்தையின் விருந்தினராக வந்த அபாச்சா ஒரு பொன் வெயிலில் மாலையில் தோட்டத்தில் அவளுடன் விளையாடும்போது புகைப்பட நிபுணர் ஜான் கிரகாம் வில்மான்¹ எடுத்த புகைப்படம் அது. முதன் முதலாக லோகோஸ் டெய்லி டைம்ஸில்² பிரசுரமாகியதுமே நைஜீரியாவைக் கொள்ளை கொண்டது. அது உலகமெங்கும் மறு பிரசுரமாகியது. பிற அனைவரையும்விட அது மேரியை ஆழமாக பாதித்திருக்க வேண்டும். அவர் படிப்பை முடித்ததுமே அபாச்சாவின் கிறிஸ்து குடிலுக்கு சேவகியாகச் சென்று அவரது பணிப்பெண்ணும் செயலாளரும் ஆனார். அபாச்சாவின் பெரும்பாலான படங்களில் அவளும் இருக்கக் காணலாம்.

அபாச்சா மிக மிக எளிமையானவர். கிறிஸ்தவ எளிமை என்பார்களே, அதுதான் அவரது வாழ்க்கை. அதைப் பிறருக்கும் வலியுறுத்தும் இயல்பு கொண்டவர். நைஜீரியாவின் தென் பகுதி யில் பெரும்பான்மையினரான யோரூபா இடையர் குலத்தில் பிறந்த அவர் சிறுவயதிலேயே வெள்ளைப் பண்ணையாளர் களுக்கு அடிமையாக விற்கப்பட்டவர். அவருடைய புகழ்பெற்ற சுயசரிதை 'கிறிஸ்துவை சோதித்துப் பார்த்தேன்'³ ஐ நீங்கள் கண்டிப்பாகப் படித்துப் பார்க்கவேண்டும். நம் ஆத்மாவுடன் நேரடியாகப் பேசும் அந்த மாதிரி நூல்கள் மிகக் குறைவே. நிறவெறி நிரம்பிய உரிமையாளர்களின் கற்பனைக்கெட்டாக் கொடுமைகள் வழியாக மெல்ல மெல்ல ஆன்மா முதிர்ந்து கனிந்தவர் அபாச்சா. குதிரை லாயச் சுவரில் எழுதி எழுதிக் கல்வி கற்று, தன் எஜமான் குப்பையில் வீசிய பைபிளைப் படிக்க ஆரம்பித்தார். அந்த முழு நூலையும் அவர் மனப்பாடம் செய்த பிறகு எப்போதுமே அதை மனத்தால் வாசித்துக் கொண்டிருப் பார். அபாச்சா வேறு எந்த நூலையுமே படித்ததில்லை. அவருடைய உலக அறிவு, அரசியல் பக்குவம், சொல்வன்மை அனைத்துமே அந்த ஒரே ஒரு நூல் வழியாக அடைந்தவையே என்றால் நம்பமாட்டீர்கள்.

இருபது வயதில் அபாச்சா தானே சம்பாதித்த பணத்தால் தன் விடுதலையை ஈட்டியதுமே நேராகக் கத்தோலிக்கச் திருச்சபைக் குப்போய்

தன்னை ஒரு சேவகராக இணைத்துக்கொண்டார். வட நைஜீரியாவின் ஹௌசா இனத்தவரிடையே சென்று ஊழியம் செய்யத் தொடங்கினார். உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்காது. நைஜீரியா ஏறத்தாழ 255 இனக் குழுக்களாலான நிலப்பகுதி. ஒருபோதும் அது ஒரு தேசமாக இருந்ததில்லை. ஃப்ரடெரிக் லுகார்ட்⁴ தன் இராணுவ பலத்தாலும் ராஜதந்திரத்தாலும் அதை இணைக்கும் வரை அது இரண்டு பெரிய அரசுகளும் இருபத்தேழு சிறு தேசங்களும் ஓயாது போர் புரியும் பிராந்தியமாக இருந்தது. நான்கு முக்கிய இனக்குழுக்களான யோரூபா, இபோ, ஹௌசா, ஃபுலானி⁵ ஆகியோர் ஒருவரை ஒருவர் எங்கு பார்த்தாலும் கொல்லத் துடிப்பவர்கள். அபாச்சா எப்படி ஹௌசா மக்களை அணுகினார், எப்படி அவர்கள் அவரைப் புனிதர் என்று ஏற்றுக் கொண்டார்கள் என்பதெல்லாமே நம்ப முடியாத அற்புதங்கள். மனிதனின் ஆன்ம பலம்மீது பெரும் நம்பிக்கையை ஏற்படுத்து பவை. அவரது கைகள் பட்டாலே எல்லா நோய்களும் பறந்து விடுமென அவர்கள் நம்பினார்கள்.

படிப்படியாக அவரை நைஜீரியாவின் எல்லா இன மக்களும் புனிதர் என ஏற்றார்கள். நைஜீரியாவின் கோடிக்கணக்கான மக்களின் ஆன்மிக லட்சியங்களின் குறியீடாக அவர் மாறினார். உருவாகி வந்த நைஜீரியத் தேசிய உணர்வின் தொடக்கப் புள்ளி யாக ஆனார். அவர் தலைமையில் ஃபுலானி இனக்குழுவின் அபுபக்கர் தஃபாவாவும், யோரூபா இனக்குழுவின் அலலோவோ ஒபெஃபேமியும், இபோ இனக்குழுவின் அசிகிவீ ந்னாம்படியும் தலைவர்களாக⁶ உருவாகி வந்தார்கள். அனைவரையும் ஒருங்கிணைத்துக்கொண்டு நைஜீரிய தேசிய ஒருங்கிணைப்பு கட்சி வலுப்பெற்று வளர்ந்தது. ஆங்கில ஆதிக்கத்துக்கு எதிரான போராட்டம் அபாச்சா தலைமையில் ஒரு பெரும் மக்கள் இயக்கமாக மாறியது. வெள்ளை ஆதிக்கத்துக்கு எதிரான போர் வெள்ளையருக்கு எதிரான கறுப்பின நிறவெறி அல்ல என்று அபாச்சா சொன்னார். சாத்தானைக் கிறிஸ்துவால் மட்டுமே எதிர்கொள்ள முடியும். இன்னொரு சாத்தானால் முடியாது என்று அவர் சொன்ன பொன்மொழியை மேற்கோள் காட்டாத மேலை நாட்டு இதழ்கள் குறைவே. அந்த மகத்தான இலட்சியக் கனவின் உருவகம் அப்புகைப்படம்.

அந்தப் படத்திலிருந்து இறங்கி வந்தவர்கள்போல அபாச்சாவும் மேரி பென்சாமும் கிராமங்கள்தோறும் சென்று தேவாலய முற்றங்களிலும் சந்தைகளிலும் மக்களைச் சந்தித்தார்கள். அவர்கள் உடை நுனியைத் தொட மக்கள் கூட்டம் கண்ணீருடன் நெரித்தது. யுவதியாகத்

தொடங்கியிருந்த மேரியின் தோள்களில் தன் முதுமையால் மெலிந்த கைகளை வைத்தபடி அபாச்சா நிற்கும் புகைப்படம் கிட்டத்தட்ட தெய்வ உருவமாகவே நைஜீரிய இல்லங்களில் வைக்கப்பட்டிருந்தது.

லண்டனில் நான் மேரியைச் சந்தித்தபோது அந்தப் புகைப்படங் களையே பார்த்திருந்தேன். ஆனாலும் நாற்பத்தேழு வயதான மேரி, எனக்கு ஏமாற்றம் அளிக்கவில்லை. அவரிடம் அதே அழகு இருந்தது. காரணம், அவர் மணம் செய்துகொள்ள வில்லை. மேலும் மிக வசீகரமான ஓர் மர்மமும் அவரிடம் இருந்தது.

போ ஸ்ட்ரீட்டில் அவரது பங்களா பெரியது. ஆறு சேவகர்கள், இரு சமையற்காரர்கள் இருந்தார்கள். மேரி எவரையுமே வீட்டுக்குள் அனுமதிப்பதில்லை. அவருக்கு இசை தவிர வேறு ஆர்வமே இல்லை. தினமும் தன் வோக்ஸ் வேகன் காரில் சேவகர் இருவர் துணையுடன் இசை நிகழ்ச்சிகளுக்குச் செல்வார். அவர் வீட்டில் ஏறத்தாழ நாற்பதாயிரம் இசைத் தட்டுகள் இருந்தன. அவ்வப்போது ஆஃப்ரிக்க இசைக் கலைஞர்கள் வந்து தங்கள் இசையைக் காட்டிச் செல்வார்கள். மேரிக்குக் கறுப்பர்கள் மீது ஆழமான ஈடுபாடு இருந்தது. ஒரு சமையற்காரர் மற்றும் ஓர் ஆயா தவிர எல்லா வேலையாட்களும் கறுப்பர்கள்தான். ஆனால் எவரிடமும் ஓரிரு சொற்களுக்கு மேல் எப்பொழுதுமே அவர் பேசுவதில்லை. அவர் மிக அதிகமாகப் பேசியது என்னிடம்தான். ஒரு நாளில் அதிகபட்சம் அரை மணி நேரம். அதுவும் புத்தக வேலை தொடர்பாக மட்டும்.

மேரியை சர்வதேசப் பத்திரிகையாளர்களும் அவ்வப்போது ஆஃப்ரிக்க நிருபர்களும் மொய்த்தபடியே இருந்தனர்! அவர் எவரையுமே இம்மிகுட நெருங்கவிடவில்லை. அபாச்சாவின் மரணத்துக்குப் பிறகு மேரி நைஜீரியாவை விட்டு உடனடியாக லண்டன் வந்துவிட்டார். அவரது மாமியான காலம் சென்ற நான்ஸி கிறிஸ்டினா ப்ளூவுடஸின் பெரும் செல்வம் அவருக்குக் கிடைத்தது அதற்குக் காரணமாக இருக்கலாம். ஆனால் அவர் அடுத்த முப்பது வருடங்களில் ஒருமுறைகூட அபாச்சா பற்றி ஒரு சொல்கூடப் பேசவில்லை என்பதும், அபாச்சாவின் நினைவுநாள் கொண்டாட்டங்களை நைஜீரிய அரசு தேசிய விழாவாகக் கொண்டாடியபோது பெருமைக்குரிய அரசு விருந்தினராக அவரை அன்றைய அதிபர் அசிகிவீ ந்நாம்டி அழைப்பு விடுத்தபோது அதில் பங்கு பெற உறுதியாக மறுத்துவிட்டதும், ஒருமுறைகூட தான் பிறந்து பதினெட்டு வயதுவரை வாழ்ந்ததும் தன் பெற்றோர் நித்தியத்துயில் கொண்டதுமான நைஜீரிய மண்ணுக்கு வர முற்படாததும் வியப்பாகவே பார்க்கப்பட்டது.

உங்களுக்குப் பின்னணியை விளக்கியாகவேண்டும். 1947-இல் பிரிட்டிஷ் அரசு நைஜீரியாவுக்கு ஒரு ஜனநாயகக் கூட்டமைப்பு அரசை அமைக்கும் உரிமையை அளித்தது. அதுவரை நைஜீரியத் தலைவர்களிடம் இருந்த ஒற்றுமை அத்துடன் முடிவுக்கு வந்தது. இனக்குழுக்களுக்கிடையே மனக்கசப்பு வளர்ந்தது. 1954-இல் பிரிட்டிஷ் அரசு பிரித்தாளும் ராஜதந்திரத்துடன் நைஜீரியாவின் ஒவ்வொரு பகுதிக்கும் தனித்தனியாகப் பிரிந்து போகும் உரிமையுடன் கூடிய சுதந்திர முன்வரைவை சமர்ப்பித்தது. வடக்கு நைஜீரியா ஹௌசா ஃபுலானி இனங்களின் மேலாதிக்கம் கொண்டது. தெற்கு நைஜீரியாவில் இப்போ மக்கள் அதிகம். ஏற்கெனவே இந்த ஒவ்வொரு இனக்குழுவும் தனித்தனியான கட்சிகள்தான் இருந்தன. அவை நைஜீரிய தேசிய ஒருங்கிணைப்புக் கட்சி என்ற பெயரில் ஒன்றாகச் செயல்பட்டு வந்தன. அந்த இணைப்புச் சிதறியது. பெரும் கலகங்கள் வெடித்தன. ஏறத்தாழ எட்டு லட்சம் பேர் கொல்லப்பட்டனர். 1960இல் நைஜீரியாவுக்குக் கிடைத்த சுதந்திரம் இரத்தத்தால் மெழுகப்பட்டிருந்தது. இன ஒற்றுமையின் அடையாளமாக இருந்த அபாச்சா திடீரென அனைவருக்கும் சங்கடம் தரும் கிழவராக மாறிப் போனார். பிற இனக்குழுவினரின் மீது இறுதி இராணுவ வெற்றியை அடைவதே ஒரே வழி என நம்பிய தலைவர்கள் அவரது சமாதான உபதேசங்களை சதித் திட்டமாக மட்டுமே பார்த்தனர். இஸ்லாமியரான ஹௌசா மக்கள் நாற்பதாயிரம் கிறிஸ்தவ இப்போ இனத்தவரைக் கொன்றொழித்த கலவரத்துக்குப் பிறகு இப்போ மக்கள் தங்களுக்கென பையாஃப்ரா² குடியரசு ஒன்று தேவை என்று போராட ஆரம்பித் தார்கள். பெரும்பாலும் ஹௌசா ஃபுலானி மக்களால் ஆன இராணுவம் கொடுமையான அடக்குமுறையை அவிழ்த்து விட்டது. சாலையோரங்களில் பிணங்கள் குவிந்து கிடப்பது சாதாரணமாயிற்று. தன்கனவுகள் நொறுங்கிக் கிடப்பதை அபாச்சா கண்டார். கிறிஸ்துவின் சடலம் உயிர்த்தெழலற்று அழுகிக்கிடப்பது போல இருக்கிறது இந்தத் தேசம்' என அவர் தன் புகழ்பெற்ற நாட்குறிப்பில் எழுதினார். ஆனால் அவர் சோர்ந்துவிடுபவர் அல்ல. தன் ஆன்ம வல்லமைமீது அவருக்கு அப்போதும் நம்பிக்கை மிஞ்சி இருந்தது. சிலுவையை அணைத்தபடி கலவரம் எரிந்துகொண்டிருந்த இமோ மாகாணத் தின் அபா நதிக்கரை ஊர்களிலும் வெறிகொண்ட யோரூபா மக்களின் ஓகன் மாகாணத்திலும் ஒரு சில சீடர்களுடன் அவர் சுற்றுப் பயணம் செய்தார். அவர் மீது அழுகிய முட்டைகளும் சாணி உருண்டைகளும் வீசப்பட்டன. அவருடன் வந்தவர்கள் கற்களால் தாக்கப்பட்டார்கள், ஆனால் ஆச்சரியமாக மூன்று வாரங்களில் கலவரம் மெல்லத் தணிந்தது.

அந்த நேரத்தில்தான் புகழ் பெற்ற இண்டிபெண்டண்ட் ஆஃப்ரிக்⁸ நாளிதழ் அந்தப் பரபரப்பான செய்தியை வெளியிட்டது. மேரி உண்மையில் அபாச்சாவின் காதலிதான் என்ற அந்தச் செய்தி நைஜீரியாவைக் கொந்தளிக்க வைக்க வில்லை. குழப்பியது. ஆனால் நாம் தீமையை உடனே நம்பி விடுவோம். ஏனெனில் நமது ஆழத்துத் தீமையை வைத்தே அதை நாம் புரிந்துகொள்கிறோம். பல மாதங்கள் வதந்தி எங்கும் அலை யடித்தது. கடைசியில் ஒருநாள் அவலோவோ ஒபெஃபேமி கடும் கோபத்துடன் அபாச்சா தங்கியிருந்த கிறிஸ்து இல்லத் துக்கு வந்தார். விசாரணையில் அபாச்சா இரவில் மேரியையும் தன்னுடன் படுக்கச் சொல்கிறார் என்று தெரிந்தது. கெட்ட வார்த்தைகளால் திட்டியபடி அவலோவோ ஒபெஃபேமி அபாச்சா இருந்த அறைக்குள் வேகமாக நுழைந்தார். உள்ளே அவரது குரல் மட்டும் வெகுநேரம் கேட்டது.

ஒபெஃபேமி கடும்கோபத்துடன் கிளம்பிச் சென்ற பிறகு அன்றைய மாலை ஜெபத்தில் அபாச்சா அவரது மரணம் வரை பல வருடங்கள் கத்தோலிக்க சபையையும் நைஜீரியாவையும் குழப் பிய அந்த விஷயத்தைச் சொன்னார். தீய எண்ணங்களின் வடிவத் தில் சாத்தான் தன்னை அணுகாமல் இருக்க அவர் தன் பேத்திக்குச் சமானமான மேரியை தன்னுடன் படுக்க வைத்துக் கொள்வது வழக்கம். அவளது தூய்மையே தன் ஆன்மாவின் காவல் என அவர் அனுபவபூர்வமாக உணர்ந்தும் இருந்தார். ஆனால் அந்தக் கலவரங்கள் அவரைக் குழப்பிவிட்டன. தனக்கு இருப்பதாகக் கோடிக்கணக்கான மக்கள் நம்பும் புனிதம் உண்மையிலேயே தனக்கு இல்லையா. அதனால்தானா தன்னுடைய கருணை, வன்முறையாளர்களின் மனத்தைக் கரைக்காமல் போகிறது என அவர் மனம் இரவும் பகலும் சஞ்சலம் கொண்டது. நான் வெறும் பாவிதானா, புனிதத்தின் சாயல்கூட என்னிடம் இல்லையா என தனிமையில் மனம் உருகி கிறிஸ்துவிடம் கேட்டார்.

பிறகு அவரது வழக்கப்படி கிறிஸ்துவுக்கும் சாத்தானுக்கும் ஒரு சோதனையை வைத்தார். ஒருநாள் இரவு அவர் மேரி தூங்கிய பிறகு தன்னை நிர்வாணமாக்கிக்கொண்டு அவளை அணைத்துப் படுத்துக்கொண்டார். எழுபத்திரண்டு வயதில்கூட தன் உடல் பெண்ணுடலை அறிவதை பீதியுடன் அறிந்தார். எழுந்து கிறிஸ்துவை அழைத்தபடி வெளியே ஓடி, இருண்ட வானில் நட்சத்திர கோடிகள் சிதறிப் பரவிய பெருவெளிமுன் ஒரு தூசியாகவும் புழுவாகவும் தன்னை உணர்ந்தபடி நின்று கதறி அழுதார். ‘அந்தக் கணம் நான் அறிந்தேன். நான் தோற்று விட்டேன் என்று’ மனமுடைந்த குரலில் அபாச்சா சொன்னார். அன்று அதைக் கேட்ட சபையில் இருந்த பெண்கள் சிலர் அருவருப்பால்

காறி உமிழ்ந்தனர். சில ஆண்கள் வேறு பக்கம் நோக்கிச் சிரித்தனர். எந்தக் கண்களையும் பார்க்காமல் அபாச்சா தழுதழுத்தார். ‘என்னைப் புனிதனாக ஆக்காதீர்கள். நான் மிகச் சாதாரணன். புனிதன் என நீங்கள் நம்பியதை ஏற்றுக்கொண்ட தனால் மேலும் கீழானவன்.’ அபாச்சா அன்று தள்ளாடிய நடையுடன் பிணம்போலத் தன் அறைக்குத் திரும்பியிருந்தாகச் சொல்கிறார்கள். மேரி அந்தச் சபையில் குனிந்த தலையுடன் சிலை போல அமர்ந்திருந்தார்.

1957 ஜனவரி 13 மாலையில் தலைநகர் லோகோஸின் தூய இருதய தேவாலயப் படிக்கட்டில் இறங்கிவரும் அபாச்சாவை ஒரு யோரூபா இளைஞன் சுட்டுக் கொன்றான். அபயம் கோரும்படி யான விரித்த கைகளுடன் மல்லாந்து கிடந்த அபாச்சாவின் உடல் புகைப்படங்கள் மூலம் உலகம் முழுக்கச் சென்று மனசாட்சி களை உலுக்கியது. கோடிக்கணக்கான மக்கள் தெருக்களில் கூடி நின்று கதறி அழுதார்கள். பலர் தாங்களும் உயிரைவிட்டார்கள். அவரைக் கொன்ற இளைஞன் தன்னைச் சுட்டுக்கொண்டு இறந்தான். அபாச்சா சொல்லிய இறுதி வாக்கியம், ‘ஓ ஜீஸஸ்!’ என்ற செய்தி உலகமெங்கும் கிறிஸ்தவர்களின் மனங்களைக் கரைத்தது. பெஞ்சமின் டீஃப்லிங்⁹ எடுத்த அந்தப் புகழ்பெற்ற புகைப்படத்தில் உச்சியில் சிலுவையுடன் ஓங்கி நிற்கும் தேவாலயமும் படிக்கட்டும் அபாச்சாவின் உடலும் ஒரே சமயம் துல்லியமாகத் தெரிந்தன. அக்கணமே அவர் புனிதரானார். நிரந்தரத்துவம் பெற்றார்.

அபாச்சாவைக் கொன்ற சாலமன் ஷாகாரியை அவரைக் காக்க வந்த தேவன் என்று சொல்லவேண்டும். மிக நீண்ட உபவாசங் களிலும் கொடுமையான தனிமையாலும் மெலிந்து வெளிறிப் பட்டாம்பூச்சி இறகுபோல வெடவெடத்துக்கொண்டிருந்த அபாச்சா ஏற்கெனவே பாதிப் பங்கு மரித்துவிட்டிருந்தார். அவரது பிரார்த்தனைக் கூட்டங்களுக்கு சில பெண்கள் தவிர எவரும் வராமலானார்கள். அவர் பிரார்த்தனை மேடையில் உரையாற்றாமல் தனக்குள் ஆழ்ந்தவராக வெகுநேரம் நிற்பது வழக்கமாயிற்று. சில சமயம் அவர் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் மௌனமாகக் கொட்டிக்கொண்டிருக்கும். அவர்மீது வசை அச்சில் வராத தினமே இல்லை என்று ஆயிற்று. ஏதோ இரும்புத் தளையிலிருந்து விடுதலை கிடைத்ததுபோல மக்கள் அவரது வீழ்ச்சியைக் கொண்டாடினார்கள். ‘மேரி, மேரி எங்கே காட்டு உன் ஆன்மாவை’ என்ற சோங்காய் மொழி ஆபாசப் பாடல் மிகப் புகழ்பெற்ற ஒன்று. எல்லாம் அவரது மரணத்துடன் நுரைபோல அடங்கியது. அத்துடன் அந்தக் குற்ற உணர்வு அவரைப் புனித ராக்கி ஆவேசத்துடன் வழிபட அவர்களைத்

தூண்டியது. அத்துடன் யோருபா இனத்தலைவர் அவலோவோ ஒபெஃபேமி. அபாச்சா வைப் புனிதராக நிறுவுவதில், தன் அனைத்துச் சக்திகளையும் செலவழித்தார். பின்பு அவரும் அபாச்சாவும் அந்தரங்கமாக உரையாடியபடி இருக்கும் புகைப்படங்கள் தொடர்ந்து அச்சில் வந்தபடி இருந்தன.

மேரியிடம் நிருபர்கள் அறிய விரும்புவது எதை என்பது உங்களுக்கு இப்போது தெரிந்திருக்கும். அதை மேரி ஒருபோதும் செய்யவில்லை. ஐம்பத்தாறாவது வயதில் இசை ஆய்வாளராக உலகப் புகழ் பெற்று மரணம் அடைந்தார். ஒருமுறை நான் நைஜீரியா திரும்புவதைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது அவரிடம் இதைப்பற்றி துணிந்து நேரடியாகக் கேட்டே விட்டேன். ஆச்சரியமாக மேரி, 'நீ எதிர்காலத்தில் நல்ல நாவலாசிரியை ஆக வருவாய் ஃப்ரைடா' என்ற பிறகு, 'ஆம், உன்னிடம் சொல்லலாம். உனக்கு அது புரியும்' என்றார்.

'அபாச்சா அந்தப் பிரார்த்தனைக் கூட்டத்தில் பலர் முன்னிலை யில் எதிர்பாராமல் அதைச் சொல்லியதை நீங்கள் மன்னிக்கவே யில்லை. இல்லையா? என்று கேட்டேன்.

'இல்லை, அதில்லை' என்றார் மேரி. 'அவர் உடைகளைக் களையும்போது நான் விழித்துக்கொண்டேன். ஆனால் நான் காத்திருந்தேன். அவர் உடல் வெடவெடக்க எழுந்து ஓடியபோது நான் இருளில் எனக்குள்ளே புன்னகைத்தேன்.

'என்னிடமிருந்து திமிறி எழும் அந்தச் சக்தி எது என எனக்குப் புரியவில்லை.

'அந்த நிமிடத்தில் எனக்கு ஒன்று தெரிந்தது. அவரை அந்த இடம் வரை மிக மென்மையாக இட்டு வந்ததே நான்தான், என்னை அறியாமலே அதைச் செய்திருக்கிறேன்.' மேரி புன்னகைத்தார். 'உண்மையில் அறியாமலுமல்ல. அறிந்ததை எனக்கு நானே காட்டிக்கொள்ளவில்லை. அவ்வளவுதான். அவர் அப்படித் துடித்தபடி ஓடியபோது சுட்டு விரலால் தள்ளி மாபெரும் கற்கோபுரத்தை இடித்துத் தள்ளியதுபோல இருந்தது எனக்கு. உலகத்திலேயே சக்தி வாய்ந்தவளாக, ஊதியே மலைகளைப் பறக்கச் செய்யும் திறன் கொண்டவளாக, என்னை உணர்ந்தேன்.'

'உங்களிடமேயானால்கூட இதை நீங்கள் ஒத்துக்கொள்வது ஆச்சரியம்தான்!' என்றேன்.

'ஆம். ஆனால் ஒத்துக்கொண்ட பிறகு என் மீது அழுத்திக் கனத்த எடைகள் எல்லாம் போய்விட்டது போல உணர்ந்தேன். அபாச்சா சொன்னாரே,

பெருவெளியின் கீழே சிறு புழுவாக உணர்ந்த போது மனமுடைந்து
அழுததாக. நானும் அப்படியேதான் உணர்ந்தேன். ஆனால்
அப்போதுதான் என் வாழ்க்கையிலேயே மகிழ்ச்சியாக இருந்தேன்.’

மேரி பெருமூச்சு விட்டு, ‘பாவம் அபாச்சா மிக நல்ல மனிதர்!’ என்றார்.

மேரி இறந்த பின் இதை நாவலாக எழுதினேன். காமன்வெல்த் நாடுகளின்
பெண்ணிய இலக்கிய விருதான தங்கநாரை பரிசு இப்போது
அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. கதையை நிறைய மாற்றியிருக்கிறேன்.

குறிப்பாகச் சூழலை. பரிசுத்தொகையில் ஒரு பகுதியை காந்தி வாழ்ந்த
மண்ணைப் பார்க்க செலவழிக்க வேண்டுமெனப்பட்டது. அழகிய ஊர்,
எளிமையான மக்கள். காந்தி பிறந்த மண்ணைப் பற்றி நான் கற்பனை
செய்தது போலவே இருக்கிறது.

இந்தியா டுடே, 2002

48. கண்ணாடிக்கு அப்பால்

பதினேழு வருடம் முன்பு கோவளத்தில் ஒரு நட்சத்திர விடுதியில் வெயிட்டராக இருந்தபோது ஒரு ஆஸ்திரேலியப் பெண்ணுக்கு புராதன மரச்சிற்பம் ஒன்றைக் காய்கறி விலைக்கு வாங்கி, பொன் விலைக்கு விற்றேன். அன்று தொடங்கியது என் தொழில். இன்று நான் நகரில் மிக முக்கியமான கலைப்பொருள் தொடர்பாளன். இப்போது பலர் சுதாரித்துக்கொண்டார்கள். ஆனாலும் எந்தப் பொருள் கலைச்சந்தையில் மதிப்பு மிக்கது எனக் கண்டறிய இத்துறையில் அனுபவம் தேவை. அதைவிட ஒன்றை கவனத்தை கவரச்செய்து முக்கியமானதாக ஆக்குவதற்குக் கற்பனையும் சொல்திறனும் பலவிதமான தொடர்புகளும் தேவை. என் போட்டியாளன் ஒரு லட்சத்துக்கு விற்ற வன் மோகினி சிலையின் உடைந்து மிஞ்சிய சித்திரப் பீடத்தை மட்டும் நான் ஒன்றேகால் லட்சத்துக்கு விற்றிருந்தேன். மட்கி உடைந்து சரிந்த புராதன குடும்ப வீடுகளை மொத்த விலைக்கு வாங்குவது லாபகரமானது. பார்க்கும்போது வெறும் குப்பைக் குவியல் போலத் தோன்றும். தனித்தனியாக எடுத்து அடையாளப்படுத்தி மதிப்பிட்டால் ஆச்சரியமூட்டுமளவுக்கு விலைமதிப்பு தெரியும். உப்பு கரைத்து ஊற்றுவதற்கான அந்தக்கால மரச் சம்புடம் ஒன்றை அறுபதாயிரம் ரூபாய்க்கு விற்றிருக்கிறேன்.

பொற்றயில்மடை என்ற பேருள்ள குடும்பத்தின் பழைய கட்டடம் பற்றித் தகவல் தெரிந்தது. முதலில் என் ஆட்கள் போய் வீட்டைப் பார்வையிட்டு வந்தார்கள். மிகப்பெரிய கட்டடம் தான். ஏராளமான சிற்பத்தூண்கள் இருப்பதாகவும், தென்புலத் தார் கோயிலில் (இப்பகுதியிலே இதை தெக்கது என்பார்கள்) முக்கியமான சில சிலைகள் இருப்பதாகவும் சொன்னார்கள். வழக்கப்படி என் ஆட்கள் வியாபாரிகள்போல, சென்று அடி மட்ட விலைக்குக் கேட்டார்கள். பேரம் நகர நகர, குறைகளைக் கண்டுபிடித்து உற்சாகமிழந்து விலையைக் குறைத்தார்கள். ஆறுமாதம் மேற்கொண்டு பேச்சே இல்லாமல் ஆறப்போட்டார் கள். ஒருநாள் நான் திடீரென்று உள்ளே புகுந்து இரண்டு மடங்கு விலைக்குக் கேட்டேன். அன்றே பேசிமுடித்து மறுநாளே பதிவு செய்துவிட்டேன்.

வழக்கமாக இத்தகைய குடும்ப வீடுகளுக்கு முறைப்படி உரிமையாளர் இருக்கமாட்டார்கள். பற்பல பங்காளிகளும் நீதிமன்ற வழக்குகளும், வெட்டுப்பழி குத்துப்பழியும், இருக்கும். அதையெல்லாம் பேசி சமரசப்படுத்தி, ஆள் வைத்து மிரட்டி, இடத்தை வாங்குவதுதான் முக்கியமான சவால். இந்த வீட்டைப் பொறுத்தவரை அந்தப் பிரச்னை இல்லை. உரிமையாளர் திருவனந்தபுரத்தில் வசிக்கும் சங்கரநாராயணன் தம்பி. அவர் அந்த வீட்டுக்கும் நிலத்தை நீண்ட காலக் குத்தகைக்கு விட்டிருந்தார். அவர் அந்தக் கட்டடத்தைப் பார்த்தே அறுபது வருடம் ஆகியிருந்தது. அந்தச் சொத்து அவருக்கு மனைவி வழியில் வந்தது. மனைவிக்கும் அப்படி ஏதோ வழியில் வாரிசில்லாச் சொத்தாக வந்ததுதான். மனைவியும் மகனும் ஒரு கார் விபத்தில் இறந்தபிறகு அவர் குடி, விபச்சாரம் என்று சொத்துக்களை விற்று வாழ்ந்துவந்தார். அவருடன் பேசிய போது அந்தக் குடும்பத்துக்கு பயங்கரமான குலசாபம் ஏதோ இருப்பதாகச் சொன்னார். ஆகவே அந்த வீட்டுப்பக்கமே மனித நடமாட்டம் குறைவுதான். அதை அவர் உக்கிரமாக நம்பினார். நான் புன்னகை செய்தேன். என் தொழிலுக்கு முக்கியமான மூலதனமே இந்தப் பயம்தான். இறந்த காலம் மீதான பயம் இது. இந்தியர்கள் சடலத்தை அஞ்சுவதுபோல இறந்த காலத்தை அஞ்சுகிறார்கள். ஆனால் அமெரிக்கர்களுக்கு இறந்த காலம் நதிநீரில் மிதந்து செல்பவனின் காலுக்குத் தட்டுப்படும் அடித்தளப்பாறை போல.

வீட்டைப் பார்க்க நான் என் காரில் தனியாக வந்தேன். டிரைவர் குமரேசன் உடல்நலமில்லாததனால் வரவில்லை. குருவிக்காடு ஜங்ஷனில் ஒரு டிக்கடை, இரு வெற்றிலை பாக்குக் கடைகள், இரு ரப்பர் வாங்கும் கடைகள், ஒரு மளிகை மற்றும் உரக்கடை போன்றவை இருந்தன. டீ குடித்த பிறகு பொற்றயில்மடை வீடு பற்றி விசாரித்தேன். டிக்கடை பாலன்நாயர் முகம் மாறினார். பெஞ்சுகளில் இருந்தவர்கள் அமைதியாக உற்றுக் கவனித்தார்கள். ‘அந்தச் செம்மண் ரோட்டிலே நாலு மைல் போகணும் சார்’ என்றார் பாலன் நாயர்.

‘அங்கே வரை ரோடு போகுமா?’

‘கொஞ்சதூரம் நடக்கணும். பொற்றைக்கு கீழே அப்பு நாடாருக்கு எஸ்டேட்டு. அதுவரை வண்டிபோகும். சாருக்கு தூரமோ?’

‘திருவனந்தபுரம். எனக்கு கூடவே ரெண்டு கூலியாளு வேணுமே. உள்ள கூலிக்கு மேலே குடுத்திருந்தேன்...’

‘ஆளெல்லாம் வரமாட்டாங்க சார். தப்பா நினைக்கப்பிடிாது. அது எடம் செரியில்ல கேட்டியளா. சாரை ஆரோ சொல்லி ஏமாத்தினதாக்கும். அங்கு

ஒரு உடைஞ்சு கெட்டடம் மட்டுந்தான். வேற ஒண்ணுமில்ல...'

'கெட்டிடத்தத்தான் வாங்கியிருக்கேன்... உடைச்சு விக்க...'

'உளுத்தமரம் சார்... பின்ன...'

'பின்ன?'

'இங்க ஆரும் அந்தப் பக்கமாட்டு போறதில்ல. அங்க கெட்ட ஆத்மா நடமாட்டம் உண்டுமிண்ணு ஒரு பேச்சு... பல துர்மரணங்களும் நடந்திட்டுண்டு. இப்ப மட்டுமில்ல, பத்துநூறு வருசமாட்டு...'

நான் புன்னகையுடன் விடைபெற்றது அவர்களுக்கு ஆச்சரி யமாக இருந்தது. அந்த ஆச்சரியத்தை நான் பலமுறை கண்ட துண்டு. என் அனுபவத்தில் இப்படிப்பட்ட கதைகள் சூழ்ந்த இடம் மனிதர்களால் அழிக்கப்படாமல் தன் பொக்கிஷங் களுடன் பத்திரமாக இருக்கும்.

சிகரெட் பற்ற வைத்துக்கொண்டபடி காரைச் செலுத்தினேன். இருபக்கமும் ரப்பர்த் தோட்டங்கள். அடர்ந்த இருள். காரை சருகு மெத்தை மீதுதான் ஓட்டவேண்டியிருந்தது. சாலை மேடேறிச் சென்றது. 'பெத்லகேம் எஸ்டேட்' என்ற தகர போர்டு தென்பட்டது. அங்கே சாலை முடிவுற்றது. இறங்கி அப்பகுதியைப் பார்த்தேன். எஸ்டேட்டுக்கு அப்பால் செம்மண் பாறை யாலான வெட்டவெளிதான் தெரிந்தது. அன்னாசிப்புதர் அடர்ந்த ஒரு சிறுவேலியைக் காரால் தாண்டினால் மேலும் வெகுதூரம் காரிலேயே போக முடியும். கார் முனகி உறுமி எழுந்து எழுந்து மறுபக்கம் சென்றது. பிறகு பாறைகள் மீது ஆடியாடிச் சென்றது. நன்றாக ஒளி பரவிய செம்மண் பாறை நிலம். அதன்மீது ஆங்காங்கே தருவைப் புல் மட்டும் அடர்ந்து பரவி இருந்தது. வளமற்ற நரைத்த புல். காற்றில் அதன்மீது அலை நகர்ந்து சென்றது. குன்றின் மீது சிறுமரக்கூட்டம் ஒன்றும், அதற்கப்பால் உயர்ந்த கூரையுடன் பெரிய வீடும் தெரிந்தன. அந்த வீடுதான். அப்போது ஒன்று தெரிந்தது, என் ஆட்கள் வீட்டைப் பார்க்கவே யில்லை, அதைப் பற்றி விசாரித்ததோடு சரி. அவர்களுக்குத் தகவல் சொன்னவர்களும் வீட்டைப் பார்த்ததில்லை. ஏனெனில் வீட்டின் கூரை அவர்கள் சொன்னதுபோல ஓடு வேய்ந்தது அல்ல, செம்புத்தகடு வேய்ந்தது.

காரை நிறுத்தினேன். மேற்கொண்டு நடக்கத்தான்வேண்டும். பாறையில் வெட்டப்பட்ட படிகள் இருந்தன. பெரிய கோட்டைச் சுவர் ஒன்றின் இடிந்த அடித்தளம் தெரிந்தது. இடிபாடுகள் அதிகரித்தபடியே வந்தன. அவற்றின்மீது பச்சை மெத்தாகப் பாசி படிந்திருந்தது. சற்று மூச்சிரைத்தபடி அந்த வீட்டின் முகப்பை அடைந்தேன். சிறு மதில் சுவர், அப்பால் செம்மண்கல்லில் வெட்டிச் சமதளமாக்கப்பட்ட விசாலமான

முற்றம். அதன் பாசிமீது காலைக் கவனமாக எடுத்து வைத்து நடந்தேன். கட்டடத்தை அப்போதுதான் ஏறிட்டுப்பார்த்தேன். கேரளத்தில் அத்தனை பெரிய கட்டடத்தைப் பார்ப்பது அரிது. கொட்டியம்பலம் பகோடா பாணியில் சித்திரமரக்கூடு ஒன்றைக் கற்சுவர் மீது தூக்கிவைத்ததுபோல நீலவானப் பின்னணியில் உச்சிமுனையில் நாகபடம் தெரிய ஓங்கி நின்றது. அதன்மீது பலவகையாகக் கொடிகள் படர்ந்தேறி பசுமையான இலைகளை விரித்திருந்தன. பதினாறுகட்டு வீடு. அரண்மனைகளுக்கு மட்டுமே உரிய அமைப்பு அது. ஏழு செவ்வக வடிவக் கட்டடச் சுற்றுகளுக்கு நடுவே அங்கண முற்றம் இருக்கும். பின்னால் அந்தப்புரம். சமையலறை போன்ற இணைப்புகள். பக்க வாட்டில் மற்ற கட்டடத்தொடர்கள். ஆனால் அவை மண் மேடாகவே இருந்தன.

முற்றத்துக்கு இடதுபக்கமாக ஒரு மரக்கோயிலும் அதனருகே குளமும் இருந்ததைக் கண்டேன். குளத்தைச் சுற்றிக் கோரை அடர்ந்திருந்தது. குளத்து நீரில் அடர்பச்சை நிறப் பாசி மண்டிக் கிடந்தது. கோயில்மீது கொடிகள் படர்ந்திருந்தன. கட்டடங்களின் சுவர்கள் வெடித்து ஆலமரங்கள் பீறிட்டுக் கிளம்பியிருந்தன. ஒரு வாகை மரம் குலைகுலையாக இலைதொங்கும் கிளைகளைக் கட்டடத்தின் மேலேயே போட்டபடி சரிந்து வளர்ந்து நின்றது. கற்படிகள்மீது சற்றுத் தயங்கியபடித்தான் ஏறினேன். அந்தத் தயக்கம் எனக்குப் புதிது. அந்த இடத்தின் தனிமை எனக்கு மிகவும் பழகியதுதான். ஆனால் அங்கே மிக வினோதமாக ஏதோ இருந்தது. அதை நான் உணரும்முன்பே என் ஆழ்மனம் உணர்ந்து விட்டது.

கொட்டியம்பலத்துக்கு அப்பால் கருங்கல் பாவப்பட்ட சிறு முற்றம். கல்லிணைப்புகளில் நெருஞ்சி முளைத்து செருப்பைத் தடுத்தது. அதற்கப்பால் அழகான சித்திரமுகப்பு கொண்ட பூமுகம். அதன் தளம் நன்கு தீட்டப்பட்ட கருங்கல்லால் ஆனது. அதன் படிகளில் ஏறியபோது என்மீது ஒரு பார்வையுணர்வு ஏற்பட்டது. திரும்பிப் பார்த்தேன். யாருமில்லை. கல்தளத்தின் தூசிமீது எந்தச் சுவடும் இல்லை. மென்மையான பட்டுச்சல்லா போல அலைகள் பதிந்து அது விரிந்திருந்தது. அதில் கால் வைக்கும் முன்பு என் மனம் அதிர்ந்தது. ஆம், மிக வினோதம்தான். அத்தகைய ஓர் இடத்தில் கண்டிப்பாக வவ்வால் எச்சம் நிரம்பிக் கிடக்கும். அப்பகுதியில் அதன் வீச்சம் சற்றுமில்லை. மறுகணம் என் மூளையில் இன்னொரு தீண்டல் ஏற்பட்டது. அந்த இடத்தின் வினோதம் அங்கு பறவைக் குரலே இல்லை என்பதுதான். ஒரு சிறகடிப்பொலிகூட இல்லை.

என் மனத்தில் இருந்த தன்னம்பிக்கை சற்று சஞ்சலப்பட்டு விட்டது. நான்

நடந்தபோது என் ஆழ்புலன்களில் ஒன்று பின் னோக்கியே கவனமாக இருந்தது. ஒரு சிறு ஒலிகூட என்னைத் தூக்கிவாரிப் போடச்செய்துவிடும். ஒலி எக்கணமும் கேட்கலாம் என உண்மையிலேயே எதிர்பார்த்தேன். முற்றிலும் எதிர்பார்க் காத ஓர் ஒலி. ஆனால் நான் தூக்கிவாரிப்போட்டது அந்தப் பறவைச் சிலையைக் கண்டு. என் முன் சரிந்த உத்தரத்தில் அந்த மரச்சிலை எந்தவிதமான அலங்காரத்திலும் சேர்த்தியில்லாமல் அப்படி அமர்ந்திருந்தது. ஒரு புறா, ஆனால் காகம் அளவுக்குப் பெரிது. மறுகணம் என் மூச்சு குளிராக மாறியது. அப்பறவையின் கண்கள் அசைந்தன. ஒளியற்ற மணிக்கண்கள் என்னைப் பார்த்தன. பறவை சிறகடித்து எழுந்து ஒருமுறை சுற்றிப்பறந்து உள்ளே போயிற்று.

மேலும் உள்ளேபோக எனக்கு அச்சமாக இருந்தது, என உணர்ந்த போது எனக்கே வியப்பாக இருந்தது. அமானுட சக்திகள்மீது உள்ளூர அச்சம் இல்லாதவர்கள் இல்லை. ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு பகுத்தறிவுத் தர்க்க எல்லை உள்ளது. அது மீறப்படுவது வரைதான் தைரியம். மீண்டும் வெளியே இறங்கி வெயிலுக்கு வந்த சில கணங்களில் எனக்குச் சிரிப்பு வந்தது. ஒரு இடத்தில் பறவை இல்லாமலிருக்க பல இயற்கைக் காரணங்கள் இருக்கலாம். உதாரணமாக சிலவகைத் தைல மரங்கள் நிரம்பிய இடங்களில் பறவைகள் இருப்பதில்லை. அந்தப் பறவை புறாவில் ஒருவகையாக இருக்கலாம். பறவைகளைப் பற்றி என் ஞானம் பெரிதும் இரவுணவுடன் மட்டும் சம்பந்தமுள்ளது. என்ன பயம்? பயமில்லை, ஒருவிதத் தயக்கம். இல்லை, இதில் தர்க்கத்துக்கே இடமில்லை. இது ஒருவித ஆழ்மன வெளிப்பாடு. வழுவழுப்பான பொருள் காலில் தட்டுப்பட்டால் உடல் உதறிக்கொள்வதுபோல...

மறுபக்கம் அந்தப்புரக் கட்டடங்களின் மணசுவர்கள் சரிந்து விழுந்து, கரைந்து மண்மேடாகி, புதர்கள் அடர்ந்து கிடந்தன. அவை தென்னை ஓலை வேய்ந்தவையாக இருந்திருக்கக்கூடும். அப்பால் இன்னொரு குளம் தெரிந்தது. கற்படிகள் இறங்கிச் சென்று, தெளிந்த நீல நீரில் மூழ்கின. அங்கிருந்து பார்த்தபோது கட்டடத்தின் செம்புக்கூரையின் பின்பக்கம் தெரிந்தது. செம்பு மட்டுமே நான் கொடுத்த விலைக்கு நான்கு மடங்கு வரும். என்னால் நம்ப முடியவில்லை. அத்தனை பெரிய லாபத்தில் அபாயகரமான ஏதோ ஒன்று இருப்பது போலிருந்தது. அல்லது அநீதி - அப்படியெல்லாம் சிந்திக்கக் கூடியவனா நான் என எண்ணிக்கொண்டேன்.

சட்டென்று ஒரு மனிதக்குரலைக் கேட்டேன். என் உடல் உதறிக் கொண்டிருப்பதைக் கவனித்து, மெல்ல சமனப்படுத்திக் கொண்டேன். பிரமையா? இல்லை, குரல் மீண்டும் கேட்டது. இனிய அந்தரங்கமான

பெண்குரல். ஏதோ பாடுவதுபோல. என் தர்க்கபுத்தியை மிரண்ட காட்டுக் குதிரையை அதட்டுவதுபோல பிடித்திழுத்துக் கட்டுக்குள் நிறுத்தவேண்டியிருந்தது. மெதுவாக எட்டிப்பார்த்தேன். ஒரு தவளை நீரில் குதித்த ஒலியில் என் அடிவயிறு பனிக்கட்டிபோலக் குளிர்ந்து குலுங்கியது. ஒரு சில கணங்களுக்குப் பிறகே என்னால் நிதானமாகப் பார்க்கமுடிந்தது.

குளத்தின் மறுகரையில் ஒரு பெண் சேலையை இடுப்பில் வரிந்து கட்டியபடி குளித்துக்கொண்டிருந்தாள். குளத்தில் படர்ந்திருந்த இளவெயிலில் அவளைப் பார்த்ததுமே என் அச்சம் வடிந்து நம்பிக்கை ஏற்பட்டது. சாதாரண குடியானவப் பெண்தான். கரிய நிறம். நீண்ட கூந்தல் நீரில் நெளிப்பட்டது. கரையில் ஒரு புல்லுக்கட்டு இருந்தது. அவளைப் பார்த்தபடியே என்னை மறந்து நின்றுவிட்டேன். அழகி என்று முதல்கணம் தோன்ற வில்லை. பார்க்கப் பார்க்க அழகு தெளிவடைந்து வந்தது. இளமையின் மென்மையும் திரட்சியும் கொண்ட உடல். காதோரம் மென்மையிர் இறங்கி நீர்த்துளி சொட்டியது. சட்டென்று என்னைப் பார்த்தாள்.

‘அய்யோ அம்மே’ என்று ஒரு அலறலுடன் நீரில் மூழ்கி கரை நோக்கி நீந்தினாள். வேரில் பற்றி ஏறி, என்னை ஒருமுறை பார்த்தபிறகு, மரத்தின் மறுபக்கம் மறைந்தாள். அங்கே நல்ல சோலையாக இருந்தது. அந்த வேடிக்கையிலும் என் ஒரு மனம் அவள் கால்கள் தரையில் படிகின்றனவா என்று பார்த்ததை நினைத்தபோது சிரிப்பு வந்தது.

நான் மீண்டும் அந்தப்புர இடிபாடுகளுக்கு மேல் ஏறினேன். உள்ளே சென்று பார்த்துவிடுவதுதான். அப்பகுதியில் மனித நடமாட்டம் இருப்பதே எனக்கு தைரியத்தை அளித்தது. இப்படி பயப்பட்டதை வீட்டுக்குச் சென்று எண்ணிப்பார்க்கும்போது எப்படி ஆச்சரியமாக இருக்கும் என்று எண்ணிக்கொண்டேன். அருகே சருகு அசையும் ஒலி கேட்டது. எனக்கு அது யாரெனத் தெரிந்துவிட்டது. குட்டிச்சுவருக்கு அப்பால் அந்தப் பெண் நின்றாள். ஈரச் சேலையைப் பிழிந்து உடுத்தியிருந்தாள். கருஞ் சிவப்பான சிறிய உதடுகள். கீழுதடு சற்று உருண்டு குமிழ் போலிருந்தது. மேலுதட்டுக்குமேல் ஈரமான பூனைமயிர். அவள் தோள்களில், இழைத்த தேக்குமரத்தில் தெரிவதுபோல மென்மையான சருமவரிகள், தங்கி நின்ற ஓரிரு துளிகள். ‘நீங்க ஆராக்கும்?’ என்று கேட்டாள்.

‘இந்த வீட்டை நான் வாங்கியிருக்கேன்?’

‘இதையா? என்னத்துக்கு?’

‘உடைச்சு விக்கியதுக்கு...’

‘உய்யோ!’ என்றாள். அய்யோ என்பதற்கு அவள் சாதி ஒலி போலும். ஆனால் அது இனிமையாக இருந்தது. ‘இங்க ஆருமே வரமாட்டினுமே...’ குழந்தைத்தனம் மாறாத இசைத்தன்மை யுள்ள குரல்.

‘நீ வந்திருக்கியே?’

‘எங்க சாதிக்காரங்க வருவினும். அப்பனும் அம்மையும் இங்கதான் மரநாய், எலி எல்லாம் பிடிக்கியது.’

‘உனக்கு பசு இருக்கா?’

‘கிடாரிக்கண்ணு... இங்கதான் புல்லு பறிப்பேன்.’

‘உள்ள போயிருக்கியா?’

‘கூட்டுக்காரிய ஒப்பரம் இருந்தா போயி விளையாடுவோம்... உள்ள ஒரு கொளம் உண்டும். பிறவு பொம்மைங்க உண்டு...’

‘உன் பேர் என்ன?’

‘சிசிலி... இங்க பேய் உண்டும் தெரியுமா?’

‘கிறிஸ்டியனா? பேய் நீ பாத்திருக்கியா?’

‘எங்களை பேய் ஒண்ணும் செய்யாது. மலைவேரு வச்சிருக் கோமே. மத்தவிய வந்தாத்தான் பிடிக்கும்.’ கண்களில் சிரிப்பு தெரிந்தது.

‘நான் பழைய சாமான்களை விக்கிறவன். ஒரு பேய் கிடைச்சா பிடிச்சு அமெரிக்காவுக்கு வித்துடுவேன்...’ என்றேன்.

‘உய்யோ!’ அவள் கரிய ஈறுகளையும் ஆரோக்கியமான பெரிய பற்களையும் காட்டிச் சிரித்தாள். அவளிடம் வெட்கம் என்பதே இல்லாமலிருந்ததைக் கவனித்தேன். உற்சாகமான குழந்தை போலிருந்தாள். நடக்கும்போது அசையும் உடலுறுப்புகளை மறைக்கக்கூட முனையவில்லை. ஆனால் வெட்கமின்மை காரணமாகவே அவளை வேறுவகையில் பார்க்கத் தோன்ற வில்லை. அவளது காட்டுச் சாதியில் ஆண்பெண் உறவில் தடைகள் இல்லாமலிருக்கலாம். ‘நீ என்ன சாதி?’

‘நாங்க மலைக்காணியில்லா?’

‘சிசிலி, எனக்கு இந்தக் கட்டடத்தைக் காட்டுவியா? உனக்கு ஐம்பது ரூபா தருவேன்...’

‘சேகவே, கள்ளம்!’ என்று அதிர்ந்து நின்றாள்.

‘ஏன்?’

‘ஐம்பது ரூவாயா? உள்ளதாட்டா?’

‘பாத்தியா?’ என்று ரூபாயை நீட்டினேன். ‘இந்தா இப்பமே வச்சுக்கோ.’

அவள் சற்று கூர்ந்து பார்த்துத் தயங்கியபிறகு வெடுக்கென்று பிடுங்கி இடுப்பில் செருகினாள்.

‘இத வச்சு என்ன வாங்குவே?’

‘சேலை. பிறவு முத்துமணி. கிடாரிக்கு ஒரு மணி. பிறவு...’

‘உனக்கு இன்னும் ஐம்பது ரூபா தானேன். அப்பதான் இதயெல் லாம் வாங்க முடியும்... எப்பிடி உள்ளே போறது?’

‘இங்க ஒரு வழி இருக்கு. அப்பிடயே போனியண்ணா இடிஞ்ச சுவருதான் வரும்...’

நான் அவள் வழிகாட்ட கற்படிகளில் ஏறினேன். ‘சிசிலி, ஏன் இங்க பறவைகளே இல்ல?’

‘இஞ்ச எங்கிளுக்கு மலைவாதை அப்பச்சிக்க கோயில் உண்டும்லா? அங்க மலைக்குமேலயும் அப்பச்சி கோயில் இருக்கு. அங்கயும் காக்கா குருவி ஒண்ணுமே இல்ல.’

‘மலைவாத அப்பச்சிக்கு உங்க யேசு என்ன உறவு?’

அவள் சிரிக்கவில்லை. அந்தக் கேள்வி அவளது சிறு முளைக்கு அப்பாற்பட்டது என்று பட்டது. ‘சேசுவே ராஜாவே’ என்று ஒரு சரிந்த தூணை ஏறித் தாண்டினாள். இறுக்கமான தொடைச் சதைகளுடன் குதிரைக்குட்டி போலிருந்தாள். எத்தனை சீக்கிர மாக அவள் என்னைக் கவர்ந்துவிட்டாள் என எண்ண ஆச்சரிய மாக இருந்தது. அவள் மேலிருந்து கண்களை எடுக்க முடிய வில்லை. என் கவனம் அவள் மீதிருந்து விலகவுமில்லை. கட்டடத்தின் உள்ளே நுழைந்ததும் உள்ளறைகள் வழியாகச் சென்றதும் ஒன்றும் நான் அறியவில்லை.

‘சிசிலி, இங்க நான் ஒரு பறவையைப் பார்த்தேன். புறா மாதிரி. ஆனா காக்கா அளவுக்குப் பெரிசு.’

‘சேசுவே!’ என்று வீறிட்டபடி நின்று, மார்பில் கையை வைத்தபடி மிரண்ட கண்களால் பார்த்தாள். ‘உள்ளதா?’

‘ஆமா ஏன் நீ பார்த்ததில்லையா?’

‘நான் போறேனே... சேசுவே ரெட்சகரே...’

‘என்னண்ணு சொல்லு.’

‘நான் போறேன் வழிவிடுங்க.’

அம்பது ரூவா வேண்டாமா?’

‘இஞ்ச வேண்டாம்... எனக்குப் பயமாட்டு இருக்கு.’

‘ஏன்?’

‘அது பிறாவு இல்லை. பேயாக்கும்.’

‘ஆகா. புறாவுக்கு ஆவி. புதிய கதையா இருக்கே...’

‘உள்ளதா, பாத்தியளா?’ என்றாள். கரிய பெரிய கண்களை ஐயத்துடன் விழித்தபடி.

‘இல்லை, சும்மா சொன்னேன். அப்படி ஒண்ணு இங்க உண்டுண்ணு கீழே சொன்னாங்க.’

‘நான் பயந்துபோட்டேனே...’

‘அந்தக் கதை என்ன சொல்லு’ என்றேன்.

அவள் முன்னே சென்றபடி ‘இந்தக் கெட்டடம் பழைய காலத்திலே இங்க நாட்டு ராஜாக்களா இருந்தவியளுக்க கொட்டரமாக்கும். பொற்றயில் மாடம்பிகள் எண்ணு அவயிளுக் குப் பேரு. இங்க உள்ள ஏழு மலையும் பதினாறு ஊரும் அவி யளுக்க சொத்தாக்கும். எனக்கு தாத்தா நெறய கதை சொல்லி யிட்டுண்டு. அவிய செய்யாத்த வன்கொடுமை இல்லை. ஏழை களை நுகத்திலே கெட்டி உழுவாவ. முக்காலியிலே கெட்டி வச்ச அடிப்பாவ. அங்க ஓடைக்கரையில கழுமடைண்ணு ஒரு எட முண்டு கேட்டியளா, அங்க வாரத்துக்கு ஒருத்தனை கழுவேத்து வாவளாம்... கழுவன் ஏழுநாள் சங்கு பொட்டி அலறுவானாம். கழுவின் போடுத சத்தம் கேக்கப்பிடாதுண்ணுதான் ஓடைக் கரையிலே கொண்டு செண்ணு கழுவேத்துவது. ஆனா இங்க இருந்த ஒரு மூத்த ராஜா கழுவனுக்க பக்கத்திலே செண்ணு கட்டிலு போட்டுக் கெடந்து அது கேட்டு ரசிப்பாராம்...’

அப்படி ஒரு பயங்கரமான நாட்டுராஜாவின் கதையை நானும் எதிர்பார்த்துத்தான் இருந்தேன். இனி ஒரு பெண்ணின் சோகக் கதை வரும். கோட்டைகள் முழுக்க அரண்மனைகள் முழுக்க ரத்தமும் கண்ணீரும் நாளும் கதைகள்தான் நிரம்பியிருக்கின்றன.’

‘அந்த ராஜாவுக்கு பேரு அச்சதன் கர்த்தா எண்ணாக்கும். அவனுக்கு அந்தப்புரத்திலே அறுவது ராணிகள் இருந்தாவ. அவனுக்கு ஒரு

பெண்ணை பிடிச்சுப்போனா ஆளைவச்ச இழுத்துக்கிட்டுப்போயி உள்ள அடைச்சுப் போடுவான். அந்தப்புரத்திலே போனவங்கள் பின்ன வேற கண்ணு பாக்க முடியாது. அவியளுக்கு குளமும் கோயிலும் எல்லாம் உள்ள உண்டு. அங்கேயே மூத்து நரச்சு, செத்து, தெக்கு வாசல் வழியா சுடுகாடு போற சமயத்திலதான் வெளிய வரமுடியும்.’

உள்ளறைகள் இருட்டு தேங்கி எந்த ஒலியும் இல்லாமல் கனத்துக் கிடந்தன. வவ்வால்களை நான் எப்போதுமே வெறுப்பதுண்டு. கலைப்பொருட்களுக்கு முதல் எதிரிகள் அவைதான் என. ஆனால் அவற்றின் பங்கை அப்போது உணர்ந்தேன். காலத்தில் மூழ்கி அடிதட்டின் நிசப்தத்தில் கிடக்கும் புராதன இடங்களில் அவைதான் உயிரசைவை அளிக்கின்றன. அங்கு நிசப்தம் பயங்கரமாக இருந்தது.

‘அச்சுதன் கர்த்தா ஒரு நாளைக்கு பாச்சி எண்ணு பேருள்ள ஒரு இடையப்பெண்ணை கண்டு மோகிச்ச அவளை பிடிச்சுக் கொண்டுவந்து உள்ள அடைச்சுப் போட்டான். பிறந்தது முதல் விரிஞ்ச வானத்துக்குக் கீழே வளந்தவ அவ. அவளுக்கு ஒரு முறைக்காரன் உண்டும், கண்ணன் எண்ணு பேரு. அவளை அவளுக்குப் பேசி, பூமாத்தி வச்சிருந்தது. அந்தப்புரத்திலே இருட்டிலே கிடந்து அவ வெளுத்து தேம்பினா. அப்பம் இங்க காக்கா குருவி எல்லாம் உண்டு. கொட்டார வளைப்பில் பிறாவும் உண்டும். பாச்சி அவளுக்க குடிலிலே ஒரு பிறாவ வளத்தா. அது அவளக் காணாம பத்தாம் நாள் தேடி வந்துபோட்டு. அவ அவளுக்க சேலையிலே ஒரு தும்ப கிழிச்ச அதுக்க காலிலே கெட்டி திருப்பி அனுப்பினா. அது அவளுக்கு முறைக்காரனுக்க கிட்ட போச்சு. அவன் அவனுக்குத் தலைக்கெட்டை கிழிச்ச கெட்டி அனுப்பினான். பிறவு அவ வேற ஒரு காரியத்த அனுப்பினா, அவன் அதுக்கு பதில் அனுப்பினான். அவள எப்பிடயாவது அங்கேயிருந்து கூட்டிக்கிட்டுப் போறது எண்ணு அவன் திட்டம் போட்டான். அவளுக்கானா அந்த பிறாவு வரும்போதே காத்தும் சூரிய வெளிச்சமும் எல்லாம் வந்தது மாதிரி இருக்குமாம்...’

மையத்தில் அங்கண முற்றத்துக்குப் பதிலாக வட்டவடிவமான குளம் இருப்பதைக் கண்டு நான் சற்றுப் பிரமித்துவிட்டேன். அந்த அமைப்பு அதுவரை நான் பார்க்காதது. அலங்காரத்துக் கான குளம். படிகள் இல்லை. குளத்தைச் சுற்றி வட்டமான இடைநாழி திறந்திருந்தது. அதில் நெருக்கமாக அலங்கார மரத்தூண்கள் நின்றன. அவற்றில் பெரும்பாலானவற்றில் ஆள் அளவுள்ள பெண்சிறப்பங்கள் இருந்தன. வழக்கமாக தீபங்களை ஏந்தியபடி அல்லது மலர்களுடன்தான் பெண் சிறப்பங்கள் இருக்கும். ஆனால் அந்தச் சிலைகள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு பாவனையில் நின்றன. கூந்தல் கோதுபவை, கண்ணாடி

பார்ப்பவை, ஏக்கத்துடன் ஒரு பக்கமாக முகம் திரும்பி அமர்ந்தவை. மிகப்பெரிய பொக்கிஷம் என என் மனம் விம்மியது. மிக அசாதாரணமான சிற்பங்கள் அவை.

‘இங்கே நீங்க வந்து விளையாடுவீங்களா?’

‘ஆமா. ஆனா அப்பனும் அம்மையும் அறிஞ்சா கொண்ணு போடுவினும். இது பேய்க்குளமாக்கும் தெரியுமா? இங்க நிறைய பெண்கள் விழுந்து செத்திட்டுண்டு. ராஜாவும் அவியளுக்க வம்சமும் எல்லாரும் போன பிறகு கூட இங்க ஆளுகள் விழுந்து செத்திட்டுண்டு. போன வரியம்வட ஓரான் இதிலே செத்துக்கிடந்தான். அப்பனாக்கும் கண்டது.’

ஏன் என்று எனக்குப் புரிந்தது. செங்குத்தான கரை விளிம்பு தரைமட்டத்திலேயே இருந்தது. அது நன்றாகப் பாசிபிடித்து பச்சைப்பரப்பாகக் காணப்பட்டது. சற்று கால் தவறினாலும் போதும். நீர் மிக ஆழம். கரிய நீலம் நெளிந்தது.

‘பிறகு பாச்சி என்ன ஆனா? கண்ணனை பிடிச்சிட்டாங்களா?’

‘உய்ய்யோ, ஒங்கிளுக்கு எப்பிடி தெரியும்?’

‘கதை கேட்டிருக்கேன்...’

‘ஊரிலே வேற மாதிரி சொல்லுவாவ. பிறாவு வந்துபோறது காவல்காரனுக்குத் தெரிஞ்சு ராஜாகிட்டே சொல்லிப் போட்டான். ராஜா கண்ணனை பிடிச்சு கழுவேத்தினார். கண்ணன் ஒம்பதுநாள் கழுவிலே இருந்து ‘பாச்சீ பாச்சீ’ எண்ணு அலறி அலறிச் செத்தான். அந்த விஷயம் கேட்டதுமே பாச்சியும் இந்தக் குளத்திலே குதிச்சு செத்தா...’

எனக்குத் திடீரென மனம் துணுக்குற்றது. ஒரு கணம் கழித்துத் தான் ஏன் எனப் பிரித்தறிய முடிந்தது. ஒரு சிற்பத்தின் கண் என்னைப் பார்த்தபடி மெல்லத் திரும்புவதுபோல ஒரு மனப் பிரமை எனக்கு ஏற்பட்டதை உணர்ந்தேன். சிற்பங்களைப் பார்த் தேன். கேரளத்து தாருசில்ப சாஸ்திரப்படி அடிப்பலா மரத்தடி யில் கடைந்து உருவாக்கப்பட்ட அழகிய சிற்பங்கள். பலவகை யான நகைகள், உடைகளின் நெளிவுகள். மரச்சிற்பங்களில் கண் விழிகள் செதுக்குவதில்லை, இமைகள் மூடியிருப்பது போலிருக் கும். உதடுகளில் புன்னகையுடன் சிற்பங்கள் மிக அருகே எனினும் காலத்தினால் மிக அப்பால் என நின்றன. சில சிற்பங்கள் சற்றுப் பழுதடைந்திருந்தன.

சட்டென்று மீண்டும் என் மனம் மின்னியது. அச்சிலையின் பார்வையை நான் கண்டது நீருக்குள் என்று அறிந்தேன். நீரை உற்றுப் பார்த்தேன்.

அலைநெளிவில் சிற்பங்கள் நடனமிட்டன. அவ்வசைவைத்தான் என் மனத்தின் அச்சம் வேறுவகையில் வாங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. மீண்டும் சிற்பங்களைப் பார்த்தேன். எத்தனை அற்புதமான கலைவெற்றிகள். அழகின் உச்சநிலைகள். ஆனால் அழகு என்பது மனித மனத்தின் ஓர் உச்சநிலைதான். அப்படியானால் ஏன் மனித மனம் இந்த அழகைக்கண்டு அஞ்சுகிறது? ஏன் இத்தனை பயங்கரங்களை அதற்குப் பின்னணி யாகக் கற்பனை செய்துகொள்கிறது? ஏனெனில் மனித மனம் உச்சநிலைகளைக் கண்டு மருள்கிறது. சகஜ நிலைக்கு மாற்றான எல்லாவற்றையும் அது தவிர்க்கவே எண்ணுகிறது. உச்சநிலை களுக்கு பைத்தியம் என்றும், அமானுடம் என்றும் அடையாளம் அளிக்கிறது.

‘இங்கதான் பாச்சிக்க சிலையும் இருக்கு எண்ணு சொல்லுவாவ’ என்றாள் சிசிவி.

ஒரு பெண் தன் அழகைக் காலத்தில் நிரந்தரப்படுத்தும் வாய்ப் பைப் பெற்றிருக்கிறாள். அதை மிகப்பெரிய துயரமென்றும் அழிவென்றும் வேறு சில மனங்கள் புரிந்துகொள்கின்றன.

‘அந்த பிறாவை அப்பமே பிடிச்ச கொண்ணு போட்டாவ. ஆனா ராத்திரியிலே அது வந்து வீடுமுழுக்க சிறகடிச்சுட்டு சுத்திச் சுத்தி வருமாம். வீட்டிலே ஆருமே நிம்மதியாட்டு உறங்க முடியாம ஆச்சு. அப்பதான் எனக்கச் சாதியிலே ஏதோ மூத்த பாட்டாவை கூட்டிட்டு வந்து மலைவாதை அப்பச்சியை இங்க குடியேத்தி பறக்குத உயிரு ஒண்ணுமே வராம ஆக்கினாவ. ஆனா அந்த பிறாவ ஒண்ணுமே செய்ய முடியேல்ல. அது வந்துட்டே இருந்தது. பிறவு அப்படியே இந்த ராஜவம்சம் அழிஞ்சு போச்சு. ஒரு சந்ததிகூட இல்ல. பாச்சி சாபம் எண்ணு சொல்லுதாவ. அந்த பிறாவு இப்பமும் இங்கதான் இருக்குண்ணு அப்பன் சொல்லுவினும்...’

நான் குனிந்து நீரில் தெரிந்த சிலைகளைப் பார்த்தேன். சிலை களை நீரில் பார்ப்பதற்காகவே அந்தக் குளம் அமைக்கப்பட்டிருந் தது என்று தெரிந்தது. அற்புதமான கலைமனம் ஒன்று கண்டு பிடித்த திட்டம். அதை என் வாடிக்கையாளர்கள் சிலருக்கு சிபாரிசு செய்யவேண்டும் என்று எண்ணிக்கொண்டேன்.

ஆனால் அந்தப் பேரழகுக்கும் அந்தக் கதைகளுக்கும்தான் எவ்வளவு முரண்பாடு. ஒருவேளை நாம் காண்பது ஒரு பக்கம் மட்டுமாக இருக்கலாம். மறுபக்கத்தில் துக்கமும் பயங்கரமும் தேங்கிக் கிடக்கக்கூடும். காலமே ஒரு பொருளைக் கலைப் பொரு ளாக்குகிறது என்றார் நீல் சாம்சன் ஒருமுறை. கோவளத்தில் கடற்கரையோரமாக அமர்ந்து குடித்துக்கொண்டிருந்தோம். நூற்றாண்டுகளின் ரத்தம், கண்ணீர்,

வியர்வை ஆகியவற்றின் மணம் உள்ள எப்பொருளும் பழங்கலைப் பொருளே. அது வரலாற்றின் குறியீடு. வரலாறு என்பதுதான் என்ன? கண்ணாடியில் படித்தால் முற்றிலும் வேறு பொருள் தரக்கூடிய வேறு மொழியாக மாறும் சீன மந்திரத்தகடு ஒன்றைக் கண்ட நினைவு வந்தது...

அவள் குரலில் ஆழமான துக்கம் ஒன்று குடியேறியது. 'இப்பமும் பாச்சிக்க ஆத்மா இந்த இருட்டிலேருந்து வெளியேபோய் காத்திலேயும் வெளிச்சத்திலேயும் அலையணும் எண்ணு தாகிச்சு தாசிச்சு காத்திருக்கு. அது திறந்துவிட ஆளில்லை. அந்தப் பிறாவு அதனாலதான் இப்பமும் இங்க சிறகடிச்சிக்கிட்டிருக்கு...'

அந்தக் குரலில் ஏற்பட்ட தீவிரத்தைக்கண்டு நான் அவள் முகத்தை ஏறிட்டுப்பார்த்தேன். அவள் வினோதமான நிலைகுத்திய பார்வையுடன் ஒரு தூணில் காலை மடக்கி சாய்த்து நின்றபடி நீர்ப்பரப்பில் தன் பிம்பத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். என்ன பார்க்கிறாள் என நான் நீர்ப்பரப்பைப் பார்த்ததும் அலறியபடி எழுந்துவிட்டேன். நீரில் தெரிந்தது வேறு முகம். முகங்கள்!

- தினமணி தீபாவளி மலர், 2002.

49. ஏறும் இறையும்

இரு காதுகளும் முழுமையாகவே செவிடாக ஆன பிறகுதான் சுத்த சங்கீதத்தின் வாசல் திறந்தது என்று ராமையா வெற்றிலை மீது சுண்ணாம்பை மென்மையாகத் தடவியபடிச் சொன்னார். கும்பகோணத்துக்காரர்கள் வெற்றிலை போடுவது தனி லாகவம். கும்பகோணம் வெற்றிலைகூட நன்கு முற்றிய நெல்லிக்காய் போல ஒரு கண்ணாடிப் பச்சை நிறத்துடன் இருக்கிறது. ‘இப்ப கண்ணை சும்மா முடிண்டா போரும். கல்யாணியிலயோ மோகனத்திலயோ பைரவியிலயோ எந்த இடத்தை வேணுமானா லும் பாத்துடலாம். ஒரு தடையும் கெடையாது. தடைன்னா என்ன? கேட்டியா சாம்பா, எது சங்கீதத்தை உண்டு பண்ணதோ அந்தக் கருவிதான்டா முதல் தடை. மனுஷக்குரல், வாத்தியங்கள் எல்லாமே தடைதான். ஏன்னா சங்கீதத்தால அந்த வாத்தியத்தைத் தாண்டிப் போக முடியறதில்லை. தடையே இல்லாத கருவி ஒண்ணு இருக்குடா. சொல்லு பாக்கலாம். நீ எங்க சொல்லப் போறே?’

ராமையா முகவாயைத் தூக்கி மென்றார். ‘இவன் இப்படி இருக்கான்னு பாக்காதே. பெரிய ரசிகன். மௌனி, ஜானகிராமன், கு.ப.ரா. எல்லாம் எழுத்தெண்ணிப் படிச்சவன். சங்கீதத்திலே மாத்திரை சுத்தமாக ரசிக்கிறதுக்கு ஞானம் இருக்கு.’

அந்த ஆள் ‘விடுங்கண்ணா என்னமோ பாமாலை பாடறீங்க’ என்றார். பெரிய உருண்டைக் கண்கள். வெற்றிலைக்காவி ஏறிய எத்துப்பல். பெரிய குரல்வளைகொண்ட நீண்ட கழுத்து. மெலிந்த குள்ளமான உடம்பு. சமையல் உதவியாள் போலிருந் தார்.

‘நான் சொல்றது பேத்தல் மாதிரித்தான் இருக்கும். காது உள்ள யாருக்குமே இது புரியாது. கேட்டியா சாம்பா, எந்த வாத்தியம்னாலும் அதுக்குன்னு ஒரு குறை இருக்கு. வயலின் பிளிற முடியாது. நாதஸ்வரம் தேம்ப முடியாது. அதாண்டா காதில கேக்குற சங்கீதத்தோட பிரச்சனையே. ஷேக் சின்ன மௌலானா சாஹிப்பின் சங்கீதத்த உன்னால நாதஸ்வரம் வழியா மட்டும்தானே கேக்க முடியும்? எனக்கு அப்பிடி இல்லை. அந்த

பாழாப்போன கொழாயே வேணாம். அந்தப் பக்கம் சாகிப். இந்தப் பக்கம் நான். நடுவே சங்கீதம் மட்டும்தான். சுத்தமான சங்கீதம். நீ கேக்கிற சிக்கிரி கலப்பட சங்கீதமில்லை. டிகிரி சுத்தம்...'

சாம்பசிவம் என்னை ரகசியமாகப் பார்த்து கண்களை சற்று அசைத்தார். ராமையா மாசக்கணக்கில் பேசாமலிருப்பார். எழுத்தெல்லாம் எப்போதோ நிறுத்திவிட்டார். எப்போதாவது எவராவது வந்தால் பேச்சு பேச்சுதான். 'காது அணைஞ்சப்பவே எனக்குள்ள இருந்த குரல்கள்லாம் ஒண்ணொண்ணா மறந்து போச்சுடா. கடைசியா போனது வீட்டுக்காரியோட குரல். இப்ப மாலியோட குழலோ, லால்குடியோட தந்தியோ ஒண்ணும் உள்ள ஞாபகத்தில் இல்ல. ஆனா அவங்களோட உள்ளே இருந்த சங்கீதம் இருக்கு. சிரிக்காதே. நான் ஒண்ணும் ஒண்ணும் தெரியாத செவிட்டுப் பயல் இல்லை. இப்ப உன் சப்பை மண்டைக்குள்ள என்ன ஓடுதுண்ணு எனக்குத் தெரியாமயும் இல்லை.'

நான் ஒரு டீ சாப்பிடக் கிளம்பியபோது சாம்பசிவம் கூட வந்தார். அவரது சொந்த ஊர் திருச்சி. நான் நினைத்தது சரி, அவரது தொழில் சமையல்தான். ஓட்டலில் சரக்கு மாஸ்டர். திருநாகேஸ் வரத்துக்கு மாதம் ஒருமுறை வருவதுண்டு. அப்போது ராமையா வையும் பார்த்துப் போவது வழக்கம். இருபது வருட நட்பு. 'இப்ப ரொம்ப சந்தோஷமா இருக்கார். சாகித்ய அகாதமி கிடைச்சதிலேருந்து ரொம்ப மாறிவிட்டார். முன்னெல்லாம் எப்ப பார்த்தாலும் ஒரே சலிப்பு சலிப்பு.'

'யாருக்கு வேண்டுதல்?'

'என் அண்ணாவுக்குத்தான். அவருக்குக் கொஞ்சம் மனசு சரியில்லை. வாங்களேன். திருநாகேஸ்வரம் பாத்திருக்கேளா?'

'இல்லை. பெரிய கோயிலா?'

'இல்லை. ஆனா ரொம்ப விசேஷம். ஒரு சக்தியை நாம அனுபவப் பூர்வமாக உணர முடியும். வந்து பாருங்கோ.'

கற்பனை செய்திருந்ததை விட அதிகக் கூட்டம். ஏதோ சிறு திருவிழா நடந்துகொண்டிருந்தது. பிரகாரத்தில் ஒரு சிறுமியின் சங்கீதக் கச்சேரி. அரங்கேற்றம் என்று பட்டது. மாந்தளிர் நிறமுள்ள சிறுமி.

பட்டுப்பாவாடை, சரிகைக் கை வைத்த ஜாக்கெட், இரட்டைச் சட்டையில் ஒன்றை மார்பில் எடுத்துப் போட்டிருந்தாள். 'மருகேலரா ஓ ராகவா' என்று தொடையில் தாளமிட்டு, தலையை ஆட்டி, இயல்பாகப் பாடினாள். தெப்பக்குளத்து நீரலைகளின் ஒளி தூண்களில் அசைவதுபோல கன்னங்களில் ஜிமிக்கியின் பிரதிபலிப்பு. மிருதங்கமும் வயலினும்

முதியவர்கள். பிரியம் நிரம்பிய புன்னகையுடன் தலையாட்டியபடி, பேத்தியுடன் விளையாடுபவர்கள்போல, அவளைப் பின் தொடர்ந்தார்கள். பாவாடை நுனியைத் தூக்கியபடி படிகளில் ஏறி இறங்கி விளையாடுபவள்போல சுவரங்களில் சஞ்சரித்தாள்.

சாம்பசிவம் உருண்டை விழிகளைத் துருத்தியபடி, வாயைத் திறந்தபடி பார்த்திருந்தார். பாட்டு கேட்க கொஞ்சம் பேர்தான். பாடகியின் பக்கத்து வீட்டுப் பெண்களாக இருக்கலாம். கச்சேரி முடியப் போகும்போது சாம்பசிவம் என் தோளில் தட்டி இதோ வருகிறேன் என்று கிளம்பிப் போனார். நான் கோயிலை மூன்றுமுறை சுற்றி அலுத்து, தெப்பக்குளப் படிக்கட்டில் கால்வலித்து உட்கார்ந்திருக்கும்போது திரும்பி வந்தார். வந்த வேகத்திலேயே ‘சாப்பிடலாமா?’ என்றார். எனக்குக் கோபம் வந்தாலும் பசி வென்றது. ‘நல்ல மெஸ் ஒண்ணு இருக்கு’ என்றபடி அவர் விடுவிடுவென முன்னால் நடந்தார். நான் துரத்துவது போலப் பின்னால் நடந்தேன். சுரங்கப்பாதையின் மறுபக்கம்போல கொல்லைப் பக்கம் தெரியும் பழைய அக்ரஹாரத்து வீடு. கூடத்தில் இலைபோட்டு சாப்பாடு. சாப்பிட்டு முடித்து மெஸ் மாமியிடம் ஏழெட்டு வார்த்தை பேசிச் சிரித்த பிறகு சாம்பசிவம் என்னை மாடிக்குக் கூட்டிச் சென்றார். வெடிப்பு விழுந்திருந்தாலும் சுத்தமாகக் கூட்டித் துடைக்கப் பட்ட சிமிட்டித் தரையில் மல்லாந்து படுத்துக் கொண்டோம். காற்று மிக மென்மையாகத் தழுவிச் சென்றது. எனக்கு தூக்கம் சொக்கியது. ‘இங்கேயே தங்கலாம். காசெல்லாம் கேட்க மாட்டா’ என்றார் சாம்பசிவம்.

சாம்பசிவம் மிகவும் அமைதியிழந்திருப்பதைக் கவனித்தேன். அவரால் நிம்மதியாகப் படுக்க முடியவில்லை. பெருமூச்சு விட்டபடியும் தனக்குள் முனகியபடியும் இருந்தார். பத்துநிமிடம் தூங்கி விழித்தபோது நான் புத்துணர்வு பெற்றுவிட்டிருந்தேன். ‘தூங்கறேளா?’ என்றார்.

‘இல்லை சொல்லுங்க.’

‘ஆரபியும் தேவகாந்தாரமும் இரட்டைக் குழந்தைகள் தெரியுமா?’

‘எனக்கு சங்கீதம் அவ்வளவா தெரியாது.’

‘தெரிஞ்சுக்குங்கோ.’

‘கேட்கிறப்ப ஒரே மாதிரித்தான் இருக்கு.’

‘எங்க அண்ணாவுக்கு எப்படிப் பைத்தியம் புடிச்சது தெரியுமா?’

நான் சற்று அதிர்ந்தேன். அவரது குரல் வித்தியாசமாக இருந்தது. கண்களும் மிகவும் கலங்கியிருந்தன.

‘நாங்க ரெண்டு பேரும் பெரிய சங்கீத வித்வான்களாகணும்னு எங்கப்பா ஆசைப்பட்டார். நான் வாய்ப்பாட்டு கத்துண்டேன். அவன் வயலின். சின்ன வயசிலேயே தெரிஞ்சுபோச்சு. அவன் சரஸ்வதி கடாக்ஷம் உள்ளவன். எட்டு வயசிலேயே எல்லா ராகங்களையும் முழு ஸ்வரூபமா வாசிப்பான். வர்ணம் வாசிச்சா அசந்துருவோம். அவனுக்கு எவ்வளவு படிச்சாலும் போதலை. திருமயம் நீலகண்டய்யர்னு ஒருத்தர். மகா ஞானவான். அவர் கிட்டே சிஷ்யனா சேர்ந்தான். அவர் பாட மாட்டார். எந்த வாத்தி யமும் வாசிக்க மாட்டார். ராகநுட்பங்களை சுவரக் கோவையாக எழுதிக் காமிப்பார். ரெண்டுபேரும் தரையில் சுண்ணாம்பால எழுதி எழுதிச் சங்கீதம் படிப்பாங்க...’

திடீரென்றுதான் சதாசிவனின் போக்கில் மாற்றமிருப்பதை சாம்பசிவம் கண்டார். அப்போது அவருக்கு இருபது வயது. சதா சிவனுக்கு இருபத்தொன்று. சதாசிவனின் வேகம் மிதமிஞ்சிப் போய்விட்டிருந்தது. இரவு பகல் எந்நேரமும் கையில் வயலின் இருந்தது. அகமன ஓட்டம்போல அது நிலைக்காமல் பாடிய படியே இருந்தது. சில நாட்கள் கழித்துத்தான் சாம்பசிவன் கவனித்தார், சதாசிவன் வாசிப்பது மூன்றே ராகங்கள்தான். தீர சங்கராபரணமும் அதன் ஜன்யராகங்களான ஆரபியும் தேவகாந் தாரமும். பிறகு அறிந்தார் அவன் இந்த ராகங்களின் முழு வடிவத் தையும் வாசிக்கவில்லை, ஒரு சஞ்சாரத்தை மட்டும்தான்.

நடந்தது என்ன என்று விசாரித்தறிந்தார். மிகமிக நுட்பமான பல விஷயங்களைக் கற்றுத் தெளிந்த சதாசிவனுக்கு மிக எளிய ஒரு விஷயத்தில்தான் சிக்கல் ஏற்பட்டது. ஆரபிக்கும் தேவகாந்தா ரத்திற்கும் ஸ்வரம் ஒன்றுதான். எழுதினால் வேறுபாடே இருக்காது. பாடும்போது தேவகாந்தாரத்தில் ரிஷபம், தைவதம் இரண்டும் சற்று ஓங்கும். கற்பிக்கும்போது ஆசிரியர்கள் அவ்விரு சுவரங்களையும் சற்று அழுத்தும்படி கையால் சைகை காட்டிப் பாட வைப்பார்கள்.

ஆரபியின் ஸ்வரங்களை சதாசிவன் வாசிக்கும்போது தவறுதலாக ரிஷபம் சற்று மேலெழுந்ததை அக்கணமே அவன் அறிந்தான். படிகத்தில் விழுந்த ஒளிபோல உடனேயே எல்லா ஸ்வரங்களும் பிரிந்து தேவகாந்தாரமாயின. மனம் நடுங்கிய கணம் தைவதமும் தவறியது. குருநாதர் நெற்றியில் மெல்லத் தட்டியபடி எழுந்து போனார்.

அது சதாசிவனுக்குத் தாங்க முடியாத அடியாக இருந்தது. இரண்டு வருடம் பாட்டு கற்ற குழந்தைகள்கூட அதிகம் தவறு இல்லாமல் பாடிவிடும் விஷயம் அது. அன்று இரவு முழுக்க சதாசிவன் அவ்விரு ராகங்களுக்கு முன்னால் கோபத்துடன் நின்று கொதித்தான். மறுநாள்

குருநாதர் அதை வாசிக்கச் சொன்னார். சாதாரணமாகச் சொல்வது போலத்தான் சொன்னார், என்றாலும் அவரது கண்களைச் சந்தித்தபோது சதாசிவன் கூரிய வாளின் நுனியைத் தொடுவதுபோல உணர்ந்தான்.

சதாசிவன் முதலிலேயே ஸ்வரங்களை மனக்கண்ணில் கண்டான். கல்லில் செதுக்கி அடுக்கப்பட்டவைபோல அவை உறுதியாக வீற்றிருந்தன. ஆனால் வயலின் தந்திகளில் வில் தவழ்ந்தபோது மனத்தின் ஒரு பகுதி, எதற்கும் அடங்காமல் திமிறி அலையும் ஒரு பகுதி, திரண்டுவந்து விரல்நுனியில் குடியேறியது. நெற்றியில் ஒரு நரம்பு புடைத்தது. வயலினில் நடுங்கி அதிரும் தந்திகளுடன் இணைந்து முளையிலும் ஒரு தந்தி அதிர்ந்தது. வில் முளையின் மென்சதையை உரசிச் செல்வது போலிருந்தது. ரிஷபத்தில் தந்தி அதிர்வதற்கு முன்பு ஒரு கணத்தின் பல்லாயிரம் பகுதிகளில் ஒன்றின் இடைவெளியில் - முளையின் தந்தி அதிர்ந்தது. ரிஷபம் மென்மையாக அதிர தேவகாந்தாரம் ஆரபியாக மாறியது.

அதுதான் தொடக்கம். பிறகு ஒரு போதும் சதாசிவனுக்கு ரிஷபமும் தைவதமும் கைவரவில்லை. முளை முழுக்க அவ்விரு சுவரங்கள் மட்டும் நிரம்பியிருக்க வயலினில் இருந்து அவை முற்றிலும் மறைந்தன. திருச்சியில் உள்ள எல்லா மனநல மருத்துவர்களும் அவனைப் பரிசோதித்துச் சிகிச்சை அளித்திருக்கிறார்கள். வேறு எந்தப் பிரச்சனையும் இல்லை. எவரிடமும் எதுவும் பேசுவதில்லை. இரவும் பகலும் வயலின் வாசிப்புதான். கையிலிருந்து வாத்தியத்தைப் பிடுங்கினால் முர்க்கமாகி விடுவான். தூங்கும்போதுகூட அவை கையில் இருக்கும்.

இரவுகளில் சாம்பசிவம் ஐந்து சுவரங்களில் விரியும் விசித்திர மான இசையைக் கேட்டபடி படுத்திருப்பார். மனக்கண்ணில் ஒரு மாபெரும் ஆலயம் எழுந்து வந்தது ஒருநாள். வான் தொடும் ராஜகோபுரமும் விரிந்த கனற் பிரகாரங்களும், கல்லில் கண்திறந்த சிற்பங்களும், இருள் நிழல்களும், தீபங்களும்மாக. அங்கே கொடி மரத்தின் அருகே கால்மடக்கிப் படுத்திருந்த விஸ்வரூப நந்தியின் காதுகள் அசைந்து ஒலிக்காகக் கூர்ந்தன. பிறகு அது தலை தாழ்த்தி, திமில் அசைய, கனத்த உடலைத் தூக்கி எழுந்தது. அக்கணம் வாத்திய ஒலியேயின்றிக் கருவறை வாசல் திறந்தது. உள்ளிருந்து மான்மழுவும் இளம்பிறையும் அணிந்து, புலித் தோலாடை உடுத்த சடைத்தலையன் வெளிவந்து ரிஷபம் மீது ஏறிக்கொண்டான். யாளிகள் வெருண்டு விழித்து வழிவிட, துவாரபாலகர்கள் அதிர்ந்து வணங்கி விலக, அவர்கள் கோயிலை விட்டு வெளியேறினார்கள்.

ரிஷபமும் தெய்வமும் வெளியேறிய கோயில் ஒரு கணம் உக்கிரமான

மௌன நிலையில் உறைந்து நின்றது. பின்பு சிற்ப அமானுடர்கள் பெருமூச்சுடன் அசைந்தார்கள். கண்ணுக்குத் தெரியாத கட்டுகள் சிதறி விழ. பூதங்களும், கின்னரர்களும், யட்சர்களும், மதனிகைகளும் விடுதலை பெற்று இருளில் மிதந்தெழுந்தார்கள். மிருகங்களும் பறவைகளும் மனிதர்களும் கலந்து உருவான விபரீத உடல்கள் எங்கும் நடனமிட்டன.

‘ராத்ரிலதான் கஷ்டம். கேக்கக் கூடாதுண்ணு காதை மூடிண்டா தெரியும், மனசுக்கு வேற காது இருக்குண்ணு. ராகங்களுக்குப் பின்னாலே பூதகணங்கள் இருக்கு சார். எவ்வளவு அழகான ராகமா இருக்கட்டும், கொஞ்சம் அபஸ்வரமாப் பாடிப்பாருங்க, படுபயங்கரமா மாறிடும். அபஸ்வரம் விழறதை எதிர்பார்த்து பூதகணங்கள் தொடர்ந்து வந்திட்டிருக்கு... சொன்ன நம்பமாட்டீங்க சார். அப்படியே அதுகளை நேர்ல பாத்ததுமாதிரி இருக்கும். முதுகெலும்பு குளுந்துடும். சிலசமயம் வாந்தி வரமாதிரி இருக்கும். சிலசமயம் தாங்க முடியாத நாத்தங்கள்கூட வந்திருக்கு...’

சட்டென்று சாம்பசிவம் எழுந்து அமர்ந்து என் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டார். ‘ஆனா சில சமயம் அபூர்வமா அற்புதமான புது ராகங்கள் பிறந்து வந்திடும். இதுவரை நாம கேட்ட எந்த ராகத்தோட சாயலும் இருக்காது. மனசு பதறி, பரவசமடைஞ்சு, என்ன செய்றதுன்னு தெரியாம தத்தளிக்கிறதுக்குள்ள மறைஞ்சி டும். கனவுமாதிரி வந்து போயிடும் சார். பிறகு எவ்வளவு நினைச்சுப் பார்த்தாலும் அதைக் கொண்டுவந்திட முடியாது. எங்கேருந்து சார் வருது அதெல்லாம்? அப்படின்னா நமக்குத் தெரிஞ்ச இந்த ராகங்களுக்குப் பின்னால நாம அறியாத அனேகா யிரம் ராகங்கள் இருக்கா? எழுபத்திரண்டு ராகங்கள் நமக்கு தெரிஞ்சிருக்கிறதனாலேயே மிச்ச ராகங்கள்லாம் நமக்குத் தெரியாமப் போயிட்டிதா? பிரபஞ்சத்தை நாத வெளிங்கிறாங்க. பிரபஞ்சத்தில் நமக்குத் தெரியாத கோடானு கோடித் தொலைவு இருக்க. நாம ஏதோ மூலையில் ஒண்டிக்கிட்டிருக்கிற கிருமிகள் தானா. ஏன் சார்?’ பிறகு மெல்ல அடங்கி சாம்பசிவம் பெருமூச்சுவிட்டார்.

நான் ‘பெரிய மேதைகள்லாம் உண்மைல தெரிஞ்சதைத் தேவைப் படறப்ப மறக்கிறதுக்குத் தெரிஞ்சவங்க’ என்றேன்.

‘இன்னிக்குப் பாடின கொழந்தை பேரு பார்வதி. அவளைப் பாத்துப் பேசிட்டிருந்தேன். இன்னிக்கு அவ ஆரபி, தேவகாந்தா ரம் ரெண்டும் பாடினா. அதுவும் சேந்தாப்ல...’

‘ஆமாம்.’

‘ரெட்டைக் குழந்தைகளை ஒரே சமயம் தூக்கி ரெண்டு மார்பிலயும் பால் குடுக்கிற மாதிரின்னு தோணித்து. குளிப்பாட்டி, பொட்டு போட்டு, தாலாட்டி, தூங்க வச்சுட்டா...’

‘கேட்டேன்.’

‘ஒரு ஸ்வரக்கணக்கும் அவளுக்குத் தெரியலை. எல்லா ராகமும் பாடறா. கணக்கே தெரியாது. இந்த ரெண்டு ராகத்தையும் குழப்பிக்க மாட்டியான்னு கேட்டேன். அவளுக்குக் கேள்வியே புரியலை. ரெண்டும் ரெண்டு மனுஷானை மாதிரி அவளுக்கு.’

எனக்கு ஆச்சரியம் ஏற்படவில்லை. ‘கணக்குன்னு சொல்றது ஆகாசத்திலே ஏணி வச்ச ஏறிட்டே இருக்கிற மாதிரி’ என்றார் சாம்பசிவம்.

‘ஆமாம்.’ என்றேன். சற்று குரலைத் தாழ்த்தி, ‘நீங்க கொஞ்சநேரம் தூங்குங்க’ என்றேன்,

சாம்பசிவம் மீண்டும் பெருமூச்சுகளாக விட ஆரம்பித்தார். ‘கடவுள் வெளியே போகிறதுண்ணா என்ன அர்த்தம்? சொல்லுங்க சார்.’

நான் ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

‘அவர் அங்க வந்து குடியேறினவர்தான்னு அர்த்தம். ஏன் சார்? கடவுள் இறங்கிப்போன பிறகு அங்க திரும்ப வந்து உக்காந்துக் கிற இன்னொண்ணு இருக்கு. கடவுளை விடப் பெரிசு. படுபயங்கரமானது. ஆனா ரொம்ப அற்புதமானது. அது என்னது? தெரியலை.’

தொடர்ந்து சம்பந்தமில்லாமல் ஏதோ சொற்கள். பெருமூச்சுகள்.

மாலையில் நாங்கள் கிளம்பினோம். நான் பட்டுக்கோட்டைக்குப் போகவேண்டும். விடைபெறும்போது சாம்பசிவம் சகஜமாகி விட்டிருந்தார். ‘மறுபடி கும்மோணம் போறேன். ராமையா சாரைப் பாப்பேன்’ என்றார். ‘மண்டைல அன்டனா வச்சிருக்கார். வானத்திலேந்து நேரடியா சங்கீதத்தை வாங்கிப்பார்’ என்று சிரித்தார்.

சாம்பசிவம் ஏன் பாடுவதில்லை என்று கேட்க எண்ணினேன். கேட்கவில்லை.

- கூந்தல் தொகுப்பு, 2002

குறிப்பு:

சரிகமபதநி என்ற ஏழு ஸ்வரங்களுக்கு இசை விற்பன்னர் சாரங்கதேவர்

ஏழு சொற்களை அடையாளமாக அளித்தார். 'ரி' ரிஷபம் என்றும் 'த' தைவதம் என்றும் கூறப்படுகின்றன. சொற்பொருள் எடுத்தால் இவை ஏறு (காளை) என்றும் இறை (கடவுள்) என்றும் பொருள்படும்.

50. பசும்புல்வெளி

மதியச் சாப்பாட்டை என் தனியறைக்குள் பிரபாவுடன் அமர்ந்து சாப்பிடும்போது அவள் குரலை சற்றுத் தாழ்த்தி 'என்ன விஷயம்? ராஜேந்திரனுக்கு ஏதோ சார்ஜ் ஷீட் கொடுத்திருக்கிறதா சொன்னாங்க?' என்றாள்.

என் முகம் இறுகியதை உணர்ந்து உடனே இலகுப்படுத்திக் கொண்டு, உணவைப் பார்த்தேன். முகத்தைச் சாதாரண நிலைக்குக் கொண்டுவந்தபிறகு, 'சாதாரண ஆபீஸ் விஷயம்தான்...' என்றேன்.

'அவன் பிரமோஷனுக்காக எதிர்பார்த்திட்டிருக்கான் போல.'

'அதுக்கென்ன?'

பிரபா என்னைக் கூர்ந்து பார்த்து, 'நீ என்ன நினைச்சாலும் சரி, நான் சொல்ல நினைக்கிறத சொல்லிடறேன். நீ எல்லோருக்கும் நல்லவதான். ஆனா இவன் விஷயத்தில மட்டும் அப்படியில்ல.'

'நான் என் கடமையைச் செய்றேன். அவ்வளவுதான்.'

'உன் மனசாட்சியைத் தொட்டுச் சொல்லு. இந்தப் பிரச்சனையை நியாயமாத்தான் கிளப்பினியா? சாதாரண கம்ப்யூட்டர் தப்பு. அதுக்குப் போயி... சார்ஜ் ஷீட் அது இதுண்ணு. சஸ்பென்ட்கூட பண்ணப் போறதா சொன்னாங்க.'

நான் சாப்பிட்டுவிட்டுத் தட்டை எடுத்து முடிவைப்பதைப் பார்த்து, 'நான் சொன்னதை நீ காதிலயே வாங்கிக்கலை...' என்றாள் பிரபா.

'ஆம்பிளை, அதுவும் சின்ன வயசுன்னா உனக்கு மனம் இளகிடுமே...'

'ஏன் மேல சொல்றது? பாக்க கம்பீரமா இருக்கான். கல்யாணமும் ஆகலை. நல்லா பேசறான்... என்ன?'

நான் பேசாமல் எழுந்து கையைக் கழுவினேன்.

'பொம்பிளைங்க உயர் பதவிக்கு வந்தா அவங்ககிட்ட ஒரு கோணல்

இருந்திட்டே இருக்கும்னு சொல்வாங்க. அதுவும்...' பிரபா சற்றுக் கூர்மையடைந்து, 'பார்க்க அழகா இல்லாத பெண் அதிகாரிங்க ரொம்பக் குருரமானவங்கன்னு பேச்சு இருக்கு' என்றாள்.

'ஷட் அப்' என்றேன்.

'சரி. ஆனா நீ பண்ணது கொஞ்சம்கூட நல்லா இல்லை.' பிரபா எழுந்தாள்.

'நாப்பதுக்கு மேல அழகு என்ன, அழகில்லேண்ணா என்ன? எல்லாம் ஒண்ணுதான்' என்றேன், அவளைத் தாக்கும் பொருட்டு.

'ஆனா எனக்கு காம்ப்ளெக்ஸ் ஒண்ணும் இல்லை.'

ராமசங்கரி உள்ளே வந்து தட்டுகளை எடுக்க ஆரம்பித்தபோது பேச்சு நின்றது. இருவரும் குரோதம் வழிந்த முகத்துடன் ஒருவரை ஒருவர் பார்க்காமல் பிரிந்தோம்.

ஃபைல்களை எடுத்துப் பிரித்துக்கொண்டு படிக்க ஆரம்பித்தேன். மனத்தில் எழுத்துக்கள் பதியவில்லை. பெருமூச்சு விட்டபடி மூடினேன். எதிரே 'பதற்றம் செயலில் பாதியை உண்கிறது' என்ற வாசகங்களுடன் புவ்வெளிமீது இளவெயில் பரவும் ஒவியம் இருந்தது. அதைப் பார்க்கும்போது என் மனம் இப்போதெல் லாம் எதையுமே உணர்வதில்லை.

சிவம் உள்ளே வந்து பார்வையாளர் அட்டையை முன்னே வைத்தான். அவன்தான். 'வரச் சொல்' என்றபடி ஃபைலைப் பிரித்துக்கொண்டேன். உடைகளின்மீது பட்ட ஒளியால் என் அறை நிறம் மாறுவது ஓரக்கண்ணுக்குத் தெரிந்தது. மெல்லிய ஆஃப்டர் ஷேவ் மணம்.

'ப்ளீஸ் சிட் டவுன்.'

'தாங்க்யூ மேடம்.'

மீண்டும் ஃபைல். மேஜைக் கண்ணாடிமீது அவனுடைய பிம்பம். சிவப்புக் கோடுகள் போட்ட டை கட்டியிருந்தான்.

பிறகு மெதுவாக தலைதுாக்கி 'எஸ்?' என்றேன்.

'நான் விளக்கத்தை முறைப்படி அனுப்பியிருக்கேன் மேடம். உங்க டேபிளுக்கு இப்ப வந்திடும்...'

'அது விஷயமா நான் பேச விரும்பவில்லை.'

'இது ஒரு தனிப்பட்ட விண்ணப்பம் மேடம்.'

'சொல்லுங்க.'

‘இது நான் அறியாம நடந்த தப்பு. அதனால் வரக்கூடிய விளைவு கள் எனக்குத் தெரியுது. ஆனா நான் தெரிஞ்சு எதுவும் பண்ணலை.’

அத நாங்க பாத்துக்குவோம்.’

‘ப்ளீஸ் மேடம். நான் இங்க சேர்ந்து ரெண்டு வருஷம்தான் ஆகுது. ரொம்ப கஷ்டப்பட்ட குடும்பம். நான் எம்.பி.ஏ. முடிக்கிறதுக் காக என் குடும்பமே தியாகம் பண்ணியிருக்கு. படிச்சு முடிச்சு நாலு வருஷம் ரொம்ப சாதாரணமான வேலைகள்லாம் செஞ்சு கஷ்டப்பட்டேன். தற்செயலா இந்த வேலை கிடைச்சது. இன்னும் பெர்மனன்ட் ஆகலை. இந்த மாசம் ஆர்டர் வரும்னு சொன்னாங்க. இப்ப இந்த மாதிரி ஆச்சுன்னா... என் எதிர்காலமே...’

அவன் குரல் தழுதழுத்தது. நான் அவன் முகத்தை உற்றுப் பார்த்தேன். பள்ளிக்கூடப் பையன் போலிருந்தான். கண்கள் சிவந்து முகமே கலங்கியிருந்தது.

‘எனக்குக் கீழே மூணு பேர் இருக்காங்க மேடம். ரெண்டு தங்கச்சி ஒரு தம்பி... குடும்பத்தில் நான்தான் சம்பாதிக்கிறவன்...’

நான் என் பார்வையை விலக்கிக்கொண்டேன். என் மன நெகிழ்வை விலக்க ஃபைல்களை அடுக்கி வைத்தேன்.

‘ப்ளீஸ்... மேடம்.’ சட்டென்று அவன் தேம்பிவிட்டான்.

என் கண்கள் கலங்கிவிட்டன என்பதைப் பதற்றத்துடன் அறிந்தேன். தொண்டை கரகரவென்றது. என் தம்பியின் வயது. இவனிடம் எனக்கு என்ன கோபம்? ஒன்றுமில்லை. வெறும் அகங்காரம். இத்தனை கொடியவளா நான்?

‘ஓகே... நான் பார்த்துக்கிறேன்’ என்றேன். என் குரல் கரகரத்தது.

‘தாங்க்யூ மேடம்.’

‘ஓகே.’

அவன் எழுந்து கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டான். டையைச் சரிசெய்துவிட்டு வெளியே சென்றான்.

புல்வெளியைப் பார்த்தபடியே அமர்ந்திருந்தேன். கடைசியாக எப்போது ஒரு புல்வெளியைப் பார்த்தேன்? இருபது வருடம் முன்பு. கல்லூரி நாட்களில். புல்வெளியில் பெண்கள் கும்மாளமிட்டார்கள். பையன்களும் சேர்ந்துகொண்டார்கள். வெயில் என் கண்களைக் கூச வைத்தது. தாங்க முடியாத ஒற்றைத் தலைவலி வந்துவிட்டது. குமட்டல் உணர்வும்.

எப்போது திரும்புவோம் என்று ஆகிவிட்டது.

அறைக்குள் புல்வெளி! எத்தனை அபத்தமாக இருக்கிறது. அறைக்குள் எப்படிப் புல்வெளி விரிய முடியும்? எப்படி சூரிய ஒளி வர முடியும்? சுவர்களின் இறுக்கமான மௌனம். விட்டுக் கொடுக்காத உறுதி, அதுதான் அறை எனப்படுவது. ஹாஸ்டல் அறைகள், வீட்டின் அறைகள், அலுவலக அறை...

இல்லை, இந்த ஓவியம் ஒரு சாளரக் காட்சியாக இருந்தால் என்ன? ஒரு கண்ணாடித் தடுப்புக்கு அப்பால் இளவெயில் பரவிய பச்சைப்புல்வெளி குளிர்ந்த நீல மலைகள் வரை விரிந்து கிடக்கக்கூடும். அதில் இறங்கினால் பாதங்கள் வழியாக மனத்திலும் ஆத்மாவிலும் உற்சாகம் குடியேறலாம். துள்ளி ஓடவேண்டும். ஓடி தொலைவுக்குப் போகப் போக வயதும் எடையும் குறைந்தபடியே போகும். தொலைதூரத்தில் தன்னைப் பற்றிய நினைவே இல்லாத அந்த ஏழு வயதுச் சிறுமி துள்ளிக் குதித்தபடி தனக்குத்தானே பேசியபடி பாவாடை பறக்க ஓடுவதைக் கண்டேன்.

சிவம் கொண்டு வந்த வைத்த ஃபைல்களில் அவனது பதிலும் இருந்தது. தெளிவான பதில். அவன் அனுப்பிய அசல் கடிதத்தில் சரியாகத்தான் சொல்லியிருக்கிறான். நகர் எடுத்த குமாஸ்தா தவறு செய்ததைக் கவனிக்காமல் கையெழுத்துப் போட்டிருந்தான் அவ்வளவுதான்.

பச்சை மைப் பேனாவை எடுத்தேன். மை உறைந்திருந்ததனால் எழுத மறுத்தது. உதறிக்கொண்டேன். பேனாவைக் குறிப்பு எழுதும் பொருட்டு வைத்ததும் ஒருவிதமான மனத்தீவிரம் என்னில் கூடியது. பச்சை நிறக் கையெழுத்தைப் போட முற்படும்போது ஒவ்வொரு முறையும் இந்தத் தீவிரம் ஏற்பட்டு விடுகிறது. ஒரு வரி, ஒரு கையெழுத்து, என்னால் தலையெழுத் துக்களையே மாற்றிவிட முடியும். ஆனந்தக் கண்ணீர், அல்லது சாப ஒப்பாரி. என் அறைச் சுவர் முழுக்க பதற்றமும், ஆவலும் நிரம்பிய கண்களுடன் முகங்கள். என் மணிக்கட்டை, பச்சை மை ஊறிய நுனியுடன் அசையும் பேனாவை, அவை உற்றுப் பார்க்கின்றன. அம்மா... மேடம்... அம்மா... மேடம்...

எவ்வளவு தூரம் தாண்டி வந்திருப்பேன். எவ்வளவு காலவெறி, எவ்வளவு தூக்கமற்ற இரவுகள்.

பேனாவை மூடி வைத்தேன். இந்த இளைஞன் வெறும் புழுதான். சுட்டு விரலால் தட்டிவிட முடியும் இவனை. ஆனால் கையெழுத்துப் போடும்வரைதான் இவனுக்கு நான் கடவுள். இவனுடைய தலைவிதியை வைத்து தாயம் விளையாட என்னால் இந்த நேரத்தில் மட்டும்தான் முடியும். இன்னும் கொஞ்ச நேரம். இனம்புரியாத இனிமை அடி நாக்கில்

கரைந்து உள்ளே இறங்கும் கணங்கள்...

அவனைத் திரும்பவும் அழைத்து இன்னும் சில விசாரணைகள் நடத்தினால் என்ன? உச்சகட்டப் பதற்றத்துக்கும் நம்பிக்கை இழப்புக்கும் அவனைத் தள்ளிவிடவேண்டும். மனமுடைந்து விதியைத் தலைகுனிந்து ஏற்க அவன் தயாராக ஆகும் கணத்தில் விடுதலை. அதை அளிப்பது என்னுடைய பச்சைக் கையெழுத்து. என் கையெழுத்து மிக அழகானது என்பார்கள். ஒரு சிறிய இலைத்தளிர் போல, புல் இதழ்போல இருக்கும் அது. வானத்துத் தேவதை ஒன்று தனக்கென அளித்த பரிசு என்று அவனுக்குத் தோன்றும்.

‘சிவம்’ என்றேன்.

‘மேடம்.’

‘ராஜேந்திரனை வரச் சொல்லு.’

சிவம் போன பின்பு ராஜேந்திரனிடம் கேட்க வேண்டிய கேள்விகளை மனத்துக்குள் தயாரிக்க ஆரம்பித்தேன். நீங்கள் கையெழுத்துப் போடுவதற்கு முன்பு முக்கிய விபரங்களைச் சரி பார்ப்பீர்களா? எந்த ஃபைலிலாவது படிக்காமல் கையெழுத்துப் போட்டதுண்டா? உங்கள் கையெழுத்தை வெற்றுத்தாளில் எப்போதாவது போட்டதுண்டா?

அவன் முகம் வெளுத்துக் கைகள் பதற்றமாக டை நுனியிலும் சட்டைப் பித்தாளிலும் அலைவதைக் கற்பனை செய்தேன். என் மூக்குக் கண்ணாடிக்குள் கண்கள் கண்ணாடி உருளைகள் போலத் தெரியும் அவனுக்கு. நான் உள்ளூரச் சிரித்துக்கொண்டிருப்பேன். மடையா மடையா. நீ தப்பித்துவிட்டாய். உனக்கு நான் கருணை காட்டிவிட்டேன்... என் முகத்தில்கூட அச்சிரிப்பு படர்ந்து விட்டது.

கதவு திறந்து ராஜேந்திரன் உள்ளே வந்தான். ஒரு கணம் என் மனம் ஏமாற்றத்தின் உச்சியில் பதறி நின்று பின்பு கோப வெறியுடன் பாய்ந்தோட ஆரம்பித்தது. ஃபைலில் மளமள வென்று கிறுக்கிக் கையெழுத்திட்டபடி அவனை அமரச் சொன்னேன்.

உன் விழி ஒரே ஒரு கணம் மட்டும்தான் என் மீது நிலைத்தது. என் முகத்தில் மட்டும் தொட்டு மீண்டது. முகத்தில் மட்டும்! எனக்கு மிகவும் பழக்கமான ஆர்வமற்ற பார்வை...

அவன் பவ்யமாகவும் பதற்றமாகவும் அமர்ந்திருந்தான்.

ஃபைலை மூடியபடி ‘மிஸ்டர் ராஜேந்திரன், நீங்க உங்க பொறுப்பையெல்லாம் அருணாசலம் கிட்ட ஒப்படைச்சிடுங்க. எஃப்கெ

ரிப்போர்ட்டை முடிஞ்சவரை அப்படியே ராமச்சந்திரன்கிட்ட
குடுத்துடுங்க.’

‘மேடம்’ என்றான் பீதியுடன் எழுந்தபடி.

‘யூமே கோ’ என்றபடி சாய்ந்து ஃபைலைப் பிரித்துக் கொண்டேன்.

நான் கன்னங்கரிய பிரம்மாண்டமான பாறை மீதுதான் நின்றிருக்கிறேன்.

அந்தப் பாறையின் பாரம் முழுக்க என் மீதுதான் இருக்கிறது.

கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரை புல்வெளிகளே இல்லை. பசுமையே
இல்லை.

- ஓம் சக்தி, 2002

51. கடைசி முகம்

...சுரி, நான் இக்கடிதத்தை எழுத வந்த விஷயத்தைச் சொல்கிறேன். சென்ற வாரம் அனந்தன் தம்பி ஒரு கத்தைச் சுவடிகளை அனுப்பியிருந்தான். எல்லாம் கொல்லம் - கோட்டயம் பாதையில் உள்ள துளசிமங்கலம் என்ற புராதன நம்பூதிரி மடத்தில் கிடைத்தவை. இந்த மடத்தைப் பற்றி நீ கேள்விப்பட்டிருப்பாயோ என்னவோ? தெற்குக் கேரளத்தில் அதர்வ வேத அதிகாரம் உள்ள இரண்டு மனைகளில் ஒன்று இது. நான்கு நூற்றாண்டு காலம் இந்த மனையின் நம்பூதிரிகள் முக்கியமான மந்திரவாதிகளாக விளங்கி வந்திருக்கிறார்கள். திவான் தளவாய் கேசவதாசன் மீது சில நாயர் மாடம்பிகள் ஒரு மகாமாந்திரீகனை வரவழைத்து ஏவல் செய்ததாக அச்ச கணியாரின் 'கேரள சரித்திர வைபவம்' சொல்கிறதே, அந்த மந்திரவாதி இந்தக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்தான். திவான் கேசவநாதன் பிழைத்துக்கொண்டார். ஆனால், அதன் பிறகு இந்த மனைக்குக் கெட்ட காலம் ஆரம்பித்தது. மனையின் சொத்துக்கள் முழுக்கப் பிடுங்கப்பட்டன. கோயில் அதிகாரங்கள் நிறுத்தலாக்கப்பட்டன. படிப்படியாக அக்குடும்பத்தின் செல்வாக்கும் முக்கியத்துவமும் இல்லாமலாயிற்று. இந்த வம்சத்தில் இப்போது இருப்பவர் சங்கரநாராயணன் நம்பூதிரி. இவர் கோட்டயம் பாரில் வக்கீலாக இருக்கிறார்.

துளசிமங்கலம் வீடு மிக மிகப் புராதனமான மரக்கட்டடம். இன்று ஒன்றுக்குமே உதவாது. அங்கே ஐம்பது வருடங்களாக யாரும் குடி இல்லை. ஒரு கேஸ் நடந்து, இப்போதுதான் சங்கர நாராயணனுக்குச் சாதகமாகத் தீர்ப்பு வந்தது. கூரை சரிந்து, சுவர்களும் மட்கி இடிந்துவிட்டன. வீட்டுக்குள்ளேயே ஜேஷ்டா தேவி¹ கோயில் ஒன்றும் உண்டு. கட்டடத்தை இடித்து விறகு விலைக்கு விற்க சங்கர நாராயணன் முயன்றபோது கோயில் உள்ளறையிலிருந்து ஒரு சுவடிப் பெட்டி கிடைத்தது. அதில் உள்ள சுவடிகளை அனந்தன் தம்பிக்குத் தந்திருக்கிறார். அனந்தன் பரிசோதித்தபோது சரித்திர சம்பந்தமான எதுவும் இல்லாததனால் எனக்கு அனுப்பினான். பெரிதாக ஒன்றும் இல்லைதான். நிறைய மந்திரச் சுவடிகள். பாஷா பாரதம் ஒன்று. இரண்டு வகை ராமாயணம். எல்லாமே ஏற்கெனவே தெரிந்த விஷயங்கள்.

என் ஆர்வத்தைக் கிளறியது ஒரு சுவடி. அதன்பெயர் 'ஸ்ரீ துளசிமங்கல ப்ரபாவம்.' யார் எழுதியது என்று தெரியவில்லை. மொத்தம் இருபத்தொன்று கதைகள். எல்லாமே துளசி மங்கலத்து நம்பூதிரிகள் பல்வேறு யக்ஷிகளையும் பூதங்களையும் வென்றடக்கியது பற்றியவை. வழக்கம்போல ஏற்கெனவே கேரளத்தில் பரவலாகப் புழக்கத்தில் இருந்த கதைகள்தான் எல்லாமே. அவற்றையெல்லாம் துளசிமங்கலத்துக்காரர்கள் செய்ததாகச் சொல்லி இடங்களையும் அதற்கேற்றபடி மாற்றி யிருக்கிறார்கள். பழைய சம்புக்களில் எல்லாம் இருக்குமே கொச்சையான தமிழ் போன்ற ஒரு மலையாளம், அந்த நடை. இப்படித் தொடங்குகிறது 'அதுக்கு பின்னாலே முல்லந்திருவோண ஆழ்ச்சையிலே தம்றான் திருமேனி த்றுப்பள்ளி கொண்டமுந்ந போதே... அந்நு விசாக பூற்ணிமையாணெந்நு கண்டு மகிழ்ந்நு கொண்டாடி தன்றெ கூட்டரோடிவ்வண்ணம் ஆக்ஞாபிச்சாதாயிட்டு...' ஆனால், ஒரு கதை எனக்கு மிக ஆர்வமூட்டுவதாக இருந்தது. அதை நீ படிக்கவேண்டும் என்று பட்டது. மூலத்தில் படித்தால் உனக்கு மரை கழன்றுவிடும். நானே கதைபோல விரித்து எழுதியிருக்கிறேன்.

கதை சுனைக்காவில் நீலி என்ற யக்ஷியைப் பற்றியது. இப்போது தேசிய நெடுஞ்சாலையாக இருக்கும் கோட்டயம் - கொல்லம் பாதை முன்பு வண்டித் தடமாக இருந்தது. சாலை போட்டது திவான் கேசவதாசன். வண்டித் தடத்திலிருந்து கொட்டாரக் கரைக்குப் பிரியும் சாலை, முன்பு சிறிய ஒற்றையடிப் பாதையாக இருந்திருக்கலாம். கேரளத்தின் பொதுவான நில அமைப்புக்கு மாறாக இது வறண்ட, கடினமான செம்மண் பாதையாலானது. ஆகவே இப்போதுகூட அதிகமும் முந்திரி மரமே இங்கு வளர்கிறது. முன்பு பனைமரங்களும் செண்பகம், பாலை மரங்கள் போன்றவையும் அடர்த்தி இல்லாமல் வளர்ந்திருக்கும் காட்டுப் பகுதியாக அது இருந்தது. இப்போதும் அங்கே ஆள் வாசம் மிகக் குறைவுதான். செங்கல் பாதையை வீடுகட்டச் செங்கல்லாகச் செதுக்கும் தொழில் இருப்பதனால் பகலில் தொழிலாளர் நடமாட்டம் இருக்கும். அவ்வளவுதான். சுனைக்காவில் நீலி பிரதிஷ்டை ஒரு பிரம்மாண்டமான உருளைப் பாதையின் கீழே இருக்கிறது. முன்பு கோயில் கிடையாது. அப்பாதையின் அடியிலுள்ள சிறிய குகை ஒன்றுக்குள் விக்ரகம் நிறுவப்பட்டிருந்தது. இப்போது அதைக் கருவறையாகக் கொண்டு கான்கிரீட்டில் முகமண்டபமும் சிறுகோபுரமும் கட்டி, வரவேற்பு வளைவும் அமைத்திருக்கிறார்கள். பெயரும் சுனைக் காவில் பகவதி என்று மாற்றப்பட்டிருக்கிறது.

ஆனாலும், இப்போதுகூட அங்கே போகும்போது மனம் கலக்கமடையும்.

காரணம் அந்தப் பாதைதான்.

அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தால் எக்கணமும் அது உருண்டு நம்மீது விழுந்துவிடும் என்ற பிரமை ஏற்படும். அதன் உச்சியில் ஒரு கள்ளிப்பாலைமரம் எதோ வெடிப்பிலிருந்து எழுந்து நிற்கிறது. கள்ளிப்பாலைமரம் இப்போதெல்லாம் மிகவும் குறைந்துவிட்டது. அந்த மரத்துக்கே யக்ஷிப்பாலை என்று பெயர் இருப்பதனால் யாரும் அதை வளர்ப்பதில்லை. சிறிய இலைகள் குலைகுலையாக அடர்ந்த கிளைகள் நாற்புறமும் சரிந்து கிடக்கும் அந்த மரமே ஒரு யக்ஷி கூந்தல் விரித்து நிற்பது போலத்தான் இருக்கும். ஆடி மாதம் தவிரப் பிற மாதங்களில் கோயிலுக்குப் பக்தர் வருகை இல்லை. கொட்டாரக்கரை போக அது ஒரு குறுக்கு வழியாகையால் அடிக்கடி பேருந்துகள் போகும். முன்பு அவ்வழியாகப் போகிறவர்களைச் சுனைக் காவில் யக்ஷி கவர்ந்து அந்தப் பாதை உச்சிக்கு இட்டுச் சென்று உதிரம் குடித்துவிட்டுக் கீழே உதிர்த்துவிடுவது வழக்கமாக இருந்திருக்கிறது. உள்ளூர்க்காரர்கள் அவ்வழியாகப் போவதில்லை என்றாலும் கொட்டயம், கொல்லம் வியாபாரிகள் அவ்வழியாகச் சென்று அவ்வப்போது அகப்பட்டுக் கொள்வதுண்டு. கூட்ட மாகச் சென்ற பலர், பாதையின் உச்சியில் நிலவொளியில், பந்தச் சுடரின் கரும்புகைபோல நீண்ட கூந்தல் மேலெழுந்து பறக்க, கைகளை விரித்தபடி நிற்கும் யக்ஷியைக் கண்டிருக்கிறார்கள். சில கூட்டங்களை அவள் பின் தொடர்ந்து வந்திருக்கிறாள். யட்சியின் மார்புக் காம்புகளிலும் கூரிய பார்வை உண்டு என்பது அடையாளம்.

துளசிமங்கலம் மனையின் மூத்த மாந்திரிகரான பிரம்மதத்தன் நம்பூதிரிப்பாடு அதர்வவேத அடிப்படையிலான ஆபிசார்² வேள்விகள் செய்பவரானாலும் யக்ஷி பூதங்களை அடக்கும் வித்தை தெரிந்தவரல்ல. அதில் அவருக்கும் ஆர்வம் இல்லை. நாட்டில் தெய்வ பயமும் ஒழுக்கமும் நிலவ யக்ஷியும் பூதங்களும் அவசியம்தான் என்பது அவர் எண்ணம். ஒருமுறை கொல்லம் சாலையில் முகத்துவாரம் என்ற ஊரில் ஒரு ஆபிசார் யக்ஞத்துக்காக அவர் சென்றிருந்தார். அவரது மகனும் பிரதான சீடனுமான விஷ்ணுசர்மன் துணைக்குச் சென்றிருந்தார். வேள்வி நடந்து கொண்டிருக்கும்போதுதான் மிக அவசியமான ஒரு பொருளை எடுத்துவர மறந்துவிட்டது தெரிந்தது. அதர்வ மந்திரம் எழுதப்பட்டு நாற்பத்தொன்று நாள் பூஜை செய்யப்பட்ட போதிபத்ரம்³ அது. வேள்வி மூன்று நாள் நடக்கும். அதற்குள் அதை எடுத்துவந்துவிடலாம். ஆனால், அது மனையின் உள்ளே ஜேஷ்டை கோயிலின் கருவறைக்குள் இருந்தது. அங்கு நம்பூதிரியும் சீடனும் தவிர பிறர் நுழையக்கூடாது. மேலும்

மந்திரங்களைப் பிறர் பார்ப்பதும் அபாயம். ஆகவே அவர் தன் மகனையே அனுப்பத் தீர்மானித்தார்.

சுனைக்காவில் யக்ஷி குடியிருக்கும் பகுதிதான் குறுக்குவழி. அவ்வழியாகச் சென்றால்தான் விரைவாகச் சென்றுவர முடியும். நம்பூதிரி தன் மகனுக்கு ஓதி உருவேற்றப்பட்ட மூன்று கூழாங் கற்களைத் தந்தார். சுனைக்காவு யக்ஷி வழிமறிப்பதில்லை, அதற்கான அதிகாரம் அவளுக்கு இல்லை. பின்னால் வந்து அழைப்பாள். சபலப்பட்டுத் திரும்பிப் பார்ப்பவர்கள்தான் அவள் இரை. திரும்பிப்பார்க்காதவர்களை அவள் ஒன்றுமே செய்ய முடியாது. எக்காரணத்தாலும் திரும்பிப் பார்க்கலாகாது என்றும், திரும்பிப் பார்க்க நேரிட்டு யக்ஷி பிடிக்க வந்தால் ஒரு கூழாங் கல்லை எடுத்து அவளை எறியுமாறும் நம்பூதிரி சொன்னார். அப்படி அவன் மூன்று முறை தப்பிக்கலாம்.

விஷ்ணு கிளம்பினான். அவனுக்குப் பயமிருந்தாலும் கூழாங் கற்கள் கையிலிருக்கும் தைரியமும், என்ன நடக்கிறது என்று பார்க்கும் ஆர்வமும், தன் மன வலிமையைச் சோதித்துப் பார்க்கும் துடிப்பும் இருந்தது. சாலையில் இருந்த சிறுபாதைக்குப் பிரிந்ததுமே அவனது புலன்கள் எல்லாமே மும்மடங்கு வலிமை கொண்டுவிட்டன. மனம் ஐந்தாகப் பிரிந்து ஒவ்வொரு புலனி லும் குவிந்திருந்தது. அது முழு நிலா நாள். வெட்ட வெளியில் நிலவொளி கனவுத் தோற்றம்போல இளநீல நிழல்களுடன் பெருகி நிரம்பிக் கிடந்தது. தனித்தனியாக நின்ற மரங்கள் காற்றில் மெல்ல இலைகளைச் சிலுசிலுத்தபடி நின்றன. வானில் நிலவு கலந்த வெண்மையுடன் ஒளிவிட, மேகச் சிதறல்கள் அதைப் பிரதிபலித்தன. காற்று மரங்களை உலைத்தபடி ஓடும் ஒலியும், அவ்வப்போது சிறு பிராணிகள் சருகுகளை மிதித்தபடி ஓடும் ஒலியும் அவனை அதிர வைத்தன. தொலைவில் சுனைக்காவுப் பாறை கழுவிய ஈரம் உலராத யானைபோலக் கரிய பளபளப்பு டன் நின்றது. அதன்மீது நின்ற பாலைமரம்மீது நிலவொளி பாலருவிபோலக் கொட்டியது. அவன் எச்சரிக்கைகளை மறந்து மெல்ல அந்தக் காட்சியின் மோனத்தில் தன்னை மறந்து விட்டான்.

ஒரு காலடியோசை கேட்டுத்தான் சுயநினைவு பெற்றான். கவனித்தபோது, அது அவனது காலடியோசைதான் என்று தெரிந்தது. ஆறுதலடைந்து சில அடிதூரம் நடந்தபோது இன்னு மொரு காலடியோசை கேட்பது போலிருந்தது. பலமுறை செவி கூர்ந்து பிறகு அது தன் காலடியின் எதிரொலி என்று அறிந்தான். ஆனாலும் அவ்வொலியை மனம் மிகக் கூர்மையாகக் கவனித் தது. பிறகு ஒரு கணத்தில் தெளிவாயிற்று. அது எதிரொலி அல்ல. காரணம் ஒருமுறை அவன் காலடி

வைப்பதற்குள்ளேயே எதிரொலி கேட்டது. அவன் உடல் குப்பென வியர்த்துவிட்டது. உடல் முழுக்க பலவிதமான துடிப்புகள் வேகம் கொண்டன. மூச்சை சிரமப்பட்டு வெளிவிட்டு இழுக்க வேண்டியிருந்தது. பிடரியில் மயிர் சிலிர்த்து, ஒரு மணல் விழுந்தால்கூட சருமம் உடைந்து ரத்தம் வந்துவிடும் போலிருந்தது.

மென்மையான ஒரு சிரிப்பொலி கேட்டது. மோகமும், குறும்பும் தெரியும் ஒலி. ‘தெரிந்துவிட்டதா? நான் அப்போதே உங்கள் பின்னால்தான் வருகிறேன்.’ அனிச்சையாகத் திரும்பிய கழுத்தை அனைத்துப் பிரக்ஞையாலும் பிடித்து நிறுத்த வேண்டியிருந்தது. ‘ஏன் பார்க்க மாட்டீர்களோ, பயமா?’ பிறகு கருணையும் அன்பும் தெளிந்த குரல், ‘உங்களைப் போன்ற ஓர் ஆண் மகனைத்தான் நான் காலாகாலமாகத் தேடிக்கொண்டிருந்தேன்...’ அவன் அவள் பேச்சுகளைச் செவி கொடுக்காமலிருக்க முயன்றாலும் மனம் அக்குரலிலேயே குவிந்திருந்தது. அவள் பேச்சுகளுக்கெல்லாம் அவன் அந்தரங்கம் பதில் சொல்லியபடியே இருந்தது. அவன் திரும்பாது கண்டு அவள் குரல் மாறுபட்டது. ‘எல்லாமே கட்டுக்கதை. பெண்களைப் பற்றித்தான் யார் வேண்டுமானாலும் என்ன வேண்டுமானாலும் சொல்லலாமே. நான் அப்படிப்பட்ட வளில்லை. நம்புங்கள்’ என்று தழுதழுத்து மெல்ல விசம்பினாள். அவன் மனம் உருகியது. கால்கள் குளிர்ந்து கனத்து, அசைய மறுப்பதுபோல உணர்ந்தான். திரும்பமாட்டேன், திரும்பமாட்டேன் என்று மந்திரம்போல சொல்லிக்கொண்டான்.

அவள் அவனிடம் பல உணர்ச்சிகளுடன் மீண்டும் மீண்டும் பேசினாள். கொஞ்சல், அழுகை, காமச் சிணுங்கல்கள், முனகல் கள், பலவித அந்தரங்க ஓசைகள்... கடைசியில் அவள் ‘சரி, ஒத்துக் கொள்கிறேன். நீ என்னைப் பற்றி நன்றாகத் தெரிந்தவன். புலனடக்கம் உள்ளவன். ஆனால் நீ இழப்பது என்ன என்று உனக்குத் தெரிந்திருக்கவேண்டும். என்னைப் போன்ற ஓர் அழகியை நீ மனிதகுலத்தில் ஒருபோதும் காணமுடியாது. அழகு பற்றிய உன்னுடைய எந்தக் கற்பனையும் என்னைத் தொட்டுவிட முடியாது...’

‘நீ போய்விடு. நான் ஏமாளி இல்லை’ என்று அவன் சொன்ன போது குரலில் உறுதி இருக்கவில்லை.

‘ஒரு கணம்? ஒரே கணம்? நீ பிறகு வாழ்நாள் முழுக்க வருத்தப்படுவாய்...’

அவன் தன் கைகளில் இருந்த கூழாங்கற்களைப் பார்த்தான். உதடுகளை ஈரப்படுத்தியபடி இருமனத்துடன் தடுமாறி, சட்டென்று தீர்மானித்துத் திரும்பிப் பார்த்தான். நிலவொளியில் இளம் தாழம்பூபோல அவள் நின்றிருந்தாள். அவனது சிந்தை பிரமித்து உறைந்திருந்த நேரத்தில்

அவளது புன்னகை விகார மடைந்து கரங்கள் நீண்டு வந்தன. அவன் சுதாரித்துக்கொண்டு ஒரு கூழாங்கல்லை எடுத்து அவள்மீது வீசினான். ஒரு பெரிய பாதையால் தாக்கப்பட்டதுபோல அவள் தெறித்து விழுந்தாள்.

அவன் ஓடி, மூச்சுவாங்க நின்றபோது பின்னால் அவள் வந்து விட்டிருந்தாள். சுனைக்காவின் பாதை அப்படியே தொலைவில் நிற்பதுபோலப் பட்டது. நடக்க நடக்க தூரம் குறையாதது போல. ‘என்னை இன்னொருமுறை பார்க்காமல் உன்னால் இருக்க முடியுமா?’ என்றாள் அவள். ‘நான் உன்னை ஏமாற்றினேன். எந்தப் பெண்ணும் முதலிலேயே தன்னை முழுக்க வெளிப்படுத்திவிடமாட்டாள். நான் இன்னமும் பேரழகி...’ ஆனால், அவள் சொற்களை அவன் கேட்டதாகவே காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

அவள் சென்றுவிட்டதுபோலத் தோன்றியது. அவன் செவி கூர்ந்தபோது எந்த ஓசையுமில்லை. ஆனாலும் அவன் திரும்ப வில்லை. சட்டென்று அவளது அம்மாவின் குரல் கேட்டது, ‘விஷ்ணு, என்ன இது, கேட்ட கேள்விக்குப் பதில் சொல்லாமல் எங்கே போகிறாய்? உன் அக்காவுக்கு ஜன்னி கண்டிருந்தது. அதுதான் உன்னைத்தேடி நானே வந்தேன்... யகூபியெல்லாம் உள்ள இடம் என்கிறார்கள்... ஆ...’ அம்மாவின் பயம் நிறைந்த அலறல் ஓசை கேட்டு அவன் ‘அம்மா’ என்று திரும்பிவிட்டான். அக்கணமே என்ன என்று புரிந்துகொண்டு, பயங்கரத் தோற்றத் துடன் புகைபோல எழுந்து தாக்கவந்த யகூபி மீது இன்னொரு கூழாங்கல்லை எறிந்தான்.

மீண்டும் அவள் பின்னால் வந்தாள். ‘நீ தப்பப் போவதில்லை. அது எனக்கு உறுதியாகத் தெரியும். தாயின்மீது அதிகமான பாசம் கொண்ட எவரும் பெண்களிடமிருந்து தப்பமுடியாது.’

‘உன் பேச்சை நான் கவனிக்கவே போவதில்லை.’

‘நீ திரும்பிப் பார்ப்பாய். பார்க்காதவன் என்றால் முதலிலேயே திரும்பிப் பார்த்திருக்க மாட்டாய்.’

‘இல்லை, இனி ஏமாற மாட்டேன்...’

‘உனக்கு இது மிக அரிய வாய்ப்பு. ஆண்களின் காமம் மனதில் தான். ஆகவே, அதற்கு எல்லையும் இல்லை. உன் ஆழத்தில் எத்தனையோ ரகசிய ஆசைகள் இருக்கும். நிறைவேறாத ஆசைகள், நிறைவேறவே முடியாது என உனக்கே நன்றாகத் தெரிந்த ஆசைகள். உனக்கு நீயே எண்ணிக்கொள்ளக்கூடக் கூச்சப் படும் ஆசைகள். அவற்றை இங்கே நீ

நிறைவேற்றலாம். பார், இப்போது உன் மனத்தில் மின்னலாக வந்துபோன அவளுடைய அதே தோற்றத்தில் நான் நின்று கொண்டிருக்கிறேன்.

அவன் தழுதழுத்த குரலில், 'என்னை விட்டுவிடு' என்றபடி தலையைத் திருப்பாமலேயே நடந்தான்.

சற்று நேரம் கழித்து அவள் 'சரி, உன்னிடம் என் தோல்வியை ஒப்புக்கொள்கிறேன். உனக்கு ஒரு பரிசாக இதை அளிக்கிறேன். ஒரு ஆணுக்கு அவனுடைய மிகச் சரியான மறுபாதி போன்ற பெண் ஒருத்தி உண்டு. அவளை அவன் முழுக்க முழுக்கத் தற்செயலாகவே சந்திக்க முடியும். ஆகவே, கோடானுகோடி ஆண்கள் அவளைக் கண்டுகொள்வதேயில்லை. அவளைக் கண்டால்கூட ஒருவேளை அவர்களால் அடையாளம் காண முடியாது போகலாம். அந்தச் சந்திப்பு நிகழும்போது அவன் ஆழமனம் விழித்திருக்கவேண்டும்...'

'என்னிடம் நீ எதையுமே பேச வேண்டாம்.'

'விஷ்ணு, இனி உன்னை நான் ஏதும் செய்ய முடியாது. உன் ஊர் வரப்போகிறது. என் எல்லையும் வந்துவிட்டது. இனி உன் சுயக் கட்டுப்பாட்டை மதித்து நான் அளிக்கும் பரிசு, உன்னுடைய பெண்ணை உனக்குக் காட்டுகிறேன். அதன்பின் அவளை நீ தேடிக் கண்டுபிடிக்கலாம். குறைந்தபட்சம் அவள் என நம்பி வேறு ஒருத்தியை மணக்காமலாவது இருக்கலாம்.'

'நீ போய்விடு! போ...'

'உண்மையிலேயே அவளைப் பார்க்க நீ விரும்பவில்லையா? அவளைப் பார்ப்பது ஒரு வகையில் நீ யார் என அறிவதற்கூட'

'வேண்டாம் போய்விடு...'

'நீ அறிய மாட்டாய். மண்ணில் மனிதர்களுக்கு அளிக்கப் பட்டுள்ள இன்பங்களில் முதன்மையானதே அப்படிப்பட்ட முழுமையான காதல் இன்பம்தான். எத்தனையோ பேர் அதற் காகத் தங்கள் உயிரை தயக்கமின்றித் தியாகம் செய்திருக்கிறார்கள்... அவர்களை அவ்வின்பத்தை அறியாத சாமானிய மக்கள் புரிந்து கொள்வதேயில்லை. நீயோ உயிருக்கு அஞ்சி அந்த மாபெரும் இன்பத்தைத் தவறவிடுகிறாய்...'

அவன் தன் கடைசிக் கூழாங்கல்லைப் பார்த்தான், வியர்த்த கரங்களிலிருந்து அது நழுவி விடும்போலிருந்தது. அவன் கால்கள் தயங்கின. சற்றுத் தள்ளி அரசமரம் தெரிந்தது. அதன் அடியில் ஒரு பிள்ளையார் சிலை. அதற்குச் சற்று இப்பால் ஓடும் சிறு நீரோடைதான் யக்ஷியின்

எல்லை. அவனது கால்கள் வேகம் குறைந்தன. அந்த எல்லை மெதுவாக வந்தால் போதும் எனத் தன் மனம் எண்ணுவதை அவன் ஆச்சரியத்துடன் உணர்ந்தான். அந்தப் பயணம் கத்திமுனை நடையாக இருந்தபோதிலும் அது ஓர் உச்ச அனுபவம். ஒருபோதும் இதேபோன்ற தீவிரமான கணங்கள் இனி அவனுக்கு நிகழப்போவதில்லை. இந்த நாள்களைப் பற்றிப் பேசிப் பேசியே அவன் தன் எஞ்சிய நாட்களைக் கழிக்கவேண்டும். அதன் இறுதித் துளியையும் சுவைக்க விரும்பினான்.

‘இதோ பார், ஒருவேளை இதைத் தவறவிட்டதற்கான மன முடைந்து நீ தற்கொலைகூடச் செய்ய நேரும்.’

அவன் எல்லையை நெருங்கிய பிறகு நின்று, திரும்பிப் பார்த்தான். ‘நீயா?’ என்றான் பதறிப்போய்.

அதற்குள் யகூபி அவனை நெருங்க, அவன் கடைசிக் கூழாங் கல்லை வீசினான்.

அவன் மறுபடியும் காலெடுத்து வைப்பதற்குள் அவள் ‘நில்’ என்றாள். உரக்கச் சிரித்தபடி, ‘நம்ப முடியவில்லை அல்லவா? நான் காட்டியது உண்மைதான் என உன் ஆழத்துக்கே தெரியும். இப்போது தெரிந்ததா, நீ எத்தனை எளிய மானுடப்புழு என்று? எத்தனையோ கட்டுகளால் மீட்பின்றிப் பிணைக்கப்பட்டவன் நீ. உன்னால் ஒருபோதும் உன் மனம் நாடும் எந்த இன்பத்தையும் அடைய முடியாது. நான் சொல்வதைக் கேள். இந்த மானுட உயிரைத் துறந்துவிடு... என்னுடன் வா... எங்கள் உலகில் கட்டுப் பாடுகளும் தயக்கங்களும் இல்லை...’

அவன் ஒரு காலைத் தூக்கி ஓடைக்கு அப்பால் வைத்தான். மறு காலைத் தூக்குவதற்கு முன் அவள் திட்டவட்டமான குரலில் ‘நில், உன்னால் போகமுடியாது. அதற்காகவே இதை இறுதியாக வைத்திருந்தேன்’ என்றாள். ‘இங்கே பார், இப்போது நீ பார்த்தே ஆகவேண்டிய ஒருத்தி. உன் ஆழத்தில் எப்போதுமே இருப்பவள்...’

இல்லை இல்லை. அப்படி யாரும் இல்லை’ என அவன் கூவினான்.

‘உன்னால் முடிந்தால் நீ போகலாம். ஆனால், இப்போதும் உன் மனத்தில் எழுந்த அந்த ஆவலை என்னைப் பார்த்தால் நீ தீர்த்துக்கொள்ள முடியும். நீ கண்டிப்பாகத் திரும்பிப் பார்ப்பாய். எந்த ஆணும் தவிர்க்க முடியாது. இங்கே பார்...’

விஷ்ணு நம்பூதிரியின் உடல் சுனைக்காவுப் பாறைக்கு அடியில் சிதறிக் கிடந்தது. அதன் பிறகுதான் பிரம்மதத்தன் நம்பூதிரிப்பாடு மந்திரங்களைக் கற்று யகூபிகளையும் பூதங்களையும் வாதைகளையும் அடக்க

ஆரம்பித்தாராம். யாராலும் அடக்க முடியாத சுனைக்காவில் யக்ஷியை
அடக்கியது அவர்தான்.

இந்தக் கதையை அந்தரங்கமாக உன்னால் புரிந்துகொள்ள
முடியவில்லையா?

- ஓம் சக்தி தீபாவளி மலர், 2002

52. கூந்தல்

பார்த்தீர்களா, உங்கள் கண்கள் மெல்லச் சொக்குகின்றன. இனிமையான தென்றல் உங்கள்மீது பரவிச் செல்கிறது. வெகு தொலைவிலிருந்து தெளிவற்ற இசை கேட்டபடியே இருக்கிறது. ஆம், நீங்கள் தூங்கிவிட்டீர்கள். என் குரலை நீங்கள் கனவில்தான் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். இப்போது நீங்களும் நானும் மட்டுமே இருக்கிறோம். வேறு யாருமே இல்லை. நான்கூட இல்லை. உண்மையில் நீங்கள் அறிவது என் குரலை மட்டுமே. நன்றாகக் கவனியுங்கள். என் குரலைக் காதால் கேட்கிறீர்களா? இல்லை, இது உங்கள் உள்ளேயிருந்து எழும் குரலல்லவா? கேட்கிறீர்களா?

ஆமாம், மிக இனிமையாக இருக்கிறது...

உங்கள் பெயர் என்ன?

நீலா, நீலாயதாட்சி.

இந்த இடம் எது மிஸஸ் நீலா?

கேசவபுரத்தில் என் புகுந்த வீடு.

ஏன் இப்படி அமைதியாக இருக்கிறது?

எல்லாருமே தூங்கிவிட்டார்கள். நடுநிசி தாண்டிவிட்டது. சில்வண்டுகளின் ரீங்காரமும் தொழுவத்து மணியொலியும் தென்னை ஓலைகளின் சலசலப்பும் மட்டுமே இப்போது கேட்கும்...

நீங்கள் தூங்கவில்லையா?

நான் சீக்கிரமே படுத்துவிடுவேன். ஆனால், பின்னிரவில் விழிப்பு வந்துவிடும். பிறகு வெகுநேரம் தூக்கம் வராது.

உங்கள் கணவர் என்ன செய்கிறார்?

நான் விதவை.

அப்படியா? குழந்தைகள்?

ஒரு பையன். பத்மநாபன், பத்து என்போம். அவன் எந்நேரமும் மாமனார் கூடத்தான் இருப்பான். என்னைத் தொடக்கூட விடமாட்டார்கள்.

கணவர் எப்படி இறந்தார்?

அவர் சிறு வயதிலேயே இதய நோயாளி. வைத்தியர்கள் கல்யாணம் செய்து வைக்கக்கூடாது என்றார்கள். சந்ததி இல்லா தவர்களுக்குரிய புத் என்ற நரகத்துக்குப் போவதற்கு அஞ்சி என் மாமனார் அவருக்கு என்னைக் கட்டி வைத்தார். என் அப்பா மிகவும் ஏழை. மடைப்பள்ளி பட்டர். எனக்குக் கீழே மூன்று பெண்கள்.

மாமனார் வீட்டோடு தங்கிவிட்டீர்களா?

ஆமாம். என் வீட்டில் சாப்பாட்டுக்கு வழி இல்லை. என் மாமனார் பெரிய பண்ணையார், சோதிடமும் சொல்வார். பெரிய ஆசாரசீலர் -

மிஸஸ் நீலா, இந்தத் தனித்த குளிர்ந்த இரவில் நீங்கள் எதைப்பற்றி நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்?

வழக்கம்போல என் தலைமயிரைப் பற்றித்தான்.

என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

ஒவ்வொரு வாரமும் வெள்ளிக்கிழமை நாவிதன் மனைவி சண்முகத்தம்மா வந்து என் தலைமயிரை மழிப்பாள். நாளைக்கு வெள்ளிக்கிழமை. என் தலைமயிரை மீண்டும் மீண்டும் தொட்டுப் பார்க்கிறேன். நாளை புழக்கடையில் தொழுவத்துக்கு அருகே விறகு அறையில் அவள் வந்து காத்திருப்பாள். அந்த அறையை நினைத்தாலே எனக்குப் பயம். அருவருப்பு. வேறு எதற்காகவும் நான் அங்கு போவதில்லை. அவளைக் கண்டதுமே என் மாமியார், 'துடைகாலி, போய் சிரைத்துவிட்டு வந்து அழுட' என்று கத்த ஆரம்பித்துவிடுவாள். அவள் ஒருநாள்கூட என்னிடம் பிரியமாகப் பேசியதில்லை. கல்யாணமான நாள் முதல் தன் பிள்ளை என்னிடம் அதிகம் சேர்ந்துவிடக்கூடாது என்று சுற்றிச் சுற்றிக் காவலிருந்தாள். என்னுடைய அஜாக்ரதையினால்தான் அவர் இறந்தார் என்பது அவள் எண்ணம். என்னுடைய மித மிஞ்சிய ஆசைதான் அவருக்கு எமனாயிற்றாம். 'அதென்ன பசி அப்படி, குடும்பப் பெண்ணா தாசியா' என்று திட்டுவாள்.

அடிப்பார்களா?

நிறைய. இடைவிடாமல் வேலை ஏவியபடி இருப்பாள். அதை விடக் கொடுமை... போதிய சாப்பாடு தரமாட்டாள் என்பதுதான். சோறு அதிகமானால் உடம்பு அலைய ஆரம்பித்துவிடும் என்பாள். உப்பு, புளி

எதுவும் கிடையாது. பால்விட்ட காபிக்காக நான் ஏங்கி... ஏங்கி ... அந்த மணத்துக்காக அதை காபி கலக்கும் போது அருகே எங்காவது போய் நிற்பேன். சண்முகத்தம்மா என் தலையை தன் முழங்காலிடுக்கில் இடுக்கிப் பிடித்தபடி முனை மழுங்கிய கத்தியால் மழித்து முடித்ததும் நெருப்பு பட்டதுபோல் தலை எரியும். குளித்து ஈரம் மாற்றியதுமே நேராகப்போய் உள் அறையில் நெல்லறை இடுக்கின் இருளில் புதைந்து உட்கார்ந்து அழுவேன்.

சிறு வயதில் உங்களுக்கு நிறையக் கூந்தல் இருந்ததா?

எங்கள் வீட்டிலே அனைவருக்குமே கூந்தல் அதிகம்தான். என் பின்னல் மலைப்பாம்புபோல இருக்கும். கொண்டை போட்டால் கழுத்து வலிக்கும். என் அம்மாவுக்குக்கூட நீண்ட கூந்தல்தான். சில சமயம் அப்பா அவள் சடையைப் பிடித்து இழுப்பார். அம்மா ‘அய்யோ குழந்தைகள் பார்க்கிறது’ என்று சிணுங்கு வாள்.

உங்கள் கூந்தலை யாராவது பிடித்து இழுத்தது உண்டா?

அவர் இவ்வளவு கூந்தல் சளி பிடிக்கும் என்பார்.

சின்ன வயதில்?

ம்ம்ம்...இல்லை.

மிஸஸ் நீலா என்னிடம் கூடவா சொல்லக்கூடாது? இது உங்கள் மனதுக்குள்ளேதானே இருக்கப்போகிறது?

அப்பு.

யார் அது?

பக்கத்து வீட்டு நாயர் பையன்.

அவன் என்ன செய்கிறான்.

அவன்...படித்து முடித்து வக்கீலாக இருக்கிறான். அப்போது படித்துக் கொண்டிருந்தான். என்னிடம் காத்திருக்க முடியுமா என்றான். நான் அழுதேன்.

மிஸஸ் நீலா, உங்கள் கூந்தலைப் பற்றி அப்படி என்னதான் எண்ணிக்கொள்வீர்கள்?

என் தலைமயிர் சீக்கிரமே வளர்ந்துவிடும். சண்முகத்தம்மாள் போகும்போதே என் தலையில் முடி வளர்வதன் அரிப்பு தொடங்கிவிட்டதுபோல இருக்கும். தொட்டுத் தொட்டுப் பார்ப்பேன்.

இரவில் இருட்டுக்குள் அது வளரும் அசைவைக்கூட உணர முடியும் என்று தோன்றும். காலையில் எழுந்ததும் தொட்டுப் பார்த்தால் முள் முள்ளாக முளைத்திருக்கும். அதற்கு மறுநாள் அறுப்புக் களத்தில் பதர்முளைத்ததுபோல மென்மை யாக இருக்கும். அதற்கும் மறுநாள் கம்பளியைத் தொட்டது போல. முக்காடு இழுத்துப் போட்டுக் கொள்வேன். ஆனால், என் மாமியார் எப்படியும் பார்த்துவிடுவாள். இலட்சண சாஸ்திரப்படி நீண்ட, கனத்த கூந்தல் தாசிக்கு மட்டும்தான் இருக்கலாமாம். குடும்பத்துக்குக் கெடுதலாம். ஆரம்பத்தில் எனக்கும் அந்த நம்பிக்கை இருந்தது. என் முடியைச் சபிப்பேன். பிறகு அதைத் தொடும்போது ரகசியமாக ஒரு கிளர்ச்சி ஏற்பட ஆரம்பித்தது. இரவில் இருளில் என் தலையை மென்மையாகத் தடவி விடும் போது எனக்கு உடல் சிலிர்க்கும்.

என்ன நினைப்பீர்கள் அப்போது?

பலவிதமான நினைப்புகள். கோர்வையற்ற துண்டு துண்டுப் படங்கள். அபத்தமான சந்தேகங்கள்... எப்படிச் சொல்வது?

பரவாயில்லை சொல்லுங்கள்...

‘உதாரணமாக இத்தனை தலை மயிர் எங்கிருந்து வருகிறது என்ற எண்ணம். என் தலைக்குள்ளும், உடம்புக்குள்ளும் எல்லாம் கரிய தலைமயிர்கள் நிரம்பியிருக்கிறதா? அங்கே கரிய இருட்டுக்குள் அது முளைத்துச் சுருண்டு அடர்ந்து செறிந்து இடமில்லாமலாகி, தலையைத் துளைத்து வெளிவருகிறதா? பைத்தியக்காரத்தன மாக இல்லை?

ஆம். ஆனால், தனிமையில் அப்படியெல்லாம்தானே யோசிக்க வேண்டும்?’

ஆமாம். எத்தனை கற்பனைகள்! நான் கண்ணகி. விரித்த தலை மயிருடன், மதுரைக்கு வந்து நிற்கிறேன். முலையைப் பிய்த்து வீசி எறிந்து நகரத்தை எரிக்கிறேன். வீடுகள், புகையும் கொழுந் தும் எழ எரிகின்றன. அலறியபடி மனிதர்கள் பொசுங்குகிறார்கள். சதை எரியும் வாடை எழுகிறது. பிறகு நான் பாஞ்சாலி! குரு ஷேத்ரப் போரில் மலைமலையாகப் பிணங்கள், பாண்டவர், கௌரவர்கள், கிருஷ்ணன்...

எல்லாருமா?

ஆமாம். எல்லாருமே. பச்சைரத்தம் குளம்போலத் தேங்கிக் கிடந்தது. கொதிக்கும் பாயச உருளிபோலக் குமிழியிட்டபடி கொழுத்த சிவப்புநிறத் திரவம். அதில் இறங்கி மூழ்கிக் குளிக்கிறேன். என் தலைமயிரை விரித்துப் போட்டு அலம்புகிறேன். நீர்ப்பாசிபோல அது படர்ந்து பரவுகிறது.

பிறகு?

பிறகு வேறுவிதமான கற்பனை. நான் இளவரசி. உப்பரிகைமீது நிற்கிறேன். அழகான இளவரசன் கீழே போகிறான். என் கூந்தலை விரித்துப்போட அதில் பற்றி ஏறி வந்து என்னைத் தழுவிக்கொள்கிறான். பிறகு நாங்கள் இணைகிறோம்-

சரி...

அப்போது என் கூந்தல் ஒரு கரிய போர்வையாக எங்கள் இருவரையும் மூடியிருக்கிறது. பிறகு அவன் எழ முயலும்போது தெரிகிறது. அது பட்டுப்பூச்சிக் கூடுபோல அப்படியே இறுகி விட்டிருப்பது. அவன் கழுத்தில் என் பற்களைப் பதித்து சூடான தித்திப்பான அவனது ரத்தத்தைக் குடிக்கிறேன். என் தலைமயிர் உதிர்ந்து பிரிந்த பிறகு சுருங்கி உலர்ந்த அவனது சடலத்தை உதைத்து விலக்கியபடி நான் கூட்டைப் பிளந்து வெளி வருகையில் எனக்குச் சிறகு முளைத்திருப்பதைக் காண்கிறேன்.

சிறகுகளா?

ஆம். பட்டாம்பூச்சிச் சிறகுகள். இருபக்கமும் முந்தானை போலப் படபடப்பவை. என்னால் பறக்க முடிகிறது. கால்களுக் குக் கீழே ஊரும் அக்ரஹாரமும் பெருமாள் கோயிலும் மலை களும் சிறுத்துச் செல்கின்றன. உங்களுக்குத் தெரியுமா, மிக உயரத்திற்குச் சென்றால் ஒளி தித்திப்பான திரவமாகிவிடுகிறது. மேகங்கள் மென்மையான உணவு.

பிறகு?

நிறைய. எவ்வளவு சொல்வது? என் கூந்தலை விதவிதமாகக் கற்பனை செய்துகொள்வேன். அன்று எது கவனத்தைக் கவர் கிறதோ அப்படி. முடியிழைகளைச் சிலந்திவலை போலப் பின்னி அதன் நடுவே சிலந்திபோல இரைக்காகக் காத்து உட்கார்ந்திருக்கிறேன். முடி விழுதுகளாக மண்ணில் இறங்கி பரவி வேரோட ஆலமரமாகக் கிளைகள் விரித்து நிற்கின்றன. தலைமீது ஆயிரக் கணக்கான பறவைகள் பல்லாயிரம் மொழிகளில் பேசிக் கொண்டேயிருக்கின்றன. கொடிகளாகக் காடுகளில் படரும் என் முடி, கனத்த அடிமரங்களைத் தழுவி ஏறுகிறது. பாறைகளைப் பற்றி ஏறிப் படர்கிறது. பிறகு நான் துணியை எடுத்துத் தலைமயிர்போல வைத்துப் பின்னிக்கொள்ள ஆரம்பித்தேன். அதை என் மாமியார் பார்த்துவிட்டார். அன்று எனக்கு அடி, சூடு. ஆனால் வலி கொஞ்சம் குறைந்து என் மாமியாரின் பதறிய முகம் நினைவுக்கு வந்தபோது திடீரெனச் சிரிப்பு வந்துவிட்டது.

அதைத் தினமும் செய்ய ஆரம்பித்தீர்கள் அல்லவா?

அவர்களைப் பழிவாங்க அது ஒரு நல்லவழியாகப் பட்டது. ஆகவே தினமும் அப்படிச் செய்ய ஆரம்பித்தேன். துணியைக் கூந்தலாகக் கட்டும்போதே எனக்குச் சிரிப்பு பீறிட்டு வரும். அவர்கள் என்னைப் பார்த்தார்கள். பிறகு என்னை என் வீட்டிற்குக் கொண்டுவந்து விட்டுவிட்டார்கள். அங்கேயும் மாமியார் நினைவு வந்தால் கூந்தலை வைத்துக் கட்டிக்கொள்வேன். என்னை எவருமே தொந்தரவு செய்வதில்லை. கூந்தலைக் கட்டிக் கொண்டு எல்லாருடைய முகமும் போகிற போக்கை நினைத்துச் சிரித்தபடி நான் மகிழ்ச்சியாக இருப்பேன்... ஆனால், ஒருநாள் நான் தூங்கும்போது என் கூந்தலுக்கு உயிர் வந்துவிட்டது.

அப்படியா?

ஆமாம். அது அசைவதை நான் கவனித்து திடுக்கிட்டு எழுந்து அமர்ந்தேன். அது பாம்புபோல சதை வழவழப்பும், சூடும் கொண்டு இறுகி எழுந்து படமெடுத்தது. நான் கத்தி அலறிய போது யாருமே கவனிக்கவில்லை. ஜன்னல் வழியாகப் பார்த்துவிட்டுப் போனார்கள்.

உங்களை அடைத்துப் போட்டிருந்தார்களா?

ஆமாம். எனக்குத் தனியான அறை. வசதியான இருட்டு.

பாம்பு என்ன செய்தது?

அது என்னைத் தழுவி இறுக்கியது. என் உடல் தெறித்தது, எலும்புகள் உடைந்து நொறுங்கின. உள்ளுறுப்புகள் பிதுங்கி நசுங்கி எல்லாப் பக்கமும் ரத்தம் பீறிட்டது. ஆனால் பழுத்துக் கொண்டிருக்கும் கட்டி ஒன்று உடைவதுபோல தினவுதரும் இன்பமாக இருந்தது.

ஆம். அதை நான் உணர்கிறேன்.

ஆனால், பிறகு எதுவுமே நினைவில்லை. நான் இறந்து போயிருக்கலாம்.

மிஸஸ் நீலா, அப்படியானால் நாம் காலத்தில் முன்னோக்கி மிதப்போமே? எத்தனை எளிது பார்த்தீர்களா? மென்மையான காற்று வீசுவதுபோல நாம் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறோம். கட்டடங்களை, சாலைகளைத் தாண்டி...

காலத்தைத் தாண்டி... முற்றிலும் வேறு இடம், வேறு ஊர்... இல்லையா? மிஸஸ் நீலா, இந்த இடம் எது?

சென்னை, என் கொள்ளுப்பேத்தியின் வீடு.

அப்படியென்றால்?

பத்துவின் மகன் நாராயணனின் இரண்டாவது பெண். இவள் பேரும்

நீலாதான். பார்க்க என்னையே போலிருக்கிறாள். அவளுக்குத் திருமணமாகி ஒரு பையனும் இருக்கிறான்.

கூந்தல்?

என்னைப் போலவே மிக அடர்த்தியான நீண்ட கூந்தல். இப்போது அவள் கட்டிலில் படுத்திருக்கும்போது பின்னல் கரிய தேர்வடம் போல மெத்தைமீது கிடக்கிறது.

நீங்கள் இங்கு அடிக்கடி வருவதுண்டா?

ஆம். இவள் என்னுடைய ஒரு பொருளை வைத்திருக்கிறாள். என் கல்யாணத்துக்கு அம்மா வடசேரியில் வாங்கித் தந்த ஒரு குத்துவிளக்கு...

பூஜை அறையிலா?

இல்லை. இது வேறு மாதிரியான வீடு. பெரிய ஃபிளாட். ஆறாவது மாடி. இங்கே பூஜை அறை கிடையாது. அலங்காரமாக வைத்திருக்கிறாள். மனக்கஷ்டம் வரும்போது அவள் அதனருகே வந்து அமர்வாள். நான் உடனே வந்து அமர்ந்துவிடுவேன். அவள் நெற்றியைத் தடவிக்கொடுப்பேன்.

அவளுக்கு என்ன பிரச்னை?

அவளுக்கும் கூந்தல்தான் பிரச்னை...

அவளுக்குத்தான் நீளமான கூந்தல் இருக்கிறதே?

ஆம். அதுதான் அவளது பிரச்னை. சின்ன வயதிலேயே மிக நன்றாகப் படிப்பவள். அவளுக்கு அலங்காரத்தில் நம்பிக்கை இல்லை. கூந்தலை தினமும் குளித்து உலர்த்தி சீவிப் பின்னிப் பராமரிப்பது அவளுக்குக் கஷ்டமாக இருந்தது. மூளை இல்லாத ஒரு குழந்தையைக் கூடவே வைத்திருப்பதுபோல இருக்கிறது என்பாள். ஆனால், அவள் அப்பாவுக்குத் தலைமயிர்தான் இந்தியப் பண்பாட்டின் அடையாளம் என்று எண்ணம். பெண்கள் குட்டைத் தலைமயிர் வைத்துக்கொள்வது பெரிய அத்துமீறல் என்று சொல்வார். பறக்கும் பட்டத்தைக் கயிறு கட்டிப் பிடித்திருப்பது போல அப்பா என்னை இதன் மூலம் பிடித்திருக்கிறார் என்று அவள் தோழிகளிடம் சொல்வதுண்டு.

அவள் கணவன் என்ன சொல்கிறான்?

மிகப்பெரிய பதவியில் இருப்பவன் அவன். அவளது கூந்தலைக் கண்டு மயங்கி பின்னாலேயே வந்து, வீடு கண்டுபிடித்துப் பெண்கேட்டு கல்யாணம் செய்துகொண்டான். அந்தக் கூந்தல் மீதுதான் அவனுக்குக்

காமம், காதல் எல்லாமே. இரவில் தலையணைமீது அதை விரித்து அதில் படுத்துக்கொள்ள விரும்பு வான்... திருமணமான ஆரம்ப நாட்களில் அவளுக்கும் அதெல்லாம் சந்தோஷமாக இருந்தது. ஆனால், பிறகு அவளும் முக்கியமான அதிகாரியாக ஆனபோது கூந்தல் பெரிய சுமையாக ஆயிற்று. அவன் அதை வெட்டச் சம்மதிக்கவேயில்லை. தினமும் வாக்குவாதம், சண்டை, அழுகை...

மிஸஸ் நீலா, இப்போது அவள் என்ன செய்கிறாள்?

அழுகிறாள். இப்போதுதான் அவள் கணவன் சண்டை போட்டுப் போயிருக்கிறான். அவளுக்குப் பதவி உயர்வு கிடைத்திருக்கிறது. அவள் கம்பெனி மேனேஜிங் டைரக்டரே கூப்பிட்டு இன்னும் சற்று நவீனமான தோற்றம் அவசியம் என்று சொல்லி விட்டார். நவீன உடைகளுக்கு அவளது கூந்தல் ஒத்துவராது என்று பேஷன் ஆலோசகி சொன்னாள். அவள் கணவன், அப்படியானால் வேலையை ராஜினாமா செய்துவிடு என்கிறான். என்னை விட வேலையா முக்கியம் என்று மீண்டும் மீண்டும் கேட்கிறான்.

அவனுக்கு அவள் வேலைக்குப் போவது பிடிக்காதா?

ஆம். அவர்கள் இருவருமே அவசரத்திலேயே வாழ்கிறார்கள். அவன் வீடு திரும்பும்போது அவள் இருப்பதில்லை. அவள் இருக்கும்போது அவன் இருப்பதில்லை. இருவரும் நிதானமாகப் பேசிக்கொள்வது மிகக் குறைவு. என் ஊதியமே போதும் என்கிறான் அவன். அவளுக்கு வேலை என்பது ஊதியம் மட்டுமல்ல. சுதந்திரம் தனித்துவம் எல்லாமேதான். திறனைக் காட்டுவதற்கும் வெல்வதற்கும் அங்கீகாரம் பெறுவதற்கும் ஒரு துறை அவளுக்குத் தேவை. அவனால் அதைப் புரிந்துகொள்ள முடிய வில்லை. ஆணவம் என்றும் அலட்சியம் என்றும் நினைக்கிறான். இதோ செல்ஃபோன் அடிக்கிறது. அவன்தான்.

என்ன பேசுகிறார்கள்?

அவன் தன் கடைசி முடிவைச் சொல்கிறான். அவள் வேலையை ராஜினாமா செய்யவேண்டும். இல்லாவிட்டால் விவாகரத்து என்கிறான். அவள் ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்து, சொல்ல முடியாமல் அழுதபடி போட்டுவிட்டு மெத்தையில் குப்புறக் கிடக்கிறாள். சற்று நேரம் கழித்து ஏதோ தீர்மானித்தவள்போலப் பாய்ந்து எழுந்து கண்ணாடி முன்பு சென்று கத்திரிக்கோலை எடுத்து தன் கூந்தலை வெறுப்போடு முன்னால் தூக்கிப் போட்டு குரோதத்துடன் பார்த்து நிற்கிறாள். ஓரிருமுறை கத்திரிக் கோலைப் பார்த்துவிட்டு சட்டென்று வேகத்துடன் அதை வெட்டுகிறாள். கனமான முடி. அவளுக்குக் கை வலிக்கிறது. உதடுகளைக் கடித்தபடி

கழுத்து நரம்புகள் புடைக்க வெட்டு கிறாள். துண்டான பின்னலை அருவருப்பான அன்னியப் பொருள் போல இரு விரல்களால் எடுத்துப் பார்க்கிறாள். துண்டிக்கப்பட்ட பசு வால்போல இருக்கிறது அது. பின்பு அருகே மேஜையிலிருந்து ஒரு மனிலா கவரை எடுத்து அதற்குள் அதை வைத்து மூடி ஒட்டிவிட்டு மீண்டும் படுக்கையில் வந்து படுக்கிறாள். செல்ஃபோனை எடுத்துத் தன் கணவனை அழைக்கிறாள். அவன் குரல் கேட்டபோது அவள் முகம் மூச்சுத் திணறு வதுபோல இருக்கிறது. உதடுகளை அழுத்திக் கொள்கிறாள். ஹலோ ஹலோ என்று சிலமுறை உரக்கச் சொல்கிறாள். நான்தான் என்று மெல்லிய குரலில் சொல்லிய பிறகு மார்பை அழுத்திக்கொள்கிறாள். காலையில் நான் இருக்க மாட்டேன். என் பதில் அவ்வளவுதான். ஃபோனை அணைத்துவிடுகிறாள்-

அழுகிறாளா?

இல்லை. ஒரு தலையணையை எடுத்து முதுகுக்கு அணை வைத்துக்கொண்டு சாய்ந்து அமர்ந்து ஓடும் ஃபோனை பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள். வெகுநேரம். பிறகு திரும்பும்போது திடுக்கிட்டுத் தலைமயிரைத் தொட்டுப் பார்க்கிறாள். குட்டை முடியில் மெதுவாகக் கைகளை ஒட்டிக்கொண்டிருக்கிறாள். விளக்கை அணைத்துவிட்டு இருட்டில் படுத்து மீண்டும் தலை மயிரை வருடிக் கொள்கிறாள். தூக்கம் பிடிக்காமல் புரண்டு புரண்டு படுக்கிறாள். பெருமூச்சு விடுகிறாள். எழுந்து மேஜை டிராயரைத் திறந்து இரு காம்போஸ் மாத்திரைகளை எடுத்து வாயில் போட்டு கூஜாவிலிருந்தே தண்ணீர் குடித்துவிட்டு உடலை நன்றாகக் குறுக்கி சுருண்டு படுத்துக்கொள்கிறாள்.

நீங்கள் என்ன செய்கிறீர்கள்?

நான் மெல்ல அவளருகே போய் அவள் நெற்றியையும், தலை மயிரையும் பரிவாகத் தடவிவிடுகிறேன்.

மிஸஸ் நீலா, உங்களுக்கு வருத்தமாக இருக்கிறதா?

இல்லை, சந்தோஷமாகவும் இல்லை. ஒரு வகையான நிம்மதி தான்.

நிம்மதியா, மிஸஸ் நிலா?

ஆமாம். நிம்மதிதான். மனத்தின் பாரமெல்லாம் இறங்கியது போல சந்தோஷம் என்கூடச் சொல்லலாம்.

உண்மையிலேயே அப்படியா மிஸஸ் நீலா? உறுதியாகச் சொல்ல முடியுமா?

ஆமாம். இம்மாதிரி நான் நிம்மதியாக இருந்ததே இல்லை.

மிஸஸ் நீலா. இப்போது நான் உங்களிடமிருந்து விடைபெறு கிறேன். நான் சென்ற பிறகு நீங்கள் விழித்துக் கொள்வீர்கள். நாம் பேசிக் கொண்டவற்றை நீங்கள் முழுமையாக மறந்துவிடுவீர் கள். நான் கை தட்டுகிறேன். மூன்றாம் முறை தட்டும்போது நீங்கள் விழித்துக் கொள்வீர்கள்.

ஒன்...டீ...

டாக்டர்?

ஆமாம் மிஸஸ் நீலா. நீங்கள் எழுந்திருக்கலாம். எப்படி இருக்கிறீர்கள்?

நன்றாக இருக்கிறேன். நான் என்ன சொன்னேன்? ஏதோ கனவில் பேசிக்கொண்டிருந்ததுபோல ஒரு நினைவு,

அது உங்களுக்குச் சொன்னாலும் புரியாது மிஸஸ் நீலா. இப்படி வந்து உட்காருங்கள்.

நான் மறுபடியும் வரவேண்டியிருக்குமா? இனி இரண்டு மாதம் எனக்கு ஓய்வே இருக்காது. ஜெனரல் பாடி மீட்டிங் நடந்து முடிந்த பிறகுதான் கொஞ்ச நேரம் கிடைக்கும்.

பரவாயில்லை. நான் சொல்லும் எளிய மனப்பயிற்சிகளை நீங்கள் தொடர்ந்து செய்தாலே போதும். தூக்கமின்மை என்பது உங்களைப் போன்ற உயர்பதவி வகிப்பவர்களுக்குச் சாதாரணமாக உள்ள பிரச்னைதான். உங்கள் மாத்திரை அளவுதான் பிரச்னை. மாத்திரையைப் படிப்படியாகக் குறைப்போம். இந்தப் பொம்மையைப் பார்த்தீர்களா?

மார்பிள்தானே? அழகாக மென்மையாக இருக்கிறது.

அது என்ன, கவனித்தீர்களா?

ஏதோ கூந்தலிழை ஒட்டியிருக்கிறது.

கூர்ந்து பாருங்கள். அது ஒரு விரிசல்

ஆமாம். பொம்மை பிரிந்து வருகிறதே...

ஆம். அது இரண்டு பொம்மைகளின் இணைப்பு. அதில் ஒன்றை நீங்கள் வைத்துக்கொள்ளுங்கள். மற்ற பாதி இங்கே என்னிடம் இருக்கட்டும். உங்கள் கட்டில் அருகே அது எப்போதுமே இருக்கவேண்டும். தூங்கும் முன்பு அதைச் சில நிமிடங்கள் கூர்ந்து பாருங்கள்.

எதற்கு?

ஒரு மனப்பயிற்சிதான். இங்கிருக்கும் மற்ற பாதியை நினைவு கூர்வீர்கள்.

இரண்டையும் மாறிமாறி எண்ணிக் கொள்ளுங்கள். ஒரு பரிசோதனையாக இதைச் செய்கிறேன். சரி பார்க்கலாம் மிஸஸ் நீலா.

டாக்டர் நான் என்ன சொன்னேன்?

அதை உங்களுக்குச் சொல்ல முடியாது. கோர்வையாக ஏதும் இல்லை. நிறைய இளமைப் பருவ நினைவுகள். அவ்வளவுதான். வணக்கம் மிஸஸ் நீலா.

- குமுதம், 2002

53. சிலந்திவலையின் மையம்

சூழல் விளக்கொளியில் அதிரும் சிலந்தி வலையின் நடுவே ஒரு வட்டம். அதில் மிக ஆழமான ஒரு வெற்றிடம். விரல் விட்டால் ஆளை உள்ளே இழுத்து வெறுமையின் பெருவெளியில் வீசிவிடும் அது. அங்கிருந்து நூல் பாதைகளை நீட்டிப் பிணைத்து நிதானமாகப் பின்னி விரித்தெடுத்துக் கொண்டிருந்தது சிலந்தி. என் கையிலிருந்த புத்தகத்தை அதை நோக்கி வீச எத்தனித்தேன். கணிப்பொறியில் விழுந்துவிடும் என்று தோன்றவே சலிப்புடன் பெருமூச்செறிந்து புத்தகத்தைப் பிரித்தேன். படித்த புத்தகம்தான்.

நினைத்திருக்காத ஒரு கணத்தில் புத்தகங்களின் எழுத்துக்கள் சிறகுகளை உதிர்த்துவிட்டுப் புழுவாகி வரிசைகெட்டு நகர்ந்து மோதி நெளியத் தொடங்கிவிடும் கண் பிரச்னை ஒன்று சமீப காலமாக தொந்தரவு செய்கிறது. நாற்பதை நெருங்குவதனால் வெள்ளெழுத்தாக இருக்கலாம் என்றார் நண்பர். அவர் ஒரு லெளகீக மேதை. கண் தன் மாறும் தன்மையை எப்படி இழக்கிறது என்று விளக்கினார். மூக்குக்கண்ணாடி இரண்டாகப் பிளவுபடுகிறது. அருகே உள்ளவையும் தூரத்தில் இருப்பவையும் வேறு வேறு உலகங்களில் புழங்கத் தொடங்குகின்றன. இருபது வருடம் கழிந்தால் பிரச்னை இல்லை. மாறாதவற்றை மட்டும் பார்ப்பதாகக் கண் மாறிவிடும்.

தூக்கமில்லாத இரவின் வீண் மூளையோட்டங்களை வெல்வது எளிதல்ல. நிராயுதபாணியாகும்தோறும் நமது வீரம் வளரும் வினோதக் களம் இது. ஆனால் ஆயுதங்களை விடமுடிவதில்லை எளிதில். ஒட்டிப்பிறந்த கவசங்களைச் சதை பிய்த்து, உதிரம் வழிய, பிடுங்கி வீசவேண்டும்.

புழுத்த மாமிசத்துண்டுபோல புத்தகப்பரப்பு. ஏதாவது ஒரு சொல்லைக் கூர்ந்து கவனித்தால் இந்த விழிப் பிரச்னையைத் தீர்த்துவிட முடியும் எனக் கற்றிருக்கிறேன். அந்தச் சொல் ஊசி நூல்போலப் பிற சொற்களை ஊடுருவிக் கோர்த்து வரிசைப் படுத்திவிடும். வரிசை என்பது உயிர்களின் அகத்தில் உருவாகும் ஒரு பாதை. உடல்களினால் தூலமாக்கப்படுவது. வரிசைகள் எனக்குக் கசப்பு தருகின்றன. ஒரு வரிசையின் இறுதியில்

இணைந்து கொள்ளும்போது மிக முக்கியமான ஒன்றை இழந்து விடுகிறேன் என்று படுகிறது. வரிசையில் பொறுமையாக நிற்ப வர்கள் கொல்லப்படத் தக்கவர்கள் என வெறி கிளம்புகிறது. வெட்ட வெளியில் சாகும்வரை நிறுத்திக் கொல்ல வேண்டும்!

இந்தக் காற்று! எத்தனை வழி நிச்சயத்துடன், எத்தனை தயக்க மின்மையுடன் வழிந்து செல்கிறது! பழகிய கையின் பின்னலூசி போல! மரங்களும் சுவர்களும் இணைந்த இந்த இருண்ட சன்னல் காட்சி அக்காற்றால் கோர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. மறு அறையில் மனைவியின் குறட்டையொலி, மகனின் டான்சில்ஸ் அதிரல், பாப்பாவின் சீரான மூச்சு, படித்துறையில் நீர் அலைப்பதுபோல சன்னல் திரைச்சீலையின் அசைவொலி, குழாய் சொட்டும் ஒலி எல்லாம் இணைந்து என் அகமெனச் சமைவது இக்காற்றி னூடாக, அது ஏறியிறங்கி உலாவலில்லையென்றால் இந்த வீடு சிதறி ஒவ்வொரு அறையும் காற்றில் பிரிந்து மிதக்கத் தொடங்கி விடும்.

மரங்களடர்ந்த தோட்டத்தின் நடுவேயிருந்தது என் பால்யவீடு. அங்கு காற்றுலாவிய பாதைகள் அன்று என் கண்ணில் பட்ட தில்லை. இன்று, இவ்விரவின் குளிர்ந்த தனிமையில், மண்ணும் கல்லும் மரமும் உதிர்ந்திழந்த பிறகு வானில் எஞ்சும் அந்த வீட்டின் தெற்கு அறைக்கதவின் இடைவெளியை உடல் நுழைத்துத் திறந்து உட்புகுந்து காற்று மெல்ல நடக்கிறது. சுவர்களைத் தடவியும், கதவுகளை உந்திப்பார்த்தும், அலைகிறது. தூசிப் படலத்தில் மீண்டும் மீண்டும் தன் அலைவடிவத்தை அழித்தழித்தெழுதி வைக்கிறது. நூலாம்படைகளை வாஞ்சைமிக்க விரல்களால் கோதிவிடுகிறது.

உயிர் நிரம்பிய பழைய ஓட்டுவீடு. அப்பா மிருகங்களை விரும்புபவர். பூனைகள், கோழிகள், அணில்கள், எலிகள், பாம்புகள் எல்லாம் நிரம்பிய வீடு. எதையும் அடித்து விரட்ட அப்பா விரும்பமாட்டார். ‘அது பாட்டுக்குப் போகட்டும்டா’ என்பார். ஒவ்வொன்றுக்கும் அதற்குரிய ‘பாடு’ உண்டென்றும் அதில் பிறர் ஊடுருவக் கூடாது என்றும் நம்பினார். காலையில் வெளவால்கள் திரும்பி வரும் ஒலி மச்சின் இருளில் தபதபக்கும். மத்தியானம் மிகச் சரியாக மூன்று முப்பத்தெட்டுக்கு சோம்பல் நெளியும் தடித்த சாரைப்பாம்பு மச்சப்பிடி இடுக்கின் பொந்திலிருந்து கிளம்பித் தோட்டத்துக்குப் போகும். மரநாய்கள் போன வழியில் சாறு உறிஞ்சப்பட்ட பழுக்காய் பாக்குகளும் பிற கொட்டைகளும் காணப்படும். வீடு முழுக்க எலிகளின் பாதைகள் பின்னி விரிந்திருந்தன.

சிலசமயம் பேர் தெரியாத ஒரு உயிரை அதன் பாதையை நாம் வெட்ட

நேர்ந்தால் காணலாம். அதுவும் நம் கூடவே இருக்கிறது என்ற உணர்வு அப்போதுதான் ஏற்படும். மச்சில் கடப்பாறை தேடும்போது பூனைக்கும் பெருச்சாளிக்கும் இடைப்பட்ட ஒரு பிராணியைப் பார்த்தேன். புளிப்பானை இடுக்கிலிருந்து கண் பளபளக்க, குற்றம் சாட்டும் மூக்குடன் என்னைப் பார்த்தது. ‘அப்புவண்ணா இது என்ன?’ என்றேன். ‘இது பழஉண்ணி, மரநாயில் ஒரு இனம்’ என்றார். தூங்குமிடமும் கழிப்பிடமும் அதற்கு ஒன்றுதான் என்பதை என்னால் ஏற்றுக்கொள்ள முடிய வில்லை. கடப்பாறையால் குத்தினேன். சட்டென்று பின்வாங்கி கழுக்கோலில் தொற்றி, நீர்த்துளி கம்பியில் நகர்வதுபோல, தலைகீழாகவே ஒடி மறைந்தது.

வராண்டாக்களும், திட்டிவாசல்களும், ஊடுவழிகளும், ஒட்டுத் திண்ணைகளும் உள்ள பழங்கால வீடு. ஒவ்வொருவரின் இடமும் வழியும் உறுதிப்பட்டு விட்டிருந்தன. வடக்கு அறையில் அண்ணாவுக்கு நள்ளிரவில் தெலுங்கு டப்பிங் சண்டைப் படம் பார்த்துத் திரும்பி வரவும், பின் இரவில் இறங்கிப்போய் பீடி பிடிக்கவும் தனி வாசல் உண்டு. பிரசவத்துக்கு வசதிகள் உள்ள என் அறையில் இனிய அரையிருட்டு. கவிதைக்கும் கரபோகத் துக்கும் வாகாக. அம்மாவும் தங்கையும் அடுக்களை, அதை யொட்டிய அறைகளில், புறந்திண்ணையில் கன்னங்கருங்கல் குளுமையுள்ள தரையில், போடும்போதே நிரந்தரமாக வரையப் பட்ட பரமபதக்களம். அருகே அருமையாக மழிக்கப்பட்ட கொட்டாங்குச்சிக் குடுக்கையில் வெண் சோழிகள். கைப்பட்டுக் கைபட்டு மனித உடலின் வழவழப்பும் உயிர்ச்சூடும் ஏறியவை.

ஏணிகளிலும் பாம்புகளிலுமாக சோழிகள் பாட்டிமார்களின் கண்கள்போல அரைப்பார்வையின் சோகத்துடன் நகர்கையில், பாம்பில் சறுக்கிய இறங்கிய அம்மா குடுக்கையைக் கண்ணீருடன் தட்டிவிட்டபடி, ‘நாகதோஷம் தீரணும்னா முணு ஜென்மம் வேணுமாம். என் தலையெழுத்து!’ என்றாள். கண்களும் மூக்கும் சிவந்து பழுத்திருந்தன. ‘அதுதான் நாம ஆயில்யம் கொடை கொடுக்கிறோமா அம்மா?’ என்று கேட்டேன். ‘எந்திரிச்சப் போடா சனியனே’ என்று என் முதுகில் பளீரென அறைந்தாள். ‘நீங்க ஆடுங்க அக்கா...’ என்றாள் ஆசாரிச்சி அம்மு. ‘நீ ஆடு’ என்று அம்மா தங்கையிடம் குடுக்கையைத் தந்துவிட்டுத் தள்ளிப்போய், அவள் முதுகுபட்டுத் தேய்ந்த மரத்தூணில் சாய்ந்து அமர்ந்துகொண்டாள். பின்முற்றத்து மாமர நிழலை வெறித்தபடி அமர்ந்திருந்தாள்.

ஆயில்ய பூஜை அப்பாவின் பிறந்தநாளில். அப்பா ஆவணி ஆயில்யம் நட்சத்திரத்தில் சரியான ராகுகாலத்தில் பிறந்தவர் என்பதனால் அவர்

பிறந்தது முதல் தவறாது நடத்தப்படும் பூஜை அது. நாகக் களம் வரைந்து புள்ளுவனும் புள்ளுவத்தியும் நாகபூதத்தின் பாட்டு பாடுவார்கள். நாக உடலின் நெளிவுப் பின்னல்களினூடாகத் தலையிலிருந்து வாலையும் வாலில் இருந்து தலையையும் போய் அடைவதைப் பார்வையாலேயே தொடர முனைவோம். ஒருபோதும் அது சாத்தியமானதில்லை. நாகபூதத்தின் செக்கச்சிவந்த கண்களில் ஒரு சிரிப்பு எப்போது மிடுக்கும். கரியாலும் துணி நீலத்தாலும் போடப்படும் களநாகப் படத்தில் கண்களுக்கு செந்தவிட்டைப் பழம் பறித்து வைப்பார் புள்ளுவர். தோட்டத்துக்குத் தவிட்டைப் புதர் நெரிவின் ஊடாகப் பின்பு கண்சிரிக்கும் கருநாகங்களை மீண்டும் மீண்டும் நான் காண்பேன்.

ஒருமுறைகூட அப்பா கொல்லைப் பக்கம் வந்ததில்லை. சமையலறையில் கருநாகம் வந்தபோதுகூட தொழுவருகே நின்றபடி உத்தரவுகள் மட்டும்தான் அளித்தார். அவரது அறை கிழக்கு மூலையில். அருகே வரவேற்பறை. பக்கவாட்டில் பத்தாய் அறை. கைவிரித்து மல்லாந்த, பெரிய தேக்காலான சாய்வு நாற்காலியில் அணில்முதுகு போலக் கோடுள்ள தூளித் துணி. அருகே விரிந்த ஊமத்தைப்பூ கோளாம்பி. பித்தளைத் தாம்பாளத்தில் தாம்பூல வகையறாக்கள். அப்பா நடமாடும் இடம் ஒருபோதும் மாறுவதில்லை. ஆகவே அவர் இல்லாத போதுகூட அந்த இடங்கள் அவருடையவையாகவே இருக்கும். அவர் ஆபீஸ் போகும்பாதை அவர் திரும்பிவரும் வரை மூச்சடக்கி நீண்டு கிடக்கும்.

மிருகங்களிடம் பிரியத்துடன் இருப்பவர்கள் அனைவருமே குரூரமானவர்கள் என்று அம்மா சொன்னாள். வாழைப்பூ நறுக்கிய கரங்களில் அப்போது அசாதாரணமான தசை இறுக்கம் கண்டு அவள் கண்களைப் பார்த்தேன். சன்னல் மூடி ஒரு அசைவு உள்ளேபோய் மறந்ததைக் கண்டேன். தன் பாதையில் எந்தத் தயக்கமும் இன்றி அப்பா நடந்து போனார். ஆண்களுக்கு ஒரு போதும் தவறு நடக்காது என்று காற்றில் ஒரு நம்பிக்கை வீசியிருந்த காலம். அம்மாவுக்கு எப்போதுமே கோபம், வருத்தம், கலகம். கன்னிமூலையில் கிணறுதோண்டத் தீர்மானித்தபோதுதான் மிகப் பெரிய சண்டை. வாஸ்து சாஸ்திரி யான பெரியப்பாதான் இடம் பார்த்தார். அடி நீரோட்டம் பார்க்கும் பரவன் தாழு இடம் பார்த்தால் நல்லது என்று அம்மா சொன்னாள். ‘சோதிடத்தால் தலையெழுத்து தெரியும். தண்ணிப்போக்கு தெரியுமா?’ என்றாள். சமையலறை அண்டாவில் தோசைத்திருப்பி கணீரென விழுந்தது. ‘அதிகப்பிரசங்கம் செய்கிற நாய்களை மண்டையை அடித்து பிளக்கணும்’ என்று சொன்னபடி அப்பா பாக்கைத் தோல் சீவினார்.

‘தண்ணி விஷயமா நீ பயப்படவே வேண்டியதில்லை குழந்தை’ என்றார்

பெரியப்பா. ‘மண்ணுக்கடியில் தண்ணிக்குன்னு தனிப்பாதைகள் உண்டு. மரங்களைப் பாத்து அதைப் படிக்கலாம்.’ மனத்தின் வழிகள் கைகளில் ரேகைகள் ஆவதுபோல நீரின் ஊடு வழிகள் மரக்கிளைகளின் திசைகளாகின்றன. மரங்கள் கைமுத்திரை காட்டும் நடனச் சிற்பங்கள் அல்லவா? பண்டிதனால் நல்ல கதகளியைப் பார்ப்பது போல அவற்றைப் பார்த்து அறியமுடியும். மரங்களின் கிளை மொழிக்கு இலக்கணம் உண்டு. தொனியும் உண்டு. மரங்களின் வேர்கள் மாட்டு வியாபாரிகளின் விரல்கள் துண்டுக்கு அடியில் தொட்டுப் பேசுவதுபோல மண்ணுக்குள் உரையாடுகின்றன. மண்ணுக்கு அடியில் நாம் அறியாத அர்த்தங்கள் அடர்ந்து செறித்திருக்கின்றன. மரங்களை வாசிக்கத் தெரிந்தவனுக்கு பூமி ஒரு புண்ணிய கிரந்தம். நீரின், ஒளியின், உயிரின் ரகசியங்கள் அதில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. பெரியப்பா வெற்றிலைக் குழம்பை வேப்ப மரத்தடியில் எட்டி உமிழ்ந்தார்

இருபதடி தோண்டியும் ஊற்றுப் பறியவில்லை. ‘அவளுக்குக் கரிநாக்கு வேற என்ன? மூதேவி.’ அப்பா சொன்னார், ‘நான் அப்பவே சொன்னேன்...’ என்று ஆரம்பிப்பதற்குள் அப்பாகையில் பனைமட்டையுடன் பாய்ந்தோடி வந்தார். அவர் சமைய லறைக்குள் புகுவார் என்று அம்மா எதிர்பார்க்கவேயில்லை. மண்டையில் ஓங்கி அடித்தபடி ‘சாகு சனியனே’ என்றார் அப்பா. அம்மா அலறியபடி அண்டாமேல் விழ, பாத்திரங்கள் பயங்கர ஒலியுடன் சரிந்தன. அப்பா பைத்தியம் போலத் துள்ள, பெரியப்பாவும் அப்புக்குட்டனும் பாய்ந்து வந்து அவரைப் பிடித்து அடக்கினார்கள். ‘கையில் ஒரு கொத்து வேப்பிலை ஒடிச்சுக் குடுங்க, சேலாட்டு இருக்கும்’ என்று வைக்கோல் போர் அருகே நின்ற முத்தப்பன் சொன்னபோது நாகராஜன் வேறு பக்கம் பார்த்துச் சிரித்தான்.

‘நல்ல அடியா?’ என்றாள் மனைவி. ‘பின்னே? பச்சைப் பனைமட்டையால் அடிப்பட்டால் உனக்குத் தெரியும்’ என்றேன். ‘நீ அடிப்பட்டிருக்கியா?’ என்றாள். ‘ஒவ்வொரு மாசமும் பிராக்ரஸ் ரிப்போர்ட் வாரப்ப ஒரு அடிமேளம் இல்லாம இருக்காது’ என்றேன். ‘அவள் சிரித்தபடி ‘அதான் உன் பிள்ளையும் உன்னைக்கொண்டு பிறந்திருக்கு’ என்றாள். பையன் பந்தை விட்டுவிட்டு ஓடிவந்து ‘என்னப்பா?’ என்றான். ‘ஒண்ணுமில்லடா போடா’ என்றேன். ‘என்னப்பா?’ ‘அப்பா சின்ன வயசில நிறைய மார்க் எடுப்பார்டா, அதைச் சொன்னேன்’ அவள் சொன்னாள், ‘அப்பாவா?’ என்று மகன் சந்தேகத்துடன் கேட்டான். ‘ஆமாடா. எல்லாத்துக்கும் நூத்துக்கு நூறு.’ ‘போம்மா நீ அப்பாவைக் கிண்டல் பண்ணே.’ ‘நெஜம்டா. உங்கப்பா ரொம்ப நல்லாப் படிப்பார் தெரியுமா? அதுக்குத்தான் உங்க

தாத்தா ஒவ்வொரு மாசமும் ‘மெடல்’ குடுப்பாராம்.’

‘போம்மா’ என்றபடி பையன் ஓட அவள் உரக்கச் சிரித்தாள். நான் ‘நீ பெரிய படிப்புப் படிச்சு இப்ப என்ன ஆச்சு?’ என்றேன். அவள் உள்ளே போய் ஸ்டவ்வை அணைத்து சாதத்தை வடித்துவிட்டு வந்து ‘அப்புறம் என்ன ஆச்சு?’ என்றாள். அம்மா அதற்குப் பிறகு ஒரு மாதம் அப்படியே குளிர்ந்து இறுகிவிட்டாள். வீடே இருண்டு கிடந்தது. சமையல் முழுக்க தங்கைதான். அவளுக்குச் சாதமும் ரசமும் தவிர வேறு எதுவுமே தெரியாது. அண்ணா இரவு வந்து அதிகாலையில் திரும்பிவிடுவான். நான் சாண்டில்யனைத் திரும்பத் திரும்பப் படித்தேன்.

அந்தக் கிணற்றில் நீர் கண்ட பிறகுதான் மறுவேலை என்று அப்பா இறங்கிவிட்டார். எதற்குப் பிடிவாதம் என்று கேட்ட அப்புக் குட்டனிடம் அப்பா தன் மார்பில் கையால் அறைந்து, ‘தண்ணி இல்லாட்டா எடுத்துப்போய் கட்டைல ஏத்துடா. ஈரமில்லாத நெஞ்சன்னா நின்னு எரியும். எடுத்திட்டுப் போடா!’ என்று கத்தினார். மீண்டும் பத்தடி தோண்டியபோது கரும்பாறை தெரிந் தது. மண்ணின் இருண்ட ஆழத்தில் அந்தப் பாறையிலிருந்து குளிர் மேலேறி வந்தது. அப்பா கொல்லங்கோட்டுக்குப்போய் கரிமருந்துக்காரர்களைக் கூட்டிவந்தார். பெரியப்பாகூட ‘வேண்டாம்டா விட்டுடு. மனுஷனோட புத்திய அப்பப்ப இப்பிடி பகவான் ஒரு அடி அடிக்கிறதுண்டுடா’ என்றார். அப்பாவுக்கு எவர் குரலும் ஏறவில்லை.

அப்பா முகமே சரியில்லை என்றார்கள். ஸ்ரீ இறங்கி, அக்கா ஏறியது போல. தனியாக இருக்கையில் முஷ்டி சுருட்டி பல்லைக் கடித்தார். சுவரைப் பார்த்துப் பெருமூச்சுவிட்டார். ஆள்முகம் தெரியவில்லை. கூப்பிட்டால் மூன்றாம் விளிதான் கேட்டது. முதலிரண்டு குரல்களையும் காற்றுக்கு அப்பால் மறைந்துள்ள எவரோ எடுத்துக்கொள்கிறார்கள். மலையன் காணியை வரவழைத்து பலியிட்டு பூசை செய்து கேட்டோம். அப்பா உறைமாட சாமியின் சஞ்சாரப் பாதையில் குறுக்கே சென்று விட்டார் என்றான். சாணி மெழுகப்பட்ட தரையில் தலையறு பட்ட கோழி விரல்களை நீட்டி மடக்கி ஏதோ எண்ணிக் கணக்கிட்டுத் தவிக்க, ஒளியின்றி காவித் துணிக்கிழிசல் போலத் துடித்த தீப்பந்தச் சுடர்களுக்கு நடுவே களம் வரைந்து பற்பல கட்டங்களையும் பாதைகளையும் குறித்தான். பூசணிப்பூ ஏந்திய சாணி உருண்டையாக எங்கள் வீடு. கிழக்கே கரிய கூழாங்கல்லாக உக்கிர மகாதேவர். தெற்கே ஆற்றங்கரையில் நாகபூதனும், மலைவாதைகளும். மேற்கே முடிப்புரை நீலி, வடக்கே முத்தாலம்மனும், சுடலையும், பரிவாரங்களும். வட மேற்கே உறைமாடனும், புலைமாடனும். அத்தனை பேரும் நதியிறங்கி

நீராடவேண்டும். மலையேறிக் காடாளவேண்டும். சுடுகாட்டில் சிதை காயவேண்டும். தங்கள் மாறாத பாதைகளில் காலமின்மையில் அவர்கள் நடந்தபடியே இருந்தார்கள். அவர்கள் பாதையில் மனிதர்கள் இல்லை. ஆனால் மனிதர்களின் பாதையில் அவர்கள் உண்டு. குறுக்கே புகும் மனிதர்களில் அவர்கள் சக்திகள் பாய அவர்கள் சிரித்து, அழுது, பித்தெடுத்து, வெறி மூத்து, மந்தித்து வரைகளத்தில் ஆடுகிறார்கள். மலர் சருகாகி, மலம் பொன்னாகி பூமியின் ரகசியங்கள் அவர்களை அலைக்கழிக்கின்றன.

அப்பா இரவில் படுக்கும் கட்டில் உறைமாடனின் சூட்சும வழியில் உள்ளது என்றான் மலையன். அவரது மார்பில் ஏறி இறங்கி மாடன் மறுபக்கம் போகிறான். உக்கிரமூர்த்தி! அப்புக்குட்டன் ஏணி வைத்து ஏறி ஓடு பிரித்துப் போட்டான். அப்பாவிடம் அதையே காரணமாகச் சொல்லிக் கட்டிலை இடம் மாற்றினோம். அப்பாவுக்கு எதுவுமே பொருட்டாக இருக்கவில்லை. ஆழத்துப் பாறைமீது மோதிக்கொண்டிருந்தது அவரது மனம். திடீரென்று ஒருநாள் கரும்பாறை இடுக்கிலிருந்து ஊற்று கொப்பளித்தெழுந்தது. கரையில் நின்று அப்பா கூத்தாடினார். கண்ணீர்விட்டு அழுதார். தண்ணீரை வாளியால் மொண்டு தலைவழியே விட்டுக்கொண்டு 'விசாலம்! விசாலம்' என்று கூவியபடி ஈரவேட்டி சொட்ட சமையலறைக்குள் புகுந்தார். அம்மா வாய் பொத்திச் சிரித்தாள்.

மனைவியை எழுப்பவேண்டும் போலிருந்தது. இனி சற்றும் இத்தனிமையைத் தாள் முடியாது. படுக்கையறையில் விடிவிளக்கு ஒளியில் அவள் தூங்கிக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து நின்றேன். தூங்கும்போது மனிதர்கள் எல்லாப் பாதைகளையும் சுருட்டி உள்ளிழுத்துக்கொண்டு மூடி கோட்டைகள்போல ஆகிவிடுகிறார்கள். தூங்கும்போது இவள் என் மனைவி அல்ல போலும். என் குழந்தைகளுக்குத் தாய் இல்லை போலும். கழிப்பறை சென்றுவிட்டு மீண்டும் ஒருமுறை தண்ணீர் குடித்துவிட்டுத் திரும்பி வந்தேன். வெளியே இறங்கித் தெருவில் நடக்க வேண்டும் போலிருந்தது. ஆனால் இந்தத் தெருவில், இந்த நகரில், இந்தப் பூமிப்பகுதியில் இப்போது அத்தனை பேரும் தூக்கத்தினால் மூடப்பட்டவர்களாக, அணுக முடியாதவர்களாக இருக்கிறார்கள். எவரிடமும் எனக்கு உறவில்லை. நானிருக்கும் உலகிலிருந்து அங்கு போக வாசல் திறப்பே இல்லை.

பூமியின் மறுபக்கம் இப்போது ஒளியுடன் இருக்கிறது. அங்கு என் போன்ற மனிதர்கள் இருக்கக்கூடும். கணிப்பொறியை இயக்கினேன். ஒரு ரகசிய சுரங்கப்பாதைக் கதவுபோலத் திறந்துகொண்டது. இசைத் தட்டைப் பொருத்தினேன். நீர் வழிவதுபோல எல்லாப் பள்ளங்களையும்

நிரப்பியபடி இசை வழிந்தது. நீரின் பாதைகளை அது தேர்வு செய்ய முடியாது என்பது எத்தனை துரதிர்ஷ்டவசமானது. இணையத்தில் தொடர்புகொண்டேன். வாளை நிரப்பும் அப்பிரம்மாண்டமான வலையின் முடிவில்லாத பாதைப் பின்னல்களினூடாக அங்கே மறுபக்கம் நண்பர்கள். சொற்கள் மட்டும்தான் அங்கு போகின்றன. மீதி எல்லாம் இங்கு தங்கிவிடுகின்றன.

திரும்பவும் எழுந்து படுக்கையறைக்கு வந்தேன். அரை வெளிச்சத்தில் தீவிரமான உடலியக்கங்களின் பாவனையில் பையனும் பெண்ணும் தூங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். இந்தச் சிறுவீடு தனித்தனிப் பாதைகளுக்கு இடமில்லாதது. எல்லாப் பாதைகளையும் நூல்கண்டு போலத் தன்மீது சுற்றிக்கொண்டது. தூக்கத்தில் பையன் கீழ்ப்பக்கமாக நகர்வான். சுவரில் முட்டிய பிறகு பக்கவாட்டில் நகர்ந்து பீரோ முனையை அடைந்து அங்கே சுருண்டு கொள்வான். எப்படி எத்தனை தலையணை முண்டு வைத்தாலும் மகள் காலையில் மேஜைக்கு அடியில்தான் கிடப்பாள். பையன் அருகே படுத்துக்கொண்டேன். அவன் என்னை மோதி, காலைத் தூக்கி என் மீது போட்டான். எச்சிலை உறிஞ்சியபடி 'துரத்தக்கூடாது மிஸ்' என்றான். இரவில் அவனருகே படுப்பதில் பிரச்னை உண்டு. தூக்கத்தில் மூத்திரம் போகாமல் ஓர் இரவு கூட அவன் விழித்தெழுவதில்லை. என் தூக்கத்தின் தனித்த பாதையில் இளம் சூடான நீர் ஓடும் சிற்றோடையில் கால் நனைய இறங்குகையில் சிரிக்கும் சிறு விழிகளும், சற்றே அமுங்கிய மூக்குமாக நான் நன்கறிந்த என் தேவன் தோற்றம் தருகிறான். என் இறுதி மூச்சுக்கு அப்பால் நின்று சிரிக்கப் போகிறவன் அவன்தான் என்று அறிவேன்.

தேவர்கள் உலவும் ஒலிகளுக்குச் செவிகூர்ந்து தூக்கமின்றிக் கிடந்த அந்த நாட்களின் நினைவு கனத்தது. தென்னை ஓலைபோல சிறகடிக்கும் தேவதைகள். பனித்துளி போலச் சொட்டும் காலடிகள். இலையோசைபோலச் சீறும் மூச்சுகள். நட்சத்திரங்களைப் புள்ளிகளாக்கி தேவி பகவதி இரவில் ஒரு பிரம்மாண்டமான கோலத்தை வானில் வரைவதாகப் பாட்டி சொன்னாள். நட்சத்திரங்கள் ஒட்டியிருந்து நடுங்கும் அந்தக் கோலத்தின் கோடுகள்மீது நான் தூங்காது படுத்திருந்த எங்கள் பழைய வீடு ஓடை நீரில் சருகுபோல ஒழுகிச் செல்வதை உணர்ந்தேன். அன்று, கிணற்றில் நீர் கண்டதற்கு முந்தைய நாள் இரவில், கண் இல்லையென்றாகும் இரவில், பிரமையோ என அம்மாவின் காலடியோசை அப்பாவின் அறையிலிருந்து திரும்புவதைக் கேட்டேன்.

காலம், 2002

54. முடிவின்மையின் விளிம்பில்

உலகுதழுவிப் பரந்த வலையில்தான் ஃபிரெடியை சந்தித்தேன்.
முழுப்பெயர் ஃபிரெடி விலியம்சன். வயது முப்பத்தெட்டு. இரண்டுமுறை
திருமணம் செய்து இரண்டும் விவாகரத்தாகித் தனியாக வாழ்கிறார்.
அமெரிக்காவில் ஃபுளோரிடாவில். ஊர்ப் பெயர் வேண்டாமே என்றார்.
நல்ல முதலீடு இருப்பதனால் தன் பண்ணைவீட்டில் மீன் பிடித்தும், பன்றி
வளர்த்தும், கவிதை எழுதியும், மின்னரட்டை அடித்தும் வாழ்கிறார்.
கவிதைகள் தொகுக்கப்படவில்லை. ஆனால் என்னை அறிமுகம் செய்து
கொண்டபோது ஃபிரெடி ஒரு நாவலை எழுதி முடித்திருந்தார்.

ஃபிரெடிக்கு முழுத்திருப்தி வராத அந்நாவலின் பிரதி, ஃபிரெடியின்
சொற்களில், மனநோயாளியான மனைவிபோல அவரை தொந்தரவு
செய்தது. மேற்கே ஒரு நூலைப் பிரசுரிப்பதென்பது எளிய விஷயமல்ல.
பிரசுரத்திற்காக உழைப்பதற்கான மனநிலையும் ஃபிரெடிக்கு இல்லை.
நாவலை இணையத்தில் பிரசுரித்தாலென்ன என்று என்னிடம் கேட்டார்.
நல்ல விஷயம்தான் என நான் ஊக்கினேன். பரவலாகக் கவனிப்புப்
பெற்றதென்றால் பிறகு அச்சிலும் வரக்கூடும்-

தமிழில் நான் இரு பெரும் நாவல்களை எழுதியிருக்கிறேன் என்பது
ஃபிரெடியை வியப்பிலாழ்த்தியது. ஆனால் வாழ்க்கைச் செலவுக்கு
குமாஸ்தா வேலை செய்கிறேன் என்பதைக் கேட்டு அவர்
குழம்பிப்போனார். என் பெரிய நாவலான விஷ்ணுபுரம் பௌராணிக
சாயல் கொண்டது என்றபோது ஃபிரெடி உற்சாகம் கொண்டார். அவரது
நாவலும் ஒருவகை புராணப் பின்னணி கொண்டதுதான். நாவலை
அனுப்பவா, படித்துக் கருத்துச் சொல்லமுடியுமா என்று கேட்டார்.
படித்துவிட்டு அந்நாவல் முழுமை பெற்றிருக்கிறதா என்று நான்
கூறவேண்டும் என்றார். நாவலை ஒருபோதும் முடிக்க முடியாது,
எங்காவது நிறுத்திக் கொள்ள வேண்டியதுதான் என்றேன். இது அதல்ல,
இந்நாவலின் எழுதப்படாத ஒரு நுனி எனக்குள் எஞ்சுகிறது
என்றுபடுகிறது என்கிறார் ஃபிரெடி.

ஃபிரெடியின் நாவல் என்னுடைய கணிப்பொறியில் நிரம்பி யதும் எனக்கு

ஒருவிதமான சுமை அனுபவமாகியது. என் கணிப் பொறி எதைச் செய்யும் முன்பே அந்நாவலைச் சென்று தொட்டு ஒரு நொடி தயங்கியது. மேலும் தள்ளிப்போட முடியாதபடி ஆனதும் நான் நாவலைப் படிக்க ஆரம்பித்தேன்.

கதை புராதன ரோமாபுரியைப் பற்றியது. கதாநாயகி கிளாரின்டா பெர்க்ஸன் புராதன மதங்களைப் பற்றிய தன் முனைவர் பட்ட ஆய்வுக்காக ரோம் நகருக்குச் செல்கிறாள். அங்கு அவள் ஒரு பழம்பொருள் விற்பனையாளனிடமிருந்து பசுக்கன்றின் தோலில் எழுதப்பட்ட ஒரு புராதன நூலை வாங்குகிறாள். மறைந்து போன ஒரு ‘அபெ’யில் காவலனாக இருந்த ஒரு கிழவரால் தன் பேத்திக்குப் பரிசாக அளிக்கப்பட்டு, அப்பேத்தியின் இறுதிக்கால வறுமையால் விற்பனைக்கு வந்த நூல் அது. உண்மையில் ஒரு நூல் அல்ல. கடிதங்களின் தொகுப்பு. பழங்கால ரோமில் கடவுளுக்குக் கடிதங்கள் எழுதும் ஒரு மதச்சடங்கு இருந்தது. அக்கடிதங்களை பலவகையான ரகசிய அடையாளங்கள் பொறித்து பூமியில் புதைத்துவிடுவார்கள். அப்படிப் புதைக்கப்பட்ட கடிதத் தொகை அது. பல நூற்றாண்டுகளுக்குப் பிறகு அது எவ்வண்ணமோ தோண்டியெடுக்கப்பட்டது. அரிய கலைப்பொருளாகவும் ரகசியங்கள் நிரம்பிய நூலாகவும் கருதப்பட்டு அபெயில் பாதுகாக்கப்பட்டது. அபெ சிதிலமான போது பெரும்பாலான பொருட்கள் மெல்ல மெல்ல மறைந்தன. சில பொருட்கள் அழிந்தன. இது மட்டும் காவல்காரக் கிழவரால் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது.

பதினேழாம் நூற்றாண்டில் யாரோ இந்தப் புத்தகத்திற்கு ஒரு சிறு முன்குறிப்பு எழுதியிருந்தார்கள், உயர்ந்த தரம் கொண்ட மொராக்கோ தோலில் அட்டை போட்டு அழகிய புத்தகமாகவும் மாற்றியிருந்தார்கள். அக்குறிப்பில் அந்நூலின் உள்ளடக்கத்தைப் பற்றிச் சில தகவல்கள் கூறப்பட்டிருந்தன.

ரோம் நிறுவப்பட்டு ஏறத்தாழ 300 வருடம் கழித்து நடந்த சம்பவம் அது. அன்றைய ரோம் பட்ரீஷியர்கள் என்ற வம்சத்தின் ஆதிக்கத்தில் இருந்தது. இவர்களே ரோமில் முதலில் குடியேறி யவர்கள் என்றும் கூறப்படுகிறது. முதலில் இவ்வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் மட்டுமே ரோமின் இயல்பான சுதந்திரக் குடிமக்களாகக் கருதப்பட்டார்கள். ஆனால் மேலும் முன்னூறு வருடம் சென்றபிறகு பட்ரீஷியன் என்ற பெயர் வம்ச அடையாளத்தை இழந்து எல்லா சுதந்திரக் குடிமகன்களையும் குறிப்பதாக மாறியது. பட்ரீஷியன் வம்சத்தில் பல உபகுலங்கள் இருந்தன. அவற்றில் ஒன்றான ஃபேபியன் குலத்தைச் சேர்ந்த ‘அதீனா’ என்ற பெண்ணால்தான் அந்தப் பிரார்த்தனைக் கடிதங்கள் எழுதப்பட்டிருந்தன.

கிளாரின்டா அந்தப் புராதன இலத்தீன் மொழிக் கடிதங்களை கடுமையாக உழைத்து வாசித்துப் பார்க்கிறாள். அவள் எண்ணியதுபோல அது ஒரு வம்ச வரலாறோ, மதநூலோ அல்ல. அது ஒரு பாலியல் நூல். அதீனா அவளுடைய பிரியத்திற்குரிய கடவுளான ரெக்ஸின் அருளைக் கோரி, தன்னுடைய அந்தரங்கக் காம இச்சைகளை விரிவாக வெளிப்படுத்தி எழுதியவை அக்கடிதங்கள்.

அன்று ரோமின் எந்தக் குலமும் தன் விருப்பப்படி போரில் இறங்க அனுமதி இருந்தது. செனட்டின் அனுமதி பெறவேண்டும் என்று மட்டும் ஒரு வற்புறுத்தப்படாத வழக்கம் இருந்தது. தோற்கடிக்கப்பட்டவர்களைக் கொள்ளையடித்துப் பெறும் செல்வம் முழுக்க வென்ற இனத்திற்குச் சொந்தம். ஒரு சிறு வரியை செனட்டிற்குக் கட்டிவிடவேண்டும் அவ்வளவு தான். ஆனால் ரோமின் குலங்கள் தங்களுக்குள் மோதிக் கொள்ளக்கூடாது. ஆயுதம் ஏந்த உரிமை இல்லாதவர்களான பிளீபியன்களை பட்ரீஷியர்கள் தாக்கக்கூடாது என்றும் விதி இருந்தாலும் அது மூடிய கண்களால்தான் பார்க்கப்பட்டது. ரோமின் குலங்களின் முக்கியமான தொழிலே பக்கத்தில் உள்ள வேறு நகரங்களையும் கிராமக்கூட்டங்களையும் தாக்கிச் சூறையாடுவதுதான். குறிப்பாக ஃபேபியன் குலம் மிகுந்த வீரியமுள்ள வீரர்கள் அடங்கியது. மிகக் கறாரான கட்டுப்பாடு கொண்டது. ஆகவே அவர்கள் தொடர்ந்து கொள்ளையடிப் பவர்களாக இருந்தார்கள்.

ரோமின் தெற்கில் இருந்த இன்னொரு பாகன் நகரமான 'வெயி'யை கொள்ளையடிக்கும் பொருட்டு 306 ஃபேபியன் குல வீரர்கள் சென்றனர். குலத்திலிருந்த அத்தனை ஆண்களும் சென்றார்கள். காரணம் போரில் பங்கு பெறாதவர்களுக்குக் கொள்ளையில் பங்கு கிடையாது. ஆனால் இவர்கள் கிளம்பி வரும் விஷயம் ஏற்கெனவே வெயி நகரின் தலைவனை எட்டிவிட்டிருந்தது. நேரடிப் போரில் ஃபேபியன்களை வெல்வது சாத்தியமேயில்லை. ஆகவே வெயி ஒரு தந்திரத்தை மேற்கொண்டது. வெயிலின் பெரிய கோட்டை உருண்டைக் கற்களைக் களிமண்ணால் இணைத்துக் கட்டப்பட்டது. அதன் அடிப்பகுதியைத் தோண்டி உடைத்து வைத்தார்கள். ஃபேபியன்கள் கோட்டை வாசலை மோதி உடைக்க முயன்றபோது கோட்டையை உள்ளிருந்து உந்தி இடித்து அவர்கள்மீது போட்டார்கள். ஒரு ஃபேபியன்கூட உயிர்தப்ப வில்லை.

அன்று உரிமைகள், கடமைகள் அனைத்துமே குலப்பிறப்பின் அடிப்படையில்தான் தீர்மானிக்கப்பட்டன. எனவே குலங்களுக்கு இடையே இரத்த உறவு என்பது அனைத்து வகையிலும் தடைசெய்யப்பட்டிருந்தது. ஃபேபியன் குலத்தில் எஞ்சியது இரண்டு

கால்களும் சூம்பிப்போன டைட்டஸ் என்ற பதினாறு வயதுப் பையன் மட்டுமே. அன்றைய நடைமுறைப்படி ஃபேபியன் குலப் பெண்கள் முழுக்கத் தற்கொலை செய்து கொள்ளவேண்டும். ஆனால் குலத்தின் மூத்தவளான ஒரு பெண்மணி அதைத் தடுத்தாள். ஃபேபியன் குலத்தின் கடவுள்களை வேறு குலங்கள் எதுவுமே வணங்குவதில்லை. ஃபேபியன் குலம் மொத்தமாக அழியுமென்றால் அவற்றை வழிபடவும், அவற்றின் கோபங்களைப் பலி தந்து சாந்தி செய்யவும் யாருமே இருக்கமாட்டார்கள் என்றாள் அவள்.

ஆகவே ஒரு இறுதி வழி கண்டடையப்பட்டது. எஞ்சிய ஒரே ஆண்மகனான டைட்டஸின் விந்துவிலிருந்து ஃபேபியன் குலத்தை மீண்டும் முளைத்தெழ வைப்பதுதான் அது. முதலில் சிலர் கடுமையாக எதிர்த்தாலும் எவருமே மரணமடையத் தயாராக இல்லாததனால் அவ்வழியை அனைவரும் ஏற்கவேண்டி யிருந்தது, அதிகமாக எதிர்த்தவர்கள் இளம் வயதுப் பெண்கள். காரணம் அவர்களில் பலர் உறவுமுறைப்படி டைட்டஸின் சகோதரிகள். ஆனால் டைட்டஸுக்குத் தாய் உறவு முறை உடைய முதிர்ந்த பெண்களுக்கு அதிக மனத்தொந்தரவு இருக்கவில்லை.

ஃபேபியன் குலத்தில் இருந்த நானூற்று எண்பது பெண்களில் அதீனாவும் ஒருத்தி. அவளுடைய கடிதங்கள் டைட்டஸில் இருந்து ஃபேபியன் குலம் பிறந்து உருவான காலகட்டத்தைச் சித்திரிப்பவை. ஃபிரெடியின் கற்பனை முழுச் சுதந்திரம் பெறுவது இங்குதான். அதீனாவின் கடிதங்களை கிளாரின்டா வாசிக்கிறாள். இரு கால கட்டங்களைச் சேர்ந்த இரு பெண்களின் அக ஆழத்திற்குப் பயணம் செய்ய இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை ஃபிரெடி பயன்படுத்திக்கொள்கிறார்.

கிளாரின்டா மிகமிகத் தனிமையான பெண். காரணம் அவள் அழகில்லாதவள். திக்குவாய் வேறு. எவரிடமும் பேசிப் பழகி அறியாதவளாக, புத்தகப்புழுவாக வளர்ந்தாள், இளமையில் பகற்கனவு காண்பவளாகவும், தனக்குத்தானே ஆழ்பவளாகவும் ஆனாள். அவள் வரலாற்றாய்வைத் தேர்ந்தெடுத்ததே கூட அவளுக்கு இடமில்லாத சமகால வாழ்விடமிருந்து தப்பி இறந்த காலத்தில் புதைந்து கொள்வதற்காகவே. அதீனாவின் கடிதங்கள் கிளாரின்டாவின் மனத்தை ஊடுருவி அவளைக் கொந்தளிக்க வைக்கின்றன. அக்கடிதங்களை அவள் மனப்பிறழ்வு கொண்டவ ளைப்போல மீண்டும் மீண்டும் வாசிக்கிறாள், அக்கடிதங்களின் வழியாக விரிந்து வந்த உலகத்திற்குள் மானசீகமாக கிளாரின்டா வும் நுழைந்து விட்டிருந்தாள், ஃபிரெடி இப்பகுதியில் அபாரமான உரைநடையில் மிகுந்த தீவிரத்துடன் எழுதியிருந்தார். காதல்,

தாம்பத்தியம், உறவுகள் முதலிய எல்லா அணிகளும் உடைகளும் கழன்று விழ, காமம் முழு நிர்வாணத்துடன் வெளிப்படும் தருணம் அது. பெண்கள் எல்லாக் கட்டுப்பாடுகளையும் உதறுகிறார்கள். 'நானூற்று எண்பது கொதிக்கும் கருப்பைகள்...' என்று அதீனா குறிப்பிடுகிறாள். பசி கொண்ட மிருகக் கூட்டங்கள் நடுவே ஒரே ஒரு சிறு இரை. அதைப் பார்க்கும்போது பசி பேருருவம் கொண்டு வளர்கிறது. எரிய எரியப் பெருகும் காட்டுத் தீயாகிறது.

தளர்வே இல்லாத விதிமுறைகளை உருவாக்கி அவற்றை கடுமையாக அமல்படுத்தும் பொறுப்பை குலத்தின் மூத்த பெண்கள் எடுத்துக்கொண்டார்கள். முதலில் டைட்டஸ் சிறையில் அடைக்கப்பட்டான். உயர்ந்த ரக உணவுகளும் அவசியமான உடற்பயிற்சியும் அளித்து அவனை ஆரோக்கி யமாகப் பேண ஒரு குழு அமைக்கப்பட்டது. முறைவைத்துப் பெண்கள் அவனுடன் அந்தச் சிறையறையில் இரவைக் கழித்தார்கள். ஒரு பெண்ணுக்கு ஒன்றரை வருடத்தில் ஒருமுறை ஒரே ஒரு இரவு மட்டும் கிடைத்தது. ஆகவே பெண்கள் பகற்கனவு காண்பவர்களானார்கள். தங்களுக்குள் ஒரினப் புணர்ச்சியில் ஈடுபட்டார்கள். டைட்டஸின் உடல் அவர்கள் மனத்தைத் தாபம் கொண்ட பேய் என பீடித்தது. அவன் வாழ்ந்த சிறைச் சுவர்களில் ஓட்டை போட்டு அவனையும் அவனுடைய போகத்தையும் வேடிக்கை பார்த்தார்கள். பெண்களின் வேகத்தை கட்டுக்குள் கொண்டுவரும்பொருட்டு அந்தச் செயல் அனுமதிக்கப்பட்டது. பிறகு அறைக்குப் பதிலாகத் திறந்த உள்முற்றமும் அதற்கான இடமாயிற்று. முற்றத்தைச் சுற்றிக் குலத்தின் பெண்கள் அனைவரும் கூடி நின்று பார்ப்பது அனுமதிக்கப்பட்டது. பின்பு, அது ஓர் உரிமையாயிற்று. மெல்ல அது ஒரு சடங்கு வடிவை அடைந்தது. இறுதியில் உடலுறவு ஒரு நிகழ்கலையின் தளத்தைப் பெற்றது. அதற்குரிய அசைவுகளும், அதற்கு மட்டுமான இசையும், அதற்கு வசதியான நேரமும் வகுக்கப்பட்டன. குலத்தின் அனைத்துப் பெண்களும் எல்லா நாட்களிலும் அந்தக் கலையைப் பயின்றார்கள். அது மிகப் புனிதமானதும், இறையருளை அளிப்பதுமான ஒரு அனுஷ்டானம் என்ற நம்பிக்கை பிறந்து வேரூன்றியது. அப்புனித நிகழ்வைக் காண ு.பேபியன் குலத்தின் கடவுள்கள் சூட்சும வடிவில் வருவதாக பூசாரிகளான மூத்த பெண்கள் கூறினார்கள். அச்சடங்கையும் கடவுள்களையும் தொடர்புபடுத்திப் புராணக் கதைகள் பல உருவாயின. அவற்றையும் புகழ்ந்து பாடல்கள் இயற்றப்பட்டன. அவை அச்சடங்கின் ஒரு பகுதியாக, அதற்குரிய இசைக் குழுவினரால் பாடப்பட்டன.

டைட்டஸ் மிச் சீக்கிரத்திலேயே மனநிலை பிறழ்ந்து வெறும் ஒரு காமமிருகமாக மாறிவிட்டிருந்தான். அவனால் பெண்களை வேறுபடுத்திப் பார்க்க முடியவில்லை. நாளடைவில் அவனு டைய பேசுந்திறனும் கேட்கும் திறனும் இல்லாமலாயின. தொடர்ந்து பயிற்சியின் மூலம் அந்தச் சடங்கின் அசைவுகளை அவன் உடல் மிகுந்த நளினத்துடன் கச்சிதமாக நிகழ்த்தியது

அடுத்த தலைமுறையின் இளைஞர்கள் வயதுக்கு வரும்வரை இந்த ஆசாரம் இப்படியே நீடித்தது. குலத்திற்கு வெளியே இதுபற்றிய தகவல் எதுவும் எவருக்கும் தெரிந்திருக்கவில்லை. டைட்டஸ் தன் நாற்பதாவது வயதில் மரணமடைந்தார். அப்போது வளர்ந்துவந்த புதிய தலைமுறை இச்சடங்கை வெறுத்தது. ஆகவே சடங்கு மெதுவாக மாற்றமடைந்தது. அனைவரும் பங்கு பெறுவதற்குப் பதிலாக தேர்வு செய்யப்பட்ட சிலர் மட்டும் பங்குபெறும் ரகசியச் சடங்காக இது மாறியது. பிறகு இச்சடங்கை நிகழ்த்த மூன்று குடும்பங்கள் நியமிக்கப் பட்டன. அவர்கள் பரம்பரை பரம்பரையாக இதைச் செய்ய வேண்டுமென வகுக்கப்பட்டது. இச்சடங்கும் வசந்த காலத்தில் சில குறிப்பிட்ட நாட்களில் மட்டும் நிகழ்த்தப்படுவதாக ஆயிற்று. அக்குடும்பங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் ஃபேபியன் குலத்தின் காம உபகரணங்களாக மாறினார்கள். அவர்களுக்குப் பொதுவாக இழிவு கற்பிக்கப்பட்டாலும் வசந்தகாலத்தில் இச்சடங்குகள் நிகழும் நாட்களில் மட்டும் அவர்களைப் புனிதமானவர்களாகக் கருதி, குலத்தைச் சேர்ந்த அனைவரும் வணங்கினார்கள். பிறகு சடங்கில் உடலுறவுக்குப் பதில் குறியீட்டு ரீதியான அசைவு மட்டும் எஞ்சியது.

மேலும் சில தலைமுறை கடந்ததும் இச்சடங்கு முற்றிலும் மறைந்தது. அதற்குள் டைட்டஸ் கடவுளாக மாறிவிட்டிருந்தார். வாழ்நாள் முழுக்க நிர்வாணமாக இருந்த டைட்டஸ் சிலையிலும் அவ்வாறே காணப்பட்டார். விளக்க முடியாத சோகம் நிரம்பிய கண்களுடன் அச்சிலை தலைகுனிந்து நின்றது. திருமணச் சடங்குகளில் டைட்டஸுக்கு சாந்தியளிக்கும் பொருட்டு பலி தரும் வழக்கம் உருவாயிற்று. பழைய சடங்கின் பாடல்கள் அப்போது பாடப்பட்டன. பலவிதமாக உருமாறி வளர்ச்சியடைந்து விட்டிருந்த அச்சடங்கின் இசை வசந்தகாலம் மற்றும் காதலின் இசையாக அத்தருணங்களில் வாசிக்கப்பட்டது. திருமண விருந்தின் நடனங்களில் பல அசைவுகள் அச்சடங்கின் அசைவுகளில் இருந்து உருவானவையாக இருந்தன.

ஃபிரெடியின் நாவலில் அதீனா ஃபேபியன் குலத்தின் கட்டற்ற காம விளையாட்டுக்களை மிக நுட்பமாகவும் மிக அப்பட்ட மாகவும்

சொல்கிறாள். எல்லாவிதமான எல்லை மீறல்களும் அவற்றில் உள்ளன. நேரடியான காமம் சாத்தியமில்லாமல் போகும்போது கற்பனை சிறகு விரிக்கிறது. மேலும், மேலும் உக்கிரமான நிகழ்வுகளை மானசீகமாக அடைகிறது. மனிதனின் காமம் மூளையில் இருக்கிறது என்று இத்தனை தீவிரமாகச் சொல்லும் பிறிதொரு இலக்கிய ஆக்கத்தை நான் படிக்க நேர்ந்ததில்லை.

நாவலின் இன்னொரு தளம் கிளாரின்டாவின் மாற்றம். அவள் முதலில் அந்நூலால் கவரப்படுகிறாள். ஒரு கட்டத்தில் தன் மனநிலைப் பிறழ்வைப் புரிந்துகொண்டு அதைக் கண்டு பயப்படுகிறாள். அதைத் தவிர்க்க முயல்கிறாள். ஆனால் மேலும் மேலும் உளவயமானவளாகி, பகற்கனவு காண்பவளாகி, நனவிற்கே மீளமுடியாதவளாகிறாள். அவளுடைய காமம் சிதில மடைகிறது. அவளால் ஆண்களை நெருங்கவே முடியவில்லை. ஓரினப் புணர்ச்சி குறித்த எண்ணங்கள் அவளைக் கிளர்ச்சியடைய வைத்தாலும் அவளால் பிற பெண்களின் தொடுகையைத் தாங்கமுடியவில்லை.

இறுதியில் அவளால் செய்யமுடிவதெல்லாம் புராதன உடையணிந்த ஏராளமான பெண்கள் பங்கு பெறும் கூட்டுப் புணர்ச்சி நிகழ்வுகளைக் கற்பனைசெய்தபடி சுயஇன்பம் அடைவது மட்டுமே. நாவல் இங்கே முடிகிறது.

‘எல்லை மீறுதல் என்பது இலக்கியத்தின் ஓர் அவசியத் தேவை. சரித்திர உண்மைகளின் சிந்தனை முறைகளின், ஒழுக்க நெறிகளின் எல்லைகள். இன்னம் சொல்லப்போனால் நாம் அறிந்த அனைத்தையும் இலக்கியம் தாண்டிச் சென்றாக வேண்டும். ஆகவே உங்கள் நாவலின் அத்துமீறல் என்னைக் கவர்ந்தது. இது ஒரு குறிப்பிட்ட வகையான பகற்கனவு மட்டுமே’ என்று நான் ஃபிரெடிக்கு எழுதினேன்.

‘ஃபேபியன் குலம் ஓர் இளைஞனில் இருந்து மீண்டும் முளைத்தது என்பது ஒரு சரித்திரத் தகவல். எங்கல்ஸின் ‘குடும்பம் தனிச் சொத்து சமூகம்’ என்ற நூலில்கூட இதைப்பற்றிய குறிப்பு உள்ளது’ என்று ஃபிரெடி எழுதினார்.

‘சரித்திரத்தில் உண்மை என ஏதுமில்லை. தகவல் என்கூட ஏதுமில்லை. தெரிவு என்பது மட்டுமே அங்கு இயங்குகிறது’ என்று நான் பதில் போட்டேன்.

‘என் நாவல் முடிவடையவில்லை என்றுபடுகிறது. நீங்கள் எப்படி இதை முடிப்பீர்கள்?’ என்று ஃபிரெடி கேட்டார்.

‘நான் அந்த அபெயைப் பற்றி மேலும் விரிவாகச் சொல்வேன். கிறிஸ்துவத் துறவியர் தனிமையில் வாழும் அம்மடாலயத்தில் இப்படிப்பட்ட ஒரு நூல், ஏன், எப்படி அத்தனை காலம் பாதுகாக்கப்பட்டது? கிறிஸ்துவக்காக ஆண்மையற்றவர்களாக மாறியவர்கள் அவர்கள், அவர்களில் யாராவது இதை எழுதி யிருக்கலாம். அதற்கான வாய்ப்பை நான் நாவலில் தக்கவைத்துக் கொள்வேன். இந்நூலை அவர்கள் அபெயின் இருண்ட அறை களில் தலைமுறை தலைமுறையாக வாசித்துக்கொண்டிருக் கிறார்கள். இந்நூலில் கொந்தளிப்பது அவர்கள் உடலில் இருந்து நீக்கம் செய்யப்பட்ட காமமே’ என்று நான் எழுதினேன்.

‘கிளாரின்டா இந்நூலைப் படித்து அடையும் மாறுதலைப் பற்றித்தான் நான் கேட்டேன்.’ ஃபிரெடி எழுதினார். ‘ஏனெனில் என் நாவலின் மையமே அதுதான்.’

‘இப்படி முடிக்கலாமே. கிளாரின்டாவுக்கு தன் மனம் சிதறுவது நன்றாகத் தெரிகிறது. ஆனால் அந்நூலை அவளால் ஒருநாள் கூடப் புறக்கணிக்க முடியவில்லை. கடைசிப் பக்கத்தில் ஒரு குறிப்பு இருக்கிறது. மிகப் பிற்காலத்தில் யாரோ எழுதிய எச்சரிக்கை வாசகம் அது. ‘பிரியமுள்ள சகோதரா, தயவு செய்து இந்நூலைப் படிக்காதே, இது பைத்தியத்தை உருவாக்கும் மாயநூல். இதில் ஒரு பக்கத்தை வாசித்தவர் முழு நூலையும் படிக்காமலிருக்கமாட்டார். முழுநூலையும் படித்தவர் மீண்டும் சமநிலைக்குத் திரும்பி வரமுடியாது. தலைமுறை தலைமுறை யாகப் பைத்தியங்களை உருவாக்கி வரும் கொடூரமான நூல் இது.’ அதற்குக் கீழே இன்னொரு வரி, வேறு ஒரு கையெழுத்தில், ‘இந்த எச்சரிக்கை வாசகம் முதற்பக்கத்தில் இருந்தது. இதைப் பிய்த்து கடைசிப் பக்கத்தில் ஒட்டியது நான்தான். என் பெயர் லுஃசிஃபர்’ - இந்த வரியில் என் நாவலை முடிப்பேன். இதுதான் உரிய முடிவு. ஆனால் இதை நீங்கள் ஏற்க வேண்டியதில்லை. நான் பூமியின் மறுபக்கத்தில் வாழ்பவன்’ என்று நான் பதில் போட்டேன்.

‘நன்றாகவே இருக்கிறது. நான் பைபிளை இதற்குள் கொண்டு வரக்கூடாது என்று உறுதியாக இருந்தேன். சரி, இந்த நூலை ஆண்தான் எழுதியிருக்க முடியும் என்று எப்படி கூறுகிறீர்கள்?’ என்று ஃபிரெடி கேட்டார்.

‘இது ஆணின் பகற்கனவின் எல்லை மீறல்தான். எல்லைகளை மீறப்போகும்போது அதன் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்ள நாம் தயாராவதில்லை. காரணம் குற்றவுணர்வு அந்த உத்வேகத்தின் ருசியை இல்லாமலாக்கிவிடும். ஆகவே ஒரு ‘தவிர்க்க முடியாத’ சூழலை

ஆண்மனம் கற்பனை செய்கிறது. அந்த எல்லைவரை தன்னைத் துரத்தும் பயங்கரப் பெண்களை அவன் உருவாக்கிக் கொள்கிறான். எல்லா ஆண்களுக்கும் அவர்கள் கனவுகளில் ரத்தம் குடிக்கும் மோகினிகளும், தாகமே அடங்காத பிடாரிகளும் உண்டு. யோசித்துப் பாருங்கள், இந்த நாவல்கூட நாம் பரிமாறிக்கொள்ளும் பகற்கனவு மட்டும்தானே?’

ஃபிரெடியின் பதில் ஒருவாரம் கழித்து வந்தது. அதுவே இறுதி மின்னஞ்சல். பிறகு எவ்விதமான தொடர்பும் இல்லை. என் மின்னஞ்சல்களுக்கும் பதிலும் இல்லை. இந்நாவல் பிரசுரமான தாகவும் நான் கேள்விப்படவில்லை. ஃபிரெடி எழுதியிருந்தார்: ‘அன்புள்ள ஜெ.எம், நான் ஒரு ஆண் என்று எதை வைத்து முடிவு செய்தாய்?’

- காலம், 2002

55. சேறு

குருசி மூங்கில் படலை விலக்கிக் கொல்லை வழியாக உள்ளே நுழைந்தபோது தரை ஓடு பெயர்ந்த புறத்திண்ணையில் குழந்தைகளிரண்டும் அரைத்துக்கத்தில் அமர்ந்திருப்பவைபோல ஒட்டிக் கொண்டிருந்தன. குருசி கடவத்தைத் துவைகல் மீது வைத்து விட்டுக் கொல்லைப் பக்கத்தை நோட்டமிட்டாள். கழிவுநீர் விழுமிடம் காய்ந்து சாம்பல் பூத்துக் கிடந்தது. பாத்திரம் கழுவுமிடத்தில் இரண்டு கரிச்சட்டிகளும் ஒரு பானையும் உலர்ந்து கிடந்தன. குழந்தைகள் உட்கார்ந்திருந்த ஒட்டுத் திண்ணைக்கு நேர் மேலே புராதனமான ஓடுகள் கழுக்கோலில் இருந்து விலகி உதிரும் தருணத்தில் இருந்தன.

‘எந்திரிச்சி அத்தால போவப்பிடாதா குஞ்சேமான்? ஓடு பளுத்தில்லா இருக்கு?’ என்றாள் குருசி. மூத்தவன் உயிரற்ற கண்களால் அவளைப் பார்த்துவிட்டு சற்றுத்தள்ளி அமர்ந்தான். குழந்தைகளின் உதடுகள் உலர்ந்து வெடித்திருந்தன.

‘அம்ம எங்க, குஞ்சேமான்?’ என்றாள் குருசி.

பையன் உட்பக்கம் பார்த்தான்.

‘அம்மிணியே, குருசியாக்கும்’ என்றாள் குருசி.

உள்ளே யாரோ முனகியபடி எழுவதும் நடப்பதும் கேட்டது. கிழவி என்றுதான் குருசி நினைத்தாள்... ஆனால் அது சுலோச்சனா. தலைமயிரைச் சோர்வுடன் முடிந்தபடி அவள் மெல்ல வெளிவந்து திண்ணைமீது அமர்ந்தாள்.

‘என்ன அம்மிணி உறக்கம்? மணி பத்தாவுதில்லா?’ என்றாள் குருசி.

சுலோச்சனா ஒன்றும் சொல்லாமல் தலையைப் பரண்டினாள். அவள் உதடுகளும் உலர்ந்து வெடித்திருந்தன.

‘வலியம்மிணி எங்க?’ என்றாள் குருசி.

‘உறக்கம்’ என்றாள் சுலோச்சனா.

குழந்தைகள் அரை உறக்கநிலையிலேயே இருந்தன. சுலோச் சனாவின் கன்னமும் கழுத்தும் நன்றாக வெளுத்து, சருமம் உலர்ந்து காணப்பட்டன. ஏழு வருடம் முன்பு கல்யாண நாளன்று அவளைப் பார்த்தபோது தன் கண்ணை பட்டுவிடும் என்று பயந்தது குருசிக்கு ஞாபகம் இருந்தது. அர்ச்சுனன் விட்டுவிட்டுப் போவதுவரைகூட அவள் அழகாகவே இருந்தாள்.

‘வல்லதும் வேவிச்சதா?’ என்றாள் குருசி.

‘இல்ல.’

‘அய்யோ யேசுவே. அப்பம் பிள்ளியளுக்கு என்ன குடுத்தது?’

‘இங்க ஒண்ணும் இல்ல.’

‘அய்யோ மாதாவே. பின்னிய குடலு வறண்டா இப்பிடி இருக்குதுக? இந்தாருங்க கொறெ கெழங்கு இருக்கு. உடன் வேவிச்ச குடுக்கணும்.’

சுலோச்சனா ஏதோ வலியை அனுபவிப்பவள் போன்ற முகத்துடன் ‘நீயும் எவ்வளவு நாளா இப்பிடி ஒவ்வொண்ணா கொண்டு வாரே? உனக்கு வீடும் குடியும் உண்டு...’ என்றாள்.

‘மரியாதப் பேச்சு பேசுத நேரமில்ல அம்மிணி. இந்தாருங்க. அடுப்பில கொறெ வெள்ளம் கேற்றுங்க. நான் தோலு உரிக்குதேன்.’ குருசி அவள் கொண்டுவந்திருந்த மரவள்ளிக் கிழங்கை எடுத்துத் தன்னிடமிருந்த கத்தியால் தோலுரிக்க ஆரம்பித்தாள். குழந்தைகள் எழுந்து வந்து அருகே அமர்ந்தன. ஆளுக்கொரு துண்டு எடுத்துத் தந்தாள்.

அடுப்பு எரிந்ததன் புகை மணத்தில் கிழவி எழுந்து வந்தாள். ‘அரிசி கிட்டிச்சாடி சுலோ?’ என்றாள்.

‘கிழங்கு.’

‘கெழங்கா? எங்கேருந்து?’

‘குருசி கொண்டு வந்தது...’

‘தலையெழுத்து. நாராயணா கேசவா... அந்தக் கெழங்கு எனக்கு வெஷமாக்கும். எனக்க ஆத்மா அடங்குமா?’

‘போயி விழுந்து சாகு. யாரு சொன்னா உனக்க கிட்டே திங்கிறதுக்கு...?’ என்றாள் சுலோச்சனா.

‘சொல்லுவேடி நீ. மகாபாவி. குலம் கெடுத்த தேவிடியா. உருப்படாம போவே. நாசமா போவே. சாதி கெட்டுப் போனவளே.’

‘தொடங்கியாச்சா? சபிச்சு சபிச்சு ஒரு வழியாச்சு...’ என்றாள் சுலோச்சனா.

‘அம்மிணி, அந்தக் கௌங்க வேக வச்ச நாலு துண்டு குடுக்கணும், வலியம்மிணி செரியாயிடுவாவ...’ என்றாள் குருசி.

‘நீ போடி நாயே. உனக்க பிச்சய நான் தொடுவேன்னு நினச்சியா? சாதிமோசம் வந்த வீடுண்ணுதானே திண்ணைல கேறி இருந்தே? உனக்க அம்மையும் அப்பனும் அந்த வேலிப் படலை தாண்டி உள்ளே வந்ததில்ல தெரியுமா? சிரிக்காதே... சிரிக்காதே... மேலக் கோணம் வலிய பிள்ளைமார் வீடு உனக்கு சிரிப்பாப் போச்சு. சிரிப்பாச் சிரிச்சுப் போச்சு...’

கிழங்குத் துண்டுகளைக் கழுவி எடுத்து வந்து சுலோச்சனாவிடம் தந்துவிட்டு குருசி சிரித்தபடிக் கேட்டாள்? ‘வலியம்மிணிக்க மருமோனைப் பற்றி வல்ல விவரமும் உண்டுமா?’

கிழவி வெறியடைந்து உடைந்த தரையோட்டுத் துண்டை எடுத்து குருசியை எறிந்தாள். அவள் கையின் கோணலால் கல் வேறெங்கோ போய் முட்டி விழுந்தது. கிழவி வசையில் இறங்கினாள்.

‘நீ சும்மா இரு குருசி’ என்றாள் சுலோச்சனா. குழந்தைகள் சமையலறைக்குள் புகுந்து தாயின் சேலையைப் பிடித்து நின்றன.

‘அடங்கி நில்லுங்க சனியன்களே. ஒரு வேலை செய்ய விடாம...’ என்று சுலோச்சனா கத்தினாள்.

‘வெந்தாச்சாடி?’ என்றாள் கிழவி.

‘இருங்க வலியம்மிணி. நூறுமுட்டன் கிழங்கில்லா. இப்பம் வெந்திடும்,’ குருசி சொன்னாள்.

‘நீ பாத்துக்கடி, இன்னும் பத்து நாளு. வீட்டுப்படியில செட்டியாருக்க காரு நிக்கும். அடுப்பில கோழி வேவும். அப்பம் வந்து எல்லு பொறுக்கி தின்னுட்டுப் போடி எரப்பாளி. பேச்சா பேசுதே?’ கிழவி கறுவினாள்.

கிழங்கு வேகும் மணம் எழுந்தது. கிழவி எழுந்து சமையலறை வாசலில் நிற்குகொண்டு ‘சவம் ஒரு காரியம் செய்யத் துப்பு கிடையாது. ஒரு கிலோ கெழங்க ஒரு மணி நேரமாட்டு போட்டு புகைக்குதா!’ என்றாள்.

ஊறலை வடிகட்டிவிட்டு ஆவி பறக்கும் கிழங்குத் துண்டுகளைத் தட்டில் கொட்டினாள் சுலோச்சனா. குழந்தைகள் பாய்ந்து எடுத்தனர். ‘கை... கை சுடும்... டேய் மாந்தையா’ என்று சுலோச்சனா கூவினாள். கை சுட்டு சின்னவன் ஒரு துண்டை கீழே போட்டுவிட்டான். கிழவியும் குழந்தைகளுடன் சேர்ந்து முண்டினாள். பெரியவனின் தலை பட்டு

பின்னால் சரிந்து தள்ளாடினாள். ‘கால மாடா!’ என்று திட்டினாள். சின்னவன் கீழே கிடந்ததைப் பொறுக்கித் தன் டிராயரில் துடைத்தான். ஆளாளுக்குக் கை நிறைய அள்ளிக்கொண்டார்கள். கிழங்குடன் கிழவி உள்ளே போனாள்.

சூடான கிழங்கை வேகுவேகென்று தின்னும் குழந்தைகளை சுலோச்சனா முகம் சுளித்தபடி பார்த்திருந்தாள். அவள் முகத்தில் தெரிவது கோபமா அழகையா வலியா என்று தெரிய முடியாத படி இருந்தது.

குருசி ஒரு துண்டை எடுத்துத் தட்டில் போட்டு சுலோச்சனா விடம் நீக்கினாள். ‘எடுத்துக்கிடணும் அம்மிணி. கண்ணில தீயில்லா தெரியுது’ என்றாள்.

சுலோச்சனா எடுத்து சாப்பிட ஆரம்பித்தாள். குருசி அவளையே உற்றுப் பார்த்தபடி இருந்தவள் திடுமென்று. ‘செட்டியாரு ஆளு விட்டாரு போல இருக்குவு?’ என்றாள்.

சுலோச்சனா திடுக்கிட்டாள். வாய் நிறைய மாவுக் கிழங்குடன் பதைப்புடன் பார்த்தாள்.

‘வீடு கேறி வந்து கேட்டுப் போட்டானே பாவி! வெளங்கு வானா?’ என்றாள் குருசி.

சுலோச்சனா சுதாரித்து, கிழங்கை விழுங்கிவிட்டு, உறுதியைத் தரவைத்தபடி ‘இனிமே விக்கிறதுக்கு இங்க இது மட்டும்தானே இருக்கு?’ என்றாள்.

‘அதுக்காச்சுட்டி இப்பிடியா? நக்கி அலையுத நாயி அவன்...’

‘எனக்க பிள்ளைக பட்டினி கிடந்து சாவும் குருசி’ என்றாள் சுலோச்சனா.

குருசி சிறிது மௌனமானாள். ‘கொச்சு பெருவட்டரிட்ட நான் செண்ணு செல்லிப் பாக்கவா?’ என்றாள்.

‘அவனுக்கு வலிய பெருவட்டர் பெண்ணு பாத்தாச்சு. காப்புக் காட்டு வைத்தியருக்க மகள்னு சொன்னாங்க’ என்றாள் சுலோச்சனா.

‘அய்யே உள்ளதா?’

சுலோச்சனா ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

‘அதுக்காக தாலி கெட்டினது இல்லேண்ணு ஆயிடுமா? இதுக ரெண்டு அவருக்க வித்து இல்லேண்ணு ஆயிடுமா?’ குருசி கேட்டாள்.

சுலோச்சனா இன்னொரு கிழங்கை எடுத்தாள். குருசி ஆத்திரத்துடன்

‘அதுக்காக இவனா?’ என்றாள். ‘புளுத்த பயலுல்லா?’

‘பின்னே? இனி ரெண்டும் கணக்குதான்.’

‘சொல்லாதிய. இது என்ன இருந்தாலும் தாலி கெட்டியிட்டுண்டு.’

‘நாடாரை விட செட்டியாரு உசந்த சாதிண்ணு அம்மய்க்க பட்சம்’ என்றாள் சுலோச்சனா.

‘உலக்க மூடு.’ குருசி காறித்துப்பினாள்.

‘நான் நல்லா சிந்திச்சாச்சு குருசி. கடசீ வழி ஒண்ணு இருக்கு. நான் உனக்க கூட வயல் வேலைக்கு வாறேன்...’

‘மாதாவே... அம்மிணி சொல்லுத வேளமா இது? செண்ணு வாயக் கழுவணும்...’

‘இல்ல குருசி. சோலி செய்து திண்ணா அதில ஒரு மானம் உண்டு. நாளைக்கு நம்ம பிள்ளைய முகத்தில கூசாம கண்ணெடுத்துப் பாக்கலாம். இல்லேண்ணா...’ சுலோச்சனா பார்வையைத் திருப்பிக் கொண்டாள்.

‘அதுக்காக வயலுக்கு வாறதா? ஈ தொளியில ஏறங்கி சோலி செய்யியதா?’

‘ஏன்? தொளியில இறங்கினா என்ன, சீக்கு பிடிச்சிடுமா? வயலு கொளி மங்களமான பொருளில்லா?’

குருசி வாய் மீது கையை வைத்தாள். ‘பண்டு காலங்களில் கன்னி ஞாறு நடுவதுக்கு அம்மிணிமாரு வயலுக்கு வருவாவ. தொளியில அவிய காலு வச்ச உடனே அடியாத்திய குரவயிடுவாவ. ஞாறு நட்ட பிறவு குடிவயிட்ட அடியாத்தியளுக்க ஆளுக்கொரு அணா கைநீட்டம் கிட்டும்...’

‘இப்பம் நீங்க ஆளுக்கொரு அணா எனக்குத் தாருங்க’ என்றாள் சுலோச்சனா சிரித்தபடி.

‘சிரிக்காதியா அம்மிணி.’

‘செட்டியாருக்க கண்டிஷன் தெரியுமா? அவருக்க கூட்டுக்காரங்க கிட்டயும் நீக்கு போக்கா இருக்கணுமாம்...’

‘அடத் தூ... நாறப்பயலே...’

‘வயல தொளி¹யில நாத்தம் குறவுதான் குருசி’ சுலோச்சனாவின் கண்கள் கலங்கின.

குருசி பெருமூச்சு விட்டாள்.

நாளைக்கு நான் அஞ்சாம் கண்டதுக்கு வாறேன். நீ பெருவட்ட ரிட்டே

சொல்லி வை' என்றாள் சுலோச்சனா.

ஒன்றும் சொல்லாமல் குருசி கிளம்பினாள்.

ஐந்தாம் கண்டம் நாலேக்கர் வயல். சூரங்காடு பெருவட்டனின்² சொத்து. மூன்றடி மரமடித்து அடியுரம் போட்டுத் தயாராக இருந்தது. நீர்ப்படலம் சேற்றின்மீது பிளாஸ்டிக் உறைபோலப் பரவிப் பளபளத்தது. ஏற்கெனவே வந்த இரண்டு பேர் வயலின் கிழக்கு மூலையில் இருந்த ஞாற்றடியில் பிஞ்சு நாற்றுகளைப் பிடுங்கிக்கட்டிப் போட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

பெருவட்டர் ஒவ்வொருத்தியாக அதட்டி வயலில் இறங்க வைத்தார். வெற்றிலைப் பைகளை இழுத்துக் கட்டி இடுப்பில் செருகிய பிறகு சேற்றில் இறங்கி, கால் பரப்பி நடந்து, விலகி நின்றார்கள். நாற்றுக் கட்டுகள் வயலில் இடம் விட்டு வீசி எறியப்பட்டன. வேலை தொடங்கியது.

வரப்பின் மீது குருசியும் அவளுக்குப் பின்னால் சுலோச்சனாவும் வந்தார்கள். குருசி பெருவட்டரை அணுகி நட்பாகச் சிரித்தாள்.

‘இண்ணு அரங்கேற்றம் இல்லையா? நடக்கட்டு’ என்றார் பெருவட்டர்.

‘அம்மிணி வரணும்’ என்றாள் குருசி.

சுலோச்சனா முகம் வியர்த்து வெளிறியிருந்தாள். வெயிலில் அவளுக்கு கண் மிகவும் கூசி, தலை சுற்றியது.

‘அம்மிணி சேலைய இப்பிடி கெட்டப்பிடுது. நல்ல முட்டுக்கு மேல கேற்றிச் செருவணும்’ என்றாள் குருசி.

சுலோச்சனா சேலையைத் தூக்கிச் செருகினாள். வயலில் நின்ற பெண்கள் வாய் பொத்திச் சிரித்தனர். தன் கால்கள்மீது பல பார்வைகள் படிந்திருப்பது போலிருந்தது அவளுக்கு.

‘தெரியமாட்டு வரணும் அம்மிணி...’ என்றாள் குருசி.

சுலோச்சனா ஒட்டுவரப்புமீது இறங்கினாள். நண்டு வளையில் கால் அழுந்தித் தடுமாறினாள். குருசி பிடித்தாள். வயலில் சிரிப்பு எழுந்தது.

‘பரத நாட்டியமாக்கும்’ என்றார் பெருவட்டர்.

‘வாய் மூடுங்கடி அறுவாணிகளே... கீறிப் போடுவேன்’ என்றாள் குருசி.

சுலோச்சனா வயலில் கால் வைத்தாள். உடனே ஒருத்தி குலவை யிட ஆரம்பித்தாள். சிரித்தபடி மற்ற பெண்களும் சேர்ந்துகொண்டார்கள். குலவைச் சத்தம் கேட்டு பிறவயல்களில் இருந்தவர் களும் எம்பிப்

பார்த்தார்கள்.

மின்சாரத்தை மிதித்தவள்போல சுலோச்சனா நின்று நடுங்கி னாள்.
பாய்ந்து கரையில் ஏறினாள். விம்மியழுதபடி ஓட ஆரம்பித்தாள்.

‘அம்மிணி, இஞ்ச பாருங்க...’ என்றபடி குருசி மேலே வந்தாள்.

‘நீ சோலியப் பாக்குதியா இல்லியா? டான்சும் வித்தயும் காட்டாம?’
பெருவட்டர் சீறினார்.

சுலோச்சனா தோட்டத்தில் ஏறிவிட்டாள். குருசி வயலில் இறங்கி னாள்.
அவள் காலெல்லாம் நடுங்கிக்கொண்டிருந்தது. சேறு மிகவும்
அழுந்துவதாகவும் ஆளையே உள்ளே இழுத்துவிடக் கூடியதாகவும்
தோன்றியது. கண்களை மூடிக்கொண்டு ‘மாதாவே’ என்றாள். நிதானம்
திரும்பிய பிறகு நாற்றுக் கட்டை எடுத்தாள்.

- இந்தியா டுடே, 2003

பகல் முழுக்க நான் செய்ததெல்லாம் இரவில் தூங்கி விடுவதற் கான முயற்சிகள்தான். நன்றாக இருட்டிய பிறகு கடற்கரையிலி ருந்து திரும்பி நடந்தே நகருக்குள் நுழைந்து, பல நூறு வண்டிகள் ஒன்றையொன்று முட்டி நின்று கிறீச்சிடும் சாலை பஜார் வழியாக நடந்து என் விடுதியை அடைந்தேன். கீழேயே ஓட்டல். சூடான இட்டிலி. ஆனால், காய்ச்சல் போன்ற வாய்க் கசப்பில் எதுவுமே சாப்பிடத் தோன்றவில்லை. கனத்த தலை என்னையறியாமலேயே இலையை நோக்கி இறங்கித் தொய்ந்தது. பால் குடித்து கை கழுவி மாடிப்படிகளில் ஏறும்போது உடல் களைத்து கனத்து பல இடங்களில் நிற்க வேண்டியிருந்தது.

களைப்பு எனக்கு நிம்மதியை அளித்தது. அவ்வளவுதான். இதமான வெம்மை கொண்ட மெத்தைமீது விழப்போகிறேன். உடலுக்கும் மனத்துக்குமான கண்ணிகள் எல்லாம் மௌனமாகக் கழன்று விழ கனத்து கனத்து அதில் படிந்து என்னை ஒப்படைத்து விடுவேன். இன்றிரவு முழுக்க நான் என்னைச் சுமக்க வேண்டிய தில்லை. என்னைக் கண்காணிக்க வேண்டியதில்லை. தூக்கம்! தலைமீது வருடி ஆறுதல் தரும் முதிய கரம் போன்ற சொல். துஞ்சுவது போலும் சாக்காடு. விழித்துக் கொள்ளும்போது புதிதாகப் பிறந்திருப்பேன். புதிய ஒளி, புதிய ஒலி, புதிய உலகம்!

பூட்டைத் திறந்து கதவைத் திறந்ததும் உள்ளே, நிரம்பியிருந்த குளிர்ந்த இருண்ட தனித்த காற்று என்மீது மோதியது. அன்று பகல் முழுக்க நான் அஞ்சி அஞ்சி விலக்கியவை முழுக்க அங்கே வந்து சேர்ந்து பின்னிப் பிணைந்து இருள் வடிவமாக நின்றிருந்தன.

கால்களைப் பின்னுக்கு இழுத்துக்கொண்டேன். காரிடாரில் யாருமில்லை. அந்நேரத்தில் எங்கு செல்வதென்றும் தெரிய வில்லை. சிறிய நகரம் சீக்கிரத்திலேயே அடங்கிவிடக்கூடியது. அங்கே நின்று கொண்டிருப்பதன் அர்த்தமின்மையை உணர்ந்து உள்ளே சென்றேன். விளக்கைப் போட்டதும் இருள் விலகி சுவர்களாக மாறி சதுரமாகச் சூழ்ந்து விறைப்புடன் என்னைப் பார்த்து நின்றது. கதவைத் தாழிட்டுவிட்டு சட்டையைக் கழற்றி

னேன். பாண்ட்டுடன் மெத்தைமீது படுத்துக்கொண்டேன்.
முதுகுத்தண்டுகள் பூட்டு பூட்டாக நெகிழ உடல் தளர்ந்து பரவும் இதத்தை
அனுபவித்தேன். கீழே கிரீச்சிட்டபடி ஒரு வண்டி சென்றது. பிந்தி
இரவடையும் பறவையின் பயந்த குரல் ஒன்று அப்பால் கேட்டது.

இன்றிரவு தூங்கிவிடுவேன். இப்படித்தான் தினமும் நினைத்துக்
கொள்கிறேன். ஆனால், சிறு மயக்கம் தாண்டியதும் விழித்துக் கொண்டு
இருளை அத்தனை பிரம்மாண்டமாக உணர்ந்தபடி இரவைக் கணம்
கணமாகத் தாண்டுகிறேன். ஆனால், உடலில் எல்லை என்று ஒன்று
இருக்கிறது. எந்த மனிதனும் பதினைந்து நாட்கள் தொடர்ந்து
தூங்காமலிருக்க முடியாது. உலோக நுனி ஒன்று முதுகைத் தொட்டது.
இன்று பதினைந்தாவது நாள். கண்களை மூடிக் குப்புறப்
படுத்துக்கொண்டேன். தூங்கு. வேறு எதையும் யோசிக்காதே. ஒன்று
இரண்டு மூன்று... பழைய பெரிய விடுதியறையில் சுவரில் தொங்கிய
ஊசல் கடிகாரம் என்னுடன் சேர்ந்து காலத்தை எண்ணிக் கணக்கிட்டது.
எட்டு... ஒன்பது... பத்து...

சிவந்த கண்கள் சுடர்விட பயங்கரமான ஊளையுடன் கரிய
பறவையொன்று என்னை நோக்கி வந்து என் மேல் சிறகுக்காற்று படப்
பறந்து சுழன்று சென்றது. அம்பு விடுபட்ட வில்போல அதிர்ந்து எழுந்து
அமர்ந்தேன். சாலைப் பகுதிச் சன்னல் கண்ணாடி ஒளிவிட்டது. என்
அறைக்குள் சுவரில் ஒரு ஒளிச் சன்னல் மிதந்து சுழன்று மறுபக்கம் சென்று
மறைந்தது. மின் விசிறியின் இறக்கைகள் பட்டாம்பூச்சி போலத்
துடிதுடித்தன. பாய்ந்து ஓடி விளக்கைப் போட்டேன். கூலாவிலிருந்த நீரை
எடுத்து அப்படியே மடமட வென்று குடித்தேன். நீர் போகும் வழியில்
சூடாகிப் பழுத்துச் சிவந்த உள்ளுறுப்புகளை அணைத்துக் குளிர்வித்தபடி
இறங்கிச் செல்வதை உணர்ந்தேன்.

அறையெங்கும் கடிகாரத்தின் ஒலி திடமான சீரான சம்மட்டி ஒலிபோல
நிரம்பியிருந்தது. அந்த ஊசல்மீது மின்விளக்கின் சுடர், பார்வையை
விலக்கி முகத்தைக் கைகளில் புதைத்துக் கொண்டேன். ஊசல் என்
தலைக்குமேல் அசைய அதன் நிழல் அறையை நிரப்பியபடி ஆடியது.
பாய்ந்து எழுந்து சட்டையைப் போட்டுக்கொண்டு வெளியே இறங்கிப்
படிகளில் பாய்ந்து கீழே விழுந்தேன்.

பாலிதீன் தாள்கள் காற்றில் பதறியபடி மேற்காகச் சென்று கொண்டிருந்தன.
ஊசல் சிந்திய கரிய தார்ச்சாலைமீது ஒரே ஒரு கார் மட்டும் சீறியபடிச்
சென்றது. பானர்கள் காற்றில் உப்பி எழுந்தமர்ந்தன. சாலையோரத்தில்
அழுக்குத் துணி மூட்டைகள் போலத் தூங்கும் மனிதர்கள். விலகி உருண்டு

வந்து விரிந்த கரங்களுடன் தூங்கும் சிறு குழந்தை. உறுமியபடி ஒரு கனத்த பன்றி ஊடுவழியிலிருந்து வந்து என்னைப் பார்த்து நின்றது. நான் அதை நெருங்கியபோது மெல்ல ஒலியெழுப்பியபடி சுவரோர மாக ஒண்டியது.

இந்த இரவில் இந்த நகரத்தில் எத்தனை பேர் தூக்கமில்லாமல் தவிக்கிறார்கள், என்னைப் போல. நூறு, ஆயிரம், பத்தாயிரம்? துணையைப் பிரிந்தவர்கள், எதிர்பார்ப்பவர்கள், தீராத நோயாளிகள், ஆறாத சினம் கொண்டவர்கள், அழியாத அவமானத்திற்கு ஆளானவர்கள், செரித்துக்கொள்ளவே முடியாத குற்ற உணர்வுக்கு ஆளானவர்கள். அத்தனை பேருடனும் இங்கு நின்றபடி பேச முடிந்தால் எப்படி இருக்கும்? அதற்கு மட்டும் என்று ஒரு விசேஷமான தொலைபேசி இணைப்பு. டிரிங்... டிரிங்... இன்னொரு கார் சீறிச் சென்றது. ஒளியில் எதிர்ப்பக்க பிரம்மாண்டமான கட்டடத்தின் கண்ணாடிச் சன்னல்கள் சுடர்விட்டு அணைந்தன.

அத்தனை பேரையும் அழைத்து ஒரு இடத்திற்கு வரச் சொல்ல வேண்டும். கடற்கரையில், அல்லது மைதானத்தில். அனைவரும் கூடி ஒரே பார்வையுடன் நடந்து செல்லவேண்டும். தொலைவில் ஓர் இடம் இருக்கிறது. அமைதி மட்டும் நிரம்பியிருக்கும் இடம். அந்த இடத்தின் காற்று சற்றுப் பட்டால், அங்கு போய் ஒருமுறை மூச்சிழுத்தால் நிம்மதி நம்மில் நிரம்பிவிடும். அங்குள்ள ஒளி எல்லாச் சுமைகளையும் எடுத்துக்கொண்டுவிடும். மென்மையான ஈரமான புல்தரையில் உடலைச் சாய்த்துத் தூங்க வேண்டியது தான். தூக்கம் எப்படிப்பட்ட விசித்திரமான சொல். தூக்குவது. தூக்கு. தூக்கம். துஞ்சுவது போலும் சாக்காடு. மீண்டும் ஒரு கார். ஒளியில் இலைமிளிர்ந்து மறையும் மாமரம்.

சாக்கடைக்குள் 'கிச்சிச்' ஒலியுடன் பெருச்சாளிகள் ஓசையிட்டன. இந்த நகரத்துக்கு அடியில் இன்னொரு பாதாள நகரம் உள்ளது. பெருச்சாளிகள் அதன் குடிமக்கள். அங்கேயும் நெடுஞ்சாலைகள், கிளைச்சாலைகள், வீடுகள், இங்கிருந்து கிளம்பி நகரின் மறுபக்கத்தில் போய் எழ முடியும். ஆம், இது ஒரு விசித்திரமான பாதைதான். தூக்கமின்றிப் புரண்டு படுக்கும் அந்தப் பெண்ணின் வீட்டிற்கு அடியில் அவளுக்கு நேர் கீழே வந்து நிற்குகொண்டு நான் அழைப்பேன். இதோ பார். வேறு வழியில்லை. கிளம்பு. மூடிய கதவைத் திற. வெளியே வா. ஒரே இடம்தான் இருக்கிறது. ஒரே இடம். நாமெல்லாம் எந்தப் பாரமும் இன்றித் தூங்கும் ஒரே இடம். ஆனால், அவள் அதைக் கொடுங்கனவென எண்ணி, கதவை மூடிக்கொண்டு மூலையில் ஒண்டி நடுங்குகிறாள்.

இன்னொரு காரின் ஒளி என் பித்தேறிய எண்ணங்களைக் கலைத்த போது
என்னைப் பேருந்து நிலையத்தின் அருகே கண்டடைந் தேன். உள்ளே இரு
பேருந்துகள் உறுமிக் கொண்டிருந்தன. உள்ளே போனால், ஒரு டீ
சாப்பிடலாம். ஆனால் மனிதர்களைப் பார்க்கப் பிடிக்கவில்லை,
அப்போது. மனிதர்கள் என் கண்களைக் கூர்ந்து பார்ப்பார்கள்.
கண்டுபிடித்துவிடுவார்கள். அப்போது தான் அங்கு நிற்பதன் அபாயம்
எனக்குத் தெரிந்தது. எந்தக் கணமும் ஏதாவது போலீஸ்காரன் என்னைப்
பிடித்துக்கொள்ள லாம். விசாரிக்கலாம். என் பரட்டைத் தலை, பதறும்
கண்கள், குளிக்காத உடல், அழுக்கு உடைகள்...

திரும்பி ஓடி விடுதிக்குள் ஏறி என் அறையை அடைந்தேன். கதவில் காது
வைத்து உள்ளே ஊசல் ஆடும் ஒலியைக் கேட்டேன். காலியான
அறையிலும் காலம் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. ஒன்றுமே நிகழாவிட்டாலும்
அதன்பின் அதன்பின் என்று ஏன் ஏன் என்ற காலம் நகரும். இப்போது
நான் கதவைத் திறந்து உள்ளே போகும்போது அறைக் காலத்தில் வெகு
தூரம் சென்று விட்டிருக்கும். கதவைத் திறந்து உள்ளே சென்று கட்டிலில்
அமர்ந்தேன். ஊசலையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். ஒற்றைக் காலில்
சலிக்காது ஓடும் விளையாட்டு வீரன் போல அது சென்றுகொண்டே
இருந்தது. அதற்குள் இயந்திரங்கள் உரசி உரசி முனகி உறுமி இயங்கின.
பழைய கடிகாரம். ஏதோ ஒரு புள்ளியில் ஊசல் அதன் இயந்திரத்தின்
காலத்தையும் தாண்டி ஓடிவிடும். வெட்ட வெளியில் ஆடும்.

இந்தக் கடிகாரம் ஒற்றைக் காலன். ஒற்றைக்காலம். காலரூபன். என்ன
ஆச்சரியம்? எல்லா வீட்டிலும் கடிகாரத்தை மாட்டி வைத்திருக்கிறார்கள்.
யாருமே அதைப் பார்த்துப் பயப்படுவது இல்லை. நான்கூடத்தான்
மாட்டியிருக்கிறேன். இப்போதுகூட அங்கே என் வீட்டில் அது
ஓடிக்கொண்டிருக்கும். கொடித் துணிகள் காற்றில் நெளியும். அறைகளின்
வெறுமையை எண்ணிக் கொண்டிருக்கும். மீண்டும் எழுந்து காரிடாரில்
வந்து நின்றேன். கீழே காலியான சாலை. அப்பால் ஒரே ஒரு வேப்பமரம்,
இரவுக்குள் அது காற்றில் குலுங்கியது.

இடதுபக்க அறைக்குள் விளக்கெரிந்தது சாவித்துளை வழியாகத்
தெரிந்தது. தூங்கவில்லையா அவர்கள்? சாவித் துளை வடிவம் காரிடார்
தரையில் ஒரு சிவந்த கனல் துண்டு போல கிடந்தது. நான் மெல்லக் கால்
நீட்டி அதைத் தொட்டேன். தீப்பட்டது போலச் சுடவே காலை இழுத்துக்
கொண்டேன்.

எரியும் வலியுடன் பதறியபடி பாய்ந்து ஓடி அந்தச் சாவித்துளை வழியாக
உள்ளே பார்த்தேன். புடவை நெளிய இரு பாதங்கள் விரைந்து நீட்டி

காற்றில் நின்று மெல்லச் சுழன்றன. ‘மல்லீ!’ என்று வீறிட்டலறியபடி கதவை மண்டையால் முட்டினேன். ‘மல்லி! வேணாம்! இல்ல மல்லி, இனிமே இல்ல! எல்லாத் தையும் விட்டுடறேன் மல்லி!’ என்று மார்பில் அறைந்து கதறினேன். மீண்டும் சாவித்துளை வழியாகப் பார்த்தேன். என் உடலில் நாண்கள் தொய்ந்தன. இல்லை, அது ஒரு தொட்டில்தான்.

கண்ணீர் மார்பில் உதிர மார்பைக் குலுக்கியபடி விம்மல்கள் எழ அங்கேயே அமர்ந்து அழுதேன். அழுகை என்னை மீறி என் வழியாகக் கொட்டிக்கொண்டிருந்தது. ஒரு கணத்தில் நானே சற்று விலகி அந்த மூர்க்கமான அழுகையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

பின்பு பெருமூச்சுடன் ஓய்ந்து தளர்ந்து கால்களை நீட்டி அமர்ந்தேன். சற்றுத்தள்ளி என் அறைக்குள் கடிகார ஊசல் ஆடும் ஒலி மட்டும் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. இனிமேல் என்னால் தூங்க முடியும் என்று அறிந்தேன். அதற்காக உடலை வருத்திக் கொள்ள வேண்டியதில்லை. அலைந்து திரிய வேண்டியதில்லை. ஆனால், இங்கல்ல. வெகு தூரத்திற்கு அப்பால் அமைதியும் நிம்மதியும் நிரம்பியிருக்கும் அந்த இடத்தில்தான்.

எழுந்து கண்களை சட்டைக் கையால் துடைத்துக் கொண்டேன். எதுவும் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டியதில்லை. இங்கிருந்தே கிளம்ப வேண்டியதுதான். என் அறைக் கதவு உள்பக்கம் தாழிடப் பட்டிருந்தது. குனிந்து அதன் சாவியைத் துளை வழியாகப் பார்த்தேன். காற்றில் விரைத்து நீட்டப்பட்ட என் கால்கள் ஊசலாக ஆடிக்கொண்டிருந்தன. அறை முழுக்க ஊசலின் ஒலி நிரம்பி அதிர்ந்தது. பின்பு நான் வெறுமையும் தனிமையும் நிரம்பியவனாகத் திரும்பி நடந்தேன்.

- ஓம்சக்தி தீபாவளிமலர், 2003

57. நச்சரவம்

வரலாற்றில் உள்ள நுட்பமான ஒரு சிக்கலை நாம் வரலாற்றாசிரி யர்களில் பெரும்பாலானவர்களிடம் விவாதிக்க முடிவதில்லை. அவர்கள் உறுதியான தகவல்கள் மூலம் திட்டவட்டமாக உருவாக்கப்படுகிற ஒரு கட்டுமானம் போல்தான் வரலாற்றைக் கற்பிதம் செய்து கொள்கிறார்கள். தங்கள் வீட்டின் திண்ணையில் அமர்ந்து பேசுவதுபோல வரலாற்றை முன்வைத்து விவாதிக்கிறார்கள். வரலாற்றுக் கோட்பாட்டாளன் என்ற முறையில் எனக்கு அதில் உடன்பாடில்லை. நான் வரலாற்றை ஒரு நாடக மேடையின் பின்புறத் திரைச்சீலைகள்போல உருவகிக்கிறேன். நாம் நடிக்கும் காட்சிக்கு ஏற்ப கணநேரத்தில் அவற்றை மாறிக் கொள்கிறோம். வீடுகள், மலையடிவாரம், கடற்கரை, அரண் மனை சபை. இதை நான் எந்த வரலாற்றாசிரியரிடம் பேசினாலும் அவர் உடனே முகம் சிவந்துவிடுகிறார். அவர் நிரந்தர உண்மைகளை உருவாக்கும் அறிஞரல்ல, கதைகள் புனையும் கற்பனையாளர் என்று நான் சொல்வதாக எடுத்துக்கொள்கிறார். ஒரு பேச்சுக்கு ஒருவரிடம் அவர் உண்மைகளைப் புனையும் கற்பனையாளர் என்று சொல்லிப் பார்த்தேன். கண்களில் நீர் கோர்க்குமளவுக்குக் கத்தித் தீர்த்துவிட்டார்.

திட்டவட்டமான உதாரணத்திலிருந்து தொடங்குகிறேன். திற்பரப்பு மகாதேவர் கோயில் இப்போது எப்படி இருக்கிறது? சைவப் பெருமதத்தின் முக்கியமான மையங்களில் ஒன்று. கோட்டை மாதிரியான சுற்றுச் சுவருக்குள் மண்டபங்களும் பிரகாரங்களுமாக விரிந்த எழுப்புகள். செம்புத்தகடு வேயப்பட்ட கருவறைக்குள் தூக்கு விளக்குகளும் குத்துவிளக்குகளும் ஒளிவீச, பொற்கவசம் அணிந்து வீற்றிருக்கும் லிங்கம். ஐம்பது வருடம் முன்புவரை அவர்ண சாதியினர் ஆலயத்தில் மட்டுமல்ல ஆலயத்தை ஒட்டிய தெருக்களில் நடமாடவே தடை இருந்தது. மீறி உள்ளே வந்தவர்கள் தென்னை மரத்தில் கட்டப்பட்டு பச்சைச் சாரைப்பாம்புத் தோலால் இறுகக் கட்டப்பட்டு வெயிலில் விடப்படுவார்கள். பாம்புத்தோல் உலர்ந்து சுருங்கும் போது சதையைப் பிய்த்து உள்ளே சென்றுவிடும். எளிய தண்டனை இது. இதைவிடப் பெரிய தண்டனைகள் அக்காலத் தைய தாந்திரிக விதிகளடங்கிய 'தந்தர

பிரபோதினி'யில் காணமுடியும். செல்வம் குவிந்து கிடந்த கோயில். அக்காலத்தில் வருடம் முழுக்க பிராமணர்களுக்கு இலவச உணவு அளித்த மூன்று ஊட்டுப் புரைகள் இடைவிடாது இயங்கின. மாட்டு வண்டி வரிசைகள் நதிகள்போல நாலா பக்கமிருந்தும் வந்து கோயில் வளைப்பில் கலந்தபடியே இருக்கும். பிராமண அதிகாரம் உச்சத்திலிருந்த இடம்.

ஆனால் வரலாற்றில் பின்னகர்ந்து போனால் நாம் காண்பது என்ன? கல்வெட்டுகள், செப்பேடுகள் வழியாகத் தெரியும் கதை வேறு. இந்த மலையாளப் பிராமணர்களை சோழர்கள் காக்காக் கூட்டத்தை விரட்டி அடிப்பதுபோலத் துரத்தியிருக்கிறார்கள். ஆகம வழிபாட்டை வலுக்கட்டாயமாகப் புகுத்தியிருக்கிறார்கள். நூற்றுக் கணக்கான தந்திர நூல்கள் எரிக்கப்பட்டு தந்திரிகள் கழுவேற்றப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஊட்டுப்புரை உணவு நிறுத்தப் பட்டு சோற்றுத் துருத்திகள் நாடுகடத்தப்பட்டிருக்கிறார்கள். அதை 'கலமறுத்தருளிய வீரச்செயல்'களாகத் தங்கள் மெய்க் கீர்த்திகளில் சோழர்கள் பொறித்தார்கள். எல்லாவற்றையும் கவிமணியும், கே.கே. பிள்ளையும், அ.கா. பெருமானும் விரிவாக எழுதியிருக்கிறார்கள்.

நான் சொல்வது, ஏன் இதற்கு அப்பாலும் செல்லக்கூடாது என்று தான். வரலாற்று ஆய்வாளர்களுக்குக் கல்வெட்டும் செப்பேடும் ஓலைச்சுவடியும் ஆதாரங்கள். ஐயா, இவை பருப்பொருட்கள். தூலங்கள். நுண்ணிதில் நுண்ணிதான அழியாப் பெரும்பரப்பான மொழியில் எழுதப்பட்டுள்ள ஆதாரங்களை ஏன் நீங்கள் கணக்கிலெடுப்பதில்லை? அவர்கள் ஒன்றும் சொல்வதில்லை. திற்பரப்பு மகாதேவர் இன்றும் உக்கிர மூர்த்தியான சிவன் என்றுதான் கூறப்படுகிறார். கோயில் போத்திகள் பல கதைகளை அதற்குச் சொல்வார்கள். முப்புரம் எரித்து அதன் வெம்மை அடங்காமல் வந்து அருவிக்கரையில் தன் புலித்தோலை சிவபெருமான் அவிழ்த்து வைத்தார். அங்கு முளைத்த லிங்கம் இது. அருவியில் நீராடி உடலும் உள்ளமும் குளிர்ந்த பிறகு அவர் கைலாயம் சென்றார். ஆனால் பழைய தந்திர நூல்கள் அனைத்திலுமே இந்த சிவலிங்கம் 'கிராத மூர்த்தி' என்று குறிப்பிடப்படுகிறது.

தென்திருவிதாங்கூரின் ஒரே கிராதமூர்த்தி இதுதான். கிராதன் என்றால் காட்டுமிராண்டி, வனவாசி, பாசுபத அஸ்திரம் தேடிப் போன அர்ச்சுனனை சிவன் கிராதனாக வந்து வழிமறித்துப் போரிட்டு பிறகு பாசுபதம் அளிக்கும் கிராத விருத்தம் என்ற கதகளி ஆட்டத்தை இங்கு ஒவ்வொரு வருடமும் போட்டாக வேண்டும் என்று நடைமுறை விதி உள்ளது. ஆட்டத்திற்காக உடல் முழுக்க கரி வாரிப் பூசி, பெரிய வெண்பற்களும் சிவந்த விழிகளும், செம்பருந்து இறகுகளாலான மணிமுடியும் அணிந்து

அலறியபடி வரும் கிராத வேடதாரியை மேடையிலேயே நம்பூதிரிப் பிராமண வேடதாரி விழுந்து வணங்கிப் பூசை செய்கிறான். அன்று ஊரே கூடியிருக்கும். கிராத மூர்த்தி மேடையில் வந்ததுமே எழுந்து நின்று ‘அரஹர மகாதேவா சம்போ மகாதேவா’ என்று கூவி வணங்குகிறார்கள். மேடையில் அபய வரத கரமுத்திரைகளுடன் நிற்கும் கிராதனின் கரிய வடிவை, சிப்பிகளை அடுக்கியது போன்ற, சிரிப்பைக் கண்டதும் என் கண்முன் ஒரு திரை அறுந்து விழுந்ததுபோல உணர்ந்தேன். மேலே சொன்னேனே, அந்த வரலாற்றுத் தரிசனம் எனக்குக் கிடைத்தது அப்படித்தான்.

அதன்பிறகுதான் நான் தந்திர நூல்களை விரிவாகக் கற்று திற்பரப்புக் கோயில் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்ய ஆரம்பித்தேன். முதலில் தெரிந்த விஷயம் எல்லாத் தாந்திரிக நூல்களும் வேறு ஏதோ மூலநூலின் மொழிபெயர்ப்புகளோ விளக்கங்களோ இணைப்புகளோதான் என்பது. அந்த முதல் மூலநூல் என்றோ அழிந்துவிட்டது. எட்டு வருடம் அதைத்தேடி அலைந்தேன். திற்பரப்புக் கோயிலுக்கு ஏழு நம்பூதிரிக் குடும்பங்களே தந்திரிகள். அவர்கள் எவருமே கோயில் பொறுப்பில் இல்லை. படித்து பல்வேறு வேலைகள் தேடி பலவிதமாக மாறி விட்டிருந்தனர். மூன்று குடும்பங்கள் முற்றாகவே வெளிநாடுகளுக்குக் குடிபெயர்ந்துவிட்டன. இரண்டு குடும்ப வாரிசுகளுக்கு அவர் களுக்கு திற்பரப்பு கோயிலில் உரிமை உண்டு என்ற தகவலே தெரியவில்லை.

தேடி அலைந்து கடைசியில் பெங்களூரில் வாழ்ந்த வயோதிக ரான ஸ்ரீதரன் நம்பூதிரிபாடிடம் இருந்து ஒரே ஒரு உபயோகமான தகவலைப் பெற்றேன். அவரிடம் அவருக்கு ஒன்றுமே புரியாத ஏடுகள் சில இருந்தன. அவை அவர் குடும்பத்திலிருந்தவை. பெங்களூர் தொல்பொருள் கழகத்துக்கு அவை அன்பளிப்பாகத் தரப்பட்டுவிட்டன. பெங்களூர் தொல்பொருள் கழகத்தில் அச்சுவடிகளை எளிதாகக் கண்டுபிடித்தேன். அவற்றில் பல சுவடிகள் நான் ஏற்கெனவே படித்தவை. ஒரு சுவடிக்கட்டு பிராமி மொழியில் இருந்தது. அதை தொல் மொழியியலாளர் சங்கரக் குறுப்பு உதவியுடன் படித்தேன். நான் தேடியது கிடைத்து விட்டது. அதுதான் மூல தாந்திரிக நூல்.

அதுகூட மொழிபெயர்ப்புதான் என்று அதை முழுக்கப் படித்த போது தெரிந்தது. ஆனால் எந்த மொழியில் இருந்து என்று தெரியவில்லை.

அதன் மொழியமைப்பை விரிவாகக் கூர்ந்து ஆராய்ந்தேன். சமஸ்கிருதத்தைப் பொறுத்தவரை எந்த மொழிபெயர்ப்பும் மூலமொழியின் ரகசியத் தடங்கள் கொண்டிருக்கும். மூலமொழி தமிழாக

இருக்குமோ என்ற ஐயம் வலுத்து வலுத்து வந்தது. ஆனால் தமிழிலிருந்து மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டால் உருவாக வேண்டிய சிக்கல் இல்லை. நான் குழம்பிப் போயிருக் கும் தருணங்களில் மீண்டும் மீண்டும் திற்பரப்புக் கோயிலுக்குச் செல்வேன். அங்குள்ள ஏதேனும் ஒரு பொருளில் ஒரு சடங்கில் விடை இருக்கும் என்று உள்ளுணர்வால் அறிந்திருந்தேன். ஒரு கோயில் என்பது வினோதமான புராதனமான ஒரு நூல். அதன் அட்டையை மட்டுமே நாம் சாதாரணமாகப் பார்க்கிறோம். உள்ளே நாமறியாத எத்தனையோ விபரங்கள் குவிந்து கிடக்கின்றன. ஆனால் இந்த விஷயம் எனக்கு போக்குக் காட்டிக் கொண்டிருந்தது.

அந்நாட்களில் ஒருமுறை கோயில் ஸ்ரீகாரியம் நாராயண பிள்ளையின் வாசலருகே ஒரு கிழவன் அமர்ந்திருப்பதைப் பார்த்தேன். பரட்டைத் தலையை பெரிய குடுமியாகச் சுற்றி, காதில் மரவளையங்கள் அணிந்து, வெற்றிலைக்காவி அப்பிய வாயும் சிவந்த கண்களும் கொண்டவன். தாடி மீசை இல்லை. அதாவது அவனுக்கு முகத்தில் முடி முளைக்கவே இல்லை. வயோதிக சீனர்களின் முகத்தில் இருப்பதுபோல நெருக்கமான சுருக்கங்கள் முகம் கழுத்து எங்கும். கூடவே ஒரு பெண். அவள் சாதாரண கிராமச் சிறுமி போலிருந்தாள். ஆனால் நல்ல கம்பீரமான கறுப்பு நிறம். பெரிய யட்சிக் கண்கள். என்னைப் பார்த்ததும் பெரிதாகக் கும்பிடு போட்டார் அந்த ஆள். பெண் தன் எருமை விழிகளில் ஒளிமின்ன திரும்பிப் பார்த்து அசையாமல் நின்றாள்.

நாராயண பிள்ளை உள்ளே இருந்தார். தேவஸ்தலம் போர்டு அலுவலகங்களுக்குள் மட்டுமே காணக்கிடைக்கிற புராதனமான மேஜை நாற்காலி பீரோ. செம்பில் பாலில்லாத டீ. வெற்றிலைச் செல்லம், கோளாம்பி, பீடிக்கட்டு.

‘ஆருவோய் அது வாசலிலே?’ என்றேன்.

‘வாசலிலேயா? ஆருமில்லியே’

‘யாரோ கிழவயசு...’

‘அவனா? ... மலையன். அவனுக்கு ஒரு நூற்றிஎம்பது ரூபா பில் உண்டும். எங்க சாங்ஷன் ஆகிறது? சூபரிண்டன்ட் ஒரு கடுவா. சொல்லப் போனா வள்ளுன்னு விழுவான். சாய¹ குடிக்கேரா - கடும் சாயா.’

‘அவருக்கு எதுக்கு பில்?’

‘இந்தால ஆதிகிராதமுர்த்திக்கு அவன்தானே பூசை? பண்டு முதலே உள்ள சடங்குல்லா?’ நாராயண பிள்ளை டீயை ஊற்றினார்.

‘ஆதிகிராத மூர்த்தியா - கோயிலா?’

‘கோயில்ன்னுட்டு இல்லை. ஆற்றுக்கு அந்தக் கரையில் காட்டுக்குள்ள ஒரு அரசமரத்துக்கு அடியில ஒரு லிங்கம் உண்டு. அதுக்க பேரு அது. சாஸ்திரப்படி அதாக்கும் முதல் கிராத மூர்த்தி. அங்க தினப்படி பூசை ஒன்றும் இல்லை. இங்க திருவாதிரை விழா தொடங்கணுமானா அங்க ஒரு ஆடோ கோழியோ பலி குடுத்து பூசை செய்து சாந்தி வாய்க்கணும். திருவிழா முடிஞ்சதம் அங்க மறுபடியும் பூசைபோட்டு பலி குடுத்து குறைதீர்க்கணும். எல்லாம் சாஸ்திர விதி. அது ஒரு மட்டுக்கு நடந்து போகுது.’ நாராயண பிள்ளை டீயைக் குடித்தார்.

‘திருவாதிரை முடிஞ்சு மாசம் எட்டாச்சே.’

‘பில்லுக்க காரியமா? நல்ல கதயாக்கும். சர்க்கார் பில் சாமானியமா எறங்குமா? எப்படியும் ஒரு வருசம் ஆயிப்போகும். சிலசமயம் சித்திரை வரை கிடக்கும். ஆடிட்டு தொடங்கின பிறகு சூபரிண்டெண்டு ஓடிவருவாரு. மலையனைப் பிடிடே, கணக்கு சிக்குதேண்ணுட்டு. பழைய காரணவன்மாரு சொல்லியிட்டுண்டுல்லா, சர்க்காரு காரியம் முறைபோலே. ஏது?’

‘அங்க மலையன்தான் பூசை செய்யனுமா?’

‘ஆமா. அதாக்கும் தந்திர விதி. மலையம்மாரு இப்பம் மலைமேல ரொம்பக் குறவு. இவன் போயிட்டாண்ணா ஒரு கள்ளு குடியன் பய கிடக்கான். அவன் செய்யணும். பண்டு, மகாராஜா இருந்த காலங்களில், மலையன் மலையிறங்கும்பம் ராஜாவுக்க வாளும் குடியுமா ஒரு சமந்தன் நாயர் போயி எதிரேற்று கூட்டிட்டு வருவான். மலையனுக்குப் பாத பூசை உண்டுன்னு சொன்னா பாத்துக்கிடும். அப்பிடி ஒரு காலம். இந்த நூற்றியெண்பது ரூபா ஆயிரத்தி தொள்ளாயிரத்தி இருபதிலே மகாராஜா கனிஞ்சு பண்டார வகை² உண்டியிலேருந்து குடுக்கச் சொன்னது.

அண்ணைக்கு ஒரு போலிசுகாரனுக்கு மாசச் சம்பளம் மூணு ரூவாயாக்கும். ஏது? இந்தப் பைசாவ பவுன் சக்கரமா மாத்தித் தட்டில வச்சு தேங்கா, பூ, வெத்திலை எல்லாம் சேத்து அப்பிடியே தூக்கிக் குடுத்துடுவாங்க. பின்ன நாலுமாசம் மலையில கள்ளும் கறியும் பாட்டும் கூத்தும் மேளவும் தாளமும் பெகளம்தான். அதொரு காலம். இப்பம் இந்தா பாருங்க அவனுக்கு பீடிக்குத் திகையாது பைசா. வந்து நிக்ருதான்.’

‘அவர்ட்டே வவுச்சர் வாங்கிட்டு பைசாவக் குடும். நான் தாறேன் உமக்கு’ என்றேன்.

‘ஏம்வேய்?’

‘ஒரு காரியமுண்டு.’

‘ரிசர்ச்சாக்கும். உமக்கும் வட்டுவே. ரிசர்ச் செய்து வல்ல அணுக்குண்டோ அவரைக்காயோ கண்டுபிடியும். பைசா உண்டு. அல்லாம மலையம்மாரை என்னதுக்கு ரிசர்ச் செய்யணும். மலையத்திய ரிசர்ச் பண்ணினா அதுக்கொரு நியாயம் உண்டு. ஏது?’

மலையன் கைநாட்டு நடுநடுங்க நாட்டி ரூபாயை மேல்துண்டை நீட்டி போடப் பெற்று அப்படியே பெண் கையில் கொடுத்தார். அவள் அதை எச்சில் தொட்டுப் பரபரவென்று எண்ணினாள். கும்பிடு போட்டுவிட்டு அவர் இறங்கியதும் நான் கூடவே போனேன்.

அந்தப் பெண் என்னைத் திரும்பிப் பார்த்து அவரிடம் எதோ சொல்ல அவர் திரும்பி கையைக் கண்மீது வைத்து என்னை உற்றுப் பார்த்தார். நெருங்கியதும் கும்பிட்டார். கேள்வி வாய்திறப்பில் தெரிந்தது.

‘மலையனுக்கு நாடு எங்கே?’ என்றேன்.

‘வடக்கே மலைமேல’ என்றார். காது தெளிவாக இருப்பது ஆச்சரியமளித்தது.

‘மலையனுக்கு வயது கொறே ஆச்சுன்னு தோணுதே.’

‘ஆமா’ என்றார் சிரித்தபடி. வாயில் பற்களும் இருந்தன. ‘ஓம்பது குறிஞ்ஞி கண்டாச்சு. பத்து கண்டா நிறையுமிண்ணாக்கும் கணக்கு.’

‘நான் இந்தக் கோயிலைப்பத்தி கொஞ்சம் காரியங்கள் அறிய வந்த ஆளாக்கும். மலையன் என்னை சகாயிக்கணும். மலையனுக்கு வேண்டது நான் செய்தேன்.’

‘கோயிலுக்குக் காரியங்க மலையனுக்கு அறியாதே. போத்தி மாரோ நம்புதிமாரோ உண்டெங்கி...’

‘அதெல்லாம் கேட்டாச்சு. நான் அந்த ஆதிகிராத மூர்த்தியைப் பற்றியாக்கும் கேட்க வாறது.’

‘அதுவா?’ என்றார் மலையன். ‘ஒரோ கதைகள். அது சிவன் தம்புரான் புலித்தோலாடைய முதலிலே கழட்டி வச்ச இடம். பிறகு அங்க எறும்பிருக்கதனால இங்க கொண்டு வச்சாரு. இங்க சாமி கும்பிட பிராமணம்மாரு. அங்க மலையம்மாரு. அது பண்டு முதலே உள்ள வழக்கமாக்கும்...’

‘இது பிராமணம்மாரு சொல்லுத கதையில்லா... உங்க சாதியில உள்ள கதை என்ன?’

‘எங்க சாதிலையும் இதே கத’ என்றார் மலையன். அவர் எதையும் மறைப்பதுபோலத் தெரியவில்லை.

‘உங்களுக்கு ஏதாவது பாட்டு உண்டா இதைப்பற்றி?’

‘பாட்டாட்டு ஒண்ணுமில்லியே. சடங்கு பூசைதான்.’

நான் அந்த பிராமி மொழி நூலில் உள்ள விஷயங்களைத் தமிழுக்கு மாற்றிச் சொன்னேன். ‘பழைய காலத்தில் உள்ள தாந்திரிக சடங்குகளாக்கும் இது. பலி கர்மங்கள் மந்திரங்கள் எல்லாம் இந்தப் பாட்டிலே இருக்கு. இந்தப் பாட்டு உங்க பாஷையில முன்னால இருந்த பாட்டா?’

‘எங்க சாதியில பாட்டு உண்டு. பல பாட்டுகள். இங்க சாமி கும்பிடுத பாட்டாட்டு ஒண்ணுமில்லியே...’

மலையனுக்கு ஒரு கிலோ கருப்பட்டி³, முன்னூறு கிராம் புகையிலை, கால்கிலோ டத்தூள் வாங்கிப் பரிசளித்தேன். இரண்டு கிலோ உப்பு அவரே வாங்கிக்கொண்டார். அவரது வீடு இருக்கும் இடத்தை விரிவாகச் சொல்லக் கேட்டுக் கொண்டேன். ஆற்றைக் கடந்து களியல் மலைப் பாதையில் ஏறி அவர் காட்டுக்குப் போனார்.

நான் ஆதிக்கிராத மூர்த்தியின் பிரதிஷ்டை இருந்த இடத்திற்குச் சென்று பார்த்தேன். அம்மாதிரியான பிரதிஷ்டைகள் தெற்குத் திருவிதாங்கூரில் எப்படையும் அரை லட்சம் தேறக்கூடும். ஒரு மரத்தடியில், கிடைக்கல்மீது நாட்டப்பட்ட குத்துக்கல் களபம் சந்தனம் குங்குமம் பூசப்பட்டு அரளி மாலையோ தெற்றி மாலையோ காய்ந்து கிடக்க சருகுகள் சூழ்ந்து, நிழலில் குளிர்ந்து அமர்ந்திருந்தது. அப்பகுதி கோயிலுக்குச் சொந்தமான எஸ்டேட்டாகப் பதிவு செய்யப்பட்டிருந்தாலும் காடுதான். காட்டுக்கே உரிய அறுபடாத சீவிடு⁴ ஓசை, காற்று பாய்ந்தோடும் ஓசை, மட்கும் சருகுகளின் வீச்சம். சருகுகளில் விதவிதமான ஊரும் விலங்குகள் எழுப்பும் திடுக்கிட வைக்கும் ஒலி. வெகுநேரம் அங்கேயே அமர்ந்திருந்தேன். அங்கே இருக்கும் போது வெறும் ஒரு கிலோமீட்டர் தொலைவில் ஒரு மிகப்பெரிய ஆலயமும் அதைச்சுற்றி விரிந்த ரதவீதிகளில் மாளிகை வீடுகளும் இருக்கும் என்பதை நம்பவே முடியாது. அங்கிருக்கும்போது கோயிலின் ஒலிகளில் ஒன்றாகக் கேட்கும் அருவியோசை இங்கிருக்கும்போது காட்டின் ஓசையாகக் கேட்டது.

ஒருவாரம் கழித்து மலையனை மலையில் ஏறிச்சென்று சந்தித் தேன். நீலிமலையின் உச்சியில் மட்டும்தான் காடு எஞ்சியிருந்தது. நான்கு பக்கமும் ரப்பர் எஸ்டேட்டுகள். சாலையிலிருந்து பார்த்தபோது

பட்டாளத்தான் கிராப்புபோலத் தோன்றியது. மலையனின் குடிசை ஒரு பெரிய பாறையின் அடியில் நீரோடை ஒன்று பாறைகளில் மோதிச் சுழித்துச் சரியும் இடத்தில் இருந்தது. மண்ணில் மூங்கில்களை ஆழ நாட்டி அதன்மீது சற்று உயரத்தில் எழுப்பப்பட்ட குடிசை ஒரு சிறு தெப்பம் போலவோ பெரிய குருவிக்கூடு போலவோ பட்டது. மலையன் நான் போனபோது வீட்டில் இருந்தார். ஒரு சிறு முழுவை நாரால் இறுக்கிக் கட்டிக் கொண்டிருந்தார். அவரது பேத்தி அல்லது கொள்ளுப்பேத்தி - வெளியே பாறைமீது சுள்ளிகள் குவித்து கிழங்கு சுட்டுக் கொண்டிருந்தாள். மலையனின் காதுகள் மிகக் கூரியவை. நான் தொலைவில் வந்த ஒலி கேட்டே எழுந்து நெற்றியின்மீது கைவைத்துக் கூர்ந்து பார்த்துச் சிரித்துத் தலையசைத்தார். திண்ணைமீது அமர்ந்ததும் தேன் சேர்த்த தண்ணீர் தந்து உபசரித் தார். பிறகு சுட்ட கிழங்குகளை வாழை இலையில் உடைத்துப் பரப்பி ஆவிபறக்கச் சாப்பிட்டோம். மலையன் அவரது குடும்பக் கதையைச் சொன்னார். அவருடைய ஏழு மகன்களும் இறந்து விட்டனர். பேரப்பிள்ளைகள் எங்கோ சிதறிப்போக எஞ்சிய ஒரே பேத்தி தேன் எடுக்கச் சென்றிருக்கிறாள். அவளுடைய ஒரே மகள் இந்தப் பெண். பெயர் ரெஜினா.

‘ரெஜினாவா?’ என்றேன்.

‘ஓம். வேதக்கார ஸ்கூளிலயில்லா அவ படிக்கா.’ என்றார் மலையான். மலையனின் மகனும் வேதக்கார மதத்துக்கு மாறி விட்டான். ‘கோதம்பும்⁵ பால்பொடியும் கிட்டும். கிறிஸ் மஸுக்கு சட்டை உண்டும்’ என்றார் மலையன்.

‘மலையன் மாறலியா?’ என்றேன்.

‘நமக்கு சில்லறை மந்திரவாதமும் செபமும் ஒக்கெ உண்டில்லா. அதுக்கொண்டு மாறக் களியல்ல’ என்றார்.

அன்றிரவு வரை மலையனிடம் பேசிக் கொண்டிருந்துவிட்டுக் கிளம்பினேன். ஒரு லாபம் மலையனின் மொழியிலிருந்துதான் அந்த மூல தாந்த்ரீக நூல் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது என்று எனக்கு உறுதியாயிற்று. மலையன் பேசிய தாய்மொழி தமிழ் போன்ற ஆனால் தமிழைவிட முந்திய ஏதோ ஒருவகைப் பண்டைய மொழி. அதன் பல சொல்லாட்சிகள் அப்படியே அந்த தாந்திரிக நூலிலும் இருந்தன. உதாரணமாகக் கமுகம்பாளை எப்போதுமே கமுகின் காது என்றே குறிப்பிடப்பட்டது. தெச்சிப்பூவின் மொட்டுகள் தெச்சிமூக்கு என்றும். ஆனால் மலையனுக்குத் தாந்த்ரீக நூல்களில் சொல்லப்பட்டிருக் கும்

எதுவுமே தெரியவில்லை. திற்பரப்பு ஸ்தலபுராணத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் கதைகளைத்தான் அவரும் சொன்னார். மீண்டும் மீண்டும் போய்ப் பேசிப் பார்த்த பிறகும் அதுதான் வெளிவந்தது. கிட்டத்தட்ட எனக்கு ஒரு சலிப்பே ஏற்பட்டு விட்டது. அதற்கேற்ப நான் மலையனைத் தேடிச் செல்வதும் குறைந்துவிட்டது. முக்கியமான காரணம் செலவுதான். மலை யன் நான் அவருக்காகச் செலவு செய்வேன் என்பதை அறிந்து கொண்ட பிறகு புகையிலை, கருப்பட்டி, டீத்ரூள் வாங்குவதை முற்றிலும் நிறுத்திவிட்டார். அதைவிட முக்கியமாகச் சொல்ல வேண்டியது காலப்போக்கில் இவற்றை வாங்கித் தரவேண்டியது என் கடமை என்றும் நம்பி, நான் வாங்கிச் செல்பவற்றின் தரம் அளவு ஆகியவற்றைப்பற்றி என்னிடமே குறைகூற ஆரம் பித்ததுதான். ஒருமுறை வேண்டுமென்றே எதுவும் வாங்காமல் அவரைப் பார்க்கச் சென்றேன். அன்று அவர் நான் வந்திருப்பதை அறிந்ததாகவே பாவனை செய்யவில்லை. அவரது பேத்திக்கும் கொள்ளுப் பேத்திக்கும் அவிசுவாசிகள் வீட்டுக்கு வரும்போதே கொஞ்சம் சாத்தானின் அம்சமும் கூட வந்துவிடுவதாக நம்பிக்கை. முகம் கொடுத்தே பேசமாட்டார்கள்.

ஏழெட்டு மாசம் கழித்து மீண்டும் மலையனைச் சந்திக்கச் சென்றேன். அதற்குள் ஒரு திருவாதிரைப் பலி முடிந்து விட்டி ருந்தது. அதற்கு மலையனால் வரமுடியவில்லை என்று இன் னொரு மலையன்தான் எல்லாம் செய்தான். முட்டக் குடித்து, எழுந்திருக்க முடியாதவனாகத்தான் வந்தான். ஏழு கோழிகளையும் வெட்டி ரத்தத்தை சிவலிங்கத்துக்குப் படைத்து தெச்சியும் அரளிப்பூவும் வில்வமும் சேர்த்துக் கட்டிய பூமாலையை அதற்குச் சூட்டினான். இரண்டுமுறை தடுமாறி லிங்கம்மீதே கையூன்றும்படி ஆயிற்று. நானும் நாராயண பிள்ளையும் செண்டைக்காரர்களும் மட்டுமே சாட்சி. நாராயண பிள்ளை தான் மலையனுக்கு உடல்நிலை சரியில்லை என்றார். ‘செத்துப் போவதற்கும் வாய்ப்பு உண்டு. பழைய கட்டை’ என்றார். சரி போய்த்தான் பார்ப்போமே என்று நானும் கிளம்பினேன். வழியெல்லாம் ஒருவேளை மலையன் இறந்திருக்கலாம் என்ற சந்தேகத்தை உருட்டியபடியே வந்தேன். ஆனால் அவர் அப்படி சாகக் கூடியவரல்ல என்றும் என் மனம் அறிந்திருந்தது. குடிலில் மலையன் இல்லை. அந்தச் சிறுமி மட்டும்தான் இருந்தாள். ‘அப்பு மலைகேறிப் போயி’ என்றாள்.

‘எங்கே?’

‘மலைவாதையப்பச்சிக்கு பெலி கொடுக்க.’

‘எங்கே?’

அவள் வெளியே இறங்கி 'தோ அந்த மலையில்' என்று சுட்டிக் காட்டினாள்.

அன்று நல்ல இதமான தட்பவெப்பநிலை. காற்றில் குளிர், ஆனால் ஈரம் இல்லை. நானும் பெரும்பாலான தூரம் லாரி யொன்றில் ஏறி வந்ததனால் களைப்பின்றி இருந்தேன். ஆகவே ஒரு உற்சாகத்தில் அந்த மலையை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தேன். ஒருமணி நேரத்தில் ஒன்று தெளிவாயிற்று. ஓடைக்கரையில் நின்று பார்த்தபோது அம்மலை மரங்கள் இல்லாததும், அருகே உள்ளதுமான ஒன்றாகப்பட்டது. இரண்டு தவறு, மரங்கள் கிளைகளை இறுக்கக் கை கோர்த்து விரல் பின்னி சிலசமயம் இடைதழுவி நின்றன. சிக்குக் கூந்தல்போல முள் செடிகளும் கொடிகளும் பின்னிப் பிணைந்து வழி மறித்தன. ஊடே வகிடுபோலப் பாதை இருந்தது.

இரு இடங்களில் ஓடையில் தண்ணீர் குடித்து அமர்ந்து ஓய்வெடுத்துச் சென்றேன். மலையனை இந்தக் காட்டில் எங்கே கண்டுபிடிப்பது என்ற சந்தேகம் எழுந்தது. ஆனால் இந்தப் பாதை அந்தத் தெய்வப் பிரதிஷ்டைக்குப் போவதற்கே உருவானது என்றும் தோன்றியது. களைத்து அமர்ந்து காதுகளில் ரத்தம் சூடாகப் பெருகி மெல்ல வடிவதை உணர்ந்தபடி காட்டைக் கவனமின்றிப் பார்த்தபோதுதான் அந்தச் சிறு பிரதிஷ்டையைக் கவனித்தேன். எழுந்து சென்று அதைக் கூர்ந்து பார்த்தேன். ஒரு சிறிய கல் அகலமான பெரிய கல்மீது வைக்கப்பட்டிருந்தது. கிட்டத்தட்ட சிவலிங்கம். ஆனால் அது பல வருடங்களாக எவராலும் தீண்டப்படாமல் பாசிபிடித்து செடிகொடிகளும் சருகுகளும் மூடிக் கிடந்தது. அருகே இருந்த பள்ளத்தில் செடிகள் அடர்ந்து சிறு வெண்ணிறப்பூக்கள் மலர்ந்திருந்தன. ஓர் ஆயிரங்கால் அட்டை சிவலிங்கம்மீது ஏறி ஊர்ந்தது. அங்கே ஒரு பெரிய அரசமரம் நின்றிருக்கலாம் என்று ஊகித்தேன். அது பட்டு மட்கிப் போயிருக்கலாம். சிவலிங்கம் மட்குவதில்லை.

மேலும் பாதையில் ஏறிச் சென்றேன். என் கண்கள் அதற்குள் தன்னிச்சையாகவே தேட ஆரம்பித்துவிட்டிருந்தன. பாதையோர மாகவே அப்படிப்பட்ட ஏழெட்டு சிவலிங்கங்களைக் கண்டேன். அப்படியானால் காட்டுக்குள் இன்னும் பல இருக்கலாம். நூற்றுக் கணக்கில். ஆயிரக்கணக்கில். மரங்கள்போல அல்லது புதைந்த வேர்கள்போல. மண்ணுக்குள் புதைந்து மேலும் ஆயிரம் லிங்கங் கள். முடிவேயில்லாமல். ஒருவகை அமைதியின்மைதான் ஏற்பட்டது.

நான் மலையனைக் கண்டபோது அவர் பூசையை முடித்து விட்டிருந்தார். விரிந்து தழைந்த வேங்கை மரத்தடியில் வைக்கப் பட்ட அக்கற்கள் பெரிய

சிவலிங்கம் போலவும் வெறும் கற்கள் போலவும் ஒரே சமயம் தெரிந்தன. மலையன் மரத்தடியில் ஒரு வேரில் தலை வைத்துப் படுத்திருந்தார். கழுத்தில் மரமேறுவதற் குக் கால் தளைப்பாகவும் உதவும் பொருட்டு சுருட்டிய அழுக்குத் துண்டு. இடுப்பில் சிவப்புத் துண்டு கட்டியிருந்தார். தலையில் நொச்சிப்பூமாலை சூடியிருப்பது கூர்ந்து பார்த்தபோதுதான் தெரிந்தது. நான் அருகே சென்று ‘மலையா’ என்றேன்.

அவர் தன் சிவந்த கண்களை விழித்து என்னைப் பார்த்தார். மீண்டும் கண்களை மூடிக்கொண்டார். நான் சற்றுத் தள்ளி பெரிய வேர்ப்புடைப்புமீது அமர்ந்து கொண்டேன். காட்டு மண் போன்ற உடல். அதில் வேர்ப்புடைப்புகள் போன்று நரம்புகள். கழுத்துத் துணிகூட ஏதோ வேர்போல அவரது கரிய நிறம் காட்டுடன் இயல் பாகவே இணைவது தெரிந்தது. என் வெளிர்நீல உடைகளும் தோல்நிறமும் தான் துருத்தின. இப்போது ஒரு காட்டு யானை வந்தால் முதலில் என்னைத்தான் துரத்திப்பிடித்துப் பேனை நசுக்குவதுபோல நசுக்கும். யானைக்கு வெண்ணிறமே பிடிக்காது. ஆகவே காட்டில் கட்டப்படும் தடுப்பணைகள் மதகுகள் எல்லாமே சாம்பல் நிறம்தான். இருந்தும் யானை அவற்றை வெறுத்து அழிக்க முயல்கிறது. காடல்லாதனவற்றை அது வெறுக்கிறது.

மலையன் எழுந்தபோது துண்டு அவிழ்ந்து மடியில் விழுந்து நெளிந்தது. எடுத்துப் போட்டுக்கொண்டு நடக்க நான் பின்னால் நடந்தேன். கிட்டத்தட்ட ஓடினேன். அவர் மனநிலையை மாற்றும் பொருட்டு ‘சாமான்கள் வீட்டில் குடுத்திருக்கு’ என்றேன். ஆனால் அவர் அதைக் கேட்டது போலவே தெரியவில்லை.

நான் வந்த வழிக்கு மாறாக மலையன் வேறு ஒரு பாதையில் இறங்கி நடந்தார். மலையன் வீடுவழியாக ஓடும் ஓடையை அங்கிருந்து பார்க்க முடிந்தது. பலநூறு அடி ஆழத்தில் வெள்ளிச் சரிகை ஒன்று விழுந்து கிடப்பது போலிருந்தது. வெவ்வேறு நீல நிறங்களில் சிறிய மலைகள். அப்பால் அகஸ்தியர் கூட மலையின் இள நீலத்திரை. மலைகளே விதவிதமான படுதாக்கள். சரசரவென்று அவற்றை விலக்கினால் என்ன தெரியும்?

‘இந்த வழி சுருக்கமா?’ என்றேன் மலையனிடம்.

அவர் பதில் பேசாமல் மூங்கில் கூட்டங்களின் ஊடாகச் சென்ற பாதையில் நுழைந்தார். சரசரவென்று இருட்டி வந்தது. தலைக்குமேல் மூங்கில் இலைகளிலான பச்சை இருட்டு. இருபக்கமும் மூங்கில்களின் மஞ்சள் கோடுகளின் சுவர்.

‘இந்தப் பிரதிஷ்டைதான் உங்க குலதெய்வமா?’ என்று கேட்டேன்.

மலையன் அதற்கும் பதில் சொல்லவில்லை. என்னை அப்போது தான் பார்ப்பவர் போலத் திரும்பிப் பார்த்தார். மூங்கில் காடுகளுக் குள் காற்றில் மூங்கில்கள் உரசும் ஒலி மூங்கில் துளைகள் வழியாகக் காற்று அரிபட்டு சலிக்கப்படும் விதவிதமான ஒலிகள். பலவகை மிருகங்கள் வலியுடன் முனகுவதுபோல, உறுமுவது போல, சீறுவதுபோல. மலையனின் கண்களில் என்னை அடை யாளம் கண்ட பாவனையே இல்லை. வனவிலங்கு ஒன்றின் பார்வை. இல்லை, இங்கே நான்தான் ஊன்மிருகமா?

என் குரலை மீட்பது சற்றுக் கடினமாக இருந்தது. இருந்தாலும் நான் பேச விரும்பினேன். பேசித்தான் அந்தச் சூழலை சாதாரண மாக வைத்திருக்க முடியும். ‘இந்தச் சாமி யாராக்கும்?’ என்றேன்.

மூப்பன் முகம் அசையவில்லை. ஆனால் நான் அவருக்குச் சற்றுப் பின்னால் அந்தக் குரலைக் கேட்டேன். ‘நான்தான்.’

என் உடம்பு சிலிர்த்து உறைந்த நிமிடங்களில் பல இடங்களில் பலவகையான ஒசைகளில் அதே சொல் மீண்டும் மீண்டும் ஒலித்தது.

நான் பின்னால் திரும்பி ஓடிப் பாதையில் விழுந்து புரண்டு சிற்றயம்பலம் என்னும் வழியில் வந்து விழுந்தேன். லாரியில் மீட்கப்பட்டு ஊர்வந்து சேர்ந்தேன். என் நண்பர்கள் மனப்பிரமை என்றார்கள். காட்டில் பலவித ஒலிகள் கேட்கக்கூடும். இருக்க லாம். எத்தனையோ விதங்களில் விவாதிக்கலாம். விளக்கலாம். எல்லாம் பிரமைதான். அக்கணத்தில் மலையன் கழுத்தில் போட்டிருந்த அழுக்குத்துண்டு படமெடுத்து மணிக்கண்களை யும் இரட்டை நாக்கையும் காட்டிச் சீறியது கூட.

- புதிய பார்வை. 2004

குறிப்புகளுக்காக

1. புராதன பிரபு குடும்பம்

2. அம்மணியார்

3. துணியால் ஆன பல்லக்கு

4. புல்லரிப்பு.

1. சின்ன எஜமான்.

2. ஈரல்.

3. குளிர்விக்க.

4. குடு ரத்தம்

1. நினைவு

2. எஜமான்

1. திறந்தவெளிக் கோயில்

2. காலரா, வைசூரி

3. பயம்

4. முனகுதல்

5. ரகளை.

1. இச்சை

2. இருள்

3. அறம் பொருள் இன்பம் வீடு

4. உயிரற்றது

5. இயற்கை

6. ஒளி.

1. களஞ்சியம்

1. மக்கு

2. துடிப்பானவன்

1. தவறி

1. தேவதை,

2. சைத்தான்,

3. பிசாசு,

4. முகமது நபி,

5. நன்மை

1. உபாதை; பேய்

1. உத்திரம்

2. மன்னிப்பு

3. மனைவி

4. துண்டுநிலம்.

1. John Graham Willmann - ஆரம்ப காலப் புகைப்பட நிபுணர்.
தொழிலால் ஆங்கிலிகன் சபை பாதிரியார்.

2. 1830 -இல் வெளிவரும் நைஜீரியாவின் முதல் நாளிதழ்.
ஆங்கிலேயர்களால் நடத்தப்பட்டது.

3. 'I experimented Christ!' David Kwame Abacha. Biography. Oxford
University Press 1951.

4. Frederick John Dealtry Lugard. (1858 & 1945). பிரிட்டிஷ் தளபதி, நில
ஆய்வாளர். ராஜதந்திரி. ஆஃப்ரிக்காவில் பிரிட்டிஷ் காலனி
ஆதிக்கத்தை உருவாக்கிய முன்னோடி. 1890இல் ஆஃப்ரிக்காவில்
நுழைந்தார். 1912முதல் 1919வரை நைஜீரியாவின் முதல் கவர்னர்.

5. Yoruba, ibo தெற்குப் பகுதி இனங்கள். Hausa, Fulani வடக்கில்

6. Sir Abubakar Tafawa (1912-1966. நைஜீரியாவின் முதல் பிரதமர் (1960-
1966). Azikiwe Nnamdi(1904-1982), நைஜீரியாவின் முதல் அதிபர்
(1963-1966). Awolowo. Obafemi (1909-1987). மேற்கு நைஜீரியாவை
சிறிது காலம் ஆண்டார் (1954-1959).

7. Republic o Biafra, 1968ல் இபோக்கள் சுதந்திரப் பிரகடனம் செய்தனர். 1970ல் இம்முயற்சி ஒடுக்கப்பட்டது.

8. The Independent African. இடதுசாரி வெகுஜன நாளிதழ்.

9. இண்டிபெட்டண்ட் ஆஃப்ரிகனின் புகைப்பட நிபுணர். பிறகு டைம் இதழில் சேர்ந்தார்.

1. மூதேவி

2. சூனியம்

3. அரசமர இலை

1. சேறு

2. நிலக்கிழாரான நாடார்

1. டீ

2. கருவூலம்

3. பனைவெல்லம்

4. சில்வண்டு

5. கோதுமை

ஜெயமோகன் சிறுகதைகள் Jeyamohan Sirukathaigal
ஜெயமோகன் Jeyamohan ©

This digital edition published in 2016 by

Kizhakku Pathippagam

177/103, First Floor, Ambal's Building,

Lloyds Road, Royapettah,

Chennai 600 014, India.

Email: support@nhm.in

Web: www.nhmreader.in

First published in print in December 2011 by Kizhakku Pathippagam

All rights reserved.

Kizhakku Pathippagam is an imprint of New Horizon Media Private Limited,
Chennai, India.

This e-book is sold subject to the condition that it shall not, by way of trade or otherwise, be lent, resold, hired out, or otherwise circulated without the publisher's prior written consent in any form of binding or cover other than that in which it is published. No part of this publication may be reproduced, stored in or introduced into a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, whether electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of both the copyright owner and the above-mentioned publisher of this book. Any unauthorised distribution of this e-book may be considered a direct infringement of copyright and those responsible may be liable in law accordingly.

All rights relating to this work rest with the copyright holder. Except for reviews and quotations, use or republication of any part of this work is prohibited under the copyright act, without the prior written permission of the publisher of this book.